VISPĀRĒJĀ MIERA PASLUDINĀŠANA

‘Abdu’l-Bahá runas
Amerikas Savienotajās Valstīs
un Kanādā 1912. gadā

Vispārējā miera pasludināšana

ʻAbdu'l-Bahá runas Amerikas Savienotajās Valstīs un Kanādā 1912. gadā

Apkopojis Hovards Maknats

Rīgas Bahai ticības draudze
2025

UDK 286
Vi800

Šis dokuments ir pieejams Bahāju uzziņu bibliotēkas „Vienotības pērles" vietnē: *https://bahai.lv/biblioteka/e-gramatas/*

Tulkots no teksta angļu valodā *Writings and Talks of ʻAbdu'l-Bahá: The Promulgation of Universal Peace*. Pieejams: *https://www.bahai.org/library/*

No angļu valodas tulkojis Pēteris Folkmanis 2021. gadā.

Redaktors: Māris Pavlovs
Korektore: Irēna Kalniņa-Ābeltiņa
Maketētāja: Ineta Alvarado

Pirmais izdevums

© Rīgas Bahai ticības draudze, latviešu valodā, 2025
© Baháʼí International Community, angļu valodā
© National Spiritual Assembly of the Baháʼís of the United States, karte uz aizmugurējā vāka

Atsauces uz Korānu
Korāna vārsmas latviešu valodā pēc Ulda Bērziņa tulkojuma (*Korāns*. Latviešu valodā. Rīga: Neputns, 2011). Sūru un vārsmu atsauces, kuras attiecas uz Korānu, ir numurētas pēc šīs versijas.

Atsauces uz Bībeli
Bībeles vārsmas latviešu valodā pēc trešā Bībeles tulkojuma latviešu valodā (1995.–2012.), kas tapis Latvijas Bībeles biedrībā (*Bībele*. Rīga: Latvijas Bībeles biedrība, 2016). Grāmatu un vārsmu atsauces, kuras attiecas uz Bībeli, ir numurētas pēc šīs versijas.

ISBN 978-9934-620-64-5 (digitāla)
ISBN 978-9934-620-63-8 (iespiesta)

Satura rādītājs

ʻAbdu'l-Bahá runas Ņujorkā un Bruklinā, 1912. gada 11.–19. aprīlī / 9

1. Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja / 10
2. Hovarda Maknata kunga un kundzes māja / 11
3. Filipsas jaunkundzes studija / 15
4. Aleksandra Mortena kunga un kundzes māja / 18
5. Debesbraukšanas baznīca / 19
6. Progresīvo ideju centru savienības sanāksme / 22
7. Mauntforta Millza māja / 25
8. Ņūdžersijas draugi bahājieši viesnīcā „Ansonia" / 27
9. Viesnīca „Ansonia" / 30
10. Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja / 33
11. Māršala L. Emerija kunga un kundzes māja / 35
12. Kolumbijas Universitātes Ērla zāle / 40
13. Boverijas misijas nams / 44

ʻAbdu'l-Bahá runas Vašingtonā, Kolumbijas distriktā, 1912. gada 20.–25. aprīlī / 47

14. Austrumu un Rietumu vienotības konference / 48
15. Studijas zāle / 50
16. Universālistu baznīca / 52
17. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 57
18. Hovarda Universitāte / 59
19. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 61
20. Bēteles literārā biedrība / 64
21. Pieņemšana bērniem / 68
22. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 70
23. Endrjū Dž. Dajeras kundzes māja / 72
24. Teozofijas biedrība / 74
25. Vēstījums esperantistiem / 77
26. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 78

‘Abdu’l-Bahá runas Čikāgā, Vilmetē un Evanstonā,
1912. gada 30. aprīlī – 5. maijā / 82
27. Publiskā sanāksme Bahāju Vienotības tempļa kongresa noslēgumā / 83
28. Halla nams / 86
29. Nacionālās asociācijas Krāsaino cilvēku attīstībai Ceturtā ikgadējā konference / 88
30. Mashriqu’l-Adhkár pamatu ielikšana / 90
31. Viesnīca „Plaza“ / 91
32. Sieviešu klubu federācija / 93
33. Pieņemšana sievietēm bahājietēm / 97
34. Viesnīca „Plaza“ / 98
35. Viesnīca „Plaza“ / 100
36. Viesnīca „Plaza“ / 104
37. Viesnīca „Plaza“ / 105
38. Teozofijas biedrība / 108
39. Tikšanās bērniem / 114
40. Plimutas kongregacionālistu baznīca / 116
41. Visu Dvēseļu baznīca /119

‘Abdu’l-Bahá runas Klīvlendā,
1912. gada 6. maijā / 124
42. Eiklīda zāle / 125
43. Ārsta Č. M. Svingla sanatorija / 128

‘Abdu’l-Bahá runa Pitsburgā,
1912. gada 7. maijā / 130
44. Viesnīca „Schenley“ / 131

‘Abdu’l-Bahá runas Ņujorkā, Monklērā un Džērsisitijā,
1912. gada 11.–20. maijā / 137
45. Riversaidas iela 227, Ņujorka / 138
46. Vienotības baznīca / 141
47. Starptautiskā Miera foruma sanāksme / 144
48. Ņujorkas Miera biedrības pieņemšana / 151
49. Dievišķās Tēvības baznīca / 155
50. Brālības baznīca / 159
51. Sapulce par sieviešu vēlēšanu tiesībām / 163

ʻAbdu'l-Bahá runas Kembridžā un Bostonā,
1912. gada 22.–25. maijā / 168
52. Unitāriešu konference / 169
53. Frensisa V. Brīda kunga un kundzes māja / 173
54. Hantingtona palātas / 175

ʻAbdu'l-Bahá runas Ņujorkā un Fanvudā,
1912. gada 26. maijā – 8. jūnijā / 179
55. Mauntmorisas baptistu baznīca / 180
56. Pieņemšana Metropolitēna templī / 184
57. Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja / 188
58. Teozofijas loža / 191
59. Fanvudas rātsnams / 196
60. Debesbraukšanas baznīca / 198
61. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 208

ʻAbdu'l-Bahá runas Filadelfijā,
1912. gada 9. jūnijā / 209
62. Unitāriešu baznīca / 210
63. Baptistu baznīca / 215

ʻAbdu'l-Bahá runas Ņujorkā un Bruklinā,
1912. gada 11.–20. jūnijā / 223
64. Atklātā komitejas sēde / 224
65. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 225
66. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 228
67. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 229
68. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 231
69. Ceturtā unitāriešu baznīca / 233
70. Hovarda Maknata kunga un kundzes māja / 237
71. Centrālā kongregacionālistu baznīca / 240
72. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 248
73. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 249
74. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 251

ʻAbdu'l-Bahá runas Monklērā un Vestenglvudā, Ņūdžersijā,
1912. gada 23.–29. jūnijā / 254
75. Monklēra, Ņūdžersija / 255
76. Vienotības svētki brīvā dabā / 259

‘Abdu’l-Bahá runas Ņujorkā,
1912. gada 1.–15. jūlijā / 262
77. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 263
78. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 265
79. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 266
80. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 268
81. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 274
82. Visu Dvēseļu unitāriešu baznīca / 277
83. Ārsta Floriāna Kruga un viņa kundzes māja / 285

‘Abdu’l-Bahá runas Bostonā,
1912. gada 23.–25. jūlijā / 288
84. Viesnīca „Victoria“ / 289
85. Teozofijas biedrība / 291
86. Viesnīca „Victoria“ / 295

‘Abdu’l-Bahá runas Dublinā,
1912. gada 5.–6. augustā / 297
87. Viesu nams „Dublin Inn“ / 298
88. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 301

‘Abdu’l-Bahá runas Grīneikrā,
1912. gada 16.–17. augustā 307
89. Grīneikra / 308
90. Grīneikra / 317
91. Grīneikra / 319
92. Grīneikra / 321
93. Grīneikra / 327

‘Abdu’l-Bahá runas Bostonā un Moldenā,
1912. gada 25.–29. augustā / 334
94. Jaunās domas forums Metafizikas klubā / 335
95. Franklina kvartāla nams / 340
96. Metafizikas klubs / 344
97. Morejas kundzes māja / 350

‘Abdu’l-Bahá runas Monreālā,
1912. gada 1.–5. septembrī / 358
98. Mesijas baznīca / 359
99. Viljama Sazerlenda Maksvela kunga un kundzes māja / 365
100. Viljama Sazerlenda Maksvela kunga un kundzes māja / 369

101. Viljama Sazerlenda Maksvela kunga un kundzes māja / 372
102. Uzruna sociālistu un leiboristu līderiem Kronēšanas zālē / 377
103. Svētā Jēkaba metodistu baznīca / 385

'Abdu'l-Bahá runa Čikāgā, 1912. gada 16. septembrī / 393
104. Korīnas Truas kundzes māja / 394

'Abdu'l-Bahá runa Mineapolisā, 1912. gada 20. septembrī / 399
105. Alberta L. Hola kunga māja / 400

'Abdu'l-Bahá runa Sentpolā, 1912. gada 20. septembrī / 405
106. Ārsta Klementa Vulsona un viņa kundzes māja / 406

'Abdu'l-Bahá runas Denverā, 1912. gada 24.–25. septembrī / 411
107. Sidnijas E. Robertsas kundzes māja / 412
108. Otrā dievišķās zinātnes baznīcā / 416

'Abdu'l-Bahá runas Oklendā, Paloalto, Sanfrancisko un Sakramento, 1912. gada 7.–26. oktobrī / 422
109. Jauno japāņu vīriešu kristīgā asociācija / 423
110. Lelanda Stenforda jaunākā universitāte / 429
111. Atvērtais forums / 437
112. Immānū-Ēla sinagoga / 443
113. Viesnīca „Sacramento" / 453
114. Sapulču zāle viesnīcā „Sacramento" / 460

'Abdu'l-Bahá runas Čikāgā, 1912. gada 31. oktobrī – 1. novembrī / 465
115. Viesnīca „Plaza" / 466
116. Korīnas Truas kundzes māja / 468

'Abdu'l-Bahá runa Sinsinatī, 1912. gada 5. novembrī / 474
117. Viesnīca „Grand Hotel" / 475

'Abdu'l-Bahá runas Vašingtonā, Kolumbijas distriktā, 1912. gada 6.–10. novembrī / 477
118. Universālistu baznīca / 478

119. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 486
120. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 489
121. Astotās ielas sinagoga / 492
122. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 501
123. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 506
124. Bahājiešu bankets Raušera zālē / 509
125. Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja / 513
126. Džozefa H. Hannena kunga un kundzes māja / 518
127. Astoņpadsmitā iela 1901, Ziemeļrietumi, Vašingtona, Kolumbijas distrikts / 521

'Abdu'l-Bahá runas Ņujorkā, 1912. gada 15. novembrī – 5. decembrī / 524

128. Džuljetas Tompsones jaunkundzes māja / 525
129. Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka / 532
130. Ģenealoģijas zāle / 533
131. Frenka K. Mokseja kunga un kundzes māja / 538
132. Bankets viesnīcā „Great Northern Hotel" / 544
133. Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja / 546
134. Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja / 550
135. Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja / 551
136. Ārsta Floriāna Kruga un viņa kundzes māja / 555
137. Kinnija kunga Bībeles nodarbība / 557
138. Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja / 559
139. Teozofijas biedrība / 560
140. Uz tvaikoņa „Celtic" klāja / 568

Personvārdu saraksts / 571

Piezīmes un atsauces / 572

1912. gada 11.–19. aprīlī

ʻAbdu'l-Bahá runas Ņujorkā un Bruklinā

– 1 –

1912. gada 11. aprīlī

Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja

Adrese: *780 West End Avenue, New York*

Hūpera Harisa piezīmes

KĀ JUMS klājas? Laipni lūgti! Laipni lūgti!

1:2 Pēc ierašanās šodien, kaut arī ceļojumi mani bija nogurdinājuši, man bija vislielākās ilgas un alkas redzēt jūs, un es nevarēju atteikties no šīs tikšanās. Tagad, kad esmu jūs saticis, viss mans nogurums ir pazudis, jo tikšanās ar jums ir garīgās laimes avots.

1:3 Es biju Ēģiptē un nejutos labi, bet vēlējos ierasties pie jums Amerikā. Mani draugi teica: „Šis ir garš ceļojums; jūra ir plaša; tev vajadzētu palikt šeit.“ Bet, jo vairāk viņi ieteica un uzstāja, jo lielākas kļuva manas ilgas doties šajā ceļojumā, un tagad esmu ieradies Amerikā satikt Dieva draugus. Šis garais ceļojums pierādīs, cik liela ir mana mīlestība pret jums. Bija daudz nepatikšanu un mainīgu apstākļu, bet, domājot par tikšanos ar jums, visas šīs lietas pazuda un tika aizmirstas.

1:4 Esmu ļoti apmierināts ar Ņujorkas pilsētu. Tās ieeja ostā, piestātnes, ēkas un plašās alejas ir cildenas un skaistas. Patiešām, tā ir brīnišķīga pilsēta. Tā kā Ņujorka ir guvusi šādu progresu materiālajā civilizācijā, es ceru, ka tā var arī garīgi attīstīties Dieva valstībā un derībā, lai draugi šeit kļūtu par Amerikas apgaismas cēloni un šī pilsēta kļūtu par mīlestības pilsētu un lai Dieva saldās vēsmas varētu izplatīties no šīs vietas uz visām pasaules daļām. Tādēļ esmu ieradies. Es lūdzu, lai jūs kļūtu par Bahá'u'lláh mīlestības izpausmēm, lai katrs no jums kļūtu kā kristāla skaidrības lampa, no kuras visas nācijas un tautas apspīd Svētītās Pilnības bagātības stari. Šī ir mana augstākā vēlme.

1:5 Tas bija garš, garš ceļojums. Jo vairāk ceļojām, jo lielāks šķita jūras plašums. Laika apstākļi bija lieliski un labi visu laiku; nebija vētras un jūrai nebija gala.

Es ļoti priecājos šodien jūs visus šeit satikt. Slava Dievam, ka jūsu sejas atstaro Bahá'u'lláh mīlestību. To redzēšana ir lielas garīgās laimes cēlonis. Mēs esam vienojušies par tikšanos ar jums katru dienu draugu mājās. 1:6

Austrumos cilvēki man jautāja: „Kāpēc jūs veicat šo garo ceļojumu? Jūsu ķermenis nevar izturēt šādas ceļošanas grūtības." Kad tas ir nepieciešams, mans ķermenis var izturēt visu. Tas ir izturējis četrdesmit ieslodzījuma gadus un joprojām var tikt pakļauts vislielākajiem pārbaudījumiem. 1:7

Es ar jums vēl tikšos. Tagad es apsveicināšos ar katru no jums personīgi. Es ceru, ka jūs visi būsit laimīgi un mēs varēsim satikties vēl un vēl. 1:8

– 2 –

1912. gada 12. aprīlī

Hovarda Maknata kunga un kundzes māja

Adrese: *935 Eastern Parkway, Brooklyn, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

ŠĪ IR ārkārtīgi laimīga vizīte. Esmu šķērsojis jūru no Austrumu zemes, lai priecātos par tikšanos ar Dieva draugiem. Kaut arī pēc ilgā ceļojuma esmu noguris, gara gaisma, kas staro no jūsu sejām, sniedz man mierinājumu un prieku. No šīs sanāksmes staro dievišķas jūtas. Šī ir garīgā māja, gara mājas. Šeit nav nekādu nesaskaņu; viss ir mīlestība un vienotība. Kad šādi tiek sapulcinātas dvēseles, nolaižas dievišķās dāvanas. Cilvēka radīšanas mērķis ir sasniegt cilvēces augstākos tikumus, kad pār viņiem nāk debesu dāvanas. Tāpēc cilvēka radīšanas mērķis ir vienotība un harmonija, nevis nesaskaņas un nošķirtība. Ja atomi, kas veido minerālu valsti, nebūtu savstarpēji saistīti, Zeme nekad nebūtu izveidojusies, Visums nebūtu radīts. Tā kā tiem piemīt tiekšanās vienam pēc otra, spēj izpausties dzīvības spēks un kļūst iespējama dabas pasaules organismu rašanās. Kad šī pievilcība jeb atomu pievilkšanas spēks tiek iznīcināta, pārstāj izpausties dzīvības spēks; iznākums ir nāve un neesamība.

2:2 Tā tas ir arī garīgajā pasaulē. Šī pasaule ir pilnīgas pievilcības un tuvības valsts. Tā ir viena dievišķā Gara valstība, Dieva valstība. Tāpēc šajā sapulcē izpaustā tuvība un mīlestība, šeit redzamās dievišķās jūtas nav no šīs pasaules, bet gan no Valstības pasaules. Kad dvēseles kļūst šķirtas un savtīgas, nenolaižas dievišķās veltes un vairs neatspoguļojas Augstākās Sapulces gaismas, kaut arī ķermeņi satiekas. Spogulim, kas ir pavērsts pret sauli ar mugurpusi, nav spēka atspoguļot saules starojumu. Slava Dievam! Šīs sapulces mērķis ir mīlestība un vienotība.

2:3 Dievišķie pravieši ieradās, lai cilvēku sirdīs nodibinātu Valstības vienotību. Viņi visi sludināja prieka vēsti par dievišķajām veltēm cilvēces pasaulei. Visi nesa pasaulei vienu dievišķās mīlestības vēstījumu. Jēzus Kristus atdeva savu dzīvību pie krusta par cilvēces vienotību. Tie, kas Viņam ticēja, tāpat upurēja dzīvību, godu, īpašumus, ģimeni, visu, lai šī cilvēce tiktu atbrīvota no nesaskaņu, ienaida un strīdu elles. Viņa pamati bija cilvēces vienesme. Viņš piesaistīja tikai dažus. Tie nebija Viņa laika ķēniņi un valdnieki. Tie nebija bagāti un svarīgi cilvēki. Daži no viņiem bija zivju zvejnieki. Lielākā daļa no viņiem bija neizglītoti vīri, kuri nebija skoloti šīs pasaules zinībās. Viens no nozīmīgākajiem no viņiem, Pēteris, nevarēja atcerēties nedēļas dienas. Viņi visi bija vīri, kuriem pasaules acīs bija vismazākā ietekme. Bet viņu sirdis bija šķīstas un tās pievilka dievišķā Gara uguns, kas atklājās Kristū. Ar šo mazo armiju Kristus iekaroja Austrumu un Rietumu pasauli. Ķēniņi un tautas nostājās pret Viņu. Filozofi un lielākie zinību vīri uzbruka un zaimoja Viņa Lietu. Viņi visi tika uzvarēti un pārvarēti, viņu mēles tika apklusinātas, lukturi nodzēsti, naids remdēts; no viņiem tagad nav palikušas nekādas pēdas. Tie ir kļuvuši gluži kā neeksistējoši, kamēr Viņa valstība ir triumfējoša un mūžīga.

2:4 Viņa Lietas spožā zvaigzne ir pacēlusies zenītā, bet nakts apņēma un aptumšoja Viņa ienaidniekus. Viņa vārds, kuru mīlēja un dievināja nedaudzi mācekļi, tagad izsauc pasaules karaļu un tautu godināšanu. Viņa spēks ir mūžīgs; Viņa neierobežotā vara turpināsies mūžīgi, kamēr tie, kas Viņam pretojās, guļ pīšļos, pat viņu vārdi nav zināmi un ir aizmirsti. Mazā mācekļu armija

ir kļuvusi par varenu miljonu cilvēku vienību. Debesu saime, Augstākā Sapulce ir Viņa leģioni; Dieva Vārds ir Viņa zobens; Dieva spēks ir Viņa uzvara.

Jēzus Kristus zināja, ka tas notiks, un bija apmierināts ar ciešanām. Viņa pazemojums bija Viņa pagodināšana; Viņa ērkšķu vainags – debesu galvasrota. Kad viņi to uzspieda uz Viņa svētītās galvas un iespļāva Viņa daiļajā sejā, viņi lika Viņa nezūdošās Valstības pamatu. Viņš joprojām valda, kamēr viņi un viņu vārdi ir pazuduši un nav zināmi. Viņš ir mūžības un godības apņemts; to vairs nav. Tie centās Viņu iznīcināt, bet viņi iznīcināja paši sevi un stiprināja Viņa liesmas spēku ar pretestības vējiem. 2:5

Ar Viņa nāvi un mācību mēs esam nonākuši Viņa valstībā. Viņa mācības pamats bija cilvēces vienotība un augstāko cilvēcisko tikumu sasniegšana mīlestībā. Viņš ieradās, lai nodibinātu miera un nebeidzamas dzīves Valstību. Vai varat Viņa vārdos atrast attaisnojumu nesaskaņām un naidam? Viņa dzīves mērķis un nāves godība bija atbrīvot cilvēci no strīdu, kara un asinsizliešanas grēkiem. Lielās pasaules valstis lepojas, ka viņu likumi un civilizācija ir balstīta uz Kristus reliģiju. Kāpēc tad viņi karo viens pret otru? Kristus valstību nevar atbalstīt, to iznīcinot un tai nepaklausot. Viņa armijas karogi nevar vadīt sātana spēkus. Apsveriet skumjo piemēru par Itāliju, kas uzsāka karu Tripolē. Ja jūs paziņotu, ka Itālija ir barbaru nācija, nevis kristīga, tas tiktu kategoriski noraidīts. Bet vai Kristus nosodītu to, ko viņi dara Tripolē? Vai šī cilvēku galēšana ir paklausība Viņa likumiem un mācībai? Kur Viņš to pavēl? Kur Viņš tam piekrīt? Viņu nogalināja Viņa ienaidnieki; Viņš nenogalināja. Viņš pat mīlēja un lūdza par tiem, kas Viņu sita krustā. Tāpēc šie kari un nežēlība, šī asinsizliešana un bēdas ir Antikrists, nevis Kristus. Tie ir nāves un sātana spēki, nevis debesu Augstākā Sapulce. 2:6

Ne mazāk spīvs ir konflikts starp sektām un konfesijām. Kristus bija dievišķs vienotības un mīlestības centrs. Ikreiz, kad vienotības vietā valda nesaskaņas, visur, kur mīlestības un garīgās sadraudzības vietā ir ienaids un ķildas, Kristus vietā 2:7

valda Antikrists. Kuram ir taisnība šajās domstarpībās un ienaidā sektu starpā? Vai Kristus pavēlēja viņiem mīlēt vai ienīst vienam otru? Viņš mīlēja pat savus ienaidniekus un krustā sišanas stundā lūdza par tiem, kas Viņu nogalināja. Tāpēc būt kristietim nenozīmē tikai valkāt Kristus vārdu un teikt: „Es piederu kristīgai vadībai." Būt īstiem kristiešiem nozīmē būt kalpiem Viņa Lietā un valstībā, iziet pretī visai cilvēcei Viņa miera un mīlestības karoga pavēnī, būt pašaizliedzīgiem un paklausīgiem, būt Svētā Gara dvašas spēcinātiem, būt spoguļiem, kas atklāj Kristus dievišķības gaismu, būt auglīgiem kokiem Viņa stādītajā dārzā, veldzēt pasauli ar Viņa mācības dzīvības ūdeni – it visās lietās būt līdzīgiem Viņam un piepildītiem ar Viņa mīlestības garu.

2:8 Slava Dievam! Šajās sejās spīd vienotības un mīlestības gaisma. Šīs garīgās jūtas ir patiesie debesu augļi. Báb un Bahá'u'lláh pirms vairāk nekā sešdesmit gadiem pasludināja prieka vēsti par vispārēju mieru. Báb tika nomocīts Dieva Lietā. Bahá'u'lláh cietumā un trimdā cieta četrdesmit gadus, lai Austrumos un Rietumos tiktu nodibināta mīlestības Valstība. Viņš ir devis iespēju mums šeit satikties mīlestībā un vienotībā. Pateicoties Viņa izciestajam cietumsodam, mēs varam brīvi pasludināt cilvēces vienesmi, par kuru Viņš tik ilgi un uzticīgi pastāvēja. Viņš bija pieķēdēts cietumos, Viņš bija bez ēdiena, Viņam līdzās bija zagļi un noziedznieki, Viņš tika pakļauts visu veidu vardarbībai un nodarījumiem, taču visu šo laiku viņš nepārtrauca sludināt Dieva Vārda īstenību un cilvēces vienesmi. Viņa Vārda spēks mūs visus ir sapulcinājis šeit mīlestībā un gara vienotībā – jūs no Amerikas, mani no Persijas. Vai tas bija iespējams iepriekšējos gadsimtos? Ja tas ir iespējams tagad pēc piecdesmit gadu upurēšanās un mācīšanas, ko mēs varam sagaidīt brīnišķīgajos nākamajos gadsimtos?

2:9 Tāpēc lai jūsu sejās atmirdz cerība un debesu apņēmība kalpot Dieva Lietai, izplatīt dievišķā vienotības rožu dārza smaržas, modināt garīgās uztveres spējas cilvēces sirdīs, no jauna ar dievišķām ugunīm iedegt cilvēces garu un atspoguļot debesu godību šai drūmajai materiālisma pasaulei. Kad jums piemitīs

šīs dievišķās uztveres spējas, jūs varēsiet tās pamodināt un attīstīt citos. Mēs nevaram dāvāt nabagiem daļu no savas bagātības, ja mums pašiem tādas nav. Kā nabagi var dot nabagiem? Kā dvēsele, kurai ir liegta debesu bagātība, var citās dvēselēs attīstīt spēju saņemt šīs veltes?

Tērpieties dievišķo tikumu pilnībā. Es ceru, ka Svētā Gara 2:10
dvaša var jūs atdzīvināt un spēcināt. Tad jūs patiešām kļūsiet par debesu eņģeļiem, kuri, kā apsolīja Kristus, šajā Dienā parādīsies, lai savāktu dievišķo sējumu ražu. Šī ir mana cerība. Šī ir mana lūgšana par jums.

– 3 –

1912. gada 12. aprīlī

Filipsas jaunkundzes studija

Adrese: *39 West Sixty-seventh Street, New York*

Džona Dž. Grandija piezīmes

ES JŪS sveicu mīlestībā un vienotībā. Šīs pasaules lietas ir jāuzskata par neko, salīdzinot ar prieku un debesu laimi, satiekoties ar Dieva draugiem. Es esmu ieradies šeit tieši piedzīvot šo lielo prieku un svētību, kaut arī esmu noguris no garā ceļojuma pa jūru. Šovakar es ar vislielāko laimi raugos uz šiem Dieva ļaudīm. Jūsu tikšanās šeit noteikti ir pierādījums tam, ka jūs aizstāvat Dieva Lietu, ka palīdzat un atbalstāt Dieva valstības nodibināšanu. Tāpēc manas laimes kulminācija ir uzlūkot jūsu sejas un saprast, ka jūs ir sapulcējis Svētītās Pilnības Bahá'u'lláh spēks. Šajā sanāksmē jūs esat pacēluši Viņa karogu un palīdzat Viņa Lietai. Tāpēc jūsos es redzu labo koku, kurā izplauks dievišķie augļi, kas stiprinās cilvēces pasauli.

Ar sirdīm, kuras iekvēlinājusi Dieva mīlestības uguns, un 3:2
dvēselēm, kuru veldzē debesu gara ēdiens, jums jādodas uz priekšu gluži kā mācekļiem pirms deviņpadsmit gadsimtiem, atdzīvinot cilvēku sirdis ar prieka vēsts aicinājumu, Dieva gaismu

jūsu sejās, atrautiem no visa, izņemot Dievu. Tāpēc sakārtojiet savu dzīvi saskaņā ar dievišķās mācības pirmo principu, kas ir mīlestība. Kalpošana cilvēcei ir kalpošana Dievam. Ļaujieties, lai no jums atstarojas Valstības mīlestība un gaisma, līdz visi, kas uz jums raugās, būs tās atspulga apgaismoti. Esiet kā zvaigznes, spožas un dzirkstošas sava debesu stāvokļa augstumos. Vai jūs novērtējat Dienu, kurā dzīvojat?

3:3 Šis ir Svētītās Pilnības gadsimts!

3:4 Šis ir Viņa dailes gaismas cikls!

3:5 Šī ir visu praviešu pilnīgā diena!

3:6 Šīs ir sēklu sēšanas dienas. Šīs ir koku stādīšanas dienas. Bagātīgās Dieva dāvanas nāk cita aiz citas. Tas, kurš šajā dienā sēj sēklu, piedzīvos atalgojumu debesu valstības augļu un ražas novākšanā. Šo savlaicīgo sēklu, kad tā būs stādīta Dieva mīļoto sirdīs, laistīs dievišķās žēlsirdības lietusgāzes un sildīs dievišķās mīlestības saule. Tās augļi un ziedi būs cilvēces solidaritāte, taisnīguma pilnība un slavējamās debesu īpašības, kas izpaužas cilvēcē. Visi, kas sēj šādu sēklu un stāda šādu koku, saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību noteikti būs liecinieki šim dievišķajam iznākumam dažādās pilnības pakāpēs un iemantos Žēlsirdīgā prieku.

3:7 Mūsdienās pasaules valstis ir pārņemtas ar sevi, aizņemtas ar mirstīgiem un pārejošiem sasniegumiem, tās aizrauj kaislības un patības uguns. Savtība dominē; valda ienaids un nīšanās. Nācijas un tautas domā tikai par savām pasaulīgajām interesēm un rezultātiem. Viņu vidū dzirdama kara klaudzoņa un cīniņu dārdoņa. Bet Svētītās Pilnības draugiem nav nekādu citu domu, izņemot debesu domas un Dieva mīlestību. Tāpēc jums bez kavēšanās jāpielieto savas spējas, izplatot Dieva mīlestības starojošo gaismu, un tā jāsakārto sava dzīve, lai jūs varētu atpazīt un uzskatīt par tās starojuma piemēriem. Jums ir jāizturas pret visiem sirsnīgā laipnībā, lai šī dārgā sēkla, kas uzticēta jūsu stādīšanai, varētu turpināt augt un nest savus nevainojamos augļus. Dieva mīlestība un žēlsirdība to paveiks caur jums, ja katram no jums sirdī mājos mīlestība.

Valstības durvis ir atvērtas. Spīd Patiesības Saules stari. Dievišķās žēlsirdības mākoņi izlej savus nenovērtējamajos dārgakmeņus. Jauna un dievišķa pavasara zefīri no neredzamās pasaules vēdī savas smaržīgās vēsmas. Tādēļ apzinieties šo dienu vērtību. 3:8

Atmostieties un apjautiet šo debešķīgo iespēju. Ar visu savu dvēseles spēku, rīcību, darbiem un vārdiem centieties palīdzēt izplatīt šo prieka vēsti un šo žēlsirdīgo velšu izliešanu. Jūs esat savu darbu un rīcības īstenība un izpausme. Ja jūs ievērosiet Svētītās Pilnības priekšrakstus un mācības principus, debesu pasaule un senā Valstība būs jūsu – mūžīgā laime, mīlestība un nebeidzamā dzīve. Plūst dievišķās veltes. Katram no jums ir dota iespēja kļūt par koku, kas nes bagātīgus augļus. Šis ir Bahá'u'lláh pavasaris. Cilvēku siržu dārzos ļoti bagātīgi parādās garīgās izaugsmes zaļumi un lapas. Apzinieties šo aizejošo dienu un zūdušo nakšu vērtību. Centieties sasniegt pilnīgas mīlestības stāvokli viens pret otru. Ja nav mīlestības, palielinās naids. Īstenojot mīlestību, mīlestība pieaug spēkā un naids noplok. 3:9

Padomājiet, kā es – savos vecumdienu gados, fizisku kaišu apgrūtināts – šķērsoju plašo okeānu, lai uzlūkotu jūsu sejas. Es ceru, ka, pateicoties gara dzīvībai, jūs visi kļūsiet kā viena dvēsele, kā viens koks, kas rotā Valstības rožu dārzu. Es ceru, ka nebeidzamie Dieva velšu dārgumi var būt jūsu gan šeit, gan nākamajā pasaulē. Mana lūgšana ir, lai Augstākā Sapulce apgaismo jūs ar spožām gaismām, kas vienmēr spīd mūžīgas godības debesīs. 3:10

– 4 –

1912. gada 13. aprīlī

Aleksandra Mortena kunga un kundzes māja

Adrese: *141 East Twenty-first Street, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

SLAVA Dievam! Šī ir starojoša sanākšana. Sejas ir spožas no Dieva gaismas. Sirdis piesaista Bahá valstība. Es lūdzu Dievu, lai ar katru dienu jūsu sejas var kļūt gaišākas; ar katru dienu jūs varat tuvināties Dievam; ar katru dienu jūs varat saņemt aizvien lielāku daļu no Svētā Gara lietus, lai jūs varētu apņemt debesu bagātības.

4:2 Garīgā pasaule ir līdzīga dabas pasaulei. Tās ir viena otras precīzas līdzinieces. Jebkādi priekšmeti, kas parādās šajā eksistences pasaulē, ir debesu pasaules ārējie attēli. Aplūkojot dabas pasauli, mēs saprotam, ka tā ir sadalīta četros gadalaikos; viens ir pavasaris, vēl viens vasara, vēl viens rudens, un tad šiem trim gadalaikiem seko ziema. Kad eksistences laukā parādās pavasara gadalaiks, visa pasaule atjaunojas un pieredz jaunu dzīvi. Dvēseli atsvaidzinošs vējš vēdī no visām pusēm; dvēseli dzīvību dodošās veltes ir visur; žēlsirdības mākonis izlej savas lietavas, un Saule spīd pār visu. Dienu no dienas mēs saprotam, ka veģetācijas pazīmes ir visapkārt mums. Brīnišķīgi ziedi, hiacintes un rozes smaržo mūsu nāsīs. Koki ir pilni ar lapām un ziediem, un ziediem seko augļi. Pavasarim un vasarai seko rudens un ziema. Ziedi nokalst, un to vairs nav; lapas kļūst pelēkas, un dzīvība ir izzudusi. Tad nāk vēl viens pavasaris; bijušais pavasaris tiek atjaunots; atkal it visā virmo jauna dzīvība.

4:3 Dieva Izpausmju parādīšanās ir dievišķais pavasaris. Kad Kristus parādījās šajā pasaulē, tas bija kā pavasara veltes; tika izlietas debesu dāvanas; Žēlsirdīgā mirdzums apņēma visas lietas; cilvēce atguva jaunu dzīvi. Pat fiziskā pasaule saņēma savu daļu. Tika izcelta dievišķā pilnība; dvēseles tika sagatavotas debesu skolā, lai visas cilvēka eksistences līmeņi saņemtu

dzīvību un gaismu. Tad pakāpeniski šīs debesu smaržas tika pārtrauktas; pār pasauli nāca ziemas gadalaiks; pavasara daile izzuda; izcilība un pilnība gāja bojā; gaismas un dzīvības spēks vairs nebija pamanāmi; visu iekaroja dabas pasaule un tās materiālie dotumi; dzīves garīgums tika zaudēts; eksistences pasaule kļuva līdzīga nedzīvam ķermenim; no pavasara nebija palikušas nekādas pēdas.

Šajā pasaulē ir ieradies Bahá'u'lláh. Viņš ir atjaunojis šo 4:4
pavasari. Vēdī tās pašas smaržas; dzīvību dod tas pats Saules siltums; līst tas pats lietus mākonis, un mēs redzam savām acīm, ka eksistences pasaule virzās uz priekšu un progresē. Cilvēce ir atradusi jaunu dzīvi.

Es ceru, ka jūs visi kļūsit līdzīgi saplaukušajiem un zaļajiem 4:5
kokiem, lai, pateicoties dievišķā pavasara vēsmām, debesu lietus straumēm, Patiesības Saules siltumam, jūs kļūtu mūžīgi veldzēti; lai jūs nestu ziedus un kļūtu auglīgi; lai jūs nebūtu kā neauglīgi koki. Neauglīgi koki nedod augļus vai ziedus. Es ceru, ka jūs visi varat kļūt par Abhá paradīzes draugiem, parādoties ar vislielāko svaigumu un garīgo krāšņumu. Es lūdzu Dievu jūsu vārdā un lūdzu no Viņa apliecinājumu un palīdzību.

– 5 –

1912. gada 14. aprīlī

Debesbraukšanas baznīca

Adrese: *Fifth Avenue and Tenth Street, New York*

Ahmada Sohrāba un Hovarda Maknata piezīmes

CIENĪJAMAIS ārsts šorīt savā Svēto Rakstu stundā nolasīja pantu no Svētā Pāvila vēstules korintiešiem: „Mēs tagad redzam neskaidri, kā raudzīdamies atspulgā, bet tad – vaigu vaigā .."[1]

Patiesības gaisma līdz šim bija redzama vāji, caur netīru stiklu, 5:2
bet tagad no tīru siržu un garu caurspīdīgajiem spoguļiem būs

redzams atmirdzam dievišķības krāšņums. Patiesības gaisma ir dievišķā mācība, debesu norādījumi, žēlsirdīgie principi un garīgā civilizācija. Kopš ierašanās šajā valstī es saredzu, ka materiālā civilizācija ir ievērojami progresējusi, ka visaugstākajā mērā izvērsusies tirdzniecība; māksla, lauksaimniecība un visas materiālās civilizācijas jomas ir sasniegušas augstāko pilnības pakāpi, bet garīgā civilizācija ir palikusi nopakaļ. Materiālā civilizācija ir līdzīga lukturim, savukārt garīgā civilizācija ir gaisma šajā lukturī. Ja materiālā un garīgā civilizācija kļūs vienotas, tad gaisma būs kopā ar lampu, un rezultāts būs nevainojams. Jo materiālā civilizācija ir līdzīga skaistam ķermenim, un garīgā civilizācija ir līdzīga dzīvības garam. Ja šis brīnišķīgais dzīvības gars ienāk šajā skaistajā ķermenī, ķermenis kļūst par cilvēces pilnības izplatīšanas un attīstības kanālu.

5:3 Jēzus Kristus nāca, lai mācītu pasaules cilvēkiem šo – debesu, nevis materiālo civilizāciju. Viņš iedvesa Svētā Gara elpu pasaules miesā un nodibināja apgaismotu civilizāciju. Viens no dievišķās civilizācijas principiem, kurus Viņš nāca pasludināt, ir cilvēces Dižais Miers. Viens no Viņa garīgās civilizācijas principiem ir cilvēces valsts vienesme. Viens no debesu civilizācijas principiem, kurus Viņš atnesa, ir cilvēces tikumība. Viens no debesu civilizācijas principiem, kurus Viņš izsludināja, ir cilvēku tikumības attīstība un uzlabošana.

5:4 Mūsdienās cilvēces pasaulei ir vajadzīga starptautiska vienotība un samierināšana. Lai iedibinātu šos lielos pamatprincipus, ir nepieciešams dzinējspēks. Ir pašsaprotami, ka cilvēces vienotību un Dižāko Mieru nevar sasniegt ar materiāliem līdzekļiem. Tos nevar iedibināt ar politisko varu, jo tautu politiskās intereses ir dažādas un tautu likumi ir atšķirīgi un pretrunīgi. Tos nevar nodibināt ar rasu vai patriotisku varu, jo tie ir cilvēciski spēki, savtīgi un vāji. Pati rasu atšķirību un patriotisko aizspriedumu būtība neļauj īstenot šo vienotību un vienošanos. Tāpēc ir pierādīts, ka cilvēces valsts vienesmes veicināšana, kas ir visu Dieva Izpausmju mācības būtība, nav iespējama citādi, kā vien Svētā Gara dievišķā spēkā un elpā. Citas varas ir pārāk vājas un nespēj to paveikt.

Cilvēkam ir nepieciešami divi spārni. Viens spārns ir fiziskais spēks un materiālā civilizācija; otrs ir garīgais spēks un dievišķā civilizācija. Ar vienu spārnu vien lidojums nav iespējams. Ir būtiski, lai būtu divi spārni. Tāpēc, neatkarīgi no tā, cik attīstīta ir materiālā civilizācija, tā nevar sasniegt pilnību citādi, kā vien, ja to pacels garīgā civilizācija. 5:5

Visi pravieši ir ieradušies, lai vairotu dievišķās dāvanas, dibinātu garīgo civilizāciju un mācītu morāles principus. Tāpēc mums ir visiem spēkiem jācenšas, lai garīgā ietekme gūtu uzvaru. Materiālie spēki ir pārņēmuši cilvēci. Cilvēce ir iegremdēta materiālisma jūrā. Īstenības Saules stari ir vien vāji un miglaini saskatāmi caur necaurspīdīgām brillēm. Dievišķo velšu iekļūšanas spēks izpaužas nepilnīgi. 5:6

Persijā starp dažādām reliģijām un sektām bija lielas atšķirības. Bahá'u'lláh parādījās šajā valstī un nodibināja garīgo civilizāciju. Viņš nodibināja sakarus starp dažādām tautām, veicināja cilvēces vienesmi un atritināja Dižākā Miera karogu. Viņš uzrakstīja īpašas vēstules, izklāstot šos faktus visiem karaļiem un tautu valdniekiem. Pirms sešdesmit gadiem Viņš nodeva savu vēstījumu politiskās pasaules līderiem un garīgās pasaules augstā līmeņa vadītājiem. Tāpēc Austrumos attīstās garīgā civilizācija, un soli pa solim tiek īstenota cilvēces vienesme un miers starp tautām. Tagad es vēroju, kā no Amerikas nāk spēcīga kustība par vispārēju mieru. Es ceru, ka šis cilvēces vienesmes karogs tiks pacelts ar vislielāko stingrību, lai Austrumi un Rietumi varētu pilnībā samierināties un sasniegt pilnīgu savstarpēju saikni, Austrumu un Rietumu sirdis kļūtu vienotas un satuvinātas, starp tiem izvērstos patiesa savienība, spīdētu vadības gaisma, katru dienu kļūtu redzami dievišķie mirdzumi, lai cilvēce varētu rast pilnīgu mieru, kļūtu acīmredzama cilvēka mūžīgā laime un pasaules cilvēku sirdis būtu kā spoguļi, kuros var tikt atspoguļoti Īstenības Saules stari. Līdz ar to es lūdzu, lai jūs cenšaties panākt, ka spīd patiesības gaisma un kļūst redzama cilvēces nezūdošā laime. 5:7

Es lūgšu par jums, lai jūs varētu sasniegt šo nezūdošo laimi. Ierodoties šajā pilsētā, es biju ļoti laimīgs, jo es sapratu, ka šeit 5:8

dzīvojošajiem cilvēkiem piemīt spēja nest dievišķās dāvanas un viņi ir debesu civilizācijas cienīgi. Es lūdzu, lai jūs sasniegtu visas žēlsirdīgās veltes.

5:9 Ak, Visuvarenais! Ak, Dievs! Ak, Līdzjūtīgais! Šis Tavs kalps ir steidzies uz Rietumu zemēm no pašiem tālākajiem Austrumiem, lai, iespējams, šīs nāsis varētu tikt iesmaržinātas ar tavu dāvanu smaržām; lai pār šīm pilsētām varētu vēdīt vadības rožu dārza vēsma; lai tauta varētu izkopt spēju pieņemt Tavu labvēlību; lai sirdis ielīksmotu Tava prieka vēsts; lai acis varētu redzēt patiesības gaismu; lai ausis uzklausītu Valstības aicinājumu. Ak, Visuvarenais! Izgaismo sirdis. Ak, laipnais Dievs! Vēli, lai dvēseles var apskaust rožu dārzs un pļava. Ak, nesalīdzināmais Mīļotais! Vēdī savu velšu aromātu. Izstaro līdzjūtības gaismu, lai sirdis tiktu attīrītas un šķīstītas, un lai tās uzņemtu daļu no Taviem apliecinājumiem. Patiesi, šī draudze meklē Tavu ceļu, meklē Tavu noslēpumu, redz Tavu seju un ilgojas, ka to raksturotu Tavas īpašības.

5:10 Ak, Visuvarenais! Dāvā bezgalīgas veltes. Dāvini savus neizsīkstošos dārgumus, lai šie vārgie kļūtu vareni.

5:11 Patiesi, Tu esi laipnais. Tu esi dāsnais. Tu esi viszinīgais, visuvaldītājs.

– 6 –

1912. gada 14. aprīlī

Progresīvo ideju centru savienības sanāksme Kārnegija licejā

Adrese: *Carnegie Lyceum, West Fifty-seventh Street, New York*

Mauntforta Millza un Hovarda Maknata piezīmes

ESMU ieradies no tālām zemēm, lai apmeklētu šīs valsts sapulces un sanāksmes. Katrā tikšanās reizē es redzu cilvēkus, kuri mīl cits citu; tāpēc esmu ļoti gandarīts. Mēs piedzīvojam vienotību šajā šodienas sapulcē, kur Dieva spēks ticībā,

vienprātībā un saskaņā ir sapulcējis cilvēkus, kas nodarbojas ar cilvēces attīstības veicināšanu. Es ceru, ka visa cilvēce kļūs līdzīgi vienota mīlestības saitēs un saskaņā. Vienotība ir Dieva mīlošā spēka izpausme un atspoguļo dievišķības īstenību. Šajā Dienā tā spoži atmirdz gaismas veltēs cilvēcei.

Dievišķais spēks atmirdz Visumā bezgalīgā daudzumā atainojumu un attēlu. Radības pasauli, cilvēces pasauli var pielīdzināt pašai zemei un dievišķajam saules spēkam. Šī Saule ir spīdējusi pār visu cilvēci. Tās atspulgu bezgalīgajā daudzveidībā izpaužas dievišķā Griba. Apsveriet, kā visi ir vienas Saules dāvanu saņēmēji. Atšķirība starp viņiem ir, lielākais, pakāpē, jo mirdzums ir viens mirdzums, viena gaisma, kas staro no Saules. Tā paudīs cilvēces vienesmi. Politisko vienumu vai cilvēces sociālo vienotību var pielīdzināt okeānam un katru locekli, katru cilvēku – vilnim šajā okeānā. 6:2

Saules gaisma kļūst redzama katrā priekšmetā atbilstoši šī priekšmeta ietilpībai. Atšķirīga ir tikai pakāpe un uztvere. Akmens spēj uztvert tikai ierobežotu gaismas daudzumu; cita radīta lieta varētu būt kā spogulis, kurā saule ir pilnībā atstarota; bet uz abiem spīd viena gaisma. 6:3

Vissvarīgākais ir pulēt sirds spoguļus, lai tie kļūtu apgaismoti un uztvertu dievišķo gaismu. Viena sirds var līdzināties pulētam spogulim; citu sedz un aizēno šīs pasaules putekļi un sārņi. Kaut arī viena Saule spīd uz abiem, spodrinātā, tīrā un svētītā spogulī jūs varat redzēt Sauli visā tās pilnībā, krāšņumā un spēkā, atklājot tās varenību un starojumu; bet spogulis, kas ir sarūsējis un nespodrs, nespēj neko atstarot, kaut arī pati Saule tajā spīd un tā nav ne vājināta, nedz mazināta. Tāpēc mūsu pienākums ir censties spodrināt mūsu sirds spoguļus, lai mēs kļūtu par šīs gaismas atstarotājiem un dievišķo velšu saņēmējiem, kas tajos var pilnībā izpausties. 6:4

Tas nozīmē cilvēces vienesmi. Proti, kad šīs cilvēces sociālās struktūras sasniegs absolūtas vienotības stāvokli, mūžīgās Saules starojums izpaudīsies visā savā gaišumā un siltumā. Tāpēc mēs nedrīkstam nošķirt atsevišķus cilvēku ģimenes locekļus. Mēs nedrīkstam uzskatīt nevienu dvēseli par neauglīgu vai atstumtu. 6:5

Mūsu pienākums ir izglītot dvēseles, lai tajās spoži atmirdzētu Dieva devības Saule, un tas ir iespējams, pateicoties cilvēces vienesmes spēkam. Jo vairāk mīlestības izpaužas cilvēces vidū un jo spēcīgāks ir vienotības spēks, jo dižākas būs šīs pārdomas un atklāsme, jo vislielākā Dieva dāvana ir mīlestība. Mīlestība ir visu Dieva velšu avots. Kamēr mīlestība nepārņem sirdi, tajā nevar izpausties nekāda cita dievišķa bagātība.

6:6 Visi pravieši ir centušies, lai cilvēku sirdīs izpaustos mīlestība. Jēzus Kristus centās radīt šo mīlestību sirdīs. Viņš cieta visas grūtības un pārbaudījumus, lai, iespējams, cilvēka sirds varētu kļūt par mīlestības avotu. Tāpēc mums no visas sirds un dvēseles jācenšas, lai mūs pārņemtu šī mīlestība, lai visa cilvēce – neatkarīgi no tā, vai tā ir Austrumos vai Rietumos – varētu būt saistīta ar šīs dievišķās pieķeršanās saiti; jo mēs visi esam vienas jūras viļņi; mēs esam radušies no vienas dievišķās dāvanas, un visi esam saņēmēji no viena centra. Visas Zemes gaismas ir pieņemamas, bet starojuma centrs ir Saule, un mums ir jāvērš skatiens uz Sauli. Dievs ir Augstākais centrs. Jo vairāk mēs vērsīsimies pie šī Gaismas centra, jo lielāka būs mūsu varēšana.

6:7 Austrumos bija lielas domstarpības starp rasēm un tautām. Viņi ienīda cits citu, un viņu starpā nebija nekādas draudzības. Dažādās un atšķirīgās sektas bija naidīgas un nesamierināmas. Dažādās rases pastāvīgi karoja un konfliktēja. Apmēram pirms sešdesmit gadiem pie Austrumu horizonta parādījās Bahá'u'lláh. Viņš ļāva mīlestībai un vienotībai izpausties starp šīm naidīgajām tautām. Viņš tos apvienoja ar mīlestības saiti; viņu agrākais ienaids un naidīgums izzuda; to vietā valdīja mīlestība un vienotība. Tā bija tumša pasaule; tā kļuva starojoša. Līdz ar Viņa parādīšanos sākās jauns pavasaris, jo atkal bija uzlēkusi Patiesības Saule. Cilvēku sirds laukos un pļavās ziedēja raibi dziļas atziņas ziedi, un atklājās Dieva valstības labie augļi.

6:8 Es esmu šeit ar misiju: lai, pateicoties jūsu centieniem, debesu morālei un uzticīgiem pūliņiem, starp Austrumiem un Rietumiem tiktu nodibināta pilnīga vienotības un mīlestības saikne, lai Dieva veltes nāktu pār visiem un lai visus varētu uzskatīt par viena koka – cilvēku ģimenes lielā koka – daļām,

jo cilvēci var salīdzināt ar šī koka zariem, lapām, ziediem un augļiem.

Dieva labvēlība ir bezgalīga un neierobežota. Pasauli ir apņēmušas bezgalīgas veltes. Mums ir jālīdzinās Dieva veltēm, un tāpat kā katra no tām – piemēram, dzīvības bagātība – ieskauj un aptver visus, mums ir jābūt savstarpēji vienotiem un saistītiem, līdz katra daļa kļūst par veseluma izpausmi. 6:9

Apsveriet: mēs sējam sēklu. No tās parādās pilnīgs un nevainojams koks, un no katras šī koka sēklas var radīt citu koku. Tāpēc daļa izsaka visu, jo šī sēkla bija koka daļa, bet tajā potenciāli bija viss koks. Tātad katrs no mums var izteikt vai pārstāvēt visas cilvēces dzīves veltes. Tā ir cilvēces vienotība. Tā ir Dieva dāvana. Tā ir cilvēces laime, un tā ir dievišķās labvēlības izpausme. 6:10

– 7 –

1912. gada 15. aprīlī

Mauntforta Millza māja

Adrese: *327 West End Avenue*, *New York*

Apkopots no stenogrāfiskām Hovarda Maknata piezīmēm

PIRMS dažām dienām es ierados Ņujorkā, ierazdamies tieši no Aleksandrijas. Iepriekšējā ceļojumā es ceļoju uz Eiropu, apmeklējot Parīzi un Londonu. Parīze ir visskaistākā pēc ārējā izskata. Materiālās civilizācijas liecības tur ir ļoti augstvērtīgas, bet garīgā civilizācija ir tālu nopakaļ. Es atklāju, ka šīs pilsētas iedzīvotāji ir iegrimuši un noslīkuši materiālisma jūrā. Viņu sarunas un diskusijas aprobežojās ar dabas un fiziskām parādībām bez Dieva pieminēšanas. Es biju ļoti pārsteigts. Lielākā daļa zinātnieku, profesoru un mācīto vīru izrādījās materiālisti. Es viņiem teicu: „Esmu pārsteigts un izbrīnīts, ka vīri, kuriem piemīt tik augsts uztveres līmenis un acīmredzamas zinības, joprojām ir dabas gūstekņi un neatzīst pašsaprotamo īstenību."

7:2 Dabas pasaule ir pilnībā pakļauta dabas likumu valdīšanai un kontrolei. Šīs neskaitāmās saules, satelīti un debesu ķermeņi visā bezgalīgajā telpā ir dabas gūstekņi. Viņi nevienā punktā vai sīkumā nevar pārkāpt negrozāmos likumus, kas regulē fizisko Visumu. Saule savā neizmērojamībā, okeāns savos plašumos nespēj pārkāpt šos universālos likumus. Visas dabas pasaules būtnes – augi savā valstī, pat dzīvnieki ar savu saprātu – ir dabas pakļautie un gūstekņi. Visi dzīvo dabas likumu robežās, un daba ir visu, izņemot cilvēku, valdniece. Cilvēks nav dabas gūsteknis, jo, lai arī saskaņā ar dabas likumiem viņš ir zemes būtne, tomēr viņš vada kuģus pāri okeānam, lido pa gaisu lidmašīnās, nolaižas zemūdenēs; tāpēc viņš ir pārvarējis dabas likumus un padarījis tos paklausīgus savām vēlmēm. Piemēram, viņš kvēlspuldzē iesloga neierobežojamo dabisko enerģiju, ko sauc par elektrību – materiālo spēku, kas spēj šķelt kalnus, – un liek tai dot viņam gaismu. Viņš ņem cilvēka balsi un iesloga to fonogrāfā savam labumam un izklaidei. Saskaņā ar savu dabisko spēju cilvēkam vajadzētu spēt sazināties ierobežotā attālumā, bet, pārvarot dabas ierobežojumus, viņš var dzēst telpu un nosūtīt telefona ziņas tūkstošiem jūdžu attālumā. Visas zinātnes, māksla un atklājumi bija dabas noslēpumi, un saskaņā ar dabas likumiem šiem noslēpumiem vajadzētu palikt aizklātiem, slēptiem; bet cilvēks ir pārkāpis šo likumu, atbrīvojies no šī noteikuma un ienesis tos redzamajā sfērā. Tāpēc viņš ir dabas valdnieks un pavēlnieks. Cilvēkam ir inteliģence; dabai tādas nav. Cilvēkam ir griba; dabai tādas nav. Cilvēkam ir atmiņa; dabai tādas nav. Cilvēkam ir spriešanas spēja; dabai tā ir atņemta. Cilvēkam ir uztveres spējas; daba nevar uztvert. Tāpēc ir pierādīts un acīmredzams, ka cilvēks ir cēlāks par dabu.

7:3 Ja mēs pieņemam uzstādījumu, ka cilvēks ir tikai daļa no dabas, mēs saskaramies ar neloģisku apgalvojumu, jo tas ir līdzvērtīgs apgalvojumam, ka daļa var būt apveltīta ar īpašībām, kuras kopumam nepiemīt. Cilvēkam, kurš ir dabas sastāvdaļa, ir uztvere, inteliģence, atmiņa, apzināta apceres spēja un uzņēmība, bet pašai dabai tās pilnīgi nav dotas. Kā ir iespējams, ka daļai piemīt īpašības vai spējas, kuru kopumam nav? Patiesība ir tāda,

ka Dievs ir devis cilvēkam noteiktus pārdabiskus spēkus. Kā tad cilvēku var uzskatīt par dabas gūstekni? Vai viņš arvien vairāk nepārvalda un nekontrolē dabu savām vajadzībām? Vai viņš nav dabas dievišķās būtības izpausme? Vai teiksim, ka daba ir akla, dabai nav uztveres spēju, daba ir bez gribasspēka un nav dzīva, un tad pieskaitīsim cilvēku pie dabas un tās ierobežojumiem? Kā mēs varam atbildēt uz šo jautājumu? Kā materiālisti un akadēmiskie ateisti pierādīs un pamatos šādu pieņēmumu? Patiesībā viņi paši liek dabas likumiem pakļauties savām vēlmēm un mērķiem. Ir pilnvērtīgi pierādījumi, ka cilvēkā ir spēks, kas pārsniedz dabas ierobežojumus, un šis spēks ir Dieva dāvana.

Es uzskatu, ka Ņujorkā cilvēki ir vairāk apveltīti ar garīgām 7:4
jūtām. Viņi nav tikai dabas kontroles gūstekņi; viņi atbrīvojas no nebrīves važām un sloga. Tādēļ es ļoti priecājos un ceru, ka, ja Dievs to vēlēs, šajā apdzīvotajā valstī, šajā plašajā Rietumu kontinentā, cilvēces tikumi atmirdzēs; lai cilvēces spēka vienesme, Dieva mīlestība var iedvesmot sirdis un starptautiskais miers var pacelt savus karogus, no šejienes ietekmējot visus pārējos reģionus un valstis. Tā ir mana cerība.

– 8 –

1912. gada 16 aprīlī

Ņūdžersijas draugi bahājieši viesnīcā „Ansonia"

Adrese: *Hotel Ansonia, Broadway and Seventy-third Street, New York*

Ahmada Sohrāba piezīmes

AR SVĒTĀ Gara spēku šeit ir apvienotas dvēseles no Austrumiem un Rietumiem. Šāda pulcēšanās nebūtu iespējama, pielietojot materiālus līdzekļus. Šāda veida sanāksme Ņujorkā nekad nav notikusi, jo mēs šovakar šeit redzam cilvēkus no attāliem zemes reģioniem, kuri ir sadraudzībā ar Amerikas iedzīvotājiem vislielākajā mīlestībā un garīgā vienotībā. Tas ir iespējams vienīgi ar Dieva spēku. Kristus ieradās šajā pasaulē

pirms deviņpadsmit gadsimtiem, lai nodibinātu vienotības saknes un mīlestības saites starp dažādām tautām un dažādām kopienām. Viņš apvienoja Romas zinātnes un Grieķijas civilizācijas krāšņumu. Viņš arī panāca savienību starp Asīrijas impēriju un Ēģiptes varu. Šo tautu saplūšana vienotībā, mīlestībā un vienprātībā bija neiespējama, bet Kristus ar dievišķo spēku iedibināja šo stāvokli cilvēku bērnu vidū.

8:2 Daudz lielākas grūtības mūs sagaida šodien, kad mēs cenšamies nodibināt vienotību starp Austrumiem un Rietumiem. Bahá'u'lláh debesu spēkā ir apvienojis Austrumus un Rietumus. Drīzā laikā mēs zināsim, ka tie ir nostiprināti Dieva spēkā. Cilvēces valsts vienesme aizstās iekarošanas karogu, un visas zemes kopienas pulcēsies tās aizsardzībā. Neeksistēs neviena valsts ar atsevišķām un ierobežotām robežām, piemēram, Persija. Amerikas Savienotās Valstis būs pazīstamas tikai kā nosaukums. Vācija, Francija, Anglija, Turcija, Arābija – visas šīs dažādās valstis tiks sapludinātas vienotībā. Kad nākotnes cilvēkiem tiks jautāts: „Kādai tautībai jūs piederat?" atbilde būs: „Cilvēces tautībai. Es dzīvoju Bahá'u'lláh pavēnī. Es esmu Bahá'u'lláh kalps. Es piederu Dižākā Miera armijai." Nākotnes cilvēki neteiks: „Es piederu pie Anglijas, Francijas vai Persijas nācijas"; jo viņi visi būs vispasaules tautības pilsoņi – viena ģimene, viena valsts, viena cilvēce –, un tad šie kari, naids un strīdi pāries.

8:3 Bahá'u'lláh parādījās valstī, kas bija aizspriedumu centrs. Šajā valstī bija daudzas dažādas kopienas, reliģijas, sektas un konfesijas. Viņu starpā pastāvēja viss iepriekšējo gadsimtu naidīgums. Viņi bija gatavi cits citu nogalināt. Cilvēku nogalināšanu atšķirīgas reliģiskās pārliecības dēļ viņi uzskatīja par pielūgsmi. Bahá'u'lláh iedibināja tādu vienotību un saskaņu starp šīm dažādajām kopienām, ka viņu starpā tagad ir vērojama vislielākā mīlestība un draudzība.

8:4 Šodien Austrumu bahājieši kvēli ilgojas redzēt jūs aci pret aci. Viņu viskvēlākā cerība un sirsnīgākā vēlēšanās ir, lai pienāk diena, kad viņi sapulcēsies ar jums. Padomājiet par spēku, kas panāca šīs brīnišķīgās pārmaiņas.

Cilvēces ķermenis ir slims. Tā zāles un dziedināšana būs cilvēces valsts vienesme. Tā dzīvība ir Dižais Miers. Tā apgaisma un dzīvinājums ir mīlestība. Tā laime ir garīgas pilnības sasniegšana. Es vēlos un ceru, ka Svētītās Pilnības bagātībās un labvēlībā mēs atradīsim jaunu dzīvi, iegūt jaunu spēku un sasniegt brīnišķīgo un augstāko enerģijas avotu, lai uz cilvēces vienotības ar Dievu pamatiem tiktu nodibināts dievišķā nodoma Dižais Miers. Lai Dieva mīlestība tiek izplatīta no šīs pilsētas, no šīs tikšanās uz visām apkārtējām valstīm. Nē, lai Amerika kļūst par garīgās apgaismas izplatīšanas centru, un visa pasaule saņem šo debesu svētību! Amerika ir attīstījusi spējas un prasmes, kas ir dižākas un apbrīnojamākas nekā citās valstīs. Kaut arī ir taisnība, ka tās cilvēki ir sasnieguši brīnišķīgu materiālo civilizāciju, es ceru, ka garīgie spēki var atdzīvināt šo lielisko ķermeni un var tikt nodibināta atbilstoša garīgā civilizācija. Lai šīs valsts iedzīvotāji kļūst kā debesu eņģeļi ar nepārtraukti pret Dievu pavērstām sejām. Lai viņi visi kļūst par Visuvaldītāja kalpiem. Lai viņi no pašreizējiem materiālajiem sasniegumiem paceļas tādos augstumos, lai no šī centra uz visām pasaules tautām varētu plūst debesu apgaisma. 8:5

Dievišķā Jeruzaleme ir nākusi no debesīm. Ir parādījusies Ciānas līgava. Ir pacēlusies Dieva valstības balss. Kaut jūs sasniegtu augstākās spējas un magnētisko pievilcību šajā varenības un spēka sfērā – izpaužot jaunu enerģiju un brīnišķīgus sasniegumus, jo Dievs ir jūsu atbalsts un palīgs. Svētā Gara dvaša ir jūsu mierinātājs, un jūs ieskauj debesu eņģeļi. Es vēlos, lai jums ir šis spēks. Esiet droši, ka jūs tagad esat šo velšu pavēnī. 8:6

– 9 –

1912. gada 17 aprīlī

Viesnīca „Ansonia“

Adrese: *Hotel Ansonia, Broadway and Seventy-third Street, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

PAGĀJUŠĀ gada vizītes laikā Londonā un Parīzē man bija daudz sarunu ar Eiropas materiālistiskajiem filozofiem. Visu viņu secinājumu pamatā ir tas, ka zināšanu par parādībām iegūšana notiek saskaņā ar fiksētu, nemainīgu likumu – likumu, kas darbojas matemātiski precīzi, izmantojot jutekļus. Piemēram, acs redz krēslu; tāpēc nav šaubu par krēsla eksistenci. Acs skatās debesīs un redz sauli; es redzu ziedus uz šī galda; es jūtu to smaržu; es dzirdu skaņas ārā utt. Viņi saka, ka tas ir fiksēts matemātisks uztveres un dedukcijas likums, kura darbība nepieļauj nekādas šaubas; jo, ciktāl Visums ir pakļauts mūsu sajūtām, nepārprotami ir pierādījumi, ka mūsu zināšanas par to ir jāiegūst ar jutekļiem. Proti, materiālisti paziņo, ka cilvēka zināšanu kritērijs un standarts ir uztvere ar jutekļiem. Grieķu un romiešu vidū zināšanu kritērijs bija saprāts – ka viss, kas ir pierādāms un saprātīgs, noteikti jāatzīst par patiesu. Trešais standarts vai kritērijs ir teologu uzskats, ka tradīcijas vai pravietiski izteikumi un interpretācijas veido cilvēku zināšanu pamatu. Joprojām ir vēl viens, ceturtais kritērijs, ko atbalsta reliģiozi cilvēki un metafiziķi, kuri saka, ka visu cilvēku piekļūšanas nezināmajam avots un kanāls ir ar iedvesmas palīdzību. Īsi sakot, šie četri kritēriji saskaņā ar cilvēku paziņojumiem ir: pirmkārt, uztvere ar jutekļiem; otrkārt, spriestspēja; treškārt, tradīcijas; ceturtkārt, iedvesma.

9:2 Eiropā es stāstīju materiālisma filozofiem un zinātniekiem, ka sajūtu kritērijs nav ticams. Piemēram, padomājiet par spoguli un tajā atspoguļotajiem attēliem. Šiem attēliem nav reālas ķermeņa eksistences. Tomēr, ja jūs nekad nebūtu redzējuši

spoguli, jūs stingri uzstātu un uzskatītu, ka tie ir īsti. Acs redz mirāžu virs tuksneša kā ūdens ezeru, bet tas ir neīsts. Stāvot uz tvaikoņa klāja, šķiet, ka krasts kustas, tomēr mēs zinām, ka zeme ir nekustīga un mēs paši virzāmies. Reiz tika uzskatīts, ka Zeme ir fiksēta un Saule griežas ap to, bet, kaut arī šķiet, ka tas tā ir, tagad ir zināms, ka ir otrādi. Virpuļojoša lāpa liek uguns aplim parādīties acu priekšā, tomēr mēs saprotam, ka ir tikai viens gaismas punkts. Mēs redzam ēnu, kas pārvietojas pa zemi, bet tai nav materiālas eksistences vai substances. Īpaši tuksnešos atmosfēras apstākļi rada ilūzijas, kas maldina acis. Reiz es redzēju mirāžu, kurā parādījās vesela karavāna, kura, kā izskatījās, ceļoja augšup debesīs. Tālajos ziemeļos vērojamas arī citas maldinošas parādības, kas mulsina cilvēka redzi. Dažreiz vienlaicīgi spīd trīs vai četras saules, ko zinātnieki dēvē par parhēliju jeb saules suni, tomēr mēs zinām, ka lielā saules lode ir tikai viena un ka tā paliek nemainīgā pozīcijā un viena. Īsāk sakot, maņas tiek nepārtraukti maldinātas, un mēs nespējam nodalīt to, kas ir īstenība, no tā, kas tāda nav.

Attiecībā uz otro kritēriju – spriestspēju – tas arī nav uzticams 9:3
un uz to nav jāpaļaujas. Šī cilvēce ir dažādu viedokļu okeāns. Ja saprāts ir nevainojams zināšanu standarts un kritērijs, tad kāpēc gan viedokļi atšķiras un kāpēc filozofu uzskati ir tik ļoti atšķirīgi? Tas ir skaidrs pierādījums tam, ka uz cilvēka spriestspēju nevar paļauties kā uz nekļūdīgu kritēriju. Piemēram, mūsdienu gudrie pastāvīgi apgāž un atmet lielus atklājumus un paziņojumus no iepriekšējiem gadsimtiem. Matemātiķi, astronomi, ķīmijas zinātnieki nepārtraukti atspēko un noraida seno cilvēku secinājumus; nekas nav fiksēts, nekas nav galīgs; viss nepārtraukti mainās, jo cilvēka saprāts virzās pa jauniem pētniecības ceļiem un katru dienu nonāk pie jauniem secinājumiem. Nākotnē daudz kas tāds, kas pašlaik tiek pasludināts un pieņemts kā patiess, tiks noraidīts un atspēkots. Un tā tas turpināsies bez gala.

Ja apskatām trešo kritēriju – tradīcijas – ko kā zināšanu ceļu 9:4
un standartu stāda teologi – mēs atklājam, ka šis avots ir tikpat neuzticams un uz to nav vērts paļauties, tā kā reliģiskās tradīcijas ir Grāmatas izpratnes un skaidrošanas izklāsts un pieraksts.

Ar kādiem līdzekļiem ir panākta šī izpratne, šī skaidrošana? Analizējot ar cilvēka saprātu. Kad mēs lasām Dieva grāmatu, izpratnes spēja, ar kuru mēs izdarām secinājumus, ir saprāts. Saprāts nozīmē prātu. Ja mēs neesam apveltīti ar nevainojamu saprātu, tad kā mēs varam saprast Dieva Vārda nozīmi? Tāpēc cilvēka saprāts, kā jau tika norādīts, pēc savas būtības ir ierobežots un kļūmīgs secinājumos. Tas nevar aptvert pašu īstenību, bezgalīgo Vārdu. Tā kā tradīciju un interpretāciju avots ir cilvēka saprāts un cilvēka saprāts ir kļūmīgs, kā gan mēs varam paļauties uz tā atklājumiem, lai iegūtu reālas zināšanas?

9:5 Ceturtais kritērijs, ko es nosaucu, ir iedvesma, ar kuras palīdzību, kā tiek apgalvots, ir sasniedzama zināšanu īstenība. Kas gan ir iedvesma? Tie ir cilvēka sirds iedvesmas impulsi. Bet kas ir sātaniskie pamudinājumi, kas piemeklē cilvēci? Tie ir arī sirds iedvesmas impulsi. Kā mēs tos atšķirsim? Rodas jautājums: kā mēs varam zināt, vai sekojam Dieva iedvesmai vai sātaniskiem cilvēka dvēseles pamudinājumiem? Īsumā būtība ir tāda, ka cilvēku materiālajā parādību pasaulē šie četri ir vienīgie pastāvošie zināšanu kritēriji jeb ceļi, un tie visi ir kļūdaini un neuzticami. Tad kas mums atliek? Kā lai mēs sasniedzam zināšanu īstenību? Ar Svētā Gara dvesmu un pamudinājumiem, kuri ir gaisma un pati zināšanu būtība. Ar to palīdzību cilvēka prāts tiek dzīvināts un nostiprināts tā, ka tas iegūst patiesus secinājumus un pilnīgas zināšanas. Šis ir pārliecinošs arguments, kas parāda, ka visi pieejamie cilvēku kritēriji ir kļūdaini un nepilnīgi, bet zināšanu dievišķais standarts ir nekļūdīgs. Tāpēc cilvēkam nav pamata teikt: „Es zinu, jo es uztveru ar savām sajūtām," vai arī „Es zinu, jo tas ir pierādīts ar manu spriešanas spēju," vai arī „Es zinu, jo tas ir saskaņā ar tradīciju un Svētās Grāmatas interpretāciju," vai arī „Es zinu, jo esmu iedvesmas pārņemts." Visi cilvēku sprieduma standarti ir kļūmīgi un ierobežoti.

– 10 –

1912. gada 17. aprīlī

Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja

Adrese: *780 West End Avenue, New York*

Džona Dž. Grandija piezīmes

SVĒTAJĀS Grāmatās ir ierakstīts, ka, uzaustot Patiesības Saulei, tā parādīsies Austrumos, un tās gaisma tiks atspoguļota Rietumos. Tās rītausma jau ir notikusi Austrumos, un tās zīmes parādās Rietumos. Tās gaisma strauji un plaši izplatīsies Rietumos. Patiesības saule ir uzlēkusi Persijā, un tās starojums tagad ir redzams šeit, Amerikā. Tas ir lielākais tās parādīšanās pierādījums pasaules apvārsnī tā, kā tas ir minēts debesu Grāmatās. Slava Dievam! Tas, kas pareģots Svētajās Grāmatās, ir piepildījies.

10:2 Pagājušajā svētdienā Kārnegija zālē cienījamā dvēsele, kas iepazīstināja ar ʻAbdu'l-Bahá, izteica apgalvojumu, ka saskaņā ar tradīcijām no saullēkta zemes parādīsies dēmoni, bet tagad mēs redzam eņģeļus. Laikā, kad tika izteikts šis paziņojums, nebija iespējams atbildēt, bet šodien mēs par to runāsim. Diženās garīgās gaismas vienmēr ir parādījušās Austrumos. Svētītā Pilnība, Bahá'u'lláh, parādījās Austrumos. Jēzus Kristus uzausa pie Austrumu horizonta. No Austrumiem parādījās Mozus, Ārons, Jāzeps un visi israēliešu pravieši, piemēram, Jeremija, Ecēhiēls, Jesaja un citi. Muḥammad un Báb gaismas atspīdēja no Austrumiem. Austrumu horizonts ir pārpludināts ar šo diženo gaismu starojumu, un tikai no Austrumiem tās ir pacēlušās, lai apspīdētu Rietumus. Tagad – Lai slavēts Dievs! – jūs dzīvojat tāda cikla rītausmā, kad Patiesības saule atkal spīd no Austrumiem un apgaismo visus reģionus.

10:3 Pasaule ir kļuvusi par jaunu pasauli. Nakts tumsa, kas ir aptvērusi cilvēci, atkāpjas. Ir uzaususi jauna diena. Patiesības Saules sagatavotas, cilvēku dvēselēs veidojas dievišķa uztvere un debesu spējas. Dvēseļu spējas ir dažādas. Viņu apstākļi ir dažādi.

Piemēram, daži minerāli nāk no akmeņainiem zemes reģioniem. Tie visi ir minerāli, tos visus veido viena Saule, bet viens paliek akmens, bet cits izveidojas par mirdzošu dārgakmeni. No viena zemes gabala aug tulpes un hiacintes; no cita – ērkšķi un dadži. Katrs gabals saņem saules dāvanas, bet spēja to saņemt nav vienāda. Tāpēc mums ir jāattīsta spējas un dievišķās jūtas, lai Patiesības Saules žēlsirdīgās veltes, kas paredzēta šim laikmetam un laikiem, kuros mēs dzīvojam, spīdētu no mums kā gaisma no tīriem kristāliem.

10:4 Svētītās Pilnības veltes ir bezgalīgas. Mums jācenšas katru dienu vairot savas spējas, stiprināt un paplašināt mūsu prasmi tās saņemt, lai kļūtu par nevainojamiem spoguļiem. Jo spodrinātāks un tīrāks spogulis, jo spožāk tas atspoguļo Patiesības Saules gaismu. Esiet kā labi kopts dārzs, kurā rozes un raibie debesu ziedi augdami pieņemas aromātā un skaistumā. Es ceru, ka jūsu sirdis kļūs kā rūpīgi apstrādāta un sagatavota augsne, uz kuru var nolaisties Svētītās Pilnības velšu dievišķās lietusgāzes un šī dievišķā pavasara zefīri uzpūst savu dzīvinošo dvesmu. Tad jūsu sirds dārzs nesīs ziedus ar patīkamu aromātu, kas priecēs debesu Dārznieka nāsis. Lai jūsu sirdis atspoguļo Patiesības Saules krāšņumu daudzās krāsās, lai tās iepriecina dievišķā Kopēja aci, kurš tās ir barojis. Ar katru dienu kļūstiet arvien tuvāki, lai Dieva mīlestība apgaismo visus tos, ar kuriem jūs saskaraties. Esiet kā viens gars, viena dvēsele, viena koka lapas, viena dārza ziedi, viena okeāna viļņi.

10:5 Tā kā cilvēku dvēselēm ir atšķirīgas pakāpes dotumi, jo viņiem vērojamas atšķirīgas prasmes, tad cilvēki atšķiras viens no otra. Bet patiesībā tas ir pamats vienotībai, nevis nesaskaņām un naidam. Ja visi dārza ziedi būtu vienā krāsā, acīm to skats izskatītos vienmuļš; bet, ja krāsas ir raibas, tas ir patīkams un brīnišķīgs. Krāsu rotājuma un atstarošanas spēju atšķirība starp ziediem piešķir dārzam skaistumu un šarmu. Tāpēc, kaut arī mēs esam atšķirīgas personības, mums ir atšķirīgas idejas un mēs sniedzam dažādu smaržu, centīsimies dzīvot saskaņā gluži kā viena dievišķā dārza ziedi. Kaut arī katrai dvēselei ir sava individuālā smarža un krāsa, tās visas atstaro vienu gaismu, un

visas smaržas dārzā raisa viena vēja dvesmas aromātu, un visas turpina augt pilnīgā harmonijā un saskaņā. Kļūstiet par vienas jūras viļņiem, viena meža kokiem, kas aug vislielākajā mīlestībā, saskaņā un vienotībā.

Ja jūs sasniegsiet šādu spēju mīlēt un būt vienoti, Svētītā 10:6
Pilnība pār jums izlies bezgalīgu garīgās valstības žēlastību, vadīs, aizsargās un pasargās jūs sava Vārda paēnā, vairos jūsu laimi šajā pasaulē un atbalstīs jūs visās grūtības. Tāpēc es ceru, ka jūs ar katru dienu kļūsit aizvien spožāki debesu lokā, virzīsities aizvien tuvāk un tuvāk Abhá valstībai, lai sasniegtu arvien lielākas Svētītās Pilnības veltes. Es priecājos, jo es uztveru lielas mīlestības liecības starp jums. Es dodos uz Čikāgu, un, kad atgriezīšos, es ceru, ka mīlestība būs kļuvusi bezgalīga. Tad tas būs neizsīkstošs prieks man un draugiem Austrumos.

– 11 –

1912. gada 18. aprīlī

Māršala L. Emerija kunga un kundzes māja

Adrese: *273 West Ninetieth Street*, *New York*

Diksones jaunkundzes piezīmes

ŠOVAKAR es vēlos jums pastāstīt kaut ko no bahāju atklāsmes vēstures.

Svētītā Pilnība Bahá'u'lláh piederēja pie Persijas augstmaņiem. 11:2
Kopš agras bērnības Viņš izcēlās starp radiem un draugiem. Viņi teica: „Šim bērnam ir ārkārtējs spēks." Gudrībā, inteliģencē un kā jaunu zināšanu avots Viņš bija spējīgāks par savu vecumu un pārāks par apkārtējiem. Visi, kas Viņu pazina, bija pārsteigti par Viņa priekšlaicīgo attīstību. Viņiem bija ierasts teikt: „Šāds bērns nedzīvos", jo parasti tiek uzskatīts, ka priekšlaicīgi attīstījušies bērni nesasniedz briedumu. Jaunības periodā Svētītā Pilnība neiestājās skolā. Viņš negribēja, lai viņu izglītotu. Šis fakts Ṭihrán persiešiem ir labi zināms. Neskatoties uz to, Viņš bija spējīgs atrisināt visu pie Viņa atnākušo grūtās problēmas.

Jebkurā sanāksmē, zinātniskajā sapulcē vai teoloģiskajā diskusijā, kurā vien viņu sastapa, Viņš kļuva par autoritāti sarežģītu un neskaidru jautājumu izskaidrošanā.

11:3 Līdz brīdim, kad viņa tēvs nomira, Bahá'u'lláh nemeklēja amatu vai politisko stāvokli, neskatoties uz savu saikni ar valdību. Tas izraisīja pārsteigumu un komentārus. Bieži tika teikts: „Kā ir iespējams, ka jauneklis ar tik augstu inteliģenci un smalku uztveri nemeklē izdevīgus sakarus? Viņam ir pieejams praktiski ikviens amats." Šī ir vēsturiska liecība, ko pilnībā apliecina Persijas iedzīvotāji.

11:4 Viņš bija ļoti dāsns un bagātīgi deva nabagiem. Neviens, kas nāca pie Viņa, netika atraidīts. Viņa mājas durvis bija atvērtas visiem. Viņam vienmēr bija daudz viesu. Šis neierobežotais dāsnums izsauca vēl lielāku izbrīnu tāpēc, ka Viņš netiecās ne pēc augsta amata, ne labas slavas. Viņa draugi sprieda, ka viņš kļūs nabadzīgs, jo viņa izdevumu bija daudz un viņa bagātība kļuva arvien ierobežotāka. „Kāpēc viņš nedomā par savām problēmām?" viņi jautāja cits citam; bet daži gudri paziņoja: „Šis cilvēks ir saistīta ar citu pasauli; viņā ir kaut kas cildens, kas vēl nav saredzams; pienāks diena, kad tas izpaudīsies." Nudien, Svētītā Pilnība bija patvērums ikvienam vājajam, pavēnis ikvienam bailīgajam, laipns pret katru trūcīgo, iecietīgs un mīlošs pret visām radībām.

11:5 Viņš kļuva plaši pazīstams ar šīm īpašībām jau pirms Báb parādīšanās. Tad Bahá'u'lláh pasludināja Báb misiju par patiesu un pasludināja Viņa mācību. Báb paziņoja, ka lielākā Izpausme atklāsies pēc Viņa, un nosauca Apsolīto par „To, kuru atklās Dievs", sakot, ka deviņus gadus vēlāk kļūs redzama Viņa paša misijas īstenība. Savos rakstos Viņš norādīja, ka devītajā gadā būs zināms šis gaidītais; devītajā gadā viņi sasniegs visu godību un laimi; devītajā gadā viņi strauji virzīsies uz priekšu. Starp Bahá'u'lláh un Báb notika privāta saziņa. Báb uzrakstīja vēstuli, kurā bija trīs simti sešdesmit Bahá saknes atvasinājumi. Báb tika nomocīts Tabríz; un Bahá'u'lláh, kurš 1852. gadā tika izsūtīts uz 'Iráq, paziņoja par sevi Baghdád, jo Persijas valdība bija nolēmusi, ka, kamēr Viņš paliks Persijā, valstī tiks traucēts miers;

tāpēc Viņš tika izsūtīts, cerot, ka Persijā iestāsies miers. Tomēr Viņa izraidīšana radīja pretēju efektu. Izcēlās jauni nemieri, un Viņa varenības un ietekmes pieminēšana izplatījās pa visu valsti. Baghdád tika pasludināta Viņa izpausme un misija. Viņš tur sasauca savus draugus un runāja ar viņiem par Dievu.

11:6 Kādā brīdī Viņš atstāja pilsētu un viens pats devās uz Kurdistán kalniem, kur Viņš apmetās alās un grotās. Daļu no šī laika Viņš dzīvoja Sulaymáníyyih pilsētā. Pagāja divi gadi, kuru laikā ne Viņa draugi, ne ģimene nezināja, kur Viņš atrodas.

11:7 Kaut arī Bahá'u'lláh pensijas gados dzīvoja vientuļi, noslēgti un nevienam nezināms, visā Kurdistán izplatījās vēsts, ka šī ir visievērojamākā un mācītākā figūra, kas apveltīta ar brīnišķīgu pievilcības spēku. Īsā laikā Kurdistán tika Viņa mīlestības magnetizēta. Šajā laikā Bahá'u'lláh dzīvoja nabadzībā. Viņa apģērbs bija tāds pats kā nabadzīgajiem un trūcīgajiem. Viņa ēdiens bija mazturīgo un zemo ēdiens. No Viņa staroja varenais spēks kā no pusdienlaika saules. It visur Viņš bija ļoti cienīts un mīlēts.

11:8 Pēc diviem gadiem viņš atgriezās Baghdád. Draugi, kurus Viņš bija pazinis Sulaymáníyyih, ieradās pie Viņa ciemos. Viņi sastapa Viņu ierastajā komforta un pārticības vidē un bija pārsteigti par šādu sastapšanos ar Viņu, kurš Kurdistán bija dzīvojis tādos taupīgos apstākļos.

11:9 Persijas valdība uzskatīja, ka Svētītās Pilnības izraidīšana no Persijas nozīmēs Viņa Lietas iznīcināšanu šajā valstī. Šie valdnieki tagad saprata, ka tā izplatās straujāk. Viņa prestižs pieauga; Viņa mācība aizvien vairāk izplatījās. Pēc tam Persijas vadītāji izmantoja savu ietekmi, lai izsūtītu Bahá'u'lláh no Baghdád. Turcijas varas iestādes viņu izsauca uz Konstantinopoli. Atrodoties Konstantinopolē, Viņš ignorēja visus ierobežojumus, īpaši valsts ministru un garīdznieku naidīgumu. Oficiālie Persijas pārstāvji atkal ietekmēja Turcijas varas iestādes, un viņiem izdevās panākt, lai Bahá'u'lláh tiktu izraidīts no Konstantinopoles uz Adrianopoli tā, lai turētu Viņu pēc iespējas tālāk no Persijas un panāktu, ka saziņa ar šo valsti kļūtu aizvien grūtāka. Neskatoties uz to, Lieta joprojām izplatījās un nostiprinājās.

11:10 Visbeidzot viņi apspriedās un sacīja: „Mēs esam izraidījuši Bahá'u'lláh no vienas vietas uz otru, bet katru reizi, kad viņš tiek izsūtīts, viņa lieta plaši izvēršas, viņa sludinātais pieņemas spēkā un ar katru dienu viņa gaismeklis kļūst spožāks. Tas ir tādēļ, ka mēs esam viņu izsūtījuši uz lielām pilsētām un apdzīvotiem centriem. Tāpēc mēs viņu kā ieslodzīto nosūtīsim uz soda koloniju, lai visi zinātu, ka viņš ir slepkavu, laupītāju un noziedznieku līdzgaitnieks; īsā laikā viņš un viņa sekotāji iznīks." Tā nu Turcijas sultāns viņu izraidīja uz 'Akká cietumu Sīrijā.

11:11 Kad Bahá'u'lláh ieradās 'Akká, Dieva spēkā Viņam izdevās pacelt savu karogu. Sākumā Viņa gaisma bija zvaigzne; tagad tā kļuva par varenu sauli, un Viņa Lietas gaisma izpletās no Austrumiem uz Rietumiem. Cietuma sienās ieslēgts, Viņš rakstīja vēstules visu tautu ķēniņiem un valdniekiem, aicinot viņus uz starptautisku izlīgumu un vispasaules mieru. Daži ķēniņi Viņa vārdus uztvēra ar nicinājumu un riebumu. Viens no tiem bija Osmaņu valsts sultāns. Francijas Napoleons III neatbildēja. Viņam tika adresēta otrā vēstule. Tajā bija teikts: „Es jums iepriekš esmu uzrakstījis vēstuli, aicinot jūs pievērsties Dieva Lietai, bet jūs piederat pie nevērīgajiem. Jūs esat pasludinājis, ka esat apspiesto aizstāvis; tagad ir kļuvis skaidrs, ka tāds neesat. Tāpat jūs neesat laipns pats pret saviem cilvēkiem, kas piedzīvo ciešanas un apspiestību. Jūsu rīcība ir pretrunā jūsu interesēm, un jūsu karaliskajam lepnumam ir jākrīt. Jūsu augstprātības dēļ Dievs drīz iznīcinās jūsu augsto varu. Francija bēgs no jums, un pār jums gūs uzvaru lielā iekarojumā. Būs žēlabas un sēras, sievietes apraudās savu dēlu zaudējumu." Šī apsūdzība Napoleonam III tika publicēta un izplatīta.

11:12 Izlasiet to un padomājiet: viens ieslodzītais, viens pats un vientuļnieks, bez palīga vai aizstāvja, svešzemnieks un svešinieks, kas ieslodzīts 'Akká cietoksnī, raksta šādas vēstules Francijas imperatoram un Turcijas sultānam. Pārdomājiet to: kā Bahá'u'lláh cietumā pacēla savas Lietas karogu. Atsaucieties uz vēsturi. Tas ir bezprecedenta gadījums. Nekas tāds nav noticis ne pirms šī laika, ne pēc tam – ieslodzītais un

trimdinieks, kas virza savu Lietu un izplata savu mācību, tā ka galu galā viņš kļuva pietiekami spēcīgs, lai uzvarētu pašu ķēniņu, kurš Viņu izraidīja.

Viņa Lieta aizvien vairāk izplatījās. Svētītā Pilnība bija ieslodzītais divdesmit piecus gadus. Visu šo laiku Viņš tika pakļauts negodam un zaimošanai no ļaužu puses. Viņš tika vajāts, izsmiets un savažots ķēdēs. Persijā Viņa īpašumi tika izlaupīti un manta – konfiscēta. Vispirms bija izraidīšana no Persijas uz Baghdád, pēc tam uz Konstantinopoli, tad uz Adrianopoli, visbeidzot no Rumēlijas uz cietumu ʻAkká cietoksnī. 11:13

Savas dzīves laikā Viņš bija ļoti aktīvs. Viņa enerģija bija neierobežota. Reti kura nakts pagāja mierīgā miegā. Viņš izturēja šos pārbaudījumus, cieta šīs nelaimes un grūtības, lai nesavtība un kalpošana pieņemtu redzamu veidolu cilvēces pasaulē; lai par īstenību kļūtu Dižais Miers; lai cilvēku dvēseles varētu parādīties kā debesu eņģeļi; lai starp cilvēkiem tiktu veikti debesu brīnumi; lai tiktu nostiprināta un pilnveidota cilvēku ticība; lai dārgā, nenovērtējamā Dieva dāvana – cilvēka prāts – tiktu pilnvērtīgi attīstīts ķermeņa templī; un lai cilvēks kļūtu par Dieva atspulgu un līdzību, tā kā tas ir atklāts Bībelē: „Taisīsim cilvēku pēc mūsu tēla .."[2] 11:14

Īsi sakot, Svētītā Pilnība panesa visus šos pārbaudījumus un nelaimes, lai mūsu sirdis kļūtu iekvēlinātas un starojošas, mūsu gars tiktu pagodināts, mūsu vainas kļūtu par tikumiem, mūsu nezināšana pārvērstos zināšanās; lai mēs varētu sasniegt patiesos cilvēces augļus un iegūt debesu žēlastību; lai, kaut arī esam svētceļnieki uz zemes, mēs ceļotu debesu valstības ceļā un, pat būdami trūcīgi un nabadzīgi, varētu saņemt mūžīgās dzīves dārgumus. Tāpēc Viņš ir izturējis šīs grūtības un bēdas. 11:15

Uztici visu Dievam. Dieva gaismas ir spožas. Izplatās svētītās vēstules. Gan Austrumos, gan Rietumos tiek nesta svētītā mācība. Drīz jūs redzēsit, ka debesu Vārdi ir nostiprinājuši cilvēces vienesmi. Dižākā Miera karogs ir atritināts, un rodas diženā kopiena. 11:16

– 12 –

1912. gada 19. aprīlī

Kolumbijas Universitātes Ērla zāle

Adrese: *Columbia University, New York*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

JA MĒS ar redzīgu aci raugāmies uz radības pasauli, mēs atklājam, ka visas esošās lietas var klasificēt šādi: pirmkārt, minerāls – tas ir, matērija vai viela, kas parādās dažādās savienojumu formās; otrkārt, augs – kam piemīt minerāla īpašības, kā arī palielināšanās jeb augšanas spēks, kas norāda uz pakāpi, kas ir augstāka un specializētāka par minerālu; treškārt, dzīvnieks – kam piemīt minerālu un augu īpašības un maņu uztveres spēks; ceturtkārt, cilvēks – augstākais specializētais redzamās radības organisms, kas iemieso minerālu, augu un dzīvnieku īpašības, kā arī ideālu velti, kuras absolūti nav zemākajās valstīs – intelektuālās ārējo parādību noslēpumu izpētes spēku. Šīs intelektuālās veltes rezultāts ir zinātne, kas ir specifiski raksturīga cilvēkam. Šīs zinātniskās spējas pēta un aptver radītās lietas un tās ieskaujošos likumus. Tas ir materiālā Visuma slēpto un mīklaino noslēpumu atklājējs un ir raksturīgs tikai cilvēkam. Tāpēc cilvēka cēlākais un slavējamākais sasniegums ir zinātnes atziņas un sasniegumi.

12:2 Zinātni var pielīdzināt spogulim, kurā tiek atspoguļoti ārējo parādību noslēpumu attēli. Tā mums atklāj un zināšanu arēnā parāda visu pagātnes gaitā izstrādāto. Tā sasaista pagātni un tagadni. Iepriekšējo gadsimtu filozofiskie secinājumi, praviešu mācības un agrāko gudro viedums tiek izkristalizēti un atveidoti mūsdienu zinātnes attīstībā. Zinātne ir pagātnes atklājēja. No tās pagātnes un tagadnes spriedumiem mēs izdarām secinājumus par nākotni. Zinātne ir dabas un tās noslēpumu valdniece, vienīgais līdzeklis, ar kura palīdzību cilvēks izpēta materiālās radīšanas struktūras. Visas radītās lietas ir dabas gūstekņi un pakļautas tās likumiem. Tās nevar pārkāpt šo likumu kontroli ne mazākajā

mērā vai kaut vienā sīkumā. Bezgalīgās zvaigžņotās pasaules un debesu ķermeņi ir paklausīgi dabai. Zeme un tās neskaitāmie organismi, visi minerāli, augi un dzīvnieki ir pakļauti tās varai. Taču cilvēks, izmantojot savu zinātnisko, intelektuālo spēku, var izkļūt no šī stāvokļa, var pārbūvēt, mainīt un kontrolēt dabu atbilstoši savām vēlmēm un pielietojumam. Zinātne, tā sakot, ir dabas likumu pārkāpēja.

Piemēram, padomājiet, ka cilvēkam saskaņā ar dabas likumiem vajadzētu dzīvot uz zemes virsmas. Pārvarot šo likumu un ierobežojumu, viņš tomēr ceļo kuģos pār okeānu, lidmašīnās paceļas zenītā un zemūdenēs grimst jūras dziļumos. Tas ir pret dabas likumiem un ir tās augstākās varas pārkāpums. Dabas likumiem un metodēm, tās glabātajiem noslēpumiem un Visuma mistērijām, cilvēku izgudrojumiem un atklājumiem, visiem mūsu zinātniskajiem ieguvumiem vajadzētu dabiski palikt slēptiem un nezināmiem, bet cilvēks ar sava prāta asumu atrod tos neredzamajā līmenī, izvelk tos redzamajā līmenī, izzina un izskaidro tos. Piemēram, viens no dabas noslēpumiem ir elektrība. Saskaņā ar dabu šim spēkam, šai enerģijai vajadzētu palikt neizpaustai un slēptai, bet cilvēks izlaužas zinātnē ar pašiem dabas likumiem, sagūsta tos un pat iesloga tos izmantošanai savām vajadzībām. 12:3

Īsāk sakot, cilvēks, kam ir šī ideālā zinātniskās izpētes dāvana, ir viscēlākais radības auglis, dabas pārvaldītājs. Viņš paņem zobenu no dabas rokas un ar to laiž dabai pa galvu. Saskaņā ar dabas likumiem nakts ir tumsas un neskaidrības periods, bet cilvēks, izmantojot elektrības spēku, ar šo elektrisko zobenu pārvar tumsu un kliedē drūmumu. Cilvēks ir pārāks par dabu un liek dabai pildīt savas pavēles. Cilvēks ir jūtīga būtne; daba ir bez sajūtām. Cilvēkam ir atmiņa un saprāts; dabai to trūkst. Cilvēks ir cēlāks par dabu. Viņā ir spējas, kuru dabai nav. Var tikt apgalvots, ka šīs spējas ir no pašas dabas un ka cilvēks ir dabas sastāvdaļa. Atbildot uz šo apgalvojumu, mēs teiksim – ja daba ir veselums un cilvēks ir daļa no šī veseluma, kā gan iespējams, ka daļai piemistu tādas īpašības un tikumi, kuras nepiemīt kopumam? Daļai neapšaubāmi jābūt apveltītai 12:4

ar tādām pašām īpašībām un raksturlielumiem, kādi piemīt kopumam. Piemēram, mati ir daļa no cilvēka anatomijas. Tie nedrīkst saturēt elementus, kuri nav atrodami citās ķermeņa daļās, jo visos gadījumos ķermeņa daļu sastāva elementi ir vienādi. Tāpēc ir skaidrs un acīmredzams, ka cilvēkam, kaut arī viņa ķermenis ir daļa no dabas, tomēr garā piemīt spēks, kas pārspēj dabu; jo, ja viņš būtu tikai daļa no dabas un materiālo likumu aprobežots, viņam varētu piederēt tikai tas, ko iemieso daba. Dievs ir piešķīris un vēlējis cilvēkam sevišķu spēku – spēju intelektuāli izpētīt radīšanas noslēpumus, iegūt augstākas zināšanas – , kura dižākais tikums ir zinātniskā apgaisma.

12:5 Šī velte ir cilvēka slavējamākais spēks, jo, izmantojot un īstenojot to, tiek panākta cilvēku cilts pilnveidošanās, kļūst iespējama cilvēces tikumu attīstība un tiek atklāts Dieva gars un noslēpumi. Tāpēc esmu ļoti gandarīts par savu vizīti šajā universitātē. Lai slavēts Dievs, ka šajā valstī ir daudz tādu mācību iestāžu, kurās var viegli iegūt zināšanas par eksaktajām un humanitārajām zinātnes nozarēm.

12:6 Tā kā šeit tiek mācītas materiālās un fiziskās zinātnes, un tās nepārtraukti attīstās plašākās sasniegumu perspektīvās, es ceru, ka arī garīgā attīstība var sekot līdzi šīm ārējām priekšrocībām. Gluži kā materiālās zināšanas apgaismo tos, kas atrodas šī lielā mācību tempļa sienās, tāpat arī gara gaisma, patiesās filozofijas iekšējā un dievišķā gaisma var pagodināt šo iestādi. Vissvarīgākais dievišķās filozofijas princips ir cilvēces vienesme, cilvēces vienotība, saikne, kas savieno Austrumus un Rietumus, mīlestības saikne, kas sapludina cilvēku sirdis.

12:7 Tāpēc mūsu pienākums ir ieguldīt vislielākās pūles un sakopot visus savus spēkus, lai cilvēces starpā tiktu nodibinātas vienotības un saskaņas saites. Tūkstošiem gadu starp mums ir notikusi asinsizliešana un nesaskaņas. Pietiek; ir gana. Ir pienācis laiks apvienoties mīlestībā un saskaņā. Tūkstošiem gadu mēs esam izmēģinājuši zobenu un karu; lai cilvēce vismaz kādu laiku dzīvo mierā. Aplūkojiet vēsturi un apsveriet, cik daudz mežonības, asinsizliešanas un cīņu pasaule ir pieredzējusi. Tas ir

bijis vai nu reliģiskais karš, politiskais karš vai kāda cita cilvēku interešu sadursme. Cilvēce nekad nav baudījusi vispārēja miera svētību. Katru gadu tiek palielināti un pilnveidoti kara līdzekļi. Apsveriet pagājušo gadsimtu karus; tika nogalināti tikai desmit, piecpadsmit vai divdesmit tūkstoši, bet tagad ir iespējams nogalināt simt tūkstošus vienā dienā. Senatnē karš tika īstenots ar zobenu; šodien tas ir bezdūmu lielgabals. Agrāk kaujas kuģi bija buru kuģi; šodien tie ir drednauti. Apsveriet kara ieroču skaita pieaugumu un uzlabojumus. Dievs mūs visus ir radījis par cilvēkiem, un visas pasaules valstis ir vienas zemeslodes daļas. Mēs visi esam Viņa kalpi. Viņš izturas laipni un taisnīgi pret visiem. Kāpēc mums vajadzētu būt nelaipniem un netaisnīgiem vienam pret otru? Viņš nodrošina visus. Kāpēc mums būtu jāatņem cits citam? Viņš aizsargā un saudzē visus. Kāpēc mums vajadzētu nogalināt sev līdzīgās radības? Ja šī karadarbība un nesaskaņas notiek reliģijas dēļ, ir acīmredzams, ka tā pārkāpj visas reliģijas garu un pamatu. Visas dievišķās Izpausmes ir pasludinājušas Dieva vienesmi un cilvēces vienotību. Viņi ir mācījuši, ka cilvēkiem ir jāmīl un savstarpēji jāpalīdz cits citam, lai viņi varētu progresēt. Ja nu šī reliģijas koncepcija ir patiesa, tās neatņemamais princips ir cilvēces vienesme. Izpausmju pamatpatiesība ir miers. Tas ir visas reliģijas, visa taisnīguma pamatā. Dievišķais mērķis ir, lai cilvēki dzīvotu vienotībā, saskaņā un vienprātībā un mīlētu cits citu. Apsveriet cilvēces tikumus un saprotiet, ka cilvēces vienesme ir to visu galvenais pamats. Izlasiet evaņģēlijus un citas Svētās Grāmatas. Jūs atklāsiet, ka tām visām ir tas pats pamats. Tāpēc vienotība ir reliģijas neatņemamā patiesība, un, ja tā tiek saprasta, tā aptver visus cilvēces tikumus. Slava Dievam! Šīs zināšanas ir izplatītas, acis ir atvērtas un ausis kļuvušas uzmanīgas. Tāpēc mums ir jācenšas sludināt un praktizēt Dieva reliģiju, kuru ir dibinājuši visi pravieši, un Dieva reliģija ir absolūta mīlestība un vienotība.

– 13 –

1912. gada 19. aprīlī

Boverijas misijas nams

Adrese: *Bowery Mission, 227 Bowery, New York*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

ŠOVAKAR esmu ļoti laimīgs, jo esmu ieradies šeit sastapt savus draugus. Es uzskatu jūs par saviem tuviniekiem, saviem biedriem; un es esmu jūsu biedrs.

13:2 Jums jābūt pateicīgam Dievam, ka esat nabadzīgi, jo Jēzus Kristus ir teicis: „Laimīgi jūs, nabagie .."[3] Viņš nekad nav teicis: „Laimīgi ir bagātie." Viņš arī teica, ka Valstība pieder nabadzīgajiem un ka vieglāk ir kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam cilvēkam iekļūt Dieva valstībā.[4] Tāpēc jums jābūt pateicīgam Dievam, ka, lai arī šajā pasaulē jūs esat trūcīgi, tomēr Dieva dārgumi ir jums pieejami; un, kaut arī materiālajā sfērā jūs esat nabagi, tomēr Dieva valstībā jūs esat dārgi. Pats Jēzus bija nabadzīgs. Viņš nepiederēja bagātniekiem. Viņš pavadīja savu laiku tuksnesī, ceļojot starp nabagiem, un pārtika no lauka zālēm. Viņam nebija, kur nolikt galvu, nebija māju. Viņš bija pakļauts atklātam karstumam, aukstumam un salam – visa veida sliktiem laika apstākļiem –, tomēr Viņš izvēlējās šādu dzīvi, nevis bagātību. Ja bagātības būtu uzskatāmas par godību, pravietis Mozus būtu tās izvēlējies; Jēzus būtu bijis bagāts cilvēks. Kad parādījās Jēzus Kristus, pirmie Viņu pieņēma nabadzīgie, nevis bagātie. Tāpēc jūs esat Jēzus Kristus mācekļi; jūs esat Viņa biedri, jo Viņš ārēji bija nabags, nevis bagāts. Pat šīs zemes laime nav atkarīga no bagātības. Jūs atradīsit daudzus turīgos, kas ir pakļauti dažādām briesmām un cieš no grūtībām, un pēdējos brīžos uz nāves gultas paliek nožēla, ka viņiem ir jāšķiras no tā, kam viņu sirds ir tik ļoti pieķērusies. Viņi nāk šajā pasaulē kaili, un viņiem ir no tās jāaiziet kailiem. Viss, kas viņiem pieder, viņiem jāpamet un jāaiziet vienatnē, vieniem pašiem. Bieži nāves brīdī viņu dvēselēs ir sirdsapziņas pārmetumi; un vissliktākais ir

tas, ka viņu cerība uz Dieva žēlsirdību ir mazāka nekā mūsējā. Slava Dievam! Mēs ceram uz Dieva žēlastību, un nav šaubu, ka dievišķā līdzjūtība tiek dāvāta nabagiem. Jēzus Kristus tā teica; Bahá'u'lláh tā teica. Kamēr Bahá'u'lláh atradās Baghdád, Viņa īpašumā joprojām esot lielai bagātībai, Viņš pameta visu, kas viņam bija, un devās viens pats ārā no pilsētas, divus gadus nodzīvojot starp nabadzīgajiem. Tie bija Viņa biedri. Viņš ēda kopā ar viņiem, gulēja tur, kur gulēja viņi, un lepojās ar to, ka ir viens no viņiem. Kā vienu no saviem vārdiem Viņš izvēlējās Nabadzīgā titulu un savos Rakstos bieži atsaucas uz sevi kā *Darvísh*, kas persiešu valodā nozīmē „nabags"; un ar šo titulu Viņš bija ļoti lepns. Viņš brīdināja visus, ka mums jābūt nabago kalpiem, nabago palīgiem, jāatceras nabago bēdas, jābiedrojas ar viņiem; jo tā mēs varam iemantot debesu valstību. Dievs nav teicis, ka mums ir sagatavotas savrupmājas, ja mēs pavadīsim savu laiku, biedrodamies ar bagātajiem, bet Viņš ir teicis, ka ir daudz debesu namu, kas sagatavoti nabadzīgo kalpiem, jo nabagie ir ļoti dārgi Dievam. Dieva žēlastība un bagātība ir ar viņiem. Bagātie bieži vien ir vienaldzīgi, neiesaistīti un iegrimuši pasaulīgās lietās, atkarīgi no saviem līdzekļiem, bet nabagie ir atkarīgi no Dieva un paļaujas uz Viņu, nevis uz sevi. Tāpēc nabadzīgie ir tuvāk Dieva un Viņa troņa slieksnim.

Jēzus bija nabadzīgs cilvēks. Kādu nakti, kad Viņš bija laukos, 13:3
sāka līt lietus. Viņam nebija, kur meklēt patvērumu, tāpēc Viņš pacēla acis pret debesīm, sacīdams: „Ak, Tēvs! Putniem gaisā Tu esi radījis ligzdas, aitām – ganības, savvaļas dzīvniekiem – midzeņus, zivīm – zemūdens patvēruma vietas, bet Man Tu neesi nodrošinājis pajumti. Nav vietas, kur Es varētu nolikt galvu. Mana gulta sastāv no aukstās zemes; Mani gaismekļi naktī ir zvaigznes, un Mans ēdiens ir lauka zāle. Tomēr kurš uz zemes ir bagātāks par Mani? Jo lielāko svētību Tu neesi sniedzis bagātajiem un varenajiem, bet gan Man, jo Tu esi devis Man nabagos. Man Tu esi devis šo svētību. Tie ir Manējie. Tāpēc Es esmu bagātākais cilvēks uz zemes."

Tātad, mani biedri, jūs ejat Jēzus Kristus pēdās. Jūsu dzīve ir 13:4
līdzīga Viņa dzīvei; jūsu attieksme ir līdzīga Viņa attieksmei; jūs

vairāk līdzināties Viņam nekā bagātie. Tāpēc mēs pateiksimies Dievam, ka esam tikuši svētīti ar patiesām bagātībām. Noslēgumā es lūdzu jūs pieņemt ʻAbdu'l-Bahá par savu kalpu.

Šīs sanāksmes beigās ʻAbdu'l-Bahá stāvēja pie ieejas Boverijas misijas zālē, sarokojās ar četriem vai pieciem simtiem cilvēku un katra plaukstā ielika sudraba gabalu.

• • •

1912. gada 20.–25. aprīlī

ʻAbdu'l-Bahá runas Vašingtonā, Kolumbijas distriktā

– 14 –

1912. gada 20. aprīlī

Austrumu un Rietumu vienotības konference Vašingtonas Publiskās bibliotēkas zālē

Adrese: *Public Library Hall, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

ŠOVAKAR man ir vislielākais prieks uzstāties šādai auditorijai. Es esmu austrumnieks un esmu ieradies Rietumos sastapties ar Rietumu cilvēkiem. Slava Dievam! Šeit sapulcējušos sejās es uztveru Dieva gaismu. To es uzskatu par pierādījumu iespējai apvienot Austrumus un Rietumus, izveidot nevainojamu saikni starp Persiju un Ameriku – vienu no šīs konferences tematiem. Persiešiem nav tādas valdības, kas labāk spētu veicināt viņu dabas resursu attīstību un apmierināt nacionālās vajadzības savstarpējā aliansē, kā Amerikas Savienotās Valstis, un amerikāņiem nevar būt labāka rūpniecības noieta un tirgus kā neapstrādātā Persijas komerciālā augsne. Persijas minerālu bagātības joprojām ir slēptas un neskartas. Es ceru, ka diženā amerikāņu demokrātija palīdzēs šo slēpto resursu apgūšanā un ka starp Amerikas republiku un Persijas valdību varēs izveidoties pilnīga draudzība un vienotība. Kaut nu šī saikne – materiāla vai garīga – būtu labi nostiprināta. Kaut Amerikas materiālā civilizācija pilnībā izpaustos un nostiprinātos Persijā, un Persijas garīgā civilizācija piedzīvotu pieņemšanu un gūtu atsaucību Amerikā.

14:2 Dažas eksistējošās radības spēj dzīvot savrup, vientulībā. Piemēram, koks spēj dzīvot bez citu koku palīdzības un sadarbības ar tiem. Daži dzīvnieki ir izolēti un dzīvo šķirti no citiem savas sugas pārstāvjiem. Bet cilvēkam tas nav iespējams. Viņa esamībai un dzīvei ir nepieciešama sadarbība un saskarsme. Biedrojoties un satiekoties, mēs gūstam laimi un piedzīvojam attīstību individuāli un kolektīvi.

14:3 Piemēram, ja divu ciematu starpā ir nodibināti sakari un sadarbība, abiem no tiem būs nodrošināta attīstība. Tāpat arī,

ja tiks nodibināta komunikācija starp divām pilsētām, abas būs ieguvējas un gūs panākumus. Un, ja starp abām valstīm tiks panākts savstarpējas vienošanās pamats, to individuālās un savstarpējās intereses piedzīvos lielu attīstību. Tāpēc šīs starojošās sapulces vienotībā es redzu saikni starp Austrumiem un Rietumiem. Šāda vienotība ir dažādu Austrumu un Rietumu valstu sadarbības līdzeklis un instruments. Tādējādi ir skaidrs, ka uz šīs vienošanās un saskaņas pamata gūstamie ieguvumi ir neskaitāmi un neierobežoti. Persijā un Amerikā droši gaidāma liela ieguvumu raža. Persijā tiks izveidota attīstīta materiālā civilizācija un plaši atvērtas durvis Amerikas tirdzniecībai.

14:4 Vēl jau vairāk liela mīlestība un pieķeršanās strūklaka saistīs un sapludinās šīs divas attālās tautas, jo Bahá'u'lláh ir pasludinājis pasaulei tautu solidaritāti un cilvēces vienesmi. Uzrunājot visu cilvēci, Viņš ir teicis: „Jūs visi esat viena koka lapas un viena okeāna pilītes."[5] Cilvēces pasauli Viņš ir izteicis kā vienumu – kā vienu ģimeni. Tāpēc ir cerība, ka amerikāņu un persiešu tautas tiks saliedētas un apvienotas savstarpējā mīlestībā. Lai viņi kļūst par vienu rasi ar vienotām garīgām tieksmēm. Lai šīs draudzības un saskaņas saites tiek stingri nostiprinātas.

14:5 Bahá'u'lláh pavadīja četrdesmit savas dzīves gadus cietumā un trimdā, lai Viņš varētu pacelt cilvēces vienesmes karogu. Tālab Viņš panesa visus šos pārbaudījumus un grūtības. Viņš atradās 'Abdu'l-Ḥamíd' varā. Arī es biju 'Abdu'l-Ḥamíd cietumā, līdz savienības un progresa komiteja pacēla brīvības karogu un manas važas tika noņemtas. Viņi izrādīja lielu laipnību un mīlestību pret mani. Es tiku atbrīvots un tādējādi varēju ierasties šajā valstī. Ja nebūtu šīs komitejas rīcības, es šovakar nevarētu būt ar jums. Tādēļ jums visiem ir jālūdz palīdzība un apliecinājumi šīs komitejas vārdā, ar kuras palīdzību tika pasludināta Turcijas brīvība.

14:6 Īsi sakot, es esmu šķērsojis šo lielo attālumu un Atlantijas okeānu, lai nonāktu uz šo Rietumu kontinentu, alkstot un cerot, ka starp Ameriku un Persiju varēs izveidoties visspēcīgākā vienotības saite. Es zinu, ka tā ir arī jūsu vēlme un mērķis, un esmu drošs, ka jūs sadarbosieties. Tāpēc mēs nesīsim pie dievišķā sliekšņa lūgšanu, lai cilvēku sirdis piepildītu liela mīlestība

un apvienotu pasaules tautas. Mēs lūgsim, lai tiktu pacelts starptautiskā miera karogs un lai tiktu īstenota un piepildīta cilvēces vienesme. Tas viss ir kļuvis iespējams un piekopjams, pateicoties jūsu centieniem. Lai šī amerikāņu demokrātiskā republika ir pirmā valsts, kas izveidojusi starptautiskā līguma pamatu. Lai tā ir pirmā tauta, kas pasludina cilvēces vispārīgumu. Lai tā ir pirmā, kas paceļ Dižākā Miera karogu, un ar šīs demokrātiskās tautas palīdzību šie filantropiskie nodomi un iestādes tiek izplatītas visā pasaulē. Patiešām, šī ir lieliska un cienījama tauta. Šeit brīvība ir sasniegusi augstāko pakāpi. Tās cilvēku nodomi ir slavējami. Viņi patiešām ir cienīgi būt pirmie, kam uzcelt Dižākā Miera telti un pasludināt cilvēces vienesmi. Es jūsu vārdā lūgšu no Dieva palīdzību un apliecinājumu.

– 15 –

1912. gada 21. aprīlī

Studijas zāle

Adrese: *Studio Hall, 1219 Connecticut Avenue, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

ESMU šeit ieradies jūs apciemot. Ar vislielākajām ilgām esmu vēlējies jūs sastapt. Saprotot, ka tikai ar lielām grūtībām jūs varētu nākt pie manis un ceļot varētu tikai daži, es nolēmu ierasties pie jums, lai visiem būtu tā laime satikties. Slava Dievam! Es esmu šeit un es lūkojos jūsu sejās – sejās, no kurām staro iekšējā daile, Abhá valstības piesaistītajās sirdīs, garā, kas ir Dieva prieka vēsts ielīksmots. Tāpēc esmu piedzīvojis vislielāko iespējamo laimi. Un šai laimei noteikti jābūt abpusējai, jo sirdis ir savstarpēji saistītas un piepildītas ar vienām vibrācijām. Mīlestības liesma un gaisma atspoguļojas visos. Garīgās uztveres spējas un sirds ilgas piepilda ikvienu sirdi. Pat ja mēs ik mirkli pienestu pie Dieva sliekšņa simt tūkstoš pateicību par šo mīlestību, kas sapludinājusi Austrumus un Rietumus, mēs vienalga nespētu pietiekami izteikt savu

pateicību. Ja visas zemes varas censtos panākt šo mīlestību starp Austrumiem un Rietumiem, tās vienalga izrādītos nespējīgas. Ja viņi vēlētos nodibināt šo vienotību, tas izrādītos neiespējami. Bet Bahá'u'lláh ar Svētā Gara spēku ir paveicis abas divas šīs lietas, un šī vienotības un mīlestības saikne ir nesaraujama. Tā nebeidzami turpināsies, un ar katru dienu tās spēks pieaugs. Tā visai drīz savažos pasauli, un galu galā visu pasaules tautu sirdis saliedēs tās saistību tvēriens. Cilvēce kļūs par dievišķuma gaismu izpausmi, un visus ieskaus Dieva veltes. No materiālās un garīgās civilizācijas skatupunkta tiks pieredzēts ārkārtējs progress un attīstība. Šajā ciklā notiks jauna līmeņa civilizācijas attīstība, kurai pasaules vēsturē nav bijis līdzīgas. Cilvēce līdz šim bija zīdaiņa stadijā; tagad tā tuvojas briedumam. Tāpat kā atsevišķs cilvēka organisms, sasniedzis brieduma posmu, piedzīvo savu pilnīgāko fizisko spēku un intelektuālo spēju briedumu, tā ka viena šādas gatavības sasniegšanas gada laikā tiek piedzīvots jauns attīstības mērs, tāpat arī cilvēce šajā savas pilnības un piepildījuma ciklā piedzīvos neizmērojamu augšupeju un attīstību, un šis sasniegumu spēks, kurā katra cilvēka būtība ir Dieva krātuve – šis strādājošais Visuma gars – gluži tāpat kā intelektuālās spējas atklāsies bezgala daudzās pilnības izpausmēs.

15:2 Tāpēc pateicieties Dievam, ka esat ienākuši eksistences līmenī šajā starojošajā gadsimtā, kad no visām pusēm parādās Dieva veltes, kad jums ir atvērtas Valstības durvis, kad tiek izsaukts Dieva aicinājums un cilvēces tikumi ir atklāšanās procesā. Ir pienākusi diena, kad visa tumsība ir jāizkliedē, un spoži atspīdēs Patiesības Saule. Šo pasaules laiku var pielīdzināt ekvinokcijai gada ciklā. Jo, patiesi, šī ir Dieva pavasara sezona. Svētajās Grāmatās ir dots solījums, ka parādīsies Dieva pavasaris; Jeruzaleme, svētā pilsēta, nolaidīsies no debesīm; Ciāna līksmībā lēks un dies; un Svētā Zeme tiks iegremdēta dievišķā starojuma okeānā.

15:3 Pavasara ekvinokcijas laikā materiālajā pasaulē visā augu valstī ir vērojama brīnišķīga dinamiska enerģija un jaunas dzīvības raisīšanās; dzīvnieku un cilvēku valstis tiek atdzīvinātas un virzās uz priekšu ar jaunu dzinējspēku. Visa pasaule piedzimst no jauna, piedzīvo augšāmcelšanos. Savu kustību sāk maigi, virpuļojoši un

smaržojoši zefīri; zied puķes; arī koki ir ziedonī, gaiss ir mērens un apburošs; cik gan patīkami un skaisti kļūst kalni, lauki un pļavas. Gluži tāpat arī Dieva garīgās veltes un pavasaris atjauno cilvēces pasauli ar jaunu atdzimšanu un atdzīvināšanu. Visi cilvēku sirdīs noglabātie un potenciālie tikumi izpaužas no šīs īstenības kā ziedi un plaukums no dievišķajiem dārziem. Tā ir prieka diena, laimes laiks, garīgās izaugsmes periods. Es lūdzu Dievu, lai šī dievišķā garīgā civilizācija spēcīgi ietekmētu un iespaidotu jūs. Kaut jūs kļūtu kā augoši augi. Kaut jūsu sirds koki dāvātu jaunas lapas un raibus ziedus. Kaut no tiem nāktu ideāli augļi, lai cilvēces pasaule, kas izaugusi un attīstījusies materiālajā civilizācijā, varētu tikt iedvesmota garīgo ideālu nešanā. Tāpat kā cilvēku intelekts ir atklājis matērijas noslēpumus un izvedis dabas noslēpumus no neredzamās sfēras, kaut prāti un gari arī varētu iepazīt Dieva patiesību un kaut Valstības īstenība rastu izpausmi cilvēku sirdīs. Tad pasaule kļūs par Abhá paradīzi, tiks augstu mastā pacelts Dižākā Miera karogs, un kļūs redzama cilvēces vienesme visā tās skaistumā, krāšņumā un nozīmīgumā. Un tagad jūsu klātbūtnē es vēlos lūgt par jums. Lai jūsu sirdis ir vērīgas un vērstas uz Abhá valstību.

Lūgšana persiešu valodā.

15:4 Es ceru, ka uz lūgšanu, ko esmu jūsu vārdā pienesis Abhá valstībai, drīzumā tiks saņemta atbilde un tās rezultāti un sekas varēs izpausties jūsu sirdīs un dzīvēs.

– 16 –

1912. gada 21. aprīlī

Universālistu baznīca

Adrese: *Universalist Church, Thirteenth and L Streets, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

ŠĪS BAZNĪCAS doktrīnas un ticības apliecības, ko tik prasmīgi izteicis tās cienījamais sludinātājs, ir patiesi slavējamas, svētītas un ir pelnījušas cildinājumu un uzteikšanu, jo šie priekšraksti

ir pretrunā ar dziļi iesakņotajiem mūsdienu reliģiskajiem aizspriedumiem. Ir acīmredzams, ka aizspriedumi, kas izriet no reliģisko formu ievērošanas un senču uzskatu atdarināšanas, tūkstošiem gadu ir kavējuši cilvēces progresu. Cik daudz karu un kauju ir aizvadīts, cik daudz šķelšanās, nesaskaņu un naida izraisījis šis aizspriedumu veids! Bet, ciktāl šis gadsimts ir īstenības atklāšanās gadsimts – Lai slavēts Dievs! – cilvēku domas ir vērstas uz cilvēces labklājību un vienotību. Jo dienas atdarināšanas mirāža pazūd skatienam, un aizvien straujāk plosās patiesības okeāns. Visām pastāvošajām tautām sākotnēji bija dievišķs patiesības vai īstenības pamats, kas bija paredzēts, lai veicinātu cilvēces vienotību un saskaņu, taču šīs patiesības gaisma pamazām tika aptumšota. Māņticību un atdarinājumu tumsa nāca un ieņēma tās vietu, saistot cilvēces pasauli nezināšanas ķēdēs un važās. Cilvēku starpā radās naids, kas pieauga tik lielā mērā, ka tauta naidā un vardarbībā cīnījās pret tautu. Karš ir bijis reliģisks un politisks cilvēces mantojums.

Tagad pietiek! Mums ir jāizpēta īstenība. Mums ir jāatmet 16:2
šīs māņticības. Patiesība, ka visa cilvēce ir Dieva radīta, ir pašsaprotama. Visi ir Viņa kalpi un Viņa aizsardzībā. Visi ir Viņa velšu saņēmēji. Dievs izturas laipni pret visiem saviem kalpiem. Lieta ir vien šāda: daži ir nezinoši; viņiem jātiek izglītotiem, lai viņi kļūtu saprātīgi. Daži ir nenobrieduši kā bērni; viņiem ir jāpalīdz un jāsniedz atbalsts, lai tie kļūtu nobrieduši. Daži ir slimi un ciešanās; tie ir jādziedē. Bet pacientu, kurš cieš, nedrīkst pārbaudīt ar viltus ārstēšanu. Bērnu nedrīkst traumēt un kavēt viņa attīstību. Nezinātājus nedrīkst ierobežot cenzūra un kritika. Mums jāmeklē īstais, patiesais līdzeklis.

Visi Dieva pravieši, ieskaitot Jēzu Kristu, ienāca pasaulē, lai 16:3
izglītotu cilvēci, lai attīstītu nenobriedušas dvēseles tā, ka tās nobriestu, lai pārvērstu cilvēces nezinošos zinošajos, tādējādi nodibinot mīlestību un vienotību ar dievišķo izglītību un sagatavošanu. Pravieši nav nākuši izraisīt nesaskaņas un naidu. Jo Dievs saviem kalpiem ir novēlējis visu labāko, un tas, kurš vēl

Dieva kalpiem ļaunu, ir pret Dievu; viņš nav paklausījis Dieva gribai un nav sekojis Dieva piemēram; viņš ir sekojis sātana norādēm un gājis viņa pēdās. Dieva īpašības ir mīlestība un žēlsirdība; sātana īpašība ir naids. Tāpēc tas, kurš ir žēlsirdīgs un laipns pret saviem līdzcilvēkiem, pauž dievišķas īpašības, un tas, kurš ienīst un naidīgi izturas pret līdzcilvēku, ir sātanisks. Dievs ir absolūta mīlestība, kā to ir pasludinājis Jēzus Kristus, un sātans ir pilnīgs naids. Ziniet, ka visur, kur tiek apliecināta mīlestība, ir Dieva žēlsirdības izpausme; ikreiz, kad sastopaties ar ienaidu un naidīgumu, ziniet, ka tās ir sātana darbi un īpašības. Pravieši ir ieradušies šajā pasaulē, lai cilvēku dvēseles varētu kļūt par Žēlsirdīgā izpausmēm, lai tās tiktu izglītotas un attīstītas, piedzīvotu mīlestību un draudzību un nodibinātu mieru un saskaņu.

16:4 Eksistences pasaulē dzīvnieks ir dabas gūsteknis. Tā darbības atbilst dabas prasībām un tai piedienošajam. Tam nav nekādu morāles mērauklu vai apziņas par labo un ļauno. Tas vienkārši seko saviem dabiskajiem instinktiem un tieksmēm. Dieva pravieši ir nākuši, lai parādītu cilvēkam taisnības ceļu, lai viņš nesekotu saviem dabiskajiem impulsiem, bet gan valdītu pār savu rīcību, ievērojot Viņu priekšrakstus un piemēru. Saskaņā ar Viņu mācību cilvēkam būtu jādara tas, kas ir uzskatāms par slavējamu pēc saprāta un intelekta sprieduma standarta, kaut arī tas ir pretrunā ar viņa dabiskajām cilvēciskajām tieksmēm; un viņam nevajadzētu darīt to, ko tas pats standarts atzīst par necienīgu, lai arī tas notiek saskaņā ar viņa dabiskajiem impulsiem un vēlmēm. Tāpēc cilvēkam ir jāseko un jāpauž Žēlsirdīgā īpašības.

16:5 Nepilnīgie sabiedrības locekļi, cilvēces vājās dvēseles seko savām dabiskajām tieksmēm. Viņu dzīve un rīcība norisinās saskaņā ar viņu dabiskajām tieksmēm; viņi ir fizisko jūtu gūstekņi; viņi neapzinās un nedzīvo saskaņā ar savām garīgajām veltēm. Cilvēkam ir divi aspekti: fiziskais, kas ir pakļauts dabai, un žēlsirdīgais jeb dievišķais, kas ir saiknē ar Dievu. Ja fiziskais

vai dabiskais noskaņojums viņā pārvarētu debesu un žēlsirdības jūtas, tad viņš kļūtu par visdegradētāko dzīvnieku; un, ja dievišķais un garīgais spētu triumfēt pār cilvēcisko un dabisko, viņš patiesi būtu eņģelis. Pravieši ienāk pasaulē, lai vadītu un izglītotu cilvēci, lai cilvēka dzīvnieciskā daba pazustu un tiktu atmodināta viņa spēku dievišķība. Dievišķais aspekts jeb garīgā daba sastāv no Svētā Gara dvesmas. Otrā piedzimšana, par kuru runāja Jēzus, attiecas uz šīs debesu dabas izpaušanos cilvēkā. Tā izpaužas Svētā Gara kristībās, un tas, kurš ir kristīts ar Svēto Garu, ir patiesa dievišķās žēlsirdības izpausme cilvēcei. Tad viņš kļūst taisnīgs un laipns pret visu cilvēci; viņš neizjūt aizspriedumus un ļaunus nodomus pret nevienu; viņš neizvairās no nevienas tautas vai tautības.

Dievišķo reliģiju pamati ir vieni un tie paši. Ja mēs pētām šos pamatus, mēs atklājam daudz iemeslu saticībai, bet, ja ņemam vērā formu un senču uzskatu atdarinājumus, mēs atklājam domstarpību un šķelšanās iemeslus; šie atdarinājumi atšķiras, bet avoti un pamati ir vieni un tie paši. Tas nozīmē, ka pamati veicina vienotību, bet atdarinājumi ir cēlonis nesaskaņām un šķelšanai. Ikviens, kuram trūkst mīlestības pret cilvēci vai kurš izrāda naidu un neiecietību pret kādu tās daļu, pārkāpj savas ticības pamatus un avotus un pieturas pie formas un atdarinājumiem. Jēzus Kristus paziņo, ka saule lec pār ļaunajiem un labajiem, un lietus līst pār taisnīgajiem un netaisnajiem – vienādā mērā pār visu cilvēci. Kristus bija dievišķa žēlsirdība, kas spīdēja pār visu cilvēci, Dieva devības nesējs, un Dieva veltes ir pārlaicīgās, neierobežotas un visaptverošas. 16:6

Cienījamais sludinātājs lasīja no evaņģēlija vārdus: „Man vēl ir daudz, ko jums teikt, bet šobrīd jūs to nespējat nest. Bet, kad nāks viņš – Patiesības Gars, viņš vadīs jūs visā patiesībā .."[6] Ir iestājies gadsimts, kad Patiesības Gars var atklāt šo patiesību cilvēcei, pasludināt to pašu Vārdu, nodibināt patiesos kristietības pamatus un atbrīvot tautas un ļaudis no formu un atdarinājumu verdzības. Tiks novērsts nesaskaņu, aizspriedumu un naidīguma 16:7

cēlonis, tiks nodibināts mīlestības un draudzības pamats. Tāpēc jums visiem ar sirdi un dvēseli jātiecas, lai naidīgums, strīdi un nesaskaņas pilnībā izzustu no cilvēces vidus. Jums ir jāuzklausa šī Patiesības Gara brīdinājums. Jums jāseko Jēzus Kristus piemēram un jāiet Viņa pēdās. Lasiet evaņģēlijus. Jēzus Kristus bija pati žēlsirdība, pati mīlestība. Viņš lūdza pat par saviem bendēm – par tiem, kas Viņu sita krustā –, sakot: „Tēvs, piedod viņiem, jo tie nezina, ko dara!"[7] Ja viņi zinātu, ko dara, viņi to nebūtu darījuši. Padomājiet, cik labs bija Jēzus Kristus, ka pat pie krusta Viņš lūdza par saviem apspiedējiem. Mums jāseko Viņa piemēram. Mums ir jālīdzinās Dieva praviešiem. Mums jāseko Jēzum Kristum. Mums ir jāatbrīvojas no visiem šiem atdarinājumiem, kas ir tumsas avots pasaulē.

16:8 Es uzdošu jums jautājumu: vai Dievs mūs radīja mīlestībai vai naidam? Vai Viņš radīja mūs mieram vai nesaskaņām? Protams, Viņš ir radījis mūs mīlestībai; tāpēc mums jādzīvo saskaņā ar Viņa gribu. Neklausieties neko tādu, kas ir aizspriedumains, jo cilvēkiem rodas aizspriedumi pašlabuma dēļ. Viņi domā tikai paši par savām iegribām un mērķiem. Viņi dzīvo un pārvietojas tumsā. Apsveriet, cik daudz dažādu tautu un atšķirīgu reliģisko pārliecību pastāvēja, kad parādījās Kristus. Viņu – romiešu, grieķu, asīriešu, ēģiptiešu – starpā valdīja naids un nesaskaņas. Visi karoja un bija naidīgi viens pret otru. Kristus ar Svētā Gara dvesmu apvienoja viņus, nodibināja starp viņiem sadraudzību, tā ka no strīdiem nepalika ne pēdas. Zem Viņa karoga viņi kļuva vienoti un dzīvoja mierā, pateicoties Viņa mācībai. Kas ir vēlamāk un cildināmāk? Sekot Jēzus Kristus piemēram vai izpaust sātanisko instinktu? Visiem spēkiem tieksimies apvienot Austrumus un Rietumus, lai pasaules tautas būtu attīstītas un visi dzīvotu saskaņā ar vienu Dieva reliģiju pamatu. Dievišķās reliģijas būtība ir viena un nedalāma īstenība, nevis vairākas. Tā ir viena. Un, kad izpētes ceļā mēs atklājam, ka tā ir viena, mums ir pamatojums cilvēces vienesmei. Es no Dieva lūgšu jums apliecinājumu un palīdzību.

– 17 –

1912. gada 22. aprīlī

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

REDZIET, cik žēlīgs ir Bahá'u'lláh pret mums, cik liels ir Viņa Vārda spēks! No tālām pasaules malām Viņš mūs ir sapulcinājis šajā namā un licis mums satikties pie šī debesu galda, jo mīlestība ir sarūpējusi dzīres un aicinājusi 'Abdu'l-Bahá, lai šīs svinības notiek Viņa vārdā. Kāda siržu savienība un kāds Bahá'u'lláh apliecinājums starp Austrumiem un Rietumiem ir nodibināts! Kā Viņa veltes ir aptvērušas visus! Kā Viņa veltes ir pilnveidotas visiem!

Kad musulmaņi iekaroja Persiju, zoroastriešu augsto priesteru priekšnieks devās dzert vīnu. Saskaņā ar musulmaņu likumiem vīns ir aizliegts, un tas, kurš to dzer, ir jāsoda ar astoņdesmit vienu pātagas cirtienu. Tāpēc musulmaņi arestēja augsto priesteri un cirta viņam ar pātagu. Tajā laikā persieši uzskatīja, ka arābi ir ļoti zemi un degradēti un ka viņus gandrīz nevar uzskatīt par cilvēkiem. Tā kā Muḥammad bija arābs, persieši uz Viņu skatījās ar nicinājumu; bet, kad augstais priesteris ieraudzīja varas liecības Muḥammad, kurš kontrolēja šos nicinātos cilvēkus, viņš izsaucās: „Ak, arābu Muḥammad, ko tu esi darījis? Ko tu esi izdarījis, liekot tavai tautai arestēt zoroastriešu galveno augsto priesteri par to, ka viņš ir izdarījis kaut ko tavā reliģijā nelikumīgu?" Ar šo apstākli tika pārvarēts aizspriedums, kas lika zoroastrietim vairīties no musulmaņa, jo viņš notikušajā redzēja, cik Muḥammad bija liela ietekme uz šiem cilvēkiem. 17:2

Šodien šajā sanāksmē mums ir pierādījumi tam, kā Bahá'u'lláh ar Dieva mīlestības spēku ir īstenojis brīnišķīgu garīgu ietekmi visā pasaulē. No attālākajiem Persijas un Austrumu reģioniem 17:3

Viņš ir licis vīriem nākt pie šī galda, lai tiktos ar Rietumu cilvēkiem vislielākajā mīlestības un pieķeršanās, vienotības un harmonijas noskaņā. Redziet, kā Bahá'u'lláh spēks ir satuvinājis Austrumus un Rietumus. Un 'Abdu'l-Bahá stāv un jums kalpo. Nav ne nūjas, ne sitienu, ne pātagas, ne zobena; nē, to ir paveicis Dieva mīlestības spēks.

17:4 Šajā pasaulē mēs spriežam par lietu vai kustību pēc tās progresa un attīstības. Dažas kustības parādās, izpaužas īsā darbības periodā, pēc tam pazūd bez pēdām. Citas parāda lielāku izaugsmi un spēku, bet, pirms to attīstība sasniedz briedumu, novājinās, izjūk un pazūd nebūtībā. Neviena no šīm nav progresīva un pastāvīga.

17:5 Joprojām pastāv cita veida kustība vai lieta, kas no ļoti maza, neuzkrītoša sākuma virzās uz priekšu ar drošu un vienmērīgu progresu, pakāpeniski izvēršoties un paplašinoties, līdz tā ir ieguvusi visaptverošus apmērus. Bahá'í kustībai ir šāds raksturs. Piemēram, kad Bahá'u'lláh kopā ar 'Abdu'l-Bahá un pārējiem Viņa ģimenes locekļiem tika izsūtīts no Persijas, viņi izgāja garo ceļu no Ṭihrán līdz Baghdád, šķērsojot daudzas pilsētas un ciematus. Visa šī ceļojuma un attāluma veikšanas laikā viņi nesatika nevienu ticīgo šai Lietai, kuras dēļ viņi bija izraidīti. Tajā laikā par to bija ļoti maz zināms jebkurā pasaules daļā. Pat Baghdád bija tikai viens ticīgais, kuru Persijā bija mācījis pats Bahá'u'lláh. Vēlāk parādījās divi vai trīs citi. Tāpēc jūs redzēsiet, ka sākumā Bahá'u'lláh Lieta bija gandrīz nezināma, bet, tā kā tā bija dievišķa kustība, tā auga un attīstījās ar neatvairāmu garīgu spēku līdz pat šai dienai, lai kur jūs ceļotu – Austrumos vai Rietumos –, un jebkurā valstī, kurā jūs ceļojat, jūs atradīsiet bahāju padomes un iestādes. Tas ir pierādījums tam, ka bahājieši dievišķā norādījuma un mērķa vadībā visā pasaulē izplata vienotības un progresīvas attīstības svētības, savukārt citām kustībām, kuru darbība un sasniegumi ir tikai īslaicīgi, nav nekādas patiesas, vispārējas nozīmes.

– 18 –

1912. gada 23. aprīlī

Hovarda Universitāte

Adrese: *Howard University, Washinton, D.C.*

Tulkojis Amin Banani

ŠODIEN es esmu visaugstākajā mērā laimīgs, jo redzu šeit Dieva kalpu pulcēšanos. Redzu, kā baltādainie un melnādainie sēž kopā. Dieva acīs nav balto un melno. Visas krāsas ir viena krāsa, un tā ir Dieva kalpošanas krāsa. Smaržai un krāsai nav nozīmes. Ir svarīga tikai sirds. Ja sirds ir šķīsta, tad balta vai melna vai jebkura cita krāsa neko neizšķir. Dievs neskatās uz krāsām; Viņš skatās uz sirdīm. Kam sirds šķīstāka, tas ir labākais. Kam raksturs labāks, tas ir patīkamāks. Tas, kurš vairāk vēršas pie Abhá valstības, ir attīstītāks.

18:2 Eksistences sfērā krāsām nav nozīmes. Ievērojiet, ka minerālu valstī krāsas nav nesaskaņu cēlonis. Augu valstī daudzkrāsainu ziedu krāsas nav nesaskaņu cēlonis. Krāsas drīzāk ir pamatā dārza rotājumam, jo viena krāsa vien nav pievilcīga; bet daudzkrāsainie ziedi ir pievilcīgi un iepriecina acis.

18:3 Arī cilvēce ir kā dārzs, un cilvēce ir kā daudzkrāsaini ziedi. Tāpēc dažādas krāsas kopā sastāda rotājumu. Tieši tāpat arī dzīvnieku valstī ir daudz krāsu. Baložiem ir daudz krāsu; tomēr viņi dzīvo pilnīgā saskaņā. Viņi nekad neskatās uz krāsu; tā vietā viņi skatās viens uz otra sugu. Cik bieži gan balti baloži lido ar melniem. Tā arī citi putni un raibi dzīvnieki nekad neskatās uz krāsu; viņi skatās uz sugu.

18:4 Tagad padomājiet par to: dzīvnieki, neskatoties uz to, ka viņiem trūkst saprāta un izpratnes, nepadara krāsas par konflikta cēloni. Kāpēc cilvēkam, kuram piemīt saprāts, vajadzētu izraisīt konfliktus? Tas ir pilnīgi viņa necienīgi. Jo sevišķi baltie un melnie ir tā paša Ādama pēcteči; viņi pieder vienai mājsaimniecībai. Pēc izcelsmes viņi bija viens; tie bija vienā krāsā. Ādams bija vienā krāsā. Ieva bija vienā krāsā. Visa cilvēce ir cēlusies no

viņiem. Tāpēc pēc izcelsmes tie ir veselums. Šīs krāsas attīstījās vēlāk klimata un reģionu dēļ; tām nav nekādas nozīmes. Tāpēc šodien esmu ļoti priecīgs, ka šajā sanāksmē ir sapulcējušies baltie un melnie. Es ceru, ka šī vienošanās un saskaņa sasniegs tādu pakāpi, ka starp tiem nepaliks nekādas atšķirības, un viņi būs kopā vislielākajā saskaņā un mīlestībā.

18:5 Bet es vēlos pateikt kādu lietu, lai melnie kļūtu pateicīgi baltajiem un baltie kļūtu mīloši pret melnajiem. Ja jūs dosieties uz Āfriku un redzēsiet Āfrikas melnādainos, jūs sapratīsiet, cik daudz esat sasnieguši. Slava Dievam! Jūs esat kā baltie; nav palikušas lielas atšķirības. Bet Āfrikas melnādainie tiek uzskatīti par kalpiem. Pirmo emancipācijas pasludināšanu melnajiem izteica Amerikas baltie. Kā viņi cīnījās un ziedojās, līdz atbrīvoja melnos! Tad tas izplatījās citās vietās. Āfrikas melnādainie bija pilnīgā verdzībā, bet jūsu emancipācija noveda arī pie viņu brīvības – tas ir, Eiropas valstis sekoja amerikāņu piemēram, un emancipācijas pasludināšana kļuva visaptveroša. Amerikas baltie pielika šādas pūles jūsu dēļ. Ja nebūtu bijis šo centienu, vispārēja emancipācija netiktu pasludināta.

18:6 Tāpēc jums jābūt ļoti pateicīgiem Amerikas baltajiem, un baltajiem jākļūst ļoti mīlošiem pret jums, lai jūs varētu progresēt visās cilvēku pakāpēs. Tiecieties kopīgi sasniegt ievērojamu progresu un pilnībā saplūst savā starpā. Īsāk sakot, jums jābūt ļoti pateicīgiem baltajiem, kuri bija jūsu brīvības izcīnītāji Amerikā. Ja jūs nebūtu tikuši atbrīvoti, nebūtu atbrīvoti arī citi melnādainie. Tagad – Lai slavēts Dievs! – ikviens ir brīvs un dzīvo rāmumā. Es lūdzu, lai jūs iemantotu tik labu raksturu un izturēšanos, ka vārdi „melnie“ un „baltie“ pazustu. Visi tiks saukti par cilvēkiem, tāpat kā baložu pulka nosaukums ir baloži. Tos nesauc par melnajiem un baltajiem. Tāpat ar citiem putniem.

18:7 Es ceru, ka jūs sasniegsiet tik augstu pakāpi, – un tas nav iespējams citādi, kā vien mīlestībā. Jums jācenšas nodibināt mīlestību savā starpā; un šī mīlestība neradīsies citādi, kā vien, ja būsiet pateicīgi baltajiem, savukārt baltie mīlēs jūs un tieksies veicināt jūsu izaugsmi un vairot jūsu godu. Tas būs

mīlestības cēlonis. Domstarpības starp melnajiem un baltajiem tiks pilnībā izskaustas; patiešām, izzudīs visas etniskās un nacionālās atšķirības.

Es ļoti priecājos jūs satikt un pateicos Dievam, ka šo tikšanos 18:8
sastāda abu rasu cilvēki un ka abi ir sapulcējušies pilnīgā mīlestībā un saskaņā. Es ceru, ka tā kļūs par vispārējas saskaņas un mīlestības piemēru, kamēr nepaliks neviens apzīmējums, izņemot cilvēces apzīmējumu. Šāds nosaukums demonstrē cilvēces pilnību un ir mūžīgās godības un cilvēku laimes cēlonis. Es lūdzu, lai jūs būtu viens ar otru vislielākajā saskaņā un mīlestībā un tiektos palīdzēt cits citam dzīvot komfortā.

– 19 –

1912. gada 23. aprīlī

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

ŠODIEN es esmu runājis no rītausmas līdz pat šim brīdim, tomēr dēļ mīlestības, sadraudzības un vēlmes būt ar jums esmu ieradies šeit, lai īsumā runātu vēlreiz. Iepriekšējo dienu laikā pasaulē ir noticis briesmīgs notikums, kas apbēdina katru sirdi un skumdina katru garu. Es runāju par Titānika katastrofu, kurā noslīkuši daudzi līdzcilvēki, vairākas skaistas dvēseles aizgājušas viņpus šīs zemes dzīves. Kaut arī šāds notikums patiešām ir nožēlojams, mums ir jāsaprot, ka viss, kas notiek, ir saistīts ar zināmu gudrību un ka nekas nenotiek bez iemesla. Tajā ir kāds noslēpums; taču, lai kāds arī būtu šis iemesls un noslēpums, tas bija ļoti skumjš notikums, kas lika liet asaras daudzām acīm un satricināja daudzas dvēseles. Mani ļoti skāra šī nelaime. Daži no tiem, kas aizgāja zudībā, kopā ar mums devās ceļojumā ar „Cedric“ līdz Neapolei un pēc tam brauca uz otra kuģa. Kad es domāju par viņiem, man patiešām ir ļoti skumji. Bet, ja es apsveru šo nelaimi citā aspektā, mani mierina

apziņa, ka Dieva pasaules ir bezgalīgas; ka, kaut arī viņiem tika atņemta šī eksistence, viņiem ir citas iespējas viņā saulē, gluži kā Kristus ir teicis: „Mana Tēva namā ir daudz mājokļu."[8] Viņi tika aicināti prom no pagaidu eksistences un pārcelti uz mūžīgo; viņi pameta šo materiālo esamību un iegāja garīgās pasaules portālos. Aizgājuši no zemes priekiem un mierinājuma, viņi tagad pieredz prieku un laimi, kas ir daudz pastāvīgāka un patiesāka, jo viņi ir aizsteigušies uz Dieva valstību. Dieva žēlsirdība ir bezgalīga, un mūsu pienākums ir atcerēties šīs aizgājušās dvēseles savās lūgšanās un kad vēršamies pie Dieva, lai tās aizvien tuvotos pašam Avotam.

19:2 Šos cilvēku apstākļus var salīdzināt ar mātes dzemdi, no kuras plašajā ārpasaulē piedzimst bērns. Sākumā zīdainim ir ļoti grūti samierināties ar savu jauno eksistenci. Viņš raud, it kā negribēdams šķirties no savas šaurās dzīvesvietas un iedomādamies, ka dzīve aprobežojas ar šo ierobežoto telpu. Viņš nelabprāt pamet savas mājas, bet daba to neizbēgami ved šajā pasaulē. Nonācis jaunajos apstākļos, tas atklāj, ka no tumsas ir pārgājis starojuma sfērā; no drūmas un ierobežotas vides viņš ir pārnests uz plašu un līksmu vidi. Viņa barība bija mātes asinis; tagad tas dabū gardu ēdienu, ko baudīt. Tā jaunā dzīve ir piepildīta ar gaišumu un skaistumu; tas ar izbrīnu un sajūsmu raugās uz kalniem, pļavām un zaļajiem laukiem, upēm un strūklakām, brīnišķīgajām zvaigznēm; tas elpo dzīvinošo gaisu; un tad tas slavē Dievu par atbrīvošanu no bijušā ieslodzījuma stāvokļa un brīvības sasniegšanu jaunajā sfērā. Šī līdzība izsaka laicīgās pasaules saistību ar pēcnāves dzīvi – cilvēka dvēseles pāreju no tumsas un nenoteiktības uz mūžīgās valstības gaismu un īstenību. Sākumā ir ļoti grūti ar prieku uzņemt nāvi, bet pēc jaunā stāvokļa sasniegšanas dvēsele ir pateicīga, jo tā ir atbrīvota no verdzības ierobežotajā, lai izbaudītu brīvību neierobežotajā. Tā ir atbrīvota no bēdu, skumju un pārbaudījumu pasaules, lai dzīvotu nebeidzamas svētlaimes un prieka pasaulē. Dabas likumsakarības un fiziskais ir atmesti, lai tā varētu piedzīvot ideālā un garīgā iespējas. Tāpēc to cilvēku dvēseles, kuri ir aizgājuši no zemes un Titānika katastrofā pabeiguši savu mirstīgā

svētceļojuma posmu, ir steigušās uz pasauli, kas ir pārāka par šo. Viņi no šiem tumsas un vājās redzamības apstākļiem ir pacēlušies prom gaismas sfērā. Šie ir vienīgie apsvērumi, kas var mierināt un remdēt tos, kurus viņi ir atstājuši.

Turklāt šiem notikumiem ir dziļāki iemesli. To mērķis ir 19:3
sniegt cilvēkam noteiktas mācības. Mēs dzīvojam laikā, kad cilvēki paļaujas uz materiālajiem apstākļiem. Cilvēki uzskata, ka kuģa lielie izmēri un izturība, mehāmismu pilnība vai stūrmaņa meistarība nodrošinās drošību, taču šīs katastrofas dažkārt notiek, lai cilvēki varētu zināt, ka īstais sargātājs ir Dievs. Ja Dieva griba ir aizsargāt cilvēku, mazs kuģis var izvairīties no iznīcības, turpretī lielākais un vispilnīgāk uzbūvētais kuģis ar labāko un izveicīgāko stūrmani var neizdzīvot tādās briesmās, kādas bija okeānā. Mērķis ir tāds, lai pasaules cilvēki vērstos pie Dieva, vienīgā Aizstāvja; lai cilvēku dvēseles varētu paļauties uz Viņa aizsardzību un zināt, ka Viņā ir patiesā drošība. Šie notikumi atgadās tāpēc, lai tiktu vairota un nostiprināta cilvēka ticība. Tāpēc, kaut arī mēs jūtamies skumji un nomākti, mums ir jālūdz Dievs, lai Viņš pievērš mūsu sirdis Valstībai, un jālūdz par šīm aizgājušajām dvēselēm ar ticību Viņa bezgalīgajai žēlastībai tā, lai viņi, kaut arī viņiem ir atņemta šīs zemes dzīve, varētu izbaudīt jaunu eksistenci debesu Tēva augstākajās mājvietās.

Lai neviens neiedomājas, ka šie vārdi nozīmē, ka cilvēkam 19:4
nevajadzētu būt rūpīgam un uzmanīgam savās darīšanās. Dievs ir apveltījis cilvēku ar saprātu, lai viņš varētu sevi pasargāt un aizstāvēties. Tāpēc viņam ir jānodrošina un jāapjož sevi ar visu, ko var radīt zinātniskās prasmes. Viņam jābūt apzinīgam, apdomīgam un pamatīgam savos nolūkos, jābūvē labākais kuģis un jānodrošina vispieredzējušākais kapteinis; tomēr lai viņš paļaujas uz Dievu un uzskata Dievu par vienīgo sargātāju. Ja Dievs sargā, nekas nevar apdraudēt cilvēka drošību; un, ja Viņa griba nebūs pasargāt, nekāda sagatavošanās un piesardzība nesniegs labumu.

– 20 –

1912. gada 23. aprīlī

Bēteles literārā biedrība Metropolitēna Afrikāņu metodistu (anglikāņu) baznīcā

Adrese: *Metropolitan African Methodist Episcopal Church, M Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

ŠOVAKAR šeit stāvot un skatoties uz šo sanāksmi, neparastā kārtā man tā atgādina skaistu vijolīšu pušķi, kas lasīts no dažādu krāsu ziediem, tumšiem un gaišiem. Tas ir pierādījums un norāde, ka Amerikas Savienotajās Valstīs ir taisnīga un brīva valdība, jo es redzu, ka melnie un baltie sēž kopā pilnīgā saskaņā un vienprātībā. Sirdis ir vienotas. Šī taisnīgā valdība nodrošina šādas tikšanās iespējas. Jums nepārtraukti jāpateicas Dievam, ka jūs baudāt tādas valdības drošību un aizsardzību, kas veicina jūsu attīstību un valda ar objektīvu taisnīgumu un vienlīdzību pret visiem, gluži kā to dara tēvs; jo cilvēku pasaulē nav lielākas svētības. Šovakar es runāšu ar jums par zinātniskiem jautājumiem.

20:2 Cilvēces tikumu ir daudz, bet zinātne ir viscēlākā no tiem visiem. Tieši pateicoties šim vissvarīgākajam tikumam, cilvēks izbauda pārākumu salīdzinājumā ar dzīvnieka stāvokli. Tā ir Dieva velte; tā nav materiālas dabas; tā ir dievišķa. Zinātne ir Īstenības Saules starojums, spēks pētīt un atklāt Visuma patiesības, līdzeklis, ar kuru cilvēks atrod ceļu pie Dieva. Visas cilvēka spējas un īpašības ir cilvēciskas un iedzimtas – dabas procesu rezultāti, izņemot intelektu, kas ir pārdabisks. Ar intelektuālu un inteliģentu izpēti zinātne atklāj itin visu. Tā apvieno tagadni un pagātni, atklāj pagātnes tautu un notikumu vēsturi un šodien cilvēkam piešķir visu laiku cilvēcisko zināšanu un sasniegumu būtību. Ar intelektuāliem procesiem un loģiskiem saprāta secinājumiem šī cilvēka pārdabiskā spēja var iekļūt nākotnes noslēpumos un paredzēt tās notikumus.

Zinātne ir Dieva pirmais izstarojums cilvēkam. Visa radība iemieso materiālas pilnības iespējas, bet intelektuālas izpētes spējas un zinātniski ieguvumi ir augstāks tikums, kas piešķirts vienīgi cilvēkam. Citām būtnēm un organismiem nav dotas šīs iespējas un sasniegumi. Dievs ir radījis vai ielicis cilvēkā šo mīlestību pret īstenību. Nācijas attīstība un progress ir atkarīgs no šīs valsts zinātnisko sasniegumu līmeņa un pakāpes. Tas nozīmē, ka tās varenība tiek nepārtraukti vairota un katru dienu tiek nodrošināta tās iedzīvotāju labklājība un turība. 20:3

Visas svētības ir dievišķas izcelsmes, taču nevienu no tām nevar salīdzināt ar šo intelektuālās izpētes un pētniecības spēku, kas ir mūžīga dāvana, kura nes nebeidzama prieka augļus. Cilvēks vienmēr baudīs šo augļu daļu. Visa cita svētība ir pārejoša, bet šī ir neiznīkstošs ieguvums. Pat suverēnai varai ir savi ierobežojumi, un tā var tikt gāzta; šī ir valsts un vadība, kuru neviens nevar uzurpēt vai iznīcināt. Īsumā, tā ir mūžīga svētība un dievišķa velte, Dieva augstākā dāvana cilvēkam. Tādēļ jums jāpieliek visnopietnākās pūles, lai apgūtu eksaktās un humanitārās zinātnes nozares. Jo lielāki būs jūsu sasniegumi, jo augstāks būs jūsu stāvoklis dievišķā nolūka piepildījumā. Zinātnieks ir vērīgs un apveltīts ar redzējumu, bet neizglītots cilvēks, kas pamet novārtā savu attīstību, ir akls. Zinātkārs prāts ir vērīgs un spraigs, bet iesīkstējis un vienaldzīgs prāts ir kurls un nedzīvs. Zinātnes cilvēks ir patiess cilvēces rādītājs un pārstāvis, jo, izmantojot induktīvas spriešanas un izpētes procesus, viņš tiek informēts par visu, kas attiecas uz cilvēci, tās stāvokli, apstākļiem un notikumiem. Viņš pēta cilvēku sabiedrisko iekārtu, izprot sociālās problēmas, un auž civilizācijas tīmekli un faktūru. Faktiski zinātni var pielīdzināt spogulim, kurā tiek atklātas un atspoguļotas esošo lietu bezgalīgās formas un attēli. Tā ir visas individuālās un valsts attīstības pamats. Bez šī pētniecības pamata attīstība nav iespējama. Tāpēc uzcītīgi centieties iegūt zināšanas un apgūt visu, ko spēj sniegt šīs brīnišķīgās veltes spēks. 20:4

Mēs jau esam teikuši, ka zinātne jeb zinātniskās iedziļināšanās īpašība ir pārdabiska un ka visas pārējās Dieva svētības atrodas 20:5

dabas robežās. Kāds tam ir pierādījums? Visas radītās lietas, izņemot cilvēku, ir dabas gūstekņi. Zvaigznes un saules, kas šūpojas bezgalīgā telpā, visas zemes dzīvības un eksistences formas – neatkarīgi no tā, vai tās ir minerāli, augi vai dzīvnieki, – ir pakļautas dabas likumu valdīšanai un kontrolei. Cilvēks, izmantojot zināšanas un varu, ko viņam sniedz zinātne, pārvalda dabu un izmanto tās likumus, lai tā pildītu viņa pavēles. Saskaņā ar dabas ierobežojumiem viņš ir zemes radījums, kas aprobežojas ar dzīvību uz tās virsmas, bet, zinātniski izmantojot materiālos likumus, viņš paceļas debesīs, kuģo okeānā un nirst tā dzelmē. Viņa izgudrojuma un atklājuma produkti, kas mums ir tik pazīstami ikdienā, kādreiz bija dabas noslēpumi. Piemēram, cilvēks ir izvilinājis elektrību no neredzamās pasaules redzamajā, izmantojis un ieslodzījis šo noslēpumaino dabas dzinējspēku un padarījis to par savu vajadzību un vēlmju kalpu. Ir daudz līdzīgu gadījumu, taču mēs neiedziļināsimies. Cilvēks it kā izvelk zobenu no dabas rokas un līdz ar to viņa varas scepteris pārvalda pašu dabu. Daba ir bez cilvēku spējām un atribūtiem. Cilvēkam piemīt apzināta inteliģence un apceres spēja; dabai tādu nav. Tas ir filozofu vispārēji atzīts pamatprincips. Cilvēks ir apveltīts ar gribasspēku un atmiņu; dabai nav ne viena, ne otra. Cilvēks var meklēt dabā slēptos noslēpumus, turpretī daba neapzinās pati savas slēptās parādības. Cilvēks ir progresīvs; daba ir nekustīga, tai nav progresa vai regresa spēka. Cilvēks ir apveltīts ar ideāliem tikumiem – piemēram, izpratni, gribasspēku, ticību, atziņu un Dieva atzīšanu –, kamēr dabai nepiemīt neviens no tiem. Cilvēka ideālās spējas, ieskaitot zinātniskās pētniecības spēju, ir ārpus dabas spēju robežām. Tās ir spējas, kuras izdala un nošķir cilvēku no visām citām dzīvības formām. Tā ir dievišķā ideālisma dāvana – vainags, kas rotā cilvēku galvas. Ir pārsteidzoši, ka materiālisti neievēro šī pārdabiskā spēka dāvanu un joprojām uzskata sevi par dabas sasaistītiem un nebrīviem. Patiesība ir tāda, ka Dievs ir apveltījis cilvēku ar tikumiem, iespējām un ideālām spējām, kuras dabai pilnīgi nav dotas un pateicoties kurām cilvēks ir cildens, izceļas un ir paaugstināts. Mums jāpateicas Dievam par šīm veltēm, par šīm spējām, kuras Viņš mums ir devis, par šo vainagu, ko Viņš uzlicis uz mūsu galvām.

Kā mēs izmantosim šīs dāvanas un tērēsim šīs veltes? 20:6
Virzot mūsu centienus uz cilvēku cilts apvienošanu. Mums ir jāizmanto šīs spējas, īstenojot cilvēces vienesmi, jānovērtē šie tikumi, panākot balto un melno cilvēku vienotību, jāvelta šī dievišķā inteliģence, lai pilnveidotu draudzību un saskaņu starp visām cilvēku ģimenes nozarēm, lai Dieva aizsardzībā un Viņa vadībā Austrumi un Rietumi varētu sadoties rokās un kļūt kā mīlētāji. Tad cilvēce būs kā viena tauta, viena rase un suga – kā viena okeāna viļņi. Kaut arī šie viļņi var atšķirties pēc veidola un formas, tie ir vienas jūras viļņi. Ziedi var būt krāsaini, bet tie visi ir viena dārza ziedi. Koki atšķiras, kaut arī tie aug vienā augļu dārzā. Visus baro un spirdzina tā paša lietus veltes, visi aug un attīstās vienas saules siltumā un gaismā, un visi tiek viena vēja atsvaidzināti un uzmundrināti, lai tie nestu dažādus augļus. Tas ir saskaņā ar radošo gudrību. Ja visi koki nestu viena veida augļus, šie augļi vairs nebūtu garšīgi. To nebeidzamajā daudzveidībā cilvēks rod baudījumu un nevis vienveidību.

Un tagad, ieskatoties jūsu sejās, man nāk prātā koki, kuru 20:7
krāsa un forma atšķiras, bet kas nes sulīgus un baudāmus augļus, smaržīgus un apburošus iekšējām un ārējām sajūtām. Šīs tikšanās starojums un garīgums ir no Dieva labvēlības. Mūsu sirdis ir paceltas pateicībā Viņam. Slava Dievam! Jūs dzīvojat dižajā Rietumu kontinentā un baudāt šīs taisnīgās valdības nevainojamo brīvību, drošību un mieru. Nekur nav pamata noskumt vai būt nelaimīgam; visi laimes un baudījuma līdzekļi ir jums līdzās, jo šajā cilvēku pasaulē nav lielākas svētības par brīvību. Jūs to nezināt. Es, kurš četrdesmit gadus esmu bijis cietumnieks, to zinu. Es zinu brīvības vērtību un svētību. Jo jūs esat bijuši un pašlaik dzīvojat brīvībā, un jūs nebaidāties no neviena. Vai gan ir lielāka svētība par šo? Brīvība! Neatkarība! Drošība! Tās ir lielās Dieva dāvanas. Tāpēc slavējiet Dievu! Tagad es lūgšu jūsu vārdā.

– 21 –

1912. gada 24. aprīlī

Pieņemšana bērniem
Studijas zālē

Adrese: *Studio Hall, 1219 Connecticut Avenue, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

CIK BRĪNIŠĶĪGA ir šī tikšanās! Šie ir Valstības bērni. Dziesmai, ko tikko noklausījāmies, bija ļoti skaista melodija un vārdi. Mūzikas māksla ir dievišķa un iedarbīga. Tā ir dvēseles un gara barība. Mūzikas spēks un burvība pacilā cilvēka garu. Tam ir brīnišķīga vara sašūpot un iespaidot bērnu sirdis, jo viņu sirdis ir tīras, un melodijas viņus lielā mērā ietekmē. Slēptie talanti, ar kuriem ir apveltītas šo bērnu sirdis, izpaudīsies ar mūzikas palīdzību. Tāpēc jums ir jāpieliek pūles, lai izkoptu viņu prasmes; iemāciet viņus dziedāt izcili un efektīvi. Katra bērna pienākums ir kaut ko zināt par mūziku, jo bez šīs mākslas zināšanām instrumenta un balss melodijas nevar īsti izbaudīt. Tāpat tā ir arī jāmāca skolās, lai skolēnu dvēseles un sirdis tiktu iedvesmotas un uzmundrinātas un lai viņu dzīvi darītu gaišu mūzikas baudījums.

21:2 Šodien šajā sapulcē sanākuši apskaidroti un garīgi bērni. Viņi ir Valstības bērni. Debesu valstība ir domāta tādām dvēselēm kā šīs, jo tās ir tuvu Dievam. Viņiem ir šķīstas sirdis. Viņiem ir apgarotas sejas. Dievišķās mācības ietekme izpaužas viņu sirds pilnīgajā šķīstībā. Tāpēc Kristus ir uzrunājis pasauli, sacīdams: „.. ja jūs nemaināties un netopat kā bērniņi, jūs neieiesiet Debesu valstībā,“[9] – tas ir, cilvēkiem ir jākļūst sirdssšķīstiem, lai pazītu Dievu. Mācībai ir bijis liels efekts. Garīgās dvēseles! Maigās dvēseles! Visu bērnu sirdis ir visaugstākajā mērā šķīstas. Tie ir spoguļi, uz kuriem nav nosēdušies putekļi. Bet šī šķīstība ir vājuma un nevainīguma dēļ, nevis jebkādu spēku un pārbaudījumu dēļ, jo, šajā viņu bērnības agrīnajā posmā,

viņu sirdis un prātus pasaule nav aptraipījusi. Viņi nevar parādīt lielu inteliģenci. Viņiem nepiemīt ne liekulība, ne viltība. Tas ir saistīts ar bērna vājumu, taču pieaudzis cilvēks kļūst šķīsts, pateicoties gara spēkam. Viņš kļūst vienkāršs, pateicoties intelektam; viņš kļūst patiess, pateicoties lielai spriešanas un izpratnes spējai, nevis vājumam. Kad viņš sasniedz pilnības stāvokli, viņš iemanto šīs īpašības; viņa sirds kļūst šķīstīta, viņa gars ir apgaismots, viņa dvēsele ir jūtīga un maiga – viss no viņa lielā spēka. Šī ir atšķirība starp nevainojamu pieaugušo un bērnu. Abiem piemīt vienkāršības un sirsnības pamatīpašības – bērnam dēļ viņa vājuma, bet pieaugušajam – dēļ viņa spēka.

Es lūdzos šo bērnu vārdā un lūdzu viņiem apliecinājumu un palīdzību no Abhá valstības, lai ikviens no viņiem tiktu mācīts Dieva aizsardzības pavēnī, ikviens kļūtu kā iedegta svece cilvēces pasaulē, maigs un augošs augs Abhá rožu dārzā; lai šie bērni būtu tik sagatavoti un izglītoti, ka viņi atdzīvinās cilvēces pasauli; lai viņi varētu apjaust īstenību; lai viņi dāvātu dzirdi pasaules cilvēkiem; lai viņi sētu mūžīgās dzīvības sēklas un tiktu uzņemti pie Dieva sliekšņa; lai viņiem piemistu tādi tikumi, pilnība un labās īpašības, ka viņu mātes, tēvi un radinieki būtu pateicīgi Dievam, priecīgi un cerīgi. Šī ir mana vēlme un lūgšana. 21:3

Es jums dodu šādu padomu: māciet šos bērnus ar dievišķām pamācībām. No bērnības viņu sirdīs ieaudziniet Dieva mīlestību, lai viņi savā dzīvē varētu izrādīt dievbijību un paļauties uz Dieva devību. Māciet viņus atbrīvoties no cilvēciskām nepilnībām un apgūt dievišķās pilnības, kas slēpjas cilvēka sirdī. Cilvēka dzīve ir noderīga, ja viņš sasniedz cilvēciskas pilnības. Ja viņš kļūst par cilvēces trūkumu centru, nāve viņam ir labāka par dzīvību, un nepastāvēšana ir labāka par eksistenci. Tāpēc centieties, lai šie bērni tiktu pareizi sagatavoti un izglītoti un lai katrs no viņiem sasniegtu pilnību cilvēces pasaulē. Apzinieties šo bērnu vērtību, jo viņi visi ir mani bērni. 21:4

– 22 –

1912. gada 24. aprīlī

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

JŪS ESAT laipni gaidīti šajā pēcpusdienā, ļoti laipni gaidīti. Es nudien priecājos jūs sastapt. Es lūdzu Dievu, lai tikšanās ar mani varētu nest augļus; lai tā varētu nebūt kā parastas sapulces, jo tiem, kas rīko sapulces, kurās pulcējas cilvēku grupas, parasti ir kādas intereses, ko sludināt. Slava Dievam! Man nav personisku interešu. Mani interesē Valstība, un tas ir nodoms bez viltus. Man ir pilnīga mīlestība pret jums; tāpēc esmu veicis šo garo ceļu, lai satiktos un jūs sveicinātu. Es ceru, ka šīs sanāksmes var dot lieliskus rezultātus, un nav diženāka rezultāta kā Dieva mīlestība. Nav diženāka rezultāta par kalpošanas saitēm dievišķajā valstībā un Kunga labvēlības panākšanu. Tāpēc es vēlos, lai jūsu sirdis tiktu vērstas uz Dieva valstību, lai jūsu nodomi būtu šķīsti un sirsnīgi, jūsu mērķi būtu vērsti uz nesavtīgiem sasniegumiem, neņemot vērā jūsu pašu labklājību; nē, drīzāk kaut visi jūsu nodomi būtu orientēti uz cilvēces labklājību un jūs varētu tiekties upurēties ceļā uz ziedošanos cilvēcei. Kaut, gluži kā Jēzus Kristus zaudēja savu dzīvību, arī jūs varētu sevi upurēt pie upura sliekšņa, lai nestu labumu pasaulei; un, tāpat kā Bahá'u'lláh gandrīz piecdesmit gadus par jums cieta smagus pārbaudījumus un nelaimes, arī jūs būtu gatavi piedzīvot grūtības un izturēt katastrofas visas cilvēces labā. Kaut jūs spētu izturēt šos pārbaudījumus un grūtības labprātīgi un līksmi, jo katrai naktij seko diena, un katrai dienai ir sava nakts. Katram pavasarim seko rudens, un katram rudenim – pavasaris. Dieva Izpausmes atnākšana ir garīgā pavasara laiks. Piemēram, Kristus parādīšanās bija dievišķs pavasaris. Tāpēc tas izraisīja lielu satraukumu un dinamisku kustību cilvēces pasaulē. Uzausa Īstenības Saule, žēlastības mākonis lēja savas lietavas, pūta likteņa vēji, pasaule kļuva par

jaunu pasauli, cilvēce staroja neparastā spožumā, dvēseles tika izglītotas, prāti attīstījās, skaidri izpaudās saprāts un cilvēce ieguva jaunu dzīves svaigumu, līdzīgi kā atnākot pavasarim. Tad pamazām pavasarim sekoja nāves un sabrukšanas rudens. Kristus mācība tika aizmirsta. Kristīgās veltes apsīka. Dievišķā morāle pazuda. Diena vērtās naktī. Tauta kļuva nolaidīga un nevērīga. Prāti vājinājās, līdz apstākļi sasniedza tik lielu krīzi, ka materiālā zinātne guva virsroku. Valstības zināšanas un zinības skaitījās novecojušas, Dieva noslēpumi attālinājās, un Kristus velšu pēdas tika pilnībā izdzēstas. Cilvēki iepinās māņticības un aklas atdarināšanas tīklos. Radās nesaskaņas un domstarpības, kas beidzās ar strīdiem, karu un asinsizliešanu. Sirdis plosīja vardarbība. Parādījās dažādas konfesijas, sektas un ticības apliecības, un visa pasaule iegrima tumsā.

Šādā laikā pie Persijas apvāršņa uzausa Bahá'u'lláh. Viņš reformēja un atjaunoja Kristus mācības pamatus un īstenību. Viņš izturēja vislielākās grūtības un pārdzīvoja smagākos pārbaudījumus. 22:2

Lai slavēts Dievs, ka no jauna tiek atklāta Dieva mācība, atkal ir uzaususi patiesības gaisma, ar katru dienu pieaug starojums un zenītā spožāk mirdz gaisma. No žēlsirdības mākoņa lejas plūdi; Īstenības Saule ir spoža savā mūžīgajā stāvoklī. Mēs atkal ceram, ka tas pats pavasaris var uzcelt savu telti un ka šīs bezgalīgās veltes atkal var parādīties mūsu vidū. Ar jūsu centieniem un sirsnību tas ir iespējams. Ja jūs ceļaties Dieva Lietai ar dievišķu spēku, debesu vēlību, valstības sirsnību, žēlsirdīgu sirdi un stingru nodomu, ir skaidrs, ka cilvēce tiks pilnībā apgaismota, cilvēces morāle kļūs žēlsirdīga, tiks likti Dižākā Miera pamati, un cilvēces vienesme kļūs par īstenību. Tā ir diženā velte, kuru es jums vēlu, un es lūdzu un vēršos pie dievišķā sliekšņa, lūdzot jūsu vārdā. 22:3

Ak, žēlsirdīgais Dievs! Ak Tu, kas esi varens un spēcīgs! Ak, vissirsnīgākais tēvs! Šie kalpi ir sapulcējušies, vērsdamies pie Tevis, lūdzot pie Tava sliekšņa, alkdami Tavas bezgalīgās veltes no Tava diženā remdinājuma. Viņiem nav cita mērķa kā vien Tava labpatika. Viņiem nav cita nodoma kā vien kalpošana cilvēces pasaulei. 22:4

22:5 Ak Dievs! Dari šeit sapulcējušos starojošus. Padari sirdis žēlsirdīgas. Dāvā Svētā Gara veltes. Apveltī viņus ar spēku no debesīm. Svētī tos ar debesu prātu. Vairo viņu sirsnību, lai ar visu pazemību un līdzcietību viņi varētu vērsties pie Tavas valstības un pilnība veltīt sevi kalpošanai cilvēcei. Lai katrs no viņiem kļūst par starojošu sveci. Lai katrs no viņiem kļūst par spožu zvaigzni. Lai ikviens Dieva valstībā kļūst skaists krāsās un tīkams smaržā.

22:6 Ak, laipnais Tēvs! Sniedz mums savas svētības. Neņem vērā mūsu trūkumus. Pasargā mūs savas aizsardzības pavēnī. Nepiemini mūsu grēkus. Dziedini mūs ar savu žēlastību. Mēs esam vāji; Tu esi stiprs. Mēs esam nabadzīgi; Tu esi bagāts. Mēs esam slimi; Tu esi Ārsts. Mēs esam trūcīgi; Tu esi visdāsnākais.

22:7 Ak Dievs! Apveltī mūs ar savu vēlību. Tu esi visspēcīgais. Tu esi devējs. Tu esi labdaris.

– 23 –

1912. gada 24. aprīlī

Endrjū Dž. Dajeras kundzes māja

Adrese: *1937 Thirteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

ŠĀDA tikšanās šķiet kā skaists dārgakmeņu kopums – pērles, rubīni, dimanti, safīri. Tā ir prieka un līksmības avots. Viss, kas veicina cilvēces vienotību, ir visāda ziņā pieņemams un slavējams; viss, kas izsauc nesaskaņas un sašķeltību, ir skumjš un nožēlojams. Apsveriet vienotības un saskaņas nozīmi.

23:2 Šovakar es runāšu ar jums par eksistences un neesamības, dzīvības un nāves tēmu. Eksistence ir savienošanās un kombinācijas izpausme un rezultāts. Neesamība ir dalīšanās un sabrukšanas izpausme un rezultāts. Ja mēs pētām eksistences formas materiālajā Visumā, mēs atklājam, ka visas radītās lietas ir savienošanās rezultāts. Materiālie elementi ir apvienoti bezgalīgā daudzveidībā un bezgala daudzās formās. Katrs organisms ir

savienojums; katra radība ir elementu savstarpējas pievilkšanās izpausme. Mēs uzskatām, ka sarežģītais cilvēka organisms ir vienkārši šūnu struktūras apkopojums; koks ir augu šūnu salikums; dzīvnieks – šūnu atomu vai vienību kombinācija un grupa utt. Eksistences vai esības izpausme tātad ir savienojums; un neesamība ir dalīšanās, šķelšanās, sabrukšana. Kad elementi ir apvienoti pēc noteikta kombinācijas plānojuma, rezultāts ir cilvēka organisms; kad šie elementi atdalās un izkliedējas, rezultāts ir nāve un neesamība. Tāpēc dzīve ir savienošanās produkts; un nāve nozīmē sadalīšanos.

Tāpat prātu un dvēseļu pasaulē sadraudzība, kas ir savienošanās 23:3
izpausme, veicina dzīvību, turpretī nesaskaņas, kas ir sabrukuma izpausme, ir līdzvērtīgas nāvei. Bez vienotības starp atsevišķiem elementiem, kas veido sabiedrisko iekārtu, neizbēgami jāseko izjukšanai un sabrukumam, un dzīvībai ir jātiek izdzēstai. Starp plēsīgajiem dzīvniekiem nav sadraudzības. Grifi un tīģeri ir vientuļi, turpretī mājdzīvnieki dzīvo pilnīgā saskaņā. Aitas, melnās un baltās, biedrojas bez nesaskaņām. Dažādu sugu un krāsu putni paceļas spārnos un barojas kopā bez mazākajām naida vai domstarpību pazīmēm. Tāpēc cilvēces pasaulē ir prātīgi un piedienīgi, ka starp visiem atsevišķajiem locekļiem jāizpaužas vienotībai un tuvībai. Lai cilvēku rasu dārgakmeņu buķetē melnie var būt kā safīri un rubīni, bet baltie – kā dimanti un pērles. Cilvēces saliedētais skaistums tiks panākts viņu vienotībā un sajaukumā. Cik brīnišķīgs ir patiesas cilvēces vienotības skats! Cik ļoti tas veicina mieru, pārliecību un laimi, ja rases un tautas ir apvienotas sadraudzībā un vienprātībā! Dieva pravieši tika sūtīti pasaulē ar šo vienotības un vienošanās misiju: lai šīs ilgi šķirtās aitas varētu pulcēties kopā. Kad aitas nošķiras no bara, tās ir pakļautas briesmām, bet ganāmpulkā un ganu aizsardzībā tās ir pasargātas no visu plēsīgo ienaidnieku uzbrukuma.

Kad amerikāņu nācijas rasu grupas apvienosies patiesā 23:4
sadraudzībā un saskaņā, spīdēs cilvēces vienesmes gaismas, uzausīs mūžīgās godības un svētlaimes diena, mūs aptvers Dieva gars un nolaidīsies dievišķās veltes. Dieva, īstā Gana, vadībā un skološanā visi tiks aizsargāti un saudzēti. Viņš vedīs tos laimes

un pārticības zaļajās ganībās, un viņi sasniegs patieso eksistences mērķi. Tā ir vienotības svētība un labums; tas ir mīlestības rezultāts. Šī ir Dižākā Miera zīme; šī ir cilvēces vienesmes zvaigzne. Padomājiet, cik svētīgs būs šis nosacījums. Es lūdzu par jums un lūdzu Dieva apliecinājumu un palīdzību jūsu vārdā.

– 24 –

1912. gada 25. aprīlī

Teozofijas biedrība
Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes mājā

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

VISLIELĀKAIS spēks cilvēka eksistences sfērā un diapazonā ir gars – dievišķā dvaša, kas atdzīvina un pārņem visas lietas. Tas dažādās pakāpēs jeb valstībās izpaužas visā radībā. Augu valstī tas ir palielināšanās gars jeb augšanas spēks, dzīvības un attīstības stimuls augos, kokos un ziedu pasaules organismos. Šajā izpausmes pakāpē gars neapzinās spēkus, kas raksturīgi dzīvnieku valstij. Dzīvnieka atšķirīgā īpašība vai stiprā puse ir uztvere ar maņām; tas redz, dzird, saož, sagaršo un jūt, bet, savukārt, nav spējīgs uz apzinātu domāšanu vai pārdomām, kas raksturo un izdala cilvēku valsti. Dzīvnieks nedz īsteno, nedz uztver šo cilvēkam raksturīgo spēju un velti. No redzamā tas nevar izdarīt secinājumus par neredzamo, turpretī cilvēka prāts no redzamiem un zināmiem priekšstatiem iegūst zināšanas par nezināmo un neredzamo. Piemēram, Kristofers Kolumbs, pamatojoties uz informāciju, kas balstīta uz zināmiem un pierādāmiem faktiem, izdarīja secinājumus, kas viņu nekļūdīgi noveda pāri plašajam okeānam uz nezināmo Amerikas kontinentu. Šāds sasniegumu spēks pārsniedz dzīvnieku intelekta robežas. Tāpēc šis spēks ir cilvēka gara un valsts atšķirīgā īpatnība. Dzīvnieku gars nevar aptvert un atklāt parādību noslēpumus. Tas ir sajūtu gūstā. Piemēram, nekāda skološana neļautu tam saprast to, ka Saule ir centrā un Zeme riņķo ap to. Tāpat cilvēka garam ir savi ierobežojumi. Tas

nespēj aptvert parādības, kādas ir Valstībā un pārsniedz cilvēka stāvokli, jo tas ir savu spēju un dzīvības spēku gūsteknis, kas darbojas savā eksistences līmenī un nevar pārsniegt šo robežu.

Tomēr ir vēl viens Gars, ko varētu saukt par dievišķo, uz ko atsaucas Jēzus Kristus, kad Viņš pasludina, ka cilvēkam ir jāpiedzimst no tā atdzimšanas un jākristās ar tā dzīvo uguni. Dvēseles, kurām ir atņemts šis gars, tiek uzskatītas par mirušām, kaut arī tām piemīt cilvēka gars. Jēzus Kristus ir pasludinājis viņus par mirušiem, jo viņiem nav daļas pie dievišķā Gara. Viņš saka: „Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus.“[10] Citā gadījumā Viņš paziņo: „Kas piedzimis no miesas, ir miesa, un, kas piedzimis no Gara, ir gars.“[11] Ar to Viņš domā, ka dvēseles, kaut arī tās ir dzīvas cilvēku valstī, tomēr ir mirušas, ja tām nav šī dievišķās atdzīvināšanas gara. Viņi nav saņēmuši savu daļu no augstākās Valstības dievišķās dzīves, jo dvēsele, kas saņem no dievišķā Gara spēka, patiesi ir dzīva. 24:2

Šis dzīvību dodošais gars spontāni izplūst no Patiesības Saules, no dievišķības īstenības un nav atklāsme vai izpausme. Tas ir kā saules stari. Stari ir izstarojums no saules. Tas nenozīmē, ka saule ir kļuvusi dalāma, ka daļa saules ir iznākusi kosmosā. Šis augs man līdzās ir izcēlies no sēklas; tāpēc tas ir sēklas izpausme un raisījums. Kā jau redzat, sēkla ir izpaudusies un izaugusi par šo augu. Katra auga lapa ir daļa no sēklām. Savukārt, dievišķības īstenība ir nedalāma, un katrs cilvēces loceklis nevar būt tās daļa, kā bieži tiek apgalvots. Patiesībā katra cilvēka individuālā esamība to garīgajā piedzimšanā ir izstarojums no dievišķības īstenības, tāpat kā saules liesma, siltums un gaisma ir saules starojums, nevis pašas saules daļa. Tāpēc gars ir izplūdis no dievišķības īstenības, un tā mirdzums ir kļuvis redzams cilvēkos jeb viņu individuālā esamībā. Šis stars un šis siltums ir pastāvīgi. Šis starojums neapsīkst. Kamēr pastāv saule, pastāvēs siltums un gaisma, un, cik vien ilgi dievišķībai piemitīs mūžīgums, tik arī šis izstarojums būs mūžīgs. Tā izplūšana ir nebeidzama. Jo vairāk attīstīsies cilvēces pasaule, jo vairāk atklāsies dievišķības mirdzums vai izstarojums, gluži tāpat kā dārgakmens, kad tas kļūst spodrs un tīrs kā spogulis, pilnīgāk atspoguļo saules krāšņumu un spožumu. 24:3

24:4 Praviešu misija, Svēto Grāmatu atklāsme, debesu Skolotāju izpausme un dievišķās filozofijas mērķis ir visu cilvēku mācīšana par īstenību, lai tie kļūtu skaidri un tīri kā spoguļi un atspoguļotu gaismu un mīlestību no Īstenības Saules. Tāpēc es ceru, ka – neatkarīgi no tā, vai atrodaties Austrumos vai Rietumos – jūs centīsities ar sirdi un dvēseli, lai jo dienas cilvēce kļūtu vairāk pagodināta, garīgāka, svētāka; un lai Īstenības Saules krāšņums tiktu pilnībā atstarots cilvēku sirdīs kā spogulī. Tas ir cilvēces cienīgi. Tā ir patiesā cilvēces attīstība un progress. Šī ir augstākā velte. Pretējā gadījumā cilvēks netiek pilnveidots attīstības ceļā, ja palaujas vien uz materiālajiem norādījumiem. Augstākais, var stabilizēties un uzlaboties cilvēka fiziskie aspekti, viņa dabiskie vai materiālie apstākļi, taču viņš paliks bez garīgām vai dievišķām veltēm. Tad viņš ir kā ķermenis bez gara, lampa bez gaismas, acs bez redzes spējām, auss, kas nedzird skaņu, prāts, kas nespēj uztvert, intelekts, kuram atņemta spriestspēja.

24:5 Cilvēkam ir divi spēki; un viņa attīstībai ir divi aspekti. Viens no spēkiem ir saistīts ar materiālo pasauli, un ar tā palīdzību viņš ir spējīgs attīstīties materiālā ziņā. Otrs spēks ir garīgs, un ar tā attīstību tiek pamodināta viņa iekšējā, potenciālā daba. Šie spēki ir kā divi spārni. Abi ir jāattīsta, jo ar vienu spārnu lidojums nav iespējams. Slava Dievam! Pasaulē ir bijis acīmredzams materiālais progress, taču tādā pašā proporcijā ir nepieciešama garīga attīstība. Mums nepārtraukti un bez apstājas jācenšas panākt cilvēka garīgo īpašību attīstību un ar nenogurstošu enerģiju jātiecas virzīt cilvēci uz cildenumu, kas ir tās patiesā un tai lemtā sūtība. Jo cilvēka ķermenis ir pārejošs; tam nav nekādas nozīmes. Neizbēgami pienāks tā sabrukšanas laiks. Bet cilvēka gars ir būtisks un līdz ar to mūžīgs. Tā ir dievišķa velte. Tas ir Īstenības Saules starojums, tāpēc tam ir lielāka nozīme nekā fiziskajam ķermenim.

24:6 Es lūdzu par jums. Jūs esat atnākuši pie manis ciemos, un es esmu ļoti pateicīgs. Es lūgšu jums apliecinājumu un atbalstu no dāsnā Veltītāja Dieva, lai jūs saņemtu palīdzību kalpošanā cilvēces pasaulei.

– 25 –

1912. gada 25. aprīlī

Vēstījums esperantistiem Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes mājā

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

MŪSDIENĀS cilvēces lielākā vajadzība ir pārtraukt pastāvošos pārpratumus starp tautām. To var panākt ar valodas vienotību. Ja vien netiek realizēta valodu vienotība, Dižāko Mieru un cilvēces vienesmi nevar efektīvi organizēt un iedibināt, jo valodas funkcija ir attēlot cilvēku sirds mistēriju un noslēpumus. Sirds ir kā lādīte, un valoda ir kā atslēga. Tikai izmantojot atslēgu, mēs varam atvērt šķirstu un aplūkot tajā esošos dārgakmeņus. Tāpēc jautājums par starptautisku palīgvalodu ir ārkārtīgi svarīgs. Ar tās starpniecību kļūst iespējama starptautiska izglītošana un sagatavošana; var apgūt pagātnes liecības un vēsturi. Zināmo cilvēces faktu izplatība ir atkarīga no valodas. Dievišķo mācību var izskaidrot tikai ar šī līdzekļa palīdzību. Kamēr turpinās pastāvēt valodu daudzveidība un citu valodu izpratnes trūkums, šos cildenos mērķus nevarēs īstenot. Tāpēc pats pirmais kalpošanas darbs cilvēces labā ir izkopt šo starptautisko saziņas palīglīdzekli. Tas kļūs par cēloni cilvēku kopienas rimtībai. Ar to tautām tiks izplatītas dabas un humanitārās zinātnes, un tas izrādīsies visu rasu progresa un attīstības līdzeklis. Mums ar visiem spēkiem jācenšas ieviest šo starptautisko palīgvalodu visā pasaulē. Es ceru, ka tā tiks pilnveidota ar Dieva veltēm un ka no dažādām pasaules valstīm tiks izvēlēti saprātīgi cilvēki, lai organizētu starptautisku kongresu, kura galvenais mērķis būs popularizēt šo vispārējas palīgvalodas līdzekli.

– 26 –

1912. gada 25. aprīlī

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

DIEVA vislielākās dāvanas eksistences pasaulē ir Viņa mācības. Pārējās Dieva veltes ir ierobežotas attiecībā uz to priekšrocībām un pienesumu. Cilvēka eksistence pati par sevi ir dievišķa velte, bet tā ir ierobežojumu apjozta. Redze un dzirde ir Dieva veltes; abas ir ierobežotas. Tāpat tas ir ar visām pārējām veltēm; to darbības loks ir ierobežots, iegrožots, turpretī dievišķo mācību sfēra ir neierobežota. Aizrit gadsimti un ēras, bet to iedarbība turpinās kā dzīvības gars, kas atdzīvina eksistences pasauli. Bez Dieva mācības cilvēce ir līdzīga dzīvnieku valstij. Kāda ir atšķirība starp dzīvnieku un cilvēku? Atšķirība ir tāda, ka dzīvnieks nav spējīgs uztvert dievišķo mācību, bet cilvēks ir tās cienīgs un spēj to saprast. Dzīvnieku valstij nepiemīt šādas veltes; tāpēc progress tajā ir ierobežots. Labākajā gadījumā evolūcija šajā valstī izpaužas kā organisma attīstība. Sākumā tas ir mazs, neattīstīts; tas attīstās, kļūst lielāks; bet tā intelektuālās izaugsmes joma ir ierobežota. Tāpēc Dieva mācība ir cilvēkiem vien raksturīga velte.

26:2 Kaut arī dievišķā mācība ir patiesība un īstenība, tomēr laika gaitā to apņem un aptumšo biezi mākoņi. Šie mākoņi ir atdarinājumi un māņticības; tie nav pamati. Tad Patiesības Saule, Dieva Vārds, atkal parādās, atkal spīd sava spēka krāšņumā un izkliedē apņemošo tumsu.

26:3 Ilgu laiku gaismu izstarojošā Vārda dievišķos priekšrakstus aptumšoja māņticības un kļūdu mākoņi, līdz pie cilvēces apvāršņa parādījās Bahá'u'lláh, noārdīja ēnas, izkliedēja mākoņus un no jauna atklāja Dieva mācības pamatus.

Pirmā Bahá'u'lláh mācība ir visu pienākums pētīt īstenību. 26:4
Ko nozīmē pētīt patiesību? Tas nozīmē, ka cilvēkam ir jāaizmirst visas baumas un pašam jāpārbauda patiesība, jo viņš nezina, vai viņa dzirdētie apgalvojumi atbilst īstenībai vai nē. Visur, kur viņš atrod patiesību vai īstenību, viņam ir jāpieķeras tai, pametot un atmetot visu pārējo; jo ārpus patiesības pastāv tikai māņticība un iztēle. Piemēram, Jēzus Kristus laikā jūdi gaidīja Mesijas parādīšanos, dienu un nakti lūdzot un uzrunājot Dievu, lai parādās apsolītais. Kāpēc viņi Viņu noraidīja, kad Viņš parādījās? Viņi Viņu pilnīgi noliedza un atteicās Viņam ticēt. Grūti nosaukt tādus pāridarījumus un vajāšanas, ko viņi neuzlika Viņam. Viņi Viņu apvainoja lādēdami, uzlika Viņa galvā ērkšķu vainagu, ņirgādamies un izsmiedami vadāja Viņu pa ielām un visbeidzot sita Viņu krustā. Kāpēc viņi to darīja? Tāpēc, ka viņi neizpētīja Kristus patiesību vai īstenību un nespēja Viņu atzīt par Dieva Mesiju. Ja viņi būtu godprātīgi un patstāvīgi izpētījuši šo jautājumu, viņi noteikti būtu ticējuši Viņam, cienījuši Viņu un godbijīgi paklanījušies Viņa priekšā. Viņi būtu uzskatījuši Viņa izpausmi par visdiženāko velti cilvēcei. Viņi būtu pieņēmuši Viņu kā cilvēces glābēju; bet, diemžēl, viņu skatieni bija aizplīvuroti, viņi turējās pie senču uzskatu un baumu atdarinājumiem un neizpētīja Kristus patiesību. Viņi bija iegremdēti māņticības jūrā, tāpēc viņiem bija liegta liecība par šo godības pilno velti; viņi tika atturēti no Svētā Gara aromāta vai vēsmām un izcieta vislielāko pazemojumu un degradāciju.

Īstenība vai patiesība ir viena, tomēr mūsdienu pasaulē 26:5
ir daudz reliģisku pārliecību, konfesiju, ticības apliecību un atšķirīgu viedokļu. Kāpēc gan pastāv šādas atšķirības? Tāpēc, ka viņi neizmeklē un nepēta fundamentālo vienotību, kas ir viena un nemainīga. Ja viņi paši meklēs īstenību, viņi vienosies un būs vienoti; jo īstenība ir nedalāma un nav daudzdaļīga. Tāpēc ir acīmredzams, ka cilvēcei nav nekā svarīgāka par patiesības izpēti.

Otrā Bahá'u'lláh mācība ir cilvēces vienesme. Ikviens cilvēks ir 26:6
Dieva kalps. Visi ir Dieva spēka un labvēlības radīti un audzināti; visi ir svētīti ar vienas dievišķās patiesības Saules dāvanām; visi ir veldzējušies no Dieva bezgalīgās žēlastības avota; un visi Viņa

redzējumā un Viņa mīlestības gaismā kā kalpi ir vienlīdzīgi. Viņš ir labsirdīgs un laipns pret visiem. Tāpēc neviens nedrīkst sevi cildināt, noniecinot citus, neviens nedrīkst izrādīt lepnību vai pārākumu pār citiem, neviens nedrīkst raudzīties uz citiem ar izsmieklu un nicinājumu, un neviens nedrīkst aplaupīt vai apspiest savu tuvāko. Visi jāuzskata par iegremdētiem Dieva žēlsirdības okeānā. Ar visu cilvēci mums ir jābiedrojas maigumā un laipnībā. Mums visi jāmīl ar mīlestību sirdī. Daži ir nezinoši; viņiem jātiek sagatavotiem un izglītotiem. Kāds ir slims; viņam jātiek dziedinātam. Cits ir kā bērns; mums jāpalīdz viņam sasniegt briedumu. Mēs nedrīkstam ienīst to, kurš ir slims, nedz izvairīties, nedz nicināt, nedz lamāt, bet gan mums jārūpējas par viņu ar vislielāko laipnību un maigumu. Pret zīdaini nedrīkst izturēties ar nicinājumu tikai tāpēc vien, ka viņš ir zīdainis. Mūsu pienākums ir to sagatavot, izglītot un attīstīt, lai viņš varētu virzīties uz briedumu.

26:7 Trešā Baháʼuʼlláh mācība vai princips ir tāds, ka reliģija un zinātne ir pilnīgā saskaņā. Ikviena reliģija, kas neatbilst iedibinātajai zinātnei, ir māņticība. Reliģijai jābūt saprātīgai. Ja tā nav saprātīga, tā ir māņticība un tai nav pamata. Tā ir kā mirāža, kas maldina cilvēkus, liekot domāt, ka tā ir ūdenstilpe. Dievs ir apveltījis cilvēku ar saprātu, lai viņš varētu uztvert patiesību. Ja mēs uzstājam, ka šāds un tāds priekšmets nav jāpamato un jāpārbauda saskaņā ar iedibinātajām loģiskajām intelekta metodēm, tad kāda gan jēga no spriestspējas, ko Dievs ir devis cilvēkam? Acis ir sajūtu orgāns, ar kuru mēs skatāmies uz ārējo parādību pasauli; dzirde ir spēja atšķirt skaņas; garša sajūt priekšmetu īpašības, piemēram, rūgta, salda; oža nosaka un atšķir smakas; tauste atklāj matērijas īpašības un pilnveido mūsu komunikāciju ar ārpasauli; tomēr galu galā piecu maņu spektrs un uztveres diapazons ir ārkārtīgi ierobežots. Taču cilvēka intelektuālās spējas savā darbības jomā ir neierobežotas. Acs saskata detaļas, iespējams, jūdzes attālumā, bet intelekts var uztvert Tālos Austrumus un Rietumus. Auss var dzirdēt toņu modulācijas tūkstoš pēdu augstumā, bet cilvēka prāts var noteikt debesu sfēru harmoniju, kad tās šūpojas pa savām trajektorijām.

Prāts veic ģeoloģiskus atklājumus zemes dzīlēs un izzina dabas procesus zemes zemākajos slāņos. Zinātnes un māksla, visi izgudrojumi, daiļamatniecība, amati un to izstrādājumi ir radušies, pateicoties cilvēka intelektam. Ir skaidrs, ka cilvēka organismā intelekts ieņem augstāko pozīciju. Tāpēc, ja reliģiskā pārliecība, princips vai ticība nav saskaņā ar saprātu un spriešanas spēku, tā noteikti ir māņticība.

Citā reizē es tālāk runāšu par principiem, kas atklāti Bahá'u'lláh mācībā. 26:8

• • •

1912. gada 30. aprīlī – 5. maijā

ʻAbduʼl-Bahá runas Čikāgā, Vilmetē un Evanstonā

– 27 –

1912. gada 30. aprīlī

Publiskā sanāksme Bahāju Vienotības templa kongresa noslēgumā Masonu templa Drilla zālē

Adrese: *Masonic Temple, Chicago, Illinois*

Džozefa H. Hannena piezīmes

VIENS no svēto grāmatu iestādījumiem ir pielūgsmes vietu dibināšana. Tas nozīmē, ka ēka vai templis ir jāceļ tā, lai cilvēce varētu rast tikšanās vietu un lai tas veicinātu tās vienotību un sadraudzību. Patiesais templis ir pats Dieva Vārds; jo pie tā ir jāvēršas visai cilvēcei, un tas ir visas cilvēces vienotības centrs. Tas ir kopīgs centrs, siržu saskaņas un kopības cēlonis, cilvēces solidaritātes zīme, mūžīgās dzīvības avots. Tempļi ir dievišķā vienojošā spēka simboli, lai cilvēki, kad viņi šajā Dieva namā sapulcējušies, varētu atcerēties faktu, ka viņiem ir uzticēts likums un ka šis likums ir viņu apvienošanās. Viņi sapratīs, ka tāpat kā šis templis tika dibināts cilvēces vienotībai, likums, kas bija pirms un radīja to, parādījās izpaustajā Vārdā. Jēzus Kristus, uzrunājot Pēteri, sacīja: „.. tu esi Pēteris, un uz šīs klints es celšu savu Baznīcu .."[12] Šis izteikums liecināja par Pētera ticību, norādot: Pēteri, tava ticība ir vienotības cēlonis un vēstījums tautām; tā būs saikne starp cilvēku sirdīm un cilvēces vienesmes pamats. Īsāk sakot, tempļu un pielūgsmes namu sākotnējais mērķis ir vienkārši vienotība – tās ir tikšanās vietas, kur var sapulcēties dažādas tautas, dažādas rases un visu spēju dvēseles, lai starp tām varētu izpausties mīlestība un saskaņa. Tāpēc Bahá'u'lláh ir pavēlējis uzcelt pielūgsmes vietu visiem pasaules reliģiozajiem cilvēkiem; lai visas reliģijas, rases un sektas varētu apvienoties tās vispārējā pavēnī; lai no tās atklātajiem svētuma pagalmiem var atskanēt cilvēces vienesmes pasludināšana – paziņojums, ka cilvēce ir Dieva kalpi un ka visi ir iegremdēti Viņa žēlsirdības

okeānā. Tas ir Mashriqu'l-Adhkár. Eksistences pasauli var salīdzināt ar šo templi un pielūgsmes vietu. Jo, tāpat kā ārējā pasaule ir vieta, kur pulcējas visu rasu un ādas krāsu cilvēki, pie dažādas ticības, konfesijām piederoši un dažādos apstākļos dzīvojoši – tāpat kā viņi ir iegremdēti vienā dievišķās labvēlības jūrā –, tāpat visi var satikties zem Mashriqu'l-Adhkár kupola un slavēt vienu Dievu tādā pašā patiesības garā; jo tumsas laiki ir pagājuši, un ir pienācis gaismas gadsimts. Nezinīgie aizspriedumi tiek kliedēti, un spīd vienotības gaisma. Drīzumā tiks atceltas atšķirības starp tautībām un tautām, un tiks nodibināti dievišķo reliģiju pamati, kas nav nekas cits kā cilvēces vienesme un solidaritāte. Tūkstošiem gadu cilvēce ir karojusi. Pietiek. Tagad lai cilvēce vismaz kādu laiku saietas draudzībā un mierā. Valdījis ienaids un naidīgums. Lai pasaule kādu laiku izrāda mīlestību. Tūkstošiem gadu tautas ir noliegušas viena otru, uzskatot viena otru par neticīgo un zemāko. Pietiek. Tagad mums ir jāsaprot, ka mēs esam viena Dieva kalpi, ka mēs vēršamies pie viena labvēlīgā Tēva, dzīvojam saskaņā ar vienu dievišķu likumu, meklējam vienu īstenību un mums ir viena vēlme. Tālab dzīvosim visaugstākajā draudzībā un mīlestībā, tad mūs attiecīgi ieskaus Dieva labvēlība un veltes; cilvēce tiks pārveidota; cilvēce izbaudīs jaunu dzīvi; iedegsies mūžīgā gaisma, un izpaudīsies debesu morāle.

27:2 Tad pasauli pārvaldīs dievišķā politika, jo dievišķā politika ir cilvēces vienesme. Dievs ir taisnīgs un laipns pret visiem. Viņš visus uzskata par saviem kalpiem. Viņš nevienu neizslēdz, un Viņa spriedumi ir pareizi un patiesi. Neatkarīgi no tā, cik pilnīga šķiet cilvēka politika un tālredzība, tās ir nepilnīgas. Ja mēs nemeklējam Dieva padomu vai atsakāmies ievērot Viņa diktēto, tad tas ir iedomāts pierādījums tam, ka mēs esam zinoši un gudri, turpretī Dievs ir nezinošs; ka mēs esam gudri un Dievs tāds nav. Dievs pasarg'! No šāda priekšlikuma mēs meklējam patvērumu Viņa žēlastībā! Neatkarīgi no tā, cik tālu spēj attīstīties cilvēka intelekts, tas joprojām ir tikai piliens, bet dievišķā visa zināšana ir okeāns. Vai teiksim, ka piliens ir

piesūcināts vai apveltīts ar īpašībām, kuras okeānam nepiemīt? Vai ticēsim, ka šī cilvēka dvēseles atoma regulējums un plāns ir pārāki par Viszinīgā gudrību? Nav lielākas nezināšanas par šo. Īsumā, daži ir gluži kā bērni; ar vislielāko mīlestību mums ir viņi jāmāca, lai viņi pieņemas viedumā. Citi ir slimi un kaišu piemeklēti; mums ir maigi jāizturas pret viņiem, līdz viņi atveseļojas. Dažiem ir necienīga morāle; mums jāmāca viņiem patiesas morāles standartu. Citādā ziņā, mēs visi esam viena Dieva kalpi un viena Tēva aizgādībā un aizsardzībā.

Tās ir Dieva institūcijas un Viņa tempļa – Mashriqu'l-Adhkár – pamati. Ārējā celtne ir iekšējās simbols. Lai cilvēkiem tiek šādi skaidrots. 27:3

Es lūdzu jūsu vārdā, lai jūsu sirdis tiek apgaismotas ar Dieva mīlestības gaismu; lai katru dienu jūsu prāts attīstās; lai jūsu gars iedegas Viņa prieka vēsts ugunī un apgaismā, līdz šie dievišķie pamati nostiprināsies visā cilvēku pasaulē. Pirmais no šiem nodibinājumiem un pamatiem ir cilvēces vienesme un mīlestība starp cilvēkiem. Otrais ir Dižais Miers. Slava Dievam! Šī amerikāņu demokrātija pauž spējas, izrādot gatavību kļūt par Dižākā Miera nesēju. Lai tās pulki ir cilvēces vienesmes pulki. Lai viņi kalpo Dieva slieksnim un izplata vēsti par patikšanu Dievam. 27:4

Ak, laipnais Kungs! Šī sapulce vēršas pie Tevis. Šīs sirdis izstaro Tavu mīlestību. Šos prātus un garus ielīksmo Tava prieka vēsts. Ak Dievs! Lai šī amerikāņu demokrātija kļūst cildena garīguma pakāpēs gluži tāpat, kā tā ir tiekusies pēc materiālajām pakāpēm, un padari šo taisnīgo valdību par uzvarētāju. Sniedz apliecinājumu šai cienījamajai tautai, lai tā paceltu cilvēces vienesmes karogu, pasludinātu Dižāko Mieru, tādējādi kļūstot par spožāko un slavējamāko no visām pasaules tautām. Ak Dievs! Šī amerikāņu tauta ir Tavu velšu cienīga un ir pelnījusi Tavu žēlastību. Padari to dārgu un tuvu Tev ar Tavu bagātību un veltēm. 27:5

– 28 –

1912. gada 30. aprīlī

Halla nams

Adrese: *Hull House, Chicago, Illinois*

Džozefa H. Hannena piezīmes

APLŪKOJOT radīto pasauli, mēs atklājam, ka visas dzīvās būtnes var klasificēt divos eksistences aspektos. Pirmkārt, viņiem ir ķermeņi, kas sastāv no materiālas vielas, kas ir kopīga visiem – gan augiem, gan dzīvniekiem, gan cilvēkiem. Tas ir viņu vienojošais faktors vai, kā tas ir filozofiski nosaukts, viņu krustpunkts. Otrkārt, tie ir dažādi un atšķiras viens no otra pēc pakāpes un funkcijām, tas ir, katrs no tiem pieder pie savas attiecīgās valsts. Tas ir viņu atšķirīgais un nodalošais faktors. Piemēram, augi un dzīvnieki ir līdzīgi ar to, ka viņu ķermeņi sastāv no vieniem un tiem pašiem materiālajiem elementiem, bet tie ievērojami atšķiras savas valsts īpašībās un spējās. Cilvēks pēc fiziskās uzbūves ir līdzīgs dzīvniekam, bet citādā ziņā neizmērojami atšķirīgs un pārāks.

28:2 Pašā cilvēku valstī ir krustpunkti, visai cilvēcei kopīgas īpašības; tāpat ir atšķirīgie faktori, kas nodala rasi no rases, cilvēku no cilvēka. Ja krustpunkti, kas ir cilvēces kopīgās īpašības, pārvar savdabīgos atšķirīgos faktorus, tiek nodrošināta vienotība. Savukārt, ja atšķirīgie faktori pārspēj krustpunktus, izceļas šķelšanās un notiek novājināšanās. Viens no svarīgiem jautājumiem, kas ietekmē cilvēces vienotību un solidaritāti, ir balto un krāsaino rasu sadraudzība un vienlīdzība. Starp šīm rasēm pastāv zināmi vienojošie un atšķirīgie faktori, kas prasa taisnīgu un savstarpēju rēķināšanos. Krustpunktu ir daudz, jo esības materiālajā vai fiziskajā pasaulē rases ir līdzīgas uzbūves un pastāv saskaņā ar vienu augšanas un ķermeņa attīstības likumu. Turklāt abas rases gan dzīvo, gan pārvietojas maņu uztveres pasaulē un ir apveltītas ar cilvēcisko saprātu. Ir daudz citu savstarpēju īpašību. Šajā valstī, Amerikas Savienotajās

Valstīs, patriotisms ir kopīgs abām rasēm; visiem ir vienādas tiesības uz pilsonību, visi runā vienā valodā, saņem vienas civilizācijas svētības un ievēro vienas reliģijas priekšrakstus. Patiesībā starp abām rasēm pastāv daudz partnerības un vienošanās punktu; savukārt viens no atšķirīgajiem faktoriem ir ādas krāsa. Vai šī, vismazākā no atšķirībām, jums ļaus šķelties pēc rases un kā cilvēkiem? Fizisko ķermeņu, augšanas likumību, maņu uztveršanas dotību, inteliģences, patriotisma, valodas, pilsonības, civilizācijas un reliģijas ziņā jūs visi esat vienādi. Pastāv viens atšķirīgais faktors – rasu ādas krāsa. Dievam nepatīk rasu nevienlīdzība. Tāpat arī nevienam saprātīgam vai gudram cilvēkam nevajadzētu gribēt šīs atšķirības dēļ vien to pieļaut.

Taču ir vajadzīgs augstāks spēks, lai pārvarētu cilvēku aizspriedumus, spēks, kuram nekas cilvēku pasaulē nevar stāties pretī un kurš aizēnos visu citu spēku ietekmi, kas darbojas cilvēku pasaulē. Šis nepārvaramais spēks ir Dieva mīlestība. Mana cerība un lūgšana ir, ka tā var iznīcināt aizspriedumus, ko izsauc viens atšķirīgais faktors starp jums, un apvienot jūs visus savā svētajā aizsardzībā. Bahá'u'lláh ir pasludinājis cilvēces vienesmi. Viņš ir licis apvienoties dažādām tautām un atšķirīgām ticībām. Viņš ir paziņojis, ka rases un ādas krāsas atšķirības ir kā raibu ziedu skaistums dārzā. Ieejot dārzā, jūs redzēsit dzeltenu, baltu, zilu, sarkanu ziedu bagātību un skaistumu – katrs no tiem staro pats par sevi un, kaut arī tas ir atšķirīgs, tas ar savu burvību bagātina pārējos. Ar rasu atšķirībām cilvēku valstī ir līdzīgi. Ja visi dārza ziedi būtu vienā krāsā, efekts būtu monotons un nogurdinošs acīm. 28:3

Tāpēc Bahá'u'lláh ir teicis, ka dažādas cilvēces rases piešķir kopā saliktu saskaņu un krāsu skaistumu kopumam. Tāpēc, lai visi šajā lielajā cilvēces dārzā biedrojas gluži tāpat, kā bez savstarpējām nesaskaņām vai domstarpībām aug un saplūst veselumā ziedi. 28:4

– 29 –

1912. gada 30 aprīlī

Nacionālās asociācijas Krāsaino cilvēku attīstībai Ceturtā ikgadējā konference Hendeļa zālē

Adrese: *Handel Hall, Chicago, Illinois*

Džozefa H. Hannena piezīmes

SASKAŅĀ ar Vecās Derības vārdiem Dievs ir teicis: „Taisīsim cilvēku pēc mūsu tēla, pēc mūsu līdzības.“[13] Tas norāda, ka cilvēks ir pēc Dieva tēla un līdzības, tas ir, Dieva pilnības, dievišķie tikumi ir atspoguļoti vai izpausti cilvēka būtībā. Tāpat kā saules gaisma un mirdzums, kad tā spīd uz pulētu spoguli, tiek atspoguļota pilnībā, krāšņi, tāpat arī dievišķības raksturs un īpašības tiek izstarotas no šķīstas cilvēka sirds dziļumiem. Tas ir pierādījums tam, ka cilvēks ir viscēlākais no Dieva radījumiem.

29:2 Ikviena radības valsts ir apveltīta ar nepieciešamo īpašību un spēku kopumu. Minerālam piemīt savas valsts īpašības savas eksistences līmenī. Augiem piemīt minerāla īpašības, kā arī palielināšanās spēja jeb augšanas spēks. Dzīvnieks ir apveltīts gan ar minerālu, gan augu pasaules īpasībām un vēl intelekta spēku. Cilvēku valsts ir pārbagāta ar visu par to zemāko valstu pilnībām, un papildus cilvēkiem ir spējas, kas raksturīgas tikai viņiem. Tāpēc cilvēks ir pārāks par visām radībām, kas atrodas zemāk par viņu, un ir augstākā un spožākā radības būtne. Cilvēks ir mikrokosms; un bezgalīgais Visums ir makrokosms. Lielās pasaules jeb makrokosma noslēpumi izpaužas vai atklājas mazākajā pasaulē – mikrokosmā. Koks, tā sakot, ir lielākā pasaule, un sēkla attiecībā pret koku ir mazākā pasaule. Bet viss lielais koks ir potenciāli snaudošs un paslēpts mazajā sēkliņā. Kad šī sēkla ir iestādīta un kopta, koks izaug. Tāpat arī lielākā pasaule, makrokosms, ir snaudoša un pamazināta cilvēka

mazākajā pasaulē jeb mikrokosmā. Tas veido cilvēces potenciālo tikumu vispusību jeb pilnība. Tāpēc mēdz teikt, ka cilvēks ir radīts pēc Dieva tēla un līdzības.

29:3 Tagad atklāsim konkrētāk, kādā ziņā viņš ir Dieva tēls un līdzība un kāds ir standarts vai kritērijs, pēc kura viņu var izmērīt un novērtēt. Šis standarts nevar būt nekas cits kā dievišķie tikumi, kas viņā izpaužas. Tāpēc katrs cilvēks, kuram piemīt dievišķas īpašības, kurš atspoguļo debesu tikumus un pilnības, kurš ir ideālu un slavējamu īpašību izpausme, patiesi ir Dieva tēlā un līdzībā. Ja cilvēkam ir bagātība, vai mēs varam viņu saukt par Dieva attēlu un Viņa līdzībā esošu? Vai arī dievišķās tuvības kritērijs ir cilvēka gods un atpazīstamība? Vai mēs varam piemērot rasu krāsu testu un teikt, ka cilvēks ar noteiktu nokrāsu – balts, melns, brūns, dzeltens, sarkans – ir sava Radītāja patiesais tēls? Mums jāsecina, ka ādas krāsa nav vērtējuma standarts un mēraukla un ka tai nav nozīmes, jo krāsai ir gadījuma raksturs. Būtisks ir cilvēka gars un saprāts, un tā ir dievišķo tikumu izpausme, Dieva žēlsirdīgā velte, mūžīgā dzīvība un kristības ar Svēto Garu. Tāpēc, lai top zināms, ka ādas krāsai vai rasei nav nozīmes. Tas, kurš ir Dieva tēlā un līdzībā, kurš ir Dieva velšu izpausme, ir tīkams pie Dieva sliekšņa – vienalga, vai viņa ādas krāsa būtu balta, melna vai brūna; tam nav nozīmes. Cilvēks nav cilvēks tikai ķermeņa īpašību dēļ vien. Dievišķā mēra un sprieduma standarts ir viņa saprātīgums un gars.

29:4 Tāpēc lai tas ir vienīgais kritērijs un mēraukla, jo tas ir Dieva tēls un līdzība. Cilvēka sirds var būt tīra un balta, kaut arī ārējā āda ir melna; vai arī viņa sirds var būt tumša un grēcīga, kaut arī viņa rases ādas krāsa ir balta. Visbūtiskākais ir sirds raksturs un sķīstība. Sirds, ko apgaismo Dieva gaisma, ir Dievam vistuvākā un visdārgākā, un, tā kā Dievs ir apveltījis cilvēku ar tādu labvēlību, ka dēvē to par Dieva tēlu, tā patiesi ir augstākā sasniegumu pilnība, dievišķais stāvoklis, kuru nav paredzēts upurēt tikai gadījuma rakstura ādas krāsas dēļ.

– 30 –

1912. gada 1. maijā

Mashriqu'l-Adhkár pamatu ielikšana

Adrese: *Wilmette, Illinois*

Džozefa H. Hannena piezīmes

SPĒKS, kas jūs šodien šeit ir pulcējis, neskatoties uz auksto un vējaino laiku, patiešām ir varens un brīnišķīgs. Tas ir Dieva spēks, Bahá'u'lláh dievišķā labvēlība, kas jūs ir savedusi kopā. Mēs slavējam Dievu, ka, pateicoties Viņa vadošajai mīlestībai, cilvēku dvēseles šādi ir sapulcinātas un var būt sadraudzībā.

30:2 Tiks uzcelti tūkstošiem Mashriqu'l-Adhkár, Dieva slavēšanas un pieminēšanas ausmas vietas visiem ticīgajiem Austrumos un Rietumos, taču šim, kurš ir pirmais Rietumu reģionā, ir liela nozīme. Nākotnē to šeit un citur – Āzijā, Eiropā, pat Āfrikā, Jaunzēlandē un Austrālijā – būs daudz, taču šai ēkai Čikāgā ir īpaša nozīme. Tai ir tāda pati nozīme kā Mashriqu'l-Adhkár Ishqábád, Kaukāzā, Krievijā, kurš ir pirmais tur uzceltais. Persijā to ir daudz; daži ir mājas, kuras tiek izmantotas šim nolūkam, citi ir nami, kas pilnībā veltīti dievišķajai Lietai, un dažās vietās ir uzceltas pagaidu būves. Visās Persijas pilsētās ir Mashriqu'l-Adhkár, bet lielā rītausmas vieta izveidota 'Ishqábád. Tam ir ārkārtīgi liela nozīme, jo tas ir pirmais uzbūvētais Mashriqu'l-Adhkár. Visi bahājieši vienojās un sniedza visu iespējamo palīdzību un pielika visas pūles. Afnán ziedoja savu bagātību un atdeva tam visu, kas viņam bija. Pateicoties tik vareniem un kopīgiem centieniem, radās skaista celtne. Neskatoties uz viņu ieguldījumu šajā ēkā, viņi ir arī palīdzējuši fondam Čikāgā. Mashriqu'l-Adhkár 'Ishqábád ir gandrīz pabeigts. Tas atrodas centrā, tajā ved deviņas alejas, deviņi dārzi, deviņas strūklakas; viss iekārtojums un konstrukcija ir saskaņā ar principu un proporciju, kas balstīti uz skaitli deviņi. Tas ir kā skaists pušķis. Iedomājieties ļoti cildenu, iespaidīgu celtni, ko pilnībā ieskauj raibu ziedu dārzi, pa kuriem ved deviņas alejas, deviņas

strūklakas un ūdens baseini. Tāds ir tā nepārspējamais, skaistais dizains. Tagad viņi būvē slimnīcu, skolu bāreņiem, invalīdu māju, patversmi un lielu aptieku. Ja Dievs vēlēs, tad, kad to pilnībā pabeigs, tā būs paradīze.

Es ceru, ka tāds būs Mashriqu'l-Adhkár Čikāgā. Centieties, 30:3
lai tā teritorija būtu apaļas formas. Ja iespējams, nomēriet un samainiet zemes gabalus tā, lai izmēri un robežas būtu apļa formā. Mashriqu'l-Adhkár nevar būt trīsstūra formas. Tam jābūt apļa formā.

– 31 –

1912. gada 2. maijā

Viesnīca „Plaza"

Adrese: *Hotel Plaza, Chicago, Illinois*

Džozefa H. Hannena piezīmes

ŠAJĀ LIETĀ apspriedēm ir būtiska nozīme, taču tās ir kā garīgās sapulces, nevis paredzētas tikai personisko viedokļu paušanai. Francijā es biju klāt senāta sesijā, taču šī pieredze neatstāja labu iespaidu. Parlamentārās procedūras mērķim vajadzētu būt patiesības gaismas sasniegšanai attiecībā uz uzdotajiem jautājumiem, un tai nevajadzētu kultivēt opozīcijas un personisko uzskatu cīņas lauku. Antagonisms un pretrunas ir nožēlojami un vienmēr iznīcina patiesību. Minētajā parlamenta sanāksmē bieži notika strīdi un bezjēdzīgi ķīviņi; rezultāts, galvenokārt, bija apjukums un satraukums; vienā gadījumā starp diviem biedriem pat izcēlās fiziska sadursme. Tā nebija apspriede, bet gan komēdija.

Vēlos uzsvērt apgalvojumu, ka apspriedes mērķim jābūt 31:2
patiesības izzināšanai. Tam, kurš izsaka savu viedokli, nevajadzētu to izteikt kā pareizu un taisnīgu, bet gan izteikt to kā ieguldījumu viedokļu saliedēšanā, jo patiesības gaisma kļūst acīmredzama, kad divi viedokļi sakrīt. Dzirkstele rodas, kad sastopas krams un tērauds. Cilvēkam būtu jāizsver savs viedoklis ar vislielāko

mieru, rāmumu un nosvērtību. Pirms paust savu viedokli, viņam rūpīgi jāapsver citu jau paustie uzskati. Ja viņš uzskata, ka iepriekš paustais viedoklis ir patiesāks un cienīgāks, viņam tas nekavējoties jāpieņem, nevis apzināti jāturas pie sava viedokļa. Ar šo lielisko metodi viņš cenšas panākt vienotību un patiesību. Opozīcija un šķelšanās ir nožēlojami. Labāk, ka ir vieda, prātīga cilvēka viedoklis; pretējā gadījumā pretrunas un strīdi, kuros tiek parādīti dažādi un atšķirīgi viedokļi, izsauks nepieciešamību par šo jautājumu pieņemt lēmumu tiesu iestādei. Pat vairākuma viedoklis vai vienprātība var būt nepareiza. Tūkstoš cilvēku var pieturēties pie viena viedokļa un kļūdīties, turpretī vienam gudram cilvēkam var būt taisnība. Tāpēc patiesa apspriede ir garīga sapulce mīlestības attieksmē un gaisotnē. Dalībniekiem ir sadraudzības garā jāmīl vienam otrs, lai varētu gūt labus rezultātus. Mīlestība un sadraudzība ir visa pamats.

31:3 Visspilgtākais garīgās apspriešanās piemērs bija Jēzus Kristus mācekļu tikšanās kalnā pēc Viņa debesbraukšanas. Viņi teica: „Jēzus Kristus ir sists krustā, un mums vairs nav nekādu saistību un kontaktu ar Viņu Viņa fiziskajā ķermenī; tāpēc mums jābūt uzticīgiem un ticīgiem Viņam, jābūt pateicīgiem un jānovērtē Viņš, jo Viņš mūs ir uzmodinājis no miroņiem, darījis gudrus, devis mūžīgo dzīvību. Ko mums darīt, lai būtu uzticīgi Viņam?“ Un tā viņi rīkoja apspriedi. Viens no viņiem teica: „Mums ir jāatbrīvojas no pasaules ķēdēm un važām; pretējā gadījumā mēs nevaram būt uzticīgi.“ Pārējie atbildēja: „Tā tas ir.“ Cits teica: „Vai nu mums ir jābūt precētiem un uzticīgiem savām sievām un bērniem, vai arī jākalpo savam Kungam bez šīm saitēm. Mēs nevaram būt aizņemti ar ģimenes rūpēm un apgādību un vienlaikus sludināt Valstību tuksnesī. Tāpēc lai tie, kas nav precējušies, tādi paliek, un tie, kas ir precējušies, nodrošina ģimenei iztikas līdzekļus un gara atbalstu, un tad dodas tālāk, lai izplatītu prieka vēsti.“ Nebija nevienas pretinieku balss; visi piekrita, sakot: „Tas ir pareizi.“ Trešais māceklis teica: „Lai Valstībā veiktu cienīgus darbus, mums ir jāziedojas. No šī brīža mums vajadzētu atteikties no ērtībām un miesas mierinājuma, pieņemt visas grūtības, aizliegt sevi un mācīt Dieva Lietu.“ Tas

guva visu pārējo piekrišanu un apstiprinājumu. Visbeidzot, ceturtais māceklis teica: „Mūsu ticībai un vienotībai ir vēl viens aspekts. Jēzus dēļ mēs tiksim sisti, ieslodzīti un izsūtīti. Viņi var mūs nogalināt. Pieņemsim šo mācību tagad. Apzināsimies un apņemsimies, ka, lai arī mūs sistu, padzītu, nolādētu, apspļaudītu un nogalinātu, mēs to visu pieņemsim priecīgi, mīlot tos, kas mūs ienīst un ievaino." Visi mācekļi atbildēja: „Protams, mēs to darīsim – tas ir izlemts; tā ir pareizi." Tad viņi nokāpa no kalna virsotnes un savā dievišķajā misijā katrs devās savā virzienā.

Šī bija patiesīga apspriede. Tā bija garīga apspriešanās, nevis 31:4
tikai personisko uzskatu izteikšana parlamenta opozīcijā un debatēs.

– 32 –

1912. gada 2. maijā

Sieviešu klubu federācija viesnīcā „La Salle"

Adrese: *Hotel La Salle, Chicago, Illinois*

Džozefa H. Hannena piezīmes

VIENA no saules funkcijām ir atdzīvināt un atklāt eksistences valstību slēpto īstenību. No lielā centrālā gaismekļa gaismas un siltuma viss, kas ir potenciāls zemē, tiek pamodināts un nonāk redzamības sfērā. Kokā paslēptie augļi parādās uz zariem, reaģējot uz saules spēku; cilvēks un visi citi organismi dzīvo, pārvietojas un atrodas tās attīstošo staru ietekmē; daba atmirdz neskaitāmās evolūcijas formās, pateicoties visaptverošajam impulsam – tā ka mēs varam teikt, ka Saules funkcija ir dabas pasaulē snaudošo noslēpumu un radošo mērķu atklāšana.

Ārējā Saule ir iekšējās un ideālās Patiesības Saules – Dieva 32:2
Vārda – zīme vai simbols. Šajā gaismas gadsimtā, ir acīmredzams, ka Īstenības Saule – Vārds – ir atklājis sevi visai cilvēcei. Potenciāls, kas slēpjas cilvēces pasaulē, ir sievietes spējas un

dotības. Pateicoties dievišķās apgaismas starojošajiem stariem, sievietes spējas šajā laikmetā ir tik ļoti pamodušās un izpaudušās, ka vīrieša un sievietes vienlīdzība ir pierādīts fakts. Agrākos laikos sieviete tika apvainota un apspiesta. Īpaši tas attiecās uz Āziju un Āfriku. Dažās Āzijas daļās sievietes netika uzskatītas par cilvēces locekļiem. Viņas tika uzskatītas par zemākiem, necienīgiem radījumiem, kas ir pakārtoti un pakļauti vīrietim. Kāda tauta, kas pazīstami kā Nusayris, ilgu laiku turējās pie pārliecības, ka sieviete ir ļaunā gara jeb sātana iemiesojums un ka tikai vīrietis ir žēlsirdīgā Dieva izpausme. Beidzot uzausa šis gaismas gadsimts, atmirdzēja īstenība un tika atklāti noslēpumi, kas ilgi bija slēpti cilvēka skatienam. Starp šīm atklātajām patiesībām bija diženais vīrieša un sievietes vienlīdzības princips, kas tagad tiek atzīts visā pasaulē – Amerikā, Eiropā un Austrumos.

32:3 Vēsturē ir fiksēta to sieviešu parādīšanās pasaulē, kuras ir vadības, spēka un sasniegumu zīmes. Dažas bija ievērojamas dzejnieces, dažas – filozofes un zinātnieces, citas – drosmīgas kaujas laukā. Bahājiete Qurratu'l-'Ayn bija dzejniece. Viņa ar savu spožumu un degsmi samulsināja Persijas mācītos vīriešus. Kad viņa ienāca sapulcē, pat mācītie vīri klusēja. Viņa tik labi pārzināja filozofiju un zinātni, ka, kur vien viņa piedalījās, vispirms vienmēr tika uzklausīta viņa un notika apspriešanās ar viņu. Viņas drosme bija nepārspējama; viņa bezbailīgi stājās pretī saviem ienaidniekiem, līdz tika nogalināta. Viņa stājās pretī despotiskajam valdniekam Persijas šaham, kuram bija tiesības piespriest jebkuram savam pavalstniekam nāvi. Nebija tādas dienas, kad viņš nebūtu pavēlējis izpildīt kādam nāvessodu. Šī sieviete viena pati pretojās šādam despotam līdz pēdējam elpas vilcienam, līdz atdeva dzīvību par savu ticību.

32:4 Apsveriet noslēpumus, kas atklāti iepriekšējā pusgadsimta laikā, un tas viss ir bijis saistīts ar Īstenības Saules starojumu, kas šajā laikmetā un ciklā ir tik brīnišķīgi izpaudies. Mūsdienās cilvēkiem ir objektīvi un bez aizspriedumiem jāizpēta īstenība, lai nonāktu pie patiesajām zināšanām un secinājumiem. Kas tad ir nevienlīdzība starp vīrieti un sievieti? Abi ir cilvēki. Pilnvarās un funkcijās katrs papildina viens otru. Tā ir nekas vairāk kā,

ka sievietei ir liegtas iespējas, kuras vīrietis tik ilgi ir baudījis, jo īpaši izglītības priekšrocības. Taču pat tas ne vienmēr ir trūkums. Vai uzskatīsim par nepilnību un vājumu viņas dabā, ka viņa nav prasmīga militārās taktikas skolā, ka viņa nevar iziet kaujas laukā un nogalināt, ka viņa nav spējīga apieties ar nāvējošu ieroci? Nē, drīzāk, vai tas nav kompliments, kad sakām, ka cietsirdībā un nežēlībā viņa ir zemāka par vīrieti? Sieviete, kurai tiek lūgts apbruņoties un nogalināt citas radības, teiks: „Es to nespēju." Vai tas ir uzskatāms par vājību un kvalifikācijas trūkumu, lai būtu līdzvērtīga vīrietim? Tomēr, lai top zināms, ka, ja sieviete būtu skolota un sagatavota kaujas militārajā zinātnē, viņa pat šajā sasniegumā būtu vīrieša līdziniece. Bet nedod Dievs! Kaut sieviete nekad nesasniegtu šo prasmi; kaut viņa nekad neizmantotu kara ieročus, jo cilvēces iznīcināšana nav cildens sasniegums. Mājas iekārtošana, prieka un mierinājuma ienešana cilvēku sirdīs ir patiesa cilvēces godība. Neviens lai netiek pagodināts par savu brāļu un māsu nogalināšanu; nē, drīzāk tad lai viņš tiek pagodināts par viņu mīlēšanu.

Aplūkojot eksistences valstības, kas zemākas par cilvēku, 32:5
mēs neatrodam, ka tiktu izšķirts vai vērtēts pārākums un nepilnvērtība starp vīriešu un sieviešu dzimumu. Neskaitāmo augu un dzīvnieku valstu organismiem pastāv dzimums, taču dzīves vienādojumā starp tiem nav nekādas atšķirības attiecībā uz katra dzimuma relatīvo nozīmīgumu un vērtību. Ja mēs pētām objektīvi, mēs pat varam atrast sugas, kurās mātīte ir pārāka vai vērtējama augstāk par tēviņu. Piemēram, ir tādi koki kā vīģe, kuru vīrišķais koks ir neauglīgs, bet sievišķais koks ir auglīgs. Dateļu palmas vīrišķais koks ir bezvērtīgs, bet sievišķais koks bagātīgi nes augļus. Ja jau mēs neatrodam pamatu atšķirībām vai pārākumam saskaņā ar radošo gudrību zemākajās valstībās, vai gan ir loģiski vai cienīgi būt cilvēkiem un šādi sevi šķirot? Dzīvnieku valsts tēviņš nelielās ar to, ka ir vīrietis un ir pārāks par mātīti. Patiesībā pastāv un tiek atzīta vienlīdzība. Kāpēc tad cilvēkam, kurš ir augstāks un saprātīgāks radījums, vajadzētu liegt un atņemt sev šo vienlīdzību, kādu bauda dzīvnieki? Viņa drošākais rādītājs un ceļvedis attiecībā uz viņam lemto radošo

nodomu ir zemāk esošo valstību nosacījumi un līdzības, kurām pamatā ir dzimumu vienlīdzība.

32:6 Patiesība ir tāda, ka visa cilvēce ir viena Dieva radības un kalpi, un Viņa vērtējumā visi ir cilvēki. „Cilvēks" ir vispārējs termins, kas attiecas uz visu cilvēci. Bībeles apgalvojums „Taisīsim cilvēku pēc mūsu tēla, pēc mūsu līdzības."[14] nenozīmē, ka sieviete nav tikusi radīta. Dieva tēls un līdzība attiecas arī uz viņu. Persiešu un arābu valodā ir divi atšķirīgi vārdi, kas angļu valodā tulkoti kā „man": viens nozīmē cilvēku jeb vīrieti un sievieti kopā, bet otrs cilvēku kā vīrieti nodala no sievietes. Pirmais vārds un tam atbilstošais vietniekvārds ir vispārīgi, kolektīvi; otrs ir paredzēts tikai vīrieša apzīmēšanai. Tas pats ir ebreju valodā.

32:7 Pieņemt un ievērot atšķirību, ko Dievs nav paredzējis, ir nezināšana un māņticība. Tomēr jāņem vērā fakts, ka sievietei, kuras tiesības agrāk bija laupītas, tagad ir jānodrošina vienādas izglītības un sagatavošanas iespējas ar vīrieti. Viņu izglītībā nedrīkst būt nekādu atšķirību. Kamēr nav pilnībā nodibināta un sasniegta vienlīdzības realitāte starp vīrieti un sievieti, cilvēces augstākā sociālā attīstība nav iespējama. Pat ja sieviete zināmās spējās vai sasniegumos ir zemāka par vīrieti, jebkāda veida šķirošana joprojām izsauktu nesaskaņas un nepatikšanas. Vienīgais līdzeklis ir izglītība un iespējas; jo vienlīdzība nozīmē vienādu kvalifikāciju. Īsi sakot, vīrieša pieņēmums par pārākumu turpinās nomākt sievietes ambīcijas, gluži tā, it kā viņas tiekšanās pēc vienlīdzības būtu no dabas neiespējama; tas iegrožos sievietes vēlmi virzīties uz priekšu, un viņa pakāpeniski zaudēs cerības. Gluži pretēji, mums jāpaziņo, ka viņas spējas ir līdzvērtīgas, pat pārākas nekā vīrieša spējas. Tas pildīs viņu ar cerībām un ambīcijām, un viņas apņēmība virzīties uz priekšu nepārtraukti pieaugs. Viņai nedrīkst stāstīt un mācīt, ka viņa ir vājāka un zemāka spējās un kvalifikācijā. Ja skolēnam tiek teikts, ka viņš ir dumjāks nekā citi skolēni, tas ir ļoti liels šķērslis un traucēklis viņa attīstībai. Viņš jāmudina virzīties uz priekšu ar vārdiem: „Tu esi spējīgs, un, ja tu centīsies, tu sasniegsi augstāko izcilību."

32:8 Es ceru, ka vienlīdzības karogs tiks pacelts visos piecos kontinentos, kur tas vēl nav pilnībā atzīts un nostiprināts.

Šajā apgaismotajā Rietumu pasaulē sieviete ir sasniegusi neizmērojamu pakāpi salīdzinājumā ar Austrumu sievietēm. Un vēlreiz daru jums zināmu, ka, kamēr sieviete un vīrietis neatzīs un neīstenos vienlīdzību, sociālais un politiskais progress šeit vai jebkurā citā vietā nebūs iespējams. Jo cilvēce sastāv no divām daļām vai locekļiem: viens ir sieviete; otrs ir vīrietis. Kamēr šie divi locekļi nav vienlīdzīgi spēkos, nevar iedibināt cilvēces vienesmi, un cilvēces laime un līksmība nebūs iespējama. Ja Dievs dos, tad tā arī notiks.

– 33 –

1912. gada 2. maijā

Pieņemšana sievietēm bahājietēm viesnīcā „La Salle“

Adrese: *Hotel La Salle, Chicago, Illinois*

Džozefa H. Hannena piezīmes

APLŪKOJOT to radību valstis, kuras ir zemākas par cilvēku, mēs atrodam trīs eksistences formas vai līmeņus, kas gaida izglītību un attīstību. Piemēram, dārznieka funkcija ir apstrādāt minerālu valsts augsni un iestādīt koku, kas viņa rūpju un kopšanas iznākumā sasniegs augšanas pilnību. Ja tas ir mežonīgs un neauglīgs, to var padarīt auglīgu un ražīgu ar potēšanu. Ja tas būs mazs un neizskatīgs, dārznieka aprūpēts tas kļūs cēls, skaists un zaļojošs, turpretī koks, kas nav kopts, katru dienu deģenerējas, tā augļi kļūst sīvi un rūgti kā savvaļas kokiem, vai arī koks kļūs pilnīgi neauglīgs un tam nebūs ražas. Tāpat mēs novērojam, ka dzīvnieki, kuri ir dresēti savā ierobežojumu vidē, progresēs un nekļūdīgi virzīsies uz priekšu, kļūs skaistāki izskatā un pieņemsies saprātīgumā. Piemēram, cik inteliģents un zinošs arābu zirgs ir kļuvis pēc dresūras, jāsaka pat – cik gan pieklājīgs šis zirgs ir kļuvis ar izglītības palīdzību! Kas attiecas uz cilvēku pasauli: tai ir nepieciešami norādījumi un izglītība vairāk nekā zemākajām radībām. Pārdomājiet milzīgo atšķirību

starp Āfrikas un Amerikas iedzīvotājiem. Šeit cilvēki ir civilizēti un attīstīti; tur viņi ir mežonības galējā un nožēlojamā stāvoklī. Kāds ir viņu mežonības un jūsu civilizācijas cēlonis? Ir skaidrs, ka šī atšķirība ir saistīta ar izglītību un izglītības trūkumu. Tad padomājiet par izglītības efektivitāti cilvēku valstī. Tas padara nezinātāju gudru, tirānu – žēlsirdīgu, aklu – redzošu, kurlu – vērīgu, pat nesaprātīgo – inteliģentu. Cik gan liela ir šī atšķirība! Cik gan plaša ir plaisa, kas atšķir izglītotu cilvēku no cilvēka, kuram trūkst skološanas un sagatavošanas! Tāds ir efekts, ja ir kaut parasts skolotājs.

33:2 Bet – Lai slavēts Dievs! – jūsu Skolotājs un Padomdevējs ir Bahá'u'lláh. Viņš ir Austrumu un Rietumu Izglītotājs. Viņš ir dievišķības un garīguma pasaules skolotājs, Patiesības Saule, Dieva Vārds. Viņa izglītības gaismas staro gluži kā saule. Redziet, ko tā ir paveikusi, kā tā attīsta visu cilvēci tā, ka es, persietis, esmu ieradies uz šo cienījamo dvēseļu tikšanos Amerikas kontinentā un stāvu šeit, paužot jums vislielāko mīlestību. Tas notiek, pateicoties Bahá'u'lláh mācībai, kurš var apvienot un ir apvienojis šīs sirdis. Tieši tādā veidā tā ir apgaismojusi pasauli. Šādi tā ir iedvesusi cilvēkos Dieva garu. Šādi tā ir atjaunojusi cilvēku sirdis.

33:3 Tāpēc slavējiet Dievu, ka jūs esat izglītoti no Tā vadībā, kurš ir Īstenības Saule un kurš spoži spīd pār visu cilvēci, apveltot to ar nezūdošu dzīvību.

33:4 Tūkstoškārt slava Dievam!

– 34 –

1912. gada 2. maijā

Viesnīca „Plaza"

Adrese: *Hotel Plaza, Chicago, Illinois*

Marzijes Mosas piezīmes

ŠORĪT pilsētu ieskauj migla un dūmaka. Cik skaista ir saules pielieta pilsēta! Tāpat kā šī migla un tvaiks slēpj dabas parādību sauli, tā arī cilvēku iztēle aizēno Patiesības Sauli. Apsveriet mūsu

planētu sistēmas centra – varenās Saules – gaišo krāšņumu: cik brīnišķīgs skats, kā tās starojums izgaismo redzi, līdz mākoņi un migla to aizklāj acīm. Tādā pašā veidā Patiesības Saule tiek aizklāta un slēpta cilvēku māņticības un iztēles dēļ. Kad saule uzlec, neatkarīgi no tā, no kāda rītausmas vietas tā parādās – ziemeļaustrumiem, austrumiem, dienvidaustrumiem –, dūmaka un migla izklīst, un mums ir skaidri redzams, kā tās krāšņums pieaug zenītā. Līdzīgi arī tautas ir virzītas uz Īstenības Saules rītausmas vietām, katra uz noteiktu ausmas vietu, no kuras ir parādījusies reliģijas gaisma; bet pēc kāda laika par pielūgsmes mērķi kļuva rītausmas vieta, nevis pati Saule, kas vienmēr ir viena Saule un ir paliekoša dievišķās gribas debesīs. Šī iemesla dēļ ir radušās atšķirības, liekot mākoņiem un tumsai atkal aizēnot krāšņo Patiesības spīdekli. Kad māņticības un aizspriedumu migla un tumsa tiks izkliedēta, visi redzēs Sauli pareizi un līdzīgi. Tad visas tautas kļūs vienotas tās starojumā.

Tā kā šie mākoņi un cilvēku māņticības migla slēpj garīgās 34:2
Saules gaismu, mums ir jādara viss iespējamais, lai tos kliedētu. Kaut mēs tajā apvienotos un būtu apgaismoti, kaut mēs to paveiktu, jo Saule ir viena un tās starojums un devība ir visaptveroša. Visi zemes iedzīvotāji ir vienas dabas parādības saules dāvanu saņēmēji, un nevienam nav priekšroka pār citiem; tā arī visi saņem Dieva Vārda debesu veltes; neviens nav īpaši izdalīts; visi ir tās aizsardzībā un vispārējā mirdzumā. Cilvēku nesaskaņas un reliģiskās domstarpības sarežģī un izjauc dievišķās Lietas vienkāršo šķīstību un skaistumu, līdz mākoņi aptumšo patiesības gaismu un izceļas nesaskaņas. Tāpēc izmantojiet saprātu un spriestspēju tā, lai jūs varētu izkliedēt šos blīvos mākoņus no cilvēku sirds horizonta un visi turētos pie visu praviešu vienotās īstenības. Ja cilvēku dvēseles izmantos savu spriešanas spēju un saprātu saistībā ar dievišķajiem jautājumiem, tad ir pilnīgi droši, ka Dieva spēks kliedēs visas grūtības un mūžīgā īstenība izpaudīsies kā viena gaisma, viena patiesība, viena mīlestība, viens Dievs un miers, kas valdīs visā pasaulē.

– 35 –

1912. gada 2. maijā

Viesnīca „Plaza“

Adrese: *Hotel Plaza, Chicago, Illinois*

Henrietas C. Vāgneres piezīmes

KAD MĒS rūpīgi pētām eksistences valstis un novērojam Visuma parādības ap mums, mēs atklājam radību pasaules absolūto kārtību un pilnību. Blāvi minerāli savos ķermeņos, augi un dārzeņi ar savu augšanas spēku, dzīvnieki ar saviem instinktiem, cilvēks ar apzinātu intelektu un debesu lodes, kas paklausīgi pārvietojas pa neierobežotu telpu – visi ir pakļauti visaptverošiem, visnoslīpētākajiem, vispilnīgākajiem likumiem. Tāpēc kāds vieds filozofs ir teicis: „Nav lielākas vai pilnīgākas radību sistēmas par to, kas jau pastāv.“ Materiālisti un ateisti paziņo, ka šī kārtība un simetrija ir saistīta ar dabu un tās spēkiem; ka savienošanās un sadalīšanās, kas uztur dzīvību un eksistenci, ir dabas prasības; ka cilvēks pats ir dabas likumu rezultāts; ka daba vada un pārvalda radības; un ka visas esošās lietas ir dabas gūstekņi. Pārdomāsim šos apgalvojumus. Ciktāl mēs atrodam visas parādības, kas pakļautas precīzai kārtībai un visaptverošu likumu kontrolei, jautājums ir par to, vai tas ir no dabas vai pateicoties dievišķai un visu pārvaldošai varai. Materiālisti uzskata, ka lietus līšana ir dabas prasība, un, ja lietus nelīs, zeme nekļūs zaļa. Viņi uzskata, ka, ja mākoņi izraisa lietusgāzes, ja Saule izstaro siltumu un gaismu un Zeme ir apveltīta ar dzīvības potenciālu, neizbēgami jāseko veģetācijai; tāpēc augu esamība ir šo dabas spēku īpašība un ir dabas pazīme; tāpat kā degšana ir uguns dabiskā īpašība, kāpēc uguns deg, un mēs nevaram iedomāties uguni, kura nedegtu.

35:2 Atbildot uz šiem apgalvojumiem, mēs sakām, ka no materiālistu izvirzītajām premisām tiek izdarīti secinājumi, ka daba ir eksistences valdniece un pārvaldītāja un ka visi tikumi un pilnības ir dabas prasības un iznākums. Turklāt no tā izriet, ka cilvēks ir tikai daļa vai loceklis no kopuma, kura veselums ir daba.

Cilvēkam piemīt daži tikumi, kuri dabai ir liegti. Viņš praktizē 35:3
gribasspēku; daba ir bez gribas. Piemēram, saules nepieciešamība ir gaismas došana. Tas tiek kontrolēts – tā nevar rīkoties citādi, kā izstarot gaismu –, bet tā nevar to darīt no brīvas gribas. Elektrības parādības īpatnība ir, ka noteiktos apstākļos tā izpaužas dzirkstelēs un zibeņos, bet tā nevar brīvprātīgi nodrošināt apgaismojumu. Ūdens raksturlielums vai īpašība ir mitrums; tas nevar nošķirties no šīs īpašības pēc savas izvēles. Tāpat visas dabas īpašības ir tai pašai par sevi piemītošas un likumpaklausīgas, nevis brīvprātīgas; tāpēc filozofiski tiek pasludināts, ka daba ir bez gribas un iedzimtas uztveres spējas. Attiecībā uz šo apgalvojumu un principu mēs piekrītam materiālistiem. Bet jautājums, kas rada vielu pārdomām, ir šāds: kā cilvēkam, kurš ir daļa no vispārējā plāna, piemīt noteiktas īpašības, kuru dabai nav? Vai ir iedomājams, ka piliens būtu apveltīts ar īpašībām, kuras okeānam nepiemīt? Piliens ir daļa; okeāns ir kopums. Vai varētu būt kāda sadegšanas vai apgaismošanas parādība, kas neizpaužas pašam varenajam spīdeklim – saulei? Vai ir iespējams, ka akmenim piemīt raksturīgās īpašības, kuru trūkst minerālu valsts kopumam? Piemēram, vai nags, kas ir daļa no cilvēka anatomijas, varētu būt apveltīts ar tādām šūnu īpašībām, kuras nav dotas smadzenēm?

Cilvēks ir inteliģents, instinktīvi un apzināti inteliģents; 35:4
daba tāda nav. Cilvēks ir apveltīts ar atmiņu; dabai tās nav. Cilvēks ir dabas noslēpumu atklājējs; daba pati neapzinās šos noslēpumus. Tāpēc ir acīmredzams, ka cilvēks ir divējāds savā dabā: kā dzīvnieks viņš ir pakļauts dabai, bet savā garīgajā vai apzinātajā būtībā viņš pārsniedz materiālās eksistences pasauli. Viņa garīgajiem spēkiem, kas ir cēlāki un augstāki, piemīt tikumi, par kādiem dabā pēc būtības nav nekādu liecību; tāpēc tie triumfē pār dabas apstākļiem. Šie ideālie tikumi vai spējas cilvēkā pārspēj vai apjož dabu, saprot dabas likumus un parādības, ietiecas nezināmā un neredzamā noslēpumos un iznes tos zināmā un redzamā sfērā. Visas pastāvošās mākslas un zinātnes kādreiz bija slēpti dabas noslēpumi. Ar savu pavēlēšanu un kontroli pār dabu cilvēks iznesa tos no neredzamās līmeņa un

atklāja redzamības pasaulē, turpretī saskaņā ar dabas prasībām šiem noslēpumiem vajadzēja palikt snaudošiem un slēptiem. Saskaņā ar dabas prasībām elektrībai vajadzētu būt slēptai, noslēpumainai varai; bet izdibinošais cilvēka intelekts to ir atklājis, izņēmis no noslēpumu sfēras un padarījis par paklausīgu cilvēku kalpu. Savā fiziskajā ķermenī un tā funkcijās cilvēks ir dabas gūstā; piemēram, viņš nevar turpināt savu eksistenci bez miega, kas ir dabiska nepieciešamība; viņam ir jāēd ēdiens un dzēriens, ko pieprasa un paģērē daba. Tomēr savā garīgajā būtībā un saprātā cilvēks dominē un kontrolē savas fiziskās būtības valdnieci – dabu. Neskatoties uz to, tiek izvirzīti pretēji viedokļi un materiālistiski uzskati, kas cilvēku pilnībā nodod fizisku dabas likumu pakļautībā. Tas ir līdzvērtīgi apgalvojumam, ka pārākā pakāpe pārsniedz vispārāko, ka nepilnīgais ietver izcilo, ka skolēns pārspēj skolotāju – tas viss ir neloģiski un neiespējami. Ja ir pilnīgi skaidrs un acīmredzams, ka cilvēka inteliģence, viņa konstruktīvā spēja, viņa iedziļināšanās un atklāšanas spēks pārsniedz dabu, tad kā mēs varam teikt, ka viņš ir dabas vergs un gūsteknis? Tas norādītu, ka cilvēkam ir liegta Dieva bagātība, ka viņš virzās atpakaļ uz dzīvnieka stāvokli, ka viņa izcilajam augstākajam saprātam nav pielietojuma un ka viņš uzskata sevi par dzīvnieku, nenošķirot savu un dzīvnieku valsti.

35:5 Reiz es runāju ar slavenu Aleksandrijas materiālistiskās skolas filozofu. Viņš bija stingri pārliecināts, ka cilvēks un citas eksistences valstis ir pakļautas dabai un ka galu galā cilvēks ir tikai sabiedrisks dzīvnieks, bieži vien ļoti lielā mērā dzīvnieks. Kad viņš bija satraukts strīdos, viņš neatlaidīgi sacīja: „Es neredzu atšķirību starp sevi un ēzeli, un es nevēlos atzīt atšķirības, kuras es nevaru uztvert." ʻAbdu'l-Bahá atbildēja: „Nē, es uzskatu jūs par pavisam citādu un atšķirīgu; es jūs saucu par cilvēku un ēzeli vien par dzīvnieku. Es uzskatu, ka jūs esat ļoti inteliģents, turpretī ēzelis tāds nav. Es zinu, ka jūs labi pārzināt filozofiju, un es zinu arī to, ka ēzelim par to nav pilnīgi nekādu zināšanu; tāpēc es nevaru pieņemt jūsu apgalvojumu."

35:6 Pievērsiet uzmanību dāmai man blakus, kas raksta šajā mazajā bloknotā. Tā šķiet ļoti ikdienīga, parasta lieta; bet, kad būsiet

to pārdomājuši, jūs secināsit, ka rakstītais paredz un pierāda rakstītāja eksistenci. Šie vārdi nav paši pierakstījuši sevi, un šie burti nav sanākuši kopā pēc pašu gribas. Acīmredzami ir jābūt rakstītājam.

Un tagad apsveriet šo bezgalīgo Visumu. Vai ir iespējams, 35:7
ka to varēja izveidot bez Radītāja? Vai arī lai šo bezgalīgo pasauļu kaudžu radītājs un cēlonis varētu būt bez saprāta? Vai ir pieņemama ideja, ka Radītājam nav izpratnes par to, kas izpaužas radīšanā? Cilvēkam, radījumam, ir griba un noteikti tikumi. Vai ir iespējams, ka viņa Radītājam tādi būtu laupīti? Pat bērns nevarētu pieņemt šādu pārliecību un apgalvojumu. Ir pilnīgi skaidrs, ka cilvēks nav radījis sevi un ka viņš to nevar izdarīt. Kā cilvēks savā vājumā varēja radīt tik varenu būtni? Tāpēc cilvēka Radītājam jābūt pilnīgākam un varenākam par cilvēku. Ja cilvēka radošais cēlonis ir vienkārši vienā līmenī ar cilvēku, tad cilvēkam pašam vajadzētu būt spējīgam radīt, turpretī mēs ļoti labi zinām, ka nevaram radīt pat sev līdzīgos. Tāpēc cilvēka Radītājam ir jābūt apveltītam ar izcilu saprātu un spēku visos jautājumos, ko ietver un ko prasa radīšana. Mēs esam vāji; Viņš ir varens, jo, ja Viņš nebūtu varens, Viņš nevarētu būt mūs radījis. Mēs esam nezinoši; Viņš ir vieds. Mēs esam nabadzīgi; Viņš ir bagāts. Pretējā gadījumā Viņš nebūtu bijis spējīgs mūs radīt.

Viens no pierādījumiem dievišķā spēka eksistencei ir šāds: ka 35:8
lietas bieži vien var iepazīt pēc to pretstatiem. Ja nebūtu tumsas, nevarētu sajust gaismu. Ja nebūtu nāves, nevarētu apzināties dzīvību. Ja nebūtu nezināšanas, nepastāvētu arī zināšanas. Ir nepieciešams, lai eksistētu viens, lai būtu iespējams otrs. Naktij un dienai jābūt pareizā secībā, lai tās varētu atšķirt. Pati nakts ir norāde un liecība par dienu, kas sekos, un pati diena norāda uz nākamo nakti. Ja nakts nebūtu pastāvoša, nevarētu pastāvēt diena. Ja nebūtu nāves, nevarētu būt dzīvības. Lietas pazīst pēc to pretstatiem.

Tāpēc mūsu vājums ir pierādījums tam, ka pastāv spēks; 35:9
mūsu nezināšana pierāda zināšanu īstenību; mūsu vajadzības liecina par piedāvājumu un bagātību. Ja nebūtu bagātības, šīs vajadzības nepastāvētu; ja nebūtu zināšanu, nezināšana

nebūtu pazīstama; ja nebūtu varas, nebūtu nevarības. Citiem vārdiem sakot, likumsakarīgi ir vajadzība un nodrošinājums, un neapšaubāmi visiem tikumiem ir centrs un avots. Šis avots ir Dievs, no kura nāk visas šīs veltes.

– 36 –

1912. gada 3. maijā

Viesnīca „Plaza“

Adrese: *Hotel Plaza, Chicago, Illinois*

Marzijes Mosas piezīmes

ES BIJU Austrumos, un no Austrumiem līdz šai pasaules daļai ir liels attālums. Ceļošana ir grūta, un to jo sevišķi sarežģī mans ķermeņa vājums, kas pastiprinājies četrdesmit cietumā pavadītajos gados. Manas fiziskās spējas ir vājas; mani uztur gribasspēks. No tā varat secināt, cik liela ir mana piepūle un cik stiprs ir mans mērķis ar Dieva gribu veikt šo ceļojumu. Lai tas izsauc lielu apgaismību Rietumos.

36:2 Šajā Rietumu pasaulē ar stimulējošo klimatu, zināšanu spējām un augstiem ideāliem miera vēsts izplatīšanai vajadzētu būt vieglai. Atdarināšana un aizspriedumi šeit cilvēkus tik ļoti neietekmē, un, izšķirot patieso un nereālo, viņiem vajadzētu nonākt pie patiesības. Viņiem būtu jākļūst par līderiem centienos nodibināt cilvēces vienesmi. Kas gan ir augstāks par šo atbildību? Dieva valstībā neviena cita kalpošana nav lielāka, un, praviešu vērtējumā, ieskaitot Jēzu Kristu, nav neviena tik augstu vērtējama labā darba.

36:3 Tomēr pat tagad dominē karadarbība. Starp tautām ir radusies skaudība un naids. Bet, tā kā es uzskatu, ka amerikāņu tauta ir tik spējīga uz sasniegumiem un šī valdība ir taisnīgākā no Rietumu valdībām, tās institūcijas ir pārākas par citām, es ilgojos un ceru, ka starptautiskā izlīguma simbols vispirms tiks pacelts šajā kontinentā un Dižākā Miera karogs vispirms tiks atritināts šeit. Lai Amerikas tauta un viņu valdība apvienojas savos centienos,

lai no šī brīža varētu uzaust šī gaisma un izplatīties visos reģionos, jo tā ir viena no lielākajām Dieva veltēm. Lai Amerika varētu izmantot šo iespēju, es lūdzu jūs tiekties uz to un lūgt ar sirdi un dvēseli, veltot šim mērķim visu savu enerģiju: tā, lai šeit tiktu pacelts starptautiskā miera karogs un šī demokrātija varētu būt cēlonis karadarbības pārtraukšanai visās pārējās valstīs.

Novērojiet, kas notiek Tripolē: vīri sagriež cits citu gabalos, 36:4
bombardē no jūras, uzbrūk no zemes, un dinamīta krusa nāk no pašām debesīm. Strīdīgās armijas alkst viena otras asinis. Kā viņi to var izdarīt, nav iedomājams. Viņiem ir tēvi, mātes, bērni; viņi ir cilvēki. Kā ir ar viņu sievām un ģimenēm? Padomājiet par viņu ciešanām un mocībām. Cik netaisnīgi, cik šaušalīgi! Cilvēkiem tas būtu jānovērš un jāaizliedz. Šiem ķēniņiem, valdniekiem un vadoņiem vajadzētu censties savu pavalstnieku labā, nevis viņus iznīcināt. Nāves un iznīcināšanas vietā šiem ganiem vajadzētu aizvest savas aitas uz ganāmpulku, mierināt tās un nodrošināt ganības.

Es vēršos pie dievišķās valstības un lūdzu, lai jūs varētu 36:5
palīdzēt nodibināt dižāko mieru šajā valstī un lai šī valdība un tauta to izplatītu visā pasaulē.

– 37 –

1912. gada 3. maijā

Viesnīca „Plaza“

Adrese: *Hotel Plaza, Chicago, Illinois*

Marzijes Mosas piezīmes

SASKAŅĀ ar filozofu apgalvojumu cilvēces pakāpes atšķirība no zemākās līdz augstākajai ir saistīta ar izglītību. Viņu pierādījumi ir šādi. Eiropas un Amerikas civilizācija ir izglītības pierādījums un iznākums, turpretī pusciviliz ētās un barbariskās Āfrikas tautas ar savu stāvokli liecina, ka tām ir atņemtas priekšrocības. Izglītība padara nezinošo gudru, tirānu –

taisnīgu, veicina laimi, stiprina prātu, attīsta gribu un padara auglīgus cilvēces neauglīgos locekļus. Tāpēc cilvēku pasaulē daži ir sasnieguši augstu līmeni, bet citi taustās izmisuma bezdibenī. Tomēr ikvienam cilvēku dzimtas pārstāvim ir pieejami visaugstākie sasniegumi līdz pat praviešu stāvoklim. Tas ir filozofu apgalvojums un argumentācija.

37:2 Dieva pravieši ir pirmie Izglītotāji. Tie cilvēkam piešķir vispārēju izglītību un liek viņam pacelties no zemākā mežonības līmeņa līdz garīgās attīstības augstākajām virsotnēm. Arī filozofi ir izglītotāji intelektuālās attīstības jomā. Lielākoties viņi ir spējuši izglītot tikai sevi un ierobežotu cilvēku skaitu sev apkārt, uzlabot savu morāli un, tā sakot, civilizēties; bet viņi nav bijuši spējīgi uz vispārēju izglītību. Viņi nav spējuši likt nevienai tautai virzīties no mežonības uz civilizāciju.

37:3 Ir acīmredzams, ka, kaut arī izglītība veicina cilvēces tikumību, piešķir civilizācijai priekšrocības un paceļ cilvēku no zemākās pakāpes uz cildenuma pakāpi, tomēr cilvēku dabiskās vai iedzimtās spējas ir atšķirīgas. Desmit viena vecuma bērni ar vienādu stāvokli no dzimšanas, mācīti vienā skolā, ēdot vienu ēdienu, visos aspektos pakļauti vienai videi, viņu interesēm esot vienādām un kopīgām, uzrāda dažādas un atšķirīgas spējas un attīstību; daži būs ārkārtīgi inteliģenti un progresīvi, daži – viduvējām spējām, citi – aprobežoti un nesekmīgi. Viens var kļūt par mācītu profesoru, bet cits tajā pašā izglītības kursā izrādās truls un nejēga. No visiem skatupunktiem viņu iespējas ir bijušas vienādas, bet sekmes un iznākums ir atšķirīgs: no augstākās līdz pat zemākajai progresa pakāpei. Tāpēc ir acīmredzams, ka cilvēce atšķiras pēc iedzimtām spējām un raksturīgajiem intelektuālajiem dotumiem. Tomēr, lai arī spējas nav vienādas, katrs cilvēku cilts loceklis ir spējīgs izglītoties.

37:4 Jēzus Kristus bija cilvēces Izglītotājs. Viņa mācība bija altruistiska; Viņa veltes – visaptverošas. Viņš mācīja cilvēci ar Svētā Gara spēku, nevis ar cilvēku rīcību, jo cilvēka spēks ir ierobežots, turpretī dievišķais spēks ir neierobežots un bezgalīgs. Par to liecina Kristus ietekme un paveiktais. Galēns, grieķu ārsts un filozofs, kurš dzīvoja otrajā gadsimtā pēc mūsu ēras,

uzrakstīja traktātu par tautu civilizāciju. Viņš nebija kristietis, bet liecināja, ka reliģiskie uzskati ārkārtīgi ietekmē civilizācijas problēmas. Īsumā, viņš teica: „Starp mums ir daži cilvēki, Jēzus no Nācaretes, kas tika nogalināts Jeruzalemē, sekotāji. Šie cilvēki patiesi ir tādu morāles principu apdvesti, kurus apskauž filozofi. Viņi tic Dievam un bijā Viņu. Viņiem ir cerības uz Viņa labvēlību; tāpēc viņi izvairās no visiem necienīgiem darbiem un rīcības un sliecas uz slavējamu ētiku un morāli. Dienu un nakti viņi cenšas, lai viņu darbi būtu slavējami un tie varētu veicināt cilvēces labklājību; tāpēc katrs no viņiem praktiski ir filozofs, jo šie cilvēki ir sasnieguši to, kas ir filozofijas būtība un mērķis. Šiem cilvēkiem ir slavējama morāle, kaut arī viņi ir neskoloti."

Šā mērķis ir parādīt, ka Dieva svētās Izpausmes – dievišķie pravieši – ir pirmie cilvēku dzimtas skolotāji. Viņi ir universāli Izglītotāji, un viņu izvirzītie pamatprincipi ir tautu attīstības cēloņi un faktori. Ārējie veidoli un atdarinājumi, kas parādās vēlāk, neveicina šo progresu. Gluži pretēji, tie ir debesu Izglītotāju nodibināto cilvēces pamatu iznīcinātāji. Tie ir mākoņi, kas aizēno Īstenības Sauli. Ja jūs pārdomāsiet Jēzus būtiskākās mācības, jūs sapratīsit, ka tās ir pasaules gaisma. Neviens nevar apšaubīt to patiesumu. Tie ir pats dzīvības avots un cilvēces laimes cēlonis. Ārējās formas un māņticības, kas parādījās un aizēnoja gaismu, neietekmēja Kristus īstenību. Piemēram, Jēzus Kristus teica: „Liec zobenu makstī."[15] Tas nozīmē, ka karš ir aizliegts un atcelts; bet padomājiet par kristiešu kariem, kas notika vēlāk. Kristiešu naidīgums un inkvizīcija nesaudzēja pat mācītos vīrus; tas, kurš sludināja zemes griešanos, tika ieslodzīts; tas, kurš paziņoja par jaunu astronomisko sistēmu, tika vajāts kā ķeceris; zinātnieki un mācīti vīri kļuva par fanātiska naida mērķiem, un daudzi tika nogalināti un spīdzināti. Kā šīs darbības atbilst Jēzus Kristus mācībai un kāda ir to saistība ar Viņa piemēru? Jo Kristus paziņoja: „.. mīliet savus ienaidniekus un lūdziet par tiem, kas jūs vajā, ka jūs topat sava debesu Tēva bērni; jo viņš liek saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un lietum līt pār taisniem un netaisniem."[16] Kā ienaidu, naidīgumu un vajāšanas var saskaņot ar Kristu un Viņa mācību? 37:5

37:6 Tāpēc pastāv nepieciešamība atgriezties pie sākotnējā pamata. Praviešu pamatprincipi ir pareizi un patiesi. Parādījušās atdarināšanas un māņticības lielā mērā atšķiras no sākotnējiem priekšrakstiem un pavēlēm. Bahá'u'lláh ir atzinis un atjaunojis visu praviešu mācības kvintesenci, atstājot malā ārišķības un attīrot reliģiju no cilvēka interpretācijas. Viņš ir uzrakstījis grāmatu ar nosaukumu „Apslēptie vārdi". [17] Priekšvārdā paziņots, ka tajā ir pagātnes praviešu vārdu būtība, kas ietērpta īsuma drānās, lai mācītu un dotu garīgu vadību pasaules cilvēkiem. Izlasiet to, lai jūs varētu saprast reliģijas patiesos pamatus un pārdomāt Dieva Sūtņu doto iedvesmu. Tā ir gaisma uz gaismas.[18]

37:7 Mēs nedrīkstam meklēt patiesību tautu darbos un rīcībā; mums ir jāizpēta patiesība tās dievišķajā avotā un jāpulcē visa cilvēce uz vienotību pašā īstenībā.

– 38 –

1912. gada 4. maijā

Teozofijas biedrība Ziemeļrietumu Universitātes zālē

Adrese: *Northwestern University Hall, Evanston, Illinois*

Marzijes Mosas piezīmes

ESMU ļoti priecīgs, ka esmu klāt šajā sanāksmē. Slava Dievam! Es redzu to cilvēku sejas, kuri ir apveltīti ar tieksmi uz zināšanām un vēlas izpētīt patiesību. Tas ļoti priecē.

38:2 Saskaņā ar dievišķo filozofiju materiālo parādību pasaulē ir divas svarīgas un vispārējas parādības: viena attiecas uz dzīvību, otra – uz nāvi; viena attiecas uz eksistenci, otra – neesamību; viena izpaužas savienošanās, otra – sadalīšanās procesā. Daži definē eksistenci kā īstenības vai esības izpausmi un neesamību kā nebūšanu, iedomājoties, ka nāve ir iznīcība. Tā ir kļūdaina ideja, jo pilnīga iznīcība ir neiespējama. Visbiežāk savienojums mūžam ir pakļauts sadalīšanās vai sabrukšanas procesam – tas

ir, eksistence nozīmē materiālo elementu grupēšanos formā vai ķermenī, un neesamība ir tikai šo grupu sadalīšanās. Tas ir radīšanas likums savās nebeidzamajās formās un bezgalīgajā izpausmju daudzveidībā. Atsevišķi elementi ir izveidojuši saliktu radību – cilvēku. Šī elementu apvienotā kombinācija cilvēka ķermeņa veidolā ir pakļauta sabrukšanai, ko mēs saucam par nāvi, bet pēc sabrukšanas paši elementi paliek nemainīgi. Tāpēc pilnīga iznīcināšana ir neiespējama, un eksistence nekad nevar kļūt par neesamību. Tas būtu līdzvērtīgi apgalvojumam, ka gaisma var kļūt par tumsu, kas ir acīmredzami nepatiesi un neiespējami. Tā kā eksistence nekad nevar kļūt par neesamību, cilvēkam nav nāves; nē, drīzāk cilvēks ir nezūdošs un mūžam dzīvs. Racionāls pierādījums tam ir tas, ka materiālo elementu atomi ir pārnesami no vienas eksistences formas uz citu, no vienas pakāpes un valsts uz citu, zemāku vai augstāku. Piemēram, augsnes atoms vai zemes putekļi var šķērsot valstis no minerāla līdz cilvēkam, pēc kārtas iekļaujoties šo valstu organismu ķermeņos. Vienā reizē tas nonāk minerāla vai ieža sastāvā; pēc tam to absorbē augu valsts un tas kļūst par koka ķermeņa un šķiedras sastāvdaļu; tad atkal to uzņem dzīvnieks, un vēl vēlāk tas ir atrodams jau cilvēka ķermenī. Visās šajās pakāpēs, kad tas šķērso valstis no vienas dabas parādības formas uz otru, tas saglabā savu eksistenci atoma veidolā un nekad netiek iznīcināts un novirzīts uz neesamību.

Tāpēc neesamība ir izpausme, ko piemēro formas maiņai, 38:3
taču šo pārvērtību nekad nevar pamatoti uzskatīt par izzušanu, jo savienojuma elementi vienmēr ir klātesoši un pastāv, kā mēs jau varējām novērot neskartā atoma ceļojumā caur secīgām valstīm; līdz ar to nāves nav; dzīve ir nebeidzama. Tā sakot, kad atoms nonāca koka sastāvā, tas nomira minerālu valstij, un, to patērējot dzīvniekam, tas nomira augu valstij un tā tālāk līdz tā pārnešanai vai pārvēršanai cilvēku valstī; bet visā tā šķērsošanas laikā tas bija pakļauts pārveidei, nevis izzušanai. Tāpēc ar nāvi mēs saprotam izmaiņas jeb pāreju no vienas pakāpes vai stāvokļa uz citu. Minerālu valstī valdīja eksistences gars; augu dzīves un

organismu pasaulē tas atkal parādījās kā veģetatīvais gars; no turienes tas sasniedza dzīvnieka garu un beidzot tiecās uz cilvēka garu. Tās ir pakāpes un pārmaiņas, bet ne izzušana, un tas ir racionāls pierādījums tam, ka cilvēks ir mūžīgs, mūžam dzīvs. Tāpēc nāve ir tikai relatīvs termins, kas nozīmē pārmaiņas. Piemēram, mēs teiksim, ka šī gaisma manā priekšā, atkal parādījusies citā kvēlspuldzē, ir mirusi vienā un dzīvo otrā. Patiesībā tā nav nāve. Minerāla pilnības tiek atklāta augos un no turienes dzīvniekos, tā īpašībai vienmēr sasniedzot augstāko pakāpi augšupejošās pārmaiņās. Katrā valstī mēs vērojam tās pašas īpašības, kas izpaužas aizvien pilnīgāk, pierādot, ka īstenība ir pārnesta no zemākas uz augstāku esamības formu un valsti. Tāpēc neesamība ir tikai relatīva un absolūta neesamība nav iedomājama. Šī roze manā rokā sabruks un tās simetrija tiks iznīcināta, bet tās savienošanās elementi paliek nemainīgi; nekas neietekmē to elementāro pabeigtību. Tie nevar kļūt neesoši; tie vienkārši tiek pārnesti no viena stāvokļa uz otru.

38:4 Savas nezināšanas dēļ cilvēks baidās no nāves, bet nāve, no kuras tas izvairās, ir iedomāta un absolūti nereāla; tā ir tikai cilvēka iztēle.

38:5 Dieva veltes un vēlība ir apdvesušas eksistences sfēru ar dzīvību un esību. Eksistencei nav ne pārmaiņu, ne pārvērtību; eksistence mūžīgi ir eksistence; to nekad nevar pārvērst neesamībā. Tā ir gradācija; grāds zem augstākas pakāpes tiek uzskatīts par neesamību. Šo putekļu zem mūsu kājām, salīdzinot ar mūsu būtību, nav. Kad cilvēka ķermenis sabrūk putekļos, mēs varam teikt, ka tas ir kļuvis neeksistējošs; tāpēc tā putekļi attiecībā uz dzīvām cilvēka formām ir tikpat kā neeksistējoši, bet savā sfērā tie pastāv, tiem piemīt sava minerālā būtība. Tāpēc ir labi pierādīts, ka absolūta neesamība nav iespējama; tā ir tikai relatīva.

38:6 Mērķis ir šāds: lai Dieva nebeidzamās dāvanas, kuras ir nodrošinātas cilvēkam, nekad nebūtu pakļautas samaitāšanai. Tā kā Viņš ir apveltījis dabas pasauli ar esamību, šai pasaulei nav iespējams kļūt par nebūtību, jo tas ir pats Dieva radīšanas

sākums; tā atrodas izcelsmes sfērā; tā ir radoša, nevis subjektīva pasaule, un veltes, kas nolaižas pār to, ir nepārtrauktas un pastāvīgas. Tāpēc cilvēks, dabas pasaules augstākais radījums, ir apveltīts ar pastāvīgām veltēm, ko bez apstājas dāvā dievišķais dāsnums. Piemēram, saules stari ir nepārtraukti, saules siltums no tās izplūst bez apstājas; tā apturēšana nav iedomājama. Tomēr Dieva veltes nolaižas pār cilvēces pasauli, nekad neizbeigdamās, nepārtraukti, mūžīgi. Ja mēs sakām, ka eksistences dāvanas izbeidzas vai vājinās, tas ir līdzvērtīgi apgalvojumam, ka saule var pastāvēt, pārtraucot savu starojumu. Vai tas ir iespējams? Tāpēc eksistences stari vienmēr ir klāt un nepārtraukti.

Iznīcības koncepcija ir cilvēka degradācijas pazīme, 38:7
cilvēka pazemojuma un zemā stāvokļa avots, cilvēka baiļu un apkaunojuma cēlonis. Tā ir veicinājusi cilvēka domas izkliedēšanu un vājināšanu, bet eksistences un nepārtrauktības apziņa ir pacēlusi cilvēku ideālu diženuma augstumos, likusi pamatus cilvēka progresam un sekmējusi debesu tikumu attīstību; tāpēc cilvēkam pienākas atmest domas par neesamību un nāvi, kas ir pilnībā šķietamas, un uzskatīt sevi par vienmēr dzīvu, nezūdošu savas radīšanas dievišķā mērķa dēļ. Viņam jānovēršas no idejām, kas pazemo cilvēka dvēseli, lai dienu pēc dienas un stundu pēc stundas viņš varētu pacelties augšup un sasniegt cilvēka būtības nepārtrauktības garīgu uztveri. Ja viņš kavēsies pie domas par neesamību, viņš kļūs pilnīgi neprasmīgs; ar novājinātu gribasspēku viņa tieksme uz augšupeju samazināsies un cilvēku tikumu apgūšana tiks pārtraukta.

Tāpēc jums jāpateicas Dievam, ka Viņš jums ir piešķīris 38:8
dzīvības un eksistences svētību cilvēku valstī. Cītīgi centieties iegūt tikumus, kas atbilst jūsu pakāpei un ieņemamajam stāvoklim. Esiet kā pasaules gaismas, kuras nevar noslēpt un kurām nav tumsas horizonta. Uzkāpiet līdz eksistences zenītam, kuru nekad nepaslēpj neesamības bailes un priekšnojautas. Kad cilvēks nav apveltīts ar iekšēju uztveri, viņam netiek atklāti šie svarīgie noslēpumi. Ārējās redzes tīklene, lai arī jutīga un smalka,

tomēr var būt šķērslis iekšējai acij, kura vienīgā spēj uztvert. Dieva dāvinājumus, kas izpaužas visu dabas parādību dzīvē, dažkārt slēpj traucējošie prāta un redzes plīvuri, kas padara cilvēku garīgi aklu un nespējīgu, bet, kad šīs zvīņas tiks noņemtas un plīvuri tiks norauti, diženās Dieva zīmes kļūs redzamas, un viņš būs liecinieks mūžīgajai gaismai, kas piepildīs pasauli. Visas Dieva veltes ir visā un visur. Debesu solījumi vienmēr ir klāt. Dieva labvēlība ir visapkārt, bet, ja cilvēka dvēseles apzinātā acs paliek aizklāta un aptumšota, viņš tiks novirzīts pretī šo vispārējo zīmju noliegšanai un paliks bez šīm dievišķās devības izpausmēm. Tāpēc mums ar sirdi un dvēseli jācenšas noņemt plīvuru, kas aizsedz iekšējās redzes aci, lai mēs varētu redzēt Dieva zīmju izpausmes, saskatīt Viņa noslēpumainās žēlastības un apzināties, ka materiālās svētības salīdzinājumā ar garīgajām veltēm ir kā niecība. Dieva garīgās svētības ir visdiženākās. Kad mēs atradāmies minerālu valstī, kaut mums arī bija piešķirtas noteiktas dāvanas un spēki, tos nevarēja salīdzināt ar cilvēku valsts svētībām. Mātes dzemdē mēs bijām Dieva dāvanu un svētību saņēmēji, tomēr tie nebija nekas salīdzinājumā ar tiem spēkiem un žēlastībām, kas mums pēc dzimšanas piešķirtas šajā cilvēku pasaulē. Tāpat arī, ja mēs no šīs fiziskās un parādību vides matricas būsim pārdzimuši garīgās dzīves un redzes brīvībā un augstumos, mēs šo mirstīgo eksistenci un tās svētības salīdzinājumā ar tām uzskatīsim par nevērtīgām.

38:9 Garīgajā pasaulē dievišķās veltes ir bezgalīgas, jo šajā sfērā nav ne atdalīšanās, ne sabrukšanas, kuras raksturo materiālās eksistences pasauli. Garīgā eksistence ir absolūta nemirstība, pilnība un nemainīga pastāvēšana. Tāpēc mums jāpateicas Dievam, ka Viņš mums ir radījis gan materiālas svētības, gan garīgas dāvanas. Viņš ir devis mums materiālās dāvanas un garīgās žēlastības, ārēju redzi, lai raudzītos saules gaismā un iekšējo redzējumu, ar kura palīdzību mēs varam uztvert Dieva godību. Viņš ir izveidojis ārējo ausi, lai izbaudītu skaņas melodijas un iekšējo dzirdi, ar kuru mēs varam dzirdēt mūsu Radītāja balsi.

Mums ar sirds, dvēseles un prāta enerģiju jācenšas attīstīt un izpaust pilnības un īpašības, kas slēpjas dabas pasaules īstenībā, jo cilvēka būtību var salīdzināt ar sēklu. Ja mēs sējam sēklu, no tās izaug varens koks. Sēklu īpašības izpaužas kokā; tas izceļ zarus, lapas, zied un nogatavina augļus. Visas šīs īpašības bija paslēptas, tās potenciāli atradās sēklās. Pateicoties kopšanas svētībai un devībai, šīs īpašības kļuva redzamas. Līdzīgi žēlsirdīgais Dievs, mūsu Radītājs, cilvēku īstenībā ir noglabājis noteiktus slēptus un iespējamus tikumus. Pateicoties izglītībai un kultūrai, šie tikumi, ko noguldījis mīlošais Dievs, kļūs redzami cilvēkā gluži tāpat, kā koks atklājas no dīgtspējīgās sēklas. Es lūgšu par jums.

Ak, laipnais Kungs! Šie ir Tavi kalpi, kas ir sapulcējušies šajā sapulcē, vērsušies pie Tavas valstības un kam ir vajadzīgas Tavas dāvanas un svētības. Ak Dievs! Atklāj un parādi Tavas vienesmes zīmes, kas ir noguldītas visā dzīves esībā. Atklāj un atraisi tikumus, kuriem Tu esi nolicis būt snaudošiem un slēptiem šajā dažādajā cilvēku īstenībā. 38:10

Ak Dievs! Mēs esam kā augi, un Tava veltes ir kā lietus; ar savām veltēm atsvaidzini un liec šiem augiem augt. Mēs esam Tavi kalpi; atbrīvo mūs no materiālās eksistences važām. Mēs esam nezinoši; dari mūs viedus. Mēs esam miruši; dari mūs dzīvus. Mēs esam materiāli; apveltī mūs ar garu. Mēs esam attālināti; dari mūs par Tavu noslēpumu uzticības cienīgiem. Mēs esam trūcīgi; bagātini un svētī mūs no Tavas bezgalīgās dārgumu krātuves. Ak Dievs! Atdzīvini mūs; dod mums redzi; dod mums dzirdi; iepazīstini mūs ar dzīves mistērijām, lai šajā eksistences pasaulē mums tiktu atklāti Tavas valstības noslēpumi un mēs atzītu Tavu vienesmi. Ikviena velte nāk no Tevis; ikviena svētība ir Tava. 38:11

Tu esi varens. Tu esi spēcīgs. Tu esi devējs, un Tu esi vienmēr Dāvātājs. 38:12

– 39 –

1912. gada 5. maijā

Tikšanās bērniem viesnīcā „Plaza“

Adrese: *Hotel Plaza, Chicago, Illinois*

Marzijes Mosas piezīmes

JŪS ESAT bērni, par kuriem Kristus ir teicis: „.. tādiem pieder Debesu valstība,“[19] un saskaņā ar Bahá'u'lláh vārdiem jūs esat pašas cilvēces gaismekļi vai sveces, jo jūsu sirdis ir ārkārtīgi šķīstas un jūsu gars ir jūtīgs. Jūs esat avota tuvumā; jūs vēl neesat kļuvuši piesārņoti. Jūs esat debesu Gana jēri. Jūs esat kā pulēti spoguļi, kas atspoguļo tīru gaismu. Es ceru, ka jūsu vecāki var jūs garīgi izglītot un pamatīgi morāli audzināt. Kaut jūs attīstītos tā, lai katrs no jums kļūtu piesātināts ar visiem cilvēces tikumiem. Kaut jūs virzītos uz priekšu visās materiālajās un garīgajās pakāpēs. Kaut jūs kļūtu skoloti dabaszinātnēs, apgūtu mākslu un amatniecību, izrādītos noderīgi cilvēku sabiedrības locekļi un palīdzētu cilvēces civilizācijas attīstībai. Kaut jūs būtu dievišķo velšu izpausmes cēlonis – katrs no jums būdams mirdzoša zvaigzne, kas izstaro cilvēces vienesmes gaismu Austrumu un Rietumu apvāršņa virzienā. Kaut jūs nodotos cilvēces mīlestībai un vienotībai, un kaut ar jūsu centieniem cilvēka sirdī nogulsnētā īstenība rastu savu dievišķo izpausmi. Es lūdzu par jums, lūdzot Dieva palīdzību un apliecinājumu jūsu vārdā.

39:2 Jūs visi esat mani bērni, mani garīgie bērni. Garīgie bērni ir dārgāki par fiziskiem bērniem, jo fiziski bērni var novērsties no Dieva Gara, bet jūs esat garīgi bērni, un tāpēc jūs esat paši mīļākie. Es novēlu jums augšupeju visās attīstības pakāpēs. Lai Dievs jums palīdz. Lai jūs ieskauj Viņa vaiga labvēlīgā gaisma un lai jūs sasniedzat briedumu Viņa audzināšanā un aizsardzībā. Jūs visi esat svētīti.

(Draugiem.)

Es eju prom, bet jums jāceļas kalpot Dieva Vārdam. Jūsu sirdīm jābūt šķīstām un nodomiem – patiesiem, lai jūs varētu kļūt par dievišķo dāvanu saņēmējiem. Paturiet prātā, ka, lai arī Saule spīd vienādi uz visām lietām, tomēr tās atspulgs ir visspilgtākais skaidrā spogulī, un nevis melnā granītā. Šo diženo spīdumu un siltumu ir radījis stikla kristāliskais dzidrums. Ja nebūtu skaidrības un šķīstības, šī ietekme nebūtu redzama. Ja lietus līst uz sāļu, akmeņainu zemi, tam nekad nebūs iespaida; bet, kad tas nolīst labā, tīrā augsnē, seko zaļa un zaļoksna augšana, un ienākas augļi. 39:3

Šī ir diena, kad šķīstajām sirdīm tiek daļa no nezūdošām veltēm, un svētītās dvēseles tiek apgaismotas ar mūžīgajām izpausmēm. Slava Dievam! Jūs esat ticīgi Dievam, stiprināti ar Dieva vārdiem un vēršaties pie Dieva valstības. Jūs esat dzirdējuši dievišķo aicinājumu. Jūsu sirdis aizkustina Abhá paradīzes vēsmas. Jums ir labi nodomi; jūsu mērķis ir Dieva labpatika; jūs vēlaties kalpot Žēlsirdīgā valstībā. Tāpēc celieties vislielākajā spēkā. Esiet cieši vienoti! Nekad nedusmojieties cits uz citu. Vērsiet savus skatus uz patiesības valstību un nevis uz radības pasauli. Mīliet visu radību Dieva dēļ, nevis viņu pašu dēļ. Jūs nekad nekļūsiet dusmīgi vai nepacietīgi, ja mīlēsiet viņus Dieva dēļ. Cilvēce nav nevainojama. Ikvienā cilvēkā ir nepilnības, un jūs vienmēr jutīsieties nelaimīgi, ja lūkosieties tikai uz pašiem cilvēkiem. Taču, ja jūs lūkosieties uz Dievu, jūs viņus mīlēsiet un būsiet laipni pret viņiem, jo Dieva pasaule ir pilnības un bezgalīgas žēlastības pasaule. Tāpēc nelūkojieties uz citu trūkumiem. Lūkojieties ar piedodošu skatu. Nepilnīga acs saskata nepilnības. Acs, kas sedz kļūdas, raugās uz dvēseļu Radītāju. Viņš tos radīja, gādā par tiem un sagatavo tos, dāvā tiem spējas un dzīvību, redzi un dzirdi; tādēļ tie ir Viņa diženuma zīmes. Mums ir jāmīl ikviens cilvēks, jābūt laipniem pret to, jārūpējas par nabagiem, jāaizsargā vājie, jādziedē slimie, jāmāca un jāaudzina tie, kuri vēl nav izglītoti. 39:4

Es ceru, ka Čikāgas draugu vienotība un saskaņa varēs būt par pamatu draugu vienotībai visā Amerikā un ka visi cilvēki varēs kļūt par viņu mīlestības un laipnības saņēmējiem. Lai viņi ir piemērs cilvēcei. Tad Abhá valstības apliecinājumi un Īstenības Saules dāvanas būs visaptverošas. 39:5

– 40 –

1912. gada 5. maijā

Plimutas kongregacionālistu baznīca

Adrese: *Plymouth Congregational Church, 935 East Fiftieth Street, Chicago, Illinois*

Marzijes Mosas piezīmes

ES PATEICOS Dievam par iespēju būt klāt sapulcē, kur piemin Viņu, kuras biedriem nav nekādu citu domu vai nodomu, izņemot Viņa labpatiku un objektīvu īstenības izpēti. Es slavēju Dievu par šo cilvēku dvēseļu tikšanos, kuras ir brīvas no atdarinājumu un aizspriedumu važām un kuras vēlas saprātīgi pārbaudīt un pieņemt to, kas ir atzīstams par patiesu.

40:2 Mūsu Saules sistēmā apgaismojuma centrs ir pati Saule. Ar Dieva gribu šis centrālais spīdeklis ir vienīgais visu dabas parādību un lietu eksistences un attīstības avots. Vērojot materiālo valstu organismus, mēs atklājam, ka to augšana un attīstība ir atkarīga no Saules siltuma un gaismas. Bez šī dzīvinošā impulsa nebūtu koku vai augu; arī dzīvnieka vai cilvēka eksistence nebūtu iespējama; patiesībā uz Zemes nebūtu redzamas nekādas radītas dzīvības formas. Bet, ja mēs dziļi pārdomāsim, mēs sapratīsim, ka diženais dzīvības dāvinātājs un devējs ir Dievs; Saule ir Viņa gribas un plāna starpniece. Tāpēc bez Saules dāvanām pasaule būtu tumsā. Viss mūsu planētu sistēmas apgaismojums nāk vai izplūst no Saules centra.

40:3 Līdzīgi arī garīgajā saprāta un ideālisma sfērā ir jābūt kādam apgaismas centram, un šis centrs ir nezūdošā, vienmēr spīdošā Saule – Dieva Vārds. Tā gaisma ir patiesības gaisma, kas spīd pār cilvēci, apgaismojot domu un morāles plānu, piešķirot cilvēkam dievišķās pasaules veltes. Šī gaisma ir dvēseļu audzināšanas cēlonis un sirds apgaismas avots, kas spožā starojumā sūta vēstījumu par Dieva valstības prieka vēsti. Īsāk sakot, morālās un ētiskās pasaules un garīgās atdzimšanas pasaules progresīvā būtība ir atkarīga no šī debesu apgaismojuma Centra. Tas izstaro reliģijas gaismu un piešķir dzīvību garam, piesātina cilvēci ar

sākotnejiem tikumiem un dod mūžīgu spožumu. Šī Īstenības Saule, šis mirdzumu centrs ir Dieva pravietis jeb Izpausme. Tāpat kā dabas parādību Saule spīd uz materiālo pasauli, radīdama dzīvību un izaugsmi, arī garīgā vai pravietiskā Saule apgaismo cilvēka domas un saprāta pasauli, un, ja tā nepaceltos pie cilvēka eksistences apvāršņa, cilvēce kļūtu tumša un apdzisusi.

Īstenības Saule ir viena, bet tai ir dažādas ausmas vietas, 40:4
tāpat kā dabas parādību Saulei, lai arī tā parādās pie apvāršņa dažādās vietās. Vasaras laikā fiziskās pasaules spīdeklis paceļas tālu uz ziemeļiem no ekvinokcijas pozīcijas, pavasarī un rudenī tas uzaust pusceļā, bet ziemā parādās sava zodiaka ceļojuma dienvidu daļā. Šīs ausmas vietas jeb rītausmas sākumi ir ļoti atšķirīgi, taču Saule vienmēr ir viena saule – vai tā būtu debesu vai garīgais spīdeklis. Dvēseles, kas fokusē savu redzējumu uz Īstenības Sauli, būs gaismas saņēmējas neatkarīgi no tā, no kura vietas tā uzlec, bet tās, kuras ir ausmas sākuma dievināšanas savažotas, cieš, kad tā parādās citā pozīcijā pie garīgā apvāršņa.

Turklāt, tāpat kā Saules ciklam ir četri gadalaiki, arī Īstenības 40:5
Saules ciklam ir atšķirīgi un secīgi periodi. Katrs no tiem atnes savu pavasara sezonu vai pavasari. Kad Īstenības Saule atgriežas atdzīvināt cilvēces pasauli, no dāsnuma debesīm nolaižas dievišķas veltes. Domu un ideālu sfēra tiek iekustināta un tiek svētīta ar jaunu dzīvību. Attīstās prāti, atdzīvojas cerības, ieceres kļūst garīgas, cilvēces tikumi parādās ar atsvaidzinātu augšanas spēku, cilvēkā kļūst redzams Dieva tēls un līdzība. Tas ir iekšējās pasaules pavasaris. Pēc pavasara nāk vasara ar savu pilnību un garīgajiem augļiem; seko rudens ar saviem vītinošajiem vējiem, kuri stindzina dvēseli; šķiet, ka Saule iet prom, līdz beidzot pārklājas ziemas apvalks, un paliek tikai vājas tās dievišķās Saules starojuma pēdas. Gluži kā materiālās pasaules virsma kļūst tumša un drūma, augsne – snaudoša, koki – pliki un neauglīgi, un nepaliek nekāda skaistuma vai svaiguma, kas uzmundrinātu tumsā un postā, tāpat arī garīgā cikla ziema liecina par dievišķās izaugsmes nāvi un iznīkšanu un Dieva gaismas un mīlestības izmiršanu. Tomēr cikls sākas atkal no jauna un parādās jauns pavasaris. Tajā ir atgriezies agrākais pavasaris; pasaule tiek

atdzīvināta, izgaismota un sasniedz garīgumu; reliģija tiek atjaunota un pārkārtota, sirdis tiek pievērstas Dievam, Dieva aicinājums tiek uzklausīts un cilvēkam atkal tiek dāvāta dzīvība. Ilgu laiku reliģiskā pasaule bija novājināta un bija attīstījies materiālisms; dzīvības garīgie spēki mazinājās, noritēja morālais pagrimums, savaldība un miers bija pazudis no dvēselēm, un sirdīs dominēja sātaniskas īpašības; strīdi un naids aizēnoja cilvēcīgumu, dominēja asinsizliešana un vardarbība. Dievs tika atstāts novārtā; šķita, ka Īstenības Saule ir pilnībā aizgājusi; faktiski bija debesu velšu trūkums; un tā nu pār cilvēci nāca ziemas sezona. Bet Dieva dāsnumā uzausa jauns pavasaris, Dieva gaisma atspīdēja, starojošā Īstenības Saule atgriezās un atklājās, domu sfēru un sirds valstību pārņēma jūsma, pasaules ķermenī bija iedvests jauns dzīvības gars, un kļuva redzama nepārtraukta augšupeja.

40:6 Es ceru, ka Īstenības Saules gaismas izgaismos visu pasauli, lai nepaliktu nekādu nesaskaņu un karadarbības, kauju un asinsizliešanas. Lai fanātisms un reliģiskā neiecietība tiek aizmirsti, visa cilvēce vienojas brālības saitēm, dvēseles biedrojas pilnīgā saskaņā, zemes tautas beidzot paceļ patiesības karogu, un pasaules reliģijas ieiet dievišķajā vienesmes templī, jo debesu reliģijas pamati ir viena īstenība. Īstenība nav dalāma; tā nepieļauj daudzveidību. Visas svētās Dieva Izpausmes ir pasludinājušas un daudzinājušas vienu īstenību. Viņi ir pulcējuši cilvēci ap īstenību, un īstenība ir viena. Atdarinājumu mākoņi un migla ir aizēnojuši Īstenības Sauli. Mums ir jāatsakās no šiem atdarinājumiem, jākliedē šie mākoņi un migla un jāatbrīvo Saule no māņticības tumsas. Tad Patiesības Saule spīdēs visspilgtāk; tad visi pasaules iedzīvotāji būs vienoti, reliģijas būs vienotas, sektas un konfesijas samierināsies, visas tautības plūdīs kopā vienas tēvijas atzīšanā, un visas cilvēces šķiras pulcēsies vienas telts patvērumā, zem viena karoga.

40:7 Kamēr nav nodibināta debesu civilizācija, materiālā civilizācija nesniegs nekādus rezultātus, gluži kā jūs to varat novērot. Pievērsiet uzmanību, kādas katastrofas pārņem cilvēci. Padomājiet par kariem, kas satricina pasauli. Iedomājieties šo

ienaidu un naidīgumu. Šo karu un apstākļu eksistence norāda un pierāda, ka debesu civilizācija vēl nav nodibināta. Ja visām tautām tiks izplatīta Valstības civilizācija, šie domstarpību putekļi tiks izkliedēti, šie mākoņi pazudīs un Īstenības Saule visdižākajā spožumā un krāšņumā spīdēs pār cilvēci.

Ak Dievs! Ak, Dodošais! Šī draudze vēršas pie Tevis, 40:8
vēršot skatienus uz Tavu valstību un labvēlību, ilgodamies ieraudzīt Tavas sejas gaismu. Ak Dievs! Svētī šo tautu. Sniedz apliecinājumus šai valdībai. Atklāj savu godību šai tautai un piešķir tai mūžīgo dzīvību. Ak Dievs! Apgaismo sejas, padari sirdis mirdzošas, iedves līksmību krūtīs, vainago galvas ar sava likteņa diadēmu, liec tām pacelties Tava šķīstuma aizsegā, lai tās varētu sasniegt Tava spožuma augstākās virsotnes. Palīdzi viņiem, lai šī pasaule mūžīgi rastu Tavas klātbūtnes gaismu un starojumu. Ak Dievs! Pasargā šo draudzi un pamāci šo tautu. Padari tos progresīvus visās jomās. Lai viņi kļūst par līderiem cilvēces pasaulē. Lai viņi ir Tavi paraugi cilvēces vidū. Lai viņi ir Tavas vēlības izpausmes. Lai viņi ir piepildīti ar Tava Vārda iedvesmu. Tu esi visspēcīgais. Tu esi verenais. Tu esi devējs un Tu esi viszinīgais.

– 41 –

1912. gada 5. maijā

Visu Dvēseļu baznīca Linkolna centrā

Adrese: *Lincoln Center, Chicago, Illinois*

Marzijes Mosas piezīmes

DIEVIŠĶĀS reliģijas tika dibinātas ar mērķi apvienot cilvēci un nodibināt vispārējo mieru. Jebkura kustība, kas ienes mieru un saskaņu cilvēku sabiedrībā, patiesi ir dievišķa kustība; ikviena reforma, kas liek cilvēkiem apvienoties vienas telts patvērumā, noteikti ir debesu motīvu iedvesmota. Visos laikos un visos pasaules laikmetos reliģija bija faktors, kas nostiprina

cilvēku sirdis un apvieno dažādas un atšķirīgas ticības apliecības. Tas, kas sapludina cilvēci un rada vienotību, ir miera elements reliģijā. Karadarbība mūždien bija šķelšanās, nesaskaņu un domstarpību cēlonis.

41:2 Apsveriet, kā Jēzus Kristus apvienoja atšķirīgās tautas, sektas un konfesijas ticības agrīnajās dienās. Ir skaidrs, ka reliģijas pamatprincipi ir paredzēti, lai apvienotu un savienotu kopā; to mērķis ir vispārējs, nezūdošs miers. Pirms Jēzus Kristus laika Dieva Vārds bija vienojis pretējus cilvēku sabiedrības tipus un strīdīgus elementus; un kopš Viņa parādīšanās visi dievišķie Dieva bauslības pamatprincipu Skolotāji ir iecerējuši šo visaptverošo rezultātu. Persijā Bahá'u'lláh spēja apvienot dažādas domāšanas, ticības un konfesijas cilvēkus. Šīs valsts iedzīvotāji bija kristieši, musulmaņi, jūdi, zoroastrieši un ļoti dažādas sīkāk iedalāmas ticības formas un uzskati līdztekus rasu atšķirībām, piemēram, semītu, arābu, persiešu, turku u.c.; bet ar reliģijas spēku un iedarbīgumu Bahá'u'lláh apvienoja šīs atšķirīgās tautas un lika tām biedroties pilnīgā saskaņā. Viņu starpā atklājās tāda vienotība un vienprātība, ka viņi tika uzskatīti par vienu tautu un vienu cilti.

41:3 Šīs sadraudzības un vienotības cēlonis ir fakts, ka dievišķajam likumam ir divi atšķirīgi aspekti vai funkcijas: viens – neatņemams jeb fundamentāls, otrs – materiāls jeb pārejošs. Pirmais izpaustās Dieva reliģijas aspekts ir tas, kas attiecas uz cilvēces ētisko attīstību un garīgo augšupeju, potenciālo cilvēku jutīguma pamodināšanu un dievišķo velšu nolaišanos. Šie priekšraksti ir nemainīgi, neatņemami, mūžīgi. Dievišķās reliģijas otrā funkcija attiecas uz materiālajiem apstākļiem, cilvēku saskarsmes likumiem un sociālo regulējumu. Tie var mainīties un pārveidoties atkarībā no laika, vietas un apstākļiem. Neatņemamie reliģijas priekšraksti bija vienādi Ābrahāma laikā, Mozus dienās un Jēzus cikla laikā, taču pārejošie jeb materiālie likumi tika atcelti un aizstāti atbilstoši katra nākamā laikmeta vajadzībām un prasībām. Piemēram, Mozus likumā par slepkavību bija desmit atšķirīgi baušļi, kas tika izpausti atbilstoši laika prasībām un cilvēku spējām, bet Jēzus dienās tie tika atcelti

un aizstāti atbilstoši izmainītajiem un progresīvajiem cilvēku apstākļiem.

Dievišķo reliģiju galvenais mērķis ir cilvēces miera un vienotības nodibināšana. Viņu īstenība ir viena; tāpēc viņu sasniegums ir vienots un universāls – neatkarīgi no tā, vai tas notiek ar neatņemamo vai materiālo Dieva priekšrakstu palīdzību. Ir tikai viena materiālās saules gaisma, viens okeāns, viens lietus, viena atmosfēra. Tāpat arī garīgajā pasaulē ir viena dievišķā īstenība, kas veido centru un altruistisko pamatu mieram un izlīgumam starp dažādām un konfliktējošām nācijām un tautām. Padomājiet par to, kā Romas impērija un grieķu nācija ienaidā un naidīgumā karoja pēc mesiāniskās dienas, kā Ēģiptes un Asīrijas karadarbība, kaut arī tās intensitāte bija vāja, joprojām liesmoja šo seno un nīkuļojošo tautu karojošajos elementos. Taču Jēzus Kristus mācība izrādījās cements, ar kuru tās apvienoja; karš beidzās, strīdi un ienaids izbeidzās, un šīs kareivīgās tautas biedrojās mīlestībā un draudzībā. Strīdi un karš ir cilvēku pamatu iznīcinātāji, turpretī miers un draudzība ir cilvēku labklājības veidotāji un aizsargi. Piemēram, divas tautas, kas gadsimtiem ilgi ir bijušas mierā, piesaka karu viena otrai. Kāda iznīcība un zaudējumi gan nāk pār abām no tām vienā strīdu un konfliktu gadā – gadsimtu darba augļu nopostīšana. Cik steidzama ir viņu nepieciešamība un vajadzība pēc miera ar tā nesto mierinājumu un progresu, un nevis kara, kas saspridzina un iznīcina visu cilvēku sasniegumu pamatu. 41:4

Sabiedrību var pielīdzināt cilvēka ķermenim. Kamēr dažādi šī organisma locekļi un daļas ir saskaņoti un darbojas harmonijā, mums ir dzīvības izpausme pilnā mērā. Kad šiem locekļiem trūkst koordinācijas un saskaņas, mums ir pretējais, kas cilvēka organismā ir slimība, sabrukums, nāve. Tāpat arī cilvēces ķermeņa sabiedriskā nevienprātība, nesaskaņas un karš vienmēr ir postoši un neizbēgami nāvējoši. Visas radītās būtnes ir atkarīgas no miera un koordinācijas, jo katra nejauša dabas būtne ir atšķirīgu elementu savienojums. Kamēr starp šīm sastāvdaļām ir savstarpēja pievilcība un saliedētība, izpaužas spēks un dzīvība; bet, kad starp tām rodas nesaskaņas un atgrūšanās, seko sairums. 41:5

Tas ir pierādījums tam, ka miers un draudzība, ko Dievs ir vēlējis saviem bērniem, ir cilvēku sabiedrības glābjošie faktori, turpretī karš un strīdi, kas pārkāpj Viņa priekšrakstus, ir nāves un iznīcības cēlonis. Tāpēc Dievs ir sūtījis savus praviešus, lai tie sludinātu cilvēces pasaulei labās gribas, miera un dzīvības vēsti.

41:6 Tā kā reliģiju neatņemamā īstenība ir viena, un to šķietamā dažādība un daudzveidība ir formu un atdarinājumu ievērošanā, ir skaidrs, ka no šiem atšķirību un sazarošanās cēloņiem ir jāatsakās, lai pamatos esošā īstenība varētu apvienot cilvēci savā apgaismā un jauncelsmē. Visi, kas stingri turas pie vienas īstenības, būs vienprātīgi un vienoti. Tad reliģijas aicinās cilvēkus uz cilvēces vienesmi un vispārējo taisnīgumu; tad tās sludinās vienlīdzību tiesībās un mudinās cilvēkus uz tikumību un ticību Dieva mīlošajai žēlastībai. Reliģiju pamats ir viens; starp tām nav būtiskas atšķirības. Tāpēc, ja tiks ievēroti reliģiju neatņemamie un fundamentālie priekšraksti, uzausīs miers un vienotība, un pazudīs visas atšķirības starp sektām un konfesijām.

41:7 Un tagad padomāsim par dažādām pasaules tautām. Visas nācijas – amerikāņu, britu, franču, vācu, turku, persiešu, arābu – ir viena Ādama bērni, vienas cilvēku saimes locekļi. Kāpēc starp viņiem vajadzētu pastāvēt domstarpībām? Zemes virsma ir viena dzimtene, un šī dzimtā zeme tika nodrošināta visiem. Dievs nav noteicis šīs robežas un rasu ierobežojumus. Kāpēc iedomātie šķēršļi, kurus Dievs sākotnēji nav paredzējis, ir jāpadara par pamatu strīdiem? Dievs ir radījis un nodrošinājis visu. Viņš ir visu sargātājs, un visi ir iegremdēti Viņa žēlastības okeānā. Neviena dvēsele nav aplaupīta. Ja jau mums ir tik mīlošs Dievs un Radītājs, kāpēc mums vajadzētu karot vienam ar otru? Tagad, kad Viņa gaisma spīd visur, kāpēc mums būtu jāmet sevi tumsā? Tā kā Viņa galds ir klāts visiem Viņa bērniem, kāpēc mums vajadzētu cits citam atņemt tajā likto iztiku? Tā kā Viņa starojums spīd pār visiem, kāpēc mums jāmēģina dzīvot starp ēnām? Nav šaubu, ka vienīgais iemesls ir nezināšana un rezultāts ir pazušana. Nesaskaņas atņem cilvēcei mūžīgo Dieva labvēlību; tāpēc mums ir jāaizmirst visi iedomātie atšķirību cēloņi un jāmeklē dievišķo reliģiju pamati, lai mēs varētu biedroties pilnīgā

mīlestībā un vienprātībā un uzskatīt cilvēci par vienu ģimeni, zemes virsmu – par vienas tautības mājvietu un visas rases – par vienu cilvēci. Dzīvosim Dieva aizsardzībā, gūstot mūžīgu laimi šajā pasaulē un nezūdošu dzīvību nākamajā pasaulē.

Ak, laipnais Kungs! Tu esi radījis visu cilvēci no vienas saknes. Tu esi nolēmis, ka visi piederēs vienam namam. Tavā svētajā klātbūtnē viņi visi ir Tavi kalpi, un visa cilvēce ir Tavas telts pavēnī; visi ir sapulcējušies pie Tavu velšu galda; visi ir apgaismoti ar Tava likteņa gaismu. 41:8

Ak Dievs! Tu esi laipns pret visiem, Tu esi apgādājis visus, pasargā visus, visiem dod dzīvību. Tu katru esi apveltījis ar talantiem un spējām, un visi ir iegremdēti Tavas žēlastības okeānā. 41:9

Ak Tu, laipnais Kungs! Apvieno visus. Ļauj reliģijām vienoties un saliedēt tautas vienā veselumā, lai tās uzskatītu viena otru par vienu ģimeni un visu zemi par vienām mājām. Lai viņi visi dzīvo kopā pilnīgā saskaņā. 41:10

Ak Dievs! Pacel cilvēces vienesmes karogu. 41:11

Ak Dievs! Nodibini Dižāko Mieru. 41:12

Ak Dievs, sapludini sirdis vienā veselumā. 41:13

Ak, laipnais Dievs Tēvs! Iepriecini mūsu sirdis ar savas mīlestības smaržu. Izgaismo mūsu acis ar savas vadības gaismu. Iepriecini mūsu ausis ar sava Vārda melodiju un pasargā mūs visus sava likteņa cietoksnī. 41:14

Tu esi varenais un visspēcīgais, Tu esi piedodošais un Tu esi Tas, kurš neņem vērā visas cilvēces trūkumus. 41:15

• • •

1912. gada 6. maijā

ʻAbdu'l-Bahá runas Klīvlendā

– 42 –

1912. gada 6. maijā

Eiklīda zāle

Adrese: *Euclid Hall, Cleveland, Ohio*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

ŠIS IR ļoti līksms vakars, kurš pats par sevi liecina par iespēju apvienot Austrumus un Rietumus – austrumu cilvēks parādās godbijīgu rietumu cilvēku sapilcē. Austrumi un Rietumi tiks apvienoti. Ja mēs pārskatītu vēsturi, mēs neatradīsim tāda gadījuma aprakstu, kad cilvēks būtu ceļojis no Tālajiem Austrumiem uz Tālajiem Rietumiem, lai uzrunātu šādu visaptveroša rakstura sanāksmi. Šis ir divdesmitā gadsimta brīnums, kas pierāda, ka šķietami neiespējamais var kļūt reāls un iespējams cilvēku valstī. Slava Dievam! Tumšie laiki ir izgaisuši, un beidzot ir pienācis gaismas laikmets. Īstenības Saule ir uzaususi ar izcilu mirdzumu, lietu īstenība ir kļuvusi acīmredzama un atjaunota, ir izpausti nezināmie noslēpumi, un lieli izgudrojumi un atklājumi iezīmē šo periodu kā visbrīnišķīgāko laikmetu.

Ar cilvēka atjautību un izgudrojumiem ir iespējams šķērsot 42:2
plašus okeānus, lidot pa gaisu un ceļot zemūdens dziļumos. Austrumi un Rietumi jebkurā brīdī var sazināties viens ar otru. Vilcieni brāžas pāri kontinentiem. Cilvēka balss ir tikusi sagūstīta un atveidota, un tagad cilvēks var runāt lielos attālumos no jebkuras vietas. Šīs ir dažas no šī cildenā gadsimta zīmēm. Pieminētais dižais progress ir noticis materiālajā pasaulē. Ir izpaudušās ievērojamas zīmes un pierādījumi. Ir atklāta apslēptā īstenība un mistērijas. Šis ir laiks, kad cilvēkam jātiecas un jāpieliek vislielākās pūles garīgajās nozarēs. Materiālā civilizācija ir sasniegusi progresīvu līmeni, bet tagad ir vajadzīga garīga civilizācija. Materiālā civilizācija viena pati neapmierinās cilvēci; tā nevar atbilst pašreizējā laikmeta nosacījumiem un prasībām; tās priekšrocības attiecas tikai uz matērijas pasauli. Cilvēka garam nav ierobežojumu, jo gars pats par sevi ir

progresīvs, un, ja tiks iedibināta dievišķā civilizācija, cilvēka gars virzīsies uz priekšu. Jebkāda izkopta uztveres spēja palielinās cilvēka efektivitāti. Īstu lietu atklājumi kļūs aizvien pieejamāki, un aizvien vairāk tiks atpazīta dievišķās vadības ietekme. Tas viss veicina dievišķās civilizācijas izpausmi. Lūk, kas Bībelē ir domāts ar Jaunās Jeruzalemes nokāpšanu no debesīm. Debesu Jeruzaleme nav nekas cits kā dievišķā civilizācija, un tagad tā ir gatava. Tam ir jānotiek un tas tiks organizēts, un cilvēces vienesme būs redzams fakts. Tad cilvēce tiks apvienota kā viens vesels. Dažādas reliģijas tiks apvienotas, un dažādas rases būs pazīstamas kā viena cilts. Tiks apvienoti Austrumi un Rietumi, un tiks atritināts starptautiskā miera karogs. Pasaule beidzot radīs mieru, un tiks iedibināta cilvēku vienlīdzība un tiesības. Tiks pārbaudītas cilvēces spējas, un tiks sasniegts līmenis, kurā par īstenību kļūs vienlīdzība.

42:3 Visām pasaules tautām būs līdzīgas intereses, un nabagiem piederēs daļa no dzīves ērtībām. Tāpat kā bagātos pilīs ieskauj viņu greznība, nabagiem būs vismaz savas ērtās un patīkamās dzīvesvietas; un, tāpat kā bagātie bauda dažādus ēdienus, trūcīgo vajadzības būs apmierinātas, un viņi vairs nedzīvos nabadzībā. Īsāk sakot: notiks ekonomiskās kārtības pārkārtošanās, viņus aicinās dievišķā Dēla būtība, uzspīdēs Īstenības Saule, un visas dabas parādības saņems savu pienācīgo daļu.

42:4 Apdomājiet: ko sniedz šī laika materiālā civilizācija? Vai tā nav radījusi kara un iznīcināšanas instrumentus? Senos laikos kara ierocis bija zobens; šodien tas ir bezdūmu lielgabals. Karakuģi pirms gadsimta bija buru kuģi; tagad mums ir drednauti. Cilvēku iznīcināšanas instrumenti un līdzekļi šajā materiālās civilizācijas laikmetā ir ārkārtīgi savairojušies. Bet, ja materiālā civilizācija tiks sakārtota kopā ar dievišķo civilizāciju, ja cilvēks ar morālo godprātību un intelektuālo asumu cilvēces uzlabošanai un paaugstināšanai apvienosies ar cilvēku ar garīgām spējām, tad tiks nodrošināta cilvēces laime un attīstība. Tad visas pasaules tautas būs cieši saistītas un sabiedrotās, un reliģijas saplūdīs vienā, jo dievišķā īstenība tajās visās ir viena īstenība. Ābrahāms pasludināja šo patiesību; to sludināja arī Jēzus; visi pravieši, kas

ir parādījušies pasaulē, ir balstījuši savu mācību uz to. Tāpēc pasaules iedzīvotājiem ir šis viens patiesais, nemainīgais miera un vienošanās pamats, un karš, kas plosījies tūkstošiem gadu, apsīks.

Gadsimtiem un cikliem cilvēce bija iesaistīta karā un 42:5
konfliktos. Vienu reizi par ieganstu karam bijusi reliģija, citreiz patriotisms, rasu aizspriedumi, nacionālā politika, teritoriālie iekarojumi vai komerciālā ekspansija; īsāk sakot, mums zināmās vēstures periodā cilvēce nekad nav dzīvojusi mierā. Cik daudz asiņu ir izliets! Cik daudz tēvu ir sērojuši par dēlu zaudēšanu; cik daudz dēlu ir raudājuši par tēviem un mātes – par mīļajiem! Cilvēki ir bijuši kaujas lauka barība un mērķi, un visur karš un nesaskaņas bija vēsturi raksturojošā tēma un tās nasta. Mežonība ir raksturojusi cilvēkus vēl vairāk nekā dzīvniekus. Lauva, tīģeris, lācis un vilks ir mežonīgi savu vajadzību dēļ. Ja viņi nebūs nikni, nežēlīgi un neatlaidīgi, viņi mirs no bada. Lauva nevar ganīties; tā zobi ir piemēroti tikai pārtikšanai no gaļas. Tas attiecas arī uz citiem savvaļas dzīvniekiem. Nežēlība viņiem ir dabiska kā izdzīvošanas līdzeklis; bet cilvēku nežēlība izriet no egoisma, alkatības un apspiešanas. Tā nerodas no nekādas dabiskas nepieciešamības. Cilvēks bez vajadzības nogalina tūkstošiem līdzcilvēku, kļūst par varoni un tiek godināts starp pēcnācējiem gadsimtu garumā. Komandējošais ģenerālis vienā dienā iznīcina diženu pilsētu. Cik nezinoša, cik nekonsekventa ir cilvēce! Ja cilvēks nogalina citu cilvēku, mēs viņu nosaucam par slepkavu un noziedznieku un piespriežam viņam nāvessodu, bet, ja viņš nogalina simts tūkstošus vīru, viņš ir militārais ģēnijs, liela slavenība, Napoleons, kuru dievina viņa tauta. Ja cilvēks nozog vienu dolāru, viņu nosauc par zagli un ieliek cietumā; ja viņš militārā iebrukumā izposta un izlaupa nevainīgu valsti, viņš tiek kronēts par varoni. Cik nezinoša ir cilvēce! Mežonība nepieder cilvēku valstij. Cilvēka pienākums ir dot dzīvību, nevis nāvi. Viņam ir jākļūst par cilvēku labklājības cēloni, taču, kamēr vien viņš slavē dzīvnieciskuma mežonību, tikmēr tas liecina, ka cilvēku sabiedrībā nav izveidojusies dievišķā civilizācija. Materiālā civilizācija ir neapšaubāmi attīstījusies, taču tāpēc, ka tā nav saistīta ar dievišķo civilizāciju, valda ļaunums un nežēlība.

Senos laikos, ja divas tautas karoja divpadsmit mēnešus, tika nogalināti ne vairāk kā divdesmit tūkstoši vīru; tagad nāves instrumenti ir tik lielā mērā vairoti un pilnveidoti, ka simts tūkstošus var iznīcināt vienā dienā. Krievijas–Japānas karā trīs mēnešu laikā gāja bojā miljons cilvēku. Iepriekšējos laikmetos kas tāds nebija iedomājams. Iemesls ir dievišķās civilizācijas iztrūkums.

42:6 Šī cienījamā amerikāņu nācija parāda diženumu un vērtības. Es ceru, ka šī taisnīgā valdība aizstāvēs mieru, lai visā pasaulē tiktu atcelta karadarbība un tiktu pacelti nāciju vienotības un izlīguma karogi. Tas ir dižākais cilvēces sasniegums. Šī amerikāņu tauta ir aprīkota un pilnvarota paveikt to, kas rotās vēstures lappuses, ko varēs apskaust visas citas pasaules tautas, un par savas demokrātijas triumfu tikt svētīta Austrumos un Rietumos. Es lūdzu Dievu, lai tas piepildās, un lūdzu Dieva svētību jums visiem.

– 43 –

1912. gada 6. maijā

Ārsta Č. M. Svingla sanatorija

Adrese: *Sanatorium of Dr. C. M. Swingle, Cleveland, Ohio*

Sigela T. Brūksa piezīmes

ŠĪ IR skaista pilsēta; klimats ir tīkams; skati ir burvīgi. Visas Amerikas pilsētas šķiet lielas un skaistas, un cilvēki šķiet pārtikuši. Amerikas kontinents rāda ļoti liela progresa zīmes un liecības; tā nākotne ir vēl daudzsološāka, jo tā ietekme un apgaisma ir tālejoša, un tas garīgi vadīs visas tautas. Šeit ir atritināts brīvības karogs un neatkarības zīmotne, bet pilsētas labklājība un attīstība, valsts laime un diženums ir atkarīgi no tā, vai tā dzird un paklausa Dieva aicinājumam. Tajā jāspīd patiesības gaismai, un jātiek nodibinātai dievišķajai civilizācijai; tad tiks izplatīts Valstības starojums, un to apņems debesu ietekme. Materiālā civilizācija ir pielīdzināma ķermenim, bet

dievišķā civilizācija ir gars šajā ķermenī. Ķermenis, kas neizpauž garu, ir miris; neauglīgs koks ir bezvērtīgs. Jēzus paziņo, ka dažiem cilvēkiem piemīt garīgas spējas, jo ne visi ir iegremdēti materiālisma jūrā. Viņi meklē dievišķo Garu; viņi vēršas pie Dieva; viņi ilgojas pēc Valstības. Es ceru, ka šie cienījamie klātesošie var sasniegt gan materiālo, gan garīgo progresu. Tā kā viņi ir brīnišķīgi attīstījušies materiālajos līmeņos, viņi tāpat var arī virzīties uz priekšu garīgajā attīstībā, līdz ķermenis kļūs izsmalcināts un skaists, pateicoties garīgā potenciāla un lietderības bagātībām.

Slava Dievam! Īstenības Saule ir uzaususi, un tās mirga 43:2
atspīd no visiem apvāršņiem. Dieva zīmes ir spožas, un tiek izplatītas debesu vēstnešu mācības. Lai sirdis tiek vērstas uz Dieva valstību un kļūst apgaismotas, pieredzot Dieva gaismu, lai visas radītās būtnes varētu saņemt daļu no dievišķajām veltēm. Lai Visvarenā dievišķajā žēlastībā tiek atjaunots dzīvības gars un lai Austrumi un Rietumi tiek saistīti kopā. Lai visos reģionos pastāv vienesme un saskaņa. Lai pasaules ļaudis kļūst par vienu ģimeni un iemanto nebeidzamās veltes. Lai no visām pusēm tiek atvērtas Valstības durvis un lai vārda Abhá slavēšana ir dzirdama visā pasaulē.

• • •

1912. gada 7. maijā

ʻAbdu'l-Bahá runa Pitsburgā

– 44 –

1912. gada 7. maijā

Viesnīca „Schenley“

Adrese: *Hotel Schenley, Pittsburgh, Pennsylvania*

Sjūzenas Bītijas piezīmes

ESMU ieradies apmeklēt jūsu valsti no Austrumiem. Protams, šis kontinents ir slavējams no visiem skatu punktiem, un visur ir redzamas labklājības pazīmes. Cilvēki parāda izsmalcinātību, un ir daudz liecību par progresīvu civilizāciju. Es sniegšu jums īsu Bahá'u'lláh mācības pamatprincipu izklāstu, lai jūs varētu būt informēti par Bahá'í kustības būtību un nozīmi.

Apmēram pirms sešdesmit gadiem starp dažādām Persijas 44:2
tautām un reliģiskajām konfesijām visaugstākajā mērā pastāvēja naids un strīdi. Visā pasaulē kopumā valdīja karš un nesaskaņas. Šajā laikā Persijā parādījās Bahá'u'lláh un sāka nodoties tautas celšanai un izglītošanai. Viņš apvienoja atšķirīgās sektas un ticības, likvidēja reliģiskos, rasu, patriotiskos un politiskos aizspriedumus un izveidoja stipru vienotības un izlīguma saikni starp dažādām cilvēces pakāpēm un šķirām. Ienaids, kas toreiz pastāvēja starp cilvēkiem, bija tik spīvs un kaismīgs, ka nevarēja būt ne runas pat par parastu biedrošanos. Viņi savā starpā nemaz nesatikās un neapspriedās. Pateicoties Bahá'u'lláh mācības spēkam, tika piedzīvoti visbrīnišķīgākie rezultāti. Viņš izskauda no cilvēku sirdīm aizspriedumus un naidu un viesa tādas pārmaiņas viņu attieksmē vienam pret otru, ka mūsdienās Persijā valda pilnīga saskaņa starp iepriekš fanātiskajiem reliģiju piekritējiem, dažādām sektām un atšķirīgām šķirām. Šis sasniegums nenācās viegli, jo Bahá'u'lláh cieta smagus pārbaudījumus, lielas grūtības un nežēlīgas vajāšanas. Viņš tika ieslodzīts, Viņš tika pakļauts spīdzināšanai, un visbeidzot Viņš tika izraidīts no savas dzimtenes. Viņš līksmi izturēja katru pārbaudījumu un pārestību. Secīgajās trimdās no valsts uz valsti līdz pat debesbraukšanas brīdim no šīs pasaules Viņš varēja

izplatīt savu mācību pat no cietuma. Visur, kur Viņa apspiedēji Viņu sūtīja, Viņš pacēla cilvēces vienesmes karogu un sludināja cilvēces vienotības principus. Daži no šiem principiem ir šādi. Pirmkārt, visas cilvēces pienākums ir izpētīt patiesību. Lai varētu noritēt šāda izpēte, visiem vajadzētu vienoties un būt vienotiem, jo patiesība vai īstenība nav daudzējāda; tā ir nedalāma. Dažādu reliģiju pamatā ir viena patiesība; tāpēc viņu īstenība ir viena.

44:3 Katra no dievišķajām reliģijām iemieso divu veidu priekšrakstus. Pirmie ir tādi, kas attiecas uz garīgajām uztveres spējām, morāles principu attīstību un cilvēka sirdsapziņas aktivizēšanu. Tie ir neatņemami jeb fundamentāli, vieni un tie paši visās reliģijās, nemainīgi un mūžīgi – īstenība nav pakļauta transformācijai. Šo patiesību pasludināja Ābrahāms, to pasludināja Mozus, un Jēzus Kristus iedibināja to cilvēces pasaulē. Visi dievišķie pravieši un vēstneši bija šīs pašas mūžīgās, būtiskās patiesības instrumenti un kanāli.

44:4 Otra paveida priekšraksti dievišķajās reliģijās ir tie, kas attiecas uz cilvēces materiālajām lietām. Tie ir materiālie vai pārejošie likumi, kas var mainīties katrā izpausmes dienā atkarībā no laika vajadzībām, apstākļiem un dažādajām cilvēces spējām. Piemēram, Mozus dienās Viņš ierādīja desmit baušļus attiecībā uz slepkavību. Šie baušļi atbilda to dienu un laikmeta prasībām. Mozus ieviesa citus likumus, kas paredzēja drastiskus sodus – aci pret aci, zobu pret zobu. Sods par zādzību bija plaukstas nociršana. Šie likumi un sodi bija piemēroti tā laika israēliešu tautai, kas dzīvoja tuksnesī apstākļos, kuros bardzība bija nepieciešama un attaisnojama. Bet Jēzus Kristus laikā šāda veida bauslība nebija lietderīga; tāpēc Kristus atcēla un aizstāja Mozus pavēles.

44:5 Īsi sakot, katra no dievišķajām reliģijām satur neatņemamus priekšrakstus, kas nav pakļauti izmaiņām, un materiālos priekšrakstus, kas tiek atcelti atbilstoši laika prasībām. Bet pasaules cilvēki ir atmetuši dievišķo mācību un sekojuši patiesības ārējām formām un atdarinājumiem. Tā kā šīs cilvēku interpretācijas un māņticības atšķiras, ir radušās domstarpības un neiecietība, kā arī ir ņēmuši virsroku strīdi un karadarbība.

Izpētot patiesību vai īstenību, kas ir viņu pašu un citu cilvēku uzskatu pamatā, visi būtu vienoti un vienojušies, jo šī īstenība ir viena; tā nav daudzveidīga un nav dalāma.

Otrs Bahá'u'lláh princips jeb mācība ir pasludinājums par cilvēces vienesmi – ka visi ir Dieva kalpi un pieder vienai ģimenei; ka Dievs ir radījis visus, tāpēc Viņa veltes ir universālas; un ka Viņa gādība, sagatavošana, uzturēšana un sirsnīgā laipnība ieskauj visu cilvēci. 44:6

Tā ir dievišķā pieeja, un cilvēkam nav iespējams likt pamatus labākam plānam un regulējumam par to, ko ir iedibinājis Dievs. Tāpēc mums ir jāatzīst godības pilnā Kunga mērķis un jāpalīdz tam. Ja jau Dievs izturas laipni un mīloši pret visiem, kāpēc gan mums vajadzētu būt nelaipniem? Tā kā šī cilvēce ir viena saime, kāpēc lai tās locekļi noņemtos ar naidošanos un strīdiem? Tāpēc uz cilvēci ir jāraugās ar vienlīdzīgu vērtējumu un ar līdzvērtīgu mīlestības attieksmi. Cildenākais no cilvēkiem ir tas, kurš kalpo cilvēcei, un vistuvāk Dieva slieksnim ir tas, kurš ir viszemākais no Viņa kalpiem. Cilvēka godība un varenība ir atkarīga no viņa kalpošanas saviem līdzcilvēkiem, nevis no naida paušanas. 44:7

Trešais Bahá'u'lláh princips jeb mācība ir reliģijas un zinātnes vienesme. Jebkura reliģiska pārliecība, kas nav savietojama ar zinātniskiem pierādījumiem un pētījumiem, ir māņticība, jo patiesa zinātne ir saprāts un īstenība, un reliģija būtībā ir īstenība un tīrs saprāts; tāpēc tām abām ir jāsaskan. Reliģiskā mācība, kas ir pretrunā ar zinātni un saprātu, ir cilvēka izgudrojums un iztēles auglis, kas nav pieņemama, jo zināšanu pretmets un pretstats ir māņticība, kas dzimusi no cilvēka nezināšanas. Ja mēs sakām, ka reliģija ir pretstatā zinātnei, mums trūkst zināšanu vai nu par patieso zinātni vai arī par patieso reliģiju, jo abas ir balstītas uz saprāta premisām un secinājumiem un abām ir jāiztur katrai sava pārbaude. 44:8

Ceturtais Bahá'u'lláh princips jeb mācība ir cilvēces ekonomisko standartu pielāgošana un izlīdzināšana. Tas attiecas uz jautājumu par cilvēka iztiku. Ir skaidrs, ka pašreizējās pārvaldes sistēmās un apstākļos nabadzīgie ir pakļauti 44:9

vislielākajam trūkumam un ciešanām, kamēr citi, kam paveicies vairāk, dzīvo tādā greznībā un pārpilnībā, kas pārsniedz viņu faktiskās vajadzības. Šī sadalījuma un privilēģiju nevienlīdzība ir viena no samilzušākajām un būtiskākajām cilvēku sabiedrības problēmām. Acīmredzami ir vajadzīga izlīdzināšana un sadale, ar kuras palīdzību visi varētu baudīt dzīves ērtības un privilēģijas. Par līdzekli ir jākļūst apstākļu pielāgošanai tiesību aktos. Arī bagātajiem ir jābūt žēlsirdīgiem pret nabadzīgajiem, no sirds sniedzot savu artavu viņu vajadzību apmierināšanā bez spaidiem vai pierunāšanas to darīt. Ieviešot šo principu cilvēces reliģiskajā dzīvē, tiks nodrošināts līdzsvars pasaulē.

44:10 Piektais Bahá'u'lláh princips jeb mācība ir reliģisko, rasu, patriotisko un politisko aizspriedumu atmešana, jo tie grauj cilvēku sabiedrības pamatus. Visa cilvēce ir viena Dieva radības un kalpi. Zemes virsma ir viena mājvieta; cilvēce ir viena ģimene un saime. Atšķirības un robežas ir mākslīgas, cilvēciskas. Kāpēc starp cilvēkiem ir jābūt nesaskaņām un strīdiem? Visiem jākļūst vienotiem un saskaņotiem kalpošanā cilvēces pasaulei.

44:11 Sestais Bahá'u'lláh princips jeb mācība attiecas uz vīrieša un sievietes vienlīdzību. Viņš ir paziņojis, ka Dieva vērtējumā dzimuma atšķirības nepastāv. Tas, kura sirds ir vistīrākā, kura darbi un kalpošana Dieva Lietā ir dižāki un cēlāki, ir pieņemamākais dievišķā sliekšņa priekšā – neatkarīgi no tā, vai viņš ir vīrietis vai sieviete. Augu un dzīvnieku valstīs dzimums pastāv pilnīgā vienlīdzībā un bez atšķirības vai mānīga vērtējuma. Kaut arī intelekta un saprāta ziņā dzīvnieks ir zemāks par cilvēku, tas atzīst dzimumu vienlīdzību. Kāpēc gan cilvēkam, kurš ir apveltīts ar taisnīguma sajūtu un sirdsapziņas jūtām, būtu jāvēlas, lai kāds no cilvēku ģimenes locekļiem tiktu novērtēts un uzskatīts par padoto? Šāda šķirošana nav nedz gudra, nedz pārdomāta; tāpēc Bahá'u'lláh ir atklājis reliģijas principu, ka sievietei ir jāpiešķir iespējas vienlīdzīgai izglītībai ar vīrieti un pilnīgas tiesības uz viņa privilēģijām. Proti, vīriešu un sieviešu izglītībā nedrīkst būt atšķirības, lai sieviete sociālekonomiskajā līdzsvarā izkoptu līdzvērtīgu spēju un nozīmi ar vīrieti. Tad pasaule sasniegs vienotību un saskaņu. Iepriekšējos laikmetos

cilvēce bija trūkumu vajāta un neefektīva, jo tā bija nepilnīga. Karš un tā postījumi ir pasaulei nodarījuši kaitējumu; sievietes izglītība būs varens solis pretī tā atcelšanai un izbeigšanai, jo viņa izmantos visu savu ietekmi pret karu. Sieviete audzina bērnu un audzina jaunieti līdz briedumam. Viņa atteiksies atdot savus dēlus par upuriem kaujas laukā. Patiesībā viņa būs svarīgākais faktors vispārēja miera un starptautiskas šķīrējtiesas nodibināšanā. Varam būt droši, ka sieviete izskaudīs karu no cilvēces vidus. Tā kā cilvēku sabiedrība sastāv no divām daļām – vīriešiem un sievietēm, kas katra papildina otru, tad cilvēces laimi un stabilitāti nevar nodrošināt, ja vien abas nav pilnveidotas. Tāpēc vīrieša un sievietes standartiem un statusam ir jātiek izlīdzinātiem.

Citu mācību un principu starpā Bahá'u'lláh sniedz padomus visu sabiedrības locekļu izglītošanā. Nevienam cilvēkam nedrīkst liegt vai atņemt intelektuālo attīstību, kaut arī katram tā jāsaņem atbilstoši spējām. Nevienu nedrīkst atstāt nezināšanas stadijā, jo neizglītotība ir cilvēces trūkums. Visai cilvēcei ir jāsniedz zināšanas par zinātni un filozofiju – tas ir, tik daudz, cik var uzskatīt par nepieciešamu. Visi nevar būt zinātnieki un filozofi, bet katram ir jāizglītojas atbilstoši savām vajadzībām un nopelniem. 44:12

Bahá'u'lláh māca, ka cilvēces pasaulei ir vajadzīga Svētā Gara dvaša, jo garīgā iedvesmā un apgaismā tiek sasniegta patiesa vienesme ar Dievu un cilvēku. Dižāko mieru nevar nodrošināt ar rasu varu un cīņu; to nevar nodibināt ar patriotisku nodošanos un upurēšanos; nācijas ir ļoti atšķirīgas, un lokālpatriotismam ir ierobežojumi. Turklāt ir skaidrs, ka politiskā vara un diplomātiskās spējas neveicina vispārēju saprašanos, jo valdību intereses ir dažādas un savtīgas; turklāt tā nebūs iespējams panākt starptautisku saskaņu un samierināšanos, jo cilvēku viedokļi ir kļūdaini un pēc būtības dažādi. Vispārējs miers ir neiespējams ar cilvēku un materiālo spēku palīdzību; tam ir jānāk no garīgā spēka. Ir vajadzīgs visaptverošs virzītājspēks, kas nostiprinās cilvēces vienesmi un iznīcinās kara un nesaskaņu pamatus. To nevar izdarīt neviens cits kā tikai dievišķais spēks; tāpēc tas tiks paveikts ar Svētā Gara dvašas palīdzību. 44:13

44:14 Neatkarīgi no tā, cik tālu materiālā pasaule virzās uz priekšu, tā nevar nodrošināt cilvēces laimi. Laime būs nodrošināta tikai tad, kad materiālā un garīgā civilizācija būs saistītas un saskaņotas. Tad materiālā civilizācija nešķiedīs savus spēkus ļaunuma atbalstīšanai, graujot cilvēces vienesmi, jo materiālajā civilizācijā labais un ļaunais virzās uz priekšu kopīgi un vienādā tempā. Piemēram, apsveriet cilvēka materiālo progresu iepriekšējā desmitgadē. Ir dibinātas skolas un koledžas, slimnīcas, labdarības iestādes, zinātniskās akadēmijas un filozofijas tempļi, taču līdz ar šīm attīstības liecībām attiecīgi pieaugusi cilvēku nogalēšanas līdzekļu un ieroču izgudrošana un ražošana. Senākajos laikos kara ierocis bija zobens; tagad tā ir šautene ar patronu aptveri. Seno cilvēku pasaulē vīri cīnījās ar šķēpiem un dunčiem; tagad viņi lieto šāviņus un bumbas. Tiek būvēti drednauti, izgudrotas torpēdas, un ik pēc dažām dienām parādās jauni munīcijas veidi.

44:15 Tas viss ir materiālās civilizācijas rezultāts; tāpēc, lai arī materiālā attīstība veicina labus dzīves mērķus, tā vienlaikus kalpo arī ļauniem mērķiem. Dievišķā civilizācija ir laba, jo tā kultivē morāli. Apsveriet, ko cilvēku morālei ir devuši Dieva pravieši. Jēzus Kristus aicināja visus uz Dižāko Mieru caur tikumības izkopšanu. Ja dievišķās civilizācijas morālie priekšraksti un pamati apvienosies ar cilvēka materiālo attīstību, nav šaubu, ka cilvēku pasaulē tiks sasniegta laime un ka no visām pusēm tiks sludināta prieka vēsts par mieru virs zemes. Tad cilvēce sasniegs neparastu progresu, cilvēka saprāta sfēra tiks neizmērojami paplašināta, parādīsies brīnišķīgi izgudrojumi un atklāsies Dieva gars; visi cilvēki biedrosies priekā un emocijās, un Valstības bērniem tiks dāvāta mūžīgā dzīvība. Tad iedarbosies dievišķais spēks, un Svētā Gara dvaša iespiedīsies visu lietu būtībā. Tāpēc materiālajai un dievišķajai jeb žēlsirdīgajai civilizācijai ir jāattīstās kopā, līdz tiks īstenotas cilvēces augstākās tieksmes un vēlmes.

44:16 Šīs ir dažas no Bahá'u'lláh mācības tēmām un principiem, kas īsumā izklāstīti, lai jūs varētu būt informēti par to nozīmi un mērķi un rastu tajos stimulu savām zināšanām un darbībām. Es lūdzu Dievu palīdzēt šai plaukstošajai un progresīvajai nācijai un dāvāt savu svētību šai taisnīgajai valdībai un brīnišķīgajam Rietumu kontinentam.

1912. gada 11.–20. maijā

ʻAbdu'l-Bahá runas Ņujorkā, Monklērā un Džērsisitijā

– 45 –

1912. gada 11. maijā

Riversaidas iela 227, Ņujorka

Adrese: *227 Riverside Drive, New York*

Džona Dž. Grandija piezīmes

IR PAGĀJUŠAS tikai trīs nedēļas, kopš esam bijuši prom no Ņujorkas draugiem, tomēr ilgas jūs sastapt ir bijušas tik lielas, ka tie šķiet kā trīs mēneši. Kopš atstājām jūs, mēs neesam atpūtušies ne dienā, ne naktī – ne ceļojot, ne pārvietojoties, ne runājot –, tomēr tas viss tika tik patīkami paveikts, un mēs esam bijuši ļoti laimīgi. Slava Dievam! Visur un visu laiku ir bijis *harakat, harakat, harakat* („kustībā, kustībā, kustībā").

45:2 Draugi Amerikā ir ļoti labi. Visi cilvēki, kurus esam šeit satikuši, ir laipni un patīkami. Viņi ir pieklājīgi un nav naidīgi, kaut arī zināmā mērā vērtējoši. Neliela daļa no viņiem šķiet aizspriedumaini, tomēr pat viņiem ir kādi labi argumenti. Amerikāņu tautai piemīt patiesa mīlestība uz progresu. Viņi nav apmierināti ar stāvēšanu uz vietas. Viņi ir enerģiski un progresīvi. Kad redzat koku augam un attīstāmies, ceriet uz tā panākumiem. Tas galu galā ziedēs un nesīs augļus. Ja redzat izkaltušu bluķi vai vecus kokus, uz augļiem no tiem nav ko cerēt.

45:3 Mums uzdotie jautājumi ir bijuši īstajā vietā un par tēmu. Mūsu atbildes nav izmantotas intrigām un strīdiem. Mēs sastapām zinātniekus un mācītus vīrus un apmierinājām viņu interesi ar saviem skaidrojumiem. Svarīgi cilvēki pauda gandarījumu un prieku par mūsu atbildēm uz viņu jautājumiem. Īsāk sakot, mūsu satikto cilvēku kopumā būtu grūti atrast kādu neapmierināto. Dažu zinātnisku prātu mērķis bija tikai neauglīga diskusija. Čikāgā mēs satikām divus garīdzniekus – vienu, kad teicām uzrunu baznīcā, un otru, ar ko kopā vakariņojām. Abi izrādīja lielu mīlestību. Tāpat starp visiem satiktajiem cilvēkiem neviens pats pret mums nesacēlās vai arī neaizgāja vīlies.

Vakar Vašingtonā satikām svarīgu cilvēku grupu. Kāds politiskajās aprindās ievērojams cilvēks ieradās ar Augstākās tiesas tiesnesi. Klāt bija daudzas diplomātisko aprindu dāmas. Pēc mūsu runāšanas politiķis, kuru pieminējām, norādīja, ka visu reliģiju pamats kopš neatminamiem laikiem ir bijis miers, mīlestība un saskaņa – principi, kas veicina sadraudzību un apvienošanos –, tomēr viņš izteicās, ka Jēzus ir bijis „nesaskaņu un strīdu cēlonis, nevis vienotības īstenošanas faktors". „Tāpēc," viņš teica, „es nevaru pieņemt jūsu apgalvojumus un skaidrojumus, ka reliģija ir kalpojusi cilvēku dzīves uzlabošanai." Pēc tam, kad mēs paskaidrojām sīkāk, viņš teica: „Jūsu teiktais var likt man pārvērtēt savus uzskatus un piekrist jums." Šajā laikā tiesnesis klusēja. Bažīdamies, ka viņam varētu būt kāda neapmierinātības sajūta, mēs jautājām, vai viņam kaut kas ir iebilstams. Viņš atbildēja: „Nebūt nē! Nepavisam! Viss ir kārtībā! Viss ir kārtībā!" Tas ir Rietumiem raksturīgais izteiciens: „Viss ir labi! Viss kārtībā!" 45:4

Šajā sanāksmē piedalījās arī vairākas valdības amatpersonas, Amerikas Savienoto Valstu senatori, daudzi ārlietu diplomātiskā korpusa pārstāvji, armijas un jūras flotes virsnieki un citi augsta līmeņa vadītāji. Dieva kalpone, mūsu saimniece, piedzīvoja daudz grūtību sagatavošanās un izklaides pasākuma laikā, bet vienmēr bija aktīva un enerģiska kalpošanā, aicinot svarīgus un ietekmīgus cilvēkus uz sapulcēm. Mēs runājām ar visiem no viņu pašu skatupunkta, un rezultāti bija visādā ziņā apmierinoši; mēs strādājām dienu un nakti, tāpēc bija ļoti maz laika individuālām un privātām intervijām. 45:5

Arī Vašingtonā mēs sasaucām melnādaino un baltādaino sapulci. Apmeklētāju skaits bija ļoti liels, dominēja melnādainie. Mūsu otrajā sapulcē bija pretēji, bet trešajā tikšanās reizē mēs nevarējām pateikt, kura ādas krāsa dominēja. Šīs tikšanās bija lieliska praktiska stunda par krāsu un rasu vienotību bahāju mācībā. 45:6

Daļa no mūsu teiktā bija: melnādainajam cilvēkam vienmēr ir jābūt pateicīgam baltādainajam cilvēkam, jo viņš ir izrādījis lielu drosmi un pašatdevi melnās rases labā. Četrus gadus viņš 45:7

cīnījās par viņu lietu, izturot smagas grūtības, upurējot dzīvību, ģimeni, bagātību, visu sava melnādainā brāļa dēļ, līdz lielais karš beidzās ar brīvības pasludināšanu. Šie pūliņi un sasniegumi ietekmēja un nesa labumu melnajai rasei visā pasaulē. Ja tas nebūtu paveikts, melnādainais cilvēks Āfrikā joprojām būtu sasaistīts verdzības važās. Tāpēc viņa rasei visā vajadzētu būt pateicīgai, jo nav iespējams izrādīt vēl lielāku humānisma un drosmīgas ziedošanās pierādījumu kā to, kuru ir parādījis baltādainais cilvēks. Nekāda nepateicība nevarētu būt lielāka vai nosodāmāka par to, ja Amerikas Savienoto Valstu melnādainie aizmirstu šo balto cilvēku upuri, dedzību un vīrišķību. Ja viņi varētu redzēt Āfrikas melnādaino cilvēku nožēlojamos apstākļus un apkārtni, kontrasts būtu acīmredzams un skaidri manāms, ka melnā rase Amerikā bauda nesalīdzināmas priekšrocības. Komforts un civilizācija, kurā viņi šeit dzīvo, ir baltādainā cilvēka pūļu un upuru nopelns. Ja šis upuris nebūtu ticis pienests, viņi joprojām būtu verdzības saitēs un ķēdēs, tik tikko izcelti no aborigēnu stāvokļa. Tāpēc vienmēr izrādiet pateicību baltādainajam cilvēkam. Galu galā visas atšķirības izzudīs, un jūs pilnībā iegūsit viņa draudzību.

45:8 Dievs nešķiro starp balto un melno rasi. Ja cilvēku sirdis ir šķīstas, Viņam ir pieņemamas abas rases. Dievs neizrāda īpašu cieņu cilvēkiem ne ādas krāsas, ne rases dēļ. Viņam ir pieņemamas visas krāsas, vai tās būtu baltas, melnas vai dzeltenas. Tā kā visi ir radīti pēc Dieva tēla, mums ir jānonāk pie saprašanas, ka visi iemieso dievišķās iespējas. Ja jūs ieejat dārzā un redzat, ka visi ziedi ir vienādi pēc formas, sugas un krāsas, to iespaids ir nogurdinošs acīm. Dārzs ir skaistāks, ja ziedi ir daudzkrāsaini un dažādi; daudzveidība piešķir burvību un izrotā. Baložu barā daži ir balti, daži melni, sarkani, zili; tomēr viņi to nenošķir savā starpā. Visi ir baloži, neatkarīgi no to krāsas.

45:9 Šī formu un krāsu dažādība, kas izpaužas visās valstībās, ir saskaņā ar radošo gudrību, un tai ir dievišķs mērķis. Tomēr tas, vai radības ir vienādas vai atšķirīgas, nedrīkst izraisīt nesaskaņas un strīdus starp tām. Tieši kāpēc cilvēkam būtu jārod pamats nesaskaņām savu līdzcilvēku ādas krāsā vai rasē? Neviens izglītots

vai apgaismots prāts nepieļaus, ka šāda atšķirības un nesaskaņas pastāv vai ka tām ir jebkāds pamats. Tāpēc baltādainajiem jābūt taisnīgiem un laipniem pret melnādainajiem, kuriem savukārt jāatspoguļo līdzvērtīgs atzinības un pateicības mērs. Tad pasaule kļūs par vienu diženu raibu un daudzkrāsainu ziedošas cilvēces dārzu, kas sacenšas savā starpā tikai garīgajos tikumos un žēlastībā.

– 46 –

1912. gada 12. maijā

Vienotības baznīca

Adrese: *Unity Church, Montclair, New Jersey*

Esteres Fosteras piezīmes

ES VĒLOS šīs godājamās sapulces priekšā runāt par dievišķo vienotību – Dieva vienesmi.

Pašsaprotams ir fakts, ka dabiskā eksistence nekad nevar 46:2
aptvert un apjaust seno un būtisko Īstenību. Pilnīgs nespēks nevar izprast absolūtu spēku. Skatoties uz radības pasauli, mēs atklājam pakāpju atšķirības, kas padara par neiespējamu zemākajam izprast augstāko. Piemēram, minerālu valsts, lai cik tā arī attīstītos, nekad nevar aptvert augu valsts parādības. Neatkarīgi no tā, kādu attīstību sasniegtu augs, tas nevar uztvert nekādu vēstījumu no dzīvnieku valsts, un tam nevar noritēt saskarsme ar to. Lai cik nevainojama būtu koka augšana, tas nespēj aptvert redzes, dzirdes, ožas, garšas un taustes sajūtu; tās pārsniedz koka ierobežojumus. Kaut arī koks ir radību pasaules eksistencei piederīgais, tam tomēr nav zināšanu par dzīvnieku valsts augstāko pakāpi. Tāpat, lai cik liela būtu dzīvnieka attīstība, tam nevar būt ne jausmas par cilvēka līmeni, nedz arī zināšanas par intelektu un garu. Šķērslis šai izpratnei ir pakāpju atšķirība. Zemākā pakāpe nevar aptvert augstāko, kaut arī visi atrodas vienā un tajā pašā radību pasaulē – vai tā būtu minerālu vai augu, vai dzīvnieku. Pakāpe ir šķērslis un ierobežojums. Cilvēka

eksistences līmenī mēs varam teikt, ka mums ir zināšanas par augiem, to īpašībām un augļiem; bet augs par mums neko nezina un no mums neko nesaprot. Neatkarīgi no tā, cik tuvu pilnībai šī roze varētu virzīties uz priekšu savā sfērā, tai nekad nevar būt dzirdes un redzes. Ja reiz radošajā pasaulē, kas ir dabas pasaule, pakāpes atšķirība ir šķērslis vai traucēklis izpratnei, tad kā gan cilvēks, kas ir radīts kā nepieciešamība, var aptvert seno dievišķo Īstenību, kas ir visa pamats? Tas nav iespējams, jo dievišķības īstenība ir svētīta pāri radītās būtnes – cilvēka saprašanai.

46:3 Turklāt viss, ko cilvēks var aptvert, no cilvēka skatupunkta ir ierobežots, savukārt cilvēks pretskatā ir gluži kā bezgalīgs. Vai tad ir iespējams, ka Dieva īstenība ir ierobežota un radība – cilvēks – ir bezgalīgs? Gluži pretēji, īstenība ir pretēja; cilvēks ir ierobežots, kamēr dievišķuma būtība ir bezgalīga. Visam, kas iekļaujas cilvēka izpratnes sfērā, jābūt ierobežotam un gaistošam. Tā kā dievišķuma būtība pārsniedz cilvēka izpratni, Dievs sūta noteiktas dievišķās īstenības Izpausmes, kurām Viņš piešķir debesu mirdzumu, lai tie būtu starpnieki starp cilvēkiem un Viņu pašu. Šīs svētās Dieva Izpausmes jeb Pravieši ir kā spoguļi, kas ir guvuši apgaismību no Patiesības Saules, taču Saule nenolaižas no sava augstā zenīta un neieplūst spogulī. Patiešām, šis spogulis ir sasniedzis pilnīgu spīdumu un tīrību, līdz tajā ir attīstīta visaugstākā atstarošanas spēja; tāpēc tajā izpadās Īstenības Saule ar tās vispilnīgāko mirdzumu un spožumu. Šie spoguļi ir uz zemes, turpretim dievišķā īstenība atrodas savā augstākajā apogejā. Lai arī tās stari spīd un tajos izpaužas siltums; lai arī šie spoguļi stāsta savu stāstu par tās mirdzumu, Saule tomēr paliek savā cēlajā stāvoklī; tā nenolaižas; tā pati nekur neieiet, jo tā ir svēta un svētīta.

46:4 Dievišķības un Īstenības Saule ir atsatrojusies dažādos spoguļos. Kaut arī šo spoguļu ir daudz, tomēr Saule ir viena. Dieva veltes ir viens veselums; dievišķās reliģijas īstenība ir viena. Apsveriet, kā viena gaisma ir atspoguļojusies dažādos spoguļos vai tās izpausmēs. Ir noteiktas dvēseles, kas mīl Sauli; tās uztver Saules mirdzumu no jebkura spoguļa. Viņi nav pieķēdēti vai piestiprināti pie spoguļiem; viņi ir pieķērušies pašai Saulei un

dievina to, lai no kuras vietas tā spīdētu. Bet tie, kas dievina spoguli un ir pieķērušies tam, zaudē iespēju saskatīt saules gaismu, kad tā spīd no cita spoguļa. Piemēram, Īstenības Saule atklājās no Mozus spoguļa. Cilvēki, kuri bija godprātīgi, pieņēma un ticēja tam. Kad tā pati Saule atspīdēja no mesiāniskā spoguļa, jūdi, kuri nebija Saules mīļotāji un kurus bija savažojusi viņu Mozus spoguļa pielūgsme, neuztvēra Jēzū mirdzošās Īstenības Saules gaismas starus un mirdzumu; tādēļ viņiem tika atņemtas tās veltes. Tomēr Īstenības Saule, Dieva Vārds, pilnīgāk un brīnišķīgāk spīdēja no mesiāniskā spoguļa caur brīnišķīgo Jēzus Kristus kanālu. Tās mirdzums bija acīmredzami spožs, taču līdz pat šai dienai ebreji turas pie Mozus spoguļa. Tāpēc viņiem ir liegta iespēja pieredzēt mūžības gaismu Jēzū.

Īsāk sakot, Saule ir viena, un gaisma ir viena, kas spīd pār visām dabas būtnēm. Katrai radībai tiek daļa no tās, bet tīrais spogulis var pilnīgāk un pilnvērtīgāk atklāt stāstu par tās veltēm. Tāpēc mums ir jāgodina saules gaisma, lai arī caur kādu spoguli tā izpaustos. Mēs nedrīkstam kultivēt aizspriedumus, jo aizspriedumi ir šķērslis aptveršanai. Tā kā gaisma ir viena, visu atsevišķo cilvēku īstenībai ir jākļūst par vienas gaismas saņēmēju, tajā atpazīstot pārliecinošo spēku, kas tos apvieno savā gaismas starojumā. 46:5

Šajā mirdzošajā gadsimtā, es ceru, ka Patiesības Saule apgaismos visu cilvēci. Lai acis atveras un ausis kļūst vērīgas; lai dvēseles atdzīvojas un biedrojas visaugstākajā saskaņā kā vienas gaismas saņēmējas. Iespējams, Dievs novērsīs šos tūkstošiem gadu ilgos strīdus un karus. Lai šī asinsizliešana izzūd, šī tirānija un apspiešana beidzas, šī karadarbība apstājas. Lai mīlestības gaisma atspīd un apgaismo sirdis, un lai cilvēku dzīves tiek nostiprinātas un savienotas, līdz mēs visi atradīsim saprašanos un rimtību vienas telts pavēnī un ar Dižākā Miera karogu virs mūsu galvām nemitīgi virzīsimies uz priekšu. 46:6

Ak, laipnais Kungs! Ak Tu, kas esi dāsns un žēlsirdīgs! Mēs esam Tava sliekšņa kalpi un esam sapulcējušies Tavas dievišķās vienotības aizsargājošajā pavēnī. Tavas žēlsirdības saule spīd pār visiem, un Tavu velšu mākoņi izlej savas svētības pār visiem. 46:7

Tavas dāvanas aptver visu, Tava mīlošā aizgādība uztur visu, Tava aizsardzība sniedz paēnu visam, un Tavas labvēlības skatieni tiek mesti uz visiem. Ak Kungs! Piešķir savas bezgalīgās dāvanas un ļauj atspīdēt Tavas vadības gaismai. Apgaismo acis, iepriecini sirdis ar paliekošu prieku. Piešķir visiem cilvēkiem jaunu garu un dāvā tiem mūžīgo dzīvību. Atver patiesas izpratnes vārtus un ļauj spoži atspīdēt ticības gaismai. Sapulcini visus cilvēkus Tavu velšu pavēnī un liec tiem apvienoties saskaņā, lai tie kļūtu kā vienas saules stari, kā viena okeāna viļņi un kā viena koka augļi. Lai viņi dzer no vienas strūklakas. Lai viņus veldzē tās pašas vēsmas. Lai viņi saņem apgaismību no viena gaismas avota. Tu esi devējs, līdzcietīgais, visuvaldītājs.

– 47 –

1912. gada 12. maijā

Starptautiskā Miera foruma sanāksme Greisas metodistu (anglikāņu) baznīcā

Adrese: *Grace Methodist Episcopal Church, West 104th Street, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

PĀRSKATOT vēsturi no sākuma līdz mūsdienām, mēs atklājam, ka strīdi un karš ir valdījuši visā cilvēku pasaulē. Kari – reliģiskie, rasu vai politiskie – ir radušies cilvēku nezināšanas, neizpratnes un izglītības trūkuma dēļ. Vispirms mēs apsvērsim reliģiskās nesaskaņas un konfliktus.

47:2 Ir skaidrs, ka dievišķie pravieši ir ienākuši pasaulē iedibināt cilvēces mīlestību un saprašanos. Tie ir bijuši gani, nevis vilki. Gans iznāk sapulcināt un vadīt savu ganāmpulku, nevis tos izklīdināt un sēt nesaskaņas. Katrs dievišķais gans ir savācis ganāmpulku, kas agrāk bija izklīdināts. Viens no ganiem bija Mozus. Laikā, kad Israēla ciltis klaiņoja un izklīda, Viņš sapulcināja, apvienoja un izglītoja tās augstākas spējas un progresa līmeņus, līdz tās pārgāja no disciplīnas tuksneša uz

īpašuma svēto zemi. Viņš pārvērta viņu pagrimumu godībā, nabadzību pārveidoja bagātībā un viņu netikumus aizstāja ar tikumiem, līdz tie sasniedza tādu zenītu, ka kļuva iespējams Zālamana neierobežotās varas spožums un viņu civilizācijas slava izplatījās Austrumos un Rietumos. Tāpēc ir skaidrs, ka Mozus bija dievišķais gans, jo Viņš sapulcināja Israēla ciltis un apvienoja tās lielas valsts varenībā un spēkā.

47:3 Kad uzausa Jēzus Kristus mesiāniskā zvaigzne, Viņš paziņoja, ka ir nācis, lai savāktu kopā pazudušās ciltis vai izklīdinātās Mozus avis. Viņš ne tikai ganīja Israēla ganāmpulku, bet arī pulcēja cilvēkus no Haldejas, Ēģiptes, Sīrijas, senās Asīrijas un Feniķijas. Šie cilvēki bija ārkārtīgi naidīgā stāvoklī, izslāpuši pēc cits cita asinīm ar dzīvniecisku nežēlību; bet Jēzus Kristus viņus saveda kopā, nostiprināja un vienoja savā Lietā un noslēdza starp viņiem tādas mīlestības saites, ka naids un karadarbība tika atmesta. Tāpēc ir skaidrs, ka dievišķā mācība ir paredzēta, lai radītu vienotību cilvēku pasaulē un iedibinātu cilvēcē mīlestības un sadraudzības pamatus. Dievišķā reliģija nav pamats nesaskaņām un domstarpībām. Ja reliģija kļūst par ienaida un strīdu avotu, priekšroka jādod reliģijas atmešanai. Reliģija ir iecerēta kā politiskās iekārtas dzīvības devēja; ja tā ir cilvēcības nāves cēlonis, tās neesamība būtu svētība un labums cilvēkam. Tāpēc mūsdienās ir jāmeklē dievišķā mācība, jo tā ir zāles pret mūsdienu cilvēces apstākļiem. Zāļu mērķis ir dziedēt un izārstēt. Ja tās izraisa sliktākus simptomus, labak būtu, lai šis zāles pazustu vai to lietošana tiktu pārtraukta.

47:4 Laikā, kad arābu ciltis un klejotāju tautas bija ļoti nošķirtas, dzīvoja tuksnešos nelikumīgos apstākļos, starp tiem nemitējās nesaskaņas un asinsizliešana, neviena cilts nebija brīva no citas uzbrukuma un iznīcināšanas draudiem – tik kritiskā laikā parādījās Muḥammad. Viņš sapulcināja šīs tuksneša mežoņu ciltis, samierināja, apvienoja un saskaņoja tās, līdz ienaids un karadarbība izbeidzās. Arābu nācija nekavējoties progresēja, līdz tās valsts paplašinājās uz Rietumiem līdz Spānijai un Andalūzijai.

47:5 No šiem faktiem un pieņēmumiem mēs varam secināt, ka dievišķo reliģiju dibināšana ir paredzēta mieram, nevis karam

un asins izliešanai. Tā kā visas reliģijas ir balstītas uz vienu īstenību, kas ir mīlestība un vienotība, tad karus un nesaskaņas, kas ir raksturīgi reliģijas vēsturei, ir izsaukuši vēlāk radušies atdarinājumi un māņticības. Reliģija ir īstenība, un īstenība ir viena. Tāpēc Dieva reliģijas pamati patiesībā ir vienoti. Pamatos nav ne atšķirību, ne izmaiņu. Nobīdes izraisa akla atdarināšana, aizspriedumi un pieķeršanās ārējām izpausmēm, kuras parādās vēlāk; un, tā kā ir atšķirības, rodas nesaskaņas un domstarpības. Ja pasaules reliģijas atmestu šos grūtību cēloņus un meklētu pamatus, visi saprastos, un strīdi un nesaskaņas izzustu; jo reliģija un īstenība ir viena, nevis vairākas.

47:6 Citus karus izraisa tīri iedomātas rasu atšķirības; jo cilvēce ir viena cilts, viena rase un pēcnācēji, kas apdzīvo vienu zemeslodi. Radošajā plāksnē nav rasu atšķirību un dalījuma, piemēram, francūzis, anglis, amerikānis, vācietis, itālis vai spānis; visi pieder vienai saimei. Šīs robežas un atšķirības ir cilvēciskas un mākslīgas, nevis dabiskas un oriģinālas. Visa cilvēce ir viena koka augļi, viena dārza ziedi, vienas jūras viļņi. Dzīvnieku valstī šādas atšķirības un dalījums netiek novērots. Austrumu aitas un Rietumu aitas mierīgi biedrotos. Austrumu ganāmpulks nekad neizskatīsies pārsteigts, it kā teiktu: „Tās ir rietumu aitas; tās nepieder mūsu valstij." Visas pulcētos saskaņā un baudītu vienas ganības bez lokālām vai rasu atšķirībām. Dažādu valstu putni draudzīgi sajaucas vienā barā. Mēs konstatējam šīs īpašības dzīvnieku valstī. Vai cilvēkam būtu jāatņem sev šie tikumi? Cilvēks ir apveltīts ar pārāku spriešanas spēku un uztveres spēju; viņš ir dievišķo velšu izpausme. Vai rasu idejām viņa valstī būtu jāņem virsroka un jāaptumšo vienotības radošais mērķis? Vai viņam jāteic: „Es esmu vācietis", „Es esmu francūzis" vai „anglis" un jāpiesaka karš šīs iedomātās un cilvēciskās atšķirības dēļ? Dievs pasarg'! Šī zeme ir vienas mājas un visas cilvēces dzimtene; tāpēc cilvēku ciltij vajadzētu ignorēt atšķirības un robežas, kas ir mākslīgas un veicina nesaskaņas un naidīgumu. Mēs esam nākuši no Austrumiem. Slava Dievam! Mēs uzskatām, ka šis kontinents ir plaukstošs, klimats ir labvēlīgs un apburošs, iedzīvotāji ir laipni un pieklājīgi, valdība ir objektīva un taisnīga. Vai mums pieļaut

kādu citu domu un sajūtu, izņemot mīlestību uz jums? Vai mums teikt: „Šī nav mūsu dzimtene; tāpēc te viss ir nosodāms“? Tā būtu rupja nezināšana, kurai cilvēks nedrīkst sevi pakļaut. Cilvēks ir apveltīts ar spējām izpētīt īstenību, un īstenība ir tāda, ka cilvēce radošajā plāksnē ir vienota un vienlīdzīga. Tāpēc ir jāatmet nepatiesās atšķirības rasu un izcelsmes zemju starpā, kas ir karadarbības faktori un cēloņi.

Padomājiet par to, kas notiek Tripolē: kā tiek nogalināti 47:7
nabagi un abās pusēs tiek izlietas bezpalīdzīgo asinis; bērni paliek bez tēva; tēvi apraud savu dēlu nāvi; mātes lūzt žēlabās par mīļo cilvēku zaudēšanu. Un kāds galu galā ir labums? Nekā noderīga. Vai tāpēc tas ir attaisnojams? Mājdzīvnieki neizpauž naidu un cietsirdību viens pret otru; tā ir savvaļas un mežonīgo zvēru īpašība. Tūkstoš aitu ganāmpulkā jūs nepieredzēsiet asinsizliešanu. Neskaitāmas putnu sugas savos baros miermīlīgi sadzīvo. Vilki, lauvas, tīģeri ir bez žēlastības, jo tāds ir viņu dabiskais un nepieciešamais paņēmiens barības iegūšanai. Cilvēkam nav vajadzīga tāda mežonība; viņš nodrošina sev iztiku citos veidos. Tāpēc ir acīmredzams, ka karu, nežēlību un asinsizliešanu cilvēku valstī izraisa cilvēku alkatība, naids un egoisms. Nāciju karaļi un valdnieki bauda greznību un vieglu dzīvi savās pilīs un sūta uz kaujas lauku vienkāršos cilvēkus – pienes tos kā lielgabalu barību un mērķus. Katru dienu viņi izgudro jaunus instrumentus cilvēces pamatu pilnīgākai iznīcināšanai. Viņi ir bezjūtīgi un nežēlīgi pret saviem līdzcilvēkiem. Kas izpirks to māšu ciešanas un bēdas, kuras ir tik maigi rūpējušās par saviem dēliem? Kādas bezmiega naktis viņas ir pavadījušas, un kādas ziedošanās un mīlestības dienas viņas ir atdevušas, lai viņu bērni sasniegtu pilngadību! Tomēr šo karojošo valdnieku mežonīgums liek saplosīt un sakropļot lielu skaitu viņu upuru vienas dienas laikā. Kāda nesaprašana un degradācija, jā, pat lielāka nekā pašiem mežonīgajiem zvēriem! Jo vilks aiznesīs un aprīs vienu aitu, turpretī godkārīgs tirāns kaujā var izraisīt simts tūkstošu vīru nāvi un gozēties savas militārās varenības slavā, sacīdams: „Es esmu virspavēlnieks; esmu izcīnījis šo vareno uzvaru.“ Padomājiet par cilvēces nezināšanu un tās pretrunām.

Ja viens cilvēks nogalina otru, neatkarīgi no tā, kāds ir iemesls, viņš tiek pasludināts par slepkavu, tiek ieslodzīts vai arī viņam tiek izpildīts nāvessods; bet brutālais apspiedējs, kurš nogalinājis simts tūkstošus, tiek dievināts kā varonis, iekarotājs vai militārais ģēnijs. Cilvēks nozog nelielu naudas summu; viņu sauc par zagli un nosūta uz soda izciešanu; bet militārais vadonis, kurš iebrūk un izlaupa veselu valsti, tiek atzīts par varonīgu un varenu drosminieku. Cik zemisks un nezinošs ir cilvēks!

47:8 Persijā pirms deviņpadsmitā gadsimta vidus starp dažādām ciltīm un tautām, sektām un konfesijām visaugstākā mērā pastāvēja ienaids, nesaskaņas un naidīgums. Arī visas pārējās Austrumu tautas tajā laikā bija tādā pašā stāvoklī. Reliģijām piederīgie bija naidīgi un fanātiski, sektas bija agresīvas, rases ienīda viena otru, ciltis pastāvīgi karoja; visur valdīja antagonisms un konflikti. Cilvēki vairījās un bija aizdomīgi viens pret otru. Cilvēks, kurš varēja nogalināt vairākus savus līdzcilvēkus, tika slavēts par savu varonību un spēku. Reliģijas pārstāvju vidū atņemt dzīvību kādam, kam bija pretēja pārliecība, tika uzskatīts par slavējamu darbu. Šajā laikā Bahá'u'lláh cēlās un paziņoja par savu misiju. Viņš nodibināja cilvēces vienesmi, sludināja, ka visi ir mīlošā un žēlsirdīgā Dieva kalpi, kurš ir radījis, barojis un apgādājis visus; tādēļ kāpēc lai cilvēki būtu netaisni un nelaipni viens pret otru, paužot to, kas ir pretrunā Dievam? Ja jau Viņš mūs mīl, tad kāpēc mums būtu jāuzskata par pieņemamu ienaids un naidīgums? Ja Dievs nemīlētu visus, Viņš nebūtu radījis, skolojis un rūpējies par visiem. Sirsnīgā laipnība ir dievišķā pieeja. Vai mēs uzskatām, ka cilvēka regulējums un attieksme ir augstāka par Dieva gudrību un pieeju? Tas būtu neiedomājami, neiespējami. Tāpēc mums ir jālīdzinās un jāievēro dievišķā pieeja, izturoties vienam pret otru vislielākajā mīlestībā un maigumā.

47:9 Bahá'u'lláh pasludināja Dižāko Mieru un starptautisko šķīrējtiesu. Viņš pauda šos principus daudzās vēstulēs, kuras tika izplatītas visos Austrumos. Viņš rakstīja visiem ķēniņiem un valdniekiem, mudinot, konsultējot un pamācot attiecībā uz miera nodibināšanu, ar pārliecinošiem pierādījumiem apliecinot, ka cilvēces laimi un godību var nodrošināt tikai ar

atbruņošanos un šķīrējtiesu. Tas bija gandrīz pirms piecdesmit gadiem. Tā kā Viņš pasludināja vispārēju mieru un starptautisku vienošanos, Austrumu valsdnieki nostājās pret Viņu, jo viņi neuzskatīja, ka Viņa pamācības un mācība vairos viņu personīgos un valstu ieguvumus. Viņi spīvi vajāja Viņu, sagādāja Viņam visādas mokas, ieslodzīja, ar rīkstēm sita pa pēdām, izraidīja Viņu un galu galā ieslodzīja cietoksnī. Tad viņi nostājās pret Viņa sekotājiem. Starptautiska miera nodibināšanas labā tika izlietas divdesmit tūkstošu bahājiešu asinis. Viņu mājas tika nopostītas, viņu bērni tika sagūstīti, un viņu īpašums tika izlaupīts, tomēr neviens no šiem cilvēkiem nekļuva auksts ticībā vai nesāka svārstīties uzticībā. Līdz pat šai dienai bahājieši tiek vajāti, un pavisam nesen daudzi tika nogalināti, jo visur, kur tos var sastapt, viņi pieliek vislielākās pūles, lai nodibinātu mieru pasaulē. Viņi ne tikai sludina principus; viņi ir rīcības cilvēki.

Mūsdienās Persijā, pateicoties Bahá'u'lláh mācībām, jūs pamanīsiet dažādu uzskatu un konfesiju cilvēkus, kas sadzīvo pilnīgā mierā un vienprātībā. Agrākais ienaids un naidīgums ir pagājuši, un tie izrāda vislielāko mīlestību pret visu cilvēci, jo saprot un zina, ka visi ir viena Dieva radības un kalpi. Tas ir tiešā veidā pateicoties dievišķajai mācībai. Tas ir gluži vienkārši tā: nezinātājs ir jāizglīto, slimie – jāārstē, tiem, kas ir kā bērni attīstības skalā, jāpalīdz sasniegt brieduma vecumu. Mēs nedrīkstam būt nedraudzīgi pret nevienu viņa neziņas dēļ; mums nav arī jānoraida nenobriedušie vai jānovēršas no slimajiem, bet jāsniedz zāles katrai cilvēka vajadzībai, līdz visi ir vienoti Dieva aizgādībā. Tāpēc ir skaidrs, ka dievišķo reliģiju neatņemamie pamati ir vienotība un mīlestība. Ja reliģija izsauc cilvēcei nesaskaņas, tā ir postītāja, nevis dievišķa, jo reliģija nozīmē vienotību un saistīšanu, nevis nodalīšanu. Ar principu pārzināšanu vien nepietiek. Mēs visi zinām un atzīstam, ka taisnīgums ir labs, taču, lai to īstenotu un izpaustu, ir vajadzīga griba un rīcība. Piemēram, mēs varētu uzskatīt, ka ir labi būvēt baznīcu, bet vienkārši uzskatīšana, ka tas būtu labi, nepalīdzēs tās celtniecībai. Jānodrošina veidi un līdzekļi; mums ir jāgrib to uzbūvēt un tad turpināt būvniecību. Mēs visi zinām, ka

47:10

starptautiskais miers ir labs, ka tas veicina cilvēku labklājību un godu, taču tā nodibināšanai ir vajadzīga griba un rīcība. Rīcība ir būtiska. Tā kā šis gadsimts ir gaismas gadsimts, cilvēcei ir nodrošināta rīcības spēja. Cilvēkiem noteikti tiks izsludināti dievišķie principi, līdz pienāks laiks rīcībai. Acīmredzami, tas jau ir noticis, un tagad ir pienācis īstais laiks un izveidojušies īstie apstākļi rīcībai. Visi cilvēki zina, ka karš patiešām iznīcina cilvēcības pamatus, un tas ir atzīts un redzams visās pasaules valstīs. Man šķiet, ka Amerikas Savienotās Valstis ir ārkārtīgi progresīva nācija, valdība ir taisnīga, cilvēki ir gatavībā un vienlīdzības princips ir ārkārtīgi lielā mērā iedibināts. Tāpēc es ceru, ka, kas attiecas uz starptautiskā miera karoga pacelšanu, tas var tikt pacelts šajā kontinentā, jo šī tauta to ir vairāk pelnījusi un vairāk uz to spējīga nekā jebkura cita. Ja to mēģinātu darīt citas valstis, tad motīvs tiktu pārprasts. Piemēram, ja Lielbritānija pasludinātu starptautisko mieru, tiktu spriests, ka tas tiek darīts tās koloniju drošības nostiprināšanai. Ja šo karogu paceltu Francija, citas valstis paziņotu, ka tās rīcības pamatā ir slēpta diplomātiskā politika; Krievija tiktu turēta aizdomās par nacionālajiem plāniem, ja pirmo soli spertu šī tauta, un tā tālāk ar visām Eiropas un Austrumu valdībām. Taču Amerikas Savienotās Valstis nevarētu apsūdzēt nevienās tik savtīgās interesēs. Jūsu valdībai, stingri ņemot, nav koloniju, ko aizsargāt. Jūs necenšaties paplašināt savus valdījumus, kā arī jums nav nepieciešama teritoriālā paplašināšanās. Tāpēc, ja Amerika spers pirmo soli pasaules miera nodibināšanā, tas noteikti tiks attiecināts uz nesavtību un altruismu. Pasaule sacīs: „Šai Amerikas Savienoto Valstu rīcībai nav cita motīva kā tikai altruisms un kalpošana cilvēcei." Tāpēc es ceru, ka jūs varēsiet izcelties kā pirmais miera vēstnesis un pacelt šo karogu, jo šis karogs tiks pacelts. Paceliet to augstu, jo jūs esat vispiemērotākā un visvairāk to izpelnījusies tauta. Citas valstis gaida šo vēsti, sagaida šo aicinājumu uz izlīguma karoga pacelšanu, jo visa pasaule ir nomocīta pārmērīgā kara sloga un neatgriezeniskā kaitējuma dēļ. Tiek iekasēti nodokļi, lai segtu šo līdzekļu aizplūšanu. Ar katru gadu slogs pieaug, un cilvēku mērs ir

pilns. Tieši šobrīd Eiropa ir munīcijas kaujas lauks, kas ir gatavs dzirkstelei, un viena dzirkstele aizdedzinās visu pasauli. Pirms vēl izceļas šīs komplikācijas un kataklizmiskie notikumi, veiciet pasākumus to novēršanai.

Visu dievišķo reliģiju pamati ir miers un saprašanās, bet ir 47:11
izveidojušies pārpratumi un neziņa. Ja tie pazudīs, jūs redzēsit, ka visas reliģiskās iestādes strādās miera labā un sludinās cilvēces vienesmi. Jo visa pamatā ir īstenība, un īstenība nav daudzējāda vai dalāma. Mozus to iedibināja, Jēzus uzslēja tās telti, un tās spožā gaisma ir spīdējusi visās reliģijās. Bahá'u'lláh pasludināja šo vienu īstenību un izplatīja vēsti par Dižāko Mieru. Pat cietumā Viņš atpūtās tikai tad, kad bija iededzis šo lampu Austrumos. Slava Dievam! Visi, kas ir pieņēmuši Viņa mācību, ir miera cienītāji, miera nesēji, kas ir gatavi par to upurēt savu dzīvību un tērēt savu mantu. Lai tagad šis karogs tiek pacelts Rietumos, un daudzi atsauksies uz šo aicinājumu. Amerika ir kļuvusi slavena ar saviem atklājumiem, izgudrojumiem un mākslinieciskajām prasmēm, pazīstama ar valdības taisnīgumu un brīnišķīgajiem pasākumiem; tagad lai viņa kļūst arī ievērojama un slavēta kā vispārējā miera nesēja un vēstnese. Lai tā ir viņas misija un apņemšanās, un lai tās svētīgais impulss izplatās visās valstīs. Es lūdzu par jums visiem, ka jūs varētu sniegt šo kalpošanu cilvēces pasaulei.

– 48 –

1912. gada 13. maijā

Ņujorkas Miera biedrības pieņemšana viesnīcā „Astor"

Adrese: *Hotel Astor, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

KAUT ARĪ šajā pēcpusdienā es jutos nespēcīgs, tomēr, tā kā es piešķiru šai sapulcei lielu nozīmi un ilgojos jūs redzēt vaigā, es esmu atnācis. Vislielākā pateicība ir iepriekšējo runātāju laipno jūtu izpausme un viesmīlības gars. Es esmu pateicīgs par jūsu sirsnību

atvērtību, jo tas apliecina, ka jūsu kvēlākā vēlme ir starptautiskā miera nodibināšana. Jūs esat cilvēces vienesmes cienītāji, Kunga labvēlības meklētāji, dievišķo reliģiju pamatu pētnieki.

48:2 Mūsdienās cilvēkam nav lielākā goda kā kalpot Dižākā Miera labā. Miers ir gaisma, bet karš ir tumsa. Miers ir dzīvība; karš ir nāve. Miers ir ceļvedis; karš ir maldi. Miers ir Dieva pamats; karš ir sātaniska institūcija. Miers ir cilvēces apgaisma; karš ir cilvēcības pamatu postītājs. Aplūkojot iznākumus eksistences pasaulē, mēs atklājam, ka miers un sadraudzība ir jauncelsmes un uzlabojumu faktori, turpretim karš un strīdi ir iznīcības un sabrukuma cēloņi. Visas radītās lietas ir pirmatnēju substanču radniecības un viengabalainības izpausmes, un neesamība ir to pievilkšanas spēju un savienošanās iztrūkums. Dažādi elementi harmoniski apvienojas kompozīcijā, bet, kad šie elementi kļūst nesaskaņoti un cits citu atgrūž, izceļas sadalīšanās un neesamība. Visam ir sava daļa šādu īpašību, un tas ir pakļauts šim principam, jo radošais pamats visās savās pakāpēs un valstībās ir mīlestības izpausme vai rezultāts. Padomājiet par mūsdienu cilvēces nemieru un satraukumu kara dēļ. Miers ir veselība un jauncelsme; karš ir slimība un sabrukums. Kad tiek pacelts patiesības karogs, miers kļūst par cilvēces labklājības un attīstības cēloni. Visos ciklos un laikmetos karš ir bijis sajukuma un diskomforta faktors, turpretim miers un brālība ir izsaukusi drošību un cilvēku interešu ievērošanu. Šī atšķirība ir īpaši izteikta pašreizējos pasaules apstākļos, jo karadarbība iepriekšējos gadsimtos nebija sasniegusi tādu mežonīguma un iznīcināšanas spēju pakāpi, kāda tai raksturīga tagad. Ja senos laikos karotu divas tautas, tiktu upurēti desmit vai divdesmit tūkstoši cilvēku, bet šajā gadsimtā ir pilnīgi iespējama simts tūkstošu dzīvību iznīcināšana vienas dienas laikā. Nogalēšanas zinātne ir kļuvusi tik pilnveidota un tās īstenošanas līdzekļi un instrumenti tik efektīvi, ka īsā laikā var tikt iznīcināta vesela tauta. Tāpēc salīdzināšana ar senās karadarbības metodēm un rezultātiem ir izslēgta.

48:3 Saskaņā ar dabiskajiem likumiem visas esības parādības sasniedz virsotni un piepildījuma pakāpi, pēc kuras tiek

nodibināta jauna kārtība un stāvoklis. Tā kā kara instrumenti un zinātne ir sasnieguši pamatīguma un lietpratības pakāpi, ir cerība, ka cilvēces pārbūve ir tuvu un nākamajos gadsimtos visa cilvēku enerģija un izgudrojumi tiks izmantoti miera un brālības interešu veicināšanai. Tāpēc lai šī cienījamā un cienīgā sabiedrība starptautiskā miera nodibināšanai saņem apliecinājumus tās patiesajos nodomos un tiek Dieva pilnvarota. Tad tas paātrinās laiku, kad tiks pacelts vispārējās vienošanās karogs un tiks pasludināta un pabeigta starptautiskā labklājība, lai izzustu tumsa, kas tagad aptver pasauli.

Pirms sešdesmit gadiem Bahá'u'lláh atradās Persijā. Pirms 48:4
septiņdesmit gadiem tur parādījās Báb. Šīs divas svētītās Dvēseles veltīja savu dzīvi cilvēces starptautiskā miera un mīlestības pamatam. Viņi ar sirdi un dvēseli centās iedibināt mācību, ar kuru varētu savest kopā atšķirīgus cilvēkus un nevaldītu nekādas nesaskaņas, dusmas vai naids. Uzrunājot visu cilvēci, Bahá'u'lláh sacīja, ka cilvēces ciltstēvu Ādamu var pielīdzināt Ziemassvētku kokam, kura lapas un ziedi esat jūs. Tā kā jūsu izcelsme bija viena, jums tagad jābūt vienotiem un saskaņotiem; jums ir jāsadzīvo vienam ar otru prieka un patikas gaisotnē. Viņš nosodīja aizspriedumus, kas iznīcina sabiedrības pamatus, – neatkarīgi no tā, vai tie ir reliģiski, rasu, patriotiski, politiski. Viņš teica, ka cilvēkam ir jāatzīst cilvēces vienesme, jo visi pēc izcelsmes pieder vienai saimei un visi ir viena Dieva kalpi. Tāpēc cilvēcei jāturpina viest sadraudzības un mīlestības stāvokli, līdzinoties Dieva iedibinātajai kārtībai un novēršoties no sātaniskajiem kārdinājumiem, jo dievišķās veltes rada vienotību un saskaņu, turpretim sātaniskā vadība izraisa naidu un karu.

Ievērojot šos principus, šis ievērojamais cilvēks spēja nodibināt 48:5
saskaņas saikni starp dažādajām Persijas sektām un atšķirīgajiem cilvēkiem. Tie, kuri sekoja Viņa mācībai, neatkarīgi no tā, no kuras konfesijas vai grupējuma viņi nākuši, kļuva saistīti ar mīlestības saitēm, līdz pat mūsu laikiem, kad viņi sadarbojas un sadzīvo mierā un vienprātībā. Viņi ir īsti brāļi un māsas. Starp tiem nav vērojamas šķiru atšķirības, un valda pilnīga saskaņa. Ik dienas šī vienotības saikne nostiprinās, un viņu

garīgā sadraudzība nepārtraukti attīstās. Bahá'u'lláh izcieta visus pārbaudījumus un grūtības, lai nodrošinātu cilvēces attīstību un ieviestu šos principus. Báb kļuva par mocekli, un vairāk nekā divdesmit tūkstoši vīriešu un sieviešu ziedoja dzīvību savas ticības dēļ. Bahá'u'lláh tika ieslodzīts un pakļauts smagām vajāšanām. Visbeidzot Viņš tika izsūtīts no Persijas uz Mezopotāmiju; no Baghdád Viņš tika izsūtīts uz Konstantinopoli un Adrianopoli un no turienes uz 'Akká cietumu Sīrijā. Visu šo pārbaudījumu gaitā Viņš dienu un nakti centās sludināt cilvēces vienesmi un izplatīt vispārējā miera vēsti. No 'Akká cietuma Viņš garās vēstulēs uzrunāja zemes karaļus un valdniekus, aicinot viņus uz starptautisku izlīgumu un skaidri paziņojot, ka pasaulē noteikti tiks pacelts Dižākā Miera karogs.

48:6 Tas ir noticis. Zemes spēki nevar pretoties priekšrocībām un veltēm, ko Dievs ir lēmis šim diženajam godības gadsimtam. Tā ir šī laika prasība un nepieciešamība. Cilvēks var izturēt jebko, izņemot to, kas ir dievišķi paredzēts un norādīts laikmetam un tā prasībām. Tagad – Lai slavēts Dievs! – visās pasaules valstīs ir atrodami miera cienītāji, un cilvēcei tiek izsludināti šie principi, jo sevišķi šajā valstī. Slava Dievam! Šī doma uzvar, un dvēseles nemitīgi ceļas cilvēces vienesmes aizstāvībai, cenšoties palīdzēt un nodibināt starptautisku mieru. Nav šaubu, ka šī brīnišķīgā demokrātija to spēs īstenot, un šeit tiks atritināts starptautiskās vienošanās karogs, tā ka tas izplatīsies tālu un plaši starp visām pasaules tautām. Es pateicos Dievam par to, kā redzu, ka jūs esat apdvesti ar šādu uztveri un cēliem centieniem, un es ceru, ka jūs būsiet līdzeklis šīs gaismas izplatīšanai visiem cilvēkiem. Lai nu Īstenības Saule spīd pār Austrumiem un Rietumiem. To ielenkušie mākoņi pazudīs, un dievišķo staru siltums izkliedēs miglu. Cilvēka īstenība attīstīsies un izpaudīsies kā Dieva, viņa Radītāja, attēls. Cilvēka domas lidos tādos augstumos, ka agrākie sasniegumi šķitīs bērnu rotaļas, jo pagātnes idejas un uzskati, kā arī aizspriedumi attiecībā uz rasi un reliģiju vienmēr ir pazemājuši un bijuši postoši cilvēka attīstībai. Es ļoti ceru, ka šajā gadsimtā šīs cēlās domas veicinās cilvēku labklājību. Lai šis gadsimts ir iepriekšējo gadsimtu saule, kuras mirdzums turpināsies mūžīgi,

lai nākamajos laikos cilvēki godinātu divdesmito gadsimtu, sakot, ka divdesmitais gadsimts bija gaismas gadsimts, divdesmitais gadsimts bija dzīvības gadsimts, divdesmitais gadsimts bija starptautiskā miera gadsimts, divdesmitais gadsimts bija dievišķo velšu gadsimts, un divdesmitais gadsimts ir atstājis nospiedumu, kas pastāvēs mūžīgi.

– 49 –

1912. gada 19. maijā

Dievišķās Tēvības baznīca Centrālparka rietumos

Adrese: *Church of the Divine Paternity, Central Park West, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

RELIĢIJU ir daudz, bet reliģijas īstenība ir viena. Dienu ir daudz, bet Saule ir viena. Strūklaku ir daudz, bet avots tām ir viens. Zaru ir daudz, bet koks ir viens.

Dievišķo reliģiju pamats ir īstenība; Ja nebūtu īstenības, nebūtu 49:2
reliģiju. Ābrahāms pasludināja īstenību. Mozus pasludināja īstenību. Kristus iedibināja īstenību. Muḥammad bija īstenības Vēstnesis. Báb bija īstenības Durvis. Bahá'u'lláh bija īstenības Krāšņums. Īstenība ir viena; tā nepieļauj daudzējādību vai dalījumu. Īstenība ir kā saule, kas spīd no dažādām rītausmas vietām; tā ir kā gaisma, kas izgaismojusi daudzus gaismekļus.

Tāpēc, ja reliģijas pētīs īstenību un meklēs savu fundamentālo 49:3
patiesību, tās sapratīsies un nekādas atšķirības netiks atrastas. Bet, tā kā reliģijas ir iegrimušas dogmatiskos atdarinājumos un atmetušas sākotnējos pamatus un tā kā atdarinājumi ir ļoti atšķirīgi, reliģijas ir atšķirīgas un naidīgas. Šos atdarinājumus var pielīdzināt mākoņiem, kas aizsedz saullēktu; bet īstenība ir saule. Ja mākoņi izklīdīs, Īstenības Saule apspīdēs it visus, un redzamās atšķirības nepastāvēs. Tad reliģijas būs saskaņā, jo būtībā tās ir vienādas. Priekšmets ir viens, bet tā izpausmes veidu ir daudz.

49:4 Dievišķās reliģijas ir kā gadalaiku maiņa. Kad zeme kļūst izmirusi un plika un kad sala un aukstuma dēļ vairs nav ne miņas no pazudušā pavasara, atkal aust pavasaris un visu ietērpj jaunā dzīvības ietērpā. Pļavas kļūst svaigas un zaļas, koki ir izgreznoti ar zaļumu, un tajos parādās augļi. Tad atkal nāk ziema, un visas pavasara pēdas pazūd. Tas ir nepārtraukts gadalaiku cikls – pavasaris, ziema, tad pavasara atgriešanās. Bet, kaut arī kalendārs mainās un gadi rit uz priekšu, katrs nākošais pavasaris ir aizgājušā pavasara atgriešanās; šis pavasaris ir bijušā pavasara atjaunošana. Pavasaris ir pavasaris neatkarīgi no tā, kad un cik bieži tas nāk. Dievišķie pravieši ir kā pavasara atnākšana; katrs atjaunojot un atdzīvinot pravieša mācību, kurš nāca pirms Viņa. Tāpat kā visi pavasara gadalaiki būtībā ir vienoti dzīves jaunības, pavasara lietus un skaistuma ziņā, tā arī visu praviešu misijas un sasniegumu būtība ir viena. Tagad reliģijām piederīgie ir zaudējuši no redzesloka garīgā pavasara neatņemamo īstenību. Viņi ir neatlaidīgi turējušies pie senču formām un atdarinājumiem, un tāpēc viņu starpā valda domstarpības, strīdi un nesaskaņas. Tāpēc mums tagad ir jāatsakās no šiem atdarinājumiem un jāmeklē dievišķās mācības pamats; un, tā kā pamats ir viena īstenība, atšķirīgajiem reliģijas piekritējiem tajā ir jāvienojas, lai starp visiem cilvēkiem un reliģijām tiktu nodibināta mīlestība un vienotība.

49:5 Laikā, kad Austrumus plosīja reliģiskas nesaskaņas, parādījās Bahá'u'lláh. Viņš nodibināja mācību, kas kļuva par līdzekli dažādu un atšķirīgu tautu apvienošanai. Viņš sludināja principus, kas likvidēja viņu domstarpību cēloni, līdz tie, kas reiz pastāvīgi bija karastāvoklī, šodienas Persijā ir vienoti. Kristieši, musulmaņi, zoroastrieši, jūdi – jebkuras ticības un konfesijas cilvēki, kas ir sekojuši Bahá'u'lláh mācībai, – ir sasnieguši pilnīgu sadraudzību un garīgu vienošanos. Iepriekšējās domstarpības un nesaskaņas ir pilnībā izzudušas. Daži no Bahá'u'lláh mācības principiem ir šādi:

49:6 Pirmkārt, ka jāatzīst un jānostiprina cilvēces vienesme. Visi cilvēki ir Dieva kalpi. Viņš visu ir radījis; Viņš ir gādnieks un sargātājs; Viņš ir mīlošs pret visiem. Ja jau Viņš ir taisnīgs un laipns, kādēļ mums būtu jāizturas netaisnīgi vienam pret otru? Ja

jau Dievs mūs ir apdvesis ar dzīvību, kāpēc mums vajadzētu būt par nāves cēloni? Ja jau Viņš mūs ir mierinājis, kāpēc gan mums vajadzētu izraisīt raizes un ciešanas? Vai cilvēce var izdomāt plānu un regulējumu, kas būtu labāki un augstāki par Dieva plānu un regulējumu? Ir skaidrs, ka neatkarīgi no tā, cik spējīgs cilvēks būtu plāna izstrādē un mērķa organizācijā, viņa pūles būs nepietiekamas, salīdzinot ar dievišķo plānu un mērķi; jo Dieva regulējums ir pilnīgs. Tādēļ mums jāseko Dieva gribai un plānam. Tā kā Viņš izturas laipni pret visiem, mums arī tādiem jābūt; un ir skaidrs, ka tas Dievam būs vispieņemamākais.

49:7 Otrkārt, ka ir jāizpēta patiesība jeb īstenība; jo īstenība ir viena, un, to izpētot, visi sasniegs mīlestību un vienotību. Nezinošie ir jāizglīto, slimie jāārstē, neattīstītajiem jāpalīdz sasniegt briedumu. Vai atstumsim vai pretosimies nezinošajiem, slimajiem vai nenobriedušajiem viņu nelietpratības dēļ? Vai nav labāk būt laipnam un maigam un nodrošināt līdzekļus palīdzēšanai? Tāpēc mēs nekādā gadījumā nedrīkstam ieņemt nekādu citu nostāju kā vien maigumu un pazemību.

49:8 Treškārt, ka reliģija ir saskaņā ar zinātni. Praviešu pamatprincipi ir zinātniski, bet parādījušās formas un atdarinājumi ir pretstatā zinātnei. Ja reliģija nesakrīt ar zinātni, tā ir māņticība un nezināšana; jo Dievs cilvēku ir apveltījis ar saprātu, lai viņš varētu uztvert īstenību. Reliģijas pamati ir saprātīgi. Dievs mūs ir radījis apveltītus ar saprātu, lai mēs tos uztvertu. Ja tie ir pret zinātni un saprātu, kā gan tiem var ticēt un kā tiem var sekot?

49:9 Ceturtkārt, ka reliģijai ir jāveicina mīlestība un cilvēces vienotība; jo, ja tā ir naidīguma un nesaskaņu cēlonis, tad ir vēlams, lai reliģijas nebūtu vispār. Kad parādījās Mozus, Israēla ciltis bija nesaskaņu stāvoklī kā faraonu gūstekņi. Mozus tos sapulcināja, un dievišķais likums nodibināja viņu sadraudzību. Viņi kļuva par vienu vienotu, saliedētu tautu, un pēc tam tika atbrīvoti no verdzības. Viņi iegāja apsolītajā zemē, attīstījās visās pakāpēs, izkopa zinātni un mākslu, progresēja materiālajās lietās, pieauga dievišķajā jeb garīgajā civilizācijā, līdz viņu tauta

sasniedza savu zenītu Zālamana neierobežotajā varā. Tāpēc ir skaidrs, ka reliģija ir cilvēces vienotības, sadraudzības un progresa cēlonis. Gana funkcija ir savākt aitas pulkā, nevis tās izkaisīt. Tad parādījās Kristus. Viņš apvienoja dažādas un atšķirīgas ticības apliecības un sava laika karojošās tautas. Viņš saveda kopā grieķus un romiešus, samierināja ēģiptiešus un asīriešus, haldejus un feniķiešus. Kristus nodibināja vienotību un saskaņu starp šo naidīgo un karojošo tautu cilvēkiem. Tāpēc atkal ir skaidrs, ka reliģijas mērķis ir miers un saskaņa. Tāpat Muḥammad parādījās laikā, kad Arābijas tautas un ciltis bija atšķirīgas un nepārtraukti karoja. Viņi cits citu nogalināja, aplaupīja un sagūstīja sievas un bērnus. Muḥammad apvienoja šīs niknās ciltis un nodibināja to sadraudzības pamatus, tā ka tās pilnībā atteicās no karošanas viena pret otru un izveidoja kopienas. Rezultāts bija tāds, ka arābu ciltis atbrīvojās no persiešu jūga un romiešu kontroles, nodibināja neatkarīgu valsti, kas sasniedza augstu civilizācijas pakāpi, attīstījās zinātnē un mākslā, izvērsa saracēņu valdījumu līdz pat Spānijai un Andalūzijai un kļuva slavenas visā pasaulē. Tāpēc vēlreiz tiek pierādīts, ka Dieva reliģija ir paredzēta attīstībai un solidaritātei, nevis naidīgumam un sabrukumam. Ja tā kļūst par naida un nesaskaņu cēloni, ir vēlams, lai tās nebūtu vispār. Tās mērķis ir vienotība, un tās pamati ir vieni un tie paši.

49:10 Kad Bahá'u'lláh parādījās Persijā, šīs valsts tautas un ciltis šķīra vardarbīgi strīdi un naids. Viņi nepulcējās nevienam citam nolūkam, izņemot karu; viņi neēda vienu ēdienu vai nedzēra vienu ūdeni; līdzāspastāvēšana un saskarsme bija neiespējama. Bahá'u'lláh starp šiem cilvēkiem nodibināja vienesmi, tā saistot viņu sirdis ar mīlestības saitēm, ka viņi kļuva pilnīgi vienoti. Viņš atjaunoja pravietiskos pamatus, pārveidoja un atjaunoja principus, ko bija noteikuši Dieva vēstneši pirms Viņa. Tagad ir cerība, ka Viņa dzīves un mācības ietekmē Austrumi un Rietumi kļūs tik vienoti, ka nepaliks ne miņas no naidīguma, strīdiem un nesaskaņām.

– 50 –

1912. gada 19. maijā

Brālības baznīca

Adrese: *Brotherhood Church, Bergen and Fairview Avenues, Jersey City, New Jersey*

Esteres Fosteras piezīmes

TĀ KĀ šo sauc par Brālības baznīcu, es vēlos runāt par cilvēces brālību. Cilvēces pamatā ir nevainojama brālība, jo visi ir viena Dieva kalpi un pieder vienai dzimtai, ko sargā dievišķā aizgādība. Cilvēcē pastāv brālības saikne, jo visi ir saprātīgas būtnes, kas radītas evolūcijas izaugsmes ceļā. Cilvēcē ir brālības potenciāls, jo visi apdzīvo šo zemeslodi zem viena debesu juma. Cilvēcē pastāv brālība, jo visi ir vienas cilvēku sabiedrības elementi, uz kuriem attiecas vienošanās un sadarbības nepieciešamība. Cilvēcei ir iecerēta brālība, jo visi ir vienas jūras viļņi, viena koka lapas un augļi. Tā ir fiziska sadraudzība, kas nodrošina materiālo laimi cilvēku pasaulē. Jo stiprāka tā kļūs, jo vairāk cilvēce virzīsies uz priekšu un jo daudzveidīgāki būs ieguvumi materiālajās jomās.

Īsta brālība ir garīga, jo fiziskā brālība ir pakļauta šķirtībai. 50:2
Eksistences ārējās pasaules kari šķir cilvēci, bet mūžīgajā garīgās brālības pasaulē šķirtība nav zināma. Materiālās vai fiziskās līdzāspastāvēšanas pamatā ir zemes intereses, bet dievišķā sadraudzība pastāv pateicoties Svētā Gara dvašai. Garīgo brālību var pielīdzināt gaismai, bet cilvēces dvēseles ir kā laternas. Tajās spīd daudzas kvēlspuldzes, taču gaisma ir viena.

Laikā, kad Austrumos nepastāvēja pat fiziska brālība, parādījās 50:3
Bahá'u'lláh. Sākumā Viņš noteica fiziskās brālības principus un pēc tam nodibināja garīgo brālību. Viņš iedvesa Austrumu valstīs tādu garu, ka dažādas tautas un karojošas ciltis saplūda vienotībā. Viņu dāvanas un uztvere kļuva vienotas, viņu mērķi – par vienu

mērķi, viņu vēlmes – viena vēlme tādā mērā, ka viņi upurējās cits cita labā, nesaudzējot savu vārdu, īpašumus un ērtības. Viņu sadraudzība kļuva nesaraujama. Tā ir mūžīga, garīga sadraudzība, debesu un dievišķā brālība, kas nepazīst sabrukumu. Materiālā civilizācija virzās uz priekšu, pateicoties cilvēces fiziskajai saskarsmei. Progresu, ko jūs novērojat ārējā pasaulē, galvenokārt veicina materiālo interešu brālība. Ja nebūtu šīs fiziskās un prāta saskarsmes, civilizācija nebūtu progresējusi. Tagad – Lai slavēts Dievs! – nesaraujamā garīgā saskarsme ir acīmredzama; tāpēc ir skaidrs, ka ir iedibināta dievišķā civilizācija, un pasaule garīgi augs un attīstīsies. Šajā spožajā gadsimtā dievišķās zināšanas, žēlsirdīgs raksturs un garīgie tikumi sasniegs augstāko attīstības pakāpi. Tā pēdas Persijā ir acīmredzamas. Dvēseles ir attīstījušās līdz tādai pakāpei, ka viena otras labā atdod dzīvību un īpašumu. Viņu garīgā uztvere ir attīstījusies; viņu prāta spējas ir asākas; viņu dvēseles ir atmodinātas. Ir izpaudusies vislielākā mīlestība. Tāpēc es ceru, ka garīgā brālība apvienos Austrumus un Rietumus un panāks pilnīgu karadarbības izskaušanu visai cilvēcei. Lai tā saista kopā cilvēkus, cilvēces dzimtas locekļus un ir par pamatu prāta attīstībai, sirds apskaidrībai un no visām pusēm ļauj mūs ieskaut dievišķajām veltēm. Lai garīgās jūtas iekvēlina sirdis ar prieka vēsti. Lai garīgā brālība izraisa atdzimšanu un atjaunotni, jo tās radošais dzīvības spēks nāk no Svētā Gara dvašas un ir balstīts Dieva spēkā. Protams, tas, kas ir iedibināts Svētā Gara dievišķā spēkā, ir pastāvīgs un paliekošs savā spēkā.

50:4 Materiālā brālība neaptur un nenovērš karadarbību; tā neizkliedē cilvēces domstarpības. Savukārt garīgā alianse izskaužpašu kara pamatu, pilnībā izdzēš domstarpības, sludina cilvēces vienesmi, atdzīvina cilvēci, liek sirdīm pievērsties Dieva valstībai un svētīt dvēseles ar Svēto Garu. Ar šo dievišķo brālību materiālā pasaule kļūs mirdzoša no dievišķības gaismām, materiālās īstenības spogulis uzņems gaismu no debesīm, un pasaulē tiks nodibināts taisnīgums, tā ka nebūs manāmas nekādas tumsas, ienaida un naidīguma pēdas. Cilvēce turēsies drošības grožos,

tiks nostiprināta visu Dieva vēstnešu pravietība, Ciāna lēks un dejos, Jeruzaleme līksmos, iedegsies Mozus liesma un spīdēs mesiāniskā gaisma, pasaule kļūs par citu pasauli, un cilvēce saņems jaunas spējas. Šī ir dižākā dievišķā velte; tas ir Dieva valstības mirdzums; šī ir apgaismas diena; šis ir žēlsirdīgais gadsimts. Mums ir jānovērtē šīs lietas un jātiecas, lai tagad tiktu īstenotas viskvēlākās praviešu vēlmes un piepildītos visas prieka vēstis. Uzticieties Dieva labvēlībai. Neskatieties uz savām spējām, jo dievišķās veltes var pārvērst pilienu okeānā; tās var padarīt sīku sēkliņu par cēlu koku. Patiesi, dievišķās dāvanas ir kā jūra, un mēs esam zivis šajā jūrā. Zivis nedrīkst skatīties uz sevi; tām jāredz okeāns, kas ir plašs un brīnišķīgs. Šajā okeānā ir visu cilvēku uztura krājumi; tāpēc dievišķās veltes aptver visus, un pār visiem spīd mūžīgā mīlestība.

Tika uzdots jautājums: vai pasaules garīgais progress nākotnē 50:5
būs līdzvērtīgs materiālajam progresam un ies kopsolī ar to? Dzīvam organismam tā ieņemšanas vai dzimšanas brīdī nav zināms vai apzināts pilns tā attīstības mērs. Attīstība un progresēšana nozīmē pakāpeniskus posmus vai pakāpes. Piemēram, garīgo attīstību var pielīdzināt agras rītausmas gaismai. Kaut arī šī rītausmas gaisma ir blāva un bāla, vieds cilvēks, kas vēro saules lēktu no paša sākuma, var paredzēt tās pilno krāšņumu un spožumu. Viņš noteikti zina, ka tas ir tās izpausmes sākums un ka vēlāk tā uzņems lielu spēku un varenību. Tāpat arī, piemēram, ja viņš paņem sēklu un pamana, ka tā dīgst, viņš noteikti zinās, ka galu galā tā kļūs par koku. Tagad ir garīgā spēka izpausmes sākums, un neizbēgami tā dzīvības spēku varenība pieņems arvien lielākus apmērus. Tāpēc šis divdesmitais gadsimts ir garīgās apgaismes rītausma jeb sākums, un ir skaidrs, ka ar katru dienu tas virzīsies uz priekšu. Tas sasniegs tādu pakāpi, ka garīgie mirdzumi uzvarēs fiziskos tā, ka dievišķās jūtas pārspēs materiālo saprātu un debesu gaisma izkliedēs un izraidīs zemes tumsu. Dievišķā dziedināšana šķīstīs visas kaites un žēlastības mākonis nolīs pār pasauli.

Spīdēs Īstenības Saule, un visa zeme ietērpsies savā skaistajā zaļajā paklājā. Starp garīgo spēku izpausmes rezultātiem būs tas, ka cilvēce pielāgosies jaunam sociālajam veidolam, visās cilvēku lietās izpaudīsies Dieva taisnīgums, un visaptveroši tiks nostiprināta cilvēku vienlīdzība. Nabagi saņems diženu velti, un bagātie iemantos mūžīgu laimi. Jo, lai arī šobrīd bagātie bauda vislielāko greznību un komfortu, viņiem tomēr ir liegta mūžīgā laime; jo mūžīgā laime ir atkarīga no došanas, un nabagi visur ir ļoti trūcīgā stāvoklī. Dieva diženā taisnīguma izpausmes rezultātā pasaules nabagi tiks pilnībā atalgoti un saņems palīdzību, un cilvēces ekonomiskie apstākļi tiks pielāgoti tā, lai nākotnē nebūtu ne ārkārtēji bagāto, ne nabadzīgo. Bagātie baudīs šī jaunā ekonomiskā stāvokļa privilēģiju, tāpat kā nabagie, jo noteiktu noteikumu un ierobežojumu dēļ viņi nespēs uzkrāt tik daudz, lai viņus apgrūtinātu savas mantas pārvaldība, savukārt nabagie tiks atbrīvoti no trūkuma un ciešanu stresa. Bagātie dzīvos savās pilīs, un nabagiem būs savas ērtās mājas.

50:6 Lietas būtība ir tāda, ka dievišķais taisnīgums izpaudīsies cilvēku apstākļos un lietās, un visa cilvēce gūs mierinājumu un baudījumu dzīvē. Nav domāts, ka visi būs vienādi, jo līmeņa un spējīguma nevienlīdzība ir dabiska īpašība. Noteikti būs bagāti cilvēki un arī tādi, kuriem trūks iztikas, bet sabiedrībā kopumā notiks vērtību un interešu izlīdzināšana un pārkārtošanās. Nākotnē nebūs ne ļoti bagāto, ne ārkārtīgi nabago. Būs interešu līdzsvars, un izveidosies stāvoklis, kas palīdzēs gan bagātajam, gan nabagajam justies ērti un apmierinātiem. Tas būs mūžīgs un svētīgs spožā divdesmitā gadsimta iznākums, kas tiks visaptveroši īstenots. Tā nozīme ir tāda, ka piepildīsies diženā prieka vēsts, kas atklāta Svēto Grāmatu apsolījumos. Gaidiet šo piepildījumu.

– 51 –

1912. gada 20. maijā

Sapulce par sieviešu vēlēšanu tiesībām Metropolitēna templī

Adrese: *Metropolitan Temple, Seventh Avenue and Fourteenth Street, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

MŪSDIENĀS cilvēce saskaras ar ārkārtīgi svarīgiem jautājumiem, kas ir raksturīgi šim starojošajam gadsimtam. Iepriekšējos gadsimtos tie pat nekur nebija pieminēti. Šajā apgaismas gadsimtā, cilvēcības gadsimtā, dievišķo velšu gadsimtā šie jautājumi tiek izvirzīti sabiedriskās domas paušanai, un visās pasaules valstīs notiek diskusijas, meklējot tiem risinājumu.

Viens no šiem jautājumiem attiecas uz sievietes tiesībām 51:2
un viņas vienlīdzību ar vīrieti. Iepriekšējos laikmetos tika uzskatīts, ka sieviete un vīrietis nav vienlīdzīgi, tas ir, sieviete tika uzskatīta par zemāku nekā vīrietis pat no viņas anatomijas un radīšanas viedokļa. Viņa jo sevišķi tika uzskatīta par zemāku saprātīguma ziņā, un vispār dominēja ideja, ka viņai nedrīkst ļaut piekļūt svarīgu lietu lemšanai. Dažās valstīs vīrieši nonāca tik tālu, ka tika uzskatīts un mācīts, ka sieviete pieder sfērai, kas ir zemāka par cilvēku sfēru. Taču šajā gadsimtā, kas ir gaismas un noslēpumu atklāsmes gadsimts, Dievs cilvēcei pierāda, ka tas viss ir neziņa un maldi; nē, pareizāk, ir vispāratzīts, ka vīrieši un sievietes kā cilvēces kopuma daļas ir vienlīdzīgi un ka nav pieļaujama nekāda atšķirība viņu novērtējumā, jo visi ir vienādi cilvēki. Šādi apstākļi pagātnē izveidojās sievietes iespēju trūkuma dēļ. Viņai tika liegtas tiesības un iespējas iegūt izglītību, un viņa tika turēta neattīstītā stāvoklī. Protams, viņa nevarēja virzīties un nevirzījās uz priekšu. Patiesībā Dievs ir radījis visu cilvēci, un Dieva vērtējumā nav atšķirības starp vīrieti un sievieti. Viņa acīs ir pieņemams ikviens, kura sirds ir šķīsta, neatkarīgi no tā, vai

tas ir vīrietis vai sieviete. Dievs nejautā: „Vai tu esi sieviete vai vīrietis?“ Viņš vērtē cilvēku rīcību. Ja tā ir pieņemama Godības sliekšņa priekšā, vīrietis un sieviete tiks vienlīdz atzīti un atalgoti.

51:3 Turklāt sievietes izglītība ir vajadzīgāka un svarīgāka nekā vīrieša, jo sieviete ir bērna audzinātāja kopš viņa dzimšanas. Ja viņa pati ir trūkumu pilna un nepilnvērtīga, arī bērns noteikti būs nepilnīgs; tāpēc sievietes nepilnība nozīmē nepilnības stāvokli visā cilvēcē, jo māte ir tā, kas audzina, kopj un vada bērna attīstību. Tā nav tēva funkcija. Ja izglītotājs būs nekompetents, izglītojamais arī nebūs pietiekami sagatavots. Tas ir acīmredzami un neapstrīdami. Vai skolēns var būt izcils un panākumiem bagāts, ja skolotājs ir analfabēts un nezinošs? Mātes ir pirmās cilvēces izglītotājas; ja viņas būs nepilnīgas, cilvēces stāvoklis un nākotne būs bēdīga.

51:4 Es atkārtošu, ir labi zināms no vēstures, ka tur, kur sieviete nav piedalījusies cilvēku lietās, rezultāti nekad nav sasnieguši pabeigtības un pilnības stāvokli. Savukārt katrs cilvēces ietekmīgais pasākums, kurā dalībniece bija sieviete, ir ieguvis nozīmi. Tas ir vēsturiski patiesi un neapstrīdami pat reliģijā. Jēzum Kristum bija divpadsmit mācekļi un starp Viņa sekotājiem sieviete, kas pazīstama kā Marija Magdalēna. Jūda Iskariots bija kļuvis par nodevēju un liekuli, un pēc krustā sišanas atlikušie vienpadsmit mācekļi šaubījās un bija apjukuši. No evaņģēliju liecībām ir skaidrs, ka tā, kura viņus mierināja un atjaunoja viņu ticību, bija Marija Magdalēna.

51:5 Cilvēce sastāv no divām daļām: vīriešiem un sievietēm. Katra no tām ir otras papildinājums. Tāpēc, ja vienam ir trūkumi, otrs noteikti būs nepilnīgs, un pilnību nevarēs sasniegt. Cilvēka ķermenī labā un kreisā roka ir vienlīdzīgas lietderībā un darbībā. Ja viena no tām ir bojāta vai nepilnīga, defekts, protams, atsauksies arī uz otru, iespaidojot visa veseluma pilnīgumu; jo nav normāli gribēt sasniegumus, kamēr tās abas nav nevainojamas. Ja sakām, ka viena roka ir kropla, mēs pierādām otras nespēju un nevarību; jo ar vienu roku nav iespējami pilnīgi sasniegumi. Tāpat kā pilnvērtīgi fiziski sasniegumi ir iespējami vien ar divām rokām,

tā arī vīrietim un sievietei – divām sabiedrības ķermeņa daļām – jābūt izciliem. Nav dabiski, ka viens no tiem paliek neattīstīts; un, kamēr abi netiks pilnveidoti, cilvēces laime netiks īstenota.

Šīs dienas svarīgākais jautājums ir starptautiskais miers un 51:6
šķīrējtiesa, un vispārējs miers nav iespējams bez vispārējām vēlēšanu tiesībām. Bērnus izglīto sievietes. Māte pārcieš bērna auklēšanas grūtības un raizes, piedzīvo viņa dzimšanas un skološanas pārbaudījumus. Tāpēc mātēm ir grūti sūtīt kaujas laukā tos, kuru labā viņas ir iztērējušas tādu mīlestību un rūpes. Padomājiet par dēlu, kuru divdesmit gadus audzinājusi un mācījusi uzticīga māte. Kādas bezmiega naktis un nemierīgas, raižpilnas dienas viņa pavadījusi! Pēc tam, kad viņa to ir izvedusi cauri briesmām un grūtībām līdz brieduma vecumam, cik mokoši ir viņu upurēt kaujas laukā! Tāpēc mātes nepiekritīs karam un nebūs ar to apmierinātas. Tāpēc notiks tā, ka tad, kad sievietes pilnībā un līdzvērtīgi piedalīsies pasaules lietās, kad viņas pārliecinoši un spējīgi iekļausies lielajā likumu un politikas arēnā, karš beigsies; sieviete būs tam šķērslis un traucēklis. Tā ir patiesība, un par to nevar būt šaubu.

Daži ir iebilduši, ka sieviete nav vienlīdz spējīga ar vīrieti 51:7
un ka viņa ir radīta ar trūkumiem. Tas ir tīrākais iztēles auglis. Atšķirības starp vīrieti un sievieti pastāv tikai dēļ iespējām un izglītības. Līdz šim sievietei ir bijušas liegtas tiesības un iespējas uz vienlīdzīgu attīstību. Ja viņai tiktu nodrošinātas vienādas iespējas, nav šaubu, ka viņa būtu vīrieša līdziniece. Vēsture to pierādīs. Iepriekšējos laikmetos ievērojamas sievietes ir izvirzījušās nāciju lietās un savos sasniegumos pārspējušas vīriešus. Viena no tām bija arī Austrumu galvaspilsētas Palmīras karaliene Zenobija. Pat šodien šīs pilsētas vietas liecina par viņas diženumu, spējām un neierobežoto varu, jo ceļotājs tajā atradīs visstiprāko un noturīgāko piļu drupas un nocietinājumus, ko šī ievērojamā sieviete uzcēla trešajā gadsimtā pēc Kristus. Viņa bija Atēnu ģenerālgubernatora sieva. Pēc vīra nāves viņa pārņēma valdīšanu viņa vietā un efektīvi pārvaldīja savu provinci. Pēc tam viņa iekaroja Sīriju, pakļāva Ēģipti un ar politisku gudrību un pamatīgumu nodibināja visbrīnišķīgāko karaļvalsti.

Romas impērija nosūtīja pret viņu lielu armiju. Kad šī kaujas greznības apņemtā armija sasniedza Sīriju, kaujas laukā savu karapulku priekšgalā ieradās pati Zenobija. Kaujas dienā viņa ietērpās karaliskās drēbēs, uzlika galvā kroni un, zobenu rokās, devās uz priekšu sagaidīt iebrucēju leģionus. Pateicoties viņas drosmei un militārajai stratēģijai, romiešu armija tika sagrauta un tiktāl izkliedēta, ka atkāpjoties nespēja sapulcēties. Romas valdība apspriedās, sakot: „Lai kādu komandieri mēs sūtītu, mēs nevaram viņu uzvarēt; tāpēc pašam imperatoram Aurēliānam jādodas vadīt Romas leģionus pret Zenobiju." Aurēliāns ar divsimt tūkstošiem karavīru devās uz Sīriju. Zenobijas armija bija ievērojami mazāka. Romieši divus gadus bez panākumiem viņu turēja ielenkumā Palmīrā. Beidzot Aurēliānam izdevās pārtraukt pilsētas apgādi ar pārtiku, tā ka viņa un viņas cilvēki bada dēļ bija spiesti padoties. Viņa netika uzvarēta kaujā. Aurēliāns aizveda viņu gūstā uz Romu. Dienā, kad viņš ieradās pilsētā, viņš sarīkoja triumfa gājienu – vispirms ziloņi, tad lauvas, tīģeri, putni, pērtiķi – un pēc pērtiķiem Zenobija. Viņas galvā bija kronis, ap kaklu zelta ķēde. Ar karalienes cienīgumu un bez pazemojuma jūtām, skatoties pa labi un pa kreisi, viņa teica: „Patiesi, es lepojos ar to, ka esmu sieviete un noturējos pretī Romas impērijai." (Tajā laikā Romas valdīšana aptvēra pusi no zināmās zemes.) „Un šī ķēde manā kaklā ir nevis pazemojuma, bet gan pagodinājuma zīme. Tas ir mana spēka, nevis manas sakāves simbols."

51:8 Citu vēsturisko sieviešu vidū bija Pētera Lielā sieva Katrīna I. Krievija un Turcija karoja. Turcijas spēku komandieris Muḥammad Pásh<u></u>á bija sakāvis Pēteri un grasījās ieņemt Sanktpēterburgu. Krievi bija visādā ziņā kritiskā stāvoklī. Pētera sieva Katrīna teica: „Es nokārtošu šo lietu." Viņai bija saruna ar Muḥammad Pásh<u></u>á, viņi vienojās par miera līgumu, un viņa mudināja Muḥammad Pásh<u></u>á doties atpakaļ. Viņa izglāba savu vīru un savu tautu. Tas bija dižens sasniegums. Pēc tam viņu kronēja par Krievijas ķeizarieni, un viņa gudri valdīja līdz savai nāvei.

51:9 Kolumbs atklāja Ameriku Spānijas karalienes Izabellas valdīšanas laikā, pateicoties kuras inteliģencei un palīdzībai

lielā mērā bija iespējams šis brīnišķīgais sasniegums. Īsāk sakot, pasaules vēsturē ir figurējušas daudzas ievērojamas sievietes, taču nav vajadzības viņas turpināt uzskaitīt.

Mūsdienās Persijas bahājiešu vidū ir daudzas sievietes, ar 51:10
kurām vīrieši lepojas un kuras apskauž. Viņas ir visu cilvēces tikumu un izcilības apdvestas. Viņas ir daiļrunīgas; viņas ir dzejnieces un zinātnieces un iemieso pazemības kvintesenci. Politiskajās spējās un prāta asumā viņas ir spējušas tikt līdzi un konkurēt ar ietekmīgiem vīriešiem. Viņas ir ziedojušas savu dzīvību mocekles nāvē un zaudējušas savus īpašumus cilvēces labā, un viņu godības pēdas pastāvēs mūžīgi. Persijas vēstures lappuses izgaismo šo sieviešu dzīves un apraksti.

Mērķis īsumā ir šāds: ja sieviete būs pilnībā izglītota un 51:11
saņems savas pienācīgās tiesības, viņa iegūs spēju brīnišķīgiem sasniegumiem un pierādīs, ka ir līdzvērtīga vīrietim. Viņa ir līdzvērtīgs partneris vīrietim, līdzvērtīga sabiedrotā un atbalsts. Abi ir cilvēki; abi ir apveltīti ar inteliģences spējām un iemieso cilvēces tikumus. Visās cilvēku spējās un funkcijās viņi ir partneri un līdzinieki. Pašlaik cilvēku darbības jomās sievietes neizpauž savas iedzimtās īpašas tiesības izglītības un iespēju trūkuma dēļ. Bez šaubām, izglītība iedibinās viņas vienlīdzību ar vīriešiem. Padomājiet par dzīvnieku valsti, kurā netiek novērota šķirošana starp tēviņu un mātīti. Viņi ir vienlīdzīgi tiesībās un iespējās. Starp putniem gaisā nav nekādu atšķirību. Viņu pilnvaras ir vienādas; tie dzīvo kopā pilnīgā vienotībā un savstarpējā tiesību atzīšanā. Vai gan mēs nebaudīsim tādu pašu vienlīdzību? Tās iztrūkums cilvēcei nepiedien.

• • •

1912. gada 22.–25. maijā

ʻAbdu'l-Bahá runas Kembridžā un Bostonā

– 52 –

1912. gada 22. maijā

Unitāriešu konference Tremonta templī

Adrese: *Tremont Temple, Boston, Massachusetts*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

RADĪBA ir kustības izpausme. Kustība ir dzīve. Kustīgs ķermenis ir dzīvs, savukārt nekustīgais un inertais ir kā miris. Visas radītās formas ir progresīvas savos līmeņos jeb eksistences valstīs, pateicoties dzīvības spēka jeb gara stimulam. Universālā enerģija ir dinamiska. Ārējo parādību materiālajā pasaulē vai iekšējā intelekta un apziņas pasaulē nekas nav nekustīgs.

Reliģija ir dievišķās īstenības ārējā izpausme. Tāpēc tai jābūt 52:2
dzīvai, dzīvības gara apdvestai, kustīgai un progresīvai. Ja tā ir bez kustības un neprogresējoša, tad tā ir bez dievišķās dzīvības; tā ir mirusi. Dievišķie iestādījumi ir nepārtraukti aktīvi un attīstībā; tāpēc to atklāsmei jābūt progresīvai un nepārtrauktai. Visas lietas ir pakļautas pārkārtošanai. Šis ir dzīvības un atjaunošanās gadsimts. Zinātne un māksla, rūpniecība un izgudrojumi ir tikuši reformēti. Tiesības un ētika ir no jauna izteiktas un reorganizētas. Domas pasaule ir atjaunota. Agrāko laikmetu zinātne un pagātnes filozofijas mūsdienās ir bezjēdzīgas. Pašreizējās vajadzības prasa jaunas risinājumu metodes; pasaules problēmām nav precedenta. Vecās idejas un domāšanas veidi ātri noveco. Senie likumi un arhaiskas ētikas sistēmas neatbildīs mūsdienu apstākļu prasībām, jo šis noteikti ir jaunas dzīves gadsimts, īstenības atklāsmes gadsimts un līdz ar to dižākais no visiem gadsimtiem. Apsveriet, kā zinātnes attīstība piecdesmit gadu laikā ir pārsniegusi un aizēnojusi visu iepriekšējo laikmetu zināšanas un sasniegumus kopā ņemtus. Vai seno astronomu paziņojumi un teorijas spētu izskaidrot mūsu pašreizējās zināšanas par saulēm un planētu sistēmām? Vai tumsonības

maska, kas aptumšoja viduslaiku gadsimtus, atbilstu prasībai pēc skaidra redzējuma un izpratnes, kas raksturo mūsdienu pasauli? Vai agrāko valdību despotisms atsauksies uz aicinājumu pēc brīvības, kas šajā apgaismes ciklā ir nācis no cilvēces sirds? Ir skaidrs, ka no pagātnes paražām, institūcijām un uzskatiem šodien vairs nevar sagaidīt būtiskus rezultātus. Ņemot to vērā, vai akli no priekštečiem pārņemto ārējo formu atdarinājumi un teoloģiskās interpretācijas turpinās vadīt un kontrolēt cilvēces reliģisko dzīvi un garīgo attīstību arī mūsdienās? Vai cilvēkam, kas ir apveltīts ar saprāta spēku, bez apdomas jāseko dogmām, ticības formām un mantotajiem uzskatiem, kas neizturēs saprāta pārbaudi šajā spožās īstenības gadsimtā, un jāpieķeras tiem? Tas neapšaubāmi neapmierinās zinātniekus, jo, kad viņi konstatē, ka pieņēmums vai secinājums ir pretrunā esošajiem pierādījumu standartiem un bez patiesa pamata, viņi noraida to, kas iepriekš tika pieņemts par standartu un uzskatīts par pareizu, un virzās uz priekšu, balstīdamies uz jauniem pamatiem.

52:3 Dievišķie pravieši ir pauduši un nodibinājuši reliģiju. Viņi ir iedibinājuši noteiktus likumus un debesu principus cilvēces vadībai. Viņi ir mācījuši un sludinājuši zināšanas par Dievu, iedibinājuši slavējamus ētikas ideālus un ieaudzinājuši cilvēku pasaulē visaugstākos tikumu standartus. Pamazām cilvēku interpretācijas un senču uzskatu dogmatiskā atdarināšana ir aptumšojusi šo debesu mācību un īstenības pamatus. Neatņemamā īstenība, kuras iedibināšanai cilvēku sirdīs un prātos pravieši tik smagi nopūlējās, piedzīvodami pārbaudījumus un ciezdami vajāšanas un spīdzināšanas, tagad ir gandrīz pazudušas. Daži no šiem debesu vēstnešiem ir nogalināti, citi ir ieslodzīti, viņi visi tiek nicināti un atraidīti, kamēr viņi sludina dievišķības īstenību. Drīz pēc Viņu aiziešanas no šīs pasaules viņu mācības neatņemamā patiesība tika pazaudēta no redzesloka un tika sekots dogmatiskiem atdarinājumiem.

52:4 Tā kā cilvēku interpretācijas un aklie atdarinājumi ir ļoti atšķirīgi, cilvēces starpā ir radušās reliģiskas nesaskaņas un domstarpības, patiesās reliģijas gaisma ir nodzisusi un cilvēces

vienotība iznīcināta. Dieva pravieši pauda vienotības un saprašanās garu. Viņi ir bijuši dievišķās īstenības dibinātāji. Tāpēc, ja pasaules tautas atteiksies no atdarinājumiem un izpētīs uzticētā Dieva Vārda pamatā esošo patiesību, tās sapratīsies un samierināsies, jo īstenība ir viena, nevis vairākas.

Tautas un reliģijas ir pārņemtas akliem un liekulīgiem atdarinājumiem. Cilvēks ir jūdaists, jo viņa tēvs bija jūdaists. Musulmanis ticībā un rituālos bez ierunām seko savu senču pēdās. Budists ir uzticīgs savai budista iedzimtībai. Tas nozīmē, ka viņi akli un bez izmeklēšanas apliecina reliģisko pārliecību, padarot vienotību un saprašanos neiespējamu. Tāpēc ir skaidrs, ka šis apstāklis netiks novērsts bez pārkārtošanās reliģijas pasaulē. Citiem vārdiem sakot, ir jāatjauno, jāpārbūvē, jauniem vārdiem jāizsaka dievišķo reliģiju fundamentālā īstenība cilvēcei. 52:5

No īstenības sēklas reliģija ir izaugusi par koku, kas ir izdzinis lapas un zarus, ziedus un augļus. Pēc kāda laika šis koks ir sasniedzis satrūdēšanas stadiju. Lapas un ziedi ir nokaltuši un gājuši bojā; koks ir kļuvis satriekts un neauglīgs. Nav saprātīgi, ka cilvēks turas pie vecā koka, apgalvojot, ka tā dzīvības spēki nav mazinājušies, tā augļiem nav līdzīgu un tā pastāvēšana ir mūžīga. Īstenības sēkla ir no jauna jāsēj cilvēku sirdīs, lai no tās izaugtu jauns koks un lai jauni dievišķi augļi veldzētu pasauli. Šādi nācijas un tautas, kuras šobrīd nošķir atšķirīgas reliģijas, tiks apvienotas, atdarinājumi tiks atmesti un tiks iedibināta visaptveroša brālība patiesībā. Cilvēces starpā beigsies karadarbība un nesaskaņas; visi tiks samierināti kā Dieva kalpi, jo visi ir Viņa aizgādības un žēlastības koka pavēnī. Dievs izturas laipni pret visiem; Viņš ir vienādā mērā pret visiem devīgs, tāpat kā Jēzus Kristus ir paziņojis, ka Dievs liek „.. lietum līt pār taisniem un netaisniem,“[20] – tas ir, Dieva žēlastība ir visaptveroša. Visa cilvēce ir Viņa mīlestības un labvēlības aizsardzībā, un Viņš visiem ir norādījis ceļu uz gudrību un progresu. Progress ir divējāds – materiālais un garīgais progress. Pirmo sasniedz, vērojot apkārtējo pasauli, un tas veido civilizācijas pamatus. Garīgo progresu sasniedz ar Svētā 52:6

Gara elpu, un tas liecina par cilvēka apzinātās dvēseles atmodu, kura uztver dievišķuma īstenību. Materiālais progress nodrošina cilvēces laimi. Garīgais progress nodrošina dvēseles laimi un mūžīgu nepārtrauktību. Dieva pravieši ir iedibinājuši dievišķās civilizācijas likumus. Tie ir bijuši visu zināšanu sakne un pirmavots. Viņi ir noteikuši dažādu veidu cilvēku sadraudzības un brālības principus, piemēram, ģimenes, rases, nācijas un ētisku motīvu brālību. Šīs brālības formas, šīs brālības saites ir tikai laicīgas un pārejošas. Tās nenodrošina harmoniju un bieži vien izraisa nesaskaņas. Tās neaizkavē karu un strīdus; gluži pretēji, tās ir savtīgas, aprobežotas un ir auglīgi cilvēces ķildu un naida cēloņi. Garīgā brālība, kuru iekvēlina un iedibina Svētā Gara dvaša, vieno tautas un likvidē cīniņu un strīdu cēloni. Tā pārveido cilvēci par vienu lielu ģimeni un iedibina cilvēces vienesmes pamatus. Tā sludina starptautiskās vienošanās garu un nodrošina vispārēju mieru. Tāpēc mums ir jāizpēta šīs debesu brālības pamats. Mums ir jāatsakās no jebkādas atdarināšanas un jāveicina dievišķo mācību īstenība. Saskaņā ar šiem principiem un rīcību un ar Svēto Garu tiks iedzīvināta gan materiālā, gan garīgā laime. Cilvēks nesasniegs patiesu progresu, labklājību un ilgstošu laimi, kamēr visas nācijas un tautas nebūs vienotas ar Svētā Gara saitēm šajā īstajā brālībā un kamēr nacionālie un starptautiskie aizspriedumi nebūs izdzēsti no šīs garīgās brālības. Šis ir jaunu un vispārēju nacionālo identitāšu laikmets. Zinātne ir progresējusi; rūpniecība ir progresējusi; politika ir reformēta; ir pasludināta brīvība; mostas taisnīgums. Šis ir kustības, dievišķo stimulu un sasniegumu gadsimts, cilvēciskās solidaritātes un pašaizliedzīgas kalpošanas gadsimts, vispārējā miera un dievišķās valstības īstenības gadsimts.

– 53 –

1912. gada 23. maijā

Frensisa V. Brīda kunga un kundzes māja

Adrese: *367 Harvard Street, Cambridge, Massachusetts*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

ZINĀTNISKĀS atziņas ir augstākais cilvēces sasniegums, jo zinātne ir īstenības atklājēja. Tā ir divu veidu: materiāla un garīga. Materiālā zinātne ir dabas parādību izpēte; dievišķā zinātne ir garīgo patiesību atklāšana un izpratne. Cilvēces pasaulei ir jāapgūst abas. Putnam ir divi spārni; tas nevar lidot ar vienu vien. Materiālā un garīgā zinātne ir divi cilvēka pacēluma un sasniegumu spārni. Tie abi ir nepieciešami – viens ir dabisks, otrs – pārdabisks; viens ir materiāls, otrs – dievišķs. Ar dievišķo mēs saprotam Dieva noslēpumu atklāšanu, garīgās īstenības izpratni, Dieva gudrību, debesu reliģiju iekšējo nozīmi un bauslības pamatu.

Šis ir 23. maijs, Báb vēstījuma pasludināšanas gadadiena. Tā 53:2
ir svētīga diena un izpausmes rītausma, jo Báb parādīšanās bija patiesā rīta agrā gaisma, savukārt Svētītās Dailes Bahá'u'lláh izpausme bija spoža kā saules starojums. Tāpēc šī ir svētīga diena, debesu velšu sākums, dievišķā mirdzuma sākums. Šajā datumā 1844. gadā Báb tika sūtīts kā vēstnesis, kas pasludināja un izziņoja Dieva valstību, paziņot prieka vēsti par Bahá'u'lláh atnākšanu un izturēt visas persiešu tautas pretestību. Daži persieši Viņam sekoja. Par to viņi cieta visnopietnākās grūtības un smagus pārbaudījumus. Viņi pārbaudījumus izturēja ar brīnišķīgu spēku un cildenu varonību. Tūkstošiem cilvēku tika iemesti cietumā, sodīti, vajāti un mira mocekļa nāvē. Viņu mājas tika izlaupītas un nopostītas, viņu īpašums tika konfiscēts. Viņi labprātīgi ziedoja savu dzīvību un palika nesatricināmi savā ticībā līdz pašām beigām. Šīs brīnišķīgās dvēseles ir Dieva spuldzes, svētuma zvaigznes, kas krāšņi mirdz no Dieva gribas mūžīgā apvāršņa.

53:3 Báb tika pakļauts smagām vajāšanām Shíráz pilsētā, kur Viņš pirmo reizi pasludināja savu misiju un vēsti. Šo reģionu skāra bada periods, un Báb devās uz Isfahán pilsētu. Tur izglītotie vīri pret Viņu vērsās ar lielu naidu. Viņu arestēja un nosūtīja uz Tabríz pilsētu. No turienes Viņš tika pārvests uz Mákú kalnu un beidzot ieslodzīts spēcīgajā Chihríq kalna pilī. Pēc tam Viņš tika nogalināts Tabríz pilsētā.

53:4 Tas ir vien īss Báb vēstures izklāsts. Viņš izturēja visas vajāšanas un panesa visas ciešanas un pārbaudījumus ar nesatricināmu spēku. Jo vairāk Viņa ienaidnieki centās šo liesmu apslāpēt, jo spožāka tā kļuva. Ar katru dienu Viņa Lieta izplatījās un nostiprinājās. Laikā, kad Viņš bija starp cilvēkiem, Viņš pastāvīgi sludināja Bahá'u'lláh atnākšanu. Visās savās grāmatās un vēstuļrakstos Viņš pieminēja Bahá'u'lláh un pasludināja prieka vēsti par Viņa izpausmi, pravietodams, ka Viņš atklāsies devītajā gadā. Viņš teica, ka devītajā gadā „jūs sasniegsit visu laimi"; devītajā gadā „jūs tiksit svētīti ar tikšanos ar Apsolīto, par kuru Es runāju". Viņš pieminēja Svētīto Pilnību Bahá'u'lláh ar titulu „Tas, kuru atklās Dievs". Īsāk sakot, šī svētītā Dvēsele ziedoja savu dzīvību Bahá'u'lláh ceļā, gluži kā ir rakstīts vēsturiskajos rakstos un piezīmēs. Savā pirmajā grāmatā „Labākie stāsti"[21] Viņš raksta: „Ak, Dieva Atlikums! Es esmu pilnībā upurēts Tev; Es esmu mierā ar lāstiem Tavā ceļā; Es nevēlos neko citu kā vien tikt nogalinātam Tavā mīlestībā; un augstākais Dievs ir pietiekams kā mūžīga aizsardzība."

53:5 Apsveriet, kā Báb pārcieta grūtības un likstas; kā Viņš atdeva savu dzīvību Dieva Lietā; kā Viņu piesaistīja Svētītās Dailes Bahá'u'lláh mīlestība; un kā Viņš paziņoja prieka vēsti par savu izpausmi. Mums jāseko Viņa debesu piemēram; mums ir jābūt pašaizliedzīgiem un jāiedegas Dieva mīlestības ugunī. Mums ir jāsaņem no Kunga velības un devības, jo Báb mūs ir pamudinājis celties kalpošanai Dieva Lietai, lai Svētītās Pilnības Bahá'u'lláh dienā mēs būtu absolūti atraisīti no visa, izņemot Dievu, būtu pilnībā piesaistīti Bahá'u'lláh mīlestībai, mīlētu visu cilvēci Viņa dēļ, būtu pielaidīgi un žēlsirdīgi pret visiem Viņa dēļ un celtu cilvēces vienesmi. Tāpēc šī diena – 23. maijs – ir svētīga notikuma gadadiena.

– 54 –

1912. gada 25. maijā

Hantingtona palātas

Adrese: Huntington Chambers, Boston, Massachusetts

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

ES DODOS prom no jūsu pilsētas, bet savā sirdī palieku pie jums. Mans gars būs šeit; es jūs neaizmirsīšu. Es lūdzu jums apliecinājumu no Bahá'u'lláh valstības. Es lūdzu, kaut jūsu garīgā uztvere nepārtraukti attīstītos, lai jūs ar katru dienu kļūtu starojošāki un tuvinātos Dievam, līdz jūs sāksiet spēlēt nozīmīgu lomu cilvēces apgaismošanā. Lai jūs ieskauj šie Dieva valstības apliecinājumi. Tā ir mana cerība un mana lūgšana.

54:2 Pēc vēsturnieku aplēsēm, šis starojošais gadsimts ir līdzvērtīgs simts pagātnes gadsimtiem. Ja salīdzina ar visu agrāko cilvēces sasniegumu kopsummu, atklāsies, ka šī gadsimta atklājumi, zinātnes sasniegumi un materiālā civilizācija ir līdzvērtīgi, jā, pat krietni pārsnieguši simts iepriekšējo gadsimtu progresu un iznākumu. Grāmatu un literatūras apjoms vien norāda, ka cilvēka prāta sasniegumi šajā gadsimtā ir bijuši ievērojamāki un izglītojošāki nekā visos iepriekšējos gadsimtos kopā. Tāpēc ir skaidrs, ka šim gadsimtam ir ārkārtīgi liela nozīme. Pārdomājiet brīnumainos sasniegumus, kas to jau ir raksturojuši: atklājumus visās cilvēku pētniecības jomās. Izgudrojumi, zinātniskās atziņas, ētiskas reformas un noteikumi, kas izstrādāti cilvēces labklājībai, izpētīti dabas noslēpumi, neredzamie spēki, kas iznesti redzamībā un pakļauti, – īstena brīnuma pasaule, kurā ir jaunas parādības un apstākļi, kas līdz šim nav bijuši zināmi cilvēkam un tagad ir pieejami izmantošanai un tālākai izpētei. Austrumi un Rietumi var bez aiztures sazināties. Cilvēks var pacelties debesīs vai traukties zemūdens dziļumos. Tvaika spēks ir savienojis kontinentus. Vilcieni šķērso tuksnešus un caurdur kalnu barjeras; kuģi atrod drošus ceļus okeānos bez orientieriem. Ar katru dienu atklājumi pieaug. Cik brīnišķīgs ir šis gadsimts!

Tas ir vispasaules pārkārtošanas laikmets. Civilo un federālo valdību likumi un statūti tiek mainīti un pārveidoti. Zinātne un māksla tiek veidota no jauna. Domas piedzīvo metamorfozes. Cilvēku sabiedrības pamati mainās un nostiprinās. Mūsdienās pagātnes zinātnes ir bezjēdzīgas. Ptolemaja astronomijas sistēma un neskaitāmas citas zinātnisku un filozofisku skaidrojumu sistēmas un teorijas tiek atmestas, jo tapis zināms, ka tās ir nepatiesas un bezvērtīgas. Ētiskos precedentus un principus nevar attiecināt uz mūsdienu pasaules vajadzībām. Pagājušo laikmetu domas un teorijas tagad ir neauglīgas. Troņi un valdības brūk un krīt. Visi pagātnes apstākļi un piederumi, kas nav piemēroti un atbilstoši šim laikam, tiek radikāli pārkārtoti. Tāpēc ir skaidrs, ka viltus un nepatiesām reliģiskajām mācībām, novecojušām ticības formām un mūsu priekšteču imitēšanai, kas neatbilst dievišķās īstenības pamatiem, ir jāpazūd un jāpārveidojas. Tie ir jāatmet, un ir jāatzīst jauni nosacījumi. Cilvēces morālei ir jāatjaunojas. Ir jāpieņem jauni līdzekļi un cilvēku problēmu risinājumi. Pašiem cilvēku prātiem ir jāmainās un jābūt pakļautiem vispārējai pārkārtošanai. Tāpat kā pagājušo laikmetu domas un hipotēzes mūsdienās ir neauglīgas, tāpat arī cilvēku izgudrotās reliģijas dogmas un kodeksi ir novecojuši un neauglīgi. Nē, ir taisnība, ka tie ir naidīguma cēlonis un veicina strīdus cilvēces pasaulē; no tiem izceļas karš un asinsizliešana, un to ievērošanā netiek atzīta cilvēces vienesme. Tāpēc mūsu pienākums šajā spožajā gadsimtā ir izpētīt dievišķās reliģijas būtību, meklēt īstenību, kas ir cilvēces vienesmes pamatā, un atklāt sadraudzības un vienošanās avotu, kas vienos cilvēci debesu mīlestības saitēm. Šī vienotība ir mūžības starojums, dievišķais garīgums, Dieva mirdzums un Valstības velte. Mums ir jāizpēta šo debesu velšu dievišķais avots un nelokāmi pie tām jāpieturas. Jo, ja mēs paliksim cilvēku izgudrojumu un dogmu važās iekalti un ierobežoti, cilvēce ar katru dienu tiks degradēta, ar katru dienu pieaugs karadarbība un nesaskaņas, un sātaniskie spēki sakoposies cilvēku cilts iznīcināšanai.

54:3 Ja mīlestība un vienošanās izpaužas vienā ģimenē, šī ģimene attīstīsies, kļūs apgaismota un garīga; bet, ja tajā pastāv ienaids

un naidīgums, iznīcība un izklīšana ir neizbēgama. Tas pats attiecināms uz pilsētu. Ja tie, kas tajā dzīvo, izpaudīs saticības un sadraudzības garu, tā nerimtīgi attīstīsies un cilvēku dzīves apstākļi kļūs gaišāki, turpretim naidīgums un nesaskaņas novedīs pie tās pagrimuma un ka tās iedzīvotāji tiks izklīdināti. Tādā pašā veidā tautas cilvēki attīstās un virzās uz civilizāciju un apgaismību mīlestībā un saskaņā, un tos sagrauj karš un nesaskaņas. Visbeidzot, tas attiecas uz pašu cilvēci kopumā. Kad tiks iedzīvināta mīlestība un cilvēku sirdis vienos ideālas garīgās saites, visa cilvēce tiks pacilāta, pasaule kļūs aizvien garīgāka un mirdzošāka, un neizmērojami palielināsies cilvēces laime un rimtība. Karadarbība un strīdi tiks izravēti, nesaskaņas un domstarpības pazudīs, un pasaules nācijas un tautas vienos vispārējs miers. Visa cilvēce dzīvos kopā kā viena ģimene, saplūdīs kā vienas jūras viļņi, spīdēs kā viena debess juma zvaigznes un izskatīsies pēc viena koka augļiem. Tā ir cilvēces laime un līksme. Tā ir cilvēka garīgā apgaismība, mūžīgā godība un nezūdošā dzīvība; tā ir dievišķā velte. Es novēlu jums šo stāvokli un lūdzu Dievu, lai Amerikas iedzīvotāji sasniegtu šo lielisko mērķi, lai tiktu nodrošināts šīs demokrātijas tikums un cilvēku vārdi tiktu slavēti mūžīgi. Lai viņus visās lietās uztur Dieva apliecinājumi un viņu piemiņa tiek godāta gan Austrumos, gan Rietumos. Lai viņi kļūst par visaugstākā Dieva kalpiem, kuri ir Viņam tuvi un mīļi debesu valstības vienesmē.

54:4 Bahá'u'lláh sešdesmit gadus izturēja pārbaudījumus un grūtības. Nebija tādu vajāšanu, likstu vai ciešanu, ko Viņš nebūtu piedzīvojis no savu ienaidnieku un apspiedēju puses. Visas Viņa dzīves dienas pagāja grūtībās un bēdās: vienu laika posmu – cietumā, otru – trimdā, vēl citu – važās iekaltam. Viņš labprāt pārcieta šīs grūtības cilvēces vienotības labā, lūdzot Dievu, lai cilvēce apzinātos Dieva mirdzumu, lai cilvēces vienesme kļūtu par īstenību, lai strīdi un karadarbība beigtos un visi piedzīvotu mieru un rāmumu. Cietumā Viņš pacēla cilvēces saliedētības karogu, sludinot vispārēju mieru, rakstot ķēniņiem un valstu vadītājiem, aicinot viņus uz starptautisku vienotību un dodot padomus šķīrējtiesai. Viņa dzīve bija vajāšanu un

grūtību virpulis; tomēr katastrofas, ārkārtēji pārbaudījumi un likstas netraucēja Viņam paveikt savu darbu un misiju. Nē, gluži pretēji, Viņa spēks kļuva arvien lielāks, Viņa panākumi un ietekme izplatījās un pieauga, līdz Viņa krāšņā gaisma atspīdēja visos Austrumos, tika nodibināta mīlestība un vienotība, un dažādās reliģijas atrada kontakta un izlīguma centru.

54:5 Tāpēc mums arī ir jātiecas iet šo mīlestības un kalpošanas ceļu, upurējot dzīvību un īpašumu, pavadot savas dienas pilnīgā nodošanās ceļā, veltot visus savus centienus Dieva Lietai, lai, ja Dievs vēlēs, cilvēku pasaulē tiktu pacelts vispārējās reliģijas karogs un tiktu nodibināta cilvēces vienesme.

54:6 Jūsu sirdīs esmu redzējis diženas un brīnišķīgas mīlestības atspulgu. Amerikāņi man visādā ziņā ir izrādījuši laipnību, un man ir dziļa garīga mīlestība pret viņiem. Es priecājos par jūsu siržu jutīgumu. Es lūgšu par jums, piesaucot dievišķo palīdzību, un tad atvadīšos no jums.

54:7 Ak, mans Dievs! Ak, mans Dievs! Patiesi, šie kalpi vēršas pie Tevis, lūdzot Tavas žēlastības valstību. Patiesi, viņus piesaista Tavs svētums un viņi iedegas Tavas mīlestības ugunī, meklē apliecinājumu no Tavas brīnumainās valstības un cer uz piekļūšanu Tavai debesu sfērai. Patiesi, viņi ilgojas pēc Tavu velšu nolaišanās, alkstot garīgās apgaismības no Īstenības Saules. Ak Kungs! Dari tos par mirdzošām lampām, žēlsirdīgām zīmēm, auglīgiem kokiem un mirdzošām zvaigznēm. Lai viņi izvirzās Tavā kalpošanā un ir saistīti ar Tevi ar Tavas mīlestības saitēm un saiknēm, ilgojoties pēc Tavas labvēlības gaismas. Ak Kungs! Dari tos par vadības zīmēm, Tavas nemirstīgās valstības karogiem, Tavas žēlsirdības jūras viļņiem, Tavas varenības gaismas spoguļiem.

54:8 Patiesi, Tu esi dāsnais. Patiesi, Tu esi līdzcietīgais. Patiesi, Tu esi dārgais, mīļotais.

• • •

1912. gada 26. maijā – 8. jūnijā

ʻAbdu'l-Bahá runas Ņujorkā un Fanvudā

– 55 –

1912. gada 26. maijā

Mauntmorisas baptistu baznīca

Adrese: *Mount Morris Baptist Church, Fifth Avenue and 126th Street, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

ŠOVAKAR ieejot baznīcā, es dzirdēju slavēšanas dziesmu *Nearer my God, to Thee* („Mans Dievs, būt tuvāk Tev"). Dižākais sasniegums cilvēces pasaulē ir tuvība Dievam. Ikviena mūžīgā godība, slava, žēlastība un daile, kas nāk cilvēkam, nāk no Dieva tuvuma. Visi pravieši un apustuļi ilgojās un lūdza Radītājam, lai būtu Viņa tuvumā. Cik naktis viņi pavadīja bezmiega ilgās pēc šī stāvokļa; cik daudz dienu viņi veltīja lūgšanai par šo sasniegumu, cenšoties arvien tuvoties Viņam! Taču tuvums Dievam nav viegli sasniedzams. Laikā, kad Jēzus Kristus bija uz zemes, cilvēce meklēja tuvumu Dievam, bet tajās dienās neviens to nesasniedza, izņemot dažus – Viņa mācekļus. Šīs svētīgās dvēseles ar Dieva mīlestību guva apliecinājumus dievišķajā tuvumā. Dievišķais tuvums ir atkarīgs no Dieva izpratnes sasniegšanas, no šķiršanās no visa cita, izņemot Dievu. Tas ir atkarīgs no pašaizliedzības un ir atrodams, tikai pametot bagātību un pasaulīgos īpašumus. Tas ir iespējams ar ūdens un uguns kristībām, kā tas izpausts evaņģēlijos. Ūdens simbolizē dzīvības ūdeni, kas ir zināšanas, un uguns ir Dieva mīlestības uguns; tāpēc cilvēkam ir jātiek kristītam ar dzīvības ūdeni, Svēto Garu un Valstības mīlestības uguni. Kamēr viņš nesasniedz šīs trīs pakāpes, tuvība Dievam nav iespējama. Šis ir process, kurā to ir sasnieguši Persijas bahājieši. Viņi atdeva savu dzīvību par šo stāvokli, upurēja godu, komfortu un īpašumus, ar vislielāko prieku devās pretī moceklībai; viņu asinis tika izlietas, viņu ķermeņi tika spīdzināti un iznīcināti, viņu mājas tika izlaupītas, viņu bērni tika aizvesti gūstā. Viņi

visus šos apstākļus izturēja priecīgi un labprāt. Ar šādu upuri ir iespējama tuvība Dievam. Un lai kļūst zināms, ka šis tuvums nav atkarīgs no laika vai vietas. Dieva tuvums ir atkarīgs no sirds šķīstības un gara uzmundrinājuma, ko sniedz Valstības prieka vēsts. Apsveriet, kā tīrs, labi pulēts spogulis pilnībā atspoguļo saules starojumu neatkarīgi no tā, cik tālu atrodas saule. Tiklīdz spogulis tiks notīrīts un šķīstīts, izpaudīsies saule. Jo šķīstāka un svētāka kļūst cilvēka sirds, jo tuvāk tā tuvojas Dievam, un tajā atklājas Īstenības Saules gaisma. Šī gaisma iedegas sirdīs ar Dieva mīlestības uguni, atver tajās zināšanu durvis un paver dievišķos noslēpumus, lai kļūtu iespējami garīgi atklājumi. Visi pravieši ir tuvojušies Dievam ar šķiršanās palīdzību. Mums ir jālīdzinās šīm svētajām Dvēselēm un jāatsakās no savām vēlmēm un iegribām. Mums ir jāattīrās no zemes saskarsmes purva un zemes, līdz mūsu sirdis skaidrībā kļūst par spoguļiem un tajās atklājas visdižākās vadības gaisma.

55:2 Bahá'u'lláh „Apslēptajos vārdos" sludina, ka Dievs iedvesmo savus kalpus un atklājas caur tiem. Viņš saka: „Tava sirds ir Manas mājas, turi to svētu, lai varu tajā mājot. Tavs gars ir Manas atklāsmes vieta, attīri to, lai varu tajā izpausties."[22] Tāpēc mēs uzzinām, ka tuvība Dievam ir iespējama, nododoties Viņam, ieejot Valstībā un kalpojot cilvēcei; tā tiek sasniegta vienotībā ar cilvēci un ar sirsnīgu laipnību pret visiem; tā ir atkarīga no patiesības izpētes, slavējamu tikumu iegūšanas, kalpošanas vispārējā miera un personīgā svētīguma labā. Vārdu sakot, tuvums Dievam prasa uzupurēšanos, nošķiršanos un visa atdošanu Viņam. Tuvums ir līdzināšanās.

55:3 Raugi, kā saule apspīd visu, kas radīts, taču tikai skaidras un spodrinātas virsmas spēj atstarot tās krāšņumu un gaismu. Aptumšota dvēsele nesaņem savu tiesu no īstenības brīnišķā mirdzuma atklāsmes; un savtīguma augsne, nespēdama gūt labumu no šīs gaismas, nedod nekādu ražu. Aklo acis nevar saskatīt saules starus; tos var uztvert tikai tīras acis ar veselu un izcilu redzi. Zaļie un dzīvie koki var uzņemt saules dāvanas; tā

iznīcina atmirušās saknes un nokaltušos zarus. Tāpēc cilvēkam ir jāmeklē spējas un jāattīsta gatavība. Kamēr viņam trūkst dievišķās ietekmes, viņš nespēj atstarot gaismu un saņemt no tās labumu. Neauglīga augsne neko nedos, pat ja žēlastības mākonis lejas pār to tūkstoš gadus. Mums ir jāpadara mūsu sirds augsne uztveroša un auglīga, lai to sagatavotu dievišķās žēlsirdības lietus atsvaidzināšanai un tajā uzplauktu debesu rozes un hiacintes. Mums ir jābūt uztverošām acīm, lai redzētu saules gaismu. Mums ir jāattīra nāsis, lai sajustu dievišķā rožu dārza smaržas. Mums ir jāpadara ausis uzmanīgas, lai sadzirdētu augstākās valstības aicinājumu. Neatkarīgi no tā, cik skaista ir melodija, nedzirdīgā auss to nedzird un nevar uztvert Augstākās Sapulces aicinājumu. Ar putekļiem piesērējusi nāss nevar ieelpot patīkamos ziedu aromātus. Tāpēc mums vienmēr ir jātiecas pēc spējām un jāmeklē gatavība. Kamēr mums trūkst uztveres, mūsos nevar iekļūt Dieva daile un veltes. Kristus runāja līdzību, kurā Viņš teica, ka Viņa vārdi ir kā sējēja sēklas; daži nokrīt uz akmeņainas zemes, daži neauglīgā augsnē, dažus nomāc ērkšķi un dadži, bet vēl citi nokrīt sagatavotā, uzņēmīgā un auglīgā cilvēku sirds augsnē. Kad sēklas tiek iebērtas neauglīgā augsnē, augšana nenotiek. Akmeņainā zemē bērto sēklu dzītie stādi neilgi augs, bet tiem nav dziļu sakņu, un tie nokalst. Ērkšķi un dadži pilnībā iznīcina citus augus, bet labā zemē iemestā sēkla nes ražu un augļus.

55:4 Tādā pašā veidā vārdiem, kurus es jums šeit runāju šovakar, var nebūt nekādas ietekmes. Uz dažām sirdīm var atstāt iespaidu, bet drīz vien tās aizmirst; citi māņticīgu ideju un iztēles dēļ var pat nesadzirdēt un nesaprast; bet svētītās dvēseles, kas ir uzmanīgas pret maniem pamudinājumiem un brīdinājumiem un klausās ar pieņemšanas ausi, ļaujot maniem vārdiem iedarbīgi tajās iekļūt, dienu no dienas tuvotos pilnīgam iznākumam, jā, pat līdz Augstākajai Sapulcei. Apsveriet, kā līdzīgie sasniegumi ir atkarīgi no spējām. Ja netiks izkoptas spējas, Valstības aicinājums nevarēs sasniegt ausi, netiks novērota Patiesības Saules gaisma un

zudīs iekšējās nozīmes rožu dārza aromāti. Centīsimies sasniegt spējas, uztveri un cienīgumu, lai mēs varētu sadzirdēt Valstības prieka vēsts aicinājumu, mūs veldzētu Svētā Gara dvaša, paceltu cilvēces vienesmes karogu, nodibinātu cilvēku brālību un dievišķās vēlības aizsardzībā sasniegtu vienmēr pastāvošo un mūžīgo dzīvību.

Ak, piedodošais Dievs! Šie kalpi vēršas pie Tavas valstības un meklē Tavu vēlību un veltes. Ak Dievs! Dari viņu sirdis labas un šķīstas, lai viņi kļūtu Tavas mīlestības cienīgi. Šķīstī un svētī cilvēku garu, lai tos apspīdētu Īstenības Saules gaisma. Šķīstī un svētī acis, lai tās uztver Tavu gaismu. Šķīstī un svētī ausis, lai tās dzirdētu Tavas valstības aicinājumu. 55:5

Ak Kungs! Patiesi, mēs esam vāji, bet Tu esi varens. Patiesi, mēs esam nabagi, bet Tu esi bagāts. Mēs esam meklētāji, un Tu esi meklētais. Ak Kungs! Apžēlojies par mums un piedod mums; dāvā mums tādu spēju un uztveri, lai mēs būtu Tavas labvēlības cienīgi un pieķertos Tavai valstībai, lai mēs varētu dzert dzīvības ūdeni no pašām dzīlēm, tiktu Tavas mīlestības uguns iekvēlināti un lai mūs šajā spožajā gadsimtā atdzīvinātu Svētā Gara dvaša. 55:6

Ak Dievs, mans Dievs! Raugies uz šo sanāksmi ar savas sirsnīgās laipnības skatienu. Turi visus Tavas aizgādības un Tavas aizsardzības patvērumā. Sūti uz šīm dvēselēm Tavu debesu svētību. Iegremdē tos Tavas žēlsirdības okeānā un atdzīvini ar Svētā Gara dvašām. 55:7

Ak Kungs! Sniedz šai taisnīgajai valdībai savu žēlīgo palīdzību un apliecinājumu. Šī valsts atrodas Tavas aizsardzības pavēnī, un šī tauta kalpo Tev. Ak Kungs! Dāvā viņiem savas debesu veltes un izlej pār viņiem dāsnas un bagātīgas savas žēlastības un labvēlības lietavas. Dari tā, lai šī cienījamā tauta tiek turēta godā un tiek uzņemta Tavā valstībā. 55:8

Tu esi spēcīgais, visuvaldītājs, līdzcietīgais un Tu esi dāsnais, labdaris, vēlību pārpilnības Kungs. 55:9

– 56 –

1912. gada 28. maijā

Pieņemšana Metropolitēna templī

Adrese: *Metropolitan Temple, Seventh Avenue and Fourteenth Street, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

DIEVA tēvišķība, Viņa sirsnīgā laipnība un labestība ir redzama visiem. Savā žēlastībā Viņš pilnībā un bagātīgi apgādā savu radību, un, ja kāda dvēsele grēko, Viņš neatceļ savu devību. Visas radītās lietas ir Viņa tēvišķības, žēlastības un debesu velšu izpausmes redzamā veidolā. Cilvēku brālība ir tikpat skaidra un acīmredzama kā saule, jo visi ir viena Dieva kalpi, pieder vienai cilvēcei, apdzīvo vienu zemeslodi, ir apslēpti zem sargājošā debesu kupola un iegrimuši dievišķās žēlsirdības jūrā. Pastāv cilvēku brālība un atkarība, jo savstarpēja izpalīdzība un sadarbība ir divi nepieciešamie principi, kas ir cilvēka labklājības pamatā. Tādas ir cilvēces fiziskās attiecības. Ir vēl viena – garīgā brālība –, kas ir augstāka, svētāka un pārāka par visām pārējām. Tā ir debešķīga; tā izplūst no Svētā Gara dvašas un žēlsirdīgo īpašību starojuma; tā ir balstīta uz garīgām tieksmēm. Šo brālību iedibina Izpausmes no Svētuma.

56:2 Dievišķās Izpausmes kopš Ādama dienām ir centušās apvienot cilvēci, lai visus varētu uzskatīt par vienu dvēseli. Gana funkcija un mērķis ir savākt un neizklīdināt savu ganāmpulku. Dieva pravieši ir bijuši dievišķi cilvēces gani. Viņi ir nodibinājuši cilvēcē mīlestības un vienotības saikni, padarījuši izkaisītās tautas par vienu nāciju un klejojošās ciltis par varenu valsti. Viņi ir likuši pamatus Dieva vienesmei un aicinājuši visus uz vispārēju mieru. Visas šīs svētās, dievišķās Izpausmes ir viens veselums. Viņi ir kalpojuši vienam Dievam, sludinājuši vienu patiesību, dibinājuši vienas institūcijas un atspoguļojuši vienu gaismu. Viņu parādīšanās ir bijušas secīgas un savstarpēji saistītas; katrs ir pasludinājis un cildinājis To, kuram bija jāatnāk, un visi ir

ielikuši īstenības pamatus. Viņi sapulcināja un aicināja cilvēkus mīlēt un padarīja cilvēku pasauli par Dieva Vārda spoguli. Tāpēc viņu izveidotajām dievišķajām reliģijām ir viens pamats; Viņu mācība, pierādījumi un liecības ir viens vesels; tie atšķiras pēc vārdiem un formas, bet īstenībā tie saskan un ir vienādi. Šīs svētās Izpausmes ir bijušas kā pavasara atnākšana pasaulē. Lai arī šī gada pavasaris pēc mainīgā kalendāra tiek apzīmēts ar citu nosaukumu, tomēr sava mūža un dzīvības spēku ziņā tas ir tāds pats kā pagājušā gada pavasaris. Katrs pavasaris ir jaunas radīšanas laiks, kura ietekme, veltes, pilnība un dzīvinošie spēki ir tādi paši kā agrākajiem pavasara gadalaikiem, kaut arī nosaukumi tiem ir daudz un dažādi. Šis ir 1912. gads, pagājušais bija 1911. gads un tā tālāk, bet to īstenības pamatos nekādas atšķirības nav redzamas. Saule ir viena, bet saules ausmas vietu ir daudz, un tie mainās. Okeāns ir viena ūdenstilpe, bet dažādām tā daļām ir īpaši apzīmējumi – Atlantijas okeāns, Klusais okeāns, Vidusjūra, Antarktīda utt. Ja ņemam vērā nosaukumus, pastāv atšķirības; bet ūdens, pats okeāns ir viena būtība.

Tāpat arī Dieva svēto Izpausmju reliģijas patiesībā ir viens 56:3
veselums, kaut arī pēc nosaukumiem un terminoloģija tās atšķiras. Cilvēkam ir jābūt gaismas mīļotājam neatkarīgi no tā, no kādas ausmas vietas tā parādās. Viņam jāmīl roze neatkarīgi no tā, kādā augsnē tā aug. Viņam ir jābūt patiesības meklētājam neatkarīgi no avota, no kāda tā nāk. Pieķeršanās lukturim nav īsta gaismas mīlestība. Pieķeršanās zemei nav piedienīga, taču ir cienīgi baudīt rozi, kas attīstās no augsnes. No nodošanās kokam nav ieguvuma, bet augļu baudīšana sniedz labumu. Gardi augļi ir jābauda neatkarīgi no tā, kādā kokā tie aug vai kur tie ir atrodami. Patiesības vārds ir jāapliecina neatkarīgi no tā, kura mēle to izrunā. Ir jāpieņem absolūtas patiesības neatkarīgi no tā, kādā grāmatā tās ir ierakstītas. Ja mēs saglabāsim aizspriedumus, tie raisīs pagrimumu un neziņu. Domstarpības starp reliģijām, tautām un rasēm rodas pārpratuma dēļ. Ja mēs pētām reliģijas, lai atklātu principus, kas ir to pamatu pamatā, mēs atklāsim, ka tās saskan; jo to fundamentālā īstenība ir viena, nevis vairākas. Tā pasaules reliģiju pārstāvji sasniegs savu vienotības un

samierināšanās punktu. Viņi noskaidros patiesību, ka reliģijas mērķis ir slavējamu tikumu iemantošana, morāles uzlabošana, cilvēces garīgā attīstība, īstā dzīve un dievišķās veltes. Visi pravieši ir bijuši šo principu veicinātāji; neviens no Viņiem nav bijis samaitātības, netikuma vai ļaunuma veicinātājs. Viņi ir aicinājuši cilvēci uz visu labo. Viņi ir vienojuši cilvēkus Dieva mīlestībā, aicinājuši tos uz cilvēces vienotības reliģijām un mudinājuši uz draudzību un vienošanos. Piemēram, mēs pieminam Ābrahāmu un Mozu. Ar šo pieminēšanu mēs nedomājam ierobežotus cilvēku apzīmējumus, ko nozīmētu tikai paši Viņu vārdi, bet gan domājam par tikumiem, ko šie vārdi iemieso. Kad mēs sakām Ābrahāms, ar to mēs domājam dievišķās vadības izpausmi, cilvēcisko tikumu centru, debesu velšu avotu cilvēcei, dievišķās iedvesmas un pilnības izcelšanās avotu. Šī pilnība un žēlastība neaprobežojas tikai ar vārdiem un robežām. Kad mēs pieredzam šos tikumus, īpašības un raksturu jebkurā personībā, mēs atpazīstam to pašu īstenību, kas atspīd no iekšpuses, un paklanāmies, atzīstot Ābrahāma pilnību. Tāpat mēs atzīstam un apbrīnojam Mozus daili. Dažas dvēseles mīlēja vārdu Ābrahāms, mīlot gaismekli un nevis gaismu, un, redzot šo pašu gaismu spīdam no citas gaismekļa, tās bija tik ļoti pieķērušās bijušajam gaismeklim, ka nepazina tā vēlāko izskatu un sniegto apgaismojumu. Tāpēc tie, kas bija pieķērušies Ābrahāma vārdam un neatlaidīgi turējās pie vārda, tika aplaupīti, kad Ābrahāma tikumi atkal parādījās Mozū. Tāpat jūdi bija ticīgi Mozum, un gaidīja Mesijas atnākšanu. Mozus tikumi un pilnība visaugstākā mērā spilgti izpaudās Jēzū Kristū, bet jūdi turējās pie vārda – Mozus, nepielūdzot tikumus un pilnību, kas izpaužas Viņā. Ja viņi būtu dievinājuši šos tikumus un meklējuši šo pilnību, viņi noteikti būtu ticējuši Jēzum Kristum, kad Viņā spīdēja tie paši tikumi un pilnība. Ja mēs mīlam gaismu, mēs to godājam jebkurā gaismeklī, kurā tā izpaužas, bet, ja mēs mīlam pašu gaismekli un gaisma tiek pārnesta uz citu gaismekli, mēs to nepieņemsim un neatzīsim. Tāpēc mums ir jāseko un jāgodina tikumi, kas izpaužas Dieva vēstnešos – vai tie būtu Ābrahāms, Mozus, Jēzus vai citi pravieši –, taču mēs nedrīkstam pieķerties lukturim un to

pielūgt. Mums ir jāatzīst saule neatkarīgi no tā, no kāda ausmas vietas tā atspīd, vai tā būtu Mozus, Ābrahāms vai kādas citas personības norādījums, jo mēs mīlam saules gaismu, nevis tās virzienu. Mēs mīlam apgaismojumu, nevis lukturus un sveces. Mēs esam ūdens meklētāji, lai no kādas klints tas izplūstu. Mums ir vajadzīgi augļi, lai arī kurā augļu dārzā tie ir nogatavojušies. Mēs ilgojamies pēc lietus; nav nozīmes, kurš mākonis to izlej. Mēs nedrīkstam būt važās. Ja mēs atteiksimies no šīm važām, mēs sapratīsimies, jo visi ir īstenības meklētāji. Patiesās reliģijas viltošana vai atdarināšana ir sagrozījusi cilvēku ticību, un tās pamati ir pazaudēti no redzesloka. Šo atdarinājumu dažādība ir izsaukusi naidu un nesaskaņas, karu un asinsizliešanu. Tagad ir uzausis krāšņais un spožais divdesmitais gadsimts, un visapkārt izstaro dievišķās veltes. Patiesības Saule spīd žilbinoši. Patiešām, šis ir gadsimts, kad jāatmet šie atdarinājumi un māņticības un jāpielūdz vienīgi Dievs. Lai mēs varētu saprasties, mums ir jāraugās uz praviešu īstenību un viņu mācību.

Slava Dievam! Dieva pavasaris ir klāt. Šis gadsimts patiešām 56:4
ir pavasara gadalaiks. Prāta pasaule un dvēseles valstība ar savām veltēm ir kļuvusi svaiga un zaļoksna. Tā ir atjaunojusi visu eksistences sfēru. No vienas puses, mirdz patiesības gaismas; no otras puses, dievišķās žēlsirdības mākoņi izlej debesu devības pilnību. Ir redzams brīnišķīgs materiālais progress, un tiek veikti diženi garīgie atklājumi. Patiešām, to var saukt par gadsimtu brīnumu, jo tas ir pilns ar brīnumainā izpausmēm. Ir pienācis laiks, kad visa cilvēce būs vienota, visas rases būs uzticīgas vienai tēvzemei, visas reliģijas kļūs par vienu reliģiju un rasu un reliģiskie aizspriedumi izzudīs. Tā ir diena, kurā cilvēces vienesme pacels savu karogu un starptautiskais miers kā īstens rīts pārpludinās pasauli ar savu gaismu. Tāpēc mēs lūdzam Dievu, lai Viņš kliedē šos drūmos mākoņus un izravē šos atdarinājumus, lai Austrumi un Rietumi mirdzētu mīlestībā un vienotībā, lai pasaules tautas apskautu viena otru un lai pasauli apgaismotu ideālā garīgā brālība kā augsto debesu spožuma saule. Tā ir mūsu cerība, mūsu vēlme un ilgojums. Mēs lūdzam, lai ar Dieva devību un veēlību mēs to sasniegtu. Esmu ļoti priecīgs būt klāt šajā

sanāksmē, kurai ir raksturīgs starojums, inteliģence, uztveres spēja un īstenības izzināšanas ilgas. Šādas sapulces ir cilvēces godība. Es lūdzu jums Dieva svētību.

– 57 –

1912. gada 29. maijā

Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja

Adrese: *780 West End Avenue, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

DIEVIŠĶĀS Izpausmes savās mācībās neatzina tradīsijas, izravējot kļūdas, izskaužot viltus reliģiskos uzskatus un no jauna aicinot cilvēci uz vienesmi Dievā pašos pamatos. Tāpat viņi visi ir sludinājuši cilvēces vienesmi. Būtiskākā Mozus mācība bija Sinaja likums – desmit baušļi. Kristus atjaunoja un atkal pauda viena Dieva pavēles un cilvēku darbības priekšrakstus. Kaut arī Muḥammad loks bija plašāks, Viņa mācības nolūks arī bija celt un apvienot cilvēci viena Dieva zināšanā. Báb loks atkal bija ļoti paplašināts, bet neatņemamā mācība bija tā pati. Bahá'u'lláh grāmatu ir vairāk nekā simts. Katra no tām ir acīmredzams pierādījums, kas ir pietiekams cilvēcei; katra no pamatiem līdz virsotnei sludina Dieva un cilvēces neatņemamo vienotību, Dieva mīlestību, kara izbeigšanu un dievišķo miera standartu. Katra ieaudzina arī dievišķo morāli, Kunga žēlastības izpausmi – katrā vārdā būdama nozīmju grāmata. Jo Dieva Vārds ir kolektīvs viedums, pilnīgas zināšanas un mūžīgā patiesība.

57:2 Pārdomājiet apgalvojumu, kas ierakstīts Jāņa evaņģēlija pirmajā nodaļā: „Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs .."[23] Šis apgalvojums ir īss, taču tajā ir visdiženākās nozīmes. Tā pielietojums ir neierobežots, un to nevar ietvert un izteikt grāmatās vai vārdos. Līdz šim teoloģijas doktori to nav izskaidrojuši, bet aprobežojušies ar Jēzus aprakstu

kā „Vārds tapa miesa“,[24] Jēzus atsevišķumu no Dieva Tēva, kā arī Viņa nolaišanos virs zemes. Tā tika mācīta atsevišķā nošķiršana no dievīšķā.

Tēva, Dēla un Gara vienesmei pašos pamatos ir daudz nozīmju, un tā veido kristietības pamatu. Šodien mēs sniegsim tikai skaidrojuma kopsavilkumu. Kāpēc Jēzus bija Vārds? 57:3

Radīšanas Visumā visas dabas pasaules būtnes ir kā burti. Burti paši par sevi ir bezjēdzīgi un neko neizsaka par domu vai ideālu – piemēram, a, b utt. Tāpat visām dabas pasaules būtnēm nav neatkarīgas nozīmes. Bet vārds sastāv no burtiem, un tam ir neatkarīga jēga un nozīme. Tāpēc, kad Kristus izteica dievišķās īstenības pilnīgo jēgu un iemiesoja neatkarīgu nozīmi, Viņš bija Vārds. Viņš bija kā īstenības stāvoklis salīdzinājumā ar tēlaino stāvokli. Grāmatas lapām nav iekšējas nozīmes, taču doma, kas tajās pausta, liek pārdomāt īstenību. Jēzus īstenība bija pilnīgā jēga, kristība Viņā, kas Svētajās grāmatās ir simboliski izteikta kā Vārds. 57:4

„Vārds bija pie Dieva.“[25] Kristība nozīmē nevis Jēzus miesu, bet gan dievišķo tikumu pilnību, kas izpaužas Viņā. Tāpēc ir rakstīts: „Viņš ir Dievs.“ Tas nenozīmē atdalīšanu no Dieva, tāpat kā nav iespējams atdalīt saules starus no Saules. Kristus īstenība bija dievišķo tikumu un Dieva īpašību iemiesojums. Jo dievišķībā nav dualitātes. Visi īpašības vārdi, lietvārdi un vietniekvārdi šajā svētuma galmā ir viens veselums; nav ne daudzveidības, ne dalījuma. Šī skaidrojuma nolūks ir parādīt, ka Dieva Vārdiem ir neskaitāmas nozīmes un nozīmju noslēpumi – katram tūkstotis un vairāk. 57:5

Bahá'u'lláh ir daudz vēstuļrakstu. Tajos ietvertie priekšraksti un mācības ir universālas un aptver ikvienu priekšmetu. Viņš ir atklājis zinātniskus skaidrojumus visās cilvēka izziņas un izpētes jomās – astronomijā, bioloģijā, medicīnas zinātnē utt. *Kitáb-i-Íqán* Viņš ir sniedzis evaņģēliju un citu debesu Grāmatu jēgas izklāstu. Viņš rakstīja garus vēstuļrakstus par civilizāciju, 57:6

socioloģiju un valdību. Ir aplūkots ikviens temats. Viņa vēstuļrakstiem ir nepārspējams skaistums un dziļums. Pat Viņa ienaidnieki atzīst Bahá'u'lláh diženumu, sakot, ka Viņš ir cilvēces brīnums. Tā bija viņu atzīšanās, kaut arī viņi Viņam neticēja. Viņu cildināja kristieši, jūdi, zoroastrieši un musulmaņi, kuri noliedza viņa pasludināšanu. Viņi bieži teica: „Viņš ir nepārspējams, unikāls." Kāds kristiešu dzejnieks Austrumos rakstīja: „Neticu, ka viņš ir Dieva Izpausme, tomēr viņa brīnumi ir tikpat diženi kā saule." Mírzá Abu'l-Faḍl ir pieminējis daudzus šāda veida dzejoļus, un ir vēl daudzi citi. Viņa ienaidnieku liecība liecināja, ka Viņš bija „cilvēces brīnums", ka Viņš „staigāja pa īpašu zināšanu ceļu" un bija „nepārspējams pēc būtības". Viņa mācība ir visaptveroša un paraugs cilvēka rīcībai. Tā nav tikai teorētiska un paredzēta atstāšanai grāmatās. Tie ir rīcības principi. Rezultāti seko darbībai. Teorija vien ir neauglīga. Kāda nozīme ir grāmatai par zālēm, ja tā nekad netiek izņemta no bibliotēkas plaukta? Kad tiek izpausta praktiskā darbība, Dieva mācība ir devusi augļus.

57:7 Diženākie un fundamentālākie Bahá'u'lláh mācības temati ir Dieva vienesme un cilvēces vienotība. Tā ir vienotības saikne starp bahājiešiem visā pasaulē. Viņi kļūst vienoti savā starpā, tad apvieno citus. Nav iespējams veidot vienotību, ja neesam vienoti. Kristus teica: „Jūs esat zemes sāls, bet, ja sāls kļūst nederīga, ar ko lai to padara sāļu?"[26] Tas pierāda, ka Viņa sekotāju starpā pastāvēja nesaskaņas un vienotības trūkums. No šejienes Viņa brīdinājums par darbības vienotību.

57:8 Tagad mums arī ir jāsavienojas kopā vislielākā vienotībā, jābūt laipniem un mīlošiem vienam pret otru, upurējot cits citam visu savu īpašumu, savu godu, jā, pat dzīvību. Tad tiks pierādīts, ka esam rīkojušies saskaņā ar Dieva mācību, ka esam bijuši patiesi ticīgi Dieva vienesmei un cilvēces vienotībai.

– 58 –

1912. gada 30. maijā

Teozofijas loža

Adrese: *Theosophical Lodge, Broadway and Seventy-ninth Street, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

ESMU ļoti gandarīts par šīm laipnības izpausmēm un garīgās uzņēmības apliecinājumiem. Šovakar esmu ļoti laimīgs, apzinoties, ka mūsu mērķi un virzība ir vienādi, mūsu vēlmes un ilgas ir vienotas. Tas ir atspoguļojums un pierādījums cilvēces vienesmei un nodomam sasniegt Dižāko Mieru. Tāpēc mūs vieno griba un mērķis. Eksistences pasaulē nav dižāku jautājumu par šiem. Cilvēces vienesme nodrošina cilvēka cieņas paaugstināšanu. Starptautiskais miers ir visas cilvēces labklājības garantija. Cilvēka dvēselē nav lielāku motīvu un mērķu. Tā kā mēs esam vienojušies par tiem, ir pamats ļoti cerēt uz vienotību un saskaņu starp bahājiešiem un teozofiem. Viņu mērķis ir viens, viņu vēlmes ir vienas, un abiem kopīga ir garīgā atvērtība. Viņu uzmanība ir veltīta dievišķajai valstībai; viņi vienlīdz bauda tās veltes.

Mūsdienās cilvēcei ir vajadzīgs liels spēks, ar kuru var īstenot 58:2
šos godības pilnos principus un mērķus. Miera lieta ir ļoti dižena lieta; tā ir Dieva Lieta, un visi pasaules spēki ir pret to. Valdības, piemēram, uzskata militārismu par soli uz cilvēces progresu – ka šķelšanās starp cilvēkiem un tautām ir patriotisma un goda cēlonis, ka, ja viena nācija uzbrūk un iekaro otru, tādējādi iegūstot bagātību, teritoriju un slavu, šī karadarbība un iekarošana, šī asinsizliešana un nežēlība ir šīs uzvarošās valsts attīstības un labklājības cēlonis. Tie ir pilnīgi maldi. Salīdziniet pasaules tautas ar ģimenes locekļiem. Ģimene ir miniatūrs tautas modelis. Vienkārši palieliniet mājsaimniecības loku, un sanāk tauta. Palieliniet tautu loku, un sanāk visa cilvēce. Ģimenes apstākļi ir visas tautas apstākļi. Notikumi ģimenē ir notikumi

tautas dzīvē. Vai ģimenes progresu un virzību sekmētu, ja tās locekļu vidū rastos nesaskaņas, un viņi visi ķīvētos, cits citu aplaupītu, greizsirdīgi un atriebīgi par ievainojumiem, meklēdami savtīgu izdevīgumu? Nē, tas būtu progresa un virzības iznīcināšanas avots. Tā tas ir arī lielajā tautu saimē, jo nācijas ir tikai ģimeņu kopums. Tālab, tāpat kā nesaskaņas un nesaprašanās iznīcina ģimeni un kavē tās attīstību, tās iznīcina arī tautas un kavē to virzību.

58:3 Visas debesu grāmatas, dievišķie pravieši, gudrie un filozofi ir vienisprātis, ka karš ir postošs cilvēces attīstībai un ka miers ir konstruktīvs. Viņi ir vienisprātis, ka karš un nesaskaņas skar cilvēces pamatus. Tāpēc ir vajadzīga vara, kura novērstu karu un pasludinātu un nostiprinātu cilvēces vienesmi.

58:4 Taču zināšanas par nepieciešamību pēc šīs varas nav pietiekamas. Izpratne, ka bagātība ir vēlama, nenozīmē kļūšanu bagātam. Atzīšana, ka zinātniskie sasniegumi ir slavējami, nerada zinātnes atziņas. Goda kā vērtības atzīšana nepadara cilvēku godājamu. Zināšanas par cilvēku apstākļiem un nepieciešamajiem līdzekļiem to novēršanai nav iemesls viņu augšupejai. Atzīt, ka veselība ir laba, nenozīmē būt veselam. Ir nepieciešams kvalificēts ārsts, lai labotu esošos cilvēku stāvokļus. Tāpat kā ārstam ir nepieciešamas pilnīgas zināšanas par patoloģiju, diagnostiku, terapiju un ārstēšanu, tā arī šim pasaules Ārstam ir jābūt gudram, prasmīgam un spējīgam, pirms tiks panākta veselība. Viņa zināšanas vien nav veselība; tās ir jāpielieto, un jāizmanto zāles.

58:5 Jebkura objekta būvēšana ir atkarīga no zināšanām, gribas un rīcības. Kamēr vien šie trīs nosacījumi nav izpildīti, izpilde nenotiek un sasniegumu nav. Mājas celtniecībā vispirms ir jāzina grunts, un jāprojektē tai piemērota māja; otrkārt, jāiegūst būvniecībai nepieciešamie līdzekļi vai budžets; treškārt, faktiski tā jāuzbūvē. Tāpēc ir vajadzīga vara, kas īstenotu un izpildītu to, kas ir zināms un atzīts par līdzekli cilvēku apstākļu ārstēšanai, proti, cilvēces apvienošana. Turklāt ir skaidrs, ka to nevar realizēt ar materiālu procesu un līdzekļiem. Šo apvienošanos nevar panākt ar rasu spēku, jo rases ir dažādas un daudzveidīgas

pēc nosliecēm. To nevar izdarīt ar patriotisku spēku, jo tautības nav līdzīgas. To nevar īstenot arī ar politiskās varas palīdzību, jo valdību un valstu politikas ir dažādas. Proti, jebkuri centieni apvienoties ar šiem materiālajiem līdzekļiem nāktu par labu vienam un kaitētu otram nevienlīdzīgu un individuālu interešu dēļ. Daži var uzskatīt, ka šo lielisko līdzekli var atrast dogmatiskā uzstājībā uz atdarināšanu un interpretācijām. Tas tāpat būtu bez pamata un rezultāta. Tāpēc ir skaidrs, ka tikai ideāls līdzeklis – garīgais spēks, dievišķās dāvanas un Svētā Gara dvaša – dziedinās šo pasaules kara slimību, nesaskaņas un domstarpības. Nekas cits nav iespējams; neko nevar izdomāt. Bet ar garīgiem līdzekļiem un dievišķo spēku tas ir iespējams un īstenojams.

Pārdomājiet vēsturi. Kas ir devis vienotību nācijām, morāli – tautām un labumu – cilvēcei? Ja mēs to pārdomāsim, mēs atklāsim, ka dievišķo reliģiju izveidošana ir bijis dižākais līdzeklis cilvēces vienesmes sasniegšanai. To ir darījis dievišķās īstenības pamats reliģijā, nevis senču reliģisko formu atdarinājumi. Atdarinājumi ir pretstatīti cits citam un mūždien ir bijuši strīdu, naidīguma, greizsirdības un kara cēlonis. Dievišķās reliģijas ir kopīgi centri, kuros var satikties, vienoties un apvienoties dažādi viedokļi. Tās panāk izcelsmes zemju, rasu un politikas vienesmi. Piemēram, Kristus apvienoja dažādas tautas, atnesa mieru karojošām tautām un nodibināja cilvēces vienesmi. Iekarotāji grieķi un romieši, aizspriedumainie ēģiptieši un asīrieši bija strīdu, naidīguma un kara stāvoklī, bet Kristus sapulcināja šīs dažādās tautas un izskauda nesaskaņu pamatus – nevis ar rasu, patriotisku vai politisku spēku, bet ar dievišķo spēku – Svētā Gara spēku. Citādi tas nebija iespējams. Visi pārējie cilvēku un tautu centieni ieiet vēsturē tikai kā pieminēti fakti, bez sasniegumiem. 58:6

Tā kā šis lieliskais rezultāts ir atkarīgs no dievišķā spēka un devības, kur gan pasaule iegūs šo spēku? Dievs ir mūžīgs un sens – un nevis jauns Dievs. Viņa neierobežotā vara ir sena, nevis nesena – ne tikai pastāvējusi šos piecus vai sešus tūkstošus gadu. Šis bezgalīgais Visums ir no nezināmiem laikiem. Dieva neierobežotā vara, spēks, vārdi un īpašības ir mūžīgas, mūžsenas. 58:7

Viņa apzīmējumi paredz radīšanu un nosaka Viņa esamību un gribu. Mēs sakām, ka Dievs ir radītājs. Šis vārds – Radītājs – izpaužas, kad mēs apzīmējam radīšanu. Mēs sakām, ka Dievs ir gādnieks. Šis vārds paredz un pierāda apgādātā eksistenci. Dievs ir mīlestība. Šis vārds pierāda mīļotā eksistenci. Gluži tāpat Dievs ir žēlastība, Dievs ir taisnība, Dievs ir dzīvība utt. Tāpēc, tā kā Dievs ir mūžīgs un sens radītājs, vienmēr pastāvēja un tika aprūpēti radījumi un viņa padotie. Nav šaubu, ka dievišķā suverenitāte ir mūžīga. Suverenitātei ir nepieciešami padotie, ministri, pilnvarnieki un citi, kas ir pakļauti valdīšanai. Vai var būt karalis bez valsts, pavalstniekiem un armijām? Ja mēs iedomājamies laiku, kad nebija radību, nebija kalpu, nebija dievišķās valstības pavalstnieku, mēs gāžam Dievu no troņa un paredzam laiku, kad Dieva nebija. Tas būtu tā, it kā Viņš būtu nesen iecelts un cilvēks būtu devis Viņam šos titulus. Dievišķā suverenitāte ir sena, mūžīga. Dievs no izseniem laikiem ir mīlestība, taisnīgums, vara, radītājs, gādnieks, viszinīgais, devējs.

58:8 Tā kā dievišķā būtne ir mūžīga, dievišķās īpašības pastāv līdzās un ir līdzvērtīgi mūžīgas. Tāpēc dievišķajām veltēm nav ne sākuma, ne beigu. Dievs ir bezgalīgs; Dieva darbi ir bezgalīgi; Dieva veltes ir bezgalīgas. Tā kā Viņa dievišķums ir mūžīgs, Viņa valdījumam un pilnības izpausmēm nav gala. Tā kā Svētā Gara veltes ir mūžīgas, mēs nekad nevaram teikt, ka tā dāvanas izbeidzas, pretējā gadījumā arī tas izbeigtos. Ja mēs domājam par sauli un tad mēģinām iedomāties, ka saules liesma un karstums apstājas, mēs esam paredzējuši saules neeksistēšanu. Saules atdalīšana no tās stariem un siltuma nav iedomājama. Tāpēc, ja mēs ierobežojam Dieva dāvanas, mēs ierobežojam Dieva īpašības un ierobežojam Dievu.

58:9 Tad paļausimies uz Dieva devību un veltēm. Būsim dievišķās dvašas uzmundrināti, debesu prieka vēsts apgaismoti un attīstīti. Dievs vienmēr ir izturējies pret cilvēku žēlastībā un laipnībā. Tas, kurš agrāk piešķīra dievišķo garu, ir pārpārēm varošs un spējīgs visos laikos un periodos sniegt tādas pašas dāvanas. Tāpēc paliksim cerīgi. Dievs, kurš agrāk deva pasaulei, darīs to tagad un nākotnē. Dievs, kurš vēdīja Svētā Gara dvesmu pār

saviem kalpiem, to vēdīs pār tiem tagad un pēc tam. Viņa devība nebeidzas. Dievišķais Gars ietiecas no mūžības uz mūžību, jo tā ir Dieva velte, un Dieva veltes ir mūžīgas. Vai jūs varat iedomāties dievišķā spēka ierobežojumu atomu īstenībā vai dievišķās devības pārtraukšanu esamības būtnēs? Vai jūs varētu iedomāties, ka atomu saderības spēks, kurš tagad izpaužas šajā glāzē, pārstātu eksistēt? Ka enerģija, no kuras veidojas jūras ūdens, nespētu iekustēties un jūra pazustu? Šodien nolītu lietus un pēc tam vairs nelītu? Saules starojums beigtos, un vairs nebūtu gaismas vai siltuma?

58:10 Kad mēs novērojam, ka minerālu valstī dievišķās veltes ir nepārtrauktas, cik daudz vairāk mēs sagaidīsim un sapratīsim dievišķajā garīgajā valstībā! Cik daudz lielāks ir Dieva gaismas starojums un nezūdošās dzīvības velte cilvēka dvēselei! Tā kā Visuma ķermenis ir nepārtraukts, neiznīcināms, dievišķā gara dāvanas un veltes ir mūžīgas.

58:11 Es slavēju Dievu, ka man ir iespēja būt klāt šajā godājamajā sapulcē, kuru rosina garīgas jūtas un debesu pievilcība, – tās biedri pēta īstenību, liek vislielākās cerības uz starptautiskā miera nodibināšanu, un viņu dižākais mērķis ir kalpot cilvēces pasaulei.

58:12 Vērojot radīto dabas pasauli, mēs atklājam, ka katrs vielas mazākais atoms pārvietojas pa dažādām organiskās dzīves pakāpēm un valstīm. Piemēram, apsveriet ēterisko elementu, kas iekļūst un ceļo cauri visām nosacītajām īstenībām. Kad ēteriskajā elementā ir vibrācija vai kustība, šī vibrācija ietekmē aci, un tā redz to, ko sauc par gaismu.

58:13 Tādā pašā veidā Dieva veltes kustas un cirkulē visās radītajās lietās. Šai neierobežotajai dievišķajai devībai nav sākuma un nebūs beigu. Tā pārvietojas, cirkulē un ir spēkā it visur, kur tiek attīstīta spēja to uztvert. Katrā stāvoklī ir īpatnējas spējas. Tāpēc mums ir jācer, ka ar Dieva dāsnumu un labvēlību šis dzīvības gars, kas piepilda visas radītās būtnes, atdzīvinās cilvēci un ka caur šīm veltēm cilvēku pasaule kļūs par dievišķu pasauli, ka šī zemes valstība kļūs par dievišķuma sfēras spoguli, ka atklāsies cilvēces tikumi un pilnība un ka no šī tempļa atspīdēs Dieva tēls un līdzība.

58:14 Esmu ļoti pateicīgs šīs biedrības prezidentam un izsaku viņam cieņpilnākos sveicienus. Es ceru, ka jums visiem var palīdzēt iemantot Dieva labpatiku. Klātesošo garīgā uzņēmība mani dara ļoti laimīgu, un es lūdzu visiem Dieva palīdzību un apliecinājumu.

– 59 –

1912. gada 31. maijā

Fanvudas rātsnams

Adrese: *Town Hall, Fanwood, New Jersey*

No piezīmēm persiešu valodā

MATERIĀLĀ pasaule ir pakļauta pārmaiņām un pārveidei. Valstības Lieta ir mūžīga; tāpēc tā ir visaugstākā mērā svarīga. Taču diemžēl ar katru dienu Valstības spēks cilvēku sirdīs tiek vājināts, un materiālie spēki gūst virsroku. Dievišķo zīmju kļūst arvien mazāk, un cilvēciskās liecības kļūst stiprākas. Tās ir sasniegušas tādu pakāpi, ka materiālisti virzās uz priekšu un ir agresīvi, kamēr dievišķie spēki mazinās un izzūd. Nereliģija ir uzvarējusi reliģiju. Haotiskā stāvokļa cēlonis ir atšķirības starp reliģijām un ir meklējamas ienaidā un naidīgumā, kas pastāv starp sektām un konfesijām. Materiālisti ir izmantojuši šo reliģiju nesaskaņas un pastāvīgi uzbrūk tām, cenšoties izravēt dievišķā stādījuma koku. Savstarpējo nesaskaņu un strīdu dēļ reliģijas tiek vājinātas un uzvarētas. Ja komandierim ir domstarpības ar viņa armiju militārās taktikas izpildē, nav šaubu, ka ienaidnieks viņu uzvarēs. Mūsdienās reliģijas ir pretrunīgas; starp tām valda naids, strīdi un pārmetumi; to pārstāvji atsakās biedroties; nē, drīzāk, ja nepieciešams, viņi izlej cits cita asinis. Palasiet vēsturi un hronikas, un jūs redzēsiet, kādi briesmīgi notikumi ir notikuši reliģijas vārdā. Piemēram, ebreju pravieši tika sūtīti, lai pasludinātu Kristu, taču diemžēl Talmuds un tā māņticības tik pilnīgi aizsedza Viņu, ka viņi sita krustā savu apsolīto Mesiju.

Ja viņi būtu atteikušies no talmudiskajām tradīcijām un pētījuši Mozus reliģijas īstenību, viņi būtu kļuvuši ticīgi Kristum. Akla pieturēšanās pie senču uzskatu formām un atdarinājumiem atņēma viņiem mesiānisko velti. Viņus neatveldzēja žēlastības lietusgāzes, ne arī apgaismoja Patiesības Saules stari.

Atdarināšana sagrauj reliģijas pamatus, dzēš cilvēces garīgumu, 59:2
pārvērš debesu apgaismojumu tumsā un atņem cilvēkam zināšanas par Dievu. Tas ir materiālisma un netiklības uzvaras pār reliģiju cēlonis; tas ir dievišķības un atklāsmes likuma noliegums; tas atsakās no pravietības un noraida Dieva valstību. Kad materiālisti pakļauj atdarinājumus saprāta intelektuālajai analīzei, viņi redz, ka tie ir tikai māņticība; tāpēc viņi noliedz reliģiju. Piemēram, jūdaistiem ir priekšstati par reliģijas šķīstību un nešķīstību, bet, pakļaujot tos zinātniskai analīzei, tiek atklāts, ka tie ir nepamatoti.

Vai mums nav iespējams saņemt bezgalīgās Dieva veltes? Vai 59:3
nav iespējams sasniegt garīgās pasaules tikumus tāpēc, ka mēs nedzīvojam ne Mozus, ne praviešu laikā, ne Kristus laikmetā? Tie bija garīgi cikli. Vai mēs nevaram garīgi attīstīties tāpēc, ka esam tālu no viņiem un dzīvojam materiālistiskā laikmetā? Mozus un Jēzus Dievs spēj sniegt tādas pašas veltes, nē, pat lielākas veltes saviem ļaudīm šajās dienās. Piemēram, iepriekšējos laikmetos Viņš saviem kalpiem dāvāja spriestspēju, saprātu un izpratni. Vai mēs varam teikt, ka Viņš šajā gadsimtā nav spējīgs piešķirt savas dāvanas? Vai būtu pareizi, ja Viņš sūtītu Mozu pagātnes tautu vadīšanai un pilnībā atstātu novārtā tos, kas dzīvo tagad? Vai varētu būt iespējams, ka pašreizējam periodam ir liegtas dievišķās veltes, kamēr pagātnes tirānijas un barbarisma laikmeti saņēma neizsmeļamu daļu no tām? Tas pats žēlsirdīgais Dievs, kurš savu labvēlību dāvāja pagātnē, ir atvēris mums savas Valstības durvis. Mirdz Viņa saules stari; atdzīvina Svētā Gara dvaša. Viszinīgais Dievs joprojām mums palīdz un sniedz apliecinājumu, apgaismo mūsu sirdis, iepriecina mūsu dvēseles un iesmaržina mūsu nāsis ar svētuma aromātu. Dievišķā gudrība un gādība ir apņēmusi visu un uzklājusi mūsu priekšā debesu galdu. Mums ir jāsaņem bagātīga daļa no šīs dāsnās labvēlības.

59:4 Gana darbs ir savest kopā izklīdinātās aitas. Ja viņš izklīdina vienoto ganāmpulku, viņš nav gans. Tā kā pravieši šajā ziņā izpildīja savu misiju, Viņi ir patiesie gani. Kad parādījās Mozus, israēliešu tauta bija izkliedēta. Naids un nesaskaņas vairoja viņu šķelšanos. Ar dievišķo spēku Viņš sapulcināja un apvienoja šo izkaisīto ganāmpulku, ielika viņu sirdīs mīlestības pērli, atbrīvoja viņus no gūsta un izveda no Ēģiptes uz Svēto Zemi. Viņi panāca brīnišķīgu progresu zinātnē un mākslā. To nostiprināja sociālās un nacionālās saites. Viņu progress cilvēcisko tikumu jomā bija tik straujš un brīnišķīgs, ka viņi pacēlās Zālamana augstākās varas zenītā. Vai varētu teikt, ka Mozus nebija īsts gans un ka Viņš nesapulcināja kopā šo izkaisīto tautu?

59:5 Kristus bija īsts gans. Viņa izpausmes laikā grieķi, romieši, asīrieši un ēģiptieši bija kā daudzi izkaisīti ganāmpulki. Kristus apdvesa viņus ar vienotības garu un viesa viņos saskaņu.

59:6 Tāpēc ir skaidrs, ka Dieva pravieši ir nākuši, lai apvienotu cilvēku bērnus, nevis lai tos izklīdinātu, lai ieviestu mīlestības, nevis naidīguma likumu. Līdz ar to mums ir jāatmet visi aizspriedumi – vai tie būtu reliģiski, rasu, politiski vai patriotiski; mums jākļūst par cilvēku cilts apvienošanās cēloni. Tiecieties pēc vispārēja miera, meklējiet mīlestības līdzekļus un iznīciniet nesaskaņu pamatus, lai šī materiālā pasaule kļūtu dievišķa, matērijas pasaule kļūtu par Valstības sfēru un cilvēce sasniegtu pilnības pasauli.

– 60 –

1912. gada 2. jūnijā

Debesbraukšanas baznīca

Adrese: *Church of the Ascension, Fifth Avenue and Tenth Street, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

SVĒTO grāmatu terminoloģijā baznīca ir saukta par derības namu tādēļ, ka baznīca ir vieta, kur dažādu domu un atšķirīgu

tieksmju cilvēki, kur visas rases un tautas var apvienoties pastāvīgas sadraudzības derībā. Kunga templī, Dieva namā, cilvēkam ir jāpakļaujas Dievam. Viņam ir jānoslēdz derība ar savu Kungu, lai viņš paklausītu dievišķajām pavēlēm un kļūtu vienots ar savu līdzcilvēku. Viņš nedrīkst ņemt vērā rasu atšķirības vai tautību atšķirības; viņš nedrīkst aplūkot atšķirības konfesijā un ticības apliecībās, kā arī viņam nevajadzētu ņemt vērā domu atšķirīgās pakāpes; nē, drīzāk viņam būtu jāskatās uz visiem kā uz cilvēci un jāsaprot, ka visiem jākļūst vienotiem un jādzīvo saskaņā. Viņam visi jāatzīst par vienu ģimeni, vienu rasi, vienu dzimteni; viņam visi jāuztver kā viena Dieva kalpi, kas mājo Viņa žēlastības pavēnī. Tas nozīmē, ka baznīca ir kopīgs centrs. Tempļi ir Dieva – cilvēces kopīga centra – īstenības un dievišķības simboli. Padomājiet par to, kā templī ir attēlota un pārstāvēta ikviena rase un cilvēki – visi Kunga klātbūtnē, kopā vienodamies mīlestības un sadraudzības derībā, visi pienes vienu melodiju, lūgšanu un lūgumu Dievam. Tāpēc ir skaidrs, ka baznīca ir cilvēces kopīgs centrs. Šī iemesla dēļ visās dievišķajās reliģijās ir bijušas baznīcas un tempļi; tomēr īstie kopīgie centri ir Dieva Izpausmes, kuriem simbols un izpausme ir baznīca vai templis. Proti, Dieva Izpausme ir īsts dievišķais templis un kopīgais centrs, kuram ārējā baznīca ir tikai simbols.

Atcerieties Jēzus Kristus izteikumu evaņģēlijās. Uzrunājot 60:2
Pēteri, Viņš sacīja: „.. tu esi Pēteris, un uz šīs klints es celšu savu Baznīcu .."[27] Tāpēc ir skaidrs, ka Dieva baznīca ir Dieva likums un ka īstā celtne ir tikai viens tās simbols. Jo Dieva likums ir kopīgs centrs, kas vieno dažādas tautas, dzimtenes, valodas un uzskatus. Visi atrod patvērumu tā aizsardzībā un kļūst tam piesaistīti. Piemēram, Mozus un viņa bauslība bija Israēlas izkaisīto avju vienojošais centrs. Viņš apvienoja šos klaiņojošos ganāmpulkus, pakļāva tos dievišķo likumu varai, izglītoja un sapulcēja kopā, lika tiem vienoties un pacēla tos līdz izcilai attīstības pakāpei. Laikā, kad viņi tika pazemoti, viņi kļuva godāti; kad bija nezinoši, viņi tika darīti zinoši; viņiem tika dota brīvība no gūsta saitēm; īsi sakot, viņi tika apvienoti. Dienu no dienas viņi virzījās uz priekšu, līdz sasniedza augstāko progresa

pakāpi, kāda bija šajā laikmetā. Tā mēs varam pierādīt, ka Dieva Izpausme un Dieva likums panāk vienotību.

60:3 Ir pašsaprotami, ka cilvēce ir pretrunīga. Cilvēku gaumes atšķiras; domu, izcelsmes zemju, rasu un valodu ir daudz. Acīmredzama ir nepieciešamība pēc kopīga centra, ar kuru šīs atšķirības līdzsvarotu un vienotu pasaules iedzīvotājus. Apsveriet, kā šo apvienošanos nevar panākt nekas cits kā tikai garīgs spēks, jo materiālie apstākļi un psiholoģiskie aspekti ir tik atšķirīgi, ka saprašanās un vienotība nav iespējama ar ārējiem līdzekļiem. Tomēr ir iespējams, ka visi var kļūt vienoti ar vienu garu, tāpat kā visi var saņemt gaismu no vienas saules. Tāpēc ar kolektīvā un dievišķā centra palīdzību, kas ir Dieva likums un Viņa Izpausmes īstenība, mēs varam pārvarēt šos apstākļus, līdz tie pilnībā izzūd un rases virzās uz priekšu.

60:4 Padomājiet par Kristus laiku. Tautu, rasu un valdību bija daudz; reliģijas, sektas un konfesijas bija dažādas; bet, kad parādījās Kristus, mesiāniskā īstenība izrādījās kopīgs centrs, kas tos apvienoja vienā un tajā pašā vienošanās teltī. Pārdomājiet šo jautājumu. Vai Jēzus Kristus būtu varējis apvienot šīs atšķirīgās frakcijas vai panākt šādus rezultātus ar politiskās varas palīdzību? Vai šī vienotība un vienošanās bija iespējama ar materiālo spēku palīdzību? Ir skaidrs, ka tā nebija; nē, šīs dažādās tautas tika apvienotas ar dievišķo spēku, ar Svētā Gara vēsmām. Tos apvienoja un iedvesmoja jaunas dzīvības iepludināšana. Kristus garīgums pārvarēja viņu grūtības tā, ka viņu nesaskaņas pilnībā izzuda. Tā šīs atšķirīgās tautas tika apvienotas un saauga mīlestības saitē, kas vienīgā var apvienot sirdis. Tāpēc tiek parādīts, ka dievišķās Izpausmes, svētie Dieva runasvīri, ir Dieva kopīgie centri. Šie debesu vēstneši ir īstie cilvēces Gani, jo ikreiz, kad viņi ierodas pasaulē, Viņi vieno izkaisītās avis. Kopīgais centrs vienmēr ir parādījies Austrumos. Ābrahāms, Mozus, Jēzus Kristus, Muḥammad bija savu dienu un laika kopīgie centri, un tie visi radās Austrumos. Mūsdienās Bahá'u'lláh ir visas cilvēces vienotības kopīgais centrs, un arī Viņa gaismas spožums ir uzausis no Austrumiem. Viņš nodibināja cilvēces vienesmi Persijā. Viņš nodibināja saskaņu

un vienošanos starp dažādu reliģisko pārliecību, konfesiju, sektu un kultu tautām, atbrīvojot tās no pagātnes atdarinājumu un māņticības važām, novedot tās pie dievišķo reliģiju pamatiem. No šī pamata izstaro garīguma gaisma, kas ir vienotība, Dieva mīlestība, Dieva zināšana, slavējama morāle un cilvēces tikumi. Bahá'u'lláh atjaunoja šos principus, tāpat kā pavasara atnākšana atsvaidzina zemi un piešķir jaunu dzīvību visām dabas pasaules būtnēm. Jo agrāko pavasaru svaigums bija mazinājies, dzīvīgums bija apsīcis, dzīvības vēsmas vairs neizdalīja savu aromātu; bija pienākusi ziema un tumsas laiks. Bahá'u'lláh ieradās atjaunot pasaules dzīvi ar šo jauno un dievišķo pavasari, kas ir uzslējis savu telti Austrumu valstīs ar vislielāko spēku un godību. Tas ir atsvaidzinājis Austrumu pasauli, un nav šaubu, ka, ja Rietumu pasaule atteiktos no pagātnes dogmām, novērstos no tukšiem atdarinājumiem un māņticībām, izpētītu dievišķo reliģiju īstenību, stingri turoties pie Jēzus Kristus parauga, darbojoties saskaņā ar Dieva mācību un vienojoties ar Austrumiem, tiktu sasniegta mūžīga laime un līksme.

60:5 Rietumu pasaulē augstāko attīstības punktu ir sasniegusi materiālā civilizācija, bet dievišķā civilizācija tika dibināta Austrumu zemē. Austrumiem ir jāpārņem materiālā civilizācija no Rietumiem, un Rietumiem ir jāsaņem garīgā civilizācija no Austrumiem. Tas nodibinās savstarpēju saikni. Kad tās abas apvienosies, cilvēce iegūs cēlu aspektu, lai tiktu sasniegts neparasts progress. Tas ir skaidrs un acīmredzams; nekādi pierādījumi nav vajadzīgi. Materiālās civilizācijas līmeni Rietumos nevar noliegt; neviens nevar neapliecināt arī Austrumu garīgo civilizāciju, jo visi cilvēces pacēluma dievišķie pamati ir parādījušies Austrumos. Arī tas ir skaidrs un acīmredzams. Tāpēc jums ir jāpalīdz Austrumiem, lai tie varētu sasniegt materiālo progresu. Tāpat arī Austrumiem ir jāsludina garīgās civilizācijas principi Rietumu pasaulē. Ar šo sajaukšanos un savienību cilvēku cilts sasniegs augstāko labklājības un attīstības pakāpi. Ar materiālo civilizāciju vien nepietiek, un tā neizrādīsies produktīva. Dzīvniekam tika piešķirta materiālo apstākļu fiziskā laime. Apsveriet, kā dzīvnieks ir sasniedzis vispilnīgāko fiziskās laimes pakāpi. Putns uzsēžas uz augstākā zara un būvē tur savu ligzdu ar izcilu daili un prasmēm.

Visi pļavu graudi un sēklas ir tā bagātība un barība; viss kalnu avotu un līdzenuma upju saldūdens ir paredzēts tā baudīšanai. Patiešām, tā ir materiālās laimes virsotne, kuru nevar sasniegt pat cilvēciska būtne. Tas ir dzīvnieku valsts gods. Bet cilvēku valsts gods ir garīgas laimes sasniegšana cilvēku pasaulē, Dieva zināšanu un mīlestības iegūšana. Cilvēkam piešķirtais gods ir cilvēka pasaules augstāko tikumu iegūšana. Tā ir viņa patiesā laime un līksme. Bet, ja materiālā laime tiks savienota ar garīgo laimi, tad, kā saka arābi, tā būs „līksmība pēc līksmības". Mēs lūdzam, lai Dievs vieno Austrumus un Rietumus, lai šīs divas civilizācijas varētu apmainīties un tikt abpusēji izbaudītas. Esmu pārliecināts, ka tas notiks, jo šis ir mirdzošais gadsimts. Šis ir laikmets dievišķās žēlsirdības izliešanai pār šī jaunā gadsimta nepieciešamību – Austrumu un Rietumu vienotību. Tas noteikti tiks panākts.

60:6 *Jautājums*: Kāds ir sievietes stāvoklis Austrumos?

60:7 *Atbilde*: Sievietes statuss agrākos laikos bija ārkārtīgi nožēlojams, jo Austrumos uzskatīja, ka sievietei vislabāk ir būt nezinošai. Tika uzskatīts, ka vēlams, lai viņa neprastu lasīt vai rakstīt, lai viņa netiktu informēta par notikumiem pasaulē. Sieviete tika uzskatīta par radītu bērnu audzināšanai un mājsaimniecības pienākumu veikšanai. Ja viņa mācījās izglītības kursos, tas tika uzskatīts par pretrunā šķīstībai esošu; tāpēc sievietes tika padarītas par mājsaimniecības gūsteknēm. Mājām pat nebija atvērti logi uz ārpasauli. Bahá'u'lláh izskauda šīs idejas un pasludināja vīrieša un sievietes vienlīdzību. Viņš padarīja sievieti cienītu, pavēlot, lai visas sievietes būtu izglītotas, lai abu dzimumu izglītībā nebūtu atšķirības un lai vīrietim un sievietei būtu vienādas tiesības. Dieva redzējumā nav dzimuma atšķirību. Tam, kura domas ir tīras, kura izglītība ir augstāka, kura zinātniskie sasniegumi ir lielāki, kura labdarības darbi ir izcili, neatkarīgi no tā, vai tas ir vīrietis vai sieviete, baltais vai krāsainais, pienākas pilnvērtīgas tiesības un atzinība; nav nekādas atšķirības. Tāpēc sieviešu statuss Austrumos ir mainījies. Šobrīd viņas apmeklē skolas un koledžas, apgūst parasto mācību programmu un ar katru dienu kļūst vīriešiem neaizstājamas un viņiem līdzvērtīgas. Tāds ir pašreizējais sieviešu stāvoklis Persijā.

Jautājums: Kādas attiecības jums ir ar savas ticības pamatlicēju? Vai jūs esat Viņa pēctecis tādā pašā veidā kā Romas pāvests? 60:8

Atbilde: Es esmu Bahá'u'lláh, ticības dibinātāja, kalps; un ar to es lepojos. Es neuzskatu nevienu citu godu par lielāku kā šo, un es ceru, ka gūšu apliecinājumu kalpošanā Bahá'u'lláh. Tāds ir mans stāvoklis. 60:9

Jautājums: Vai nav fakts, ka vispārēju mieru nevar panākt, kamēr visās pasaules valstīs nav politiskā demokrātija? 60:10

Atbilde: Ir gluži acīmredzams, ka nākotnē pasaules valstīs nebūs centralizācijas, neatkarīgi no tā, vai tās ir konstitucionālas valdības, republikas vai demokrātiskas valstis. Amerikas Savienotās Valstis var tikt uzskatītas par nākotnes valdības piemēru, proti, katra valsts pati par sevi būs neatkarīga, taču pastāvēs federāla savienība, kas aizsargās dažādu neatkarīgo valstu intereses. Tā nedrīkst būt republikāniska vai demokrātiska forma. Atmest centralizāciju, kas veicina despotismu, ir šī laika nepieciešamība. Tas veicinās starptautisko mieru. Vēl viens tikpat nozīmīgs faktors starptautiskā miera nodrošināšanā ir sieviešu vēlēšanu tiesības. Proti, kad tiks nodibināta pilnīga vienlīdzība starp vīriešiem un sievietēm, miers varēs tikt īstenots tā vienkāršā iemesla dēļ, ka sievietes kopumā nekad neatbalstīs karu. Sievietes nevēlēsies ļaut doties uz kaujas lauku tiem, par kuriem viņas tik maigi rūpējušās. Kad viņām būs balsstiesības, viņas pretosies jebkuram karam. Vēl viens faktors, kas veicinās vispārējo mieru, ir Austrumu un Rietumu saiknes iedibināšana. 60:11

Jautājums: Kāda ir jūsu pārliecība par reinkarnāciju? 60:12

Atbilde: Reinkarnācijas tēmai ir divi aspekti. Viens no tiem ir tas, kam tic Hindustānas iedzīvotāji, un pat tas ir iedalāms divās daļās: reinkarnācija un metempsihoze. Saskaņā ar vienu uzskatu dvēsele aiziet un atgriežas noteiktos iemiesojumos; tāpēc viņi saka, ka slims cilvēks ir slims iepriekšējā iemiesojuma darbību dēļ un ka tā ir atmaksa. Otra hinduisma skola uzskata, ka cilvēks dažreiz parādās kā dzīvnieks, piemēram, ēzelis, un ka tā ir atmaksa par pagātnes darbībām. Ar to es domāju uzskatus tajā valstī – dažādu ticības skolu uzskatus. Vēl ir pravietiskās misijas 60:13

reinkarnācija. Jēzus Kristus, runājot par Jāni Kristītāju, paziņoja, ka viņš ir Elija.[28] Kad Jānim Kristītājam tika jautāts: „Vai tu esi Elija?“ viņš teica: „Es tas neesmu.“[29] Šie divi apgalvojumi šķiet pretrunīgi, bet patiesībā tie nav pretrunā. Gaisma ir viena gaisma. Gaisma, kas pagājušajā naktī izgaismoja šo lampu, to izgaismo arī šovakar. Tas nenozīmē, ka atkal ir parādījušies identiski gaismas stari, bet gan rāda apgaismojuma īpašības. Gaisma, kas izgaismoja stiklu, atkal spīd, lai mēs varētu teikt, ka šī vakara gaisma ir no jauna atspīdējusī pagājušā vakara gaisma. Tas attiecas uz tās īpašībām, nevis uz iepriekšējo identitāti. Tas ir mūsu redzējums uz reinkarnāciju. Mēs ticam tam, kam ir ticējis Jēzus Kristus un visi pravieši. Piemēram, Báb saka: „Es esmu visu praviešu atgriešanās.“ Tas apzīmē pravietisko tikumu vienesmi, varas vienesmi, velšu vienesmi, starojuma vienesmi, izteiksmes vienesmi, atklāsmes vienesmi.

60:14 *Jautājums*: Kāda ir attieksme pret ģimeni jūsu ticībā?

60:15 *Atbilde*: Saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību, ģimene, kas ir cilvēku kopa, ir jāizglīto saskaņā ar svētiem noteikumiem. Ģimenei ir jāmāca visi tikumi. Pastāvīgi ir jāņem vērā ģimenes saišu nesaraujamība, un neviena ģimenes locekļa tiesības nedrīkst pārkāpt. Dēla, tēva, mātes tiesības – nevienas no tām nedrīkst pārkāpt, nevienas no tām nedrīkst būt patvaļīgas. Tāpat kā dēlam ir noteikti pienākumi pret savu tēvu, arī tēvam ir noteikti pienākumi pret savu dēlu. Mātei, māsai un citiem mājsaimniecības locekļiem ir noteiktas prerogatīvas. Visas šīs tiesības un privilēģijas ir jāsaglabā, tomēr ir jāsaglabā ģimenes vienotība. Kaitējums vienam tiek uzskatīts par kaitējumu visiem, ērtības vienam – par ērtībām visiem, viena gods – par visu godu.

60:16 *Jautājums*: Kāda ir bahāju mācības saistībā ar seno zoroastriešu reliģiju?

60:17 *Atbilde*: Dieva reliģijām ir viens pamats, bet dogmas, kas parādījās vēlāk, ir atšķirīgas. Katrai no dievišķajām reliģijām ir divi aspekti. Pirmais ir neatņemams. Tas attiecas uz morāli un

cilvēces tikumu attīstību. Šis aspekts ir kopīgs visiem. Tas ir visa pamatā; tas ir viens vesels; tajā nav nekāda nodalījuma, nekādu variāciju. Runājot par morāles ieaudzināšanu un cilvēka tikumu attīstību, nav nekādas atšķirības starp Zaratustras, Jēzus un Bahá'u'lláh mācību. Šajā jautājumā tās saskan; tās ir veselums. Otrs dievišķo reliģiju aspekts nav neatņemams. Tas attiecas uz cilvēka vajadzībām un mainās katrā ciklā atkarībā no laika nepieciešamības. Piemēram, Mozus laikā laulības šķiršana bija atbilstoša vajadzībām un apstākļiem; tāpēc Mozus to iedibināja. Bet Kristus laikā šķiršanās bija izplatīta un tās bija samaitātības cēlonis; tā kā tās nebija piemērotas šim laikam, Viņš padarīja šķiršanos par nelikumīgu un mainīja arī citus likumus. Tās ir vajadzības un apstākļi, kas ir saistīti ar sabiedrības uzvedību; tāpēc tie mainās atkarībā no laika prasībām. Mozus dzīvoja tuksnesī. Tā kā tuksnesī nebija soda izciešanas iestāžu, nebija līdzekļu kaitējuma atlīdzināšanai, Dieva likumi bija acs pret aci, zobs pret zobu. Vai to varētu īstenot tagad? Ja cilvēks atņem cita cilvēka aci, vai jūs būtu gatavs iznīcināt likumpārkāpēja aci? Ja cilvēkam tiek izsisti zobi vai nogriezta auss, vai jūs prasīsiet viņa uzbrucējam atbilstošu sakropļošanu? Tas nebūtu atbilstoši mūsdienu cilvēces apstākļiem. Ja cilvēks zog, vai lai viņam tiek nocirsta roka? Šis sods bija taisnīgs un pareizs Mozus bauslībā, taču tas attiecās uz tuksnesi, kur nebija cietumu un vēlākām un augstāk attīstītām valdības formām raksturīgu labošanas iestāžu. Šodien mums ir valdība un organizācija, policijas sistēma, tiesnesis un zvērināto tiesa. Sods un spriedums tagad ir citādāks. Tāpēc nebūtiskās lietas, kas attiecas uz sabiedrības detaļām, tiek mainītas atkarībā no laika un apstākļu vajadzībām. Bet Mozus, Zaratustras, Jēzus un Bahá'u'lláh mācību neatņemamais pamats ir identisks, tas ir viens vesels; nav nekādas atšķirības.

Jautājums: Vai miers ir dižāks vārds par mīlestību? 60:18

Atbilde: Nē! Mīlestība ir dižāka par mieru, jo miers ir balstīts 60:19
uz mīlestību. Mīlestība ir objektīvs miera avots, un miers ir mīlestības rezultāts. Kamēr nav sasniegta mīlestība, nevar būt

miers; bet bez mīlestības pastāv tā sauktais miers. Mīlestība, kas nāk no Dieva, ir galvenais. Šī mīlestība ir visu cilvēku sasniegumu mērķis, debesu starojums, cilvēka gaisma.

60:20 *Jautājums*: Vai jūs varat izklāstīt savas ticības principus?

60:21 *Atbilde:* Pirmkārt, izpētiet īstenību. Cilvēkam ir jāatmet atdarināšana un jāmeklē īstenība. Mūsdienu reliģiskie uzskati atšķiras dēļ to lojalitātes dogmām. Tāpēc ir jāatsakās no atdarinājumiem un jāmeklē to fundamentālā īstenība.

60:22 Otrkārt, cilvēces vienesme. Visi cilvēki ir Dieva kalpi. Visi ir iegremdēti Viņa žēlastības jūrā. Visa Radītājs ir viens Dievs; visu apgādātājs, devējs, sargātājs ir viens Dievs. Viņš izturas laipni pret visiem; kāpēc mums vajadzētu būt nelaipniem? Visi dzīvo Viņa mīlestības pavēnī; kāpēc mums vajadzētu ienīst vienam otru? Ir daži cilvēki, kuri ir nezinoši; viņiem ir jātiek izglītotiem. Daži ir kā bērni; viņiem jātiek sagatavotiem un izglītotiem, līdz tie sasniedz briedumu. Citi ir slimīgi, intelektuāli slimi, garīgi slimi; tie ir jāārstē un jādziedina. Taču visi ir Dieva kalpi.

60:23 Treškārt, reliģijai ir jāveicina mīlestība pret visiem, jābūt sadraudzības, vienotības un gaismas cēlonim. Ja tā ir naidīguma, asinsizliešanas un ienaida cēlonis, tad tās iztrūkums ir labāks par tās esamību, tās neesamība ir labāka par tās eksistenci. Reliģija un zinātne saskan un ir vienprātīgas. Ja kāds reliģijas jautājums pārkāpj saprātu un nesaskan ar zinātni, tas ir iztēles auglis un nav ticamības vērts.

60:24 Ceturtkārt, vīriešu un sieviešu vienlīdzība. Visās pakāpēs tie ir vienādi. Nepieciešama ekonomisko likumu pārkārtošana cilvēku iztikas nodrošināšanai, lai visa cilvēce varētu dzīvot vislielākajā laimē katrs atbilstoši savai pakāpei.

60:25 Piektkārt, garīgā brālība. Visai cilvēcei ir jāsasniedz garīgā brālība – tas ir, brālība Svētajā Garā –, jo no patriotiskās, rasu un politiskās brālības nav nekāda labuma. To rezultāti ir niecīgi; bet dievišķā brālība – garīgā brālība – ir cilvēces vienotības un draudzīguma cēlonis. Tāpat kā līdz šim ir paplašinājusies

materiālā civilizācija, tā tagad ir jāizplata dievišķā civilizācija. Kamēr abas nepanāks saskaņu, cilvēce nepazīs patiesu laimi. Ar intelektuālo attīstību un saprāta spēku vien cilvēks nevar sasniegt savu vispilnīgāko pakāpi – tas ir, ar intelektu vien viņš nevar sasniegt reliģijas progresu. Jo pagātnes filozofi veltīgi centās atdzīvināt cilvēces pasauli, izmantojot intelektuālos spēkus. Lielākais, ko viņi spēja, bija izglītot sevi un ierobežotu skaitu mācekļu; viņi paši ir atzinuši savu sakāvi. Tāpēc cilvēces pasaulei ir jāgūst Svētā Gara dvašas apliecinājums, lai iegūtu vispārēju izglītību. Ar dievišķā spēka pieplūdumu visas nācijas un tautas tiek atdzīvinātas, un ir iespējama vispārēja laime.

Šie ir daži no bahāju principiem. 60:26

Jautājums: Vai šai jaunajai reliģijai visvairāk palīdzēs sievietes vai vīrieši? Kurš būs spējīgāks? 60:27

Atbilde: Persijā vairāk ir palīdzējuši vīrieši, bet Rietumos, iespējams, sievietes. Rietumos sievietes acīmredzami ir reliģijas priekšgalā, bet Austrumos vīrieši pārspēj sievietes. 60:28

Jautājums: Kāds būs vienotās tautas ēdiens? 60:29

Atbilde: Cilvēcei attīstoties, gaļu izmantos arvien mazāk, jo cilvēka zobi nav gaļēdāju zobi. Piemēram, lauva ir apveltīts ar gaļēdāju zobiem, kas paredzēti gaļai, un, ja tas neatrod gaļu, lauva mirst badā. Lauva nevar ganīties; tā zobi ir atšķirīgas formas. Lauvas gremošanas sistēma ir tāda, ka tas nevar uzņemt barības vielas citādi, kā tikai ar gaļu. Ērglim ir līks knābis, apakšējā daļa īsāka par augšējo. Tas nevar uzņemt graudus; tas nevar ganīties; tāpēc tas ir spiests ēst gaļu. Mājdzīvniekiem ir zālēdāju zobi, kas izveidoti, lai tie plūktu zāli, kas ir viņu barība. Cilvēka zobi – dzerokļi – ir piemēroti graudu malšanai. Priekšzobi ir piemēroti augļiem u.c. Līdz ar to pēc ēšanas rīkiem ir skaidri redzams, ka cilvēka pārtikai ir paredzēti graudi, nevis gaļa. Kad cilvēce būs pilnīgāk attīstījusies, gaļas ēšanu pamazām pārtrauks. 60:30

– 61 –

1912. gada 8. jūnijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Džona Dž. Grandija piezīmes

SABIEDRĪBAS ķermenim šodien ir ļoti nepieciešams ārsts. Tas ir līdzīgs cilvēka ķermenim, kuru nomocījušas smagas slimības. Ārsts veic diagnozi un paraksta ārstēšanu. Tomēr viņš neizraksta zāles, kamēr nav noteicis diagnozi. Slimība, kas skar sabiedrības ķermeni, ir mīlestības trūkums un altruisma trūkums. Cilvēku sirdīs nav atrodama īsta mīlestība, un stāvoklis ir tāds, ka, ja vien kāds spēks viņu uztveri neatdzīvina, lai viņos attīstītos vienotība, mīlestība un saskaņa, cilvēces starpā nevar būt nedz dziedināšanas, nedz vienošanās. Mīlestība un vienotība ir šodienas sabiedrības ķermeņa vajadzības. Bez tām nav iespējams sasniegt progresu vai labklājību. Tāpēc Dieva draugiem ir jāmeklē spēks, kas raisīs šo mīlestību un vienotību cilvēku sirdīs. Zinātne nevar izārstēt sabiedrības ķermeņa slimību. Zinātne nevar radīt draudzību un sadraudzību cilvēku sirdīs. Nedz patriotisms, nedz uzticība rases piederībai nevar palīdzēt. Tas ir jāpaveic tikai ar dievišķajām dāvanām un garīgām dāvanām, kuras šim nolūkam šodien ir nolaidušās no Dieva. Tā ir laika nepieciešamība, un dievišķais līdzeklis ir nodrošināts. Tikai Dieva reliģijas garīgās mācības var radīt šo mīlestību, vienotību un saticību cilvēku sirdīs.

61:2 Tāpēc turieties pie šiem debesu līdzekļiem, ko Dievs ir devis, lai ar Dieva mīlestību tiktu nodibināta šī dvēseles saite, īstenota šī sirds pieķeršanās un no jums visā Visumā atspīdētu vienotības patiesības gaisma. Ja mēs stingri neturēsimies pie šiem dievišķajiem mehānismiem un līdzekļiem, rezultāts nebūs panākams. Lūgsim Dievu, ka Viņš uzmundrina mūsu garu, lai mēs varētu redzēt Viņa velšu nolaišanos, ka apgaismo mūsu acis, lai mēs kļūtu liecinieki Viņa lielajai vadībai, un ka noskaņo mūsu ausis, lai varam baudīt paradīzes Vārda debešķās melodijas. Tā ir mūsu dižākā cerība. Tas ir mūsu galvenais mērķis.

1912. gada 9. jūnijā

ʻAbdu'l-Bahá runas Filadelfijā

– 62 –

1912. gada 9. jūnijā

Unitāriešu baznīca

Adrese: *Unitarian Church, Fifteenth Street and Girard Avenue, Philadelphia, Pennsylvania*

Ednas Makkinijas piezīmes

ESMU nācis no tālām Austrumu valstīm, kur vienmēr ir spīdējušas debesu gaismas, no reģioniem, kur ir parādījušās Dieva Izpausmes un kur Dieva starojums un spēks ir atklājies cilvēcei. Manas vizītes mērķis un nolūks ir, lai, cerams, starp Austrumiem un Rietumiem, varētu izveidoties vienotības un vienošanās saikne, lai visas tautas aptvertu dievišķā mīlestība, dievišķais starojums apgaismotu abus kontinentus un Svētā Gara veltes atdzīvinātu pasaules ķermeni. Tāpēc es lūdzos pie Dieva sliekšņa, lai Austrumi un Rietumi kļūtu kā viens vesels, lai dažādas tautas un reliģijas būtu vienotas un lai dvēseles saplūstu kā vienas jūras viļņi. Lai tās kļūst par kokiem, ziediem un rozēm, kas rotā un izdaiļo vienu dārzu.

62:2 Dievišķības sfēra ir nedalāma vienesme, kas ir pilnībā svētīta pāri cilvēciskajai izpratnei; jo intelektuālās zināšanas par radīšanu ir ierobežotas, turpretī dievišķības izpratne ir bezgalīga. Kā gan ierobežotais var saprast bezgalīgo? Mēs esam pilnīgā nabadzībā, turpretī dievišķuma īstenība ir absolūta bagātība. Kā pilnīga nabadzība var saprast absolūtu bagātību? Mēs esam pilnīgs vājums, turpretī dievišķības īstenība ir absolūts spēks. Pilnīgs vājums nekad nevar sasniegt vai aptvert absolūtu spēku. Dabas pasaules būtnes, kas ir ierobežojumu gūstā, vienmēr ir pakļautas transformācijām un stāvokļa izmaiņām. Kā šādas dabas pasaules būtnes var aptvert debešķo, mūžīgo, nemainīgo īstenību? Tā noteikti ir absolūta neiespējamība, jo, pētot radošo pasauli, mēs redzam, ka pakāpes atšķirība ir šķērslis šādai zināšanai. Zemāka pakāpe nekad nevar aptvert augstāku pakāpi vai valsti. Minerāls, lai cik tālu tas virzītos, nekad nevar iegūt auga zināšanas. Neatkarīgi no

tā, kā augs vai dārzenis attīstās, tas nespēj uztvert dzīvnieku valsts īstenību, citiem vārdiem sakot, tas nespēj aptvert dzīvības pasauli, kas ir apveltīta ar maņu spēku. Dzīvnieks var attīstīt brīnišķīgu intelekta pakāpi, bet tas nekad nevar sasniegt ideju un apzinātas apceres spējas, kādas piemīt cilvēkam. Tāpēc ir skaidrs, ka pakāpes atšķirība vienmēr ir šķērslis tam, lai zemākais saprastu augstāko un neattīstītākais – attīstītāko. Šis tik skaistais, svaigais, smaržīgais un smalki smaržojošais zieds, kaut arī tas var būt sasniedzis pilnību savā valstī, tomēr nespēj aptvert cilvēka būtību, nespēj iegūt redzi un dzirdi; tāpēc tas pastāv, neapzinoties cilvēka pasauli, lai arī gan cilvēks, gan arī zieds ir pārejošas vai apstākļiem pakļautas būtnes. Atšķirība ir pakāpes atšķirībā. Zemākas pakāpes ierobežojumi ir šķērslis izpratnei.

Ja tas tā ir, kā gan cilvēka būtība, kas ir ierobežota, var aptvert 62:3
mūžīgo, neizpausto Radītāju? Kā cilvēks var saprast viszinīgo, visuresošo Kungu? Neapšaubāmi, viņš to nevar, jo viss, kas nonāk cilvēka prāta aptvērumā, ir cilvēka ierobežotais nojēgums, turpretim dievišķā valstība ir neierobežota un bezgalīga. Taču, kaut arī dievišķības īstenība ir svētīta ārpus tās radību izpratnes, tā ir dāvājusi savas veltes visām dabas pasaules valstīm, un garīgās izpausmes liecības ir redzamas visās iespējamās pastāvēšanas jomās. Dieva gaismas apgaismo cilvēku pasauli, tāpat kā saules stari krāšņi spīd pār materiālo radību. Īstenības Saule ir viena; tās velte ir viena; tās siltums ir viens; tās stari ir viens vesels; tā apspīd visu parādību pasauli, bet spēja to uztvert atšķiras atkarībā no dabas valsts, un katra valsts saņem mūžīgās Saules gaismu un dāsnumu atbilstoši savai spējai. Melnais akmens saņem materiālās saules gaismu; koki un dzīvnieki tāpat ir tās saņēmēji. Visi eksistē, un tos attīsta šī viena velte. Cilvēka pilnīga dvēsele – tas ir, nevainojams cilvēks – ir kā spogulis, kurā atspoguļojas Īstenības Saule. Spogulī ir izpaudušies šīs Saules pilnība, tēls un gaisma; tajā izpaužas tās siltums un apgaismojums, jo šī šķīstā dvēsele ir nevainojama Saules izpausme.

Šie spoguļi ir Dieva vēstneši, kuri stāsta par dievišķību, tāpat 62:4
kā materiālais spogulis atspoguļo ārējās saules gaismu un disku debesīs. Tā Dieva Izpausmes spoguļos parādās Īstenības Saules

tēls un mirdzums. Tieši to domāja Jēzus Kristus, pasludinot: „Tēvs ir dēlā“,[30] ka šī mūžīgās Saules īstenība tās krāšņumā atspoguļojas pašā Kristū. Tas nenozīmē, ka Īstenības Saule būtu nolaidusies no savas vietas debesīs vai ka tās būtība būtu iekļuvusi spogulī, jo dievišķības īstenībai nav ne ieejas, ne izejas; nav ienākšanas vai iziešanas; tā ir svētīta pāri visam un vienmēr ieņem savu svēto vietu. Uz šo mūžīgo īstenību nav attiecināmas pārmaiņas un pārvērtības. Pāreja no viena stāvokļa uz otru ir nosacītās īstenības īpatnība.

62:5 Laikā, kad starp tautām valdīja karš un nesaskaņas, kad ienaids un naidīgums šķīra sektas un konfesijas un cilvēku atšķirības bija ļoti lielas, pie Austrumu apvāršņa parādījās Bahá'u'lláh, sludinot Dieva vienesmi un cilvēces vienotību. Viņš pasludināja mācību, ka visa cilvēce ir viena Dieva kalpi; ka viss ir radies no viena Radītāja veltēm; ka Dievs izturas laipni pret visiem, audzina, auklē un aizsargā visus, nodrošina visu un sniedz savu mīlestību un žēlastību visām rasēm un cilvēkiem. Ja jau Dievs ir mīlošs, kāpēc mums vajadzētu būt netaisniem un nelaipniem? Ja Dievs izrāda uzticību un žēlastību, kāpēc mums vajadzētu izrādīt ienaidu un naidīgumu? Dievišķā politika noteikti ir pilnīgāka par cilvēku plāniem un teorijām; jo, lai arī cik vieds un gudrs kļūtu cilvēks, viņš nekad nevar īstenot politiku, kas būtu augstāka par Dieva politiku. Tāpēc mums ir jālīdzinās Dieva attieksmei, jāmīl visi cilvēki, jābūt taisnīgiem un laipniem pret katru cilvēku. Mums visi jāuzskata par viena koka lapām, zariem un augļiem, vienas ģimenes bērniem; jo visi ir Ādama pēcnācēji. Mēs esam vienas jūras viļņi, vienas pļavas zāle, zvaigznes vienās un tajās pašās debesīs; un mēs rodam patvērumu pie vispārējā dievišķā Aizsarga. Ja kāds ir slims, tas ir jāārstē; nezinātājs ir jāizglīto; guļošais ir jāpamodina; mirušie ir jāatdzīvina. Tie bija Bahá'u'lláh mācības principi.

62:6 Sludinot cilvēces vienesmi, Viņš mācīja, ka vīrieši un sievietes ir vienlīdzīgi Dieva acīs un ka viņus nevar šķirot. Vienīgā atšķirība, kāda starp tiem tagad pastāv, ir izglītības un sagatavošanas trūkuma dēļ. Ja sievietei tiks dotas līdzvērtīgas izglītības iespējas, atšķirības un nepilnvērtība novērtējumā pazudīs. Cilvēces

pasaulei it kā ir divi spārni: viens ir sieviete; otrs ir vīrietis. Ja viens spārns ir kroplīgs, spēcīgais nevainojamais spārns nespēs lidot. Cilvēces pasaulei ir divas rokas. Ja viena ir nepilnīga, tad spējīgā roka ir ierobežota un nespēj pildīt savus pienākumus. Dievs ir cilvēces Radītājs. Viņš ir apveltījis abus dzimumus ar pilnvērtīgumu un spriestspēju, devis tiem fiziskus locekļus un jutekļu orgānus, nešķirojot un nepiedēvējot pārākumu; tad kāpēc sieviete būtu jāuzskata par zemāku? Tas nav saskaņā ar Dieva plānu un taisnīgumu. Viņš tos ir radījis vienlīdzīgus; Viņš nevienu nevērtē pēc dzimuma. Tas, kura sirds ir visšķīstākā, kura darbi ir vispilnīgākie, ir pieņemams Dievam, vai tas būtu vīrietis vai sieviete. Bieži vēsturē sievietes ir bijušas cilvēces lepnums, piemēram, Marija, Jēzus māte. Viņa bija cilvēces godība. Marija Magdalēna, Faraona meita Ásíyih, Sāra, Ābrahāma sieva, un neskaitāmas citas ir pagodinājušas cilvēku cilti ar savu izcilību. Mūsdienās bahājiešu vidū ir sievietes, kuras pārspēj vīriešus. Viņas ir viedas, talantīgas, labi informētas, progresīvas, gudras un ir cilvēces gaišums. Drosmē viņas pārspēj vīriešus. Viņām runājot sapulcēs, vīrieši viņās klausās ar lielu cieņu. Turklāt sieviešu izglītībai ir lielāka nozīme nekā vīriešu izglītībai, jo viņas ir rases mātes un mātes audzina bērnus. Pirmās bērnu skolotājas ir mātes. Tāpēc viņām ir jābūt pienācīgi sagatavotām, lai izglītotu gan dēlus, gan meitas. Bahá'u'lláh vārdos ir daudz noteikumu par to.

62:7 Viņš izsludināja viena izglītības kursa piemērošanu vīrietim un sievietei. Meitām un dēliem ir jāvadās pēc vienas mācību programmas, tādējādi veicinot dzimumu vienotību. Kad visa cilvēce saņems vienādas izglītības iespējas un tiks realizēta vīriešu un sieviešu vienlīdzība, tiks pilnībā izskausti kara pamati. Bez vienlīdzības tas nebūs iespējams, jo visas atšķirības un šķirošana veicina nesaskaņas un domstarpības. Vīriešu un sieviešu vienlīdzība veicina kara atcelšanu, jo sievietes nekad nevēlēsies to pieļaut. Neatkarīgi no tā, kādu lietu viņi tiek aicināti aizstāvēt, pēc divdesmit gadu ilgas satraukuma un mīlestības pilnas nodošanās, audzinot viņus jau no mazotnes, mātes nedos savus

dēlus par upuriem kaujas laukā. Nav šaubu, ka tad, kad sievietes iegūs vienlīdzīgas tiesības, karš cilvēces starpā pilnībā izbeigsies.

62:8 Bahá'u'lláh pasludināja vienesmi reliģijas pamatos. Viņš mācīja, ka īstenība ir viena, nevis daudzējāda, ka tā ir visu dievišķo priekšrakstu pamatā un tāpēc reliģiju pamati ir vienādi. Pamazām ir radušās noteiktas formas un atdarinājumi. Tā kā tās atšķiras, tās izsauc domstarpības starp reliģiju pārstāvjiem. Ja mēs noliekam malā šos atdarinājumus un meklējam fundamentālo īstenību, kas ir mūsu uzskatu pamatā, mēs rodam vienošanās pamatu, jo īstenība ir viena, nevis vairākas.

62:9 Starp citiem Bahá'u'lláh mācības principiem bija zinātnes un reliģijas saskaņa. Reliģijai ir jāiztur saprāta analīze. Tai ir jāsakrīt ar zinātniskiem faktiem un pierādījumiem, lai zinātne apstiprinātu reliģiju un reliģija stiprinātu zinātni. Abas ir nesadalāmi sapludinātas un savienotas patiesībā. Ja reliģijas apgalvojumi un mācība tiek atzīti par nepamatotiem un ir pretrunā ar zinātni, tie ir māņticības un iztēles rezultāts. Pagājušajos laikmetos ir radušās neskaitāmas šī rakstura doktrīnas un uzskati. Apsveriet romiešu, grieķu un ēģiptiešu māņticību un mitoloģiju; tās visas bija pretrunā ar reliģiju un zinātni. Tagad ir skaidrs, ka šo tautu uzskati bija māņticība, taču tajos laikos viņi stingri pie tiem turējās. Piemēram, viens no daudzajiem ēģiptiešu elkiem šiem cilvēkiem bija pasludināts par brīnumu, bet patiesībā tas bija akmens gabals. Tā kā zinātne nevarēja apstiprināt akmens gabala brīnumaino izcelsmi un dabu, ticība tam noteikti bija māņticība. Tagad ir skaidrs, ka tā bija māņticība. Tāpēc mums ir jāatmet šādi uzskati un jāizpēta īstenība. Tas, kas tiek atzīts par īstu un saprātam atbilstošu, ir jāpieņem, un viss, ko zinātne un saprāts nevar atbalstīt, ir jānoraida kā atdarinājums, nevis īstenība. Tad atšķirības pārliecībā izzudīs. Visi kļūs kā viena ģimene, viena tauta, un cilvēces vidū būs novērojama vienlīdzīga atvērtība dievišķajai devībai un izglītībai.

62:10 Ak, piedodošais Kungs! Tu esi visu šo savu kalpu patvērums. Tu zini noslēpumus un visu apzinies. Mēs visi esam bezpalīdzīgi, un Tu esi spekpilnais, visuvaldītājs. Mēs visi esam grēcinieki, un Tu esi grēku piedevējs, žēlsirdīgais, līdzcietīgais. Ak Kungs!

Neskaties uz mūsu trūkumiem. Rīkojies ar mums saskaņā ar savu vēlību un devību. Mūsu trūkumu ir daudz, bet Tavas piedošanas okeāns ir bezgalīgs. Mūsu vājums ir nopietns, bet Tavas palīdzības un atbalsta pierādījumi ir skaidri. Tāpēc sniedz mums apliecinājumus un stiprini mūs. Dod mums iespēju darīt to, kas ir Tava svētā sliekšņa cienīgs. Apgaismo mūsu sirdis, dod mums zinošas acis un vērīgas ausis. Atdzīvini mirušos un dziedini slimos. Dāvā bagātību nabadzīgajiem un dod mieru un drošību tiem, kas baidās. Pieņem mūs Tavā valstībā un apgaismo mūs ar vadības gaismu. Tu esi spēcīgais un visuvaldītājs. Tu esi dāsnais, Tu esi žēlsirdīgais. Tu esi laipnais.

– 63 –

1912. gada 9. jūnijā

Baptistu baznīca

Adrese: *Baptist Temple, Broad and Berks Streets, Philadelphia, Pennsylvania*

Ednas Makkinijas piezīmes

ESMU ļoti priecīgs šovakar šeit atrasties. Patiešām, šī ir garīga pulcēšanās. Es jūtu jūsu vidū debesu valstības smaržas – uzticību Dievam, godprātīgu nodomu un garīgo mīlestību. Priecīgas ziņas!

Kopš Ādama radīšanas līdz mūsdienām cilvēces pasaulē ir 63:2
bijuši divi ceļi: viens dabiskais jeb materiālistiskais, otrs reliģiskais jeb garīgais. Dabas ceļš ir dzīvnieku valsts ceļš. Dzīvnieks rīkojas saskaņā ar dabas prasībām, seko saviem instinktiem un vēlmēm. Lai kādi būtu tā impulsi un tieksmes, tam ir tiesības tos apmierināt; tomēr tas ir dabas gūstā. Tas nevar ne mazākajā mērā novirzīties no ceļa, ko ir izveidojusi daba. Tam pilnīgi trūkst garīgas uztveres, tas nezina dievišķo reliģiju un nezina par Dieva valstību. Dzīvniekam nepiemīt ne ideju radīšanas spējas, ne apzināta inteliģence; tas ir jutekļu gūstā, un tam ir laupīts jebkas no tā, kas stāv tiem pāri. Tas ir pakļauts tam, ko redz acs,

dzird auss, jūt nāsis, uztver garša un atklāj tauste. Šīs sajūtas dzīvniekam ir pieņemamas un pietiekamas. Bet to, kas atrodas ārpus jutekļu diapazona, tajā parādību sfērā, caur kuru ved apzinātais ceļš uz Dieva valstību, garīgo jūtu pasauli un dievišķā reliģiju, – to dzīvnieks galīgi neapzinās, jo pat savā augstākajā stāvoklī tas ir dabas gūstā.

63:3 Viena no dīvainākajām lietām, kas pieredzēta, ir tas, ka mūsdienu materiālisti lepojas ar saviem dabiskajiem instinktiem un verdzību. Viņi apgalvo, ka nekas neizpelnās ticību un pieņemšanu, izņemot to, kas ir saprātīgs vai taustāms. Paši pēc saviem izteikumiem viņi ir dabas gūstekņi, neapzinās garīgo pasauli, nezina par dievišķo valstību un nezina par debesu veltēm. Ja tas ir tikums, tad dzīvnieks to ir sasniedzis visaugstākajā līmenī, jo dzīvnieks pilnīgi neapzinās garīgo sfēru un ir bez iekšējās izpratnes pasaules. Dzīvnieks piekristu materiālistam, noliedzot jebkā esamību, kas pārsniedz jutekļus. Ja mēs atzīstam, ka aprobežotība jutekļu līmenī ir tikums, tad dzīvnieks patiešām ir tikumīgāks par cilvēku, jo tam ir pilnībā atņemts tas, kas atrodas ārpusē, tas absolūti neapzinās Dieva valstību un tās pēdas, turpretim Dievs ir ielicis cilvēkā neierobežotu spēku, ar kuru viņš var pārvaldīt dabas pasauli.

63:4 Padomājiet, kā visa pārējā dabas pasaules eksistence un būtnes ir dabas gūstā. Mūsu Saules sistēmas kolosālais centrs Saule, milzu zvaigznes un planētas, augstie kalni, pati Zeme un tās dzīvības valstis, kas ir zemākas par cilvēku, – visi ir dabas gūstekņi, izņemot cilvēku. Neviena cita radīta lieta nevar ne mazākajā mērā novirzīties no paklausības dabas likumiem. Saule savā krāšņumā un diženumā miljoniem jūdžu attālumā tiek turēta gūstā savā vispārējās griešanās orbītā, universālas dabiskās kontroles nebrīvē. Cilvēks ir dabas valdnieks. Saskaņā ar dabas likumiem un ierobežojumiem viņam jāpaliek uz zemes, bet redziet, kā viņš pārkāpj šo pavēli un paceļas virs kalniem lidmašīnās. Viņš kuģo ar kuģiem pa okeāna virsmu un ienirst tā dziļumos zemūdenēs. Cilvēks padara dabu par savu kalponi; viņš izmanto, piemēram, vareno elektrības enerģiju un iesloga to mazā lampā savām vajadzībām un ērtībām. Viņš runā no

Austrumiem uz Rietumiem pa vadu. Viņš spēj saglabāt un iemūžināt savu balsi fonogrāfā. Kaut arī viņš ir zemes iemītnieks, viņš iekļūst neiedomājami tālu zvaigžņoto pasauļu noslēpumos. Viņš atklāj slēptās īstenības zemes klēpī, atklāj dārgumus, iekļūst dabas pasaules noslēpumos un mistērijās un izceļ gaismā to, kam saskaņā ar dabas greizsirdības likumiem jāpaliek apslēptam, nezināmam un neizdibināmam. Pielietodams ideālu iekšējo spēku, cilvēks izceļ šo patiesību no neredzamās pasaules uz redzamo. Tas ir pretrunā ar dabas likumiem.

Tāpēc ir skaidrs, ka cilvēks valda pār dabas sfēru un jomām. 63:5
Daba ir inerta; cilvēks ir progresīvs. Dabai nav apziņas; cilvēks ir ar to apveltīts. Daba ir bez gribas un darbojas ar spēku, turpretim cilvēkam piemīt varena griba. Daba nav spējīga atklāt noslēpumus vai īstenību, turpretim cilvēks tam ir īpaši piemērots. Daba neietekmējas no Dieva sfēras; cilvēks ir noskaņots uz tās liecībām. Daba nav informēta par Dievu; cilvēks apzinās Viņu. Cilvēks iegūst dievišķos tikumus; dabai tie ir liegti. Cilvēks var brīvprātīgi pārtraukt netikumus; dabai nav spēka mainīt savu instinktu ietekmi. Kopumā redzams, ka cilvēks ir cēlāks un pārāks, ka viņā ir ideāls spēks, kas pārspēj dabu. Viņam ir apziņa, griba, atmiņa, saprāta spēks, dievišķās īpašības un tikumi, kas dabai ir pilnībā atņemti un laupīti; tāpēc cilvēks ir augstāks un cēlāks viņā apslēptā un izpaustā ideālā un debešķā spēka dēļ.

Cik dīvaini tad nu šķiet, ka cilvēks, neskatoties uz viņa 63:6
apveltījumu ar šo ideālo spēku, nolaidīsies līdz līmenim, kas ir zemāks par viņu un neatzīs sevi kā augstāku par to, kas ir acīmredzami zemāks par viņa patieso stāvokli. Dievs viņā ir radījis tik apzinātu garu, ka viņš ir visbrīnišķīgākais no visām iespējamām būtnēm. Ignorējot šos tikumus, viņš nolaižas materiālajā līmenī, uzskata matēriju par eksistences valdnieci un noliedz to, kas atrodas ārpus tās. Vai gan tas ir tikums? Pilnīgākajā nozīmē tas ir dzīvnieciski, jo dzīvnieks neko vairāk neapzinās. Faktiski no šī viedokļa dzīvnieks ir lielākais filozofs, jo tas pilnībā nezina par Dieva valstību, viņam nav garīgas uztveres un viņš nav informēts par debesu pasauli. Īsi sakot, tāds ir skats uz dabas ceļu.

63:7 Otrs ceļš ir reliģijas ceļš – dievišķās valstības ceļš. Tas ietver slavējamu īpašību iegūšanu, debesu apgaismību un taisnīgu rīcību cilvēces pasaulē. Šis ceļš ir labvēlīgs pasaules progresam un pacēlumam. Tas ir cilvēku garīgās apgaismības, skološanas un ētisku uzlabojumu avots – magnēts, kas piesaista Dieva mīlestību, pateicoties tā dāvātajām zināšanām par Dievu. Šis ir svēto Dieva Izpausmju ceļš, jo patiesībā Viņi ir dievišķās vienesmes reliģijas pamats. Šajā ceļā nav nekādu izmaiņu vai transformāciju. Tas ir pamatā cilvēku izaugsmei, debešķo tikumu iegūšanai un cilvēces garīgajai apgaismībai.

63:8 Diemžēl cilvēce ir pilnībā iegrimusi atdarinājumos un nepatiesībās, neskatoties uz to, ka dievišķās reliģijas patiesība vienmēr ir palikusi nemainīga. Māņticība ir aizēnojusi fundamentālo īstenību, pasaule ir aptumšota, un reliģijas gaisma nav redzama. Šī tumsa veicina domstarpības un nesaskaņas; rituālu un dogmu ir daudz un dažādas; tāpēc starp reliģiskajām sistēmām ir radušās nesaskaņas, lai arī reliģija ir paredzēta cilvēces apvienošanai. Patiesa reliģija ir mīlestības un vienprātības avots starp cilvēkiem, cēlonis slavējamu īpašību attīstībai, bet cilvēki turas pie viltojumiem un atdarinājumiem, nevērīgi pret vienojošo patiesību, tāpēc viņi ir novājināti un viņiem ir laupīts reliģijas starojums. Viņi ievēro māņticību, kas mantota no viņu tēviem un senčiem. Tas ir tiktāl, ka viņi ir atņēmuši sev dievišķās patiesības debesu gaismu un sēž atdarinājumu un iztēles tumsā. Tas, kam bija jābūt dzīvībai labvēlīgam, ir kļuvis par nāves cēloni; tas, kam vajadzēja būt zināšanu pierādījumam, tagad ir neziņas pierādījums; tas, kas bija cilvēka dabas cildenuma faktors, ir izrādījies tās degradācija. Tāpēc reliģijas piekritēja pasaule ir pakāpeniski sašaurinājusies un aptumšojusies, un materiālista sfēra ir paplašinājusies un attīstījusies; jo reliģijas piekritējs ir turējies pie atdarināšanas un viltošanas, atstājot novārtā un atmetot svētumu un reliģijas sakrālo īstenību. Kad saule noriet, ir pienācis laiks izlidot sikspārņiem. Viņi iznāk ārā, jo ir nakts radības. Kad reliģijas gaismas kļūst vārākas, parādās materiālisti. Tie ir nakts sikspārņi. Reliģijas noriets ir viņu

darbības laiks; viņi meklē ēnas, kad pasaule ir aptumšota un pār to ir izplatījušies mākoņi.

63:9 Bahá'u'lláh ir uzausis pie Austrumu horizonta. Kā saules krāšņumā Viņš ir nācis pasaulē. Viņš ir atspoguļojis dievišķās reliģijas īstenību, kliedējis atdarinājumu tumsu, licis pamatus jaunai mācībai un atjaunojis pasauli.

63:10 Pirmā Bahá'u'lláh mācība ir īstenības izpēte. Cilvēkam pašam jāmeklē īstenība, atsakoties no atdarinājumiem un pieķeršanās tikai pārmantotām formām. Tā kā pasaules tautas seko atdarinājumiem patiesības vietā un tā kā atdarinājumu ir daudz un dažādi, atšķirības ticībās ir izraisījušas strīdus un karu. Kamēr šie atdarinājumi saglabājas, cilvēces vienesme nav iespējama. Tāpēc mums ir jāpēta īstenība, lai tās gaismā varētu izkliedēt mākoņus un tumsu. Īstenība ir viena īstenība; tā nepieļauj sadrumstalotību vai dalījumu. Ja pasaules valstis izpētīs īstenību, tās sapratīsies un kļūs vienotas. Daudzi cilvēki un sektas Persijā ir meklējušas īstenību, vadoties pēc un mācoties no Bahá'u'lláh. Viņi ir kļuvuši vienoti un tagad dzīvo vienošanās un mīlestības stāvoklī; starp tiem vairs nav ne mazāko naidīguma un nesaskaņu pēdu.

63:11 Jūdi gaidīja Mesijas parādīšanos, gaidot to ar sirds un dvēseles atdevi, bet, tā kā viņi bija iegrimuši atdarinājumos, viņi neticēja Jēzum Kristum, kad Viņš parādījās. Nobeigumā viņi cēlās pret Viņu līdz pat galējai vajāšanai un Viņa asiņu izliešanai. Ja viņi būtu pētījuši īstenību, viņi būtu pieņēmuši savu apsolīto Mesiju. Šie aklie atdarinājumi un iedzimtie aizspriedumi vienmēr ir kļuvuši par rūgtuma un naida cēloni un piepildījuši pasauli ar tumsu un kara vardarbību. Tāpēc mums ir jāmeklē pamatpatiesība, lai izkļūtu no šādiem apstākļiem un tad ar gaišām sejām atrastu ceļu uz Dieva valstību.

63:12 Otrā Bahá'u'lláh mācība attiecas uz cilvēces vienotību. Visi ir Dieva kalpi un vienas cilvēku ģimenes locekļi. Dievs ir radījis visus, un visi ir Viņa bērni. Viņš audzina, baro, apgādā un izturas laipni pret visiem. Kāpēc mums vajadzētu būt netaisnīgiem un nelaipniem? Tāda ir Dieva pieeja, kuras gaismas ir spīdējušas visā pasaulē. Viņa saule neskopodamās izlej savu mirdzumu

pār visiem; Viņa mākoņi raida lietu bez atšķirības un īpašas labvēlības; Viņa vēsmas atsvaidzina visu zemi. Ir skaidrs, ka cilvēce bez izņēmuma ir aizsargāta Viņa žēlastības un aizsardzības patvērumā. Daži ir nepilnīgi; tiem jātiek pilnveidotiem. Nezinātājs jāmāca, slimie jāārstē, gulošie jāmodina. Bērnu nedrīkst apspiest vai nosodīt tāpēc, ka viņš ir neattīstīts; viņš ir pacietīgi jāaudzina. Slimos nedrīkst atstāt novārtā, jo viņi slimo; nē, drīzāk mums ir jājūt pret viņiem līdzjūtība un jānes viņiem dziedināšana. Īsumā, vecie naidīguma, neiecietības un naida apstākļi starp reliģiskajām sistēmām ir jāizkliedē un starp tām ir jāiedibina jauni mīlestības, vienošanās un garīgās brālības nosacījumi.

63:13 Trešā Bahá'u'lláh mācība ir tāda, ka reliģijai ir jābūt sadraudzības avotam, vienotības un Dieva tuvuma cēlonim cilvēkam. Ja tā izraisa naidu un strīdus, ir skaidrs, ka reliģijas neesamība ir labāka un nereliģiozs cilvēks ir labāks nekā tas, kurš praktizē reliģiju. Saskaņā ar dievišķo gribu un nodomu reliģijai ir jābūt mīlestības un vienošanās cēlonim, saiknei, kas vieno visu cilvēci, jo tā ir miera un labas gribas vēsts cilvēkam no Dieva.

63:14 Ceturtā Bahá'u'lláh mācība ir reliģijas un zinātnes saskaņotība. Dievs ir apveltījis cilvēku ar prātu un saprātu, ar ko viņam tiek prasīts noteikt jautājumu un priekšlikumu patiesumu. Ja tiek atklāts, ka reliģiskie uzskati un viedokļi ir pretrunā ar zinātnes standartiem, tie ir tikai māņticība un iztēle; jo zināšanu antitēze ir neziņa, un neziņas bērns ir māņticība. Neapšaubāmi, starp patieso reliģiju un zinātni ir jābūt saskaņai. Ja tiek atklāts, ka kāds jautājums ir pretrunā saprātam, ticība un ticēšana tam nav iespējama, un nav nekāda cita iznākuma, kā vien šaubīšanās un svārstīšanās.

63:15 Bahá'u'lláh arī mācīja, ka aizspriedumi – neatkarīgi no tā, vai tie ir reliģiski, rasu, patriotiski vai politiski, – ir postoši cilvēka attīstības pamatiem. Jebkāda veida aizspriedumi ir cilvēka laimes un labklājības postītāji. Kamēr tie nav izkliedēti, cilvēces attīstība nav iespējama; tomēr visur tiek novērotas rasu, reliģiskās un nacionālās klišejas. Tūkstošiem gadu cilvēces pasauli ir satraukuši un satricinājuši aizspriedumi. Kamēr tie

valdīs, turpināsies karadarbība, ienaids un naidīgums. Tāpēc, ja mēs cenšamies nodibināt mieru, mums ir jāatmet šis šķērslis; pretējā gadījumā nevar tikt panākta vienošanās un līdzsvarotība.

63:16 Sestkārt, Bahá'u'lláh noteica vadības un mācīšanas principus ekonomikas pārkārtošanai. Viņš atklāja noteikumus, kas nodrošina sabiedrības labklājību. Gluži kā bagātais izbauda savu dzīvi, būdams viegluma un greznības apņemts, tā arī nabagam ir jābūt mājoklim un nodrošinājumam ar viņa vajadzībām atbilstošu uzturu un komfortu. Šī sociālās ekonomikas pārkārtošana ir ļoti svarīga, jo tā nodrošina cilvēces stabilitāti; un, kamēr tā nav īstenota, laime un labklājība nav iespējama.

63:17 Septītkārt, Bahá'u'lláh mācīja, ka ir jāatzīst un jāpieņem līdzvērtīgs cilvēktiesību standarts. Dieva vērtējumā visi cilvēki ir vienlīdzīgi; Viņa taisnīguma un vienlīdzības valdījumā nevienai dvēselei nedrīkst būt nekādas izcelšanas vai priekšrocību.

63:18 Astotkārt, izglītība ir būtiska, un visi sagatavošanas un mācīšanas standarti visā cilvēces pasaulē ir jāpielāgo un jāsaskaņo; ir jāizveido vispārējā mācību programma, un ētikas pamatiem jābūt vienādiem.

63:19 Devītkārt, visās pasaules skolās un iestādēs ir jāpieņem un jāmāca vispārējā valoda. Valstu izglītības iestāžu iecelta komisija izvēlas piemērotu valodu, kuru izmantot kā starptautiskās saziņas līdzekli. Visiem tā jāapgūst. Tas ir viens no svarīgākajiem cilvēces apvienošanas faktoriem.

63:20 Desmitkārt, Bahá'u'lláh uzsvēra un iedibināja vīrieša un sievietes vienlīdzību. Dzimums nav raksturīgs cilvēcei vien; tas pastāv visās dzīvo būtņu valstīs, bet bez šķirošanas vai priekšrocībām. Augu valstī ir pilnīga vienlīdzība starp sugas vīrišķajiem un sievišķajiem pārstāvjiem. Tāpat arī dzīvnieku pasaulē pastāv vienlīdzība; visi ir Dieva aizsardzībā. Vai cilvēkam šķiet, ka viņam – cildenākajam radījumam – ir jāievēro un jāuzstāj uz šādu šķirošanu? Sievietes progresa un prasmju trūkums ir saistīts ar viņas nepieciešamību pēc līdzvērtīgas izglītības un iespējām. Ja viņai būtu ļauta šī vienlīdzība, nav šaubu, ka viņa būtu līdzvērtīga vīrietim spējās un varēšanā. Tad, kad sievietes

un vīrieši sadarbosies un virzīsies uz priekšu vienādi, tiks īstenota cilvēces laime, jo katrs no tiem ir otra papildinājums un palīgs.

63:21 Cilvēce nevar virzīties uz priekšu tikai ar fiziskajām spējām un intelektuāliem sasniegumiem; nē, ir nepieciešams Svētais Gars. Dievišķajam Tēvam jāpalīdz cilvēcei sasniegt briedumu. Cilvēka ķermenim ir vajadzīga fiziska un psiholoģiska enerģija, bet viņa garam nepieciešama Svētā Gara dzīvība un stiprināšana. Bez tās aizsardzības un atdzīvināšanas cilvēce būtu izdzisusi. Jēzus Kristus paziņoja: „Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus."[31] Viņš arī teica: „Kas piedzimis no miesas, ir miesa, un, kas piedzimis no Gara, ir gars."[32] Tāpēc saskaņā ar Kristus vārdiem ir skaidrs, ka cilvēka gars, kas nav stiprināts ar Svētā Gara klātbūtni, ir miris un tam ir vajadzīga augšāmcelšana ar dievišķo spēku; citādi, kaut arī cilvēks ir materiāli attīstīts augstākajā līmenī, tomēr viņš nevar sasniegt pilnīgu un pilnvērtīgu progresu.

• • •

1912. gada 11.–20. jūnijā

ʻAbdu'l-Bahá runas Ņujorkā un Bruklinā

– 64 –

1912. gada 11. jūnijā

Atklātā komitejas sēde Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes mājā

Adrese: *780 West End Avenue, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

ES CERU, ka bahāju padomes sanāksmes Ņujorkā kļūs kā Augstākā Sapulce. Kad jūs pulcējaties, jums jāatspoguļo debesu valstības gaismas. Lai jūsu sirdis ir kā spoguļi, kuros ir redzams Īstenības Saules starojums. Katra krūtīs ir jābūt telegrāfa stacijai – viens vada gals piestiprināts dvēselei, un otram jābūt pieslēgtam Augstākajai Sapulcei – lai no Abhá valstības varētu nākt iedvesma un apspriesti īstenības jautājumi. Tad viedokļi sakritīs ar patiesību; dienu no dienas notiks attīstība, un sanāksmes kļūs starojošākas un garīgākas. Šis sasniegums ir atkarīgs no vienotības un vienošanās. Jo pilnīgāka būs mīlestība un vienošanās, jo vairāk nolaidīsies Svētītās Pilnības dievišķie apliecinājumi un palīdzība. Lai šī tikšanās izvēršas dievišķa un lai jūs pārņem bezgalīgas dāvanas. No visas sirds un ar dzīvības spēku tiecieties, lai nepārtraukti pieaugtu vienotība un mīlestība. Diskusijās skatieties uz īstenību, neesot stūrgalvīgiem. Lai neviens neapgalvo un neuzstāj uz savu viedokli; nē, drīzāk, lai katrs pēta īstenību ar vislielāko mīlestību un savstarpēju sapratni. Apspriedieties par katru jautājumu, un, kad kāds dalās ar īstenības redzējumu, lai tas ir pieņemams visiem. Tad jūsu starpā palielināsies garīgā vienotība, individuālā apgaismība būs lielāka, laimes būs papilnam, un jūs arvien vairāk tuvināsieties Dieva valstībai.

– 65 –

1912. gada 11. jūnijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

MĒS TIKKO atgriezāmies no vizītes Filadelfijā, pavadījām tur divus vakarus un runājām divās lielās baznīcās. Laikapstākļi izrādījās nepatīkami un iespaidoja manu veselību. Šī pārvietošanās ir ar vienu mērķi – un tas ir izplatīt patiesības gaismu šajā tumšajā pasaulē. Mana vecuma dēļ ir grūti ceļot. Dažreiz grūtības ir smagas, bet aiz mīlestības pret Dieva draugiem un ar vēlmi ziedoties Dieva ceļā, es tās izturu ar prieku. Mērķis ir sasniegtais rezultāts – mīlestība un cilvēces vienotība. Jo pasaule ir tumša no nesaskaņām un egoisma, sirdis ir nolaidīgas, dvēseles ir atrautas no Dieva un Viņa debesu veltēm. Cilvēks ir iegrimis šīs pasaules lietās. Viņa mērķi, tieksmes un sasniegumi ir mirstīgi, turpretim Dievs vēlas viņam nemirstīgus sasniegumus. Viņa sirdī nav domu par Dievu. Viņš ir upurējis savu dievišķā garīguma daļu un atteicies no sev piešķirtā. Tieksmes un kaislības kā divi nevadāmi zirgi ir izrāvuši no viņa rokām vadības grožus un neprātīgi auļo tuksnesī. Tas ir cilvēces degradācijas cēlonis. Tas ir iemesls tam, ka tā ir atgriezusies dzīvnieku valsts kārībās un kaislībās. Dievišķās izaugsmes vietā mēs redzam juteklisku gūstu un dvēseles debesu tikumu pazemošanu. Nododoties miesīgajai, mirstīgajai pasaulei, cilvēku uztvere noslīd līdz dzīvnieciskuma līmenim.

Kādas ir dzīvnieku tieksmes? Ēst, dzert, klīst apkārt un 65:2
gulēt. Dzīvnieku domas un prāti aprobežojas ar tām. Viņi ir šo vēlmju gūstā. Cilvēks kļūst par to gūstekni un vergu, kad viņa galvenā vēlme nav augstāka par viņa labklājību šajā jutekļu pasaulē. Padomājiet, cik cilvēkam šajā mirstīgajā pasaulē

ir grūti gūt baudījumu un laimi. Cik viegli tas ir dzīvniekam. Skatieties uz laukiem un ziediem, prērijām, strautiem, mežiem un kalniem. Ganībās esošie dzīvnieki, gaisa putni, zivis nenopūlas, necieš grūtības; viņi nesēj un nerūpējas par pļaušanu; viņiem nav satraukuma par biznesu vai politiku – nav nekādu problēmu vai raižu. Viņiem pieder visi lauki un zāles, visas augļu un graudu pļavas, visas kalnu nogāzes un veselīga ūdens straumes. Viņi nestrādā, lai iegūtu iztiku un laimi, jo viņiem viss ir nodrošināts un darīts iespējams. Ja cilvēka dzīve aprobežojas ar šo fizisko, materiālo redzējumu, tad dzīvnieka dzīve ir simtreiz labāka, vieglāka un produktīvāka komfortam un apmierinātībai. Dzīvnieks ir cēlāks, rāmāks un pārliecinātāks, jo katra stunda ir brīva no satraukuma un raizēm; bet cilvēks, nemierīgs un neapmierināts, no rīta līdz vakaram skrien, kuģojot pa jūrām, nirstot zem tām zemūdenēs, augstu lidojot lidmašīnās, gremdējoties zemes zemākajos slāņos, lai iegūtu iztiku, – viss ar vislielākajām grūtībām, trauksmi un nemieru. Tāpēc šajā aspektā dzīvnieks ir cēlāks, rāmāks, nosvērtāks un pārliecinātāks. Padomājiet par putniem mežā un džungļos: kā tie būvē ligzdas koku augstu šūpojošās galotnēs, veido tās ar vislielāko prasmi un daili – šūpojoties, trīsot rīta vēsmās, dzerot tīro, saldo ūdeni, baudot burvīgākos skatus, kamēr tie lidināš augstu gaisā, priecīgi dziedot – bez pūlēm, bez raizēm, rūpēm un sliktām nojautām. Ja cilvēka dzīve aprobežojas ar elementāro, fizisko baudu pasauli, viens cīrulis ir cēlāks, apbrīnojamāks par visu cilvēci, jo tā iztika ir sagatavota, tā stāvoklis ir pilnīgs, tā sasniegumi ir nevainojami un dabiski.

65:3 Bet cilvēka dzīve nav tik ierobežota; tas ir dievišķs, mūžīgs, nevis mirstīgs un juteklisks. Viņa garīgā eksistence un iztika ir sagatavota un noteikta dievišķajā radošajā plānā. Viņa dzīve ir paredzēta garīgai baudai, ko dzīvnieks nekad nevar sasniegt. Šī bauda ir atkarīga no debesu tikumu iegūšanas. Cilvēka cildenums ir Dieva atziņas iegūšana. Cilvēka svētlaime ir debesu velšu iegūšana, kuras viņam nolaižas Dieva devības izplūšanas laikā. Cilvēka laime ir Dieva mīlestības smaržā. Šī ir augstākā

sasniegumu virsotne cilvēku pasaulē. Tik ļoti labāk par dzīvnieku un tā bezcerīgo valsti!

65:4 Tāpēc padomājiet par to, cik zemu dabu tas cilvēkā atklāj, ka, neskatoties uz Dieva izlieto labvēlību, viņš nolaižas dzīvnieciskajā valstī, ir pilnībā aizņemts ar materiālajām vajadzībām, pieķeroties šim mirstīgajam līmenim, iedomājoties, ka vislielākā laime ir sasniegt bagātību šajā pasaulē. Cik bezmērķīgi! Cik zemiska ir tāda daba! Dievs cilvēku ir radījis, lai tas būtu Valstības balodis, debesu svece, mūžīgās dzīvības mantinieks. Dievs cilvēku ir radījis, lai tas tiktu atdzīvināts ar Svētā Gara elpu un kļūtu par pasaules gaismu. Cik pazemojusies gan ir dvēsele, kas var gūt baudu šajā tumsā, aizņemta ar sevi, sevis un kaislību gūstā, un kas gremdējas materiālās pasaules dubļos! Cik degradēta ir tāda daba! Kāda tā ir neziņa! Kāds aklums! Cik spožš stāvoklis ir cilvēkam, kurš ir ēdis debesu ēdienu un uzcēlis savas nezūdošās dzīvesvietas templi debesu pasaulē!

65:5 Dieva Izpausmes ir nākušas pasaulē, lai atbrīvotu cilvēku no šīm dabas pasaules saitēm un ķēdēm. Kaut arī Viņi staigāja pa zemi, Viņi dzīvoja debesīs. Viņus neuztrauca šīs pasaules materiālā iztika un labklājība. Viņu ķermeņi cieta neiedomājamas ciešaas, bet Viņu dvēseles vienmēr pacēlās ekstāzes augstākajā līmenī. Viņu atnākšanas, Viņu mācības un ciešanu mērķis bija cilvēka brīvība no sevis. Vai mēs tāpēc sekosim Viņu pēdās un izbēgsim no šī ķermeņa būra vai arī turpināsim pakļauties tā tirānijai? Vai mums jātiecas pēc neīstas mirstīgās laimes ilūzijas vai jāpavērš skatiens pretī dzīvības kokam un tā mūžīgo augļu priekiem?

65:6 Aiz pārliekas mīlestības pret Dieva draugiem es esmu ieradies šajā valstī savas dzīves mūža nogalē, kad piedzīvoju veselības un klimata problēmas. Es vēlos, lai viņiem palīdzētu kļūt par debesu valstības kalpiem, gūstekņiem, kas kalpo Dieva gribai. Šī nebrīve ir brīvība; šis upuris ir pagodinājums; šis darbs ir atalgojums; šī vajadzība ir dāvana. Jo kalpošana mīlestībā uz cilvēci ir vienotība ar Dievu. Tas, kurš kalpo, jau ir ienācis Valstībā un sēž pie sava Kunga labās rokas.

– 66 –

1912. gada 11. jūnijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Emmas C. Melikas piezīmes

CILVĒKA centieniem ir jābūt cēliem. Viņam jācenšas kļūt debešķīgam un garīgam, atrast ceļu uz Dieva slieksni un kļūt pieņemamam Dieva acīs. Tā ir mūžīga godība – būt Dieva tuvumā. Tā ir mūžīgā augstākā vara – būt cilvēces tikumu caurstrāvotam. Tā ir bezgalīga svētība – būt pilnīgi svētītam un svētam pāri visiem traipiem un netīrībām.

66:2 Apceriet cilvēku pasauli. Redziet, kā tautas ir nākušas un aizgājušas. Viņi ir bijuši ar dažādu prātu un mērķiem. Daži bija tikai sevis un savu vēlmju gūstekņi, kurus apņēma zemākās dabas kaislības. Viņi sasniedza bagātību, dzīves ērtības, slavu. Un kāds bija gala rezultāts? Pilnīga pazušana un aizmirstība. Pārdomājiet to. Paraugieties uz to kā uz mācību. No tiem nepaliek ne pēdas, ne augļu, ne rezultāta, ne labuma; tie ir pilnībā aizgājuši – pilnīgi izdzēsti no atmiņas.

66:3 Pasaulē ir parādījušās dvēseles, kuras ir bijušas šķīstas un neaptraipītas, kuras ir vērsušas savu uzmanību uz Dievu, kuras meklē Dieva atalgojumu, kuras tuvojas Dieva slieksnim, kuras ir pieņemamas Dieva labpatikai. Viņi ir bijuši Augstākās Sapulces vadošās gaismas un zvaigznes. Padomājiet par šīm dvēselēm, kas mūžam spīd kā zvaigznes svētuma horizontā.

66:4 Tas nav jāsaprot tā, it kā būtu jāatsakās no tiekšanās uz sasniegumiem un iztikas līdzekļu iegūšanas. Gluži pretēji, Bahá'u'lláh Lietā klosteris un askētisms nav atļauti. Šajā dižajā Lietā vadības gaisma ir spīdoša un mirdzoša. Bahá'u'lláh pat ir teicis, ka amats un darbs ir ziedošanās. Visai cilvēcei ir jāgūst iztika vaiga sviedros un no fiziskas slodzes, vienlaikus tiecoties pacelt citu cilvēku nastu, cenšoties būt par mierinājuma avotu dvēselēm un atvieglojot viņiem dzīves apstākļus. Tā pati par sevi

ir nodošanās Dievam. Tādējādi Bahá'u'lláh ir mudinājis rīkoties un kalpot. Bet sirds enerģijas nedrīkst būt piesaistītas šīm lietām; dvēsele nedrīkst būt pilnībā ar tām pārņemta. Kaut arī prāts ir nodarbināts, sirdij ir jābūt piesaistītai Dieva valstībai, lai no visām pusēm un no visiem avotiem tiktu apgūti cilvēces tikumi.

66:5 Mēs esam pametuši Dieva ceļu; mēs esam pagriezām muguru dievišķajai valstībai; mēs neesam noškīruši sirdis no pasaulīgas pieķeršanās; mēs esam sasmērēti ar īpašībām, kuras nav slavējamas Dieva acīs; mēs esam tik ļoti iegrimuši materiālos jautājumos un tieksmēs, ka neesam cilvēcības tikumu līdzdalībnieki.

66:6 Maz pārdomu, maz aizrādījumu ir nepieciešams, lai mēs saprastu mūsu radīšanas mērķi. Kādu debesu potenciālu Dievs mūsos ir ielicis! Kādu spēku Dievs ir devis mūsu garam! Viņš ir apveltījis mūs ar spēju izprast lietu dziļāko būtību; taču mums jābūt nesavtīgiem, ar šķīstu garu un skaidriem nodomiem, un, kamēr vien mēs vēl esam cilvēku pasaulē, no visas sirds un dvēseles jātiecas iemantot nebeidzamo godību.

66:7 Es esmu ieradies, lai pamācītu un paustu Bahá'u'lláh mācību. Es ceru, ka Viņa griba un vadība var ietekmēt jūsu garus, dvēseles un sirdis, liekot tām kļūt šķīstām, svētām, svētītām un apgaismotām un padarot jūs par debesu apgaismojuma lampām pasaulei. Tā ir mana vēlme; tā ir mana cerība ar Dieva palīdzību.

– 67 –

1912. gada 12. jūnijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Mērijas Dž. Maknatas piezīmes

JŪS VISI esat ļoti laipni gaidīti. Vai jūs saprotat, cik daudz jums vajadzētu pateikties Dievam par Viņa svētībām? Ja jūs viņam tūkstoš reižu pateiktos ar katru elpas vilcienu, ar to nepietiktu, jo Dievs jūs ir radījis un skolojis. Viņš ir pasargājis

jūs no visām ciešanām un sagatavojis ikvienu dāvanu un velti. Padomājiet, kāds Viņš ir labsirdīgs Tēvs. Viņš sniedz savu dāvanu, pirms jūs to lūdzat. Mēs nebijām pastāvēšanas pasaulē, bet, tiklīdz piedzimām, mēs bez šaubām atradām visu sagatavotu mūsu vajadzībām un komfortam. Viņš mums ir dāvājis laipnu tēvu un žēlsirdīgu māti, sagādājis mums divus veselīga piena avotus, tīru atmosfēru, veldzējošu ūdeni, maigu vēsmu un sauli, kas spīd virs mūsu galvām. Īsāk sakot, Viņš ir nodrošinājis visu, kas nepieciešams dzīvei, kaut arī mēs neprasījām nevienu no šīm lieliskajām dāvanām. Ar tīru žēlastību un devību Viņš ir sagatavojis šo lielisko galdu. Tā ir žēlastība, kas dota pirms lūgšanas. Ir arī cita veida žēlastība, kas tiek īstenota pēc jautāšanas un lūgšanas. Viņš mums ir dāvājis abas – gan to, ko nelūdzam, gan to, kas ir jālūdz. Viņš ir radījis mūs šajā spožajā gadsimtā – gadsimtā, pēc kura ilgojās un kuru gaidīja visas svētās dvēseles pagātnes posmos. Tas ir svētīgs gadsimts; šī ir svētīga diena. Vēstures filozofi ir vienojušies, ka šis gadsimts ir līdzvērtīgs simts pagājušajiem gadsimtiem. Tā ir taisnība no jebkura viedokļa. Šis ir zinātnes, izgudrojumu, atklājumu un vispārējo likumu gadsimts. Šis ir Dieva noslēpumu atklāsmes gadsimts. Šis ir Patiesības Saules staru mirdzēšanas gadsimts. Tāpēc jums ir jāpateicas un jāslavē Dievs, ka esat dzimuši šajā laikmetā. Turklāt jūs esat uzklausījuši Bahá'u'lláh aicinājumu. Jūsu nāsis ir iesmaržinātas ar Abhá paradīzes vēsmām. Jūs esat pamanījuši gaismu pie Austrumu apvāršņa. Jūs bijāt aizmiguši; nu jūs esat pamodināti. Jūsu ausis ir vērīgas; jūsu sirdis ir gudras. Jūs esat saņēmuši Dieva mīlestību. Jūs esat sasnieguši Dieva atziņu. Šī ir visdižākā Dieva dāvana. Šī ir Svētā Gara dvaša, kas sastāv no ticības un pārliecības. Šī mūžīgā dzīve ir otrā dzimšana; šīs ir Svētā Gara kristības. Dievs jums visiem ir paredzējis šo stāvokli. Viņš jums to ir sagatavojis. Jums ir jānovērtē šīs veltes vērtība un jāziedo laiks, lai pieminētu un pateiktos Patiesajam. Jums jādzīvo vislielākajā laimē. Ja jūsu dzīvē ienāk kādas nepatikšanas vai nepastāvība, ja jūsu sirds ir nomākta veselības, iztikas vai profesijas dēļ, lai šīs lietas jūs neietekmē. Tām nevajadzētu radīt skumjas, jo Bahá'u'lláh ir atnesis jums dievišķu laimi. Viņš jums

ir sagatavojis debesu ēdienu; Viņš jums ir paredzējis mūžīgas veltes; Viņš jums ir dāvājis nebeidzamu godību. Tāpēc šai prieka vēstij vajadzētu likt jums pacelties līksmes gaisotnē mūžīgi mūžos. Nepārtraukti pateicieties Dievam, lai jūs visus apņemtu Dieva apliecinājumi.

– 68 –

1912. gada 15. jūnijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

ES ESMU licis jums kādu brīdi uzgaidīt, bet, tā kā biju noguris, es gulēju. Kamēr es gulēju, es runāju ar jums tā, it kā runātu pilnā balsī. Tad pats savas balss ietekmē es pamodos. Kad es pamodos, man uz lūpām bija viens vārds – vārds *imtíyáz* („atšķirība"). Tāpēc šorīt es runāšu ar jums par šo tēmu.

68:2 Kad mēs skatāmies uz esamības pasauli, mēs saprotam, ka visām materiālajām lietām ir kopīga saikne; un tomēr, no otras puses, starp tām ir noteiktas atšķirības. Piemēram, visiem zemes priekšmetiem ir kopīgas ķermeniskās saites. Minerāliem, augiem un dzīvniekiem ir viens ar otru kopīgi elementārie ķermeņi. Tāpat tiem ir vieta radīšanas kārtībā. Šī ir kopīgā saikne vai saskares punkts starp tiem. Visi no tiem iziet cauri savienošanās un sadalīšanās procesam; tas ir dabas likums, kuram visi ir pakļauti. Šis likums valda visā radībā un veido saikni starp radītajām lietām. Tomēr, tajā pašā laikā starp šiem organismiem ir noteiktas atšķirības pazīmes. Piemēram, starp minerālu un augu, augu un dzīvnieku, dzīvnieku un cilvēku pastāv atšķirības aspekti, kas ir nepārprotami un nozīmīgi. Tāpat pastāv atšķirības starp katras valsts šķirnēm un sugām. Rūpīgi aplūkojot minerālu valsti, mēs novērojam ne tikai līdzības punktus, bet arī atšķirības punktus. Daži ir nekustīgi ķermeņi, daži cieti; dažiem piemīt izplešanās un saraušanās spēja; daži ir šķidri, daži gāzveida;

dažiem ir svars; citiem, piemēram, ugunij un elektrībai, tādu nav. Tātad starp šiem elementiem ir daudz atšķirīgo aspektu.

68:3 Arī augu valstī mēs novērojam atšķirības starp dažādiem organismu veidiem un sugām. Katrai no tām ir sava forma, krāsa un aromāts. Dzīvnieku valstī valda viens likums, jo ir vērojamas daudzas formas, krāsas un funkciju atšķirības. Tā tas ir arī cilvēku valstī. No krāsu viedokļa ir baltādaini, melnādaini, dzeltenādaini un sarkanādaini cilvēki. No fizionomijas viedokļa starp rasēm ir liela atšķirība, un katram raksturīgas iezīmes. Aziātiem, afrikāņiem un amerikāņiem ir atšķirīgas sejas īpatnības; ziemeļu un dienvidu cilvēki ir ļoti atšķirīgi pēc tipa un pazīmēm. No ekonomiskā viedokļa dzīves likumos ir ļoti daudz atšķirību. Daži ir nabadzīgi, citi – turīgi; daži ir gudri, citi – nezinoši; daži ir pacietīgi un mierīgi, daži – nepacietīgi un uzbudināmi; daži ir pakļauti taisnīgumam, citi piekopj netaisnību un apspiešanu; daži ir lēnprātīgi, citi – augstprātīgi. Īsāk sakot, cilvēcei ir daudz atšķirību punktu.

68:4 Es vēlos, lai jūs atšķirtos. Bahājiešiem ir jāatšķiras no citiem cilvēces pārstāvjiem. Taču šī atšķirība nedrīkst būt atkarīga no bagātības – ka viņiem būtu jākļūst turīgākiem par citiem cilvēkiem. Es nevēlos jums finansiālu atšķirību. Tā nav parasta atšķirība, ko es vēlos dot; tā nav zinātniska, komerciāla, rūpnieciska atšķirība. Es vēlos jums dot garīgu atšķirību – tas ir, jums jākļūst ievērojamiem un izciliem morāles ziņā. Dieva mīlestībā jums ir jākļūst izciliem uz visa cita fona. Jums jāizceļas ar cilvēces mīlēšanu, vienotību un saticību, mīlestību un taisnīgumu. Īsāk sakot, jums ir jāizceļas ar visiem cilvēces tikumiem – ar uzticību un sirsnību, ar taisnīgumu un uzticību, ar stingrību un nelokāmību, ar labdarības darbiem un kalpošanu cilvēcei, ar mīlestību pret katru cilvēku, ar vienotību un saskaņu starp visiem cilvēkiem, ar aizspriedumu izravēšanu un starptautiskā miera veicināšanu. Visbeidzot, jums ir jāizceļas ar debesu apgaismojumu un Dieva velšu iegūšanu. Es vēlos jums dot šo atšķirību. Tam ir jābūt atšķirības punktam jūsu vidū.

– 69 –

1912. gada 16. jūnijā

Ceturtā unitāriešu baznīca

Adrese: *Fourth Unitarian Church, Beverly Road, Flatbush, Brooklyn, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

ŠĪ IR unitāriešu baznīca, un arābu valodā šo dienu var saukt par *Yawm-al' Ittiḥád* („Vienotības diena"). Tāpēc es uzskatu par piemērotu runāt ar jums par vienotības tēmu.

Kas ir īsta vienotība? Vērojot cilvēku pasauli, mēs tajā 69:2
atrodam dažādas kolektīvas vienotības izpausmes. Piemēram, cilvēku no dzīvnieka atšķir viņa pakāpe jeb valsts. Šī visaptverošā atšķirība ietver visus Ādama pēcnācējus un veido vienu lielu mājsaimniecību jeb cilvēku dzimtu, ko var uzskatīt par cilvēces fundamentālo vai fizisko vienotību. Turklāt pastāv atšķirības starp dažādām cilvēces grupām atkarībā no izcelsmes, kur katra grupa veido rasu vienotību atsevišķi no pārējām. Starp tiem, kuri izmanto vienu valodu kā saziņas līdzekli pastāv arī valodas vienotība; nacionālā vienotība, kurā dažādas tautas dzīvo vienas valdības formas pakļautībā, piemēram, franču, vācu, britu utt.; un politiskā vienotība, kas pārstāv vienas valdības partiju vai frakciju pilsoniskās tiesības. Visi šie vienotības paveidi ir iedomāti un ir bez reāla pamata, jo no tiem nav īsta rezultāta. Patiesas vienotības mērķis ir īsti un dievišķi rezultāti. No minētajiem aprobežotajiem vienotības viediem izriet tikai ierobežoti rezultāti, turpretim neierobežota vienotība rada neierobežotu rezultātu. Piemēram, no ierobežotās rases vai tautības vienotības rezultāti ir ierobežoti. Tā ir kā ģimene, kas dzīvo vienatnē un vientuļi; no tā nav neierobežotu vai visaptverošu iznākumu.

Vienotība, kas sniedz neierobežotus rezultātus, vispirms ir 69:3
cilvēces vienotība, kas atzīst, ka visi ir aizsargāti Visugodinātā godības pavēnī, ka visi ir viena Dieva kalpi; jo visi elpo vienu gaisu, dzīvo uz vienas zemes, pārvietojas zem tām pašām

debesīm, saņem vienas saules starojumu un ir viena Dieva aizsardzībā. Tā ir vislielākā vienotība, un tās rezultāti ir noturīgi, ja cilvēce to ievēro; bet cilvēce līdz šim to ir pārkāpusi, pieturoties pie sektantiskām vai citām ierobežotām vienotībām, piemēram, rasu, patriotisku vai savtīgu interešu vienotības; tāpēc nekādi ievērojami rezultāti nav sagaidāmi. Tomēr ir skaidrs, ka Dieva starojums un labvēlība ir visaptveroša, prāti ir attīstījušies, uztvere ir kļuvusi asa, zinātnes un mākslas nozares ir plaši izplatītas un pastāv iespēja sludināt un izplatīt cilvēces īstu un galīgu vienotību, kas atnesīs brīnišķīgus rezultātus. Tas samierinās visas reliģijas, padarīs karojošās valstis mīlošas, liks naidīgiem karaļiem kļūt draudzīgiem un nesīs mieru un laimi cilvēcei. Tas sacementēs kopā Austrumus un Rietumus, uz visiem laikiem izskaudīs kara pamatus un pacels Dižākā Miera karogu. Tāpēc šīs ierobežotās vienotības ir tās lielās vienotības pazīmes, kas padarīs visu cilvēku ģimeni par veselumu, vairojot cilvēces sirdsapziņas pievilcību.

69:4 Vēl viens vienotības veids ir garīgā vienotība, kas izplūst no Svētā Gara dvašas. Tā ir dižāka par cilvēces vienotību. Cilvēku vienotību vai solidaritāti var pielīdzināt ķermenim, turpretī vienotība no Svētā Gara dvašas ir gars, kas iedveš dzīvību ķermenī. Šī ir pilnīga vienotība. Tā raisa cilvēcē tādu stāvokli, ka katrs nesīs upurus otra labā, un viskvēlākā vēlēšanās būs zaudēt dzīvību un visu, kas uz to attiecas, otra labā. Tā ir vienotība, kas pastāvēja starp Jēzus Kristus mācekļiem un saistīja pagātnes praviešus un svētās Dvēseles. Tā ir vienotība, kas dievišķā gara ietekmē caurstrāvo bahājiešus, tā ka katrs ir gatavībā ziedot savu dzīvību par otru un no visas sirds cenšas panākt viņa labpatiku. Šī ir vienotība, kas lika divdesmit tūkstošiem cilvēku Persijā atdot savu dzīvību mīlestībā un uzticībā tai. Tā padarīja Báb par tūkstoš bultu mērķi un lika Bahá'u'lláh ciest, esot trimdā un pavadot četrdesmit gadus cietumā. Šī vienotība ir pasaules ķermeņa dzīvība. Pasaules ķermeni nav iespējams apdvest ar dzīvību bez tā atdzīvināšanas. Jēzus Kristus – Lai mana dzīve ir ziedota Viņam! – pasludināja šo cilvēces vienotību. Katra dvēsele, kas ticēja Jēzum Kristum, tika atdzīvināta un apdvesta ar

šo garu, sasniedza mūžīgās godības zenītu, saprata nebeidzamo dzīvi, piedzīvoja otro piedzimšanu un pacēlās veiksmes virsotnē.

69:5 Dieva Vārdā ir vēl viena vienesme – Dieva Izpausmju Ābrahāma, Mozus, Jēzus Kristus, Muḥammad, Báb un Bahá'u'lláh vienesme. Šī ir dievišķa, debešķīga, starojoša, žēlsirdīga vienotība – viena īstenība, kas parādās savās secīgās Izpausmēs. Piemēram, saule ir viena, bet tās ausmas vietas ir dažādas. Vasaras gadalaikā tā paceļas no ekliptikas ziemeļu daļā; ziemā parādās no dienvidu ausmas vietas. To starplaikā tā katru mēnesi parādās no noteiktas zodiaka pozīcijas. Kaut arī šīs rītausmas vietas ir atšķirīgas, saule ir tā pati saule, kas ir parādījusies no tiem visiem. Nozīme ir pravietības īstenībai, ko simbolizē saule, un svētās Izpausmes ir ausmas vietas jeb zodiaka punkti.

69:6 Ir arī dievišķā vienotība jeb būtība, kas ir svētīta pāri visam cilvēces jēdzienam. To nevar ne aptvert, ne izdomāt, jo tā ir bezgalīga īstenība un nevar kļūt ierobežota. Cilvēku prāti nespēj aptvert šo patiesību, jo visas domas un priekšstati par to ir ierobežoti, intelektuāli spriedelējumi, nevis dievišķās Būtnes īstenība, kura vienīgā pati sevi pazīst. Piemēram, ja mēs veidojam priekšstatu par dievišķību kā dzīvu, visvarenu, patstāvīgi pastāvošu, mūžīgu Būtni, tas ir tikai jēdziens, ko uztver cilvēka intelektuālā īstenība. Tā nebūtu ārējā, redzamā īstenība, kuru cilvēka prāts nespēj iedomāties vai aptvert. Mums pašiem ir ārēja, redzama būtne; bet pat mūsu priekšstats par to ir mūsu pašu smadzeņu un ierobežotās izpratnes produkts. Dievišķības īstenība ir iesvētīta augstāk par šo zināšanu un izpratnes pakāpes. Tā vienmēr bija apslēpta un noslēgta savā svētumā un svētīgumā, kas pārsniedz mūsu saprašanu. Kaut arī tā pārsniedz mūsu izpratni, tās gaisma, veltes, pēdas un tikumi ir kļuvuši acīmredzami praviešu īstenībā, pat tad, kad saule atmirdz dažādos spoguļos. Šī svētā īstenība ir kā atspulgi, un dievišķības īstenība ir kā saule, kas, kaut arī tā atspīd no spoguļiem un tajos mirdz tās tikumi un pilnības, nenokrīt no savas varenības un godības vietas un nemeklē mājvietu spoguļos; tā paliek savās svētuma debesīs. Drīzāk tas ir šādi: tās gaismas kļūst skaidras un acīmredzamas tās spoguļos jeb izpausmēs. Tāpēc tās velte, kas

izriet no Viņiem, ir viena velte, bet šīs veltes saņēmēju ir daudz. Tā ir Dieva vienotība; tā ir vienesme – dievišķības vienotība, kas ir svētīta pār pacelšanos vai nolaišanos, iemiesošanos, izpratni vai idealizāciju, – dievišķā vienotība. Pravieši ir tās spoguļi; ar Viņu starpniecību izpaužas tās gaismas; Viņos mirdz tās tikumi, bet Īstenības Saule nekad nenolaižas no savas augstākās vietas un pozīcijas. Tā ir vienotība, vienesme, svētums; tā ir pagodināšana, ar kuru mēs slavējam un pielūdzam Dievu.

69:7 Ak, mans Dievs! Ak, mans Dievs! Patiesi, šie ir kalpi pie Tavas žēlastības sliekšņa un kalpones pie Tavas vienesmes durvīm. Patiesi, viņi ir sapulcējušies šajā templī, lai vērstos pretī Tavai godības sejai, turoties pie Tavu svārku malas un Tava vienīguma, meklējot Tavu labpatiku un pakāpšanos Tavā valstībā. Viņi saņem Īstenības Saules mirdzumu šajā spožajā gadsimtā un ilgojas pēc Tavas labvēlības visās lielajās lietās. Ak Kungs! Apgaismo viņu redzi ar redzējumu par Tavām zīmēm un bagātību un padari viņu ausis dzīvas, klausoties Tavā Vārdā. Piepildi viņu sirdis ar savu mīlestību un iepriecini viņu garus ar Tevis satikšanu. Lai tev labpatīk tiem dot garīgu labumu Tavā zemē un debesīs, un dari tos par vienotības zīmēm starp Taviem kalpiem, lai parādītos patiesa vienotība un visi kļūtu vienoti Tavā Lietā un Valstībā. Patiesi, Tu esi dāsnais. Patiesi, Tu esi varenais, garīgais. Tu esi līdzcietīgais, žēlsirdīgais.

(Bērniem svētdienas skolā.)

69:8 Priecājos redzēt šos gaišos, mirdzošos bērnus. Ja Dievs dos, viņi visi varēs īstenot savu vecāku cerības un centienus.

69:9 Slava Dievam! Es redzu sev priekšā šos brīnišķīgos Valstības bērnus. Viņu sirdis ir tīras, viņu sejas ir mirdzošas. Drīz viņi kļūs par Valstības dēliem un meitām. Paldies Dievam! Viņi cenšas apgūt tikumus un būs pamats cilvēces izcilību sasniegšanai. Tas ir vienesmes cēlonis Dieva valstībā. Slava Dievam! Viņiem ir laipni un cienījami skolotāji, kuri viņus labi māca un audzina un kuri ilgojas pēc apliecinājuma, lai, ja Dievs vēlēs, viņi kā maigi augi Dieva dārzā veldzētos no žēlsirdības mākoņu lietus, augtu un kļūtu zaļi. Lai tie beidzot nes augļus vislielākajā pilnībā un izsmalcinātībā.

Es lūdzu Dievu, lai šie bērni tiktu audzināti Viņa aizsardzībā un lai tie tiktu baroti ar Viņa labvēlību un žēlastību, līdz visi kā skaisti ziedi cilvēku cerību un tieksmju dārzā uzziedēs un kļūs smaržīgi. 69:10

Ak Dievs! Audzini šos bērnus. Šie bērni ir Tava augļu dārza augi, Tavas pļavas ziedi, Tava dārza rozes. Lai Tavs lietus līst pār viņiem; lai Īstenības Saule apspīd viņus ar Tavu mīlestību. Lai Tavs vējš tos atsvaidzina, lai viņi varētu mācīties, augt un attīstīties un lai viņi izpaustos vislielākajā dailē. Tu esi devējs. Tu esi līdzcietīgais. 69:11

– 70 –

1912. gada 16. jūnijā

Hovarda Maknata kunga un kundzes māja

Adrese: *935 Eastern Parkway, Brooklyn, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

ŠĪ IR lieliska pulcēšanās, Žēlsirdīgā kalpoņu un Dieva mīļoto tikšanās. Vienmēr, kad šajā pasaulē ir notikušas šādas pulcēšanās, rezultāti ir bijuši ļoti diženi. Tās ir ietekmējušas siržu un prātu pasauli. Visur, kur naktī tiek iedegta lampa, tā dabiski piesaista cilvēkus un viņi pulcējas ap to. Kad jūs redzat šādu sapulci kā šī, jūs varat zināt, ka gaisma izgaismo tumsu. Ir lampas, kuru gaisma ir ierobežota. Ir lampas, kuru gaisma ir neierobežota. Ir lampas, kas apgaismo mazas vietas, un lampas, kas apgaismo horizontus. Dieva vadības lukturis, lai kur tas būtu iedegts, ir izlējis savu starojumu uz visu Austrumos un Rietumos. Slava Dievam! Tas ir ticis iedegts šajā valstī; ar katru dienu tā starojums kļūst arvien spožāks un gaisma – arvien plašāka. Šobrīd tas nav pazīstams, bet vēlāk tā pēdas kļūs redzamas. Padomājiet par Kristus dienām: kā vadības gaisma viesa gaišumu divpadsmit sirdīs. Cik tā šķita ierobežota, bet cik plaša tā vēlāk kļuva un apgaismoja pasauli! Jūs neesat liels cilvēku kopums, taču, tā kā jūsu sirdīs ir iedegta vadības spuldze, turpmākajos gados tās

ietekme būs brīnišķīga. Ir skaidrs un acīmredzams, ka pasaule tiks apgaismota ar šo gaismu; tāpēc jums jāpateicas Dievam, ka – Lai slavēts Dievs! – ar Viņa žēlastību un labvēlību jūsu sirdīs ir iedegusies visdižākās vadības spuldze un Viņš ir aicinājis jūs savā Valstībā. Viņš ir licis jūsu ausīm saklausīt Augstākās Sapulces aicinājumu. Jums ir atvērtas debesu durvis. Pār jums spīd Īstenības Saule, lej savu lietu žēlastības mākonis, un jūsu dvēselēs pūš gādības vēsmas. Kaut arī velte ir dižena un vēlība ir spoža, tomēr ir nepieciešama spēja un gatavība. Bez varēšanas un gatavības neatklāsies un nekļūs acīmredzama dievišķā devība. Neatkarīgi no tā, cik daudz mākonis līst, Saule spīd un vēsmas pūš, tomēr neauglīgā augsnē nekas neizaugs. Zeme, kas ir tīra un brīva no ērkšķiem un dadžiem, saņem žēlsirdības mākoņa lietu un sniedz augļus. Neatkarīgi no tā, cik daudz Saule spīdēs, tā neietekmēs melno akmeni, bet tīrā un pulētā spogulī mirdzēs tās gaismas. Tāpēc mums ir jāattīsta spējas, lai mūsos izpaustos Kunga žēlastības zīmes. Mums jācenšas atbrīvot siržu augsni no nederīgām nezālēm un šķīstīt to no nevērtīgu domu ērkšķiem, lai žēlsirdības mākonis varētu dāvāt mums savu spēku. Dieva durvis ir atvērtas, bet mums jābūt gataviem un cienīgiem, lai pa tām ieietu. Dievišķās gādības okeāns viļņojas, bet mums ir jāprot peldēt. No žēlastības debesīm nāk Visuvarenā vēlība, bet visu izšķir spēja tās saņemt. Izplūst dievišķās augstsirdības avots, bet mums ir jābūt izslāpušiem pēc dzīvajiem ūdeņiem. Ja nebūs slāpju, glābjošais ūdens neremdinās. Ja vien dvēsele nav izsalkusi, debesu galda garšīgie ēdieni nepaēdinās. Ja netiks atvērtas uztveres acis, netiks pieredzēta saules gaisma. Kamēr nāsis nebūs attīrītas, netiks ieelpots dievišķā rožu dārza aromāts. Ja sirds nebūs ilgu piepildīta, Kunga labvēlība nebūs redzama. Ja vien netiks nodziedāta izcila melodija, netiks piesaistītas klausītāju ausis. Tāpēc mums nakti un dienu jācenšas attīrīt sirdis no visiem sārņiem, šķīstīt dvēseles no visiem ierobežojumiem un atbrīvoties no cilvēces nesaskaņām. Tad dievišķās dāvanas kļūs acīmredzamas savā pilnībā un godībā. Ja mēs necentīsimies un nešķīstīsim sevi no cilvēka dabas trūkumiem un ļaunajām īpašībām, mēs nesaņemsim daļu no Dieva veltēm. Tas ir gluži tā,

it kā Saule spīdētu pilnā krāšņumā, bet neatspīdētu no sirdīm, kas ir melnas kā akmens. Ja guldz veselīga ūdens okeāns un mēs neesam izslāpuši, kādu labumu mēs saņemam? Ja svece ir aizdegta un mums nav acu, kādu baudu mēs no tās gūstam? Ja debesīs paceltos melodiskas slavēšanas dziesmas un mēs zaudētu dzirdi, kādu baudījumu gan mēs varētu no tām gūt?

70:2 Tāpēc mums vienmēr ir jācenšas, jāraud, jāpiesauc un jāizlūdzas Dieva valstība, lai tā dāvā mums visas spējas, lai mūsos varētu atklāties un izpausties Dieva dāvanas. Un, kad mēs iegūsim šīs debesu veltes, mēs teiksim pateicību pie vienesmes sliekšņa. Tad mēs priecāsimies Kungā, ka šajā brīnišķīgajā gadsimtā un spožajā laikmetā mēs Dieva valstības pavēnī esam baudījuši šīs veltes, un celsimies slavēt un pateikties. Tāpēc es vispirms apņemos pats un tad es lūdzu jūs novērtēt šo lielisko velti, atzīt šo vislielāko vadību, pieņemt šīs Kunga dāvanas. Jums ir jācenšas dienu un nakti, lai jūs kļūtu cienīgi saņemt dāsnu daļu no šīm dāvanām un pilnībā realizētu savu sasniegumu potenciālu. Slava Dievam! Jūsu sirdis ir apgaismotas, jūsu sejas ir vērstas pret Dieva Abhá valstību. Es ceru, ka visi šie stāvokļi tiks sasniegti un ka šie draugi sasniegs stāvokli, kas būs piemērs un stimuls visiem draugiem pasaulē. Lai Dieva mīlestība izplatās no šejienes tālu un plaši; lai no šīs vietas tiek sūtītas Dieva zināšanas; lai šeit iekustas garīgie spēki; lai spīd Valstības gaismas; lai šeit atrodamas saprātīgas dvēseles, ka tās ar visu spēku varētu nodarboties ar kalpošanu Dievam, veicinot cilvēces vienesmi un Dižākā Miera lietu. Lai šīs dvēseles ir iedegtas sveces un auglīgi koki; lai tās ir pērles apgādības pērlenēs; lai tās ir debesu zvaigznes. Šis ir mans lūgums Dievam. Šis ir mans lūgums Abhá Dailei: lai Viņš jūs visus iegremdē savas vēlības okeānā.

(Pēc tam, runājot par skaitļiem.)

70:3 Šādi pieņēmumi par laimīgiem vai neveiksmīgiem skaitļiem ir tikai iedomāti. Māņticība par skaitli trīspadsmit radās tāpēc, ka Jēzu Kristu ieskauj divpadsmit mācekļi un ka Jūda Iskariots bija trīspadsmitais viņu sapulces dalībnieks. Tas ir māņticības avots, taču tas ir tikai iedomāts. Kaut arī Jūda ārēji bija māceklis, īstenībā viņš tāds nebija. Divpadsmit ir sākotnējais

nozīmes un pabeigšanas skaitlis. Jēkabam bija divpadsmit dēli, no kuriem cēlušās divpadsmit ciltis. Jēzus mācekļu bija divpadsmit; Muḥammad bija divpadsmit imāmi. Zodiaka zīmju ir divpadsmit; gada mēnešu ir divpadsmit utt.

70:4 Svēto grāmatu noslēpumus atklāja Bahá'u'lláh. Pirms Viņa parādīšanās šie noslēpumi netika saprasti. Bahá'u'lláh atklāja un darīja zināmus šos noslēpumus. Man bija vēlme šodien ierasties šeit, lai rīkotu šo tikšanos.

– 71 –

1912. gada 16. jūnijā

Centrālā kongregacionālistu baznīca

Adrese: *Central Congregational Church, Hancock Street, Brooklyn, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

ŠĪ IR dižena baznīca un draudze, jo – Lai slavēts Dievs! – šis ir pielūgsmes nams, kurā apzinīgajam viedoklim ir brīva ietekme. Šeit var brīvi paust un izteikt ikvienu reliģiju un jebkuru reliģisku tiekšanos. Tāpat kā politikas pasaulē ir vajadzīga brīva doma, tāpat reliģijas pasaulē ir jābūt tiesībām uz neierobežotu individuālo pārliecību. Apsveriet, cik milzīga atšķirība ir starp mūsdienu demokrātiju un vecajām despotisma formām. Autokrātiskas valdības apstākļos cilvēku uzskati nav brīvi un attīstība ir apslāpēta, turpretim demokrātijā, tā kā domas un runa nav ierobežotas, ir vērojams liels progress. Tā tas ir arī reliģijas pasaulē. Kad valda sirdsapziņas brīvība, domas brīvība un vārda brīvība, proti, kad katrs cilvēks saskaņā ar savu idealizāciju var izteikt savu pārliecību, attīstība un izaugsme ir neizbēgama. Tāpēc šī ir svētīga baznīca, jo tās kancele ir atvērta ikvienai reliģijai, kuras ideāli var tikt izvirzīti atklāti un brīvi. Šī iemesla dēļ es esmu ļoti pateicīgs godājamajam mācītājam; es uzskatu, ka viņš patiešām ir cilvēces vienesmes kalps.

Svētās Izpausmes, kas ir bijuši dažādu reliģisko sistēmu avoti vai dibinātāji, bija vienotas un saskaņotas mērķī un mācībā. Ābrahāms, Mozus, Zaratustra, Buda, Jēzus, Muḥammad, Báb un Bahá'u'lláh ir viens garā un īstenībā. Turklāt katrs pravietis piepildīja solījumu attiecībā uz to, kurš nāca pirms Viņa, un tāpat katrs paziņoja par to, kurš sekos. Apsveriet, kā Ābrahāms pareģoja Mozus atnākšanu, un Mozus iemiesoja Ābrahāma paziņojumu. Mozus pravietoja mesiānisko ciklu, un Kristus piepildīja Mozus likumu. Tāpēc ir skaidrs, ka Svētās Izpausmes, kas nodibināja reliģiskās sistēmas, ir vienotas un starp tiem ir saskaņa; Viņu misijā un mācībā nav iespējama nošķiršana; visi ir īstenības atspoguļotāji un visi ir Dieva reliģijas izplatītāji. Dievišķā reliģija ir īstenība, un īstenība nav daudzdaļīga; tā ir viens vesels. Tāpēc reliģisko sistēmu pamati ir vieni, jo tie visi izriet no nedalāmās īstenības; taču šo sistēmu sekotāji nav sapratušies; Viņu starpā ir radušās nesaskaņas, strīdi un karadarbība, jo viņi ir pametuši pamatu un turējušies pie tā, kas ir tikai atdarinājums un šķietamība. Tā kā atdarinājumi atšķiras, ir izcēlies naidīgums un nesaskaņas. Piemēram, Jēzus Kristus – Lai mans gars Viņam tiek ziedots! – lika pamatus mūžīgajai īstenībai, bet pēc Viņa aiziešanas kristietībā parādījās daudzas sektas un šķelšanās. Kāds tam bija iemesls? Nav šaubu, ka tās radās dogmatisku atdarinājumu rezultātā, jo Kristus pamati bija pati īstenība, kurā nav nekāda dalījuma. Kad parādījās atdarinājumi, veidojās sektas un konfesijas. 71:2

Ja visu konfesiju un novirzienu kristieši pētīs īstenību, Kristus pamati viņus vienos. Nekāds ienaids vai naidīgums nepaliks, jo tie visi būs vienotas īstenības vadībā. Tāpat plašākā laukā, ja visas esošās reliģiskās sistēmas novērsīsies no senču atdarinājumiem un pētīs īstenību, meklējot Svēto Grāmatu patiesās nozīmes, tās apvienosies un sabalsosies par vienu pamatu – pašu īstenību. Kamēr viņi sekos viltotām doktrīnām vai atdarinājumiem, nevis īstenībai, pastāvēs un pieaugs naids un nesaskaņas. Nosaukšu kādu piemēru. Mozus un Israēla pravieši paziņoja par Mesijas atnākšanu, bet izteica to simbolu valodā. Kad parādījās Kristus, jūdi Viņu noraidīja, kaut arī gaidīja Viņa izpausmi un savos 71:3

templ̦os un sinagogās raudāja un lūdzās, sacīdami: „Ak, Dievs, pasteidzini Mesijas atnākšanu!“ Kāpēc viņi Viņu noliedza, kad Viņš paziņoja par sevi? Jo viņi bija sekojuši senču formām un interpretācijām un bija akli pret Kristus īstenību. Viņi nebija sapratuši Svētās Bībeles iekšējo nozīmi. Viņi izteica savus iebildumus, sakot: „Mēs gaidām Kristu, bet Viņa atnākšana ir atkarīga no noteiktiem piepildījumiem un pravietiskiem paziņojumiem. Viena no Viņa parādīšanās zīmēm ir tāda, ka Viņš nāks no nezināmas vietas, turpretim tagad šis pretendents uz Mesijas stāvokli ir nācis no Nācaretes. Mēs zinām viņa mājas, un mēs esam pazīstami ar viņa māti.

71:4 Otrkārt, viena no zīmēm jeb mesiāniskajiem nosacījumiem ir tāda, ka Viņa scepteris būtu dzelzs stienis, un šim Kristum nav pat koka nūjas.

71:5 Treškārt, Viņam bija jāsēž Dāvida tronī, turpretim šis mesiāniskais ķēniņš dzīvo vislielākajā nabadzībā un viņam nav pat paklāja.

71:6 Ceturtkārt, Viņam bija jāiekaro Austrumi un Rietumi. Šis cilvēks nav iekarojis pat ciematu. Kā gan viņš var būt Mesija?

71:7 Piektkārt, Viņam bija jāizsludina Bībeles likumi. Šis ne tikai nav pasludinājis Bībeles likumus, bet ir arī pārkāpis sabata likumu.

71:8 Sestkārt, Mesijam vajadzēja sapulcināt kopā visus Palestīnā izkaisītos jūdus un atjaunot tiem godu un prestižu, taču šis ir pazemojis jūdus, nevis paaugstinājis tos.

71:9 Septītkārt, Viņa valdīšanas laikā pat dzīvniekiem bija jābauda svētības un mierinājums, jo saskaņā ar pravietiskajiem tekstiem Viņam bija jādibina miers tādā visaptverošā mērā, lai ērglis un paipala dzīvotu kopā, lauva un brieži barotos vienā pļavā, vilks un jērs gulētu vienās ganībās. Cilvēces valstī karadarbība bija pilnībā jāpārtrauc; šķēpi bija jāpārvērš par koku potēšanas sirpjiem un zobeni par arkla lemešiem. Tagad mēs redzam, ka šī iespējamā Mesijas dienā valda tāda netaisnība, ka pat viņš pats tiek upurēts. Kā gan viņš varētu būt apsolītais Kristus?“

71:10 Tāpēc viņi runāja par Viņu apvainojošus vārdus.

Tā nu, tā kā jūdi bija iegremdēti senču atdarinājumu jūrā, viņi nevarēja saprast šo pravietojumu nozīmi. Visi praviešu vārdi piepildījās, bet, tā kā jūdi neatlaidīgi turējās pie pārmantotām interpretācijām, viņi nesaprata Svētās Bībeles dziļās nozīmes; tāpēc viņi noliedza Mesiju Jēzu Kristu. Pravietisko vārdu mērķis nebija ārējā vai burtiskā nozīme, bet gan iekšējā, simboliskā nozīme. Piemēram, tika paziņots, ka Mesijam jānāk no nezināmas vietas. Tas neattiecās uz Jēzus fiziskā ķermeņa dzimšanas vietu. Tas attiecas uz Kristus īstenību, proti, Kristus īstenībai bija jāparādās no neredzamās sfēras, jo Kristus dievišķā īstenība ir svēta un svētīta augstāk par atrašanās vietu. 71:11

Viņa zobenam bija jābūt dzelzs. Tas apzīmēja Viņa mēli, kurai bija jānošķir patiesais no neīstā un ar kuras diženā zobena uzbrukumu Viņš iekaros siržu valstības. Viņš neuzvarēja ar dzelzs stieņa fizisko spēku; Viņš iekaroja Austrumus un Rietumus ar savas runas zobenu. 71:12

Viņš sēdēja Dāvida tronī, taču Viņa neierobežotā vara nebija nedz Napoleona augstā vara, nedz izzūdošā faraona vara. Kristus valstība bija nezūdoša, mūžīga dievišķās gribas debesīs. 71:13

Ar to, ka Viņš izsludināja Bībeles likumus, tika domāta Mozus likuma īstenība. Sinaja likumi ir kristietības īstenības pamats. Kristus to izsludināja un deva tai augstāku, garīgu izpausmi. 71:14

Viņš iekaroja un pakļāva Austrumus un Rietumus. Viņa uzvara tika īstenota ar Svētā Gara elpu, kas likvidēja visas robežas un atspīdēja no visiem apvāršņiem. 71:15

Viņa laikā, saskaņā ar pravietojumiem, vilkam un jēram bija jādzer no viena avota. Tas tika īstenots Kristū. Minētais avots bija evaņģēlijs, no kura izplūst dzīvības ūdens. Vilks un jērs ir pretišķīgās un atšķirīgās rases, ko simbolizē šie dzīvnieki. Viņu satikšanās un līdzāspastāvēšana nebija iespējama, bet, kļuvuši ticīgi Jēzum Kristum, tie, kas agrāk bija kā vilki un jēri, vienojās caur evaņģēlija vārdu. 71:16

Jēga ir tāda, ka piepildījās visas pravietojumu nozīmes, taču, tā kā jūdi bija senču atdarinājumu gūstekņi un neuztvēra šo vārdu nozīmes īstenību, viņi noliedza Kristu; nē, viņi pat aizgāja tik 71:17

tālu, ka sita Viņu krustā. Padomājiet, cik kaitīga ir atdarināšana. Tās bija interpretācijas, kas tika nodotas no tēviem un senčiem, un, tā kā jūdi pie tām turējās, viņi cieta zaudējumu.

71:18 Tāpēc ir skaidrs, ka mums ir jāatsakās no visiem šādiem atdarinājumiem un uzskatiem, lai mēs nepieļautu šo kļūdu. Mums ir jāizpēta īstenība, jāatmet savtīgi priekšstati un jāizraida no prāta baumas. Jūdi uzskata Kristu par Mozus ienaidnieku, turpretim Kristus, gluži pretēji, sludināja Mozus Vārdu. Viņš izplatīja Mozus vārdu gan Austrumos, gan Rietumos. Viņš pasludināja Mozus mācību. Ja nebūtu Kristus, jūs nebūtu dzirdējuši Mozus vārdu; un, ja Kristū nebūtu parādījusies Mesijas izpausme, mēs nebūtu saņēmuši Veco Derību.

71:18 Patiesība ir tāda, ka Kristus piepildīja Mozus likumu un visos veidos apliecināja Mozu; bet atdarinājumu un aizspriedumu apžilbinātie jūdi uzskatīja Viņu par Mozus ienaidnieku.

71:19 Viena no lielākajām pasaules reliģiskajām sistēmām ir islāms. Tam pieder apmēram trīssimt miljoni cilvēku. Jau vairāk nekā tūkstoš gadus nesaprašanās un garīgā akluma dēļ starp musulmaņiem un kristiešiem pastāv naids un nesaskaņas. Ja aizspriedumi un atdarinājumi tiktu atmesti, starp tiem nebūtu nekāda naidīguma, un šie simtiem miljonu naidīgo reliģijas piekritēju ar savu vienotību izgreznotu cilvēces pasauli.

71:20 Tagad es vēlos vērst jūsu uzmanību uz vissvarīgāko punktu. Viss islāms uzskata Korānu par Dieva Vārdu. Šajā sakrālajā Grāmatā ir skaidri teksti, kas nav tradicionāli, norādot, ka Kristus bija Dieva Vārds, ka Viņš bija Dieva Gars, ka Jēzus Kristus nāca šajā pasaulē caur Svētā Gara atdzīvinošo elpu un ka Marija, Viņa māte, bija svēta un svētīta. Korānā vesela nodaļa ir veltīta stāstam par Jēzu. Tajā ir rakstīts, ka savas jaunības laikā Viņš pielūdza Dievu Jeruzalemes templī, ka no debesīm Viņa uzturam nolaidās manna un ka Viņš izrunāja vārdus tūlīt pēc dzimšanas. Īsāk sakot, Korānā ir Kristus slavinājumi un uzslavas, kādas jūs neatradīsit evaņģēlijos. Evaņģēlijā nav rakstīts, ka bērns Jēzus būtu runājis piedzimstot vai ka Dievs licis no debesīm nolaisties

Viņa uzturam, taču Korānā vairākkārt ir teikts, ka Dievs dienu no dienas sūtīja Viņam mannu pārtikai. Turklāt ir nozīmīgi un pārliecinoši, ka tad, kad Muḥammad pasludināja savu darbu un misiju, viņa pirmais iebildums pret saviem sekotājiem bija: „Kāpēc jūs neticējāt Jēzum Kristum? Kāpēc jūs neesat pieņēmuši evaņģēliju? Kāpēc jūs neticat Mozum? Kāpēc jūs neesat ievērojuši Vecās Derības priekšrakstus? Kāpēc jūs nesapratāt Israēla praviešus? Kāpēc jūs neticat Kristus mācekļiem? Pirmais jūsu, arābi, pienākums ir tos pieņemt un tiem ticēt. Jums jāuzskata Mozus par pravieti. Jums jāpieņem Jēzus Kristus kā Dieva Vārds. Jums jāzina Vecā un Jaunā Derība kā Dieva Vārds. Jums jātic Jēzum Kristum kā Svētā Gara radītajam." Viņa ļaudis atbildēja: „Ak, Muḥammad! Mēs kļūsim ticīgi, kaut arī mūsu tēvi un senči nebija ticīgi, un mēs ar viņiem lepojamies. Pastāsti mums, kas ar viņiem notiks?" Muḥammad atbildēja: „Es jums paziņoju, ka viņi ieņem zemāko elles slāni, jo viņi neticēja Mozum un Kristum un tāpēc, ka viņi nepieņēma Bībeli; un, kaut arī viņi ir mani senči, viņi tomēr ir izmisumā un ellē." Šis ir nepārprotams Korāna teksts; tas nav stāsts vai tradīcija, bet gan no paša Korāna, kas ir cilvēku rokās. Tāpēc ir acīmredzams, ka nezināšana un nesaprašanās ir izraisījusi starp kristiešiem un musulmaņiem tik daudz karadarbības un nesaskaņu. Ja abi izpētītu savas reliģiskās pārliecības pamatā esošo patiesību, rezultāts būtu vienotība un vienošanās; strīdi un rūgtums pazustu uz visiem laikiem, un cilvēce atrastu mieru un nosvērtību. Padomājiet: ir divi simti piecdesmit miljoni kristiešu un trīssimt miljoni musulmaņu. Cik daudz asiņu ir iztecējis viņu karos; cik daudzas tautas ir iznīcinātas; cik bērnu ir palikuši bez tēva; cik daudz tēvu un māšu ir sērojuši par bērnu un mīļo cilvēku zaudēšanu! Tas viss ir noticis aizspriedumu un pārpratumu dēļ, akli atdarinot senču uzskatus bez īstenības izpētes. Ja Svētās Grāmatas būtu pareizi saprastas, tad nekādas no šīm nesaskaņām un ciešanām nebūtu pastāvējušas, bet tā vietā valdītu mīlestība un sadraudzība. Tas attiecas arī uz visām pārējām reliģijām. Manis

nosauktie nosacījumi attieksies uz visiem vienādi. Dieva reliģijas neatņemamais mērķis ir nodibināt cilvēces vienotību. Dievišķās Izpausmes bija sadraudzības un mīlestības līdzekļu pamatlicēji. Viņi nenāca, lai radītu nesaskaņas, strīdus un naidu pasaulē. Dieva reliģija ir mīlestības cēlonis, bet, ja tā tiek padarīta par naidīguma un asinsizliešanas avotu, tad tās iztrūkums noteikti ir labāks par tās esamību; jo tad tā kļūst sātaniska, kaitīga un ir šķērslis cilvēcei.

71:21 Austrumos dažādas tautas un nācijas atradās antagonisma un nesaskaņu stāvoklī, izrādot viena pret otru vislielāko naidīgumu un ienaidu. Cilvēces pasauli aptvēra tumsa. Šādā laikā parādījās Bahá'u'lláh. Viņš atcēla visus atdarinājumus un aizspriedumus, kas bija izraisījuši šķelšanos un pārpratumus, un lika pamatus vienai Dieva reliģijai. Kad tas tika paveikts, musulmaņi, kristieši, jūdaisti, zoroastrieši un budisti – visi bija vienoti patiesā sadraudzībā un mīlestībā. Dvēseles, kas sekoja Bahá'u'lláh no katras tautas, ir kļuvušas par vienu ģimeni, kas dzīvo vienoti un saticīgi un vēlas upurēt dzīvību cita citas labā. Musulmanis atdos savu dzīvību par kristieti, kristietis – par jūdaistu un viņi visi – par zoroastrieti. Viņi dzīvo kopā mīlestībā, sadraudzībā un vienotībā. Viņi ir sasnieguši atdzimšanas stāvokli Dieva Garā. Viņi ir atdzīvināti un atdzimuši ar Svētā Gara elpu. Slava Dievam! Šī gaisma ir nākusi no Austrumiem, un galu galā Austrumos nebūs nesaskaņu vai naidīguma. Bahá'u'lláh spēkā visi būs vienoti. Viņš pacēla šo cilvēces vienesmes karogu cietumā. Kad viņu izraidīja divi ķēniņi, būdams bēglis no visu tautu ienaidniekiem un sava ilgā ieslodzījuma dienās, Viņš rakstīja pasaules ķēniņiem un valdniekiem brīnišķīgos daiļrunības vārdos, bargi apsūdzot tos un aicinot tos sanākt ap dievišķo vienotības un taisnīguma karogu. Viņš mudināja viņus uz mieru un starptautisku vienošanos, uzliekot par pienākumu izveidot starptautiskās šķīrējtiesas kolēģiju, lai no visām pasaules valstīm un valdībām tiktu izvēlēti delegāti nāciju kongresam, kuram būtu jāveido vispasaules šķīrējtiesa

starptautisku strīdu izšķiršanai. Viņš rakstīja Lielbritānijas karalienei Viktorijai, Krievijas caram, Vācijas imperatoram, Francijas Napoleonam III un citiem, aicinot viņus uz pasaules vienotību un mieru. Ar debesu spēku Viņš spēja šos ideālus izplatīt Austrumos. Ķēniņi nespēja Viņam pretoties. Viņi centās nodzēst Viņa gaismu, bet kalpoja tikai tās spilgtuma un apgaismojuma vairošanai. Atrodoties cietumā, Viņš pretojās gan Persijas šaham, gan Turcijas sultānam un sludināja savu mācību, līdz Viņš stingri nostiprināja patiesības karogu un cilvēces vienesmi. Es biju ieslodzīts kopā ar Viņu četrdesmit gadus, līdz Savienības un progresa komitejas jaunie turki gāza ʻAbdu'l-Ḥamíd despotismu, gāza viņu no troņa un pasludināja brīvību. Šī komiteja mani atbrīvoja no tirānijas un apspiešanas; pretējā gadījumā man nāktos būt cietumā līdz manas dzīves dienu beigām. Doma ir šāda: Bahá'u'lláh cietumā varēja pasludināt un nodibināt miera pamatus, kaut arī divi despotiski ķēniņi bija Viņa ienaidnieki un apspiedēji. Persijas valdnieks Náṣiri'd-Dín Sháh bija nogalinājis divdesmit tūkstošus bahājiešu – mocekļu, kuri ar palnīgu uzupurēšanos un pilnīgu gatavību ar prieku ziedoja savas dzīvības par savu ticību. Šie divi varenie un tirāniskie karaļi nevarēja pretoties gūsteknim; šis ieslodzītais turēja paceltu cilvēces karogu un lika Austrumu iedzīvotājiem panākt saskaņu un vienotību. Mūsdienās Austrumos tikai tie, kas nav sekojuši Bahá'u'lláh, ir opozīcijā un naidā. To tautu cilvēki, kas ir pieņēmuši Viņu kā dievišķās vadības standartu, bauda patiesas sadraudzības un mīlestības nosacījumus. Ja jums gadītos apmeklēt sapulci Austrumos, jūs nevarētu atšķirt kristiešus un musulmaņus; jūs nezinātu, kurš bija jūdaists, zoroastrietis vai budists, tāpēc ka viņi ir pilnībā sadraudzējušies un viņu reliģiskās atšķirības ir izlīdzinājušās. Viņi sadarbojas ar vislielāko mīlestību un garīgo smaržu, it kā viņi piederētu vienai ģimenei, it kā viņi būtu viena tauta.

– 72 –

1912. gada 17. jūnijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Emmas C. Melikas piezīmes

MUMS visiem vajadzētu apmeklēt slimos. Kad viņi ir bēdās un ciešanās, ir patiess palīgs un labums, ja atnāk draugs. Laime ir lielisks dziednieks tiem, kas slimo. Austrumos ir ierasts bieži apmeklēt slimnieku un satikt viņu personīgi. Cilvēki Austrumos izrāda vislielāko laipnību un līdzjūtību pret tiem, kas ir slimi un ciešanās. Tam ir lielāka ietekme nekā pašām zālēm. Jums vienmēr ir jānāk ar mīlestību un rūpēm, kad apmeklējat slimos un nomocītos.

72:2 Cilvēces pasauli var pielīdzināt pašam atsevišķam cilvēkam; tai ir savas slimības un kaites. Pacienta diagnoze jānosaka prasmīgam ārstam. Dieva pravieši ir īstie ārsti. Neatkarīgi no vecuma vai laika, kad tie ierodas, Tie izraksta zāles cilvēces kaitēm. Viņi zina slimības un atklāj to slēptos cēloņus un norāda uz nepieciešamo līdzekli. Ikviens, kurš tiek dziedināts ar šo līdzekli, piedzīvo mūžīgu veselību. Piemēram, Jēzus Kristus dienā cilvēces pasauli mocīja dažādas kaites. Jēzus Kristus bija īstenais Ārsts. Viņš parādījās, atpazina simptomus un izrakstīja īsto līdzekli. Kāds bija šis līdzeklis? Tā bija Viņa izpaustā mācība, kas īpaši attiecināma uz šo laikmetu. Vēlāk tautas ķermenī parādījās daudzas jaunas slimnības un traucējumi. Pasaule kļuva slima; un parādījās citas smagas slimības, īpaši Arābijas pussalā. Dievs tur atklāja Muḥammad. Viņš atnāca un noteica apstākļus, lai arābi tajā laikā kļūtu veseli, stipri un vīrišķīgi.

72:3 Šajā laikmetā cilvēces pasauli nomoka smagas slimības un nopietni traucējumi, kas draud ar nāvi. Tāpēc ir ieradies Bahá'u'lláh. Viņš ir īstais Ārsts, kas cilvēcei sniedz dievišķu līdzekli un dziedināšanu. Viņš ir atnesis mācības pret visām slimībām – „Apslēptie vārdi“,[33] „Mirdzumi“, „Rotas“, „Zilbšņu

spulgas", „Paradīzes vārdi", „Prieka vēstis"[34] utt. Šie Svētie Vārdi un mācības ir līdzeklis tautas ķermenim, dievišķās receptes un reālas zāles pret traucējumiem, kas nomoka pasauli. Tāpēc mums ir jāpieņem un jālieto šis dziedinošais līdzeklis, lai varētu nodrošināt pilnīgu atveseļošanos. Katra dvēsele, kas dzīvo saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību, ir brīva no slimībām un vainām, kas valda visā cilvēces pasaulē; pretējā gadījumā viņu ielenks savtīgi traucējumi, intelektuālas slimības, garīgas slimības, nepilnības un netikumi, un viņš nesaņems Dieva dzīvību dāvājošās veltes.

Bahá'u'lláh ir īstais Ārsts. Viņš ir diagnosticējis cilvēces 72:4
stāvokli un norādījis nepieciešamo ārstēšanu. Viņa dziedināšanas līdzekļu galvenie principi ir Dieva zināšanas un mīlestība, atraisīšanās no visa cita, izņemot Dievu, patiesa sejas pavēršana pret Dieva valstību, nešaubīga ticība, stingrība un uzticība, sirsnīga laipnība pret visu radību un cilvēcei paredzēto dievišķo tikumu apgūšana. Tie ir progresa, civilizācijas, starptautiskā miera un cilvēces vienotības pamatprincipi. Tie ir Bahá'u'lláh mācības pamatprincipi, ilgstošas veselības noslēpums, līdzeklis un dziedināšana cilvēkam.

Es ceru, ka jūs ar šīm mācībām palīdzēsiet dziedināt pasaules 72:5
slimo miesu, lai visas cilvēces tautas apmirdzētu mūžīgais starojums.

– 73 –

1912. gada 18. jūnijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Emmas C. Melikas piezīmes

NEATKARĪGI no tā, cik daudz cilvēce virzās uz priekšu materiālajā civilizācijā, tai tomēr ir vajadzīga evaņģēlijos minētā garīgā attīstība. Materiālās pasaules īpašības ir ierobežotas, bet dievišķie tikumi ir neierobežoti. Kamēr materiālās īpašības ir ierobežotas, cilvēka vajadzība pēc dievišķās pasaules pilnībām ir neierobežota.

73:2 Cilvēces vēsturē mēs atklājam, ka, kaut arī dažādos laikos ir sasniegta cilvēcisko tikumu virsotne, tie tomēr bija ierobežoti, turpretim dievišķie sasniegumi vienmēr ir bijuši neierobežoti un bezgalīgi. Ierobežotajam vienmēr ir vajadzīgs neierobežotais. Materiālajam jābūt saistītam ar garīgo. Materiālo var pielīdzināt ķermenim, bet dievišķie tikumi ir paša Svētā Gara dvaša. Ķermenis bez gara nav spējīgs uz īstu sasniegumu. Kaut arī tas var būt vislielākajā skaistuma un izcilības stāvoklī, tam tomēr ir vajadzīgs gars. Lampas kupolam, lai cik noslīpēts un nevainojams tas būtu, ir vajadzīga gaisma. Bez gaismas lampa vai svece neiedegas. Bez gara ķermenis nav produktīvs. Materiālo principu skolotājs ir ierobežots. Filozofi, kas apgalvoja, ka ir cilvēces izglītotāji, labi ja paši spēja sevi sagatavot. Ja viņi izglītoja citus, tas bija ierobežotā lokā; viņiem neizdevās dot vispārējo izglītību un attīstību. To cilvēcei ir piešķīris Svētā Gara spēks.

73:3 Piemēram, Kristus visaptveroši izglītoja un attīstīja cilvēci. Viņš izglāba nācijas un tautas no māņticības un elkdievības verdzības. Viņš aicināja tās visas pie atziņas par Dieva vienesmi. Tās bija tumsonīgas, bet kļuva apgaismotas; tās bija materiālas, bet kļuva garīgas; tās bija zemei piederīgas, bet kļuva debešķīgas. Viņš apgaismoja morāles pasauli. Šī vispārējā, universālā attīstība nav iespējama ar filozofijas spēku. Tā ir sasniedzama tikai ar caurstrāvojošo Svētā Gara ietekmi. Tāpēc, neatkarīgi no tā, cik tālu cilvēce virzās uz priekšu, tā nesasniedz augstāko pakāpi, kamēr vien to neatdzīvina izglītošana un Svētā Gara dievišķās dāvanas. Tas nodrošina cilvēces progresu un labklājību.

73:4 Tāpēc es aicinu jūs uz nodošanos savai garīgajai attīstībai. Tāpat kā jūs esat nopūlējušies materiālajās jomās un sasnieguši augstu pasaulīgās attīstības pakāpi, kaut jūs tāpat tiktu stiprināti un kļūtu lietpratīgi Dieva atziņā. Lai pieaug un pamostas dievišķās jūtas; lai pieņemas spēkā jūsu uzticība debesu valstībai. Esiet Svētā Gara impulsu saņēmēji, kas iegūst palīdzību morāles pasaulē un iemanto ideālu spēku, lai jūsos atklātos cilvēces cildenums. Tā jūs varat sasniegt augstāko laimi, mūžīgo dzīvi, nebeidzamo godību, otro piedzimšanu un kļūt par Dieva velšu izpausmēm.

– 74 –

1912. gada 20. jūnijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

ES GATAVOJOS doties no pilsētas uz dažām dienām atpūsties Monklērā. Mana vēlēšanās ir sarīkot vērienīgas vienotības dzīres tad, kad atgriezīšos. Vieta tam vēl nav atrasta. Tai jābūt ārā zem kokiem, kaut kādā vietā prom no pilsētas trokšņiem – piemēram, persiešu dārzā. Ēdiens būs persiešu ēdiens. Kad vieta būs atrasta un sakārtota, visi tiks informēti, un mums būs kopsapulce, kurā tiks savienotas sirdis, saplūdīs gari un tiks dibināts jauns pamats vienotībai. Visi draugi nāks. Viņi būs mani viesi. Tie būs kā viena ķermeņa daļas un locekļi. Dzīvības gars, kas izpaužas šajā ķermenī, būs viens gars. Šī vienotības tempļa pamats būs viens pamats. Katrs būs akmens šajā pamatā, stingrs un savstarpēji atkarīgs. Katrs būs kā lapa, zieds vai auglis vienā kokā. Sadraudzības un vienotības labad es vēlos šos svētkus un garīgo pulcēšanos.

Viss, kas veicina vienotību, ir žēlsirdīgs un no pašas dievišķās 74:2
veltes. Katra vispārēja lieta ir dievišķa. Viss, kas veicina nošķirtību un atsvešināšanos, ir sātanisks, jo tas izriet no patības mērķiem. Apsveriet, cik skaidri radībā ir parādīts, ka eksistences cēlonis ir vienotība un saliedētība, bet neesamības cēlonis ir atdalīšanās un nesaskaņas. Ar dievišķo radīšanas spēku elementi saplūst kopā, un rezultāts ir salikta būtne. Daži no šiem elementiem ir apvienojušies, un ir radies cilvēks. Dažas citas kombinācijas rada augus un dzīvniekus. Tāpēc šī nedzīvo elementu savstarpējā pievilkšanās ir dzīvības un esamības cēlonis. Pateicoties to sajaukumam, ir iespējama cilvēciskā radniecība, mīlestība un sadraudzība. Ķermenī nevarētu izpausties augstākie saprātīgie spēki, ja vien elementi nebūtu salikti kopā, lai radītu cilvēka ķermeni. Bet, elementi atdalās un to pievilkšanās spēks un

saskaņa tiek pārtraukta, neizbēgami seko nāve un to uzbūvētā ķermeņa izjukšana. Tāpēc pievilkšanās un vienotība pat starp šiem materiālajiem elementiem nozīmē dzīvību cilvēka ķermenī, un to nesaskaņas un pretišķības nozīmē nāvi. Visā radībā, visās valstībās ir rakstīts šis likums: mīlestība un tuvība ir dzīvības cēlonis, bet nesaskaņas un šķirtība ir nāves cēlonis.

74:3 Apsveriet visu dabisko organismu ķermeņus. Daži elementi ir savākušies un apvienojušies ķīmiskā pievilkšanās spēkā. Pateicoties šai pievilcībai un saliedētībai, kas ir apvienojusi elementus, pastāv koks, cilvēks, zivis. Ir radies savienojums jeb salikta būtne. Piemēram, noteiktas atomu grupas rezultāts ir spogulis, galds vai pulkstenis, jo saplūšanas spēks ir magnetizējis un saistījis šos atomus kopā. Kad šī pievilkšanas spēja tiek atsaukta, seko izšķīšana un sadalīšanās; nepaliek neviens spogulis, galds vai pulkstenis – ne pēdas, nekādas eksistences. Tāpēc atomu sajaukšanās rada īstenību, savukārt to izkliedēšana vai izklīšana ir līdzvērtīga neesamībai.

74:4 Izpētiet draudzības likumu starp mājdzīvniekiem. Viņi izpauž sadraudzību, dzīvo ganāmpulkos un baros; starp viņiem ir acīmredzama mīlestība uz biedrošanos. Starp putniem mēs redzam instinktīvas sadraudzības un mīlestības pierādījumus. Bet mežonīgie dzīvnieki un plēsīgie putni ir gluži pretēji mājlopiem. Aitas, govis un zirgi ganās kopā saticībā un vienprātībā, bet mežonīgi dzīvnieki nekad neizrāda mīlestību vai sadraudzību. Katrs dzīvo viens pats vai ar vienu dzīvesbiedru. Kad viņi redz cits citu, viņi izrāda vislielāko nežēlību. Suņi uzbrūk suņiem; vilki, tīģeri, lauvas trako, rūc un cīnās līdz nāvei. Viņu mežonīgums ir instinktīvs. Tam ir radošs iemesls. Plēsīgie putni, piemēram, ērgļi un vanagi, dzīvo vientuļi un veido ligzdas atsevišķi, bet baloži lido baros un ligzdo tajos pašos zaros. Ērgļu tikšanās vienmēr izraisa niknu cīņu. Divu baložu tikšanās ir mierīga. Tāpēc ir skaidrs, ka šīs svētīgās īpašības, tāpat kā tām pretējās, ir sastopamas starp zemākas valsts radībām.

74:5 Lielā cilvēces masa nedzīvo īstā mīlestībā un sadraudzībā. Cilvēces izredzētie ir tie, kas dzīvo kopā mīlestībā un vienotībā. Tie ir vērtīgāki Dieva acīs, jo tajos jau ir redzamas dievišķās

īpašības. Augstākā mīlestība un vienotība ir redzama dievišķajās Izpausmēs. Viņu vienotība ir nesaraujama, nemainīga, mūžīga un nezūdoša. Katrs no tiem pauž un pārstāv visus. Ja mēs noliedzam vienu no Dieva Izpausmēm, mēs noliedzam visas. Vajāt vienu nozīmē vajāt citus. Visās esamības pakāpēs katrs slavē un svētī citus. Katrs no tiem uztur cilvēces solidaritāti un veicina cilvēku siržu vienotību. Blakus dievišķajām Izpausmēm nāk ticīgie, kuru īpašības ir vienošanās, sadraudzība un mīlestība. Bahājiešu draugi Persijā sasniedza tādu brālību un mīlestību, ka tas patiešām kļuva par šķērsli materiālo lietu kārtošanai. Katrs, lai kurā draugu mājā viņš būtu, tā sakot, jutās kā mājas saimnieks. Nebija nekādas atšķiršanas, tikai pilnīga interešu un mīlestības kopība. Ciemos esošais draugs varēja nevilcinoties atvērt pārtikas kasti un izņemt pietiekami daudz pārtikas savām vajadzībām. Vajadzības gadījumā viņi valkāja cits cita drēbes kā savas. Ja bija vajadzīga cepure vai apmetnis, viņi to paņēma un lietoja. Apģērba īpašnieks bija pateicīgs un priecīgs, ka apģērbs tika atdots. Kad viņš atgriezās mājās, viņam, iespējams, sacīja: „Šeit bija tas un tas un paņēma tavu mēteli." Viņš atbildēja: „Lai slavēts Dievs! Esmu viņam tik pateicīgs. Slava Dievam! Esmu ļoti pateicīgs, ka man ir dota iespēja izrādīt viņam savu mīlestību." Šī mīlestība un sadraudzība izpaudās tik ārkārtēji, ka Bahá'u'lláh pavēlēja nevienam neņemt cita mantas, ja vien tās nav viņam izsniegtas. Mērķis ir parādīt, cik lielā mērā starp bahājiešu draugiem Austrumos valdīja vienotība un mīlestība.

Es ceru, ka šeit var izpausties un parādīties tāda pati mīlestības 74:6
pakāpe un stiprums; ka Dieva gars var tā iespiesties jūsu sirdīs, ka ikviens no Dieva mīļotajiem tiks uzskatīts kā visi; ka katrs var kļūt par vienotības cēloni un saskaņas centru un visa cilvēce var būt saistīta patiesā sadraudzībā un mīlestībā.

• • •

1912. gada 23.–29. jūnijā

ʻAbdu'l-Bahá runas Monklērā un Vestenglvudā, Ņūdžersijā

– 75 –

1912. gada 23. jūnijā

Monklēra, Ņūdžersija

Adrese: *Montclair, New Jersey*

Frenka E. Osborna piezīmes

ABDU'L-BAHÁ: Jūs vienmēr smaidāt.

Osborna kungs: Protams, mūsu sejām šajā klātbūtnē ir jāatspoguļo laimi. 75:2

'Abdu'l-Bahá: Jā! Šī ir Bahá'u'lláh diena, Svētītās Pilnības laikmets, Visdižākā Vārda cikls. Ja jūs tagad nesmaidīsit, uz kādu vēl laiku jūs gaidīsit un kādu lielāku laimi jūs varētu sagaidīt? Šis ir izpausmes pavasaris. Pavasara lietusgāze ir nolaidusies no dievišķās žēlsirdības mākoņa; dzīvību sniedzošā Svētā Gara dvaša pūš ziedu smaržas. No lauka un pļavas paceļas smaržīga pateicības elpa kā šķīsts vīraks, kas paceļas Dieva tronī. Pasaule ir kļuvusi par jaunu pasauli; dvēseles tiek atdzīvinātas, gars atjaunots, veldzēts. Patiešām, šis ir laimes laiks. 75:3

(Ienākošajiem cilvēkiem.)

Laipni lūgti! Laipni lūgti! 75:4

(Sāk zvanīt baznīcas zvani.)

Šorīt es nejutos pārāk labi, pretējā gadījumā es būtu devies uz baznīcu. Visur mēs dzirdam garīgās pasaules aicinājumu; it visā mēs redzam Dieva darbus. Baznīcas zvani skan Jēzus Kristus piemiņai, kaut arī ir pagājuši vairāk nekā deviņpadsmit simti gadu, kopš Viņš dzīvoja uz zemes. Tas notiek gara spēkā. Nekāda materiāla vara to nevarētu izdarīt. Tomēr cilvēki savā aklumā noliedz Kristu, cenšoties iemūžināt savus vārdus pasaulīgajos darbos. Ikviens vēlas, lai viņu atceras. Cilvēkus diez vai atcerēsies par viņu zemes un materiālajiem sasniegumiem pat deviņus gadus, kamēr Kristus piemiņa un godība turpinās arī pēc deviņpadsmit gadsimtiem, jo Viņa vārds ir mūžīgs un Viņa godība ir nebeidzama. Tāpēc cilvēkam 75:5

ar vērīgu ausi jādzird garīgās pasaules aicinājums, vispirms tiecoties uz Dieva valstību un tās pilnību. Tā ir mūžīgā dzīvība; tā ir mūžam pastāvošā piemiņa.

75:6 Cik liela gan ir atšķirība starp Kristus godību un zemes uzvarētāja godu! Vēsturnieki stāsta, ka Napoleons Bonaparts I naktī slepeni iekāpis kuģī no Ēģiptes. Viņa galamērķis bija Francija. Viņa kampaņas laikā Palestīnā bija izcēlusies revolūcija, un vietējā valdībā bija radušās nopietnas grūtības. Revolucionāri bija aizlieguši kristiešu lūgšanas. Kristietības priesteri bija šausmās metušies bēgt. Francija bija kļuvusi ateistiska; valdīja anarhija. Kuģis izbrauca mēnessgaismas apspīdētā naktī. Napoleons staigāja augšup un lejup pa klāju. Viņa virsnieki sēdēja kopā un sarunājās. Viens no viņiem runāja par Bonaparta un Kristus līdzību. Napoleons apstājās un drūmi sacīja: „Vai jūs domājat, ka es došos atpakaļ uz Franciju, lai nodibinātu reliģiju?"

75:7 Jēzus Kristus nodibināja Dieva reliģiju mīlestībā. Viņa neierobežotā vara ir nezūdoša. Napoleons karā un asinsizliešanā gāza valdības. Viņa kundzība pagāja; viņš pats tika gāzts no troņa. Bonaparts iznīcināja cilvēku dzīvības; Kristus bija Glābējs. Bonaparts kontrolēja cilvēku fiziskos ķermeņus; Kristus bija cilvēku siržu iekarotājs. Neviens no Dieva praviešiem nebija slavens vīrs, taču viņiem bija unikāls garīgais spēks. Mīlestība ir mūžīgā neierobežotā vara. Mīlestība ir dievišķais spēks. Ar to visi zemes ķēniņi tiek gāzti un uzvarēti. Kāds tam varētu būt lielāks pierādījums kā Bahá'u'lláh paveiktais? Viņš parādījās Austrumos un tika izsūtīts. Viņš tika sūtīts uz 'Akká cietumu Palestīnā. Pret Viņu sacēlās divi spēcīgi despotiski ķēniņi. Savas trimdas un ieslodzījuma laikā Viņš rakstīja autoritatīvus vēstuļrakstus pasaules ķēniņiem un valdniekiem, nesot vēsti par savu garīgo neierobežoto varu, nodibinot Dieva reliģiju, paceļot Dieva Lietas debesu karogus. Viens no šiem vēstuļrakstiem tika nosūtīts Francijas imperatoram Napoleonam III. Viņš to uzņēma ar nicinājumu un aizsvieda pa roku galam. Bahá'u'lláh nosūtīja viņam otru vēstuļrakstu, kurā bija šie vārdi: „Ja tu būtu bijis patiess savos vārdos, tu nebūtu aizsviedis prom Dieva grāmatu, kad tā tev tika sūtīta. .. Tā Mēs esam parādījuši, kāds tu esi, un atklājuši, ka esi citāds, nekā esi

sludinājis. Celies un izlabo to, kas tev zuda. Drīzā laikā pasaule un viss, kas tev pieder, ies bojā, un valstība paliks Dievam. .. Par to, ko tu esi izdarījis, tava valsts tiks iemesta nemieros, un tava impērija izslīdēs tev no rokām kā sods par to, ko tu esi izdarījis. Tad tu zināsi, kā tu esi acīmredzami kļūdījies. .. Tava greznība .. drīz izzudīs, ja vien tu neturēsies pie šīs stingrās saites. Mēs redzam, ka tev pakaļ dzenas pazemojums..“ Viss notika tieši tā, kā paziņoja Bahá'u'lláh. Napoleons III tika gāzts no troņa un izsūtīts trimdā. Viņa impērija iznīka un vairs nepastāvēja, kamēr ieslodzītā Bahá'u'lláh neierobežotā vara un valdīšana, ar Dieva apliecinājumu, ir kļuvusi mūžīga. Tas ir tikpat acīmredzams visiem kā saules gaisma pusdienlaikā, izņemot tos, kuri ir garīgi akli. Ja mūs nomoka saaukstēšanās, mēs nevaram ieelpot smalkās smaržas, kas izplūst no dievišķās valstības rožu dārza.

Īsāk sakot, pasaules tautas kļūst vienotas dievišķās valstības 75:8
neierobežotajā varā. Austrumi un Rietumi nu šeit apskaujas, paužot mīlestību un pieķeršanos. Tā nav komerciāla vai politiska vienotība, bet gan vienotība Dieva mīlestībā. Mēs esam šķērsojuši jūru, lai izplatītu šo mīlestību Amerikā, paziņotu par Valstības aicinājumu, lai izveidotu starptautiskā miera garīgos pamatus. Kaut arī cilvēki var celties pret Valstību, tiks iedibināta Dieva valdīšana un neierobežotā vara. Tā ir mūžīga valstība, dievišķa suverēnā vara. Savā laikā Kristu sauca par sātanu, Belcebulu, bet klausieties, kā tagad Viņam skan zvani! Viņš bija Dieva Vārds, nevis sātans. Viņi izsmēja Viņu, veda Viņu cauri pilsētai uz ēzeļa, kronēja Viņu ar ērkšķiem, spļāva Viņa svētītajā vaigā un sita Viņu krustā, bet Viņš tagad ir ar Dievu un Dievā, jo Viņš bija Vārds un nevis sātans. Pirms piecdesmit gadiem Persijā neviens nepieskārās kristiešu Bībelei. Bahá'u'lláh atnāca un jautāja: „Kāpēc?“ Viņi teica: „Tas nav Dieva Vārds.“ Viņš teica: „Jums tā jālasa, saprotot tās nozīmi, nevis kā tiem, kas tikai atkārto tās vārdus.“ Tagad bahājieši visos Austrumos lasa Bībeli un saprot tās garīgo mācību. Bahá'u'lláh izplatīja Kristus Lietu un atvēra kristiešu un jūdu grāmatu. Viņš noņēma vārdu barjeras. Viņš pierādīja, ka visi dievišķie pravieši mācīja vienu īstenību un ka noliegt vienu nozīmē noliegt pārējos, jo visi ir pilnīgā vienesmē ar Dievu.

75:9 Londonā daži kristieši teica, ka esam Kristus noliedzēji. Mēs sakām, ka Kristus ir Dieva Vārds. Mēs šorīt esam šeit sapulcējušies, lai Viņu pieminētu. Zvani mūs ir aicinājuši kopā mīlestībā un vienotībā. Šis nams ir Dieva templis. Visi ir laipni gaidīti! Ļoti laipni gaidīti!

75:10 *Jautājums:* Kā noteikt dažu Bībeles interpretāciju patiesumu vai maldus, piemēram, augstāko kritiku un citas mūsdienu kristīgās mācības?

75:11 *'Abdu'l-Bahá:* Jūsu jautājums ir neskaidrību pilns un svarīgs. Pilnīga atbilde uz to prasīs ilgu laiku. Es uz to atbildēšu īsi. Vienīgais patiesais Dieva grāmatas izskaidrotājs ir Svētais Gars, jo nav divu vienādu prātu, nav divu, kuri saprastu vienādi, vai divu, kuri runātu vienādi. Proti, no cilvēciskā interpretācijas skatupunkta vien nevar būt ne patiesības, ne saskaņas.

75:12 *Jautājums:* Vai jūs piekrītat jaunajai domai, kurā galvenais princips ir prāta kontrole pār matēriju?

75:13 *'Abdu'l-Bahá:* Filozofija attīsta prātu. Kristus un Dieva Vārds tiek izpausti Garā. Platons saka: „Prāta secinājumi ir tādi un tādi." Kristus saka: „Esiet Gara vadīti."[35]

75:14 *Jautājums:* Vai bērniem jāļauj lasīt augstāko kritiku?

75:15 *'Abdu'l-Bahá:* Vispirms viņiem kā pamats ir jāmāca reliģijas īstenība. Piemēram, katoļu baznīcā bērnam māca, ka ar kādu priestera darbību Svētā Vakarēdiena maize un vīns pārvēršas par Jēzus Kristus miesu un asinīm. Prāts to nevar pieņemt. Bērnam ir jāmāca, ka šī pārvērtība simbolizē patiesību, ka Kristus ir barība no debesīm, kuras ēšana rada mūžīgo dzīvību. Jūdi bija iegaumējuši Bībeli, bet nespēja saprast tās nozīmi. Ja viņi būtu sapratuši Svēto Rakstu garīgo nozīmi, viņi būtu pirmie ticīgie Kristum. Jūs esat vieni no pirmajiem ticīgajiem šajā valstī. Jūs esat Valstības bērni. Bahá'u'lláh ir iemācījis jums reliģijas īstenību. Persijā ir daudz bahājiešu draugu, kurus mēs nepazīstam, bet mēs zinām jūs šeit, Amerikā. Pavērsiet savas sejas pret Īstenības Sauli. Šī Saule vienmēr ir uzlēkusi Austrumos. Atrodiet atbildi uz saviem jautājumiem savā sirdī. Esiet kā mazi bērni. Kamēr augsne nav sagatavota, tā nevar uzņemt stādījumu labumu.

– 76 –

1912. gada 29. jūnijā

Vienotības svētki brīvā dabā

Adrese: *West Englewood, New Jersey*

Esteres Fosteras piezīmes

ŠĪ IR līksma sapulce; jūs esat ieradušies šeit ar patiesiem nodomiem, un visu klātesošo mērķis ir sasniegt Dieva tikumus. Motīvs ir dievišķās valstības valdzinājums. Tā kā visu vēlme ir vienotība un vienprātība, ir skaidrs, ka šī tikšanās nesīs lieliskus rezultātus. Tas būs iemesls jaunas veltes piesaistīšanai, jo mēs vēršamies pie Abhá valstības, tiecoties pēc Kunga bezgalīgajām dāvanām. Šī ir jauna diena, un šī stunda ir jauna stunda, kurā mēs esam sanākuši kopā. Īstenības Saule ar savu pilnīgo mirdzumu mūs noteikti apgaismos, un nesaskaņu tumsa pazudīs. Tā radīsies vislielākā mīlestība un vienotība; mūs aptvers Dieva labvēlība; tiks atvieglots Valstības ceļš. Kā sveces šīs dvēseles aizdegsies un kļūs mirdzošas ar augstākās vadības gaismām. Tādām sapulcēm kā šī nav ne līdzvērtīgu, ne līdzīgu cilvēces pasaulē, kur cilvēkus pulcina fiziski motīvi vai materiālo interešu kultivēšana, jo šī tikšanās ir prototips šai iekšējai un pilnīgajai garīgajai saskarsmei mūžīgajā esības pasaulē.

Patiesas bahājiešu sanāksmes ir Valstības spoguļi, kuros 76:2
atspoguļojas Augstākās Sapulces tēli. Tajās ir redzamas visdižākās vadības gaismas. Tās izsauc debesu valstības aicinājumu un atbalso eņģeļu pulku uzsaukumu katrai dzirdīgai ausij. Šādu sanāksmju efektivitāte ir pastāvīga visu laikmetu gaitā. Šai sapulcei ir nosaukums un nozīme, kas pastāvēs mūžīgi. Šo notikumu pieminēšanai tiks rīkotas simtiem tūkstošu sanāksmju un tajās laikmetu garumā atkārtos tos pašus vārdus, kurus jums šodien saku es. Tāpēc priecājieties, jo jūs esat uzņemti Dieva aizgādības pavēnī. Esiet laimīgi un priecīgi, jo jums ir paredzētas Dieva dāvanas un pār jums vēdī Svētā Gara dzīvība.

76:3 Priecājieties, jo jums ir sagatavots debesu galds.

76:4 Priecājieties, jo jūsu izpalīgi un palīdzētāji ir debesu eņģeļi.

76:5 Priecājieties, jo uz jums ir vērsts Svētītās Dailes Bahá'u'lláh skatiens.

76:6 Priecājieties, jo jūsu aizstāvis ir Bahá'u'lláh.

76:7 Priecājieties, jo jums ir paredzēta nebeidzamā godība.

76:8 Priecājieties, jo jūs gaida mūžīgā dzīvība.

76:9 Cik daudz svētīgu dvēseļu ir ilgojušās pēc šī mirdzošā gadsimta, viņu vislielākās cerības un vēlmes ir bijušas vērstas uz tādas dienas laimi un prieku kā šī. Daudzas naktis viņi pavadīja negulējuši un vaimanās līdz pašam rītam, ilgojoties šī laikmeta gaidās, alkstot iedzīvināt kaut stundu no šī laika. Dievs šajā gadsimtā ir jūs izredzējis un izvēlējis tā svētību īstenošanai. Tāpēc jums ar sirdi un dvēseli jāslavē un jāpateicas Dievam, novērtējot šo lielisko iespēju un šīs bezgalīgās veltes sasniegšanu – ka šādas durvis ir atvērtas jūsu seju priekšā, ka tāda pārpilnība plūst no žēlastības mākoņa un ka jūs atdzīvina veldzējošas vēsmas no Abhá paradīzes. Jums jākļūst kā no vienas sirds, viena gara un vienām jūtām. Esiet kā vienas jūras viļņi, vienas debess zvaigznes, viena koka augļi un viena dārza rozes, lai, pateicoties jums, cilvēces vienesme varētu izveidot savu templi cilvēces pasaulē, jo jūs esat tie, kuri ir aicināti izcelt vienotības lietu starp zemes tautām.

76:10 Pirmkārt, jums jākļūst vienotiem un vienprātīgiem savā starpā. Jums ir jābūt ārkārtīgi laipniem un mīlošiem vienam pret otru, gataviem zaudēt dzīvību cita laimes ceļā. Jums jābūt gataviem ziedot savu īpašumu citam cita labā. Bagātajiem jūsu vidū ir jāizrāda līdzjūtība pret nabadzīgajiem, un turīgajiem ir jārūpējas par tiem, kas nonākuši grūtībās. Persijā draugi veltī savu dzīvi cits citam, cenšoties palīdzēt un veicināt visu pārējo intereses un labklājību. Viņi dzīvo pilnīgā vienotības un vienošanās stāvoklī. Tāpat kā persiešu draugiem, jums ir jābūt pilnīgi vienprātīgiem un vienotiem dzīvības upurēšanas pakāpē un robežās. Jūsu vislielākā vēlme ir sniegt cits citam laimi.

Katram ir jābūt citu kalpam, domājot par viņu komfortu un labklājību. Cilvēkam sevi pilnībā jāaizmirst Dieva ceļā. Viņam nav jādomā par savu prieku, bet jāmeklē citu prieks. Viņam nav jāalkst pēc goda vai devības velšu sev, bet jāmeklē šīs dāvanas un svētības saviem brāļiem un māsām. Es ceru, ka jūs varēsiet kļūt tādi, ka jūs varēsiet sasniegt augstāko velti un būt piesātināti ar tādām garīgām īpašībām, lai pilnībā aizmirstu sevi, un ar sirdi un dvēseli upurētos Svētītās Pilnības labā. Jums nevajadzētu būt nedz savai gribai, nedz vēlmēm, bet gan jātiecas pēc visa Dieva mīļoto labā un jādzīvo kopā pilnīgā mīlestībā un sadraudzībā. Lai jūs no visām pusēm ieskauj Bahá'u'lláh labvēlība. Šī ir visdiženākā velte un augstākā balva. Tāš ir bezgalīgās Dieva labvēlības.

• • •

1912. gada 1.–15. jūlijā

ʻAbdu'l-Bahá runas Ņujorkā

– 77 –

1912. gada 1. jūlijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

KAS VAR būt vērtīgāks Dieva acīs kā domāt par nabagiem? Jo nabagie ir mūsu debesu Tēva mīļie. Kad Kristus nāca uz zemes, tie, kas Viņam ticēja un Viņam sekoja, bija nabagi un pazemīgi, parādot, ka nabagi ir tuvu Dievam. Kad bagāts vīrs tic un seko Dieva Izpausmei, tas ir pierādījums tam, ka viņa bagātība nav šķērslis un netraucē sasniegt pestīšanas ceļu. Pēc tam, kad viņš tiks pārbaudīts un pārbaudījumi izturēti, būs redzams, vai viņa īpašums nav šķērslis viņa reliģiskajai dzīvei. Bet nabagi ir Dieva īpaši mīlēti. Viņu dzīve ir pilna ar grūtībām, viņu pārbaudījumi ir nepārtraukti, viņu cerības ir tikai uz Dievu. Tāpēc jums, cik vien iespējams, jāpalīdz nabagiem, līdz pat pašuzupurēšanai. Neviens cilvēka darbs nav lielāks Dieva acīs kā palīdzība nabagiem. Garīgie apstākļi nav atkarīgi no pasaulīgo dārgumu piederības vai to neesamības. Ja cilvēks ir fiziski trūcīgs, visticamāk, viņam rodas garīgas domas. Nabadzība ir stimuls vērsties pie Dieva. Katram no jums ir ļoti jārūpējas par nabadzīgajiem un jāsniedz viņiem palīdzība. Organizējieties, lai palīdzētu viņiem un novērstu nabadzības pieaugumu. Lielākais profilakses līdzeklis ir tāds, ka sabiedrības likumi tiks izstrādāti un ieviesti tā, ka daži nevarēs būt miljonāri un daudzi – trūcīgi. Viena no Bahá'u'lláh mācībām ir iztikas līdzekļu samērošana cilvēku sabiedrībā. Saskaņā ar šo samērošanu cilvēka apstākļos nevar būt nekādu galējību attiecībā uz bagātību un iztiku. Sabiedrībai ir vajadzīgs finansists, zemnieks, tirgotājs un strādnieks, tāpat kā armijai ir jābūt komandierim, virsniekiem un ierindniekiem. Visi nevar būt komandieri; visi nevar būt virsnieki vai ierindnieki. Katram savā vietā sociālajā struktūrā ir jābūt kompetentam – katram savā darbībā atbilstoši spējām, bet ar taisnīgām iespējām visiem.

77:2 Likurgs, Spartas valdnieks, kurš dzīvoja ilgi pirms Kristus dienām, izdomāja ideju par pilnīgu vienlīdzību valdībā. Viņš pasludināja likumus, ar kuriem visi Spartas iedzīvotāji tika iedalīti noteiktos slāņos. Katram slānim bija savas tiesības un funkcijas. Pirmkārt, zemnieki un augsnes apstrādātāji. Otrkārt, amatnieki un tirgotāji. Treškārt, vadītāji vai grandi. Saskaņā ar Likurga likumiem pēdējiem nebija jāiesaistās nevienā darbā vai profesijā, bet viņiem bija pienākums aizstāvēt valsti kara un iebrukuma gadījumā. Tad viņš sadalīja Spartu deviņos tūkstošos vienādās daļās jeb provincēs, ieceļot deviņus tūkstošus līderu vai grandu, lai tos aizsargātu. Tā katras provinces zemnieki tika nodrošināti ar aizsardzību, bet katrs zemnieks bija spiests maksāt nodokli, lai atbalstītu šīs provinces grandu. Zemniekiem un tirgotājiem nebija pienākums aizstāvēt valsti. Darba vietā grandi saņēma nodokļus. Lai to uz visiem laikiem nostiprinātu kā likumu, Likurgs sapulcināja deviņus tūkstošus grandu, teica, ka dodas tālā ceļojumā, un novēlēja, lai šī valdības forma paliktu spēkā līdz viņa atgriešanās brīdim. Viņi zvērēja aizsargāt un ievērot viņa likumu. Pēc tam viņš pameta savu valsti, devās brīvprātīgā trimdā un vairs neatgriezās. Neviens cilvēks nekad nav tā upurējis sevi, lai nodrošinātu vienlīdzību starp saviem līdzcilvēkiem. Pagāja daži gadi, un visa viņa dibinātā valdības sistēma sabruka, kaut arī tā tika izveidota uz tik taisnīga un gudra pamata.

77:3 Cilvēku spēju atšķirības ir būtiskas. Nav iespējams, lai visi būtu līdzīgi, visi būtu vienādi, visi būtu gudri. Bahá'u'lláh ir atklājis principus un likumus, kas ļaus samērot dažādas cilvēka spējas. Viņš ir teicis, ka viss, kas ir iespējams cilvēku pārvaldībā, tiks panākts, izmantojot šos principus. Kad Viņa ieviestie likumi tiks izpildīti, sabiedrībā nebūs miljonāru un arī ārkārtīgi nabago. To īstenos un regulēs, pielāgojot dažādas cilvēka spēju pakāpes. Sabiedrības pamats ir lauksaimniecība, augsnes apstrāde. Visiem jābūt ražotājiem. Ikviens cilvēks sabiedrībā, kuras vajadzības ir vienādas ar viņa individuālajām ražošanas spējām, ir atbrīvots no nodokļiem. Bet, ja viņa ienākumi pārsniedz viņa vajadzībām, viņam ir jāmaksā nodoklis, līdz tiek veikta korekcija. Proti, cilvēka ražošanas spējas un vajadzības tiks izlīdzinātas un

saskaņotas ar nodokļiem. Ja viņa produkcija pārsniegs noteikto apjomu, viņš maksās nodokli; ja viņa vajadzības pārsniedz viņa ražošanas apjomu, viņš saņem summu, kas ir pietiekama, lai tās izlīdzinātu vai pielāgotu. Tādējādi nodokļi būs samērojami ar ražošanas spējām, un sabiedrībā nebūs nabago.

Bahá'u'lláh tāpat arī pavēlēja, lai bagātie nesavtīgi ziedo 77:4
nabagiem. *Kitáb-i-Aqdas* tālāk Viņš raksta, ka tiem, kam ir noteikts ienākumu apjoms, viena piektā daļa no tiem jāatdod debesu un zemes Radītājam Dievam.

– 78 –

1912. gada 1. jūlijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

ES VĒLOS iedegt jaunu gaismu starp draugiem Amerikā, lai viņi kļūtu par jaunu tautu, lai tiktu izveidots jauns pamats un lai īstenotos pilnīga saskaņa; jo Bahá'u'lláh pamats ir mīlestība. Kad jūs dodaties uz Grīneikru, jums jābūt tik bezgalīgai mīlestībai vienam pret otru, lai katrs dod priekšroku cits citam. Cilvēkiem jābūt tik ļoti piesaistītiem jums, ka viņi izsauksies: „Kāda laime rodama jūsu vidū!", un redzēs jūsu sejās Valstības gaismu; tad viņi izbrīnā vērsīsies pie jums un meklēs jūsu laimes cēloni. Jums ir jāsniedz vēstījums ar rīcību un darbiem, nevis tikai ar vārdiem. Vārdi ir jāsavieno ar darbiem. Tev savs draugs jāmīl vairāk par sevi pašu; jā, esi gatavs upurēties. Bahá'u'lláh Lieta vēl nav parādījusies šajā valstī. Es vēlos, lai jūs būtu gatavi cits cita dēļ upurēt visu, pat dzīvību; tad es zināšu, ka Bahá'u'lláh Lieta ir iedibināta. Es lūgšu par jums, lai jūs varētu kļūt par Dieva gaismas cildināšanas cēloni. Lai visi norādītu uz jums un jautātu: „Kāpēc šie cilvēki ir tik laimīgi?" Es vēlos, lai jūs Grīneikrā būtu laimīgi, lai smietos, smaidītu un priecātos, ka jūs padarītu laimīgus citus. Es lūgšu par jums.

– 79 –

1912. gada 5. jūlijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

JAUTĀJUMS: Jūs esat norādījis, ka mēs dzīvojam vispārējā ciklā, kura pirmā Izpausme bija Ādams un kura vispārējā Izpausme ir Bahá'u'lláh. Vai tas nozīmē, ka pirms šī ir bijuši citi vispārējie cikli un ka visas to pēdas ir dzēstas – cikli, kuru galvenais mērķis bija cilvēka dievišķais garīgums, tāpat kā tas ir radošais nodoms šajā ciklā?

79:2 Dievišķā neierobežotā vara ir sena augstākā vara, nevis pārejošā.

79:3 Ja iedomājamies, ka šai eksistences pasaulei ir sākums, mēs varam teikt, ka dievišķā neierobežotā vara ir pārejoša – tas ir, ka bija laiks, kad tā nepastāvēja. Karalis bez karaļvalsts nav iespējams. Viņš nevar būt bez valsts, bez pavalstniekiem, bez armijas, bez kundzības, vai arī viņš būtu bez karalistes. Karalim jābūt visām šīm neatņemamajām varas pazīmēm jeb prasībām. Kad tās pastāv, mēs varam uz viņu attiecināt vārdus „suverēnā vara". Pretējā gadījumā viņa suverēnā vara ir nepilnīga, nepabeigta. Ja neviens no šiem nosacījumiem nepastāv, augstākā vara nepastāv.

79:4 Ja mēs apgalvojam, ka šai radības pasaulei ir sākums, mēs atzīstam, ka Dieva neierobežotā vara ir pārejoša – tas ir, mēs apgalvojam, ka bija laiks, kad dievišķības īstenība bija bez valdījuma (proti, „sakauta"). Dievišķības vārdi un atribūti ir nepieciešami šai pasaulei. Vārdi *Spēcīgais*, *Dzīvais*, *Gādnieks*, *Radītājs* pieprasa un izsauc nepieciešamību pēc būtņu esamības. Bez radībām Radītājs zaudētu savu jēgu. Ja nebūtu ko apgādāt, mēs nevarētu iztēloties *Gādnieku*. Ja nebūtu dzīvības, nebūtu mūsu spēkos aptvert *Dzīvo*. Tāpēc Dieva vārdiem un īpašībām ir nepieciešama atkarīgo jeb radījumu esamība, kuros tie izpaužas

un atklājas. Ja būtu laiks, kad radības nepastāvētu, kad nebūtu par ko gādāt, tas nozīmētu laiku bez vienīgā Pilnveidotājs, un Dieva atribūti un īpašības būtu bez jēgas un nozīmes. Tāpēc Dieva īpašību prasības nepieļauj apsīkšanu vai pārtraukumu, jo Dieva vārdi pastāv faktiski un mūžīgi, nevis potenciāli. Tā kā tie dod dzīvību, tos sauc par Dzīvības Devējiem; tā kā tie gādā, tos sauc par Gādniekiem, par Dāvinātājiem; tā kā tie rada, tos sauc par Radītājiem; tā kā tie izglīto un pārvalda, tiek lietots vārds *Kungs Dievs*. Tas nozīmē, ka dievišķie vārdi izriet no mūžīgajām dievišķības īpašībām. Tāpēc ir pierādīts, ka dievišķie vārdi paredz atkarīgo jeb būtņu esamību.

79:5 Kā tad ir iedomājams laiks, kad šīs suverēnās varas nav bijis? Šī dievišķā neierobežotā vara nav mērāma sešos tūkstošos gadu. Šis bezgalīgais, neierobežotais Visums nav šī izmērītā perioda rezultāts. Darināšana šajā lielajā laboratorijā un darbnīcā nav ierobežota ar sešiem tūkstošiem Zemes apgriezieniem ap Sauli. Pēc mazākajām pārdomām cilvēks var būt drošs, ka šis aprēķins un paziņojums ir bērnišķīgs, jo īpaši tāda fakta kontekstā, ka ir zinātniski pierādījumi, ka zemeslode bija cilvēka mājvieta jau ilgi pirms tik ierobežotām aplēsēm.

79:6 Kas attiecas uz Bībeles aprakstu par Ādama ieiešanu paradīzē, viņa ēšanu no koka un viņa izraidīšanu sātana kārdinājuma dēļ: šie visi ir simboli, aiz kuriem slēpjas brīnišķīgas un dievišķas nozīmes, kuras nav jāaprēķina gados, datumos un laika mērīšanā. Tāpat simbolisks ir apgalvojums, ka Dievs debesis un zemi radīja sešās dienās. Šodien mēs to sīkāk nepaskaidrosim. Svēto grāmatu teksti ir simboliski, un tiem nepieciešama autoritatīva interpretācija.

79:7 Kad cilvēks uzmet kaut virspusēju pārdomu skatienu jautājumam par Visumu, viņš atklāj, ka tas ir ļoti sens. Kāds persiešu filozofs skatījās debesīs, aiz apbrīnas apjucis. Viņš teica: „Es esmu uzrakstījis grāmatu, kurā ir septiņdesmit pierādījumi par Visuma nejaušo izcelsmi, bet es joprojām uzskatu, ka tas ir ļoti sens."

79:8 Bahá'u'lláh saka: „Visumam nav ne sākuma, ne beigu." Viņš ir nolicis malā zinātnieku un materiālo filozofu izstrādātās

teorijas un izsmeļošos viedokļus ar vienkāršu apgalvojumu: „Nav sākuma, nav beigu.“ Teologi un reliģiju pārstāvji sniedz ticamus pierādījumus tam, ka Visuma radīšana aizsākās seštūkstoš gadu senatnē; zinātnieki atklāj neapstrīdamus faktus un saka: „Nē! Šīs liecības liecina par desmit, divdesmit, piecdesmit tūkstošiem gadu pagātni“ utt. Ir bezgalīgas diskusijas par un pret to. Bahá'u'lláh šīs diskusijas noliek sāņus ar vienu vārdu un paziņojumu. Viņš saka: „Dievišķajai suverēnajai varai nav ne sākuma, ne beigu.“ Ar šo paziņojumu un tā demonstrāciju Viņš ir izveidojis vienošanās standartu starp tiem, kas pārdomā šo dievišķās neierobežotās varas jautājumu; Viņš šajā viedokļu un diskusiju karā ir ienesis izlīgumu un mieru.

79:9 Īsumā, pirms šī cikla, kurā mēs dzīvojam, bija daudz vispārēju ciklu. Tie tika izpildīti, pabeigti un to pēdas ir dzēstas. Dievišķais un radošais mērķis tajās bija cilvēka garīgā attīstība, tāpat kā šajā ciklā. Esamības cikls ir tas pats riņķojums; tas atgriežas. Dzīvības koks vienmēr ir nesis tādus pašus debesu augļus.

– 80 –

1912. gada 5. jūlijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Emmas C. Melikas un Hovarda Maknata piezīmes

LAIPNI lūgti! Laipni lūgti it visi! Dievišķajās Svētajās Grāmatās ir nepārprotami pareģojumi, kas priekā vēsta par kādu Dienu, kurā parādīsies visās grāmatās Apsolītais, tiks nodibināta spoža atklāsme, tiks pacelts Dižākā Miera un samierināšanās karogs un pasludināta cilvēces vienesme. Starp dažādām pasaules nācijām un tautām nevajadzēja palikt ienaidam vai naidīgumam. Visām sirdīm bija jābūt savienotām vienai ar otru. Šīs lietas ir ierakstītas Torā jeb Vecajā Derībā, Evaņģēlijā, Korānā, Zendavestā un Budas grāmatās. Īsumā, visas Svētās grāmatas satur šo priecīgo vēsti. Viņi paziņo, ka pēc tam,

kad pasauli ieskauj tumsa, parādīsies starokums. Jo, tāpat kā nakts, kad tā kļūst pārmērīgi tumša, tas ir pirms jaunas dienas rītausmas, tā arī tad, kad reliģiskās apātijas un neuzmanības tumsa pārņem pasauli, kad cilvēku dvēseles kļūst nevērīgas pret Dievu, kad materiālas idejas aizēno garīgumu, kad tautas iegrimst matērijas pasaulē un aizmirst Dievu, – šajā laikā uzspīdēs dievišķā Saule un parādīsies starojošais rīts.

Padomājiet par to, cik lielā mērā materiālisms ir uzvarējis cilvēku garīgumu, tā ka garīgā uztvere, šķiet, ir izzudusi, dievišķā civilizācija ir kļuvusi dekadenta un vairs nepaliek vadības un zināšanu par Dievu. Visi ir iegremdēti materiālisma jūrā. Kaut arī daži apmeklē baznīcas un pielūgsmes un kalpošanas tempļus, tas ir saskaņā ar viņu tēvu tradīcijām un atdarinājumiem, nevis īstenības izpēti. Jo ir skaidrs, ka viņi nav atraduši īstenību un nav iesaistīti tās pielūgšanā. Viņi turas pie noteiktiem atdarinājumiem, ko ir mantojuši no saviem tēviem un senčiem. Viņi ir pieraduši pavadīt noteiktu laiku tempļa pielūgsmē un pielāgoties atdarināšanām un ceremonijām. Pierādījums tam ir tas, ka katra ebreju tēva dēls kļūst par jūdaistu, nevis kristieti; katra musulmaņa dēls kļūst par islāma sekotāju; katra kristieša dēls kļūst kristietis; katra zoroastrieša dēls ir zoroastrietis utt. Tāpēc reliģiskā ticība un pārliecība ir tikai aklu atdarinājumu palieka, kas nodota mantošanai ar tēviem un senčiem. Tā kā šī cilvēka tēvs bija jūdaists, viņš sevi uzskata par jūdaistu. Nav tā, ka viņš būtu pētījis īstenību un sev apmierinoši pierādījis, ka jūdaismam ir taisnība, – nē, drīzāk viņš apzinās, ka viņa senči ir gājuši šo ceļu; tāpēc arī viņš pats pie tā ir turējies. 80:2

Šī vēstījuma mērķis ir izskaidrot, ka pasauli aptver atdarinājumu tumsa. Katra tauta pieturas pie savām tradicionālajām reliģiskajām formām. Patiesības gaisma ir aizēnota. Ja šīs dažādās tautas pētītu īstenību, nav šaubu, ka tās to sasniegtu. Tā kā īstenība ir viena, tad visas tautas kļūtu par vienu nāciju. Kamēr viņi pieturēsies pie dažādiem atdarinājumiem un viņiem būs laupīta īstenība, strīdi un karadarbība turpināsies un valdīs sašutums un dumpis. Ja viņi pētīs īstenību, nepaliks ne naids, ne niknums, un viņi savā starpā sasniegs visaugstāko vienprātību. 80:3

80:4 Gados, kad Austrumos valdīja visintensīvākā nevērības tumsa un cilvēki bija tik ļoti iegrimuši atdarinājumos, ka tautas bija izslāpušas pēc asinīm, uzskatīja viena otru par nešķīstu un atteicās sazināties, – tādā laikā arī parādījās Bahá'u'lláh. Viņš cēlās Austrumos, izraujot pašus atdarinājumu pamatus, un atnesa patiesības gaismas rītausmu. Ar Viņa starpniecību vienojās dažādas tautas, jo visas vēlējās īstenību. Viņi pētīja īstenību reliģijā, tāpēc atklāja, ka visi cilvēki ir Dieva kalpi, Ādama pēcnācēji un vienas ģimenes bērni, un visu praviešu pamati ir vienoti. Tā kā praviešu mācība ir īstenība, viņu pamati ir viens vesels. Tāpēc tautu naidīgums un nesaskaņas ir saistītas ar reliģiskiem atdarinājumiem, nevis realitāti, kas ir praviešu mācību pamatā. Ar Bahá'u'lláh palīdzību nācijas un tautas to saprata un pieņēma. Tāpēc sirdis kļuva vienotas, un dzīves tika sakausētas kopā. Pēc gadsimtiem ilga naida un rūgtuma kristieši, jūdaisti, zoroastrieši, musulmaņi un budisti vienojās sadraudzībā, viņi visi bija vislielākajā mīlestībā un vienotībā. Tie tika vienoti un saistīti, jo bija apzinājušies īstenību.

80:5 Dievišķie pravieši ir apvienoti pilnīgā mīlestības stāvoklī. Katrs ir sludinājis prieka vēsti par sava pēcteča atnākšanu, un katrs pēctecis ir apliecinājis To, kurš bijis pirms Viņa. Viņi bija vislielākā vienotībā, bet Viņu sekotāji strīdas. Piemēram, Mozus atnesa prieka vēsti par Kristu, un Kristus apliecināja Mozus pravietību. Tāpēc starp Mozu un Jēzu nav nekādu domstarpību vai konfliktu. Viņi ir pilnīgā vienotībā, bet starp jūdaistiem un kristiešiem pastāv konflikts. Tāpēc tagad, ja kristiešu un ebreju tautas izpētīs īstenību, kas ir viņu praviešu mācību pamatā, viņi kļūs laipni savā attieksmē viens pret otru un biedrosies vislielākajā mīlestībā, jo īstenība ir viena, nevis divējāda vai daudzpusīga. Ja šī īstenības izpēte kļūs visaptveroša, atšķirīgās tautas pilnvaros visus dievišķos praviešus un apstiprinās visas Svētās Grāmatas. Tad nepaliks ne nesaskaņas, ne dusmas, un pasaule kļūs vienota. Tad mēs sadarbosimies mīlestības īstenībā. Mēs kļūsim kā tēvi un dēli, kā brāļi un māsas, kas dzīvo kopā pilnīgā vienotībā, mīlestībā un laimē; jo šis gadsimts ir gaismas gadsimts. Tas nav kā agrākos gadsimtos. Iepriekšējie gadsimti

bija apspiešanas laikmeti. Tagad cilvēka intelekts ir attīstījies, un cilvēka saprāts ir pieņēmies spēkā. Ikviena dvēsele pēta īstenību. Šis nav laiks, kad mums būtu jākaro un jābūt naidīgiem vienam pret otru. Mēs dzīvojam laikā, kad mums vajadzētu baudīt patiesu draudzību.

80:6 Pirms piecdesmit gadiem Bahá'u'lláh sūtīja vēstules visiem pasaules ķēniņiem un tautām laikā, kad par starptautisko mieru netika runāts ne vārda. Vienu no šīm vēstulēm Viņš nosūtīja Amerikas demokrātijas prezidentam. Šajos sakaros Viņš visus aicināja uz starptautisko mieru un cilvēces vienesmi. Viņš aicināja cilvēci iepazīties ar visu praviešu mācību pamatiem. Daži Eiropas karaļi bija augstprātīgi. Viņu vidū bija Napoleons III. Bahá'u'lláh viņam uzrakstīja otro vēstuli, kas tika publicēta pirms trīsdesmit gadiem. Konteksts ir šāds: „Ak, Napoleon! Tu tiešām esi kļuvis augstprātīgs. Tu esi kļuvis lepns. Tu esi aizmirsis Dievu. Tu iedomājies, ka šī varenība tev ir mūžīga, ka šī valsts tev paliks. Mēs esam tev nosūtījuši vēstuli, lai tu ar vislielāko mīlestību to pieņemtu; bet tā vietā tu esi izrādījis augstprātību. Tāpēc Dievs izārdīs tavas augstās varas celtni; tava valsts bēgs no tevis. Tu pieredzēsi pazemojumu, kas dzīs tev pēdas, jo tu neesi cēlies dēļ tā, kas tev bija noteikts, turpretim tas, kas tev bija uzlikts, bija kļūt par dzīvības avotu pasaulei. Drīz tev tiks piespriests Dieva sods."

80:7 Šī vēstule tika atklāta 1869. gadā, un pēc viena gada Napoleona augstās varas pamati tika pilnībā izravēti.

80:8 Starp šīm vēstulēm bija ļoti gara vēstule Persijas šaham. Tā tika iespiesta un izplatīta visās valstīs. Šī vēstule tika uzrakstīta 1870. gadā. Tajā Bahá'u'lláh mudināja Persijas šahu būt laipnam pret visiem saviem pavalstniekiem, aicinot viņu pasludināt taisnīgumu, iesakot viņam nešķirot reliģijas, piesaucot viņu izturēties vienlīdzīgi pret jūdaistiem, kristiešiem, musulmaņiem un zoroastriešiem un izskaust viņa valstī valdošo apspiešanu.

80:9 Tajā laikā ebreji Persijā bija smagi apspiesti. Bahá'u'lláh jo sevišķi ieteica pret viņiem būt taisnīgiem, sakot, ka visi cilvēki ir Dieva kalpi, un valdības acīs viņi ir jāvērtē vienādi. „Ja netiks

nodrošināts taisnīgums, ja netiks novērsta apspiešana un tu neklausīsi Dievam, tavas valdības pamati tiks sagrauti, un tu izgaisīsi un izzudīsi. Tev vajadzētu sapulcināt visus mācītos cilvēkus un tad izsaukt Mani. Es tur būšu klāt. Tad es iesniegšu pierādījumus un liecības par Manu patiesīgumu. Es sniegšu savus pierādījumus un atbildēšu uz visiem taviem jautājumiem. Esmu gatavs. Bet, ja šai grāmatai netiks pievērsta uzmanība, tu, tāpat kā ķēniņi, kuri jau iznīka, tāpat iznīksi." Šahs neatbildēja uz šo Svētītās Pilnības vēstuli. Tad Dievs iznīcināja viņa augstās varas pamatus.

80:10 Starp tiem, kuriem Bahá'u'lláh rakstīja, bija Turcijas sultāns. Tajā Viņš viņu apsūdzēja, sacīdams: „Patiesi, tu mani ieslodzīji un padarīji Mani par gūstekni. Vai gan tu iedomājies, ka ieslodzījums Man ir zaudējums, ka ieslodzījums Man ir pazemojums? Šis ieslodzījums Man ir gods, jo tas atrodas Dieva ceļā. Es neesmu izdarījis noziegumu. Es esmu saņēmis šo pārbaudījumu Dieva dēļ. Tāpēc esmu ļoti priecīgs un bezgala līksms. Bet tev jāgaida; Dievs tev sūtīs sodu; tu saņemsi atmaksu. Drīzumā tu vērosi, kā pār tevi kā lietus nāks pārbaudījumi, un tu pārstāsi pastāvēt." Un tieši tā arī notika.

80:11 Tāpat Viņš sūtīja vēstījumus citiem ķēniņiem un kronētajiem zemes valdniekiem, aicinot viņus visus uz mīlestību, vienlīdzību, starptautisku mieru un cilvēces vienesmi, lai cilvēce kļūtu vienota un vienprātīga; lai strīdi, karadarbība un dumpis pārietu; lai rūgtums un naids beigtos un visi celtos kalpošanai vienam Dievam.

80:12 Īsāk sakot, pret Bahá'u'lláh sacēlās divi ķēniņi: Persijas šahs un Turcijas sultāns. Viņi ieslodzīja Viņu 'Akká cietoksnī, lai nodzēstu Viņa gaismu un iznīcinātu Viņa Lietu. Bet Bahá'u'lláh, atrodoties cietumā, uzrakstīja viņiem smagas apsūdzības vēstules. Viņš paziņoja, ka ieslodzījums Viņam nav šķērslis. Viņš teica: „Šis ieslodzījums izrādīsies Manas Lietas veicināšanas līdzeklis. Šis ieslodzījums būs pamudinājums Manas mācības izplatīšanai. Ar Mani nekas ļauns nenotiks, jo Es esmu upurējis savu dzīvību, esmu upurējis savas asinis, esmu

upurējis savu īpašumu, esmu upurējis visu, un šis ieslodzījums Man nav zaudējums." Un gluži kā Viņš paziņoja, tā arī notika. Cietumā Viņš pacēla savu karogu, un Viņa Lieta izplatījās visā pasaulē. Tā ir sasniegusi Ameriku. Tagad Bahá'u'lláh Lieta attiecas uz visām zemes tautām. Jūs dodaties uz Āziju, un visur, kur jūs ceļojat, jūs sastapsiet bahājiešus. Jūs dodaties uz Āfriku, Eiropu; jūs tur atradīsiet Bahá'u'lláh Lietu. Amerikā tā tikai sāk augt un izplatīties.

Šie divi ķēniņi neko nevarēja darīt, lai pretotos Bahá'u'lláh, 80:13
taču Dievs ar Viņa palīdzību spēja abus iznīcināt. Es arī biju cietumā. Dievs noņēma ķēdes no mana kakla un aplika tās ap 'Abdu'l-Ḥamíd kaklu. Tas tika izdarīts pēkšņi – ne ilgā laikā, it kā vienā mirklī. Tajā pašā stundā, kad jaunie turki pasludināja brīvību, Savienības un progresa komiteja mani atbrīvoja. Viņi noņēma ķēdes no mana kakla un apmeta tās ap 'Abdu'l-Ḥamíd kaklu. Tas, ko viņš man izdarīja, tika atgriezts viņam. Tagad pozīcija ir precīzi apgriezta. Viņa dienas tiek pavadītas cietumā, tāpat kā es pavadīju ieslodzījumā 'Akká, ar šādu atšķirību: es biju laimīgs ieslodzījumā. Es biju vislielākā pacilātībā, jo nebiju noziedznieks. Viņi mani bija ieslodzījuši, man ejot Dieva ceļu. Katru reizi, kad es domāju par to, ka esmu ieslodzīts Dieva ceļā, mani pārņēma visaugstākā pacilātība. 'Abdu'l-Ḥamíd tagad cieš sodu par saviem darbiem. Viņš tagad atrodas cietumā pastrādāto grēku dēļ. Tā ir atmaksa par viņa rīcību. Katru stundu viņš no jauna piedzīvo pazemojumu un negodu. Viņš ir dziļās bēdās un izcieš vilšanos, bet es esmu pilnīgā laimē. Es biju laimīgs, ka – Slava Dievam! – biju ieslodzītais Dieva Lietas dēļ, ka mana dzīve netika izniekota, ka tā tika pavadīta kalpošanā. Neviens, kas mani redzēja, neiedomājās, ka esmu cietumā. Viņi mani vēroja vislielākā priekā, pilnīgā pateicībā un veselībā, nepievērsuši uzmanību cietumam.

– 81 –

1912. gada 6. jūlijā

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Emmas C. Melikas piezīmes

ESAMĪBAS pasaulē cilvēks ir šķērsojis secīgas pakāpes, līdz ir sasniedzis cilvēku valsti. Katrā progresēšanas pakāpē viņš ir attīstījis spēju virzīties uz nākamo vietu un stāvokli. Minerālu valstī viņš sasniedza spēju pāriet uz augu pakāpi. Augu valstī viņš tika sagatavots dzīvnieku pasaulei, un no turienes viņš ir nonācis cilvēka pakāpē jeb valstī. Visā šajā progresa ceļojumā viņš mūždien un vienmēr ir bijis potenciāls cilvēks.

81:2 Cilvēks dzīves sākumā atrodas embrija stadijā mātes dzemdē. Tur viņš saņem spējas un dāvanas dzīvošanai cilvēku pasaulē. Šajā ierobežotajā stāvoklī viņam tika dāvāti spēki un spējas, kas viņam nepieciešami šajā pasaulē. Šajā pasaulē viņam ir vajadzīgas acis, un viņš tiek ar tām nodrošināts dzīvē pirms dzimšanas. Viņam ir nepieciešamas ausis, un viņš tās iegūst, lai sagatavotos savai jaunajai dzīvei. Spējas, kas būs vajadzīgas šajā dzīvē, viņam tiek piešķirtas mātes dzemdē tā, lai tad, kad viņš nonāks šajā reālās eksistences sfērā, viņam būtu ne tikai visas nepieciešamās funkcijas un spējas, bet viņu arī jau sagaidītu visi nepieciešamie līdzekļi iztikai.

81:3 Tāpat jau šajā pasaulē viņam ir jāsagatavojas dzīvei nākamajā pasaulē. Viss, kas mums būs nepieciešams debesu valstībā, mums jāiegūst uz zemes. Gluži kā cilvēka dīglis, kas savas attīstības gaitā iegūst īpašības, kas tam nepieciešamas dzīvei šajā eksistences sfērā, tā arī cilvēkam šajā pasaulē potenciāli ir jāattīsta tās spējas, kas ir neaizstājamas dievišķajā pastāvēšanas formā.

81:4 Kas viņam ir vajadzīgs Valstībā, kas pārsniedz šīs mirstīgās sfēras dzīvību un ierobežojumus? Viņējā pasaule ir svētuma un starojuma pasaule; tādēļ ir nepieciešams, lai viņš šajā pasaulē iegūtu šīs dievišķās īpašības. Tajā pasaulē ir vajadzīgs garīgums,

ticība, pārliecība, Dieva zināšanas un mīlestība. Tie viņam ir jāsasniedz šajā pasaulē, lai pēc pacelšanās no zemes uz debesu valstību viņš piedzīvotu, ka viss, kas ir vajadzīgs šajā mūžīgajā dzīvē, viņam ir sagatavots.

Tā dievišķā pasaule acīmredzami ir gaismu pasaule; tāpēc 81:5
cilvēkam šeit ir nepieciešama garīgā gaisma. Tā ir mīlestības pasaule; Dieva mīlestība ir neatņemama. Tā ir pilnību pasaule; šeit ir jāiegūst tikumi jeb pilnības. To pasauli atdzīvina Svētā Gara dvaša; mums pēc tās ir jātiecas šajā pasaulē. Tā ir nezūdošās dzīvības Valstība; tā ir jāsasniedz šīs izzūdošās eksistences laikā.

Ar kādiem līdzekļiem cilvēks var iegūt šīs lietas? Kā viņš iegūs 81:6
šīs žēlsirdīgās dāvanas un spēkus? Pirmkārt, Dieva atzīšanas ceļā. Otrkārt, Dieva mīlestībā. Treškārt, ar ticību. Ceturtkārt, ar labdarības darbiem. Piektkārt, ar ziedošanos. Sestkārt, nošķiroties no šīs pasaules. Septītkārt, ar svētīgumu un svētumu. Ja viņš neiegūs šos spēkus un nesasniegs šīs prasības, viņam noteikti tiks liegta mūžīgā dzīvība. Bet, ja viņam būs Dieva atziņa, ja viņš tiks iekvēlināts ar Dieva mīlestības uguni, būs liecinieks lielajām un varenajām Valstības zīmēm, kļūs par mīlestības cēloni cilvēces vidū un dzīvos visaugstākajā svētības un svētuma stāvoklī, tad viņš noteikti sasniegs otro piedzimšanu, tiks kristīts ar Svēto Garu un izbaudīs nebeidzamo eksistenci.

Vai nav pārsteidzoši, ka, kaut arī cilvēks ir radīts Dieva 81:7
zināšanai un mīlestībai, cilvēces tikumiem, garīgumam, debesu apgaismojumam un mūžīgai dzīvībai, tomēr viņš par visu to nezina un izturas pret to nevērīgi? Padomājiet par to, kā viņš meklē zināšanas par visu, izņemot zināšanas par Dievu. Piemēram, viņa vislielākā vēlme ir iekļūt zemes zemāko slāņu noslēpumos. Dienu no dienas viņš cenšas uzzināt, ko var atrast desmit metrus zem zemes virsmas, ko viņš var atklāt akmenī, ko viņš var uzzināt, veicot arheoloģiskos pētījumus putekļos. Viņš pieliek smagas pūles, lai izprastu zemes noslēpumus, taču viņš nemaz nerūpējas par Valstības noslēpumu izzināšanu, mūžīgās pasaules neierobežoto lauku šķērsošanu, zināšanām par dievišķo īstenību, Dieva noslēpumu atklāšanu, Dieva atziņas iegūšanu, Patiesības Saules spožuma pieredzēšanu un nebeidzamās dzīves

godības apzināšanos. Viņš ir nevērīgs un nedomā par tiem. Cik ļoti viņu piesaista matērijas noslēpumi, bet cik maz viņš apzinās dievišķības noslēpumus! Nē, viņš ir pilnīgi nolaidīgs un neievēro dievišķības noslēpumus. Cik liela ir viņa neziņa! Kā tas veicina viņa pagrimumu! It kā laipns un mīlošs tēvs savam dēlam būtu sagādājis brīnišķīgu grāmatu bibliotēku, lai viņš uzzinātu par radīšanas noslēpumiem, tajā pašā laikā ieskaujot viņu ar visiem ērtību un baudas līdzekļiem, bet dēls tikmēr spēlētos ar oļiem un rotaļlietām, nevērīgi izturoties pret visām tēva dāvanām un nodrošinājumu. Cik cilvēks ir nezinošs un neuzmanīgs! Tēvs viņam ir vēlējies mūžīgu godību, bet viņš apmierinās ar aklumu un trūkumu. Tēvs viņam ir uzcēlis karalisku pili, bet viņš spēlējas ar putekļiem; sagatavojis viņam zīda drēbes, bet viņš dod priekšroku palikt neapģērbts; sagādājis viņam garšīgus ēdienus un augļus, kamēr viņš meklē iztiku lauka zālēs.

81:8 Slava Dievam! Jūs esat dzirdējuši Valstības aicinājumu. Jūsu acis ir atvērtas; jūs esat pievērsušies Dievam. Jūsu mērķis ir Dieva labpatika, sirds noslēpumu izpratne un īstenības izpēte. Dienu un nakti jums jācenšas apjaust debesu valstības nozīmi, ieraudzīt dievišķās zīmes, iegūt pārliecību par zināšanām un saprast, ka šai pasaulei ir Radītājs, Atdzīvinātājs, Gādnieks, Arhitekts, – apzinoties to no pierādījumiem un liecībām, nevis ar jūtām, nē, drīzāk ar izšķirošiem argumentiem un īstu redzējumu, proti, vizualizējot to tikpat skaidri, kā ārējā acs skata sauli. Tā jūs varat saskatīt Dieva klātbūtni un iegūt zināšanas par svētajām, dievišķajām Izpausmēm.

81:9 Jums ir jāiegūst zināšanas par dievišķajām Izpausmēm un Viņu mācību, izmantojot pierādījumus un liecības. Jums ir jāatklāj augstākās Valstības noslēpumi un jākļūst spējīgiem atklāt lietu iekšējo īstenību. Tad jūs būsiet Dieva žēlsirdības izpausmes un patiesi ticīgie, stingri un nelokāmi Dieva Lietā.

81:10 Slava Dievam! Bahá'u'lláh ir atvēris dievišķo zināšanu durvis, jo Viņš ir licis pamatu, kurā cilvēks var iepazīties ar debesu un zemes patiesību, un ir dāvājis vislielāko apliecinājumu šajā dienā. Viņš ir mūsu Skolotājs un Padomnieks; Viņš ir mūsu Redzīgais

un vienīgais Lēnprātīgais pret mums. Viņš ir sagatavojis savas dāvanas un garantējis savas veltes, atklājis katru brīdinājumu un pavēli, sagatavojis mums mūžīgās godības līdzekļus, dvesis pār mums dzīvinošo Svētā Gara elpu, atvēris mūsu acu priekšā Abhá paradīzes durvis un licis pār mums atspīdēt Patiesības Saules gaismai. Žēlsirdības mākoņi ir izlējuši savu dārgo lietu. Labvēlības jūra ceļas un plūst mums pretī.

Ir pienācis garīgais pavasaris. Ir parādījušās bezgalīgas veltes un žēlastība. Kāda dāvana gan ir dižāka par šo? Mums jānovērtē dievišķā augstsirdība un jārīkojas saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību, lai mums tiktu uzkrāts viss labais un mēs abās pasaulēs kļūtu dārgi un pieņemami Dievam, iemantotu nezūdošas svētības, nogaršotu Dieva mīlestības gardumu, pieredzētu Dieva atziņas saldumu, uztvertu debesu veltes un piedzīvotu Svētā Gara spēku. 81:11

Šis ir mans padoms un mans ieteikums. 81:12

– 82 –

1912. gada 14. jūlijā

Visu Dvēseļu unitāriešu baznīca

Adrese: *All Souls Unitarian Church, Fourth Avenue and Twentieth Street, New York*

Džona Dž. Grandija un Hovarda Maknata piezīmes

ŠODIEN es vēlos runāt ar jums par cilvēces vienesmes tēmu, jo šajā diženajā gadsimtā vissvarīgākais sasniegums ir cilvēces vienotība. Kaut arī agrākos gadsimtos un laikos šī tēma kaut cik tika pieminēta un apsvērta, tomēr tagad tā ir kļuvusi par vissvarīgāko tematu un jautājumu pasaules reliģiskajos un politiskajos apstākļos. Vēsture rāda, ka visā pagātnē starp dažādām nācijām, tautām un sektām ir bijis nepārtraukts karš un nesaskaņas; bet tagad – Lai slavēts Dievs! – šajā apgaismojuma gadsimtā sirdis sliecas uz vienošanos un sadraudzību, un prāti domā par cilvēces apvienošanas jautājumu. Mūsdienās izplatās vispārējā apziņa, kas skaidri norāda uz dižas vienotības rītausmu.

82:2 Priekšmeta izpētē pareizā pieeja ir rūpīgi pārbaudīt tā pieņēmumus. Tāpēc mums ir jāatgriežas pie tā pamata, uz kura balstās cilvēku solidaritāte, proti, ka visi ir Ādama pēcnācēji, viena Dieva radības un kalpi; ka Dievs ir aizsargs un gādnieks; ka visi ir iegremdēti dievišķās žēlastības un vēlības jūrā un Dievs ir mīlošs pret visiem.

82:3 Cilvēcei no radīšanas ir kopīgi intelektuālo un garīgo spēju dotumi. Visi ir vienlīdz pakļauti dažādām cilvēka dzīves vajadzībām un ir vienlīdz aizņemti ar zemes iztikas līdzekļu iegūšanu. No radīšanas skatupunkta cilvēki visos aspektos stāv uz vieniem un tiem pašiem pamatiem, ir pakļauti vienādām prasībām un meklē zemes apstākļu baudījumu un komfortu. Tāpēc cilvēcei kopīgo lietu ir daudz un tās ir acīmredzamas. Šī vienlīdzīgā līdzdalība cilvēka eksistences fiziskajās, intelektuālajās un garīgajās problēmās ir derīgs pamats cilvēces apvienošanai.

82:4 Padomājiet par to, kā šajā lielajā cilvēku ģimenē tūkstošiem gadu ir valdījušas nesaskaņas un domstarpības. Tās locekļi mūždien ir bijuši iesaistīti karā un asinsizliešanā. Līdz mūsdienām vēsturē cilvēce nav ne sasniegusi, ne izbaudījusi nekādu mieru nemitīgo naidīguma un nesaskaņu dēļ. Vēsture ir nepārtraukts un secīgs pārstāsts par karadarbību, ko izraisījuši reliģiski, sektantiski, rasu, patriotiski un politiski cēloņi. Cilvēce nav atradusi mieru. Cilvēce vienmēr bija konfliktā, nodarbojusies ar pamatu iznīcināšanu, īpašumu izlaupīšanu un viena otras zemju un teritoriju pārvaldīšanu, īpaši agrākajos mežonības un barbarisma periodos, kad veselas rases un tautas tika aizvestas viņu iekarotāju gūstā. Kurš izmērīs vai novērtēs milzīgo cilvēku dzīvību iznīcināšanu, ko izraisījis šis naidīgums un nesaskaņas? Cik gan lielas cilvēku spējas un spēki ir izmantoti kara apsūdzībā un pielietoti necilvēcīgiem kaujas un asinsizliešanas mērķiem? Šajā spožākajā gadsimtā ir kļuvis nepieciešams novirzīt šo enerģiju un izmantot to citos virzienos, meklēt jaunu sadraudzības un vienotības ceļu, nemācīt kara zinātni un veltīt augstākos cilvēku spēkus svētīgajai miera mākslai. Pēc ilgstošiem pārbaudījumiem un pieredzes gūšanas mēs esam pārliecināti par domstarpību kaitīgo un sātanisko iznākumu; tagad mums jāmeklē līdzekļi,

ar kuriem var baudīt vienošanās un saskaņas priekšrocības. Kad šādi līdzekļi ir atrasti, mums tie ir jāizmēģina.

Apsveriet nesaskaņu un domstarpību kaitīgo ietekmi uz ģimeni; tad pārdomājiet labvēlības un svētības, kas nāk pār šo ģimeni, kad tās dažādo locekļu starpā pastāv vienotība. Kādi neaprēķināmi ieguvumi un svētības gan nolaistos pār lielo cilvēces ģimeni, ja tiktu iedibināta vienotība un brālība! Šajā gadsimtā, kad ir tik skaidri redzami vienotības labvēlīgie rezultāti un nesaskaņu kaitīgās sekas, pasaulē ir parādījušies līdzekļi cilvēciskas sadraudzības sasniegšanai un īstenošanai. Bahá'u'lláh ir pasludinājis un nodrošinājis veidu, kā naidīgumu un nesaskaņas var izskaust no cilvēces. Viņš nav atstājis ne pamatu, nedz iespēju strīdiem un nesaskaņām. 82:5

Pirmkārt, Viņš ir pasludinājis cilvēces vienesmi un specializētas reliģiskās mācības esošajiem cilvēciskajiem apstākļiem. Pirmā domstarpību forma rodas no reliģiskām atšķirībām. Bahá'u'lláh pasaulei ir devis pilnvērtīgas mācības, kas nodrošina sadraudzību un vienotību reliģijā. Pēdējo gadsimtu laikā katra reliģiskās pārliecības sistēma ir lepojusies ar savu pārākumu un izcilību, pazemojot un nicinot visas citas ticības formas. Katrs ir pasludinājis savu ticību par gaismu un visas pārējās – par tumsu. Reliģiju pārstāvji ir uzskatījuši cilvēces pasauli par diviem kokiem: vienu – dievišķu un žēlsirdīgu, otru – sātanisku; viņi paši ir dievišķā koka zari, lapas un augļi, un visi citi, kas no tiem atšķiras savā pārliecībā, ir sātaniskā koka augļi. Tāpēc viņu starpā nemitīgi ir bijuši nemieri un karadarbība, asinsizliešana un nesaskaņas. Vislielākais cilvēku atsvešinātības cēlonis bija reliģija, jo katra puse otras ticību ir uzskatījusi par anatēmu un Dieva žēlastības atņemšanu. 82:6

Mācības temati, kas ir īpaši vien Bahá'u'lláh, ir adresēti cilvēcei. Viņš saka: „Jūs visi esat viena koka lapas .."[36] Viņš nesaka: „Jūs esat divu koku lapas: viena dievišķa, otra sātaniska." Viņš ir paziņojis, ka katrs atsevišķais cilvēku ģimenes loceklis ir Ādama koka lapa vai zars; ka visi ir aizsargāti Dieva sargājošās žēlastības un aizgādības pavēnī; ka visi ir Dieva bērni, augļi vienā Viņa mīlestības kokā. Dievs ir vienlīdz līdzjūtīgs un laipns pret visām 82:7

šī koka lapām, zariem un augļiem. Tāpēc nav nekāda sātana koka – sātans ir cilvēka prāta un instinktīvu cilvēku tieksmju uz maldīšanās rezultāts. Tikai Dievs ir Radītājs, un visi ir Viņa varenās radības. Tāpēc mums ir jāmīl cilvēce kā Viņa radība, apzinoties, ka visi aug Viņa žēlsirdības koka zaros, ir Viņa visvarenās gribas kalpi un Viņa labpatikas izpausmes.

82:8 Pat ja mēs uz šī cilvēces koka atrodam bojātu zaru vai lapu vai nepilnīgu ziedu, tas tomēr pieder šim kokam, nevis citam. Tāpēc mūsu pienākums ir aizsargāt un kopt šo koku, līdz tas sasniedz pilnību. Ja mēs pārbaudām tā augļus un atklājam, ka tie ir nepilnīgi, mums jācenšas tos padarīt izcilus. Cilvēku pasaulē ir dvēseles, kuras ir nezinošas; mums tās ir jādara zinošas. Daži, kas aug uz koka, ir vāji un slimi; mums ir jāpalīdz viņiem ceļā uz veselību un atveseļošanos. Ja viņi ir kā zīdaiņi attīstības stadijā, mums tiem ir jākalpo, līdz viņi sasniedz briedumu. Mums nekad nevajadzētu viņus ienīst un vairīties kā no nosodāmiem un necienīgiem. Mums pret viņiem jāizturas ar godu, cieņu un laipnību; jo viņus ir radījis Dievs, nevis sātans. Tās nav Dieva dusmu izpausmes, bet gan Viņa dievišķās labvēlības pierādījumi. Dievs Radītājs, ir apveltījis viņus ar fiziskām, prāta un garīgajām īpašībām, lai viņi censtos izzināt un izpildīt Viņa gribu; tāpēc Viņš uz tiem nodusmojas un nenosoda. Īsāk sakot, uz visu cilvēci ir jāraugās ar mīlestību, laipnību un cieņu; jo tas, ko mēs tajā redzam, nav nekas cits kā paša Dieva zīmes un pēdas. Visi ir Dieva pierādījumi; tādēļ kā mēs būsim attaisnoti, pazemojot un noniecinot viņus, izsakot apvainojumu un neļaujot viņiem tuvoties Viņa žēlastībai? Tā ir neziņa un netaisnība, kas nepatīk Dievam; jo Viņa acīs visi ir Viņa kalpi.

82:9 Vēl viens domstarpību un nesaskaņu cēlonis ir fakts, ka reliģija ir pasludināta pretrunā ar zinātni. Starp zinātniekiem un reliģijas sekotājiem vienmēr ir bijuši strīdi un nesaskaņas, jo pēdējie ir pasludinājuši reliģiju par augstāku autoritāti pār zinātni un uzskatījuši zinātnisku vēstījumu par tādu, kas ir pretrunā ar reliģijas mācībām. Bahá'u'lláh paziņoja, ka reliģija ir pilnīgā saskaņā ar zinātni un saprātu. Ja reliģiskā pārliecība un doktrīna ir pretrunā ar saprātu, tā izriet no cilvēka ierobežotā prāta, nevis

no Dieva; tāpēc tas nav ticības cienīgs un nav pelnījis uzmanību; sirds tajā nerod mieru, un īsta ticība nav iespējama. Kā cilvēks var ticēt tam, ko viņš zina, ka tas ir pretrunā saprātam? Vai tas ir iespējams? Vai sirds var pieņemt to, ko saprāts noliedz? Saprāts ir cilvēka pirmā spēja, un Dieva reliģija ir saskaņā ar to. Bahá'u'lláh ir novērsis šo domstarpību un nesaskaņu veidu no cilvēces vidus un saskaņojis zinātni ar reliģiju, atklājot tīrās dievišķās īstenības mācības. Šis sasniegums ir īpašs vien Viņam šajā Dienā.

Vēl viens domstarpību un ķildu cēlonis ir reliģisko sektu un konfesiju veidošanās. Bahá'u'lláh teica, ka Dievs ir sūtījis reliģiju, lai iedibinātu cilvēces sadraudzību, nevis izraisītu strīdus un nesaskaņas, jo visas reliģijas pamatā ir cilvēces mīlestība. Ābrahāms pasludināja šo principu, Mozus aicināja visus to atzīt, Kristus to iedibināja, un Muḥammad vadīja cilvēci pēc šāda standarta. Tāda ir reliģijas īstenība. Ja mēs atmetīsim runas un pētīsim debesu mācības īstenību un iekšējo nozīmi, mēs novērosim vienu dievišķo cilvēces mīlestības pamatu. Nolūks ir tāds, ka reliģija ir iecerēta kā vienotības, mīlestības un sadraudzības, nevis nesaskaņu, naida un atsvešināšanās cēlonis. Cilvēks ir pametis dievišķās reliģijas pamatus un pieturējies pie akliem atdarinājumiem. Katra tauta ir turējusies pie saviem atdarinājumiem, un, tā kā tie ir pretrunīgi, ir izcēlusies karadarbība, asinsizliešana un cilvēces pamatu iznīcināšana. Patiesas reliģijas pamatā ir mīlestība un saskaņa. Bahá'u'lláh ir teicis: „Ja reliģija un ticība ir naidīguma un dumpja cēlonis, daudz labāk ir būt nereliģiozam, un būtu vēlams reliģijas iztrūkums; jo mēs vēlamies, lai reliģija būtu draudzības un sadraudzības cēlonis. Ja pastāv ienaids un naidīgums, priekšroka dodama reliģijas neesamībai." Tāpēc šo domstarpību likvidēšana ir īpaši izpaudusies Bahá'u'lláh, jo reliģija ir dievišķais līdzeklis pret cilvēku naidošanos un nesaskaņām. Taču, kad mēs padarām līdzekli par slimības cēloni, labāk būtu iztikt bez līdzekļa. 82:10

Citi cilvēku domstarpību avoti ir politiski, rasu un patriotiski aizspriedumi. Bahá'u'lláh tos ir atcēlis. Viņš ir teicis un ir sargājis savu apgalvojumu ar racionāliem pierādījumiem no Svētajām Grāmatām, ka cilvēce ir viena rase, zemes virsma ir viena 82:11

dzīvesvieta un ka šīm iedomātajām rasu barjerām un politiskajām robežām nav tiesiska pamata vai pamatojuma. Cilvēks tiek degradēts, kļūstot par savu ilūziju un pieņēmumu gūstekni. Zeme ir viena zeme, un to apņem viena atmosfēra. Dievs nav devis nekādu atšķirību vai priekšroku saviem cilvēkiem; bet cilvēks ir ielicis pamatu aizspriedumiem, naidam un nesaskaņām ar līdzcilvēkiem, uzskatot, ka tautības ir atšķirīgas pēc svarīguma un rases atšķiras pēc tiesībām un priekšrocībām.

82:12 Auglīgs nesaskaņu cēlonis bija valodu daudzveidība. Valodas funkcija ir nodot citam cilvēkam domu un mērķi. Tāpēc nav nozīmes tam, kādu valodu cilvēks runā vai lieto. Pirms sešdesmit gadiem Bahá'u'lláh iestājās par vienotu valodu kā dižāko vienotības līdzekli un starptautiskās saziņas pamatu. Viņš rakstīja dažādu tautu karaļiem un valdniekiem, iesakot visām valdībām sankcionēt un pieņemt vienu valodu. Saskaņā ar to katrai tautai papildus dzimtajai valodai jāiegūst arī vispārējā valoda. Tad pasaule būtu ciešā saziņā, apspriešanās kļūtu visaptveroša, un domstarpības runas dažādības dēļ tiktu novērstas.

82:13 Vēl viena Bahá'u'lláh mācība ir saistīta ar vispārējo mieru: ka visai cilvēcei ir jātiek atmodinātai un jāapzinās kara kaitējums, lai viņi saprastu miera priekšrocības un zinātu, ka miers ir no Dieva, savukārt karadarbība ir sātaniska. Cilvēkam ir jālīdzinās žēlsirdīgajam Dievam un jānovēršas no sātaniskām iegribām, lai visaptveroša būtu tiekšanās uz mieru, mīlestību un vienotību un lai izzustu kara nesaskaņas.

82:14 Arī vienlīdzības trūkums starp vīrieti un sievieti ir cilvēku domstarpību cēlonis. Bahá'u'lláh to ir nosaucis par būtisku nesaskaņu un šķirtības faktoru, jo, kamēr cilvēce joprojām ir nevienlīdzīgi iedalīta pēc tiesībām un svarīguma vīriešos un sievietēs, nevar nodibināt vienotību. Izcilā ķermenī nav iespējams, ka viens orgāns ir pilnīgs un cits – ar defektu. Lielajā cilvēku sabiedrībā nav iespējams izveidot vienotību un koordināciju, ja viena daļa tiek uzskatīta par nevainojamu, bet otra – par nepilnīgu. Kad abas daļas darbosies nevainojami, valdīs saskaņa. Dievs vīrieti un sievieti ir radījis līdzvērtīgu spēju ziņā. Viņš tos nav nošķīris. Sieviete nav sasniegusi vīrieša līmeni

cilvēka sasniegumos, jo trūkst iespēju un izglītības. Ja izglītības iespējas tiktu padarītas vienādas un līdzīgas, abu daļu – vīriešu un sieviešu – sasniegumi kļūtu vienādi. Dievs nav paredzējis starp viņiem nekādu atšķirību, kas varētu izraisīt nesaskaņas. Viņš visus ir apveltījis ar cilvēciskām spējām, un tas viss ir Viņa žēlastības izpausmes. Ja mēs sakām, ka vīrietis un sieviete atšķiras pēc radošām dotībām, tas ir pretrunā ar dievišķo taisnīgumu un nodomu. Abi ir cilvēki. Ja Dievs ir radījis vienu izcilu, bet otru – nepilnīgu, Viņš ir netaisns. Bet Dievs ir taisnīgs; visi ir nevainojami Viņa nodomā un radošajās dotībās. Pieņemt, ka radījums ir nepilnīgs, nozīmē paredzēt nepilnību visvarenajā Radītājā. Vispieņemamākā Dieva acīs ir dvēsele, kas izceļas ar Viņa īpašību un žēlastības sasniegšanu.

82:15 Mēs apsveram dievišķo plānu pasaules reliģisko sistēmu samierināšanai. Bahá'u'lláh ir teicis, ka, ja no katras atšķirīgās reliģiskās sistēmas tiktu izvēlēts viens saprātīgs loceklis un šie pārstāvji sanāktu kopā, lai izpētītu reliģijas īstenību, viņi nodibinātu starpreliģiju organizāciju, kuras izskatīšanai un izlīguma panākšanai varētu iesniegt visus strīdus un uzskatu atšķirības. Pēc tam šādus jautājumus varētu izsvērt un aplūkot no īstenības skatupunkta un atmest visus atdarinājumus. Ar šo metodi un procedūru visas sektas, konfesijas un sistēmas kļūtu vienoti.

82:16 Neapšaubiet tā praktiskumu un nebrīnieties. Tas ir paveikts un īstenots Persijā. Šajā valstī dažādu reliģiju piekritēji ir apvienojušies īstenības pētīšanā un vienojušies pilnīgā sadraudzībā un mīlestībā. Viņu starpā nepaliek nekādas nesaskaņu vai domstarpību pēdas; tagad tā vietā izpaužas pieķeršanās un vienotība. Viņi dzīvo kopā saskaņā un saticībā kā viena ģimene. Ķildas un nesaskaņas ir pagājušas; mīlestība un vienošanās ir stājušās ienaida un naidīguma vietā. Turklāt dvēseles, kas ir sekojušas Bahá'u'lláh un sasniegušas šo sadraudzības un piederības nosacījumu, ir musulmaņi, jūdaisti, kristieši, zoroastrieši, budisti, nestoriāņi, sunīti, šiīti un citi. Viņu starpā nav nesaskaņu. Tas ir pierādījums tam, ka ar praktiskiem līdzekļiem pasaules reliģiju piederīgajiem ir iespējams apvienoties. Atdarinājumi un aizspriedumi, kas

cilvēkus nošķīruši, ir tikuši atmesti, un viņus pilnīgā vienotībā ieskauj reliģijas īstenība. Kad cilvēka dvēseli apņem īstenība, kļūst iespējama mīlestība. Dievišķais mērķis reliģijā ir tīra mīlestība un vienošanās. Dieva pravieši apliecināja pilnīgu mīlestību pret visiem. Katrs paziņoja prieka vēsti par savu pēcteci, un katrs nākamais apstiprināja pravieša, kurš bija pirms Viņa, mācības un pravietojumus. Viņu mācībā un misijā nebija nekādu nesaprašanos vai domstarpību. Starp Viņu sekotājiem, kuri ir pazaudējuši no redzesloka īstenību un stingri turas pie atdarinājumiem, ir izcēlušās nesaskaņas. Ja atdarinājumi tiks izbeigti un cilvēku dvēselēs ienāks spoži mirdzošā īstenība, mīlestībai un vienotībai būs jāuzvar. Tā cilvēce tiks izglābta no strīdiem un kariem, kas valdījuši tūkstošiem gadu; domstarpības pāries un uzausīs vienotības gaisma. Apsveriet, kā visi Dieva pravieši tika vajāti un kādas grūtības viņi piedzīvoja. Jēzus Kristus izturēja ciešanas un pieņēma mocekļa nāvi pie krusta, lai aicinātu cilvēci uz vienotību un mīlestību. Kāds upuris gan var būt lielāks? Viņš ienesa pasaulē mīlestības un sadraudzības reliģiju. Vai mēs to lietosim cilvēces nesaskaņu, vardarbības un naida izraisīšanai?

82:17 Mozus tika vajāts un padzīts tuksnesī, Ābrahāms tika izraidīts, Muḥammad patvērās alās, Báb tika nogalināts un Bahá'u'lláh tika izsūtīts un ieslodzīts četrdesmit gadus. Tomēr viņi visi vēlējās sadraudzību un mīlestību starp cilvēkiem. Viņi pārcieta grūtības, cieta vajāšanas un nāvi mūsu dēļ, lai mūs varētu mācīt mīlēt cits citu un būt vienotiem un savienībā, nevis būt nesaskaņās un domstarpībās. Pietiks šo garo gadsimtu, kas nesaskaņu un naida dēļ pasaulē ir ienesuši tādas peripetijas un grūtības! Tagad – šajā spožajā gadsimtā – centīsimies pildīt Dieva gribu, lai mēs tiktu izglābti no šīm tumsas lietām un nonāktu neierobežotajā debesu gaismā, izvairoties no šķelšanās un sveicot cilvēces dievišķo vienesmi. Iespējams, ja Dievs vēlēs, šī zemes pasaule varētu kļūt par debesu spoguli, kurā mēs varam ieraudzīt dievišķības pēdu nospiedumus, un no mīlestības realitātes, kas mirdzētu cilvēku sirdīs, varētu atspīdēt jaunās radības pamatīpašības. Lai no Dieva gaismas un līdzības mūsos tiešām tiek pierādīts un liecināts, ka Dievs cilvēku ir radījis pēc sava tēla un līdzības.

Ak, mans Dievs! Ak, mans Dievs! Patiesi, es piesaucu Tevi un pazemīgi stāvu pie Tava sliekšņa, lūdzot, lai visas Tavas žēlastības nolaižas pār šīm dvēselēm. Izvēlies tās Tavai labvēlībai un Tavai patiesībai. 82:18

Ak Kungs! Apvieno un saisti kopā sirdis, vieno visas dvēseles un uzmundrini ikviena garu ar sava svētuma un vienesmes zīmēm. Ak Kungs! Liec šīm sejām mirdzēt no Tavas vienesmes gaismas. Stiprini savu kalpu gurnus kalpošanā Tavai valstībai. 82:19

Ak Kungs, Tu, kam piemīt bezgalīga žēlsirdība! Ak, piedošanas un apžēlošanas Kungs! Piedod mūsu grēkus, nesodi mūs par mūsu trūkumiem un palīdzi mums pievērsties Tavas žēlastības valstībai, piesaucot varenības un spēka valstību, pazemīgiem pret Tavu svētnīcu un padevīgiem Tavu pierādījumu godības priekšā. 82:20

Ak, Kungs Dievs! Dari mūs par jūras viļņiem, par dārza ziediem, vienotiem, saskaņotiem Tavas mīlestības veltēs. Ak Kungs! Izriez krūtis ar Tavas vienesmes zīmēm un dari visu cilvēci par zvaigznēm, kas spīd no vieniem un tiem pašiem godības augstumiem, kā nevainojamiem augļiem, kas aug Tavā dzīvības kokā. 82:21

Patiesi, Tu esi visuvaldītājs, Tas, kurš pastāv pats no sevis, dodošais, piedevējs, apžēlotājs, viszinīgais, viens radītājs. 82:22

– 83 –

1912. gada 15. jūlijā

Ārsta Floriāna Kruga un viņa kundzes māja

Adrese: *830 Park Avenue, New York*

Hovarda Maknata piezīmes

MAN IR liels prieks jūs redzēt. Jūsu sirdis apgaismo Bahá gaismas. Šī tikšanās patiesi ir dievišķa, debešķīga sapulce Dieva labvēlībā, jo mums nav cita mērķa kā tikai slavēt un sastapt Dievu. Lūgšana, kuru jūs tikko teicāt, ir pateicības lūgsna.

83:2 Ir dažādu veidu pateicība. Ir vārdiska pateicība, kas aprobežojas ar vienkāršu pateicības izteikšanu. Tai nav nozīmes, jo, iespējams, mēle var pateikties, kamēr sirds to neapzinās. Daudzi, kas pateicas Dievam, to dara šādi: viņu gars un sirds neapzinās pateicības. Tas ir tikai vārda lietojums, tāpat kā tad, kad tiekamies, saņemam dāvanu un pateicamies, izrunājot vārdus bez nozīmes. Var pateikt paldies tūkstoš reižu, kamēr sirds paliek nepateicīga, bez pateikšanas jūtām. Tāpēc vārdos izteiktā pateicība vien ir bezjēdzīga. Bet patiesa pateicība ir sirsnīga pateicība no sirds. Kad cilvēks, atbildot uz Dieva labvēlību, izrāda sirdsapziņas jūtas, sirds ir laimīga un gars ir uzmundrināts. Šīs garīgās jūtas ir ideāla pateicība.

83:3 Ir arī sirsnīga pateicība, kas izpaužas cilvēka darbos un rīcībā, kad viņa sirds ir pateicības pilna. Piemēram, Dievs ir piešķīris cilvēkam vadības dāvanu, un, pateicībā par šo diženo dāvanu, no viņa ir jānāk noteiktiem darbiem. Pateicība par Dieva dāvanām cilvēkam jāizrāda ar slavējamiem darbiem. Atbildot uz šīm veltēm, viņam ir jādara labi darbi, jābūt pašaizliedzīgam, mīlot Dieva kalpus, viņu labā upurējot pat dzīvību, izrādot laipnību pret visu radību. Viņam ir jābūt nošķirtam no pasaules, piesaistītam Abhá valstībai, viņa sejai jābūt mirdzošai, mēlei – daiļrunīgai, ausij – uzmanīgai, dienu un nakti viņam jācenšas iemantot Dieva labpatiku. Visam, ko viņš vēlas darīt, ir jābūt saskaņā ar Dieva labpatiku. Viņam ir jāievēro un jāredz, kāda ir Dieva griba, un jārīkojas tai atbilstoši. Nav šaubu, ka šādi slavējami darbi ir pateicība par Dieva labvēlību.

83:4 Padomājiet par to, cik pateicīgs cilvēks kļūst, kad viņš ir izdziedināts no slimības, ja cits cilvēks pret viņu izturas laipni, vai arī kad kāds veic kalpošanu, pat ja tam ir visnenozīmīgākās sekas. Ja mēs aizmirstam, ka mums šādi palīdzēts, tas liecina par nepateicību. Tad var teikt, ka ir izrādīta sirsnīga laipnība, bet mēs esam nepateicīgi un nenovērtējam šo mīlestību un labvēlību. Fiziski un garīgi mēs esam iegremdēti Dieva labvēlības jūrā. Viņš ir nodrošinājis mūsu ēdienus, dzērienus un citas vajadzības; no visām pusēm mūs aptver Viņa labvēlība. Cilvēkam nodrošinātā iztika ir svētība. Redze, dzirde un visas

viņa spējas ir brīnišķīgas dāvanas. Šīs svētības ir neskaitāmas; lai cik daudzas no tām pieminētu, tās vienalga ir bezgalīgas. Arī garīgās svētības ir bezgalīgas – gars, apziņa, domas, atmiņa, uztvere, idejas un citas dotības. Ar tām Viņš mūs ir vadījis, un mēs ieejam Viņa valstībā. Viņš mūsu priekšā ir atvēris visa labā durvis. Viņš ir mums nodrošinājis mūžīgu godību. Viņš mūs ir aicinājis uz debesu valstību. Viņš mūs ir apdāvinājis ar Dieva veltēm. Katru dienu viņš sludina jaunas prieka vēstis. Katru stundu nolaižas svaigas veltes.

Padomājiet, kā visi cilvēki guļ, un jūs esat nomodā. Viņi ir miruši, un jūs esat dzīvi, pateicoties Svētā Gara dvašai. Viņi ir akli, kamēr jūs esat apveltīti ar uztverošu redzi. Viņiem ir liegta Dieva mīlestība, bet jūsu sirdīs tā pastāv un kvēlo. Apsveriet šīs dāvanas un labvēlību. 83:5

Tāpēc, pateicībā par tām, jums jārīkojas saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību. Jums ir jāizlasa vēstuļraksti – „Apslēptie vārdi",[37] „Mirdzumi", „Prieka vēsts"[38] – visi svētie izteikumi, un jārīkojas saskaņā ar tiem. Tā ir patiesa pateicība – dzīvot saskaņā ar šiem izteikumiem. Tā ir patiesa pateicība un dievišķā velte. Tā ir pateicība un Dieva pagodināšana. 83:6

Es ceru, ka jūs visi to sasniegsit, ievērosiet šīs Dieva veltes un būsiet vērīgi. Es ceru, ka varu doties prom no Ņujorkas ar laimīgu sirdi, un mana sirds ir laimīga, kad Dieva draugi mīl cits citu, kad viņi visiem cilvēkiem izrāda Dieva žēlsirdību. Ja es to redzēšu, es laimīgs došos prom. 83:7

Sveicieni! 83:8

• • •

1912. gada 23.–25. jūlijā

ʻAbdu'l-Bahá runas Bostonā

– 84 –

1912. gada 23. jūlijā

Viesnīca „Victoria“

Adrese: *Hotel Victoria, Boston, Massachusetts*

Ednas Makkinijas piezīmes

BAHĀJIEŠI nedrīkst iesaistīties politiskās kustībās, kas izraisa dumpi. Viņiem jāinteresējas par kustībām, kas veicina likumību un kārtību. Pašlaik Persijā bahājiešiem nav nekādas dalības revolucionārajos satricinājumos, kas beidzās ar nelikumībām un sacelšanos. Neskatoties uz to, bahājietis var ieņemt politisku amatu un būt ieinteresēts pareizajā politikā. Ministri, valsts amatpersonas un ģenerālgubernatori Persijā ir bahājieši, un daudzi citi bahājieši ieņem valdības amatus; bet nekur visā pasaulē Bahá'u'lláh sekotājiem nevajadzētu iesaistīties nemiera cēlāju kustībās. Piemēram, ja šeit, Amerikā, notiek sacelšanās, kuras mērķis ir izveidot despotisku valdību, bahājiešiem nevajadzētu tajā iesaistīties.

Saskaņā ar tās likumu priekšrakstiem un regulējumiem, 84:2
bahāju Lieta aptver visus ekonomiskos un sociālos jautājumus. Bahāju gara būtība ir tāda, ka, lai izveidotu labāku sabiedrisko iekārtu un ekonomisko stāvokli, ir jāievēro valdības likumi un principi. Saskaņā ar likumiem, kas pārvalda pasauli, sociālisti var pamatoti pieprasīt cilvēktiesības, taču nepielietojot spēku un vardarbību. Valdības iedzīvinās šos likumus, ieviešot taisnīgu likumdošanu un ekonomiku, lai visa cilvēce varētu baudīt pilnu labklājības un iespeju mēru; bet tas vienmēr notiks saskaņā ar tiesisko aizsardzību un procedūru. Bez pārvaldes ar likumdošanas varu, tiesības un prasības cieš neveiksmi, un nevar tikt īstenota sociālā atbalsta sistēma. Mūsdienās pretenzijas metode ir streiks un spēka pielietošana, kas ir acīmredzami nepareiza un iznīcina cilvēcības pamatus. Likumā un normatīvajos aktos ir jānosaka likumīgas tiesības un prasības.

84:3 Kamēr tūkstošiem cilvēku apsver šos jautājumus, mums ir svarīgāki mērķi. Visa ekonomiskā stāvokļa pamati pēc būtības ir dievišķi un saistīti ar sirds un gara pasauli. Tas ir pilnībā izskaidrots bahāju mācībā, un bez tās principu zināšanām nav iespējams panākt ekonomiskā stāvokļa uzlabošanos. Bahājieši nodrošinās šo uzlabojumu un attīstību, bet ne ar dumpi un ķeršanos pie fiziska spēka – nevis ar karu, bet ar labklājību. Sirdīm ir jābūt tik ļoti sapludinātām, mīlestībai jākļūst tik dominējošai, ka bagātie labprāt sniegtu palīdzību nabadzīgajiem un veiktu pasākumus, lai pastāvīgi iedibinātu šīs ekonomiskās korekcijas. Ja tas tiks paveikts šādā veidā, tas būs slavējami, jo tad tas notiks Dieva dēļ un Viņa kalpošanas ceļā. Piemēram, pilsētas bagātie iedzīvotāji itin kā teiks: „Nav ne taisnīgi, ne likumīgi, ka mums pieder liela bagātība, kamēr šajā kopienā valda ārkārtīga nabadzība," un tad labprātīgi atdos savu bagātību nabadzīgajiem, paturot sev tikai tik daudz, cik viņiem sniegs iespējas ērti dzīvot.

84:4 Tāpēc centieties viest sirdīs mīlestību, lai tās kļūtu mirdzošas un starojošas. Kad spīdēs šī mīlestība, tā iespiedīsies citu sirdīs gluži tāpat, kā šī elektriskā gaisma apgaismo apkārtni. Kad būs nostiprinājusies Dieva mīlestība, tiks īstenots viss pārējais. Tas ir visas ekonomikas patiesais pamats. Pārdomājiet to. Centieties kļūt par dvēseļu pievilkšanās cēloni, nevis piespiest prātus. Parādiet cilvēkiem patiesu ekonomiku. Parādiet, kas ir mīlestība, kas ir laipnība, kas ir patiesa atsacīšanās un dāsnums. Tas ir vissvarīgākais, kas jums jādara. Rīkojieties saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību. Visas Viņa grāmatas tiks tulkotas. Tagad ir īstais laiks dzīvot saskaņā ar Viņa vārdiem. Lai jūsu darbi ir patiesais to nozīmes tulkojums. Sirdis nepiesaistīs ekonomiskie jautājumi. Tās piesaistīs tikai Dieva mīlestība. Ekonomiskie jautājumi ir interesanti; tomēr spēks, kas saviļņo, valda pār cilvēku sirdīm un pievelk tās, ir Dieva mīlestība.

– 85 –

1912. gada 24. jūlijā

Teozofijas biedrība Kensingtonā

Adrese: *The Kensington, Exeter and Boylston Streets, Boston, Massachusetts*

Ednas Makkinijas piezīmes

EKSISTENCES pasaulē nav nekā tik svarīga kā gars, nekā tik būtiska kā cilvēka gars. Cilvēka gars ir viscildenākā no parādībām. Cilvēka gars ir cilvēka un Dieva tikšanās. Cilvēka gars ir cilvēka dzīvības dzinējspēks un visu cilvēcisko tikumu kopīgs centrs. Cilvēka gars ir šīs pasaules garīgās apgaismības cēlonis. Pasauli var pielīdzināt ķermenim; cilvēks ir šī ķermeņa gars, jo pasaules gaisma ir cilvēka gars. Cilvēks ir pasaules dzīvība, un cilvēka dzīvība ir gars. Pasaules laime ir atkarīga no cilvēka, un cilvēka laime ir atkarīga no gara. Pasauli var pielīdzināt lampas kupolam, bet cilvēks ir gaisma. Pašu cilvēku var pielīdzināt lampai; viņa gars ir gaisma lukturī. Tāpēc mēs runāsim par šo garu.

Pasaules filozofi tiek iedalīti divās kategorijās: materiālisti, 85:2
kas noliedz garu un tā nemirstību, un dievišķie filozofi, Dieva gudrie, patiesie iluminēti, kas tic garam un tā turpināšanai pēc tam. Senie filozofi mācīja, ka cilvēks sastāv tikai no materiālajiem elementiem, kas veido viņa šūnu struktūru, un, kad šis sastāvs tiek sadalīts, cilvēka dzīvība izmirst. Viņi sprieda, ka cilvēks ir tikai ķermenis, un no šī elementārā sastāva ir izcēlušies orgāni un to funkcijas, maņas, spēki un īpašības, kas raksturo cilvēku, un ka tie pilnībā izzūd kopā ar fizisko ķermeni. Tas ir praktiski visu materiālistu apgalvojums.

Dievišķie filozofi sludina, ka cilvēka gars ir mūžīgi dzīvs un 85:3
mūžīgs, un materiālistu iebildumu dēļ šie Dieva gudrie vīri ir izstrādājuši racionālus pierādījumus, kas apstiprina viņu apgalvojuma pamatotību. Tā kā materiālistiskie filozofi noliedz

Dieva grāmatas, Svēto Rakstu demonstrēšana viņiem nav pierādījums, un ir nepieciešami materiālistiski pierādījumi. Atbildot uz tiem, dievišķo zināšanu vīri ir teikuši, ka visas esošās parādības var sadalīt pakāpēs vai valstīs, kuras pakāpeniski klasificē kā minerālus, augus, dzīvniekus un cilvēkus, un katrai no tām ir sava funkcijas un saprāta pakāpe. Aplūkojot minerālu, mēs atklājam, ka tas eksistē un tam piemīt pievilkšanās jeb savienošanās spēks. Augiem piemīt minerāla īpašības, kā arī palielināšanās īpasība jeb augšanas spēks. Tāpēc ir skaidrs, ka augu valsts ir pārāka par minerālu valsti. Dzīvnieku valstij savukārt piemīt minerālu un augu īpašības, kā arī piecas uztveres maņas, kuras iztrūkst zem tās esošajām valstīm. Tāpat zemākajās valstīs nepastāv arī dzīvniekam piemītošais atmiņas spēks.

85:4 Tāpat kā dzīvnieks ir cēlāks par augu un minerālu, tā cilvēks ir pārāks par dzīvnieku. Dzīvniekam trūkst ideālu – tas ir, tas ir dabas pasaules gūstā un nesaskaras ar to, kas atrodas dabas dzīlēs un pāri tās robežām; tas ir bez garīgas uztveres, bez apziņas tieksmēm, tas neapzinās Dieva pasauli un nespēj novirzīties no dabas likuma. Ar cilvēku ir savādāk. Cilvēku apņem apziņas starojums; viņam ir uztvere, ideāli un viņš spēj atklāt Visuma noslēpumus. Visas nozares, izgudrojumi un iekārtas, kas aptver mūsu ikdienu, savulaik bija slēpti dabas noslēpumi, bet cilvēka īstenība iekļuva tajos un padarīja tos par padotajiem saviem mērķiem. Saskaņā ar dabas likumiem tiem bija jāpaliek snaudošiem un slēptiem; bet cilvēks, pārspējis šos likumus, atklāja šos noslēpumus un izveda tos no neredzamās pasaules zināmā un redzamā sfērā. Cik brīnišķīgs ir cilvēka gars! Viens no dabas parādību noslēpumiem ir elektrība. Cilvēks ir atklājis šo neierobežoto spēku un padarījis to par gūstekni savai lietošanai. Cik daudziem dabas noslēpumiem ir piekļūts un tie tikuši atklāti! Kolumbs, atrodoties Spānijā, atklāja Ameriku. Cilvēks ir precīzi noteicis, ka Saule nekustas, kamēr Zeme griežas ap to. Dzīvnieks to nevar izdarīt. Cilvēks mirāžu uztver kā ilūziju. Tas nav dzīvnieka spēkos. Dzīvnieks var izzināt tikai caur sajūtu iespaidiem un nevar aptvert intelektuālo īstenību. Dzīvnieks nevar uztvert domu spēku. Tas ir abstrakts intelektuāls jautājums

un neaprobežojas tikai ar maņām. Dzīvnieks nespēj zināt, ka Zeme ir apaļa. Īsāk sakot, abstraktas intelektuālas parādības ir cilvēka spējas. Visa radība, kas ir zemāka par cilvēku valsti, ir dabas gūstā; tā nevar ne mazākajā mērā novirzīties no dabas likumiem. Bet cilvēks izrauj no dabas rokas valdīšanas zobenu un lieto to uz dabas galvas. Piemēram, cilvēkam dabiski ir iecerēts dzīvot uz zemes, taču cilvēka gara spēks uzvar šo ierobežojumu, un viņš paceļas augstumos lidmašīnās. Tas ir pretrunā ar dabas likumu un prasībām. Viņš lielā ātrumā kuģo pa okeānu un ienirst tajā zemūdenēs. Viņš iesloga cilvēka balsi fonogrāfā un acumirklī sazinās no Austrumiem uz Rietumiem. Tās ir lietas, par kurām mēs zinām, ka tās ir pretrunā ierobežojumiem, kas izriet no dabiskajiem likumiem. Cilvēks uzveic dabu, savukārt minerāli, augi un dzīvnieki ir bezpalīdzīgi pakļauti tai. To var izdarīt tikai ar gara spēku, jo gars ir īstenība.

Tomēr fiziskajos spēkos un sajūtās cilvēks un dzīvnieks ir 85:5
partneri. Patiesībā dzīvnieks jutekļu uztverē bieži ir pārāks par cilvēku. Piemēram, dažu dzīvnieku redze ir ļoti asa, bet citiem visasākā ir dzirde. Padomājiet par suņa instinktiem: cik lielā mērā tie ir pārāki par cilvēka instinktiem. Bet, lai arī dzīvniekam ar cilvēku ir kopīgas fiziskās īpašības un maņas, cilvēkam ir dāvāts garīgs spēks, kura dzīvniekam nav. Tas ir pierādījums tam, ka cilvēkā ir kaut kas augstāks par dzīvnieka dotumiem – cilvēku valstij raksturīgās spējas un tikumi, kuru iztrūkst zemākajās eksistences valstīs. Tas ir cilvēka gars. Visi šie brīnišķīgie cilvēku sasniegumi ir saistīti ar cilvēka gara iedarbīgumu un caurstrāvojošo spēku. Ja cilvēks būtu zaudējis šo garu, neviens no šiem sasniegumiem nebūtu iespējams. Tas ir tikpat acīmredzams kā saule pusdienlaikā.

Visi materiālās radības organismi ir veidola vai formas 85:6
ierobežoti. Proti, katrai radītajai materiālajai būtnei ir sava forma; tai nevar būt divas formas vienlaikus. Piemēram, ķermenis var būt sfērisks, trīsstūrveida vai kvadrātveida; bet tas nevar būt divās no šīm formām vienlaikus. Tas var būt trīsstūrveida, bet, lai tas kļūtu kvadrātveida, tam vispirms ir jāatbrīvojas no trīsstūra formas. Pilnīgi neiespējami, ka tas būtu abi vienlaicīgi. Tāpēc

materiālo organismu īstenībā ir redzams, ka nevar vienlaikus pieņemt dažādas formas. Savukārt cilvēka garīgajā īstenībā var vienlaikus aptvert visas ģeometriskās figūras, savukārt fiziskajā īstenībā ir jāatsakās no viena veidola, lai būtu iespējams cits. Šis ir pārmaiņu un pārveides likums, un pārmaiņas un pārveide ir mirstības priekšvēstneši. Ja nebūtu šīs formas maiņas, parādības būtu nemirstīgas; bet, tā kā dabas pasaule ir pakļauta pārveidei, tā ir mirstīga. Savukārt, cilvēka īstenībai piemīt visi tikumi; viņam nav jāpieņem viens veidols cita vietā, kā tas ir vienkāršiem fiziskiem ķermeņiem. Tāpēc šajā īstenībā nav pārmaiņu vai pārveides; tā ir nemirstīga un nezūdoša. Cilvēka ķermenis var atrasties Amerikā, kamēr viņa gars nopūlas un strādā Tālajos Austrumos, atklāj, organizē un plāno. Kamēr viņš ir aizņemts ar valdīšanu, likumu pieņemšanu un ēkas celtniecību Krievijā, viņa ķermenis joprojām atrodas šeit – Amerikā. Kas ir šī vara, kas, neskatoties uz to, ka tā ir iemiesota Amerikā, vienlaikus darbojas Austrumos, rīkojot, graujot, ceļot? Tas ir cilvēka gars. Tas ir neapgāžami.

85:7 Kad vēlaties pārdomāt vai apsvērt kādu lietu, jūs it kā sevī apspriežaties. Jūs sakāt: vai man to darīt vai nedarīt? Vai labāk ir doties šajā ceļojumā vai arī to atcelt? Ar ko gan jūs apspriežaties? Kurš ir jūsos, kas izlemj šo jautājumu? Noteikti ir kāds īpašs spēks – saprātīgs ego. Ja tas neatšķirtos no jūsu ego, jūs ar to neapspriestos. Tas ir dižāks par domāšanas spēju. Tas ir jūsu gars, kas jūs māca, sniedz padomu un lemj par lietām. Kurš ir tas, kas izjautā? Kurš ir tas, kas atbild? Nav šaubu, ka tas ir gars un ka tajā nav nekādu izmaiņu vai transformāciju, jo tas nav elementu salikums, un viss, kas nesastāv no elementiem, ir mūžīgs. Pārmaiņas un pārveidošanās ir savienojumu īpatnības. Garā nav pārmaiņu un pārveidošanās. Kā pierādījums tam ķermeņa locekļi var kļūt novājināti. Tie var tikt atdalīti, vai kāds no locekļiem var būt rīcībnespējīgs. Viss ķermenis var būt paralizēts; tomēr prāts un gars vienmēr paliek tāds pats. Prāts izlemj; doma ir nevainojama; tomēr roka ir nokaltusi, pēdas kļuvušas nederīgas, mugurkauls paralizēts, un vispār nav muskuļu kustību, bet gars ir tādā pašā stāvoklī. Apcērtiet vesela cilvēka locekļus; viņa gars

netiek sadalīts. Amputējiet viņa pēdas; viņa gars paliek turpat. Viņš var kļūt klibs; gars netiek ietekmēts. Gars vienmēr ir tāds pats; jūs nevarat novērot nekādas izmaiņas vai pārvērtības, un, tā kā nav pārmaiņu vai pārveidošanās, tas ir nezūdošs un pastāvīgs.

Iedomājieties cilvēku miega stāvoklī; ir skaidrs, ka visas viņa 85:8
ķermeņa daļas un locekļi ir dīkstāvē, ir nefunkcionāli. Viņa acs neredz, auss nedzird, viņa kājas un rokas ir nekustīgas; un tomēr sapņu pasaulē viņš redz, dzird, runā, staigā, var pat lidot lidmašīnā. Tāpēc kļūst skaidrs, ka, kaut arī ķermenis ir miris, gars tomēr ir dzīvs un pastāvīgs. Nē, kad cilvēka ķermenis guļ, uztvere var būt stiprāka, lidojums var būt augstāks, dzirde var būt asāka; visas funkcijas darbojas, tomēr ķermenis ir apstājies. Tā nu tas ir pierādījums tam, ka cilvēkā ir gars, un šim garam nav atšķirības, vai ķermenis ir aizmidzis vai arī pilnīgi miris un zudis. Garu šie apstākļi nedara nespējīgu; tā pastāvēšana tam nav laupīta; tā pilnība tam nav laupīta. Pierādījumu ir daudz, tie ir neskaitāmi.

Tie visi ir racionāli pierādījumi. Neviens tos nevar atspēkot. 85:9
Tā kā mēs esam parādījuši, ka ir gars un ka šis gars ir pastāvīgs un nezūdošs, mums jācenšas par to mācīties. Lai jūs uzzinātu par tā spēku, steidzieties padarīt to dievišķu, lai tas kļūtu svētīts un svēts, un padariet to par pašu pasaules gaismu, kas apgaismo Austrumus un Rietumus.

– 86 –

1912. gada 25. jūlijā

Viesnīca „Victoria“

Adrese: *Hotel Victoria, Boston, Massachusetts*

Ednas Makkinijas piezīmes

ES ĻOTI priecājos šodien jūs te sagaidīt. Šī ir otrā reize, kad pār Bostonu tiek plūst Dieva vēsma. Es gaidu šī apmeklējuma rezultātus un ceru, ka mana ierašanās nebūs neauglīga. Es sagaidu šādus rezultātus: atsevišķa dvēsele tiks atbrīvota no egoisma un savām vēlmēm, no sātanisko pamudinājumu verdzības. Lai siržu

spoguļi tiek attīrīti no putekļiem tā, ka tajos atspīdētu Patiesības Saule.

86:2 Cilvēkam ir divu veidu uztvere: dabiskās emocijas, kas ir kā putekļi uz spoguļa, un garīgā uztvere, kas ir žēlsirdīgās un debešķās īpašības.

86:3 Ir kāds spēks, kas attīra spoguli no putekļiem un pārvērš tā atspulgu spēcīgā spožumā un starojumā, lai garīgās tieksmes varētu šķīstīt sirdis un debesu dāvanas – tās svētīt. Kas ir putekļi, kas aizsedz spoguli? Tā ir pieķeršanās pasaulei, skopums, skaudība, greznības un komforta mīlestība, augstprātība un pašlabuma meklēšana – tie ir putekļi, kas neļauj spogulī atspīdēt Īstenības Saules stariem. Ir vainojamas dabiskās emocijas, kas ir kā rūsa, kas atņem sirdij Dieva veltes. Taču sirsnība, taisnīgums, pazemība, atsacīšanās un mīlestība pret dievticīgajiem attīrīs spoguli un padarīs to mirdzošu, pateicoties atstarotajiem Patiesības Saules stariem.

86:4 Es ceru, ka jūs apsvērsiet šo jautājumu, lai jūs varētu meklēt nepilnības sevī un nedomāt par neviena cita nepilnībām. Ar visu savu spēku tiecieties atbrīvoties no nepilnībām. Nevērīgas dvēseles vienmēr meklē vainas citos. Ko liekulis var zināt par citu kļūdām, ja viņš ir akls pret savējām? Tāda ir vārdu nozīme *Septiņās ielejās*.[39] Tas ir cilvēka uzvedības ceļvedis. Kamēr cilvēks pats neatrod savas kļūdas, viņš nekad nevar kļūt nevainojams. Cilvēkam nekas nav auglīgāks kā savu trūkumu apzināšana. Svētītā Pilnība saka: „Es brīnos par cilvēku, kurš neatrod sevī nepilnības."

• • •

1912. gada 5.–6. augusts

ʻAbdu'l-Bahá runas Dublinā

– 87 –

1912. gada 5. augustā

Viesu nams „Dublin Inn“

Adrese: *Dublin Inn, Dublin, New Hampshire*

Hovarda Maknata piezīmes

KRISTIEŠI ir pieķērušies evaņģēliju izteikumam, ka Kristus nāca no debesīm, burtiskai interpretācijai. Tāpat arī jūdi Viņa izpausmes laikā turējās pie ārējas un redzamas cerības uz pravietojumu piepildījumu. Viņi teica: „Mesija parādīsies no debesīm. Šis vīrs nāca no Nācaretes; mēs zinām viņa māju; mēs zinām viņa vecākus un viņa ļaudis. Tas, ka viņš nokāpis no debesīm, ir tikai baumas; tās nevar pierādīt.“

87:2 Evaņģēlija tekstā teikts, ka Viņš nāca no debesīm, kaut arī fiziski bija dzimis no mātes. Nozīme ir tāda, ka Kristus dievišķā īstenība bija no debesīm, bet ķermenis dzima no Marijas. Tāpēc Viņš nāca saskaņā ar Svētās Grāmatas pravietojumiem un tāpat saskaņā ar dabiskajiem likumiem – Viņa īstenība bija no debesīm, Viņa miesa bija no zemes. Kā Viņš nāca iepriekš, tādā pašā veidā Viņam jānāk arī šoreiz. Bet daži ceļ iebildumus, teikdami: „Mums tas ir burtiski jāpierāda ar maņu palīdzību.“

87:3 Kristus īstenība vienmēr bija debesīs un vienmēr tur būs. Tāds ir evaņģēliju tekstu nolūks. Jo, kamēr Jēzus Kristus staigāja pa zemi, Viņš sacīja: „.. tas, kas no debesīm nokāpis – Cilvēka Dēls.“[40] Tāpēc pieturēšanās pie burtiska skaidrojuma un Svēto Grāmatu teksta redzamā piepildījuma ir vienkārši senču formu un uzskatu atdarināšana; jo, kad mēs uztveram Kristus īstenību, šie teksti un izteikumi kļūst skaidri un lieliski savienojami viens ar otru. Ja mēs neuztveram īstenību, mēs nevaram saprast Svēto Grāmatu nozīmi, jo šīs nozīmes ir simboliskas un garīgas, piemēram, Lācara augšāmcelšana, kam ir garīgs izskaidrojums. Vispirms mums ir jānoskaidro fakts, ka Dieva spēks ir bezgalīgs, neierobežots un ka tas spēj paveikt jebko.

Otrkārt, mums ir jāsaprot Kristus vārdu par mirušajiem. Kāds 87:4
māceklis ieradās pie Kristus un lūdza atļauju iet un apglabāt viņa tēvu. Viņš atbildēja: „Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus ..“[41] Tāpēc Kristus ir apzīmējis par mirušiem dažus, kas vēl dzīvoja, tas ir, lai jūsu tēvu apglabā dzīvie mirušie, garīgi mirušie. Viņi bija miruši, jo neticēja Kristum. Kaut arī viņi bija fiziski dzīvi, viņi bija garīgi miruši. Tā ir Kristus vārdu nozīme: „Kas piedzimis no miesas, ir miesa, un, kas piedzimis no Gara, ir gars.“[42] Viņš ar to domāja, ka tie, kas vienkārši dzimuši no cilvēka ķermeņa, ir garīgi miruši, bet tie, kurus atdzīvinājusi Svētā Gara dvaša, ir dzīvie un mūžīgi dzīvi. Tās ir paša Kristus interpretācijas. Pārdomājiet tās, un Svēto Grāmatu jēga kļūs skaidra kā saule pusdienlaikā.

Svētajām grāmatām ir sava īpašā terminoloģija, kas ir jāzina 87:5
un jāsaprot. Ārstiem ir savi savdabīgi termini; arhitektiem, filozofiem ir savi raksturīgie izteicieni; dzejniekiem ir savas frāzes; un zinātniekiem – sava valodas terminoloģija. Svētajos Rakstos mēs lasām, ka Ciāna dejo. Ir skaidrs, ka tam ir cita interpretācija, kas nav burtiska. Tas nozīmē, ka Ciānas ļaudis priecāsies. Jūdi teica, ka Kristus nav Mesija, bet gan Antikrists, jo viena no Mesijas atnākšanas zīmēm bija Ciānas kalna dejošana, kas vēl nebija notikusi. Patiesībā, kad Kristus parādījās, ne tikai Ciānas kalns, bet gan visa Palestīna dejoja un priecājās. Vēl Svētajos Rakstos ir teikts: „.. un visi lauka koki sitīs plaukstas!“[43] Tas ir simboliski. Katrā valodā ir termini un lietojuma izteicieni, kurus nevar uztvert burtiski. Piemēram, Austrumu zemēs ir pieņemts teikt: „Kad mans draugs ienāk mājā, durvis un sienas sāka dziedāt un dejot.“ Persijā mēdz teikt: „Ķerties pie galvas“, kas nozīmē nodarboties ar lietu saskaņā ar tās nosacījumiem un pielietojumu. Visiem šiem teicieniem ir cita un iekšēja nozīme.

Jūs jautājat par kristīgās zinātnes ārstēšanas un dziedināšanas 87:6
apstiprināšanu. Garam ir īpaša ietekme; lūgšanai piemīt garīga iedarbība. Tādēļ mēs lūdzam: „Ak, Dievs! Dziedini šo slimnieku!“ Iespējams, Dievs to sadzirdēs. Nav svarīgi, kas lūdz. Dievs atsauksies uz ikviena sava kalpa lūgšanu, ja šo lūgšanu ir izsaukusi patiesa vajadzība. Viņa žēlastība ir visaptveroša un

bezgalīga. Viņš atbild uz visu savu kalpu lūgšanām. Viņš atbild pat uz maza stādiņa lūgšanu. Iespējams, šis mazais stādiņš lūdzas: „Ak Dievs! Sūti man lietu!“ Dievs atbild uz stādiņa lūgšanu, un tas izaug liels. Dievs atbild ikvienai savai radībai. Viņš jau iepriekš atbild uz lūgšanām. Vai gan pirms piedzimšanas šajā pasaulē mēs nelūdzām: „Ak Dievs! Dod man māti; dod man divas spoža piena strūklakas; attīri gaisu, lai varu to elpot; dod man atpūtu un mierinājumu; sagatavo ēdienu manai iztikai un dzīvošanai“? Vai mēs iepriekš nelūdzāmies par šīm vajadzīgajām svētībām, pirms bijām radīti? Vai tad, kad mēs ieradāmies šajā pasaulē, mēs nepieredzējām atbildes uz savām lūgšanām? Vai mēs neatradām māti, tēvu, pārtiku, gaismu, mājas un visas citas vajadzības un svētības, kaut arī tieši tās nelūdzām? Tāpēc ir dabiski, ka Dievs mums dos, kad mēs Viņam lūgsim. Viņa žēlastība ir visaptveroša.

87:7 Bet mēs lūdzam lietas, ko dievišķā gudrība mums nenovēl, un uz mūsu lūgšanu nav atbildes. Viņa gudrība nepieļauj to, ko mēs vēlamies. Mēs lūdzam: „Ak Dievs! Padari mani turīgu!“ Ja uz ikvienu šādu lūgšanu tiktu atbildēts, cilvēku lietas būtu strupceļā. Nebūtu vairs neviena, kas strādātu ielās, nebūtu neviena, kas apstrādātu augsni, nebūtu neviena, kas būvētu, neviena, kas vadītu vilcienus. Tāpēc ir skaidrs, ka mums nebūtu labi, ja uz visām lūgšanām tiktu atbildēts. Tiktu sajauktas pasaules lietas, sagrautas enerģijas un kavēts progress. Bet uz jebkādu tādu lietu lūgšanu, kas ir saskaņā ar dievišķo gudrību, Dievs atbildēs. Noteikti!

87:8 Piemēram, ļoti vārgs pacients var lūgt ārstam dot viņam pārtiku, kas būtu nemaldīgi bīstama viņa dzīvībai un veselības stāvoklim. Viņš var lūgt gaļas cepeti. Ārsts izturas laipni un viedi. Viņš zina, ka tas būtu bīstami viņa pacientam, tāpēc atsakās to atļaut. Ārsts ir žēlīgs; pacients ir nezinošs. Pateicoties ārsta rūpēm pacients atveseļojas; viņa dzīvība ir izglābta. Tomēr pacients var izsaukties, ka ārsts ir nelaipns un nav labs, jo atsakās atsaukties uz viņa lūgumu.

87:9 Dievs ir žēlsirdīgs. Savā žēlastībā Viņš atbild uz visu savu kalpu lūgšanām, kad saskaņā ar Viņa augstāko gudrību tas ir nepieciešams.

– 88 –

1912. gada 6. augustā

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *Dublin, New Hampshire*

Hovarda Maknata piezīmes

ŠODIEN baudām mērenu laiku. Tā kā klāt ir daudz svešinieku, atbildēsim uz jautājumiem.

Jautājums: Vai visi kristieši nav bahājieši? Vai ir kāda atšķirība? 88:2

Atbilde: Kad kristieši rīkojas saskaņā ar Kristus mācību, viņus 88:3 sauc par bahājiešiem. Jo kristietības un Bahá'u'lláh reliģijas pamati ir viens vesels. Visu dievišķo praviešu un svēto grāmatu pamati ir viens. Atšķirība starp tām ir tikai terminoloģijas ziņā. Katrs pavasaris ir identisks iepriekšējam pavasarim. Atšķirība starp tiem ir tikai kalendārā – 1911., 1912. gads un tā tālāk. Tāpēc atšķirība starp kristieti un bahājieti ir šāda: kādreiz bija pavasaris, un tagad ir pavasaris. Citu atšķirību nav, jo pamati ir vienādi. Ikviens, kurš rīkojas pilnīgi saskaņā ar Kristus mācību, ir bahājietis. Mērķis ir kristieša pamata nozīme, nevis tikai vārds. Mērķis ir pati saule, nevis rītausmas vietas. Jo, kaut arī Saule ir viena, tās rītausmas sākumu ir daudz. Mēs nedrīkstam dievināt rītausmas vietas; mums jāpielūdz saule. Mums ir jāgodina reliģijas īstenība, nevis akli jāturas pie apzīmējuma „kristietība". Īstenības Saule ir jāgodina, un tai jāseko. Mums jāmeklē rozes aromāts no jebkura ziedoša krūma – Austrumu vai Rietumu. Esiet gaismas meklētāji, neatkarīgi no tā, no kuras laternas tā spīd. Neesiet laternas mīļotāji. Kādreiz gaisma spīdējusi no laternas Austrumos, tagad Rietumos. Ja tā nāk no ziemeļiem, dienvidiem, vienalga no kuras puses, sekojiet gaismai. Nosaukšu kādu piemēru. Kāds cilvēks piešķīra monētu pieciem ubagiem. Viņi nolēma to iztērēt pārtikai. Anglis teica: „Buy grapes" („Pērciet vīnogas"). Turks gribēja *uzum*, arābs *'anab*, grieķis *stafi'li*, persietis *angúr*. Nesaprotot cits cita valodu, viņi strīdējās

un cīkstējās. Pienāca svešinieks. Viņš zināja visas piecas valodas. Viņš teica: „Dodiet man monētu. Es nopirkšu to, ko vēlaties." Kad viņš viņiem atnesa vīnogas, viņi visi bija apmierināti. Viņi gribēja vienu un to pašu, atšķīrās tikai nosaukums. Īsumā: kad reliģiju starpā uzausīs īstenība, visi būs vienoti un samierināti.

88:4 *Jautājums:* Vai 'Abdu'l-Bahá uzskata, ka Amerikā kristietība netiek ievērota un īstenota?

88:5 *Atbilde:* Ar to es domāju, ka tā ir pilnībā jāīsteno un jādzīvo saskaņā ar to. Cilvēkam ir vajadzīgas acis, ausis, rokas, galva, kājas un dažādi citi locekļi. Kad tie visi viņam ir un visi darbojas kopā, viņā valda simetrija un pilnība. Tāpēc Kristus teica: „Tad nu topiet pilnīgi, kā jūsu debesu Tēvs ir pilnīgs,"[44] ar nozīmi, ka pilnība ir kristietības prasība. Esiet Dieva tēls un līdzība. Tas nav viegli. Tam ir nepieciešams fokusēt visus debesu tikumus. Tas prasa, lai mēs kļūtu par visu Dieva pilnību saņēmējiem. Tad mēs kļūstam par Viņa tēlu un līdzību. Jo Bībelē ir teikts: „Taisīsim cilvēku pēc mūsu tēla, pēc mūsu līdzības."[45] To sasniegt ir visgrūtāk.

88:6 Kad parādījās Kristus ar šīm brīnišķīgajām Svētā Gara vēsmām, Israēla bērni teica: „Mēs esam pilnīgi neatkarīgi no viņa; mēs varam iztikt bez viņa un sekot Mozum; mums ir grāmata, un tajā ir atrodama Dieva mācība; kam tad mums šis vīrs vajadzīgs?" Kristus viņiem sacīja: „Jums nepietiks ar grāmatu." Cilvēks var turēties pie medicīnas grāmatas un teikt: „Man nav vajadzīgs ārsts; es rīkošos saskaņā ar grāmatu; tajā ir nosaukta katra slimība, izskaidroti visi simptomi, pilnībā uzrakstīta katras kaites diagnoze un izrakstīta recepte katrai slimībai; tad kāpēc lai man būtu vajadzīgs ārsts? Tā ir pilnīga nezināšana. Zāļu izrakstīšanai ir nepieciešams ārsts. Pateicoties viņa prasmēm, grāmatas principi tiek pareizi un efektīvi pielietoti līdz pacienta veselības atjaunošanai. Kristus bija debesu ārsts. Viņš atnesa pasaulei garīgo veselību un dziedināšanu. Bahá'u'lláh tāpat ir dievišķs Ārsts. Viņš ir atklājis receptes, kā iznīdēt slimības no sabiedrības ķermeņa, un ar garīgo spēku ir uzlabojis cilvēku apstākļus.

Tāpēc pilnīgiem cilvēces sasniegumiem nepietiek ar zināšanām. 88:7
Svēto grāmatu mācības īstenošanai ir vajadzīgs debesu spēks un dievišķa spēja. Māju nevar uzcelt, tikai iepazīstoties ar projektiem vien. Ir jābūt naudas līdzekļiem; tās būvēšanai ir nepieciešama griba; tās būvēšanā ir jānodarbina galdnieks. Nepietiek pateikt: „Šīs mājas projekts un mērķis ir ļoti labs; es tajā dzīvošu." Šajā paziņojumā vien nav aizsardzības sienu, nav pajumtes; mājai ir jābūt reāli uzbūvētai, lai mēs tajā varētu dzīvot.

Īsumā, Svēto Grāmatu mācībām ir vajadzīgs dievišķs spēks, 88:8
lai īstenotu to sasniegumus cilvēku sirdīs. Persijā Bahá'u'lláh audzināja un mācīja dvēseles, nodibināja piederības saikni starp dažādām tautām un apvienoja atšķirīgos reliģiskos uzskatus tiktāl, ka divdesmit tūkstoši uzticīgo spožajā vienotībā upurēja sevi Dieva Lietas labā mocekļu nāvē. Nepalika nekādas domstarpības starp šīm svētīgajām dvēselēm – kristiešiem, jūdaistiem, musulmaņiem, zoroastriešiem – kad tie sajaucās, vienojās un sapratās ar Viņa debesu spēka varenību, ne vien ar vārdiem, ne tik vien sakot: „Vienotība ir laba, un mīlestība ir slavējama."

Bahá'u'lláh ne tikai pasludināja šo vienotību un mīlestību; 88:9
Viņš to iedibināja. Būdams debesu Ārsts, Viņš ne tikai izrakstīja zāles pret šīm nesaskaņu un naida kaitēm, bet arī paveica īstu dziedināšanu. Mēs varam lasīt medicīnas grāmatā, ka noteiktai slimības formai ir vajadzīgs tāds un tāds līdzeklis. Kaut arī tas var būt pilnīga taisnība, līdzeklis ir bezjēdzīgs, ja vien nav vēlēšanās un izpildvaras to piemērot. Katrs vīrs ķēniņa armijā var dot pavēli; bet tā tiek izpildīta, kad runā ķēniņš. Viens vai otrs cilvēks var teikt: „Ej iekarot valsti"; bet armija virzās uz priekšu tad, kad karalis saka: „Ej!". Tāpēc ir skaidrs, ka dievišķā nolūka īstenošanai cilvēku sirdīs un apstākļos ir vajadzīgs Svētā Gara apstiprinājums un debesu spēka pamudinošais iespaids. Jēzus Kristus, vientuļnieks, vienatnē un viens pats, paveica to, ko nebūtu varējuši paveikt visi zemes ķēniņi. Ja visas pasaules valstis un tautas būtu apvienojušās, lai to panāktu, tās būtu cietušas neveiksmi.

88:10 Tāpēc ir skaidrs un pierādīts, ka ir jāpieliek pūles, lai pabeigtu Dieva mācību mērķi un plānu, ka šajā dižajā dienu Dienā varētu tikt pārkārtota pasaule, atdzīvinātas dvēseles, rasts jauns dzīvības gars, sirdis varētu kļūt apgaismotas, cilvēce – tikt izglābta no dabas važām, izglābta no materiālisma zemiskuma un iegūtu garīgumu un starojumu, piesaistoties dievišķajai valstībai. Tas ir nepieciešams; tas ir vajadzīgs. Ar Svēto grāmatu un tekstu lasīšanu vien nepietiks.

88:11 Pirms daudziem gadiem Baghdád es redzēju kādu virsnieku sēžam uz zemes. Viņa priekšā tika novietots liels papīrs, kurā viņš sasprauda adatas ar maziem sarkanbaltsarkaniem karodziņiem. Vispirms viņš tos sasprauda papīrā, pēc tam domīgi izvilka un mainīja to izvietojumu. Es ilgu laiku vēroju viņu ar ziņkārīgu interesi, tad jautāju: „Ko tu dari?“ Viņš atbildēja: „Es domāju kaut ko tādu, kas vēsturiski ir saistīts ar Napoleonu I viņa kara laikā pret Austriju. Runā, ka kādu dienu viņa sekretāre atrada viņu sēžam uz zemes, kā to tagad daru es, un duram adatas viņa priekšā esošajā papīrā. Viņa sekretāre jautāja, ko tas nozīmē. Napoleons atbildēja: „Es esmu kaujas laukā un plānoju savu nākamo uzvaru. Redziet, Itālija un Austrija ir uzvarētas, un Francija triumfē.“ Lielajā kampaņā, kas sekoja, viss iznāca tieši tā, kā viņš teica. Viņa armija pilnībā īstenoja viņa plānus. Tagad es daru to pašu, ko Napoleons, plānodams lielisku militāras iekarošanas kampaņu. Es teicu: „Kur ir jūsu armija? Napoleonam jau bija aprīkota armija, kad viņš uzzināja par savu uzvaru. Jums nav armijas. Jūsu spēki pastāv tikai uz papīra. Jums nav spēka iekarot valstis. Vispirms sagatavojiet savu armiju, tad apsēdieties uz zemes ar adatām.“ Lai sasniegtu uzvaru garīgajā pasaulē, mums ir vajadzīga armija; ar plāniem vien nepietiek; idejas un principi ir bezpalīdzīgi bez dievišķa spēka to īstenošanai.

88:12 Līdztekus šīm lietām cilvēku sirdīm ir vajadzīgs prieka vēsts līksmes stimuls. Ir nepieciešama zināma garīga piesaiste, lai sirdis labprātīgi spētu spert soli uz priekšu dievišķajā Lietā. Mums jātiek piesaistītiem Dievam. Ir jādarbojas Svētā Gara dvašai. Ja tas tā nav, Dieva mācību mūsos nevar piepildīt. Nepieciešams

nevainojams spēks. Amerikas iedzīvotājiem ir ārkārtīgi ātra uztvere, inteliģence un saprašana. Viņu domas ir brīvas, un tās nav sagūstītas valdības tirānijas jūgā. Viņiem vajadzētu izpētīt īstenību, nevis akli atdarināt senču formas. Padomājiet par to, ko ir paveicis Kristus. Viņš lika dvēselēm sasniegt stāvokli, kurā tās ar pilnīgu gatavību un prieku atdeva savu dzīvību. Cik varens spēks! Tūkstošiem cilvēku dvēseļu vislielākajā priekā savu garīgo jūtu dēļ tik ļoti pieķērās Dievam, ka tās bija zaudējušas gribasspēku un tām Viņa ceļā bija atņemta griba. Ja viņiem būtu ticis vienkārši teikts, ka upuris Dieva ceļā ir labs un slavējams, tas nekad nebūtu noticis. Viņi nebūtu rīkojušies. Kristus viņus pievilka, izrāva no viņu rokām kontroles grožus, un viņi sajūsmā devās uz priekšu upurēties.

Qurratu'l-'Ayn bija persiete bez slavas un nozīmīguma – 88:13
nezināma, tāpat kā visas pārējās persiešu sievietes. Kad viņa ieraudzīja Bahá'u'lláh, viņa pilnībā un acīmredzami mainījās un ieskatījās citā pasaulē. Debesu pievilcība atņēma viņai pašas gribas kontroli. Viņa bija tik aizgrābta, ka fiziskā jutība izzuda. Viņas vīrs, viņas dēli un viņas ģimene izcēlās vislielākajā naidīgumā pret Bahá'u'lláh. Viņu tik ļoti piesaistīja dievišķais slieksnis, ka viņa pameta visu un devās uz Badasht līdzenumu bez bailēm sirdī, droša, bezbailīga, atklāti sludinot gaismas vēsti, kas viņai bija atnākusi. Persijas valdība nostājās pret viņu. Viņi pielika visas pūles, lai viņu apklusinātu, viņi ieslodzīja viņu gubernatora namā, bet viņa turpināja runāt. Tad viņu saņēma ciet un nogalināja. Līdz pēdējam elpas vilcienam viņa runāja ar dedzīgu daiļrunību un kļuva slavena ar savu pilnīgo piesaisti Dieva ceļam. Ja viņa nebūtu redzējusi Bahá'u'lláh, šāds efekts nebūtu izsaukts. Viņa visu mūžu bija lasījusi un dzirdējusi Svēto Rakstu mācību, taču trūka rīcības un aizrautības. Visas sievietes Persijā publiski ir ietītas plīvuros. Viņas ir pilnībā aizklātas – tik ļoti, ka nav redzama pat roka. Šis stingrais plīvurs ir vārdos neizsakāms. Qurratu'l-'Ayn norāva plīvurus un bezbailīgi devās uz priekšu. Viņa bija kā lauvene. Viņas rīcība izraisīja lielu sašutumu visā Persijas zemē. Ķermeņa aizplīvurošanas prasība Austrumos ir tik pārmērīga un obligāta, ka Rietumu ļaudīm

nav ne jausmas par satraukumu un sašutumu, ko izsauc atklātas sievietes sejas parādīšanās. Qurratu'l-'Ayn savā piesaistē Dievam aizmirsa visas domas par sevi un neapzinājās bailes.

88:14 *Jautājums:* Vai bahājiešu sievietes Austrumos dzīvo bez plīvura?

88:15 *Atbilde:* Viņām vēl nav iespējams to darīt visaptveroši, taču apstākļi ne tuvu nav tik ierobežojoši, kā bija. Bahājiešu vīrieši un sievietes satiekas kopā. Tas ir sākums sievietes emancipācijai no gadsimtu verdzības. Qurratu'l-'Ayn patiešām bija visu persiešu sieviešu atbrīvotāja.

• • •

1912. gada 16.–17. augusts

ʻAbdu'l-Bahá runas Grīneikrā

– 89 –

1912. gada 16. augustā

Grīneikra

Adrese: *Green Acre, Eliot, Maine*

Ednas Makkinijas piezīmes

KATRS temats, kas tiek prezentēts domājošai auditorijai, ir jābalsta uz racionāliem pierādījumiem un loģiskiem argumentiem. Pierādījumi ir četru veidu: pirmkārt, uztvere ar jutekļiem; otrkārt, izmantojot spriešanas spēju; treškārt, tradicionālā jeb Svēto Rakstu autoritātē; ceturtkārt, ar iedvesmas starpniecību. Proti, ir četri spriešanas kritēriji jeb standarti, pēc kuriem cilvēka prāts izdara secinājumus. Vispirms mēs apsvērsim sajūtu kritēriju. Tas ir standarts, ko joprojām ievēro materiālistiskie pasaules filozofi. Viņi uzskata, ka viss, kas ir uztverams ar maņām, ir patiesība, pārliecības vērts un bez šaubām pastāv. Piemēram, viņi saka: „Šeit ir lampa, kuru jūs redzat, un, tā kā tas ir uztverams ar redzi, jūs nevarat šaubīties par tās esamību. Ir koks; jūsu redze nodrošina jums tā īstenību, un tā nav apšaubāma. Šis ir cilvēks; jūs redzat, ka viņš ir cilvēks, tāpēc viņš pastāv.“ Vārdu sakot, viss, ko apstiprina sajūtas, tiek pieņemts kā tikpat nešaubīgs un neapšaubāms kā pieci reizināts ar pieci; tas nevar būt ne divdesmit seši, nedz arī mazāks par divdesmit pieciem. Līdz ar to materiālistiskie filozofi maņu kritēriju uzskata par pirmo un galveno.

89:2 Bet, pēc dievišķo filozofu domām, šis pierādījums un pārliecība nav uzticama; nē, drīzāk viņi uzskata, ka jutekļu standarts ir nepatiess, jo tas ir nepilnīgs. Piemēram, redze ir viena no vissvarīgākajām maņām, tomēr tā ir pakļauta daudzām novirzēm un neprecizitātēm. Acs redz mirāžu kā ūdenstilpi; tā uzskata attēlus spogulī par īstenību, kamēr tie ir tikai atspulgi. Cilvēks, kas kuģo pa upi, iedomājas, ka priekšmeti krastā kustas, lai arī kustībā ir viņš, un priekšmeti ir nekustīgi. Acij zeme šķiet fiksēta, bet saule un zvaigznes riņķojošas ap to. Patiesībā debesu spīdekļi

ir nekustīgi, un zeme griežas ap savu asi. Kolosālās saules, planētas un zvaigznāji, kas spīd debesīs, šķiet mazi, nē, bezgalīgi mazi cilvēku redzei, kaut arī patiesībā tie ievērojami pārsniedz Zemi pēc izmēra un apjoma. Virpuļojoša dzirkstele skatienam izskatās pēc uguns apļa. Ir neskaitāmi šāda veida gadījumi, kas parāda jutekļu maldīgumu un neprecizitāti. Tāpēc dievišķie filozofi ir uzskatījuši šo sprieduma standartu par nepilnīgu un neuzticamu.

89:3 Otrs kritērijs ir intelekts. Senie filozofi jo sevišķi uzskatīja, ka intelekts ir galvenais līdzeklis spriedumu izdarīšanā. Grieķijas, Romas, Persijas un Ēģiptes gudrajiem patiesa pierādījuma kritērijs bija saprāts. Viņi uzskatīja, ka katrs argumentācijas uzstādītais jautājums var tikt pierādīts kā patiess vai nepatiess, un tas attiecīgi ir jāpieņem vai jānoraida. Taču pēc saprātīgu cilvēku domām šis kritērijs arī ir nepilnīgs un neuzticams, jo šo pašu filozofu domas, kuri saprātu jeb intelektu uzskatījuši par cilvēka sprieduma etalonu, ir ļoti dalījušās par katru izpētes tematu. Grieķu filozofu izteikumi ir pretrunā ar persiešu gudro secinājumiem. Pat pašu grieķu filozofu vidū pastāv pastāvīgas domstarpības un vienprātības trūkums par jebkuru tēmu. Liela domu atšķirība valdīja arī starp Grieķijas un Romas gudrajiem. Tāpēc, ja saprāta jeb intelekta kritērijs būtu pareizs un nekļūdīgs sprieduma standarts, tad tiem, kas to pārbaudīja un piemēroja, vajadzēja nonākt pie vieniem un tiem pašiem secinājumiem. Tā kā tie nav vienisprātis un viņu secinājumi ir pretrunīgi, tad tas liecina, ka pārbaudīšanas metodei un standartam ir jāizrādās kļūdainam un nepilnīgam.

89:4 Trešais kritērijs jeb pierādīšanas standarts ir tradicionāls jeb Svētajos Rakstos balstīts, proti, katrs apgalvojums vai secinājums ir jābalsta uz tradīcijām, kas ierakstītas noteiktās reliģiskās grāmatās. Kad mēs sākam apsvērt tieši Svētās Grāmatas – Dieva grāmatas, mums rodas jautājums: „Kurš saprot šīs grāmatas? Ar kādu skaidrojuma autoritāti šīs Grāmatas var saprast?“ Tai ir jābūt cilvēka saprāta autoritātei, un, ja saprāts jeb intelekts nespēj izskaidrot noteiktus jautājumus vai ja intelektuāļi tradīciju skaidrojumā ir pretrunās viens ar otru, kā gan uz šādu kritēriju var paļauties precīzu secinājumu izdarīšanā?

89:5 Ceturtais standarts ir iedvesmas standarts. Pagājušajos gadsimtos daudzi filozofi ir pretendējuši uz apgaismotību vai atklāsmi, ievadot savus apgalvojumus ar paziņojumu, ka „šī tēma ir atklāta caur mani" vai arī „tā es runāju ar iedvesmu". Pie šīs grupas piederēja filozofi iluminăti. Iedvesma ir cilvēka sirds pamudinājums jeb jūtas. Sirds pamudinājumi dažkārt ir sātaniski. Kā lai mēs tos atšķiram? Kā mēs varam noteikt, vai dotais apgalvojums ir sirds iedvesma un pamudinājums caur žēlsirdīgu palīdzību vai ar sātana ziņu?

89:6 Līdz ar to ir kļuvis skaidrs, ka četri sprieduma kritēriji jeb standarti, pēc kuriem cilvēka prāts izdara secinājumus, ir kļūmīgi un neprecīzi. Tie visi var izrādīties kļūdaini un maldīgi secinājumos. Taču apgalvojumu, kas tiek pasniegts prātam kopā ar pierādījumiem, kurus jutekļi var uztvert kā pareizus, ko var pieņemt saprāta spēja, kas atbilst tradicionālajai autoritātei, un ir apstiprināts ar sirds pamudinājumiem, var vērtēt un uz to var paļauties kā uz pilnīgi pareizu, jo tas ir pierādīts un pārbaudīts ar visiem sprieduma standartiem un atzīts par pilnīgu. Ja piemērojam tikai vienu pārbaudi, pastāv kļūdas iespējas. Tas ir pašsaprotami un acīmredzami.

89:7 Tagad mēs aplūkosim ierosināto mīlestības tēmu, pakļaujot to četriem sprieduma standartiem un tādējādi nonākot pie secinājumiem.

89:8 Mēs paziņojam, ka mīlestība ir visu parādību eksistences cēlonis un ka mīlestības iztrūkums ir sairšanas jeb neesamības cēlonis. Mīlestība ir apzināta Dieva velte – piederības saite visās parādībās. Vispirms mēs izskatīsim pierādījumu tam ar jutekļu palīdzību. Skatoties uz Visumu, mēs novērojam, ka visas savienojumu būtnes jeb esošās parādības galvenokārt sastāv no atsevišķiem elementiem, kurus kopā saista pievilkšanās spēks. Pateicoties šim pievilkšanās spēkam, ir kļuvusi redzama kohēzija starp šo veidojošo elementu atomiem. Iegūtā būtne ir nosacītās parādības zemākais veids. Minerālu valstī izteiktais kohēzijas spēks patiesībā ir mīlestība jeb radniecība, kas izpaužas zemā pakāpē atbilstoši minerālu pasaules prasībām. Mēs speram soli augstāk augu valstī, kur redzam, ka starp savienojuma elementiem, kas

veido parādības, ir novērojams pastiprināts pievilkšanās spēks. Pateicoties šai pievilkšanās pakāpei, starp šiem elementiem, kas veido auga ķermeni, veidojas šūnu piejaukums. Tāpēc augu valsts pakāpē ir mīlestība. Mēs nonākam pie dzīvnieku valsts un atklājam pievilkšanās spēku, kas saista kopā atsevišķus elementus tāpat kā minerālā, vēl šūnu piejaukumu kā augos, vēl jūtu jeb uztveres parādības. Mēs novērojam, ka dzīvniekiem ir nosliece uz īpašu biedrošanos un sadraudzību un ka tie īsteno dabisko atlasi. Šī elementārā pievilcība, šīs piesaistīšanās un selektīvā saskarsme ir mīlestība, kas izpaužas dzīvnieku valsts pakāpē.

89:9 Beidzot mēs aplūkosim cilvēka valsti. Tā kā šī ir augstākā valsts, mīlestības gaisma te ir visspožākā. Cilvēkā mēs atrodam pievilcības spēku starp elementiem, kas veido viņa materiālo ķermeni, kā arī pievilkšanos, kas izsauc šūnu vairošanās jeb palielināšanās spēku, kā arī pievilkšanos, kas raksturo dzīvnieku valsts jūtas, taču mēs tomēr sniedzamies pāri visiem šiem zemākajiem spēkiem un atklājam cilvēka būtībā sirds pievilcību, uztveri un radniecību, kas saista cilvēkus, ļaujot viņiem sadzīvot un būt draudzīgiem un solidāriem. Tāpēc ir skaidrs, ka cilvēces pasaulē lielākais karalis un neierobežotais valdnieks ir mīlestība. Ja mīlestība tiktu dzēsta, pievilcības spēks izkliedētos, cilvēku siržu radniecība tiktu iznīcināta un cilvēka dzīves parādības izzustu.

89:10 Tas ir sajūtām uztverams, saprātam pieņemams pierādījums saskaņā ar Svēto Grāmatu tradīcijām un mācībām, un to iespējams pārbaudīt ar pašiem cilvēku sirds pamudinājumiem. Tas ir pierādījums, uz kuru mēs varam pilnībā paļauties un pasludināt par pilnīgu. Bet tās ir tikai mīlestības pakāpes, kas pastāv dabiskajā jeb fiziskajā pasaulē. To izpausme vienmēr notiek saskaņā ar dabisko apstākļu un standartu prasībām.

89:11 Patiesa mīlestība ir mīlestība, kas pastāv starp Dievu un Viņa kalpiem, mīlestība, kas saista kopā svētās dvēseles. Tā ir garīgās pasaules mīlestība, un nevis fizisko ķermeņu un organismu mīlestība. Piemēram, padomājiet un novērojiet, kā Dieva veltes secīgi nolaižas pār cilvēci, kā dievišķie mirdzumi mūžam spīd pār cilvēku pasauli. Nav šaubu, ka šīs dāvanas, šīs veltes, šie mirdzumi

nāk no mīlestības. Ja dievišķais motīvs nebūtu mīlestība, cilvēka sirdij nebūtu iespējams tos sasniegt vai saņemt. Ja nepastāvētu mīlestība, ne uz vienu priekšmetu vai lietu nevarētu nolaisties dievišķā svētība. Ja nebūtu mīlestības, dievišķā mirdzuma saņēmējs nevarētu izstarot un atspoguļot šo mirdzumu uz citiem priekšmetiem. Ja mēs piederam pie uztvert spējīgajiem, mēs apzināmies, ka Dieva veltes izpaužas nepārtraukti, gluži tāpat, kā no Saules centra nemitīgi izplūst stari. Dabas pasaule ir mirdzoša un spoža no spilgtā Saules starojuma. Tādā pašā veidā siržu un garu sfēru apgaismo un spirdzina mirdzošie Īstenības Saules stari un Dieva mīlestības veltes. Tādējādi vienmēr tiek atdzīvināta eksistences pasaule, siržu un garu valstība. Ja nebūtu Dieva mīlestības, sirdis būtu nedzīvas, gari nokalstu, un cilvēka īstenībai nebūtu dotas nebeidzamās veltes.

89:12 Padomājiet, cik lielā mērā izpaužas Dieva mīlestība. Starp Viņa mīlestības zīmēm, kas parādās pasaulē, ir Viņa Izpausmju ausmas vietas. Cik bezgalīgs mīlestības lielums pret cilvēci, ko atspoguļo dievišķās Izpausmes! Cilvēku vadīšanai viņi labprātīgi ir zaudējuši dzīvību, lai atdzīvinātu viņu sirdis. Viņi ir pieņēmuši krustu. Lai cilvēku dvēseles varētu sasniegt augstāko attīstības pakāpi, savu ierobežoto gadu laikā Tās ir cietušas ārkārtējus pārbaudījumus un grūtības. Ja Jēzum Kristum nebūtu mīlestības pret cilvēces pasauli, Viņš noteikti nebūtu uzņēmis krustu. Viņš tika sists krustā cilvēces mīlestības dēļ. Apsveriet šīs mīlestības bezgalīgo pakāpi. Bez mīlestības pret cilvēci Jānis Kristītājs nebūtu ziedojis savu dzīvību. Tāpat tas ir bijis ar visiem praviešiem un svētajām Dvēselēm. Ja Báb nebūtu izrādījis mīlestību pret cilvēci, Viņš noteikti nebūtu atkailinājis savu krūti pretī tūkstoš lodēm. Ja Bahá'u'lláh sirdī nebūtu liesmojusi mīlestība pret cilvēci, Viņš nebūtu labprātīgi pieņēmis četrdesmit gadu ieslodzījumu.

89:13 Ievērojiet, cik reti cilvēku dvēseles upurē savu prieku vai ērtības citu labā, cik maz ticams, ka kāds cilvēks dāvās aci vai ļaus sevi sakapāt gabalos cita labā. Tomēr visas dievišķās Izpausmes cilvēces labā cieta, upurēja savas dzīvības un asinis, upurēja savu pastāvēšanu, ērtības un visu, kas tiem piederēja. Tāpēc apsveriet, cik spēcīga ir viņu mīlestība. Ja nebūtu Viņu mīlestības pret

cilvēci, garīgā mīlestība būtu tikai burta kalpība. Ja nebūtu Viņu apgaismas, cilvēku dvēseles nemirdzētu. Cik iedarbīga ir Viņu mīlestība! Tā ir Dieva mīlestības zīme – Īstenības Saules stars.

89:14 Tāpēc mums ir jāslavē Dievs, jo tā ir Viņa devības gaisma, kas mūs ir apspīdējusi Viņa nezūdošajā mīlestībā. Viņa dievišķās Izpausmes ir atdevušas savas dzīvības mīlestībā pret mums. Padomājiet, ko nozīmē Dieva mīlestība. Ja nebūtu Dieva mīlestības, visi gari būtu nedzīvi. Teiktā nozīme nav fiziska nāve; nē, drīzāk tas ir stāvoklis, par kuru Kristus izteicās: „Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus“,[46] jo „kas piedzimis no miesas, ir miesa, un, kas piedzimis no Gara, ir gars“.[47] Ja nebūtu Dieva mīlestības, nebūtu apgaismotas sirdis. Ja nebūtu Dieva mīlestības, nebūtu atvērts Valstības ceļš. Ja nebūtu Dieva mīlestības, nebūtu atklātas Svētās Grāmatas. Ja nebūtu Dieva mīlestības, pasaulē nebūtu sūtīti dievišķie pravieši. Visu šo velšu pamats ir Dieva mīlestība. Tāpēc cilvēku pasaulē nav diženāka spēka par Dieva mīlestību. Tā ir Dieva mīlestība, kas mūs šovakar ir savedusi kopā. Tā ir Dieva mīlestība, kas saved sadraudzībā Austrumus un Rietumus. Tā ir Dieva mīlestība, kas ir atjaunojusi pasauli. Tagad mums jāpateicas Dievam, ka mums ir uzticēta tik dižena velte un mirdzums.

89:15 Tagad aplūkosim citu mūsu tēmas aspektu: vai mīlestības darbība un ietekme attiecas tikai uz šo pasauli, vai arī tā attiecas uz citu pastāvēšanas formu? Vai tās ietekme iespaidos tikai mūsu eksistenci šeit, vai arī tā turpināsies nebeidzamajā dzīvē? Skatoties uz cilvēku valsti, mēs viegli novērojam, ka tā ir pārāka par visām pārējām. Eksistences pasaules dzīvības iedalījumā izšķir četras pakāpes jeb valstis: minerālu, augu, dzīvnieku un cilvēku valsts. Minerālu valstij piemīt zināma īpašība, ko mēs dēvējam par kohēziju. Augu valstij piemīt kohēzijas īpašība, kā arī augšanas jeb palielināšanās spēks. Dzīvnieku valstij piemīt minerālu un augu īpašības, kā arī jutekļu spēki. Bet dzīvnieks, kaut arī viņam piemīt jūtas, ir pilnīgi bez apziņas un nezina absolūti neko par apziņas un gara pasauli. Dzīvniekam nav tādu spēju, ar kurām tas varētu izdarīt atklājumus, kuri atrodas ārpus jutekļu jomas. Tam nav intelektuālas izcelsmes spēka. Piemēram, dzīvnieks,

kas atrodas Eiropā, nav spējīgs atklāt Amerikas kontinentu. Tas saprot tikai tādas parādības, kas ietilpst tā sajūtu un instinktu diapazonā. Tas neko nevar abstrakti pamatot. Dzīvnieks nevar iedomāties, ka Zeme ir lodveida vai griežas ap savu asi. Tas nevar aptvert, ka mazās zvaigznes debesīs ir milzīgas pasaules, kas ir ievērojami lielākas par zemi. Dzīvnieks nevar abstrakti iedomāties intelektu. Šī spējas dzīvniekam nav dota. Tāpēc šīs spējas ir specifiski raksturīgas cilvēkam, un ir skaidri redzams, ka cilvēku valstī ir īstenība, kuras dzīvniekam pietrūkst. Kas tā par īstenību? Tas ir cilvēka gars. Ar to cilvēks izceļas pāri visām pārējām parādību valstīm. Kaut arī viņam piemīt visas zemāko valstu īpašības, viņš papildus tiem ir apveltīts arī ar garīgām spējām – debesu apziņas dāvanu.

89:16 Visas materiālās parādības ir pakļautas dabai. Visi materiālie organismi ir dabas gūstekņi. Neviens no tiem nevar ne mazākajā mērā novirzīties no dabas likumiem. Šī zeme, šie lielie kalni, dzīvnieki ar saviem brīnišķīgajiem spēkiem un instinktiem nevar pārsniegt dabiskos ierobežojumus. Visas lietas ir dabas gūstā, izņemot cilvēku. Cilvēks ir dabas augstākais valdnieks; viņš pārkāpj dabas likumus. Kaut arī cilvēks ir dabas radīts kā dzīvnieks dzīvošanai uz zemes virsmas, viņš lido gaisā kā putns, peld pa okeānu un nirst dziļi zem tā viļņiem zemūdenēs. Cilvēks ir apveltīts ar spēku, ar kuru viņš iekļūst un atklāj dabas likumus, izceļ tos no neredzamības pasaules redzamajā. Elektrība kādreiz bija slēpts dabas spēks. Saskaņā ar dabas likumiem tai būtu jāpaliek noklusētam noslēpumam, bet cilvēka gars to atklāja, iznesa no tās slepenās krātuves un padarīja tās parādības redzamas. Ir skaidrs un acīmredzams, ka cilvēks ir spējīgs pārkāpt dabas likumus. Kā viņam tas izdodas? Ar garu, ar kādu Dievs viņu ir apveltījis, viņu radīdams. Tas ir pierādījums tam, ka cilvēka gars izdala un izceļ viņu pāri visām zemākajām valstīm. Tieši uz šo garu atsaucas Vecās Derības vārsma, kurā teikts: „Un Dievs teica: "Taisīsim cilvēku pēc mūsu tēla, pēc mūsu līdzības .."[48] Tikai cilvēka gars iekļūst Dieva īstenībā un bauda dievišķās veltes.

Šis diženais spēks acīmredzami ir jānošķir no fiziskā ķermeņa 89:17
jeb tempļa, kurā tas izpaužas. Pavērojiet un saprotiet, kā mainās šis cilvēka ķermenis; tomēr cilvēka gars vienmēr paliek vienā un tajā pašā stāvoklī. Piemēram, ķermenis dažreiz kļūst vājš, kļūst stiprs vai resns, dažreiz tas kļūst mazāks vai var zaudēt locekļus, bet tas neietekmē garu. Acs var kļūt akla, pēda var tikt amputēta, bet garu nenomāc neviena nepilnība. Šis ir pierādījums tam, ka cilvēka gars ir nošķirams no viņa ķermeņa. Ķermeņa vai tā locekļu defekti nenozīmē gara defektus. Tas noved pie precīza secinājuma, ka, ja viss ķermenis tiek pakļauts radikālām izmaiņām, gars pārdzīvos šīs izmaiņas; ka pat tad, ja cilvēka ķermenis tiek iznīcināts un pārstāj pastāvēšanu, cilvēka gars paliek neskarts. Jo cilvēka gars ir nezūdošs. Dažkārt ķermenis guļ, acis neredz, ausis nedzird, locekļi pārstāj darboties, visas funkcijas ir neaktīvas gluži kā mirušam; tomēr gars redz, dzird un paceļas augstumos. Jo tam piemīt šīs spējas, kas darbojas bez ķermeņa instrumentārija. Domu pasaulē tas redz bez acīm, dzird bez ausīm un ceļo bez pēdu kustībām. Bez fiziska spēka tas veic visas funkcijas. Tas acīmredzami norāda, ka miega laikā gars ir dzīvs, kaut arī ķermenis ir gluži kā miris. Sapņu pasaulē ķermenis kļūst absolūti pasīvs, bet gars joprojām darbojas aktīvi, un visas tā maņas ir darbībā. Tas liek secināt, ka gara dzīve nav nedz nosacīta, nedz atkarīga no ķermeņa eksistences. Augstākais, var teikt, ka ķermenis ir tikai apģērbs, ko izmanto gars. Ja šis apģērba gabals tiek iznīcināts, tad tā valkātājs netiek ietekmēts, bet faktiski tiek aizsargāts.

Turklāt visas dabas parādības ir pakļautas izmaiņām no viena 89:18
stāvokļa uz otru, un šīs pārveides izraisītais apvērsums rada neesamības stāvokli. Piemēram, kad cilvēks no cilvēku valsts tiek pārveidots par minerālu, mēs sakām, ka viņš ir miris, jo viņš ir pametis cilvēka fizisko formu un pieņēmis minerālu stāvokli. Šo transformāciju jeb transmutāciju sauc par nāvi. No tā izriet, ka nevienam dabas pasaules organismam nevar vienlaikus būt divas formas. Ja ķermenim vai parādībai ir trīsstūra forma, tam nevar vienlaikus būt kvadrāta forma. Ja tas ir sfērisks, tas vienlaikus nevar būt piecstūrains vai sešstūrains. Lai pieņemtu jebkuru figūru vai formu, tam ir jāatsakās no iepriekšējās formas

vai dimensijas. Tādējādi trīsstūris ir jāatmet, lai tas kļūtu par kvadrātu; kvadrātam ir jāmainās, lai kļūtu par piecstūri. Šīs pārvērtības jeb izmaiņas no viena stāvokļa uz citu ir līdzvērtīgas nāvei. Bet cilvēka īstenībai, cilvēka garam, vienlaikus piemīt visas formas un figūras, nevienu no tām nezaudējot. Garam nav nepieciešams mainīt vienu jēdzienu pret citu. Ja tas zaudētu vienu vai visas figūras, mēs teiktu, ka tas ir pārgājis citā formā, kas būtu līdzvērtīgi nāvei. Bet, tā kā cilvēka garam piemīt visas formas vienlaikus, tad tam nav ne pārvērtību, ne nāves.

89:19 Atkal, saskaņā ar dabas filozofiju, tas ir pārbaudīts fakts, ka atsevišķi jeb vienkārši elementi ir neiznīcināmi. Tā kā daba ir neiznīcināma, katrs vienkāršais dabas elements ir noturīgs un paliekošs. Nāve un iznīcināšana ietekmē tikai salikumus un savienojumus. Proti, savienojumi ir pakļauti iznīcībai. Kad notiek sadalīšanās, iestājas nāve. Piemēram, daži atsevišķi elementi ir apvienoti, veidojot šo ziedu. Kad šis salikums tiek sadalīts, šis savienojums sadalās, zieds nomirst kā augu valsts organisms. Bet atsevišķie elementi, no kuriem šis zieds sastāv, necieš nāvi, jo visi atsevišķie elementi ir pastāvīgi, nezūdoši un nav pakļauti iznīcībai. Tie ir neiznīcināmi, jo tie ir atsevišķi un nav salikti. Tādējādi tie nevar sadalīties vai atdalīties savos komponentos, bet ir atsevišķi, vienkārši un tāpēc nezūdoši.

89:20 Ja elementārai vielai piemīt nemirstība, kā gan var iznīcināt cilvēka garu jeb īstenību, kas pilnībā stāv pāri savienojumiem un salikumiem? Nē, drīzāk šis gars, kas ir viss kopumā, ir vienība, nevis savienojums. Tāpēc tā iznīcināšana nav iespējama. Cilvēka gars pārspēj jebkura dabas elementa īpašības un raksturu. Pēc īpašībām tas ir dižāks nekā zelts, sudrabs vai dzelzs, kas ir atsevišķi elementi un ir neiznīcināmi. Tā kā tie nav pakļauti iznīcībai un ir apveltīti ar pastāvību, cik daudz lielākā mērā gan cilvēka gars ir brīvs un nemirstīgs! Kā lai tas jebkad tiktu iznīcināts? Šis ir ļoti svarīgs temats. Tam ir neskaitāmi pierādījumi. Ceru, ka varēsim to turpināt citreiz.

89:21 Pirms mēs šķiramies, es vēlos izteikt lūgšanu par Fārmeres jaunkundzi; jo viņa patiesi bija šīs organizācijas dibinātāja, šīs mīlestības pilnās sadraudzības un pulcēšanās avots.

Ak, laipnais Dievs! Apņem šos kalpus ar savas aizgādības skatieniem. Iededz šīs sapulces sirdīs Tavas mīlestības uguni. Apskaidro šīs sejas ar debesu gaismu. Apgaismo šīs sirdis ar visdižākās vadības gaismu. 89:22

Ak Dievs! Māņticības mākoņi aizklājuši siržu apvāršņus. Ak Kungs! Izkliedē šos mākoņus, lai varētu spīdēt Īstenības Saules gaisma. Apgaismo, ak Kungs, mūsu acis, lai mēs spējam saskatīt Tavu gaismu. Ak Kungs! Noskaņo mūsu ausis, lai mēs sadzirdētu Augstākās Sapulces aicinājumu. Ak Kungs! Dari mūsu mēles daiļrunīgas, lai mēs varētu iesaistīties Tavā piemiņā. Ak Kungs! Svētī un šķīstī sirdis, lai tajās mirdz Tavas mīlestības starojums. 89:23

Ak, laipnais Kungs! Dāvā šīs asociācijas dibinātājai ātru atveseļošanos ar savu spēku un veltēm. Ak Kungs! Šī sieviete ir kalpojusi Tev, pavērsusi seju pret Tavu valstību un nodibinājusi šīs konferences, lai būtu iespējams izpētīt īstenību un lai spīdētu patiesības gaisma. 89:24

Ak Kungs! Esi vienmēr viņas atbalsts. Ak Kungs! Esi vienmēr viņas mierinātājs. Ak Kungs! Sniedz viņai ātru dziedināšanu. Patiesi, Tu esi žēlsirdīgais. Patiesi, Tu esi līdzcietīgais. Patiesi, Tu esi dāsnais. 89:25

– 90 –

1912. gada 17. augustā

Grīneikra

Adrese: *Green Acre, Eliot, Maine*

Ednas Makkinijas piezīmes

ŠĪS VIETAS fiziskais skaistums ir ļoti brīnišķīgs. Mēs ceram, ka garīgais šarms to apņems un ieskaus ar savu oreolu; tad tās skaistums būs izcils. Šeit valda garīga gaisotne, īpaši saulrieta laikā.

Tādās pilsētās kā Ņujorka cilvēki ir iegremdēti materiālisma jūrā. Viņu jūtas ir pieskaņotas materiālajiem spēkiem, viņu uztvere ir tīri fiziska. Viņu darbībā dominē dzīvnieciski 90:2

instinkti; visas viņu domas ir tendētas uz materiālajām lietām; dienu un nakti viņi ir nodevušies šīs pasaules valdzinājumam, bez tiekšanās uz ko augstāku par izzūdošo un mirstīgo dzīvi. Skolās un mācību tempļos iegūtās zināšanas par zinātnēm balstās tikai uz materiāliem novērojumiem; viņu metodēs un secinājumos nav dievišķības izpratnes – visiem par atskaites punktu ir matērijas pasaule. Viņus neinteresē iegūt zināšanas par Dieva noslēpumiem vai izprast debesu valstības noslēpumus; tas, ko viņi apgūst, pilnībā balstās uz redzamiem un taustāmiem pierādījumiem. Izņemot šos pierādījumus, viņi ir bez uztveres; viņiem nav ne jausmas par iekšējās nozīmes pasauli un viņi ir pilnīgi bez saskarsmes ar Dievu, uzskatot to par saprātīgas attieksmes un filozofiskas spriestspējas pazīmi, par ko viņi ir lepni un ar ko ir pašpietiekami.

90:3 Patiešām, šī šķietamā izcilība vislielākajā mērā piemīt dzīvniekiem. Dzīvniekiem nav Dieva zināšanu; tā teikt, viņi ir dievišķuma noliedzēji un neko nesaprot no Valstības un tās debesu noslēpumiem. Kā Valstības noliedzēji viņi pilnīgi nezina garīgās lietas un nav informēti par pārdabisko pasauli. Tāpēc, ja būt bez zināšanām par Dievu un Viņa valstību ir pilnība un tikums, tad dzīvnieki ir sasnieguši augstāko izcilības un prasmju pakāpi. Tad jau ēzelis ir lielākais zinātnieks un govs izcils dabas pētnieks, jo viņi ir apguvuši to, ko zina, bez izglītības un gadiem ilgas studēšanas koledžās, paļaujoties vienīgi uz jutekļu liecībām un uzticoties tikai intuitīvām īpašībām. Piemēram, govs mīl redzamo un tic taustāmajam, ir apmierināta un laimīga, kad ganībās ir lekna zāle, un ir pilnīgi mierīga – tā ir svētlaimīga pārpasaulīgās filozofijas skolas pārstāve. Tāds ir materiālo filozofu statuss, kuri lepojas ar to, ka viņi ir līdzvērtīgā stāvoklī kā govs, iedomādamies, ka viņi ir augstā stāvoklī. Pārdomājiet viņu nezināšanu un aklumu.

90:4 Nē, drīzāk cilvēka tikums ir šāds: viņš var izpētīt Valstības ideālus un apgūt zināšanas, kas dzīvniekam viņu ierobežotībā ir liegtas. Cilvēka stāvoklis ir šāds: viņam ir spēks sasniegt šos ideālus un tādējādi nodalīt un apzināti izcelt sevi bezgalīgi pārāku par pastāvēšanas valstīm, kuras atrodas zemāk.

Cilvēka stāvoklis ir lielisks, visnotaļ lielisks. Dievs cilvēku 90:5
ir radījis pēc sava tēla un līdzības. Viņš ir apveltījis cilvēku ar varenu spēku, kas spēj atklāt dabas parādību noslēpumus. Izmantojot to, viņš var nonākt pie pilnīgākajiem secinājumiem, nevis aprobežoties tikai ar jutekļu iespaida līmeni. Tā kā viņam ir ar dzīvniekiem kopīgs jutekļu dotums, ir acīmredzams, ka viņš pār tiem izceļas ar apzinātu spēku ietiekties abstraktajā īstenībā. Viņš apgūst dievišķo gudrību; viņš izzina radīšanas noslēpumus; viņš ir liecinieks visvarenības starojumam; viņš sasniedz otro piedzimšanu – tas ir, viņš piedzimst ārā no materiālās pasaules tāpat kā ārā no mātes; viņš iegūst nebeidzamo dzīvību; viņš tuvojas Dievam; viņa sirds ir pilna ar Dieva mīlestību. Tas ir cilvēces pamats; tas ir Dieva tēls un līdzība; tā ir cilvēka īstenība; citādā ziņā viņš ir dzīvnieks. Patiesi, Dievs ir radījis dzīvnieku pēc cilvēka tēla un līdzības, jo, kaut arī cilvēks ārēji ir cilvēks, viņa dabai piemīt dzīvnieciskas tieksmes.

Jums jācenšas izprast Dieva noslēpumus, iegūt pilnīgākās 90:6
zināšanas un sasniegt skaidru sapratni, saņemot tieši no Īstenības Saules un iegūstot paredzēto daļu no senās Dieva veltes.

– 91 –

1912. gada 17. augustā

Grīneikra

Adrese: *Green Acre, Eliot, Maine*

Ednas Makkinijas piezīmes

KAUT arī ķermenis bija vājš un nebija piemērots Atlantijas okeāna šķērsošanai, mīlestība mums palīdzēja, un mēs nonācām šeit. Noteiktos laika posmos garam ir jāpalīdz ķermenim. Mēs nevaram paveikt patiesi lielas lietas ar fizisku spēku vien; garam ir jāstiprina mūsu miesas spēks. Piemēram, cilvēka ķermenis var izturēt desmit vai piecpadsmit gadu ieslodzījumu mērenos klimatiskajos apstākļos un mierīgas fiziskās rutīnas apstākļos. Ieslodzījuma laikā ʻAkká trūka līdzekļu

ērtībām, mūs apņēma visdažādākās nepatikšanas un vajāšanas, tomēr, neraugoties uz tik mokošiem apstākļiem, mēs varējām izturēt šos pārbaudījumus četrdesmit gadu garumā. Klimats bija ļoti slikts, būtiskas dzīves vajadzības un ērtības mums bija liegtas, tomēr mēs izturējām šo šauro cietumu četrdesmit gadus. Kāds bija iemesls? Gars pastāvīgi stiprināja un atdzīvināja ķermeni. Mēs pārdzīvojām šo garo, grūto periodu vislielākajā mīlestībā un kalpojot Dievam. Noteiktos apstākļos, kas mūs ieskauj, garam ir jāpalīdz ķermenim, jo ķermenis pats par sevi nevar izturēt šādu grūtību ārkārtējo slodzi.

91:2 Cilvēka ķermenis patiesībā ir ļoti vājš; nav fiziska ķermeņa, kas būtu trauslāk veidots. To var nomocīt viens ods; mazākais indes daudzums to iznīcinās; ja elpošana uz mirkli apstājas, tas nomirst. Kurš instruments gan būtu vēl vājāks un smalkāks? No saknes nogriezts zāles stiebrs var nodzīvot stundu, savukārt cilvēka ķermenis, ja tam tiek atņemti dzīvības spēki, var nomirt vienā minūtē. Bet tādā pašā mērā, kādā cilvēka ķermenis ir vājš, cilvēka gars ir stiprs. Tas var kontrolēt dabas parādības; tas ir pārdabisks spēks, kas pārspēj visas nosacītās būtnes. Tam ir nemirstīga dzīvība, kuru nekas nevar iznīcināt vai sagrozīt. Ja visas dzīvības valstis saceļas pret cilvēka nemirstīgo garu un tiecas to iznīcināt, šis nemirstīgais gars vienatnē un viens pats bezbailīgā stingrībā un apņēmībā var izturēt viņu uzbrukumus, jo tas ir neiznīcināms un apveltīts ar augstākajiem dabiskajiem tikumiem. Šī iemesla dēļ mēs sakām, ka cilvēka gars var iegremdēties un atklāt visu lietu īstenību, var atrisināt visu radīto lietu noslēpumus un mistērijas. Dzīvodams uz zemes, tas atklāj zvaigznes un to pavadoņus; tas ceļo pazemē, atrod metālus to slēptajos dziļumos un atklāj ģeoloģisko laikmetu noslēpumus. Tas var šķērsot starpzvaigžņu telpas tāles un atklāt neiedomājami tālas saules kustību. Cik gan tas ir brīnišķīgi! Tas var sasniegt Dieva valstību. Tas var iedziļināties dievišķās valstības noslēpumos un iemantot nebeidzamo dzīvību. Tas saņem apgaismību no Dieva gaismas un atspoguļo to visā Visumā. Cik tas ir brīnišķīgi! Cik spēcīgs ir cilvēka gars, kamēr viņa ķermenis ir tik vājš! Ja viņu pārvalda gara uztvere, tad nav nevienas radītas

būtnes, kas būtu varonīgāka, bezbailīgāka par cilvēku; bet, ja virsroku ņem fiziskie spēki, tad jūs nevarētu atrast gļēvāku vai bailīgāku būtni, jo ķermenis ir tik vājš un nespējīgs. Tāpēc ir dievišķs nodoms, ka cilvēka garīgajām jūtām ir jāgūst virsroka un jāpārvar viņa fiziskie spēki. Tā viņš kļūst piemērots, lai ar savu cēlumu dominētu pār cilvēku pasauli un izceltos bezbailīgs un brīvs, apveltīts ar mūžīgās dzīvības īpašībām.

– 92 –

1912. gada 17. augustā

Grīneikra

Adrese: *Green Acre, Eliot, Maine*

Ednas Makkinijas piezīmes

VAI JŪS visi esat veseli un laimīgi? Šī ir apburoša vieta; ainava ir skaista, un garīguma gaisotne apmirdz visu. Ja Dievs dos, nākotnē Grīneikra kļūs par lielu centru, cilvēces vienotības cēloni, siržu saplūšanas un Austrumu un Rietumu savienošanās cēloni. Tā ir mana cerība.

92:2 Šovakar es vēlos runāt par cilvēces vienesmi. Tas ir viens no svarīgākajiem šī perioda tematiem. Ja tiktu iedibināta cilvēces vienesme, tiktu izskaustas visas domstarpības, kas šķeļ cilvēci. Strīdi un karadarbība beigtos, un cilvēce rastu mieru. Tiktu veicināts vispārējs miers, un Austrumi un Rietumi tiktu savienoti spēcīgām saitēm. Visi cilvēki rastu pajumti vienā svētnīcā. Dzimtenes kļūtu vienotas; rases un reliģijas būtu vienotas. Pasaules cilvēki dzīvotu kopā saskaņā, un viņu labklājība būtu nodrošināta.

92:3 No cilvēces vēstures pirmsākumiem līdz pat mūsdienām dažādas pasaules reliģijas ir apvainojušas un apsūdzējušas cita citu nepatiesībā. Katra reliģija ir uzskatījusi, ka pārējās ir atrautas no Dieva vaiga, tām atņemta Viņa žēlastība un tās atrodas tiešā Dieva dusmu iespaidā. Tāpēc viņi ir vairījušies cits no cita, izrādot savstarpēju naidīgumu un sašutumu. Padomājiet par reliģiskā kara hronikām, cīniņiem starp tautām, asinsizliešanu un

postījumiem reliģijas vārdā. Viens no lielākajiem reliģiskajiem kariem – Krusta kari – ilga divsimt gadu. Šajā plašo kampaņu virknē Rietumu krustneši pastāvīgi iebruka Austrumos, cenšoties atgūt Svēto pilsētu no islāma tautas rokām. Eiropā organizēta armija pēc armijas iepludināja savus fanātiskos leģionus Austrumos. Eiropas valstu karaļi personīgi vadīja šos krusta karus, nogalinot un izlejot austrumnieku asinis. Šajā divsimt gadu periodā Austrumos un Rietumos valdīja vardarbība un trauksme. Dažreiz krustneši guva panākumus, nogalinot, izlaupot un sagūstot musulmaņu tautu; dažreiz musulmaņi uzvarēja un nesa iebrucējiem asinsizliešanu, nāvi un postu. Tā viņi turpināja divus gadsimtus, pamīšus nikni cīnoties un atslābstot, kad bija novājināti, līdz Eiropas reliģiju piekritēji atkāpās no Austrumiem, atstājot aiz sevis posta pelnus un piedzīvojot, kā viņu tautas nonāk nemierīgos un satricinājuma apstākļos. Šajā neauglīgajā reliģiskajā karā tika nogalināti simtiem tūkstošu cilvēku un tika izšķērdēta neizsakāma bagātība. Cik daudz tēvu apraudāja savu dēlu zaudējumu! Cik daudz māšu un sievu sēroja par savu tuvāko prombūtni! Tomēr šis bija tikai viens no „svētajiem" kariem. Apsveriet un pārdomājiet to.

92:4 Ir bijis daudz reliģisko karu. Protestantu lietā iznākums bija deviņi simti tūkstoši mocekļu konfliktā un ķildās starp šo kristiešu grupu un katoļiem. Palūkojieties vēsturē un pārliecinieties par to. Cik daudzi ir nīkuļojuši cietumos! Cik nežēlīga bijusi attieksme pret gūstekņiem! Un viss – reliģijas vārdā! Apsveriet un novērtējiet iznākumu citos karos starp tautām un reliģiskās pārliecības sektām.

92:5 No cilvēces vēstures pirmsākumiem līdz pat šim laikam cilvēku pasaule nav baudījusi pilnīgas atelpas un atslābuma dienu no konfliktiem un domstarpībām. Lielāko daļu karu izsaukuši reliģiskie aizspriedumi, fanātisms un sektantisks naids. Reliģiju piekritēji ir apvainojuši citas reliģijas piekritējus, katrs uzskatot otru par Dieva žēlastību zaudējušu, kas mīt dziļā tumsā, un par sātana bērniem. Piemēram, kristieši un musulmaņi uzskatīja jūdaistus par sātaniskiem un par Dieva ienaidniekiem. Tāpēc viņi tos lādēja un vajāja. Liels skaits ebreju tika nogalināti, viņu

mājas tika nodedzinātas un izlaupītas, viņu bērni tika aizvesti gūstā. Jūdaisti savukārt uzskatīja kristiešus par neticīgajiem un musulmaņus par ienaidniekiem un Mozus likuma grāvējiem. Tāpēc viņi aicina tiem atriebties un nolād tos līdz pat šai dienai.

92:6 Padomājiet, kādi ievainojumi, pārbaudījumi un nelaimes ir sagādāti cilvēcei kopš vēstures sākuma. Katra pilsēta, valsts, nācija un tauta ir pakļauta kara nestajai iznīcībai un postījumiem. Katra no dievišķajām reliģijām uzskata sevi par piederīgu pie laba un svētīta koka – pie Žēlsirdīgā koka –, un visas pārējās reliģiskās sistēmas tās uzskata piederīgas pie ļaunuma koka – sātana koka. Tādēļ viņi cits citu nolād un apvaino. Tas ir skaidri redzams vēsturisku pierakstu grāmatās, un tā ir bijis līdz Bahá'u'lláh parādīšanās brīdim.

92:7 Kad no Austrumiem uzausa Bahá'u'lláh gaisma, Viņš pasludināja cilvēces vienesmes solījumu. Viņš vērsās pie visas cilvēces, sacīdams: „Jūs visi esat viena koka augļi. Nav nekādu divu koku: viena – dievišķās žēlastības koka, bet otra – sātana koka." Un Viņš turpināja: „Jūs esat viena koka augļi un viena zara lapas."[49] Tas bija Viņa paziņojums; tas bija Viņa cilvēces vienesmes apsolījums. Anatēma un lāsts tika pilnībā atcelti. Viņš teica: „Ir cilvēka necienīgi nolādēt citu; nav pieklājīgi, ka viens cilvēks piedēvē otram tumsu; nav pareizi, ka viens cilvēks uzskata citu cilvēku par sliktu; nē, drīzāk visa cilvēce ir viena Dieva kalpi; Dievs ir visu Tēvs; šim likumam nav neviena izņēmuma. Nav sātana cilvēku; visi pieder Žēlsirdīgajam. Nav tumsas; viss ir gaisma. Visi ir Dieva kalpi, un cilvēkam no sirds jāmīl cilvēce. Viņam patiesi jāredz, ka cilvēce ir iegrimusi dievišķajā žēlastībā."

92:8 Bahá'u'lláh nav pieļāvis izņēmumu no šī noteikuma. Viņš teica, ka cilvēces vidū var būt nezinošie; viņiem jātiek mācītiem. Daži ir slimi; tie ir jāārstē. Daži ir nenobrieduši; viņiem jāpalīdz sasniegt briedumu. Citos aspektos cilvēce ir iegremdēta dievišķās žēlsirdības okeānā. Dievs ir visu Tēvs. Viņš visus izglīto, apgādā un mīl; jo tie ir Viņa kalpi un Viņa radība. Protams, Radītājs mīl savu radību. Nebūtu iespējams atrast mākslinieku, kurš nemīl savus daiļdarbus. Vai esat kādreiz redzējuši cilvēku, kurš

nemīl savu rīcību? Pat ja tās ir sliktas darbības, viņš tās mīl. Cik gan neprātīga tālab ir doma, ka Dievs, kurš cilvēku radījis, izglītojis un audzinājis, ieskauj viņu visās svētībās, radījis Sauli un visu dabas pasauli viņa labumam, dāvājis viņam maigumu un laipnību un pēc tam būtu viņu nemīlējis. Tā ir acīmredzama neziņa, jo neatkarīgi no tā, kādai reliģijai cilvēks pieder, lai arī viņš būtu ateists vai materiālists, Dievs viņu audzina, dāvā savu laipnību un izlej pār viņu savu gaismu. Tad kā mēs varam ticēt, ka Dievs ir dusmīgs un nemīlošs? Kā mēs to varam iedomāties, ja patiesībā mēs esam liecinieki Dieva maigumam un žēlastībai uz katru radību? Visapkārt mēs redzam Dieva mīlestības izpausmes. Tātad, ja Dievs ir mīlošs, kas gan mums jādara? Mums nekas cits neatliek, kā vien līdzināties Viņam. Kā Dievs mīl visus un izturas laipni pret visiem, tāpat mums patiešām ir jāmīl un jābūt laipniem pret visiem. Mums neviens nav jāuzskata par sliktu, neviens neizpelnās nicinājumu, neviens nav uzskatāms par ienaidnieku. Mums jāmīl visi; nē, mums visi ir jāuzskata par saistītiem ar mums, jo visi ir viena Dieva kalpi. Visi ir pakļauti viena Izglītotāja norādījumiem. Mums dienu un nakti jātiecas, lai vairotos mīlestība un draudzīgums, lai tiktu stiprināta šī vienotības saite, lai arvien vairāk valdītu prieks un laime, lai visa cilvēce vienotībā un saliedētībā pulcētos Dieva pavēnī, lai cilvēki varētu vērsties pie Dieva pēc savas gara barības, piedzīvojot Viņā nebeidzamo dzīvi. Tā viņi gūs apliecinājumu Dieva valstībā un mūžīgi dzīvos Viņa vēlībā un devībā.

92:9 Bahá'u'lláh savos vēstuļrakstos ir skaidri teicis, ka, ja tev ir ienaidnieks, neuzskati viņu par ienaidnieku. Neesi vienkārši pacietīgs; nē, drīzāk mīli viņu. Tavai attieksmei pret viņu vajadzētu būt tādai, kāda piedienas mīļotajiem. Pat nesaki, ka viņš ir tavs ienaidnieks. Nesaskati ienaidniekus. Lai arī viņš būtu tavs slepkava, neredzi ienaidnieku. Uzlūko viņu ar draudzības acīm. Raugies, lai neuzskatītu viņu par ienaidnieku un vienkārši paciestu viņu, jo tā ir tikai viltība un liekulība. Uzskatīt cilvēku par savu ienaidnieku un vienlaikus mīlēt viņu ir liekulība. Tas nav nevienas dvēseles cienīgi. Tev viņš jāuztver kā draugs. Tev ir jāizturas pret viņu labi. Tā ir pareizi.

Mēs atgriežamies pie tēmas. Vērojot Visuma parādības, mēs saprotam, ka ass, ap kuru griežas dzīvība, ir mīlestība, savukārt ass, ap kuru griežas nāve un iznīcība, ir ienaids un naidīgums. Apskatīsim minerālu valsti. Šeit mēs redzam, ka, ja starp atomiem nepastāvētu pievilkšanās, vielu maisījumi nebūtu iespējamas. Katra pastāvošā parādība sastāv no elementiem un šūnu daļiņām. Tas ir zinātniski patiesi un pareizi. Ja starp elementiem un starp šūnu daļiņām nepastāvētu pievilkšanās, šis dabas parādības savienojums nekad nebūtu bijis iespējams. Piemēram, akmens ir eksistējoša dabas parādība – elementu savienojums. Pievilkšanās saite ir šos elementus savedusi kopā, un, pateicoties šo sastāvdaļu kohēzijai, ir izveidojies šis akmens veida priekšmets. Šis akmens ir dabas parādību zemākajā pakāpē, bet tomēr tajā izpaužas pievilkšanas spēks, bez kura akmens nevarētu pastāvēt. Šis pievilkšanas spēks minerālu pasaulē ir mīlestība – vienīgā mīlestības izpausme, uz kuru spējīgs akmens. 92:10

Paskatieties uz nākamo augstāku dzīves posmu – augu valsti. Šeit mēs redzam, ka augs ir dažādu elementu kohēzijas rezultāts, tāpat kā ir ar minerālu tā valstī; turklāt augam ir spēja absorbēt vielas no zemes. Tā ir augstāka pievilkšanas pakāpe, kas atšķir augu no minerāla. Augu valstī tā ir mīlestības izpausme, augstākā augu izpausmes spēja. Ar šo pievilkšanas jeb augšanas spēku augs aug katru dienu. Tāpēc arī šajā valstī mīlestība ir dzīvības cēlonis. Ja starp elementiem pastāvētu atgrūšanās, nevis pievilkšanās, rezultāts būtu sairšana, iznīcība un neeksistēšana. Tā kā elementu starpā pastāv kohēzija un izpaužas šūnu pievilkšanās, rodas augs. Kad šī pievilkšanās tiek izkliedēta un sastāvdaļas sadalās, augs pārstāj eksistēt. 92:11

Tad mēs nonākam pie dzīvnieku pasaules, kas joprojām ir augstāka par augu valsti. Tajā mīlestības spēks izpaužas vēl vairāk. Mīlestības gaisma ir daudz spožāka dzīvnieku valstī, jo pievilcības spēks, ar kuru elementi savienojas un šūnu atomi sajaucas, tagad atklājas noteiktās emocijās un jūtās, kas izsauc instinktīvu sadraudzību un biedrošanos. Dzīvnieki ir apdvesti ar laipnību un draudzīgumu, kas izpaužas vienas sugas dzīvnieku vidū. 92:12

92:13 Beidzot mēs sasniedzam cilvēku valsti. Mēs atklājam, ka šeit pastāv visas minerālu, augu un dzīvnieku mīlestības izpausmju pakāpes, kā arī nepārprotams pievilcības spēks. Tas nozīmē, ka cilvēks ir apzinātas un garīgas pievilkšanās pakāpes pārstāvis. Šeit vērojams neizmērojams progress. Cilvēku valstī parādās garīgā uztvere, mīlestība sasniedz augstāko pakāpi, un tas ir cilvēka dzīvības cēlonis.

92:14 Ir skaidri pierādījumi, ka visās pakāpēs un valstīs vienotība un vienošanās, mīlestība un sadraudzība ir dzīvības cēlonis, turpretim nesaskaņas, naids un šķirtība vienmēr veicina nāvi. Tāpēc mums ar dzīvību un dvēseli jātiecas, lai ar katru dienu vairotos vienotība un vienprātība cilvēces vidū un lai mīlestība un savstarpējā saikne izpaustos un pieaugtu savā krāšņajā spožumā. Dzīvnieku valstī jūs ievērosiet, ka mājas sugas sadzīvo visaugstākajā sadraudzībā. Pavērojiet, kā sabiedriskās un draudzīgās aitas pulcējas ganāmpulkā. Palūkojieties uz baložiem un citiem mājas putniem. Viņu vidū nav partejiskuma, nav nošķirtības patriotisma priekšstatu dēļ. Viņi dzīvo kopā vislielākā mīlestībā un vienotībā, lidojot, barojoties un biedrojoties. Mežonīgi dzīvnieki – plēsīgi zvēri, piemēram, vilks, lācis, tīģeris un hiēna, – nekad nav draudzīgi un nesadarbojas. Viņi uzbrūk cits citam. Ikreiz, kad viņi satiekas, viņi cīnās. Trīs vilki nekad nav redzēti laimīgi kopā. Ja redzat viņus kopā, tas ir ar kādu mežonīgu nolūku. Viņi ir kā savtīgi, brutāli vīri, kuri ir naidīgi, lamājas un nogalina cits citu. Labāk, lai cilvēks līdzinās mājdzīvniekiem, nevis mežonīgiem plēsīgiem zvēriem, jo pēc Dieva domām mīlestība ir pieņemama, bet ienaids un naidīgums ir noraidāms. Kāpēc mums būtu jārīkojas pretēji Dieva labvēlībai? Kāpēc mums vajadzētu būt kā mežonīgiem dzīvniekiem, pastāvīgi izlejot asinis, izlaupot un iznīcinot? Ja mēs piederam kādai cilvēces rasei vai ģimenei, tad kāpēc mums visas pārējās būtu jāuzskata par sliktām un zemākām, kas ir pelnījušas nāvi, izlaupīšanu un iebrukumu, – par tumsas cilvēkiem, kas izpelnās Dieva naidu un riebumu? Kāpēc cilvēks pauž šādu attieksmi un tā izturas pret saviem līdzcilvēkiem? Mēs redzam, ka Dievs izturas laipni pret visiem. Tāpat kā Viņš mīl mūs, Viņš

mīl visus citus; tāpat kā Viņš nodrošina mūs, Viņš nodrošina pārējos. Viņš visus audzina un māca ar vienādu rūpību.

Dievs ir dižs! Dievs ir laipns! Viņš neskatās uz cilvēku trūkumiem; Viņš neņem vērā cilvēka vājības. Cilvēks ir Viņa žēlastības radījums, un Viņš aicina visus pie savas žēlastības. Kāpēc tad mums vajadzētu nicināt vai ienīst Viņa radījumus, jo viens ir jūdaists, otrs – budists vai zoroastrietis un tā tālāk? Tā ir nezināšana, jo cilvēces kā Dieva kalpu vienesme ir pārliecinošs un drošs fakts. 92:15

Bahá'u'lláh ir pasludinājis cilvēces vienesmes solījumu. Tāpēc mums citam pret citu ir jāizrāda vislielākā mīlestība. Mums ir jābūt mīlošiem pret visiem pasaules cilvēkiem. Mēs nedrīkstam nevienu tautu uzskatīt par sātana tautu; nē, mums jāzina un jāatzīst, ka visi ir viena Dieva kalpi. Visdrīzāk ir tā: daži ir nezinoši; tie ir jāvada un jāskolo. Viņiem jāmāca mīlēt savus līdzcilvēkus un jāmudina apgūt tikumus. Daži ir nezinoši; tie ir jāinformē. Daži ir neattīstīti kā bērni; viņiem jāpalīdz sasniegt briedumu. Daži slimo, viņu morālais stāvoklis ir neveselīgs; viņi ir jāārstē, līdz viņu morāle ir šķīstīta. Bet slimais nav jāienīst viņa slimības dēļ, no bērna nedrīkst vairīties tāpēc, ka viņš ir bērns, nezinātājs nav nicināms tāpēc, ka viņam trūkst zināšanu. Viņi visi ir jāārstē, jāizglīto, jāsagatavo un ar mīlestību viņiem jāpalīdz. Ir jādara viss, lai cilvēce vislielākajā drošībā varētu dzīvot Dieva pavēnī, baudīdama laimi tās augstākajā pakāpē. 92:16

– 93 –

1912. gada 17. augustā

Grīneikra

Adrese: *Green Acre, Eliot, Maine*

Ednas Makkinijas piezīmes

DIEVA pasaules ir pilnīgā saskaņā un saderīgas cita ar citu. Katra pasaule šajā neierobežotajā Visumā it kā spogulis, kas atspoguļo visu pārējo pasauļu vēsturi un dabu. Arī fiziskais

Visums pilnībā atbilst garīgajai vai dievišķajai sfērai. Matērijas pasaule ir iekšējās gara valstības ārēja izpausme jeb kopija. Prātu pasaule atbilst siržu pasaulei.

93:2 Ja mēs apcerīgi uzlūkojam materiālo pasauli, mēs saprotam, ka visas ārējās parādības ir atkarīgas no Saules. Bez Saules parādību pasaule būtu pilnīgā tumsā un bez dzīvības. Visu zemes radību pilnveide un attīstība – gan minerālu, gan augu, gan dzīvnieku, gan cilvēku – ir atkarīga no lielās centrālās Saules siltuma, gaismas un krāšņuma. Ja nebūtu Saules siltuma un gaismas, tad nebūtu veidojušies nekādi minerāli, nespētu un nebūtu varējuši pastāvēt nekādi augu, dzīvnieku un cilvēku organismi. Tāpēc ir skaidri redzams, ka Saule ir galvenais dzīvības avots visām zemes un ārējām parādībām.

93:3 Iekšējā pasaulē, Valstības pasaulē, prātu, dvēseli un garu sagatavo un izglīto Īstenības Saule. Ja nebūtu Īstenības Saules mirdzošo staru, tiem būtu liegta izaugsme un attīstība; nē, drīzāk tās nebūtu vispār. Jo, tāpat kā fiziskā Saule ar savas gaismas un siltuma starojumu ir visu ārējo un dabas parādību esamības formu pilnveidotāja, tā arī Īstenības Saules gaismas un siltuma starojums sniedz izaugsmi, izglītību un attīstību prātiem, dvēselēm un garam, virzoties uz pilnības stāvokli.

93:4 Kristus bija Īstenības Saule, kas spīdēja no kristietības debesu apvāršņa, skolojot, aizsargājot, nesot apliecinājumu prātiem, dvēselēm un garam, līdz tie piedzīvoja saskaņu ar dievišķo valstību un sasniedza spēju pieņemt bezgalīgo Dieva velšu nolaišanos. Ja nebūtu parādījies Viņa spožums, viņi būtu palikuši nepilnības tumsā un atsvešināti no Dieva. Bet tā kā šī Īstenības Saule spīdēja un iepludināja savu gaismu prātu, dvēseļu un garu pasaulē, tie kļuva starojoši. Viņš tiem piešķīra jaunu un mūžīgu dzīvību.

93:5 Kad no pavasara rītausmas zodiakā parādās dabas pasaules Saule, zemes pasaules ķermenī ceļas brīnišķīgs un dinamisks satraukums. Nokaltušie koki pildās ar dzīvību, melnā augsne kļūst zaļa no jauniem augiem, uzzied svaigi un smaržīgi ziedi, putekļu pasaule tiek atveldzēta, ikvienas dzīvas būtnes dzīslās ieplūst atjaunoti dzīvības spēki, un pļavas, līdzenumus, kalnus

un ielejas ar brīnišķīgām dzīvības formām klāj jauns pavasaris. Tas, kas bija miris un pamests, tiek atdzīvināts un spirdzināts; to, kas bija nokaltis, izbalējis un sagrauts, pārveido jaunas radīšanas gars. Tādā pašā veidā Īstenības Saule sakustina, atdzīvina un apgaro ar dievišķu un brīnišķīgu spēku, kad tā apgaismo iekšējās pasaules apvārsni. Cilvēka prāta koki ietērpjas jaunā un zaļā ietērpā, dzen lapas un ziedus un nes debesu prieka vēsts garīgos augļus. Tad no cilvēku dvēseļu augsnes parādās smaržīgi iekšējas nozīmes ziedi, un visa cilvēka būtība mostas jaunai un dievišķai rīcībai. Tā ir iekšējās pasaules izaugsme un attīstība ar dievišķās vadības mirdzošo gaismu un Dieva mīlestības uguni.

Fiziskajai Saulei ir sava aušana un rietēšana. Zemei ir diena un nakts. Pēc katra saulrieta ir saullēkts un jaunas rītausmas atnākšana. Arī Īstenības Saulei ir sava lēkšana un rietēšana. Garīguma pasaulē ir diena un nakts. Pēc katras aiziešanas ir atgriešanās un jaunas dienas gaisma. 93:6

Turklāt dievišķības īstenību raksturo noteikti vārdi un īpašības. Starp šiem vārdiem ir Radītājs, Dzīvinātājs, Gādnieks, Visuresošais, Visuvarenais, Viszinīgais un Devējs. Šie dievišķības vārdi un īpašības ir mūžīgi un nav pārejoši. Tas ir ļoti smalks jautājumss, kam jāpievērš liela uzmanība. To eksistenci pierāda un izraisa dabas parādību rašanās. Piemēram, *Radītājs* paredz radīšanu, *Dzīvinātājs* nozīmē atdzīvināšanu, *Gādniekam* ir nepieciešams par kādu gādāt; pretējā gadījumā tie būtu tukši un neiespējami nosaukumi. *Žēlsirdīgais* liecina par žēlastības saņēmēja klātbūtni. Ja nebūtu izpausta žēlastība, šī Dieva īpašība netiktu īstenota. Vārds *Kungs* pierāda, ka pastāv padotie, pār kuriem tiek īstenota neierobežotā vara. Vārds *Viszinīgais* pretendē uz visu tematu zināšanu. Ja šie temati nepastāvētu, visa zināšana būtu bezjēdzīga un bez pielietojuma. Vārdam *Viedais* ir nepieciešami adresāti gudrības īstenošanai; un, ja vien tos neaptvertu viedums, šis vārds būtu neiedomājams. Tāpēc dievišķie vārdi un īpašības paredz tādu dabas parādību eksistenci, kas izriet no šiem vārdiem un īpašībām. Un otrādi – Dieva neierobežotā vara tiek pierādīta un nostiprināta ar to patiesīgumu un esamību. 93:7

93:8 Tad rūpīgi pārdomājiet, ka Dieva neierobežotā vara nav pārejoša, bet gan bezgalīga un nezūdoša, un ka tā pieprasa dabas pasaules eksistenci. Karaliskumam ir nepieciešama karaliste, armija, valsts kase, pavalstnieki, tiesa un ministri. Kā gan varētu būt karalis bez pavalstniekiem, valsts un bagātības? Pretējā gadījumā ikviens varētu apgalvot, ka ir karalis. „Kur ir tava armija?" „Man tāda nav vajadzīga." „Kur ir tava valsts?" „Tā man ir lieka. Es esmu karalis bez karaļvalsts, bez armijas, pavalstniekiem vai augstākās varas." Vai gan tas ir iespējams?

93:9 Tāpēc dievišķajai neierobežotajai varai ir nepieciešama radība, pār kuru tiek īstenots tās valdījums. Ir jābūt suverēnās varas pierādījumiem. Ja mēs mēģinātu iedomāties laiku, kad nepastāvēja radība, kad nebija padoto vai radījumu, kas pakļauti dievišķajam valdījumam un kontrolei, tad izzustu pati dievišķība; izbeigtos Dieva devība, tāpat kā no zemes izzustu monarha valdīšana un labvēlība, ja nepastāvētu viņa valstība. Dieva neierobežotā vara ir mūžīga. Tai nav bijis sākuma; tai nebūs beigu. Tas ir tikpat acīmredzami kā saule pusdienlaikā, pat tiem, kam ir ierobežots saprāts.

93:10 Aplūkojot dabas parādību Sauli, mēs redzam, ka tās siltums un gaisma ir nepārtraukti. Saules dāvanas nepazūd. Ja Saule vienalga kurā brīdī būtu bez gaismas vai siltuma, tā nebūtu saule. Kā mēs atpazīstam Sauli? Pēc tās siltuma un mirdzuma. Ja tai atņem tās starus un siltumu, tā vairs nav saule; tā ir tikai tumša lode jeb sfērisks debess ķermenis. Saules dāvanām ir jābūt mūžīgām, lai to varētu kvalificēt kā enerģijas, apgaismojuma un pievilkšanās centru.

93:11 Tāpat arī Īstenības Saules dievišķās veltes ir mūžīgas. Tās gaisma spīd mūžīgi. Tās mīlestība tiek izstarota mūžīgi. Tās veltes nekad neapsīkst. Nevarētu teikt, ka Dieva spēks un mirdzums jebkad būtu beidzies. Nevarētu apgalvot, ka Visvarenā dievišķumam būtu pienācis gals. Jo Dieva dievišķums ir mūžīgs. Tāpēc dievišķās veltes – gan dabas parādības un pārejošas, gan garīgas un ideālas – ir mūžīgas. Bet reliģijas cilvēki ir divu veidu: daži pielūdz Sauli un citi dievina rītausmas vietas, no kuriem Saule uzlec. Piemēram, jūdaisti godā Mozus rītausmas vietu, bet

zoroastrieši – Zaratustru. Ābrahāma ļaudis pievērsās Ābrahāma ausmas vietai. Kad Īstenības Saule pārnesa savu apgaismojumu no Ābrahāma uz Mozus ausmas vietu, Ābrahāma ļaudis noliedza tās parādīšanos, jo viņi vērsās pie ausmas vietas, nevis pie pašas Īstenības Saules. Kad šī Īstenības Saule ar savu dievišķo dāvanu, savu debesu spīdumu un mirdzumu tika pārnesta uz mesiānisko ausmas vietu, ebreji noliedza tās parādīšanos Jēzū, jo viņi nebija pašas Saules pielūdzēji, bet gan dievināja tās uzlēkšanu Mozus veidolā. Ja viņi būtu Īstenības Saules pielūdzēji, viņi būtu vērsušies pie Kristus, nevis nolieguši Viņu kā Mesiju.

93:12 Kāds bija šī zaudējuma iemesls? Tas bija vienkārši tāpēc, ka viņi ticības formās atdarināja tēvus un senčus, nevis vērsās pie dievišķības Saules. Tādēļ viņiem tika atņemta dāvana, kas uzausa mesiāniskajā dienā. Stingri turoties pie agrākās rītausmas vietas, viņi joprojām paliek šajā zaudējuma stāvoklī. Padomājiet par mūsdienu zemes cilvēkiem un tautām un ievērojiet šo pašu neatlaidīgo uzticību senču ticībai. Tas, kura tēvs bija zoroastrietis, ir zoroastrietis. Tas, kura tēvs bija budists, paliek budists. Musulmaņa dēls top par musulmani utt. Kāpēc gan tā ir? Jo viņi ir vergi un tikai atdarināšanas gūstekņi. Viņi nav pētījuši reliģijas īstenību un nonākuši pie tās pamatiem un secinājumiem. Piemēram, jūdaists, pētot īstenību, nav pierādījis Mozus patiesīgumu. Viņš ir jūdaists, jo viņa tēvs bija jūdaists. Viņš atdarina savu tēvu un senču formas un ticību. Par īstenību nav ne domu, ne pieminēšanas. Tāpat tas ir ar citām reliģiozajām tautām. Mūsu apgalvojuma būtība ir, ka viņi pielūdz rītausmas vietu, nevis pašu Īstenības Sauli.

93:13 Ja Jēzus Kristus laikā jūdi būtu atteikušies no atdarināšanas un pētījuši īstenību, viņi noteikti būtu Viņam ticējuši un pieņēmuši Viņu, jo mesiāniskais mirdzums bija daudz lielāks nekā Mozus mirdzums. Īstenības Saule, kad tā parādījās no Kristus rītausmas vietas, savā spožumā un dailē bija kā vasaras vidus saule.

93:14 Tāpēc tagad mums ir jāsaņem brīdinājums un jāsaprot, ka tēvu un senču atdarināšana vien ir neauglīga. Nē, drīzāk mums ir jāpieliek visas pūles, pētot un vēršoties pie Īstenības Saules, neatkarīgi no tā, kurā rīta zvaigznē vai rītausmas sakumā tā arī

neparādītos. Dabas pasaules Saule ir viena. Ja rīt izrādītos, ka tā uzlec Rietumos, tā būtu tā pati saule. Mēs nevaram teikt: „Šī nav tā pati saule, jo tā ir parādījusies Rietumos." Jo austrumi un rietumi ir tikai uz zemes un ir iedomāti virzieni. Saules stāvoklī nav ne austrumu, ne rietumu. Tā vienmēr spīd no savas vietas debesīs. Saules sistēmas centrālajā punktā nav ne lēkta, ne norieta. Tāpēc saullēkts un saulriets ir saistīti novērojumiem no Zemes, nevis ar pašu spīdekli. Nē, drīzāk Saules lodei nav iedomājama nakts. Šajā mirdzuma centrā valda pastāvīga gaisma un apgaismojums. Tāpēc tās lēkti un rieti ir tikai šķietami, nevis faktiski. Tie ir saistīti ar mūsu zemes redzējumu. Mēs to nevarētu uzskatīt par sauli, ja būtu beigusies tās gaisma, siltums un krāšņums. To darīt būtu līdzvērtīgi melna akmens nosaukšanai par dimantu. Tas būtu bezjēdzīgi. Ja cilvēks ir skopulis un jūs viņu saucat par dāsnu, tas viņā nekādas izmaiņas neradīs.

93:15 Tas nozīmē, ka Dievs ir visvarens, bet Viņa diženumu nevar iegrožot cilvēka ierobežojumos. Mēs nevaram apjozt Dievu ar robežām. Cilvēks ir ierobežots, bet dievišķības pasaule ir neierobežota. Noteikt Dievam ierobežojumus ir cilvēka nezināšana. Dievs ir *Mūžsenais*, *Visuvarenais*; Viņa īpašības ir bezgalīgas. Viņš ir Dievs, jo Viņa gaisma, Viņa neierobežotā vara ir bezgalīga. Ja Viņš var tikt ierobežots cilvēku idejās, Viņš nav Dievs. Dīvaini ir tas, ka, neskatoties uz to, ka šīs patiesības ir pašsaprotamas, cilvēks turpina būvēt ierobežojumu sienas un žogus ap Dievu, ap tik krāšņo, neierobežojamo, neiegrožoto dievišķumu. Apsveriet Viņa radības nebeidzamās parādības. Tās ir bezgalīgas; visums ir bezgalīgs. Kurš nosauks tā augstumu, dziļumu un garumu? Tas ir absolūti bezgalīgs. Kā gan visvarenā neierobežotā vara, tik brīnišķā dievišķība, var tikt ietverta kļūdaino cilvēku prātu robežās vai pat terminos un definīcijās? Vai lai mēs nu sakām, ka Dievs ir paveicis kādu noteiktu lietu un Viņš nekad vairs nevarēs to izdarīt? Ka Viņa mirdzuma saule kādreiz spīdēja pār pasauli, bet tagad ir norietējusi uz mūžiem? Vai Viņa vēlība, Viņa veltes un Viņa dāsnums kādreiz bija nolaidušies, bet tagad ir izbeigušies? Vai tas ir iespējams? Nē! Mēs nekad nevaram ne patiesi teikt, ne ticēt, ka pār pasauli pārstās spīdēt Viņa Izpausme, cildinātā patiesība, Īstenības Saule.

Ak Dievs! Tu, kas esi laipns. Patiešām, dažas dvēseles ir sapulcējušās šajā sanāksmē, pievēršoties Tev ar sirdi un garu. Viņi meklē nebeidzamo velti. Viņiem ir vajadzīga Tava bezgalīgā žēlastība. 93:16

Ak Kungs! Noņem plīvuru no viņu acīm un izkliedē neziņas tumsu. Piešķir viņiem zināšanu un gudrības gaismu. Apgaismo šīs nožēlas pilnās sirdis ar Īstenības Saules starojumu. Padari šīs acis vērīgas, tām liecinot par Tavas neierobežotās varas gaismu. Lai šie gari līksmo par diženo prieka vēsti un uzņem šīs dvēseles savā augstākajā valstībā. 93:17

Ak Kungs! Patiesi, mēs esam vāji; padari mūs varenus. Mēs esam nabagi; palīdzi mums no Tavas bagātības krātuves. Mēs esam miruši; atdzīvini mūs ar Svētā Gara elpu. Mums trūkst pacietības pārbaudījumos un izturībā; ļauj mums sasniegt vienesmes gaismas. 93:18

Ak Kungs! Padari šo sapulci par cēloni cilvēces vienesmes karoga pacelšanai un sniedz apliecinājumu šīm dvēselēm, lai tās kļūtu par starptautiskā miera dedzīgiem atbalstītājiem. 93:19

Ak Kungs! Patiesi, cilvēki ir aizplīvuroti un strīdas savā starpā, izlej asinis un iznīcina cits cita īpašumus. Visā pasaulē ir karš un konflikti. Visos virzienos valda nesaskaņas, asinsizliešana un niknums. 93:20

Ak Kungs! Vadi cilvēku dvēseles, lai tās varētu novērsties no kara un cīņas, lai tās kļūtu mīlošas un laipnas cita pret citu, lai tās varētu pievienoties un kalpot cilvēces vienesmei un solidaritātei. 93:21

Ak Kungs! Šīs nesaskaņas aptumšo pasaules apvāršņus. Ak Dievs! Apgaismo tos un ar Tavas mīlestības gaismām ļauj sirdīm kļūt mirdzošām. Ar savas veltes svētību atdzīvini garus, līdz katra dvēsele uztvers un rīkosies saskaņā ar Tavu mācību. Tu esi visuvarenais. Tu esi viszinīgais. Tu esi redzīgais. Kungs, esi līdzjūtīgs pret visiem. 93:22

• • •

1912. gada 23.–25. jūlijs

ʻAbdu'l-Bahá runas Bostonā un Moldenā

– 94 –

1912. gada 25. augustā

Jaunās domas forums Metafizikas klubā

Adrese: *Metaphysical Club, Boston, Massachusetts*

Ednas Makkinijas piezīmes

AK, LAIPNAIS Dievs! Vislielākajā pazemībā un padevībā mēs lūdzam un kvēli lūdzamies pie Tava sliekšņa, tiecoties pēc Taviem bezgalīgajiem apliecinājumiem un neierobežotās palīdzības. Ak Kungs! Atjaunini šīs dvēseles un piešķir tām jaunu dzīvi. Atdzīvini garus, apgaismo sirdis, atver acis un dari ausis uzmanīgas. No Tavas senās krātuves piešķir jaunu būtni un dzīvību un no Tava senā mājokļa palīdzi viņiem iegūt jaunus apliecinājumus.

Ak Dievs! Patiešām, pasaulei ir nepieciešama pārkārtošana. 94:2
Dāvā tai jaunu pastāvēšanu. Dod tai jaunas domas un atklāj tai debesu zinātnes. Iedves tajā svaigu garu un piešķir tai svētāku un augstāku mērķi.

Ak Dievs! Patiesi, Tu esi padarījis šo gadsimtu starojošu un 94:3
atklājis tajā savu žēlsirdīgo mirdzumu. Tu esi izdzēsis māņticības tumsu un ļāvis spīdēt pārliecības gaismai. Ak Dievs! Dari tā, lai šie kalpi būtu cienīgi stāties Tava sliekšņa priekšā. Atklāj jaunas debesis un izklāj jaunu zemi mājoklim. Lai no augšienes nolaižas jauna Jeruzaleme. Dāvā cilvēcei jaunas domas un jaunu dzīvi. Apveltī dvēseles ar jaunu uztveri un piešķir tām jaunus tikumus. Patiesi, Tu esi visuvarenais, spēcīgais. Tu esi dāsnais Devējs.

Cilvēku ķermeņus ir viegli kontrolēt. Karalis var pakļaut 94:4
saviem likumiem un savai varai savu pavalstnieku ķermeņus visā valstī. Iepriekšējos gadsimtos karaļi un valdnieki ir absolūti dominējuši pār miljoniem cilvēku, un tādējādi viņiem bija iespēja paveikt visu, ko viņi vēlas. Ja viņi vēlējās dāvāt laimi un mieru, viņi to varēja darīt; un, ja viņi nolēma sagādāt ciešanas un diskomfortu, viņi uz to bija tikpat spējīgi. Ja viņi vēlējās sūtīt

vīrus kaujas laukā, neviens nevarēja iebilst pret viņu varu; un, ja viņi nolēma, ka viņu karaļvalstīm vajadzētu baudīt svētlaimi un mieru, ko sniedz pasargātība no kara, tad dominēja šis nosacījums. Vārdu sakot, karaļi un valdnieki ir spējuši kontrolēt miljoniem cilvēku un ir īstenojuši šo kundzību ar vislielāko despotismu un tirāniju.

94:5 Doma ir šāda: iegūt kontroli pār fiziskajiem ķermeņiem ir ārkārtīgi viegls uzdevums, bet garu satveršana miera saitēs ir grūts uzdevums. Tas nav visiem piemērots darbs. Tam nepieciešama dievišķa un svēta spēja, iedvesmas spēks, Svētā Gara spēks. Piemēram, Kristus spēja ievest garus šajā miera mājvietā. Viņš spēja ievest sirdis šajā miera ostā. No savas izpausmes dienas līdz mūsdienām Viņš ir atdzīvinājis sirdis un apdvesis garus ar dzīvību. Viņš ir īstenojis šo atdzīvinošo ietekmi siržu un garu sfērā; tāpēc Viņa dāvātā dzīvība ir nezūdoša.

94:6 Šajā pēdējo laiku gadsimtā ir parādījies Bahá'u'lláh un tik ļoti atdzīvinājis cilvēku garus, ka tie ir izpauduši spēku, kas augstāks nekā cilvēka spēks. Tūkstošiem Viņa sekotāju ir atdevuši savas dzīvības; un, būdami zem zobena, izlejot savas asinis, viņi ir sludinājuši: „Yá Bahá'u'l-Abhá!"[50] Šāda atdzīvināšana nav iespējama citādi kā vien ar debesu spēku – pārdabisku spēku, Svētā Gara dievišķo spēku. Ar dabisku cilvēka spēku vien tas nav iespējams. Tāpēc rodas jautājums: kā šī atdzīvināšana ir paveicama?

94:7 Ir noteikti līdzekļi tās sasniegšanai, ar kuru palīdzību cilvēce tiek atjaunota un atdzīvināta ar jaunu piedzimšanu. Šī ir otrā dzimšana, kas minēta debesu Grāmatās. Tā panākama ar Svētā Gara kristībām. Cilvēka gara atdzīvināšana jeb atdzimšana notiek, pateicoties zinātnei par Dieva mīlestību. Tas notiek dzīvības ūdens spēkā. Šī dzīvība un atdzīvināšana ir atjaunošanās parādību pasaulē. Pēc garīgā pavasara atnākšanas, pavasara lietusgāzēm, Īstenības Saules spīdēšanas, pilnības vēsmām, visas dabas parādības tiek piesātinātas ar jauna radījuma dzīvību un piedzīvo pārvērtību jaunas ģenēzes ceļā. Apceriet materiālo pavasari. Kad pienāk ziema, koki ir bez lapām, lauki un pļavas nokaltuši, ziedi nomirst putekļu kaudzēs; prērijās, kalnos un

dārzos nepaliek nekāds svaigums, skaistums nav redzams, zaļums nav redzams. Viss ir ietērpts nāves tērpā. Lai kur jūs paskatītos apkārt, jūs pamanīsiet nāves un pagrimuma izpausmes. Bet, kad nāk pavasaris, lietusgāzes nolaižas, saule pārpludina pļavas un klajumus ar gaismu; jūs novērosiet radību, kas tērpusies jaunā izteiksmīgā tērpā. Lietusgāzes padarījušas pļavas zaļojošas un zaļoksnas. Siltās vēsmas likušas kokiem uzvilkt lapu ietērpu. Tie ir uzziedējuši un drīzumā nesīs jaunus, svaigus un apburošus augļus. Izskatās, ka viss ir apveltīts ar dzīves jauneklīgumu; visur ir redzams jauns dzīvības spēks un gars. Pavasaris ir atjaunojis visas parādības un izgreznojis zemi ar daili, kā tam pašam tīk.

Tieši tāds ir garīgais pavasaris, kad tas pienāk. Kad pasaulē 94:8
parādās svētās, dievišķās Izpausmes jeb pravieši, sākas starojuma cikls – žēlsirdības laikmets. Viss tiek atjaunots. Prāti, sirdis un visi cilvēku spēki tiek pārveidoti, pilnības tiek atdzīvinātas, zinātnes, atklājumi un pētījumi tiek stimulēti no jauna, un viss, kas attiecas uz cilvēces tikumiem, tiek atdzīvināts. Apsveriet šo starojošo gadsimtu un salīdziniet to ar pagājušajiem gadsimtiem. Cik liela atšķirība pastāv starp tiem! Cik ļoti ir attīstījušies prāti! Cik ļoti ir padziļinājušies priekšstati! Cik ļoti ir vairojušies atklājumi! Cik lieliski projekti ir īstenoti! Cik daudzas īstenības izpausmes ir kļuvušas acīmredzamas! Cik daudz radīšanas noslēpumu ir izpētīti un tiem piekļūts! Kāds tam ir iemesls? Tas notiek tā garīgā pavasara spēkā, kurā mēs dzīvojam. Katru dienu pasaule iegūst jaunas veltes. Šajā spožajā gadsimtā nav palikušas ne vecās paražas, ne vecās zinātnes, arodi, likumi un noteikumi. Vecie politiskie principi mainās, un veidojas jauna sabiedriskā struktūra. Tomēr daži, kuru domas ir sastingušas un kuru dvēselēm ir laupīta Īstenības Saules gaisma, cenšas apturēt šo attīstību cilvēku prāta pasaulē. Vai tas ir iespējams?

Vai ir pieļaujams, ka netiktu atjauninātі un pārkārtoti garīgie 94:9
impulsi un ietekmes nepārprotamu un vispārēju pārmaiņu apstākļos, kuriem mēs esam liecinieki, kad cilvēces ārējie apstākļi saņem tādu impulsu, kad cilvēka dzīve iegūst jaunu šķautni, kad no jauna tiek stimulētas zinātnes jomas, kad vairojas izgudrojumi un atklājumi, kad mainās pilsoniskie likumi un morāle, kas

liecina par pacēlumu un uzlabošanos? Ir dabiski, ka jāizpaužas arī jaunām garīgām domām un slieksmēm. Ja neatjaunojas garīgums, tad kādi gan augļi nāks no fiziskas pārkārtošanas vien? Piemēram, var pilnveidoties cilvēka ķermenis, var uzlaboties kaulu un cīpslu kvalitāte, var attīstīties plauksta, var uzlaboties citi locekļi, bet, ja neattīstās prāts, tad kāds gan labums no visa pārējā? Svarīgs faktors cilvēka pilnveidošanā ir prāts. Prāta pasaulē ir jābūt attīstībai un pacēlumam. Ir jānotiek reformām cilvēka gara valstībā; pretējā gadījumā – uzlabojot fizisko struktūru vien – nekas netiks sasniegts.

94:10 Šajā jaunajā gadā ir jāgaida jauni augļi, jo tas ir garīgās pārkārtošanās nosacījums un nolūks. Lapu atjaunošana ir neauglīga. No mizas vai zara pārveidošanas nekādi augļi neizaugs. Zaļumu atjaunošana neko nedod. Ja no koka neatjaunojas augļi, tad kāds gan labums no mizas, ziedu, zaru un stumbra pārveidošanas? Jo neauglīgam kokam nav īpašas vērtības. Tāpat arī kāda gan nozīme ir fizisko apstākļu pārveidošanai, ja tie nenotiek vienlaikus ar garīgām reformām? Jo neatņemamā īstenība ir gars, pamati ir gars, cilvēka dzīvība ir gara dēļ; cilvēka laime, dzīve, spožums, gods – tas viss ir, pateicoties garam; un, ja nenotiek pārkārtošanās garā, tad cilvēka eksistencei nebūs augļu.

94:11 Tāpēc mums ar dzīvību un sirdi jātiecas, lai materiālā un fiziskā pasaule tiktu pārveidota, cilvēka uztvere kļūtu asāka, izpaustos žēlsirdīgais starojums un iemirdzētos īstenības spožums. Tad parādīsies mīlestības zvaigzne un cilvēce kļūs apgaismota. Doma ir, ka eksistences pasaules attīstība ir atkarīga no pārmaiņām; pretējā gadījumā tā būs kā mirusi. Padomājiet: ja neparādītos jauns pavasaris, kāda būtu ietekme uz šo zemeslodi, uz Zemi? Neapšaubāmi tā kļūtu pamesta, un dzīvība iznīktu. Zemei ir nepieciešams ikgadējs pavasaris. Ir nepieciešams, lai būtu gaidāma jauna velte. Ja tas nenotiktu, dzīvība tiktu iznīdēta. Tādā pašā veidā gara pasaulei ir vajadzīga jauna dzīve, prāta pasaulei ir nepieciešams jauns stimuls un attīstība, dvēseļu pasaulei ir nepieciešama jauna velte, morāles pasaulei ir nepieciešama pārkārtošanās, dievišķā mirdzuma pasaulei ir nepieciešamas

aizvien jaunas dāvanas. Ja tā netiktu papildināta, tad pasaules dzīvība izzustu un izdzistu. Ja šī telpa netiktu vēdināta un gaiss netiktu atsvaidzināts, elpošana pēc kāda laika apstātos. Ja nelītu lietus, visi dzīvie organismi ietu bojā. Ja nenāktu jauna gaisma, zemi apņemtu nāves tumsa. Ja nepienāktu jauns pavasaris, dzīvība uz šīs zemeslodes tiktu iznīcināta.

94:12 Tāpēc domām jābūt cēlām un ideāliem – cildeniem, lai cilvēce varētu saņemt palīdzību jaunos pārkārtošanās apstākļos. Kad šī pārkārtošanās ietekmēs katru pakāpi, tad pienāks Kunga diena, par kuru ir runājuši visi pravieši. Tā ir diena, kad tiks atjaunota visa pasaule. Padomājiet: vai gan pagātnes laikmetu likumi ir piemērojami mūsdienu cilvēka apstākļiem? Acīmredzot nav. Piemēram, iepriekšējo gadsimtu likumi attaisnoja despotiskas pārvaldes formas. Vai despotiskās kontroles likumi ir piemēroti mūsdienu apstākļiem? Kā gan tos varētu pielietot mūsdienu tautu jautājumu risināšanai? Tāpat mēs arī jautājam: vai senās domas statuss, mākslas un arodu raupjums, zinātnisko sasniegumu nepietiekamība atbilstu mūsu šodienas vajadzībām? Vai divdesmitajā gadsimtā pietiktu ar seno cilvēku lauksaimniecības metodēm? Agrākos laikos transportēšana aprobežojās ar lopu darba izmantošanu. Kā tas spētu apmierināt cilvēku vajadzības mūsdienās? Ja nebūtu reformēti transporta veidi, miljoniem cilvēku, kas šobrīd apdzīvo zemi, nomirtu badā. Bez dzelzceļa un strauji braucošā tvaikoņa mūsdienu pasaule būtu gluži kā mirusi. Kā varētu pastāvēt tādas lielas pilsētas kā Ņujorka un Londona, ja tās būtu atkarīgas no senajiem pārvietošanās līdzekļiem? Tas attiecas arī uz citām lietām, kas ir reformētas proporcionāli pašreizējā laika vajadzībām. Ja tās nebūtu izmainītas, tad cilvēks nevarētu iegūt iztiku.

94:13 Ja šīm materiālajām vajadzībām ir tik ļoti nepieciešama pārkārtošanās, tad cik gan daudz lielāka ir šāda vajadzība cilvēka gara pasaulē, cilvēka domu, uztveres, tikumu un velšu pasaulē! Vai ir iespējams, ka šī vajadzība ir palikusi nemainīga, kamēr pasaule ir virzījusies uz priekšu visos citos apstākļos un virzienos? Tas ir neiespējami.

94:14 Tāpēc mums ir jāpiesauc un jālūdz Dievs un ar vislielākajām pūlēm jācenšas, lai cilvēka pastāvēšanas pasaule visās savās pakāpēs saņemtu ievērojamu uzrāvienu, lai tiktu sasniegta pilnīga cilvēciska laime un lai visu garu un izstarojumu atdzīvināšana īstenojas ar Dieva bezgalīgās žēlastības neizmērojamo labvēlību.

– 95 –

1912. gada 26. augustā

Franklina kvartāla nams

Adrese: *Franklin Square House, Boston, Massachusetts*

Ednas Makkinijas piezīmes

VIENA no Bahá'u'lláh mācībām ir vīrieša un sievietes vienlīdzības princips. Bahá'u'lláh ir teicis, ka abi pieder cilvēcei un ka pēc Dieva domām tie ir vienlīdzīgi, jo katrs no tiem ir viens otra papildinājums dievišķajā radošajā plānā. Vienīgā atšķirība starp tiem Dieva acīs ir viņu darbu un rīcības šķīstība un taisnums, jo Dievs dod priekšroku tam, kurš ir vistuvākais Radītāja garīgajam tēlam un līdzībai. Visās dzīvo organismu valstīs pastāv funkciju sadalījums pēc dzimuma, bet netiek dota priekšroka vai šķirošana par labu ne vīriešiem, ne sievietēm. Dzīvnieku valstī pastāv individuālais dzimums, bet tiesības ir vienlīdzīgas un bez dalījuma. Tāpat augu līmenī jeb valstī vērojams dzimums, bet funkciju un tiesību vienlīdzība ir acīmredzama. Ja jau šajās zemākās inteliģences valstīs netiek ievērota dzimumu šķirošana un noteiktas priekšrocības, tad vai gan cilvēkam savā augstākajā stāvoklī ir piedienīgi īstenot šādu šķirošanu un vērtēšanu, ja patiesībā radīšanas likumā nav norādīta atšķirība?

95:2 Senatnē un viduslaikos sieviete bija pilnībā pakļauta vīrietim. Šīs viņas mazvērtības aplēses iemesls bija viņas izglītības trūkums. Sievietes dzīve un intelekts aprobežojās ar mājsaimniecību. Norādes par to var atrast pat svētā Pāvila vēstulēs. Vēlākos gadsimtos sievietes loma un dzīves iespējas paplašinājās un

palielinājās. Viņas prāts izvērsās un attīstījās; viņas uztvere pamodās un padziļinājās. Jautājums par viņu bija: kāpēc sievietes pratam jābūt neattīstītam? Zinātne ir slavējama – neatkarīgi no tā, vai to pēta vīrieša vai sievietes intelekts. Tā pamazām sieviete progresēja, aizvien vairāk liecinot par līdzvērtīgām spējām ar vīrieti – gan zinātniskajā izpētē, gan politiskajās spējās vai jebkurā citā cilvēka darbības jomā. Acīmredzams ir secinājums, ka sieviete ir tikusi pārspēta izglītības un intelektuālo iespēju trūkuma dēļ. Ja viņai būtu tādas pašas izglītības iespējas vai studiju kurss, viņa attīstītu tādas pašas prasmes un spējas.

Ir daži cilvēki, kas apgalvo, ka sieviete pēc dabas nav apveltīta 95:3
ar tādām pašām spējām kā vīrietis; ka viņa ir intelektuāli zemāka par vīrieti, vājāka gribasspēkā un ka viņai trūkst viņa drosmes. Šī teorija ir pilnīgi pretrunā ar vēsturi un faktiem. Pasaulē ir bijušas vairākas sievietes ar izcilām spējām un apņēmību – vīrieša līdzinieces intelektā un tikpat drosmīgas. Zenobija bija Atēnu ģenerālgubernatora sieva. Viņas vīrs nomira, un, tāpat kā ar Krievijas ķeizarieni Katrīnu, viņa izcēlās ar izcilām spējām sabiedrisko lietu pārvaldībā. Romas valdība viņu iecēla par sava vīra pēcteci. Pēc tam viņa iekaroja Sīriju, īstenoja veiksmīgu kampaņu Ēģiptē un nodibināja neaizmirstamu suverēno varu. Roma sūtīja pret viņu armiju izcilu komandieru vadībā. Kad kaujas laukā sastapās abi spēki, Zenobija tērpās krāšņā apģērbā, uzlika galvā savas karaļvalsts kroni un devās uz priekšu savas armijas priekšgalā, pilnībā uzvarēdama romiešu leģionus tā, ka tie vairs nespēja reorganizēties. Pats Romas imperators pārņēma savā vadībā nākamo simts tūkstošu karavīru armiju un devās uz Sīriju. Tajā laikā Roma atradās diženuma zenītā un bija spēcīgākā militārā vara pasaulē. Zenobija ar saviem spēkiem atkāpās uz Palmīru un nocietināja to, lai izturētu aplenkumu. Pēc diviem gadiem Romas imperators pārrāva viņai piegādi, un viņa bija spiesta padoties.

Romieši triumfa gājienā un krāšņumā atgriezās savā valstī. 95:4
Viņi ienāca Romā lielā pompā un krāšņumā, ar Āfrikas ziloņu gājienu priekšgalā. Aiz ziloņiem bija lauvas, tad tīģeri, lāči un pērtiķi, un pēc pērtiķiem nāca Zenobija – basām kājām, iešus,

zelta ķēdē ap kaklu un ar kroni rokā, cienīga, majestātiska, karaliska un drosmīga, neskatoties uz savu krišanu un sakāvi.

95:5 Starp citām ievērojamām vēstures sievietēm bija Ēģiptes valdniece Kleopatra, kura ilgu laiku aizstāvēja savu karalisti pret Romas armijām. Pētera Lielā sieva Katrīna karā starp Krieviju un Muḥammad Pásḥá demonstrēja drosmi un augstākā līmeņa militāro stratēģiju. Kad Krievijas lieta šķita bezcerīga, viņa paņēma savas dārglietas un devās turku uzvarētāja priekšā, pasniedza tās viņam un ar tik pārliecinošu prasmīgumu un diplomātiju aizstāvēja savas valsts lietu, ka tika pasludināts miers.

95:6 Anglijas karaliene Viktorija spējās, taisnīgumā un taisnīgā pārvaldē patiešām bija pārāka par visiem Eiropas karaļiem. Viņas ilgās un spožās valdīšanas laikā Britu impērija tika ārkārtīgi paplašināta un bagātināta, pateicoties viņas politiskajai gudrībai, prasmēm un tālredzībai.

95:7 Arī reliģijas vēsturē atrodam daiļrunīgus piemērus par sievietes spējām lielu grūtību un posta apstākļos. Svētās Zemes iekarošana, ko israēlieši paveica pēc četrdesmit gadus ilgas klaiņošanas Jūdejas smiltīs un tuksnesī, tika paveikta ar sievietes stratēģiju un viltību.

95:8 Pēc Kristus mocekļa nāves – Lai Viņam gods! –mācekļi bija ļoti satraukti un izmisuši. Pat Pēteris bija noliedzis Kristu un mēģināja no Viņa izvairīties. Tā bija sieviete Marija Magdalēna, kas stiprināja šaubīgos mācekļus viņu ticībā, sakot: „Vai tā bija Kristus miesa vai Kristus īstenība, ko jūs redzējāt krustā sistu? Protams, tas bija Viņa ķermenis. Viņa īstenība ir nezūdoša un mūžīga; tai nav ne sākuma, ne beigu. Tad kāpēc jūs esat apmulsuši un mazdūšīgi? Kristus vienmēr runāja par to, ka Viņš tiks sists krustā.“ Marija Magdalēna bija vienkārša ciemata iedzīvotāja, zemniece; tomēr viņa kļuva par mierinājuma un apliecinājuma līdzekli Kristus mācekļiem.

95:9 Bahá'u'lláh Lietā ir bijušas sievietes, kuras bija pārākas par vīriešiem garīgās apgaismības, intelekta, dievišķo tikumu un uzticības Dievam ziņā. Viņu vidū bija arī Qurratu'l-'Ayn. Kad viņa runāja, viņā ar cieņu klausījās visizglītotākie vīrieši. Viņi

izturējās pret viņu ar vislielāko cieņu, un neviens neuzdrošinājās viņai iebilst. Mūsdienās Persijas bahājiešu vidū ir Rúḥu'lláh un citas, kuras ir apveltītas ar zināšanām, neuzvaramu nelokāmību, drosmi, tikumu un gribasspēku. Viņas ir pārākas par vīriešiem un labi pazīstamas visā Persijā.

95:10 Īsumā vēsturē atrodam pierādījumus tam, ka iepriekšējos gadsimtos ir bijušas gan lieliskas sievietes, gan lieliski vīrieši; bet kopumā izglītības priekšrocību trūkuma dēļ sievietes ir ierobežotas un viņām bija liegta iespēja pilnībā izkopt prasmes un pārstāvēt cilvēci. Kad viņām tikusi dota iespēja iegūt izglītību, viņas ir izrādījušas līdzvērtīgas dotības ar vīriešiem. Daži filozofi un rakstnieki ir uzskatījuši sievieti par no dabas un radītu zemāku nekā vīrietis, apgalvojot, ka vīrieša smadzenes ir lielākas un smagākas nekā sievietei. Tas ir vājš un kļūdains pierādījums, jo mazas smadzenes bieži novērojamas kopā ar izcilu intelektu un lielas smadzenes mēdz piemist tiem, kas ir nezinoši, pat garā vājie. Patiesība ir tāda, ka Dievs ir apveltījis visu cilvēci ar saprātu un uztveri un sniedzis apliecinājumu visiem kā saviem kalpiem un bērniem; tāpēc Dieva plānā un vērtējumā nav atšķirības starp vīrieti vai sievieti. Dvēsele, kas izpauž šķīstus darbus un garīgo žēlastību, ir visdārgākā Viņa acīs un tuvāka Viņam savos sasniegumos.

95:11 Šajā spožajā gadsimtā ir atklāta lietu īstenība, un tam, kas ir patiess, ir jānāk atklātībā. Starp šīs īstenības tematiem ir vīrieša un sievietes vienlīdzības princips – vienādas tiesības un privilēģijas visās lietās, kas attiecas uz cilvēci. Bahá'u'lláh paziņoja šo patiesību pirms vairāk nekā piecdesmit gadiem. Bet, kaut arī šis vienlīdzības princips ir patiess, tāpat ir taisnība, ka sievietei ir jāpierāda savas spējas un prasmes, jāuzrāda vienlīdzības pierādījumi. Viņai jākļūst lietpratīgai mākslā un zinātnē un ar saviem sasniegumiem jāpierāda, ka viņas spējas un spēki vienkārši ir bijuši apslēpti. Spēka demonstrācijas, kas norisinās Anglijā, nav nedz piedienīgas, nedz iedarbīgas sievišķības un vienlīdzības lietā. Sievietei ir īpaši jāvelta savs spēks un spējas rūpnieciskajām un lauksaimniecības zinātnēm, cenšoties palīdzēt cilvēcei tajā, kas ir visvairāk nepieciešams. Ar to viņa demonstrēs talantus un

nodrošinās vienlīdzības atzīšanu sociālekonomiskajā līdzsvarā. Dievs neapšaubāmi nesīs viņai apliecinājumu viņas pūliņos un centienos, jo šajā starojošajā gadsimtā Bahá'u'lláh ir pasludinājis cilvēces vienesmes īstenību un paziņojis, ka visas nācijas, tautas un rases ir viens vesels. Viņš ir parādījis, ka, kaut arī cilvēki var atšķirties pēc attīstības un varēšanas, viņi būtībā un no dabas ir vienlīdzīgi kā cilvēki, tāpat kā jūras viļņi ir neskaitāmi un dažādi, bet jūras īstenība ir viena. Cilvēces daudzveidību var pielīdzināt viļņiem, bet cilvēces īstenība ir kā pati jūra. Visi viļņi ir no viena ūdens; visi ir viena okeāna viļņi.

95:12 Tāpēc centieties cilvēku pasaulē parādīt, ka sievietes ir ļoti spējīgas un efektīvas, ka viņu sirdis ir maigākas un uzņēmīgākas nekā vīriešu sirdis, ka viņas ir filantropiskākas un atsaucīgākas pret trūkumcietējiem un ciešanām, ka viņas nelokāmi pretojas karam un mīl mieru. Centieties, lai ar sieviešu pūlēm tiktu īstenots starptautiskā miera ideāls, jo vīrietis ir vairāk tendēts uz karu nekā sieviete, un īsts pierādījums sievietes pārākumam būs viņas kalpošana un efektivitāte vispārēja miera nodibināšanā.

– 96 –

1912. gada 27. augustā

Metafizikas klubs

Adrese: *Metaphysical Club, Boston, Massachusetts*

Ednas Makkinijas piezīmes

KLĀTESOŠO sejās es redzu domīguma un vieduma izteiksmi; tāpēc es runāšu par tēmu, kas ietver vienu no dievišķajiem jautājumiem, reliģiski un metafiziski svarīgu jautājumu, proti, elementāru atomu progresīvu un pastāvīgu kustību dažādās parādību pakāpēs un eksistences valstībās. Tiks demonstrēts un kļūs skaidrs, ka parādību izcelsme un iznākums ir identiski un ka visu esošo lietu būtībā pastāv vienesme. Tas ir smalks princips, kas attiecas uz dievišķo filozofiju un prasa rūpīgu analīzi un uzmanību.

Elementārie atomi, kas veido visu dabas parādību eksistenci un atrašanos šajā neierobežotajā Visumā, atrodas nepārtrauktā kustībā un nepārtraukti progresē. Piemēram, iedomāsimies atomu minerālu valstī, kas virzās augšup uz augu valstī, iekļūstot koka vai auga sastāvā un šķiedrās. No turienes tas tiek asimilēts un pārnests dzīvnieku valstī un visbeidzot pēc sastāva likuma un procesa kļūst par cilvēka ķermeņa daļu. Proti, tas ir šķērsojis starppakāpes un stāvokļus pastāvēšanā dabas pasaulē, savā ceļojumā iekļūstot dažādu organismu sastāvā. Šī kustība jeb pārnešana ir progresīva un pastāvīga, jo pēc tā cilvēka ķermeņa sadalīšanās, kurā tas ir iekļuvis, tas atgriežas minerālu valstī, no kurienes nācis, un turpinās šķērsot parādību valstis tāpat kā iepriekš. Šī ir ilustrācija, kas parāda, kā parādību elementārie atomi tiek pakāpeniski pārnesti un ir kustībā visās materiālajās valstīs. 96:2

Savā nemitīgajā progresā un ceļojumos atoms kļūst piesātināts ar katras pakāpes jeb valsts īpašībam un spējām, ko tas šķērso. Minerāla pakāpē tam bija minerālu pievilkšanās spēks; augu valstī tam izpaudās palielināšanās īpašība jeb augšanas spēks; dzīvnieka organismā tas atspoguļoja šīs savas pakāpes intelektu; un cilvēku valstī tas tika apveltīts ar cilvēciskām īpašībām jeb tikumiem. 96:3

Turklāt dabas pasaules būtņu un eksistences formu un organismu ir milzum daudz katrā no Visuma valstībām un tās nav saskaitāmas. Piemēram, augu līmenī jeb valstī ir bezgalīgi daudzveidīgi augu dzīvības veidi un materiālās struktūras – katrs par sevi sevišķs un atšķirīgs; nav divu sastāva un detaļu ziņā pilnīgi vienādu – jo dabā nav atkārtojumu, un palielināšanās īpašība nevar aprobežoties ar kādu konkrētu tēlu vai formu. Katrai lapai ir sava īpašā identitāte – tā sakot, sava kā lapas individualitāte. Tāpēc katrs neskaitāmo elementāro atomu atoms, nepārtraukti kustoties pa eksistences valstīm kā organiska sastāva sastāvdaļa, ne tikai tiek piesātināts ar valstu spējām un īpašībām, kuras tas šķērso, bet arī atspoguļo šo valstu organismu formu īpatnības un īpašības. Tā kā katrai no šīm formām ir sava individuāla un neparasta īpašība, tad arī katram Visuma elementārajam atomam ir iespēja paust bezgalīgu šo individuālo 96:4

īpašību daudzveidību. Nevienam atomam nav liegta šī iespēja jeb tiesības uz izpausmi. Tāpat par kādu konkrētu atomu nevar teikt, ka tam ir liegtas vienlīdzīgas iespējas ar citiem atomiem; nē, tiem visiem ir iespējas iegūt šajās valstīs pastāvošās īpašības un atspoguļot savu organismu iezīmes. Dažādās pārvērtībās jeb pārejā no vienas valsts uz citu tās īpašības, ko pauž atomi katrā pakāpē, ir raksturīgi šai pakāpei. Piemēram, minerālu pasaulē atoms neizpauž auga formu un organisma veidolu, un, kad tas transmutācijas procesā iegūst augu pakāpes īpašības, tas neatspoguļo dzīvnieku organismu iezīmes utt.

96:5 Tātad ir skaidrs, ka katram elementāram Visuma atomam piemīt spēja izpaust visas Visuma īpašības. Šī ir smalka un abstrakta atziņa. Apceriet to, jo tajā slēpjas patiesais panteisma skaidrojums. No šī skatupunkta un šādā uztverē panteisms ir patiesība, jo katram Visuma atomam piemīt jeb tajā atspoguļojas visas dzīvības īpasības, kuru izpausme notiek pārmaiņu un pārveides rezultātā. Tāpēc parādību izcelsme un iznākums patiesi ir visuresošais Dievs; jo visas dabas parādību esamības īstenība ir caur Viņu. Nav ne īstenības, nedz īstenības izpausmes bez Dieva starpniecības. Esamība tiek īstenota un ir iespējama ar Dieva devību, tāpat kā stars vai liesma, kas izplūst no šīs lampas, tiek radīta pateicoties lampas dāsnumam, no kuras tā nāk. Tomēr visas parādības tiek īstenotas dievišķajā dāsnumā, un patiesā panteistiskā uzstādījuma un principa skaidrojums ir tāds, ka Visuma parādības tiek īstenotas ar vienotu spēku, kas iedzīvina un dominē visās lietās, un visas lietas ir tikai tās enerģijas un veltes izpausmes. Esības un eksistences īpašība nav īstenojama nevienā citā spēkā. Tāpēc, pēc Bahá'u'lláh vārdiem, pirmā mācība ir cilvēces vienesme.

96:6 Ja cilvēks, kurš ir garīgi gudrs un apveltīts ar dziļu izpratni, aplūkos cilvēces pasauli, viņš ievēros, ka dievišķās devības gaismas pārpludina visu cilvēci, tāpat kā saules gaismas izlej savu spožumu pār visām esošajām lietām. Visas materiālās eksistences parādības atklājas ar Saules staru. Bez gaismas nekas nebūtu redzams. Līdzīgi arī visas parādības īstenības iekšējā pasaulē saņem Dieva veltes no dievišķo dāvanu avota. Šis cilvēku limenis

jeb valsts ir viens radījums, un visas dvēseles ir dievišķās devības zīmes un pēdas. Šajā pasaulē nav izņēmumu; visi ir saņēmuši savu velti no debesu devības. Vai jūs varat atrast dvēseli, kas zaudējusi Dieva tuvumu? Vai jūs varat atrast kādu, kuram Dievs ir atņēmis ikdienas uzturu? Tas ir neiespējami. Dievs izturas laipni un mīloši pret visiem, un visi ir dievišķo velšu izpausmes. Tāda ir cilvēces vienesme.

96:7 Taču dažas dvēseles ir vājas; mums jācenšas tās stiprināt. Daži nezina, nav informēti par Dieva dāvanām; mums jācenšas viņus padarīt zinošus. Daži slimo; mums jācenšas atjaunot viņu veselību. Daži ir nenobrieduši kā bērni; tie ir jāmāca un jāpalīdz tiem sasniegt briedumu. Mēs auklējam slimos maigumā un laipnā mīlestības garā; mēs viņus nenoniecinām tāpēc, ka viņi ir slimi. Tāpēc mums ir jāizrāda ārkārtīga pacietība, līdzjūtība un mīlestība pret visu cilvēci, uzskatot, ka neviena dvēsele nav atstumta. Ja mēs skatāmies uz dvēseli kā atstumto, mēs esam nepaklausījuši Dieva mācībai. Dievs mīl visus. Vai būsim netaisni vai nelaipni pret kādu? Vai tas ir piedienīgi Dieva acīs? Dievs nodrošina visus. Vai mums piedien kavēt Viņa žēlsirdīgā apgādājuma plūsmu pie cilvēces? Dievs visu ir radījis pēc sava tēla un līdzības. Vai lai mēs izrādām naidu pret Viņa radībām un kalpiem? Tas būtu pretrunā ar Dieva gribu un saskaņā ar sātana gribu, ar ko mēs domājam zemākās dabas dabiskās tieksmes. Šī cilvēka zemākā daba bija simboliski izteikta kā sātans – ļaunais ego mūsos, nevis ļauna radība no ārpasaules.

96:8 Bahá'u'lláh māca, ka dievišķās reliģijas pamati ir viena īstenība, kas nepieļauj daudzveidību vai dalījumu. Tāpēc Dieva baušļi un mācība ir viens vesels. Reliģiskās domstarpības un šķelšanās, kas pastāv pasaulē, ir radušās aklās formu atdarināšanas dēļ, nezinot vai neizpētot visu reliģiju pamatā esošo dievišķo īstenību. Tā kā šie senču formu atdarinājumi ir dažādi, reliģijas piekritēju vidū ir radušās domstarpības. Tāpēc ir nepieciešams atbrīvot cilvēci no šīs pakļaušanās aklai ticībai, norādot ceļu uz pašu īstenību, kas ir vienīgais vienotības pamats.

96:9 Bahá'u'lláh saka, ka reliģijai ir jārada mīlestība un vienotība. Ja izrādās, ka tā ir ienaida un naidīguma avots, ir vēlams, lai tās

nebūtu; jo Dieva griba un likums ir mīlestība, un mīlestība ir saikne starp cilvēku sirdīm. Reliģija ir pasaules gaisma. Ja cilvēku nesaprašanās un neziņas dēļ tā ir padarīta par tumsas cēloni, tad labāk būtu iztikt bez tās.

96:10 Reliģijai ir jāatbilst zinātnei un saprātam; pretējā gadījumā tā ir māņticība. Dievs ir radījis cilvēku, lai viņš uztvertu esamības patiesumu, un apveltījis viņu ar prātu jeb saprātīgumu, lai viņš atklātu patiesību. Tāpēc zinātniskajām atziņām un reliģiskajai pārliecībai ir jāatbilst šīs cilvēka dievišķās spējas analīzei.

96:11 Visu veidu aizspriedumi – reliģiski, rasu, patriotiski vai politiski – iznīcina cilvēka dievišķos pamatus. Visa karadarbība un asinsizliešana cilvēces vēsturē bija aizspriedumu rezultāts. Šī zeme ir vienas mājas un dzimtene. Dievs ir radījis cilvēci ar vienādām dotībām un tiesībām dzīvot uz zemes. Tāpat kā pilsēta, kas ir visu tās iedzīvotāju mājvieta, kaut arī katram var būt sava individuālā dzīvesvieta, tā arī zemes virsma ir viena plaša dzimtene jeb mājvieta visām cilvēces rasēm. Rasu aizspriedumi vai šķirtība tādās tautās kā franču, vācu, amerikāņu un tā tālāk ir pretdabiska un izriet no cilvēka motīviem un nezināšanas. Visi ir Dieva bērni un kalpi. Kāpēc mūs šķir mākslīgas un iedomātas robežas? Dzīvnieku valstī baloži biedrojas saskaņā un vienprātībā. Viņiem nav aizspriedumu. Mēs esam cilvēki un intelektuālā ziņā esam pārāki. Vai ir pareizi, ka zemākas radības izpauž īpašības, kas cilvēkā neizpaužas?

96:12 Bahá'u'lláh ir noteicis un izsludinājis starptautiskā miera pamatu. Tūkstošiem gadu cilvēki un tautas ir devušies risināt savas domstarpības uz kaujas lauku. Iemesls tam bija neziņa un pagrimums. Slava Dievam! Šajā spožajā gadsimtā prāts ir attīstījies, uztvere ir kļuvusi asāka, acis ir apskaidrotas un ausis – uzmanīgas. Tāpēc karš nevarēs turpināties. Apsveriet cilvēka nezināšanu un viņa pretrunas. Cilvēks, kurš nogalina citu cilvēku, tiek sodīts ar nāvessodu, bet militārais ģēnijs, kurš nogalina simts tūkstošus savu līdzcilvēku, tiek iemūžināts kā varonis. Viens cilvēks nozog nelielu naudas summu un tiek ieslodzīts par zādzību. Cits izlaupa veselu valsti un tiek pagodināts kā patriots un iekarotājs. Viena pati nepatiesība izsauc pārmetumus un nosodījumu, bet politiķu

un diplomātu viltības raisa tautas apbrīnu un atzinību. Padomājiet par cilvēces nezināšanu un tās pretrunām. Cik tumsonīgi un mežonīgi ir cilvēces instinkti!

Bahá'u'lláh ir paziņojis, ka neatkarīgi no tā, cik tālu cilvēce var 96:13
virzīt uz priekšu materiālo civilizāciju, tomēr tai ir nepieciešami garīgie tikumi un Dieva veltes. Cilvēka gars netiek apgaismots un spēcināts no materiāliem avotiem. Tas neatdzīvojas, pētot matērijas pasaules parādības. Cilvēka garam ir vajadzīga Svētā Gara aizsardzība. Gluži kā cilvēks secīgās pakāpēs virzās no esamības fiziskajā pasaulē uz intelekta sfēru, tāpat viņam arī augšupejoši jāattīstās morāles īpašību un garīgo dāvanu jomās. Šajā augšupejas procesā viņam vienmēr būs vajadzīgas Svētā Gara veltes. Materiālo attīstību var pielīdzināt lampas stiklam, turpretī dievišķie tikumi un garīgā uztvere ir gaisma stikla kupolā. Lampas kupols bez gaismas ir bezvērtīgs; tāpat cilvēkam viņa materiālajā stāvoklī nepieciešamas dievišķās žēlastības un žēlsirdības īpašību izstarojums un atdzīvināšana. Bez Svētā Gara klātbūtnes viņš ir nedzīvs. Kaut arī fiziski un mentāli dzīvs, viņš ir garīgi miris. Kristus paziņoja: „Kas piedzimis no miesas, ir miesa, un, kas piedzimis no Gara, ir gars",[51] tas nozīmē, ka cilvēkam ir jāpiedzimst no jauna. Kā mazulis piedzimst šīs fiziskās pasaules gaismā, tā fiziskajam un intelektuālajam cilvēkam ir jāpiedzimst dievišķības pasaules gaismā. Mātes dzemdē nedzimušajam bērnam bija atņemta un neapzināta materiālās eksistences pasaule, bet pēc dzimšanas viņš ieraudzīja jaunas dzīves un esības sfēras brīnumus un daiļumus. Mātes dzemdē tas bija pilnīgi nezinošs un nespēja iedomāties šos jaunos apstākļus, bet pēc savas pārveides tas atklāj starojošu sauli, kokus, ziedus un bezgalīgu svētību un velšu klāstu, kas to gaida. Cilvēciskajā līmenī un valstī cilvēks ir dabas gūsteknis un nepazīst dievišķo pasauli, līdz piedzimst no Svētā Gara dvašas fizisku ierobežojumu un trūkuma apstākļos. Tad viņš ierauga garīgās sfēras un Valstības īstenību, apgūst šauros cilvēku eksistences pasaules ierobežojumus un apzinās Dieva pasaules neierobežoto un bezgalīgo godību. Tāpēc neatkarīgi no tā, kā cilvēks virzās uz priekšu fiziskajā un intelektuālajā līmenī, viņam vienmēr ir vajadzīgi bezgalīgie dievišķības tikumi, Svētā Gara un Dieva vaiga aizsardzība.

– 97 –

1912. gada 29. augustā

Morejas kundzes māja

Adrese: *34 Hillside Avenue, Malden, Massachusetts*

Ednas Makkinijas piezīmes

PRAVIEŠU grāmatās ir ierakstītas dažas prieka vēstis, kas ir pilnīgi patiesas un neapšaubāmas. Austrumi mūždien ir bijuši Īstenības Saules ausmas vieta. Tur ir parādījušies visi Dieva pravieši. Austrumos ir pasludinātas Dieva reliģijas, izplatītas Dieva mācības un dibināts Dieva likums. Austrumos vienmēr ir bijis gaismas centrs. Rietumi ir guvuši no Austrumiem apgaismu, bet dažos aspektos gaismas atspīdums ir bijis lielāks Rietumos. Jo sevišķi tas attiecas uz kristietību. Kristus parādījās Palestīnā, un tur tika iedibināta Viņa mācība. Kaut arī šajā valstī tika atvērtas Valstības durvis un no tās centra tika pārraidītas dievišķības dāvanas, Rietumu cilvēki ir pieņēmuši un sludinājuši kristietību pilnīgāk nekā Austrumos. Īstenības Saule spīdēja no Austrumu apvāršņa, bet tās siltums un stari ir visspilgtākie Rietumos, kur Kristus starojuma karogs ir pacelts mastā. Man ir lielas cerības, ka arī Bahá'u'lláh parādīšanās gaismas var atrast vispilnīgāko izpausmi un atspulgu šajos Rietumu reģionos, jo Bahá'u'lláh mācība ir īpaši attiecināma uz šejienes cilvēku apstākļiem. Rietumu tautas ir apveltītas ar spēju saprast Bahá'u'lláh racionālos un nepārspējamos vārdus un apzināties, ka Viņa izteikumos ir atrodama visu agrāko praviešu mācības būtība.

97:2 Bahá'u'lláh ir sludinājis Kristus mācību; Viņš ir atklājis arī jaunu mācību, kas piemērojama pašreizējiem apstākļiem cilvēces pasaulē. Viņš ir gatavojis Austrumu cilvēkus ar Svētā Gara spēku un aizsardzību, saliedēja cilvēces dvēseles un nodibinājis starptautiskās vienotības pamatus.

97:3 Pateicoties Viņa vārdu spēkam, visu reliģiju cilvēku sirdis ir saskaņotas. Piemēram, starp bahājiešiem Persijā ir kristieši,

musulmaņi, zoroastrieši, jūdaisti un daudzi citi dažādu konfesiju un uzskatu pārstāvji, kuri ir apvienoti Bahá'u'lláh Lietas vienotībā un mīlestībā. Kaut arī šie cilvēki agrāk bija ienaidā un agresīvi noskaņoti, piepildīti ar nesaticību un rūgtumu vienam pret otru, asinskāri un zaglīgi, uzskatot, ka naids un uzbrukumi ir līdzeklis Dieva labvēlības iegūšanai, tagad viņi ir kļuvuši mīloši un piepildīti ar starojošu sadraudzības un brālības dedzību un viņu visu mērķis ir kalpošana cilvēces pasaulei, starptautiskā miera veicināšana, dievišķo reliģiju apvienošana un vispārējās labdarības darbi. Ar saviem vārdiem un darbiem viņi pierāda Bahá'u'lláh patiesīgumu.

97:4 Padomājiet par naidīgumu un ienaidu, kas mūsdienās pastāv starp dažādām pasaules tautām. Kādas nesaskaņas un cīņas rodas, kāda karadarbība un strīdi, cik daudz asinsizliešanas, kāda netaisnība un tirānija! Šobrīd norit karš Turcijas austrumos, arī karš starp Turciju un Itāliju. Tautas ir nodevušās iekarošanai un asinsizliešanai, pildītas ar reliģisku naidīgumu, grib iemantot Dieva labvēlību no to cilvēku nogalēšanas un iznīcināšanas, kurus tās savā aklumā uzskata par ienaidniekiem. Kādi viņi ir nejēgas! To, ko Dievs aizliedz, viņi uzskata par Viņam pieņemamu. Dievs ir mīlestība; Dievs vēlas sadraudzību, šķīstību, svētumu un pacietību; tās ir dievišķības īpašības. Tāpēc šīs karojošās, niknās tautas ir cēlušās pret dievišķību, iedomādamās, ka tās kalpo Dievam. Kāda tā ir rupja neziņa! Kāda netaisnība, aklums un neizpratne! Īsi sakot, mums jācenšas ar sirdi un dvēseli, lai šī nosacītās pasaules tumsa tiktu izkliedēta, lai Valstības gaisma apspīdētu visus apvāršņus, lai cilvēce kļūtu izgaismota, lai cilvēku spoguļos kļūtu redzams Dieva tēls, lai Dieva likums būtu labi nostiprināts un lai visi pasaules reģioni baudītu mieru, komfortu un līdzsvaru Dieva taisnīgajā aizsardzībā. Mans brīdinājums un pamudinājums jums ir šāds: esiet laipni pret visiem cilvēkiem, mīliet cilvēci, uzskatiet visu cilvēci par saviem radiniekiem un visaugstākā Dieva kalpiem. Dienu un nakti centieties, lai no cilvēku sirdīm izzustu naids un domstarpības, lai visas reliģijas vienotos un tautas mīlētu viena otru, lai nepaliktu nekādi rasu, reliģiski vai politiski aizspriedumi un

cilvēce saredzētu Dievu kā visa pastāvošā sākumu un beigas. Dievs ir radījis visus, un visi atgriežas pie Dieva. Tāpēc mīliet cilvēci no visas sirds un dvēseles. Ja satiekat nabagu, palīdziet viņam; ja redzat slimo, dziediniet viņu; nomieriniet izbiedēto, dariet gļēvo cēlu un drosmīgu, izglītojiet nezinātājus, veidojiet labvēlīgas attiecības ar svešinieku. Dariet kā Dievs. Padomājiet par to, cik laipni un ar mīlestību Viņš izturas pret visiem, un sekojiet Viņa piemēram. Jums ir jāizturas pret cilvēkiem saskaņā ar dievišķajiem priekšrakstiem – citiem vārdiem sakot, izturieties pret viņiem tikpat laipni, kā pret viņiem izturas Dievs, jo tas ir lielākais cilvēces sasniegums.

97:5 Turklāt ziniet, ka Dievs cilvēkā ir ielicis saprāta spēku, ar kura palīdzību cilvēks spēj izpētīt īstenību. Dievs nav paredzējis, lai cilvēks akli atdarinātu savus tēvus un senčus. Viņš ir apveltījis cilvēku ar prātu jeb spriešanas spēju, ar kuru viņam ir jāizpēta un jāatklāj patiesība, un tas, ko viņš atzīst par īstu un patiesu, viņam ir jāpieņem. Viņš nedrīkst akli atdarināt vai sekot citiem. Viņš nedrīkst netieši paļauties uz neviena cilvēka viedokli bez izmeklēšanas; nē, katrai dvēselei jāmeklē saprātīgi un neatkarīgi, nonākot pie reāla secinājuma un sasaistot to tikai ar šo patiesību. Cilvēces pasaulē lielākais sēru un apbēdinājuma cēlonis ir neziņa, kuras pamatā ir akla atdarināšana. Tādēļ valda kari un cīniņi; šī iemesla dēļ cilvēces vidū nepārtraukti ceļas ienaids un naidīgums. Tā kā jūdi neizpētīja īstenību, viņi noraidīja Jēzu Kristu. Viņi gaidīja Viņa atnākšanu; dienu un nakti viņi sēroja un raudāja, sacīdami: „Ak, Dievs! Pasteidzini Kristus atnākšanas dienu," paužot viskaismākās ilgas pēc Mesijas; bet, kad Kristus parādījās, viņi Viņu noliedza un noraidīja, izturējās pret Viņu ar augstprātīgu nicinājumu, piesprieda Viņam nāvi un visbeidzot sita Viņu krustā. Kāpēc tas notika? Tāpēc, ka viņi akli sekoja atdarinājumiem, ticot tam, ko bija mantojuši no saviem tēviem un senčiem, neatlaidīgi turoties pie tā un atsakoties pētīt Kristus īstenību. Tāpēc viņiem tika atņemtas Kristus dāvanas, turpretim, ja viņi būtu atteikušies no atdarināšanas un pētījuši Mesijas īstenību, viņi noteikti būtu atsaukti pie ticības Viņam. Tā vietā viņi teica: „Mēs esam dzirdējuši no saviem tēviem un

lasījuši Vecajā Derībā, ka Kristum jānāk no nezināmas vietas; tagad mēs atklājam, ka šis cilvēks ir nācis no Nācaretes." Burtiski interpretējot un atdarinot tēvu un senču uzskatus, viņi nesaprata faktu, ka, kaut arī Jēzus miesa nāca no Nācaretes, Kristus īstenība nāca no nezināmās dievišķās valstības vietas. Viņi arī teica, ka Kristus scepteris būs no dzelzs, proti, Viņam jānokaļ zobens. Kad Kristus parādījās, Viņam bija zobens; bet tas bija Viņa mēles zobens, ar kuru Viņš nošķīra neīsto no patiesā. Bet jūdi bija akli pret pravietisko vārdu garīgo nozīmi un simboliku. Viņi arī gaidīja, ka Mesija sēdēs Dāvida tronī, turpretim Kristum nebija nedz troņa, nedz neierobežotas varas; nē, Viņš bija nabags, ārēji nožēlojams un uzvarēts; tāpēc kā gan Viņš varētu būt īsts Kristus? Tas bija viens no viņu uzstājīgākajiem iebildumiem, kas balstījās uz senču skaidrojumiem un mācību. Patiesībā Kristus tika pagodināts ar mūžīgu neierobežoto varu un nebeidzamu valdīšanu – garīgu, un nevis laicīgu. Viņa tronis un valstība tika nostiprināta cilvēku sirdīs, kur Viņš valda ar spēku un bezgalīgu varu. Neraugoties uz visu pravietisko zīmju piepildīšanos Kristū, jūdi Viņu noliedza un piedzīvoja savas pamestības laika posmu, jo bija uzticīgi atdarinājumiem un senču formām.

Starp citiem iebildumiem viņi teica: „Ar praviešu mēli mums 97:6
ir apsolīts, ka Kristus atnākšanas brīdī pasludinās Toras likumu, turpretim tagad mēs redzam, ka šis cilvēks atceļ Pentateiha pavēles, pārkāpdams mūsu svētīto sabatu un atceldams šķiršanās likumu. Viņš nav atstājis neko no senā Mozus likuma; tāpēc viņš ir Mozus ienaidnieks." Patiesībā Kristus pasludināja un piepildīja Mozus likumu. Viņš bija galvenais Mozus palīgs un līdzdalībnieks. Viņš izplatīja Mozus Grāmatu visā pasaulē un no jauna ieviesa Viņa paustās bauslības pamatus. Viņš atcēla dažus nesvarīgus likumus un formas, kas vairs nebija savietojamas ar tā laika prasībām, piemēram, šķiršanos un daudzsievību. Jūdi to nesaprata, un viņu nezināšanas iemesls bija akla un neatlaidīga turēšanās pie seno formu un mācību atdarinājumiem; tāpēc viņi galu galā piesprieda Kristum nāvi.

Viņi tāpat teica: „Ar praviešu mēlēm tika paziņots, ka Kristus 97:7
parādīšanās laikā visā pasaulē valdīs Dieva taisnība, neviens

nepazīs tirāniju un apspiešanu, pat dzīvnieku valstī izvērtīsies taisnīgums, mežonīgie zvēri biedrosies maigumā un mierā, vilks un jērs dzers no viena avota, lauva un briedis biedrosies vienā pļavā, ērglis un paipala mitīs kopā vienā ligzdā; bet tā vietā mēs redzam, ka šī domājamā Kristus laikā romieši ir iekarojuši Palestīnu un ārkārtēji tirāniski valda tajā, nekur nav saskatāms taisnīgums, un miera pazīmes dzīvnieku valstī ir acīmredzami zudušas." Šie jūdu izteikumi un attieksme tika mantota no viņu tēviem – akla uzticība burtiskām cerībām, kas nepiepildījās Jēzus Kristus laikā. Šo pravietisko izteikumu patiesais mērķis bija tāds, ka dažādas tautas, kuras simbolizē vilks un jērs un starp kurām nebija iespējama mīlestība un sadraudzība, Mesijas valdīšanas laikā sapulcēsies, dzers no viena dzīvības avota Viņa mācībā un kļūs par Viņa uzticīgiem sekotājiem. Tas tika īstenots, kad visu reliģiju, tautību un uzskatu tautas savā pārliecībā vienojās un pazemībā sekoja Kristum, savienojoties mīlestībā un brālībā Viņa dievišķās aizsardzības pavēnī. Jūdi, būdami akli pret to un turēdamies pie saviem fanātiskajiem atdarinājumiem, bija nekaunīgi un augstprātīgi pret Kristu un sita Viņu krustā. Ja viņi būtu pētījuši Kristus īstenību, viņi būtu redzējuši Viņa daili un patiesību.

97:8 Dievs ir devis cilvēkam izpētes aci, ar kuras palīdzību viņš var redzēt un atpazīt patiesību. Viņš ir apveltījis cilvēku ar ausīm, lai viņš varētu dzirdēt īstenības vēsti, un piešķīris viņam saprāta dāvanu, ar kuras spēku viņš patstāvīgi var izdibināt lietas. Tas ir viņa dotums un aprīkojums īstenības izpētei. Cilvēkam nav paredzēts redzēt ar cita acīm, dzirdēt ar cita ausīm vai saprast ar cita prātu. Katram cilvēkam ir individuālas dotības, spēks un atbildība Dieva radošajā plānā. Tāpēc paļaujieties uz savu saprātu un spriestspēju un ņemiet vērā paši savas izpētes rezultātus; pretējā gadījumā jūs tiksiet pilnībā iegremdēti nezināšanas jūrā un jums tiks atņemtas visas Dieva dāvanas. Vērsieties pie Dieva, pazemīgi lūdziet pie Viņa sliekšņa, meklējot palīdzību un apliecinājumu, lai Dievs varētu pārraut plīvurus, kas aizsedz jūsu redzi. Tad jūsu acis piepildīsies ar gaismu, jūs vaigu vaigā redzēsit Dieva īstenību, un jūsu sirds pilnībā attīrīsies no nezināšanas sārņiem, atspoguļojot Valstības godību un veltes.

Svētās dvēseles ir kā augsne, kas ar lielu un nopietnu darbu 97:9
ir uzarta un apstrādāta, un no kuras ir izlasīti ērkšķi un dadži un izravētas visas nezāles. Šāda augsne ir auglīga, un raža no tās izrādīsies pilnīga un bagātīga. Tādā pašā veidā cilvēkam ir jāatbrīvojas no nezināšanas, māņticības ērkšķiem un atdarinājumu dadžiem, lai viņš atklātu īstenību patieso zināšanu ražā. Pretējā gadījumā īstenības atklāšana nav iespējama, vienmēr paliks strīdi un reliģiskās pārliecības atšķirības, un cilvēce kā mežonīgi vilki naidā un pretestībā trakos un uzbruks cits citam. Mēs lūdzam Dievu, lai Viņš iznīcinātu plīvurus, kas ierobežo mūsu redzi, un lai tiktu izkliedēti šie mākoņi, kas aptumšo ceļu spīdošajai gaismas izpausmei tā, ka atspīdētu mirdzošā Īstenības Saule. Mēs lūdzam un piesaucam Dievu, tiecoties pēc Viņa palīdzības un apliecinājuma. Cilvēks ir Dieva bērns – viscildenākais, cēlākais – un ir sava Radītāja Dieva mīlēts. Tāpēc viņam vienmēr jācenšas, lai viņam dāvātās dievišķās dāvanas un tikumi gūtu virsroku un valdītu pār viņu. Pašlaik cilvēku siržu augsne šķiet kā melnzeme, bet šīs tumšās augsnes visdziļākajā būtībā slēpjas tūkstošiem smaržīgu ziedu. Mums ir jācenšas izkopt un modināt šīs iespējas, atklāt slepeno dārgumu tieši šajā raktuvē un Dieva krātuvē, un izsaukt šos spožos spēkus, kas ilgi bija slēpti cilvēku sirdīs. Tad abu pasauļu krāšņums tiks sapludināts un vairots, un tiks izpausta cilvēka eksistences kvintesence.

Mēs nedrīkstam apmierināties ar to, ka vienkārši sekojam 97:10
noteiktam kursam, jo esam atklājuši, ka mūsu tēvi izvēlējās šo kursu. Ikviena cilvēka pienākums ir izpētīt īstenību, un cita cilvēka veiktā īstenības izpēte mums nenāks par labu. Ja visi pasaulē būtu bagāti un viens būtu nabags, kāda gan jēga šim cilvēkam no šīm bagātībām? Ja visa pasaule ir tikumīga un kāds cilvēks ir iegrimis netikumos, kādus labus augļus viņš sagaida? Ja visa pasaule ir spožuma pielieta un cilvēks ir akls, kur tad ir viņa labums? Ja visā pasaulē ir pārpilnība un kāds cilvēks ir izsalcis, kādu pārtiku viņš var iegūt? Tāpēc katram cilvēkam jābūt pašam sev pētniekam. Ar idejām un uzskatiem, ko mantojumā atstājuši viņa tēvi un senči, nepietiks, jo pieturēšanās pie tiem ir tikai

atdarinājumi, un atdarinājumi vienmēr ir izraisījuši vilšanos un maldināšanu. Esiet īstenības pētnieki, lai jūs varētu izdibināt patiesības un dzīves patiesīgumu.

97:11 Jūs esat jautājuši, kāpēc dvēselei, kas bija no Dieva, bija nepieciešams doties atpakaļ pie Dieva? Vai vēlaties saprast šī jautājuma īstenību tieši tā, kā es to mācu, vai arī vēlaties to dzirdēt tā, kā to māca pasaule? Jo, ja es jums atbildētu pēc otrā veida, tas būtu tikai atdarinājums un neizskaidrotu tematu.

97:12 Īstenība, kas ir šī jautājuma pamatā, ir tāda, ka ļaunais gars, sātans vai jebkas cits, kas tiek interpretēts kā ļaunums, attiecas uz cilvēka zemāko dabu. Šī zemiskā daba tiek simboliski izteikta dažādos veidos. Cilvēkā ir divas izpausmes: viena ir dabas izpausme; otra – garīgās sfēras izpausme. Dabas pasaule ir nepilnīga. Skatieties uz to skaidri, atmetot visas māņticības un iztēli. Ja jūs atstātu kādu cilvēku neizglītotu un kā barbaru Āfrikas savvaļā, vai būtu šaubas par viņa palikšanu neziņā? Dievs nekad nav radījis ļaunu garu; visas šādas idejas un rakstītie vārdi ir simboli, kas izsaka cilvēka cilvēcisko jeb zemes dabu. Tas ir neatņemams zemes augsnes nosacījums, lai no tās varētu izaugt ērkšķi, nezāles un neauglīgi koki. Relatīvi runājot, ļaunums vienkārši ir dabas zemākais stāvoklis un zemiskākais iznākums.

97:13 Tāpēc ir skaidrs, ka cilvēkam ir vajadzīga dievišķa izglītība un iedvesma, ka Dieva gars un labklājība ir neatņemami viņa attīstībai. Proti, viņa izglītošanai un vadībai ir nepieciešamas Kristus un praviešu mācības. Kāpēc? Jo viņi ir dievišķie Dārznieki, kuri apstrādā cilvēku siržu un prātu zemi. Viņi izglīto cilvēku, izrauj nezāles, dedzina ērkšķus un pārveido trūcīgas zemes dārzos un augļu dārzos, kur stiepjas auglīgi koki. Viņu skološanas gudrība un mērķis ir tāds, ka cilvēkam ir jāvirzās savā pakāpeniskajā attīstībā no pakāpes uz pakāpi, līdz tiek sasniegta pilnība. Piemēram, ja cilvēks visu savu dzīvi nodzīvo vienā pilsētā, viņš nevar iegūt zināšanas par visu pasauli. Lai iegūtu pilnvērtīgu informāciju, viņam jāapmeklē citas pilsētas, jāredz kalni un ielejas, jāšķērso upes un līdzenumi. Citiem vārdiem sakot, bez progresīvas un vispārējās izglītības pilnība netiks sasniegta.

Cilvēkam savā augšupejošajā attīstībā nākas iet daudzus ceļus un viņš tiek pakļauts dažādiem procesiem. Fiziski viņš nepiedzimst pilnā augumā, bet iziet secīgus augļa, zīdaiņa, bērnības, jaunības, brieduma un vecuma posmus. Pieņemsim, ka viņam visu mūžu būtu iespēja palikt jaunam. Tad viņš nebūtu sapratis vecuma nozīmi un nespētu noticēt, ka tas pastāv. Ja viņš nevarētu apzināties vecuma stāvokli, viņš nezinātu, ka ir jauns. Viņš nezinātu atšķirību starp jauno un veco, ja nebūtu pieredzējis veco. Ja vien jūs nebūtu pārdzīvojis zīdaiņa stāvokli, kā jūs zinātu, ka jums līdzās atrodas zīdainis? Ja nebūtu nepareizā, kā jūs atpazītu pareizo? Ja nebūtu grēka, kā jūs novērtētu tikumu? Ja ļaunie darbi nebūtu zināmi, tad kā jūs varētu uzslavēt labus darbus? Ja nebūtu slimības, kā gan jūs saprastu veselību? Ļaunums neeksistē; tas ir labā trūkums. Slimība ir veselības zaudēšana; nabadzība – bagātību iztrūkums. Kad bagātība izzūd, tu kļūsti nabags; tu ieskaties dārgumu kastē, bet tur neko neatrodi. Bez zināšanām ir neziņa; tāpēc nezināšana ir vienkārši zināšanu trūkums. Nāve ir dzīvības neesamība. Tāpēc no vienas puses mums ir eksistence; no otras – eksistences iztrūkums jeb neesamība. 97:14

Īsumā, dvēseles ceļojums ir nepieciešamība. Dzīves ceļš ir ceļš, kas ved uz dievišķām zināšanām un sasniegumiem. Bez sagatavošanas un vadības dvēsele nekad nevarētu progresēt tālāk par savas nezinīgās un nepilnīgās zemākās dabas apstākļiem. 97:15

• • •

1912. gada 1.–5. septembris

ʻAbdu'l-Bahá runas Monreālā

– 98 –

1912. gada 1. septembrī

Mesijas baznīca

Adrese: *Church of the Messiah, Montreal, Canada*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

VISVARENAIS Dievs ir radījis visu cilvēci no zemes putekļiem. Viņš tos visus ir veidojis no vieniem un tiem pašiem elementiem; viņi ir cēlušies no vienas rases un dzīvo uz vienas zemeslodes. Viņš tos ir radījis, lai tie dzīvotu zem vienām debesīm. Kā cilvēku ģimenes locekļus un savus bērnus Viņš ir apveltījis tos ar vienādu uztveri. Viņš uztur, aizsargā un izturas laipni pret visiem. Viņš nekādā veidā nav nošķīris savu bērnu iespējas saņemt žēlastību un līdzcietību. Ar objektīvu mīlestību un gudrību Viņš ir sūtījis savus praviešus un dievišķo mācību. Viņa mācība ir līdzeklis cilvēces savienības un sadraudzības nodibināšanai un mīlestības un laipnības modināšanai cilvēku sirdīs. Viņš sludina cilvēces vienesmi. Viņš nosoda tās lietas, kas izsauc domstarpības un grauj saskaņu; Viņš uzteic un slavē visus līdzekļus, kas var veicināt cilvēces saliedētību. Viņš rosina cilvēku ikvienā progresa solī, kas ved uz pilnīgu savienību. Dieva pravieši ir apdvesti ar mīlestības un vienotības vēsti. Dieva grāmatas ir izpaustas sadraudzības un savienības dibināšanai. Dieva pravieši ir bijuši īstenības kalpi; Viņu mācība pārstāv īstenības zinātni. Īstenība ir viena; tā nepieļauj daudzveidību. Tāpēc mēs secinām, ka Dieva reliģiju pamats ir viens pamats. Neraugoties uz to, ir neatlaidīgi ievērotas zināmas formas un atdarinājumi, kuriem nav nekā kopīga ar Dieva praviešu mācību pamatiem. Tā kā šie atdarinājumi ir dažādi un atšķirīgi, reliģisko uzskatu piekritēju starpā valda domstarpības un strīdi, un Dieva reliģijas pamats ir kļuvis neskaidrs. Kā plēsīgi zvēri cilvēki karo un nogalina cits citu, iznīcinot pilsētas un mājas, postot valstis un karaļvalstis.

98:2 Dievs ir radījis savus kalpus, lai tie mīlētu cits citu un būtu cits ar citu saskarsmē. Viņš ir atklājis savas mīlestības saules krāšņo spožumu cilvēces pasaulē. Dabas pasaules radīšanas cēlonis ir mīlestība. Visi pravieši ir izsludinājuši mīlestības likumu. Cilvēks ir nostājies pret Dieva gribu un rīkojies pretēji Dieva plānam. Tāpēc no vēstures pirmsākumiem līdz mūsdienām cilvēces pasaulei nav bijusi ilgstoša atelpa; nepārtraukti ir valdījusi karadarbība un nesaskaņas, un sirdis ir paudušas naidu viena pret otru. Asinsizliešanas un kauju, strīdu un naida cēlonis pagātnē ir bijis reliģiskie, rasu, patriotiskie vai politiskie aizspriedumi. Tāpēc cilvēce mūždien ir cietusi mokas. Šie aizspriedumi ir izteiktāki Austrumos, kur brīvība ir ierobežota. Deviņpadsmitajā gadsimtā Austrumu tautas bija nemierīgas un cieta iekšēju trauksmi. Atdarinājumu un formālisma tumsa bija apņēmusi reliģisko pārliecību. Reliģijām piederīgie bija pastāvīgā karadarbībā, ienaida, naidīguma un rūgtuma piepildīti. Šo apstākļu vidū parādījās Bahá'u'lláh. Viņš pasludināja cilvēces vienesmi un paziņoja, ka visi ir Dieva kalpi. Viņš mācīja, ka visas reliģijas atrodas Visuvarenā pavēnī un aizsardzībā, ka Dievs ir līdzjūtīgs un mīlošs pret visiem, ka visu pagātnes praviešu atklāsmes ir bijušas pilnīgā vienotībā un vienprātībā, ka debesu Grāmatas ir apstiprinājušas cita citu; tad kāpēc gan lai starp cilvēkiem pastāvētu strīdi un nesaskaņas?

98:3 Tā kā visu cilvēci ir radījis viens Dievs, mēs esam aitas viena Gana aprūpē un aizsardzībā. Tāpēc mums kā Viņa avīm ir jāsadarbojas saskaņā ar vienotībā. Ja no ganāmpulka tiek nošķirts viens jērs, visiem pārējiem jādomā un jācenšas to atdabūt. Līdz ar to Bahá'u'lláh sludināja, ka, tā kā Dievs ir vienīgais debesu Gans un visa cilvēce ir Viņa ganāmpulka avis, reliģijai jeb Dieva vadībai ir jābūt mīlestības un sadraudzības līdzeklim pasaulē. Ja reliģija izrādās ienaida, naidīguma un strīdu avots, ja tā kļūst par kara un nesaskaņu cēloni un pamudina cilvēkus vienam otru nogalināt, ir vēlamāk, lai tās nebūtu. Jo Dievs noraida to, kas ļaužu vidū sēj naidu, un Viņš mīl un apstiprina to, kas nodibina sadraudzību. Reliģija un dievišķā mācība ir kā ārstēšana.

Ārstēšanai jāizsauc veselība. Ja tās izsauc slimību, ir prātīgāk un labāk, ja jums nav nekādu zāļu. Tāda ir jēga apgalvojumam, ka, ja reliģija kļūst par kara un asinsizliešanas cēloni, tad cilvēces vidū priekšroka dodama nereliģozitātei un reliģijas neesamībai.

98:4 Bahá'u'lláh ir paziņojis, ka reliģijai ir jāsaskan ar zinātni un saprātu. Ja tā neatbilst zinātnes principiem un saprāta procesiem, tā ir māņticība. Jo Dievs mūs ir apveltījis ar spējām izprast lietu dabu un apcerēt īstenību. Ja reliģija ir pretstatā saprātam un zinātnei, ticība nav iespējama; un, kad sirdī neizpaužas ticība un pārliecība par dievišķo reliģiju, nav iespējami garīgi sasniegumi.

98:5 Saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību ir jāatmet visi reliģiskie, rasu, patriotiskie un politiskie aizspriedumi, jo tie ir cilvēces patieso pamatu postītāji. Viņš ir paziņojis, ka Dieva reliģija ir viena, jo visas tās atklāsmes ir balstītas uz īstenību. Ābrahāms aicināja cilvēkus pie īstenības; Mozus pasludināja īstenību; Kristus nodibināja īstenību. Tāpat arī visi pravieši bija īstenības kalpi un izplatītāji. Īstenība ir viena un nedalāma. Tāpēc aizspriedumi un fanātisms, kas mūsdienās pastāv starp reliģijām, nav attaisnojami, jo tie ir pretrunā īstenībai. Visi aizspriedumi ir pret Dieva gribu un plānu. Apsveriet, piemēram, rasu atšķirības un naidīgumu. Visa cilvēce ir Dieva bērni; viņi pieder vienai ģimenei, vienai sākotnējai rasei. Nevar būt daudz rasu, jo visas ir Ādama pēcnācēji. Tas nozīmē, ka rasu pieņēmumi un atšķirības nav nekas cits kā māņticība. Dieva redzējumā nav angļu, franču, vāciešu, turku vai persiešu. Tie visi Dieva klātbūtnē ir vienādi; tie ir no vienas rases un ir viena radība; Dievs nav radījis šo dalījumu. Šīs atšķirības ir radušās pašā cilvēkā. Tāpēc, tā kā tās ir pretrunā īstenības plānam un mērķim, tās ir nepatiesas un iedomātas. Mēs piederam vienai rasei, tāpat kā viena materiālā ķermeņa fiziskajai pasaulei – katrs apveltīts ar divām acīm, divām ausīm, vienu galvu un divām kājām. Dzīvnieku starpā nepastāv rasu aizspriedumi. Padomājiet par baložiem; nav atšķirības, vai tas ir Austrumu vai Rietumu balodis. Visas aitas ir no vienas rases; nav pieņēmuma par atšķirību starp Austrumu un Rietumu aitu.

Kad tās satiekas, tās biedrojas pilnīgā sadraudzībā. Ja balodis no Rietumiem dodas uz Austrumiem, tas nešaubīgi biedrojas ar Austrumu baložiem. Nav nekādas noraidošas attieksmes, kura it kā vēstītu: „Tu piederi Austrumiem; es esmu no Rietumiem." Vai ir saprātīgi vai pieļaujami, ka cilvēki pieļauj rasu aizspriedumus, kurus neievēro dzīvnieku valstī?

98:6 Padomājiet par patriotisma aizspriedumiem. Šī ir viena zemeslode, viena zeme, viena valsts. Dievs to nesadalīja valstu robežās. Viņš radīja visus kontinentus bez valstu dalījuma. Kāpēc mums pašiem būtu jāīsteno šāds sadalījums? Šīs ir tikai iedomātas līnijas un robežas. Eiropa ir kontinents; tā nav dabiski sadalītA; cilvēks ir novilcis līnijas un noteicis karaļvalstu un impēriju robežas. Cilvēks upi pasludina par robežlīniju starp divām valstīm, šo pusi saucot par franču, bet otru – vācu, savukārt upe ir radīta abiem un ir dabiska artērija visiem. Vai tās nav iedomas un neziņa, kas mudina cilvēku pārkāpt dievišķo nodomu un padarīt pašas Dieva veltes par karu, asinsizliešanas un postījumu cēloni? Tāpēc visi aizspriedumi starp vienu un otru cilvēku ir meli un Dieva gribas pārkāpumi. Dievs vēlas vienotību un mīlestību; Viņš pavēl dzīvot saskaņā un sadraudzībā. Naids ir cilvēka nepaklausība; pats Dievs ir mīlestība.

98:7 Bahá'u'lláh ir pasludinājis, ka nezināšana un izglītības trūkums ir šķēršļi, kas šķeļ cilvēci, tāpēc visiem jāiegūst teorētiskā un praktiskā sagatavošana. Pateicoties šim priekšrakstam, tiks novērsts savstarpējas sapratnes trūkums un veicināta cilvēces vienotība. Vispārēja izglītība ir vispārējs likums. Tāpēc katram tēvam ir pienākums izglītot un audzināt savus bērnus atbilstoši savām iespējām. Ja tēvs nespēj viņus izglītot, līdzekļi viņu izglītošanai ir jānodrošina valsts iestādei, tautas pārstāvjiem.

98:8 Austrumos sievietes tika pazemotas un uzskatītas par padotām vīrietim. Bahá'u'lláh pasludināja dzimumu vienlīdzību – ka gan vīrietis, gan sieviete kalpo Dievam, kura priekšā nav nekādas šķirošanas. Ikviens, kuram ir šķīsta sirds un kurš dara labus darbus, ir tuvāk Dievam un ir Viņa labvēlības saņēmējs – vai tas

būtu vīrietis, vai sieviete. Cilvēku pasaulē pastāvošā dzimumu nevienlīdzība ir saistīta ar sieviešu izglītības trūkumu; viņām ir liegtas vienlīdzīgas attīstības un izaugsmes iespējas. Dzimumu vienlīdzība tiks iedibināta proporcionāli iespēju pieaugumam, kas šajā laikmetā tiks dots sievietei, jo vīrietis un sieviete vienlīdz ir Dieva – Radītāja – spēku un dāvanu saņēmēji. Dievs savā pilnīgajā nolūkā nav noteicis starp tiem šķirošanu.

98:9 Bahá'u'lláh ir pasludinājis vispārējās valodas pieņemšanu. Jāvienojas par valodu, ar kuru pasaulē tiks iedibināta vienotība. Katram cilvēkam būs jāapgūst divas valodas: viņa dzimtā valoda un vispārējā palīgvaloda. Tas atvieglos savstarpējo saziņu un kliedēs pārpratumus, ko pasaulē ir radījuši valodas šķēršļi. Visi cilvēki pielūdz vienu Dievu un ir vienlīdzīgi Viņa kalpi. Kad viņi varēs brīvi sazināties, viņi sazināsies draudzībā un saticībā, īstenos vislielāko mīlestību un savstarpēju sapratni, un Austrumi un Rietumi patiešām apskausies vienotībā un vienprātībā.

98:10 Pasaulei visvairāk ir vajadzīgs starptautiskais miers. Kamēr tas nav nostiprināts, cilvēce nesasniegs nosvērtību un rimtību. Ir nepieciešams, lai valstis un valdības organizētu starptautisku tribunālu, kurā tiktu nodoti visi viņu strīdi un domstarpības. Šīs šķīrējtiesas lēmums būs galīgs. Individuālu strīdu izšķirs vietējais tribunāls. Starptautiskie jautājumi nonāks vispasaules tribunāla priekšā, un tādējādi karadarbības cēlonis tiks novērsts.

98:11 Pirms piecdesmit gadiem Bahá'u'lláh rakstīja vēstules pasaules ķēniņiem un valdniekiem, kurās tika iemiesota un izklāstīta Viņa paustā mācība un principi. Šīs vēstules pirms četrdesmit gadiem tika iespiestas Indijā un izplatītas.

98:12 Īsumā, kopš Bahá'u'lláh pasludināja šos principus, ir izzuduši aizspriedumi, kas nomāca Austrumu iedzīvotājus. Kopienas, kas ir pieņēmušas Viņa mācību, tagad sadzīvo vislielākajā mīlestībā un saskaņā. Ienākot šo cilvēku saietā, jūs ieraudzīsiet tur kristiešus, jūdaistus, musulmaņus, zoroastriešus, budistus, kas ir sapulcējušies pilnīgā sadraudzībā un vienprātībā. Viņu

apspriedēs agrāk viņu starpā pastāvējušo naidīgumu un ienaidu nu ir aizstājis vislielākais iecietības un draudzības gars.

98:13 Esmu apmeklējis Ameriku un visur redzu godprātīgas un taisnīgas valdības pierādījumus. Tāpēc es lūdzu Dievu, lai šīs Rietumu tautas kļūtu par līdzekļiem starptautiskā miera nodibināšanai un cilvēces vienesmes izplatīšanai. Kaut jūs kļūtu par vienotības un vienprātības cēloni starp tautām. Lai šeit iedegas lukturis, kas apgaismos visu Visumu ar cilvēces vienesmi, ar mīlestību starp cilvēku bērnu sirdīm un visas cilvēces vienotību. Es ceru, ka jums tiks sniegta palīdzība šajā augstākajā sasniegumā tā, lai jūs varētu šajā kontinentā pacelt starptautiskā miera un izlīguma karogu, lai šī valdība un tauta būtu līdzeklis šo augsto ideālu izplatīšanai, lai cilvēce varētu rast atelpu, lai tiktu sasniegta visaugstā Dieva labvēlība un Viņa labumi apņemtu Austrumus un Rietumus.

98:14 Ak, Līdzjūtīgais, Visuvarenais! Šis dvēseļu saiets ir vērsis savas sejas pret Tevi lūgšanā. Ar vislielāko pazemību un padevību viņi raugās uz Tavu valstību un lūdz Tev vainas atlaišanu un piedošanu. Ak Dievs! Dari šo sapulci par saviem mīļajiem. Svētī šīs dvēseles un met uz tām savas vadības starus. Apgaismo viņu sirdis un iepriecini viņu garu ar savu prieka vēsti. Pieņem tos visus savā svētajā Valstībā; piešķir viņiem savas neizsīkstošās veltes; dari tos laimīgus šajā un nākamajā pasaulē. Ak Dievs! Mēs esam vāji; dod mums spēku. Mēs esam nabagi; dāvā mums savus neierobežojamos dārgumus. Mēs esam slimi; dod mums savu dievišķo dziedināšanu. Mēs esam nespējnieki; dod mums savu debesu spēku. Ak Kungs! Padari mūs noderīgus šajā pasaulē; atbrīvo mūs no savtības un iegribu stāvokļa. Ak Kungs! Dari mūs par brāļiem savā mīlestībā un mīlošus pret visiem Taviem bērniem. Sniedz mums apliecinājumu kalpošanā cilvēces pasaulei, lai mēs kļūtu par Tavu kalpu kalpiem, lai mēs mīlētu visu Tavu radību un kļūtu līdzjūtīgi pret visiem Taviem cilvēkiem. Ak Kungs, Tu esi visuvarenais. Tu esi līdzcietīgais. Tu esi piedevējs. Tu esi visuvaldītājs.

– 99 –

1912. gada 1. septembrī

Viljama Sazerlenda Maksvela kunga un kundzes māja

Adrese: *716 Pine Avenue West, Montreal, Canada*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

ESMU ārkārtīgi priecīgs jūs satikt. Slava Dievam! Es redzu savā priekšā dvēseles, kurām piemīt neparasti dotumi un garīgās izaugsmes spēks. Patiesībā šī kontinenta iedzīvotājiem ir lielas spējas; viņi ir manas laimes cēlonis, un es vienmēr lūdzu, lai Dievs sniedz viņiem apliecinājumu un palīdz viņiem attīstīties visās pastāvēšanas pakāpēs. Tāpat kā viņi virzās uz priekšu materiālajās jomās, lai viņi tāpat attīstās ideālistiskā pakāpē, jo materiālā attīstība bez garīgā progresa ir neauglīga un nedod nezūdošus rezultātus. Piemēram, neatkarīgi no tā, cik ļoti pilnīgs un attīstīts ir cilvēka fiziskais ķermenis, cilvēka stāvoklī nenotiks patiesa attīstība, ja vien attiecīgi neattīstīsies prāts. Lai cik daudz cilvēks iegūtu materiālās vērtības, bez garīgās žēlastības viņš nespēs īstenot un izpaust dzīves augstākās iespējas. Dievs ir radījis visas zemes lietas saskaņā ar likumu, kas paredz virzību uz priekšu materiālajā pakāpē, bet Viņš ir radījis cilvēku un apveltījis viņu ar spējām virzīties uz garīgām un pārpasaulīgām valstībām. Viņš nav radījis materiālas parādības pēc sava tēla un līdzības, bet gan cilvēku pēc šī tēla un ar potenciālu spēku sasniegt šo līdzību. Viņš cilvēku ir izcēlis pāri visām citām radītajām lietām. Visas radītās lietas, izņemot cilvēku, ir dabas un jutekļu pasaules gūstekņi, bet cilvēkā ir ielikts ideāls spēks, ar kuru viņš var uztvert intelektuālo vai garīgo īstenību. Viņš ir radījis visu, kas nepieciešams šīs pasaules dzīvei, bet cilvēks ir radījums, kas iecerēts dievišķo tikumu atspoguļojumam. Pievērsiet uzmanību, ka nākamais augstākais radības paveids tūlīt aiz cilvēka ir dzīvnieks, kas ir pārāks par visām dzīvības formām, izņemot cilvēku. Acīmredzot dzīvnieks ir radīts šīs pasaules dzīvei. Tā

augstākā īpašība ir izpaust izcilību materiālajā esamības pasaulē. Dzīvnieks ir izcils, ja viņa ķermenis ir vesels un fiziskās maņas ir veselīgas. Kad to raksturo fiziskās veselības īpašības, kad tā fiziskie spēki ir kārtībā, kad pārtika un apkārtējie apstākļi kalpo tā vajadzībām, tas ir sasniedzis savas valsts augstāko pilnību. Bet cilvēks savu tikumu dēļ nav atkarīgs no šīm lietām. Lai cik nevainojama būtu viņa veselība un fiziskie spēki, bet, ja tas arī ir viss, tad viņš vēl nav pacēlies augstāk par izcila dzīvnieka pakāpi. Līdztekus tam Dievs cilvēka priekšā ir atvēris durvis nevainojamiem tikumiem un sasniegumiem. Viņš tā būtībā ir ielicis dievišķās valstības noslēpumus. Viņš ir dāvājis cilvēkam saprāta spēku, lai ar saprāta īpašību, kad to stiprina Svētais Gars, viņš varētu iedziļināties un atklāt ideālās īstenības parādības un iegūt informāciju par nozīmīgākajiem pasaules noslēpumiem. Tā kā šī spēja iedziļināties ideālajās zināšanās ir pārcilvēciska un pārdabiska, cilvēks kļūst par garīgo, kā arī materiālo spēku kopīgo centru tā, ka viņa būtībā var izpausties dievišķais gars, viņa sirds mājoklī mirdz Valstības mirdzums, jaunā dzīvē atklājas Dieva īpašību un pilnību zīmes, tiek sasniegta mūžīgā godība un mūžīgā pastāvēšana, izgaismojas Dieva zināšanas un tiek atklāti varenības sfēras noslēpumi.

99:2 Cilvēks līdzinās šim lukturim, bet Valstības mirdzums ir kā luktura stari. Cilvēks ir kā stikla kupols, bet garīgais krāšņums ir kā gaisma stiklā. Neatkarīgi no tā, cik caurspīdīgs ir stikls, kamēr iekšā nav gaismas, tas paliek tumšs. Tāpat arī cilvēks, lai cik daudz viņš virzītos uz priekšu materiālos sasniegumos, paliks kā stikla kupols bez gaismas, ja viņam trūkst garīgo tikumu. Materiālās īpašības ir kā nevainojams ķermenis, bet tas ir atkarīgs no gara. Lai cik izskatīgs un izcils būtu ķermenis, ja tam ir atņemts gars un gara dzīvība, tas ir miris. Bet, kad tas pats ķermenis ir savienots ar garu un pauž dzīvību, tad tajā tiek īstenota pilnība un tikumi. Bez Svētā Gara un tā bagātībām cilvēks ir garīgi miris.

99:3 Piemēram, bērni, lai cik labi un šķīsti, lai cik vesels būtu viņu ķermenis, tomēr tiek uzskatīti par nepilnīgiem, jo viņos pilnībā neizpaužas intelekta spēks. Kad intelektuālais spēks

pilnībā parāda savu ietekmi un viņi sasniedz briedumu, viņi tiek uzskatīti par nevainojamiem. Tāpat arī cilvēks, lai cik daudz viņš virzītos uz priekšu pasaulīgās lietās un progresētu materiālajā civilizācijā, ir nepilnīgs, ja vien viņu neatdzīvina Svētā Gara veltes; jo ir skaidrs, ka līdz brīdim, kad viņš saņem šo dievišķo stimulu, viņš ir nezinošs un trūcīgs. Šī iemesla dēļ Jēzus Kristus teica: „.. tas, kurš nepiedzimst no ūdens un Gara, nevar ieiet Dieva valstībā!“[52] Ar to Kristus domāja, ka, ja cilvēks netiek atsvabināts no materiālās pasaules, atbrīvots no materiālisma gūsta un nesaņem daļu no garīgās pasaules veltēm, viņam tiek atņemtas Dieva valstības dāvanas un labvēlība, kā arī lielākais, ko mēs varam teikt par viņu, ir, ka viņš ir izcils dzīvnieks. Neviens viņu nevar pamatoti saukt par cilvēku. Citā vietā Viņš teica: „Kas piedzimis no miesas, ir miesa, un, kas piedzimis no Gara, ir gars.“[53] Tas nozīmē, ka, ja cilvēks ir dabas gūstā, viņš ir līdzīgs dzīvniekam, jo viņš ir tikai fiziski dzimis ķermenis, tas ir, viņš pieder matērijas pasaulei un paliek pakļauts dabas likumiem un kontrolei. Bet, ja viņš ir kristīts ar Svēto Garu, ja viņš ir atsvabināts no dabas važām, atbrīvots no dzīvnieciskām tieksmēm un attīstījies cilvēku valstī, tad viņš ir cienīgs ieiet dievišķajā valstībā. Valstības pasaule ir dievišķo dāvanu un Dieva velšu sfēra. Tā ir cilvēces augstāko tikumu sasniegšana; tā ir tuvums Dievam; tā ir spēja saņemt senā Kunga dāvanas. Kad cilvēks virzās uz šo vietu, viņš sasniedz otro piedzimšanu. Pirms savas pirmās jeb fiziskās dzimšanas cilvēks atradās mātes dzemdē. Viņam nebija zināšanu par šo pasauli; viņa acis nespēja redzēt; viņa ausis nedzirdēja. Kad viņš piedzima no mātes dzemdes, viņš ieraudzīja citu pasauli. Saule spīdēja savā krāšņumā, debesīs mirdzēja Mēness, plašajā debesu jumā mirgoja zvaigznes, jūra viļņoja, koki bija zaļoksni un zaļi, visdažādākie radījumi baudīja šejienes dzīvi, viņam bija sagatavotas bezgalīgas veltes. Mātes dzemdē nepastāvēja neviena no šīm lietām. Tajā pasaulē viņam nebija nekādu zināšanu par šo plašo eksistences diapazonu; nē, drīzāk viņš būtu noliedzis šīs pasaules īstenību. Bet pēc dzimšanas viņš sāka atvērt acis un ieraudzīt šī bezgalīgā Visuma brīnumus. Līdzīgi, kamēr cilvēks atrodas cilvēces matricā, kamēr viņš ir dabas gūstā, viņš ir bez

saskares un bez zināšanām par Valstības Visumu. Ja, atrazdamies dabas pasaulē, viņš sasniegs atdzimšanu, viņš būs informēts par dievišķo pasauli. Viņš ievēros, ka pastāv cita, augstāka pasaule. Nolaižas brīnišķīgas veltes; sagaida mūžīgā dzīvība; viņu apņem nezūdošā godība. Tur ir visas īstenības un diženuma pazīmes. Viņš redzēs Dieva gaismas. To visu viņš pieredzēs, kad viņš piedzims no dabas pasaules dievišķajā pasaulē. Tāpēc izcilam cilvēkam ir divu veidu dzimšana: pirmā, fiziskā dzimšana, ir no mātes dzemdes; otrā jeb garīgā dzimšana ir no dabas pasaules. Abās viņš ir bez zināšanām par jauno esamības pasauli, kurā viņš ienāk. Tāpēc atdzimšana nozīmē viņa atbrīvošanu no dabas gūsta, brīvību no pieķeršanās šai mirstīgajai un materiālajai dzīvei. Šī ir otrā jeb garīgā dzimšana, par kuru Jēzus Kristus runāja evaņģēlijos.

99:4 Lielākā daļa cilvēku ir dabas matricas gūstā un iegremdēti materiālisma jūrā. Mums jālūdz, lai viņi atdzimtu, lai viņi iegūtu redzējumu un garīgo dzirdi, lai viņi saņemtu jaunās sirds dāvanu, jaunu pārlaicīgo spēku un mūžīgajā pasaulē gūtu nebeidzamas dievišķās veltes.

99:5 Mūsdienās cilvēce staigā tumsā, jo tai ir zudusi saskare ar Dieva pasauli. Tāpēc mēs neredzam Dieva zīmes cilvēku sirdīs. Svētā Gara spēks neizpaužas. Kad cilvēces pasaulē izpaužas dievišķā garīgā apgaismība, kad parādās dievišķa pamācība un vadība, tad seko apgaisma, iekšēji tiek īstenots jauns gars, nolaižas jauns spēks un tiek dāvāta jauna dzīve. Tā ir kā piedzimšana no dzīvnieku valsts cilvēku valstī. Kad cilvēks iegūs šos tikumus, tad atklāsies cilvēces vienesme, tiks pacelts starptautiskā miera karogs, tiks īstenota visas cilvēces vienlīdzība, un Austrumi un Rietumi kļūs par vienu. Tad atklāsies Dieva taisnīgums, visa cilvēce izrādīsies vienas ģimenes locekļi, un katrs šīs saimes loceklis būs veltījies sadarbībai un savstarpējai palīdzībai. Dieva mīlestības gaismas spīdēs; tiks atklāta mūžīgā laime, sasniegts nezūdošs prieks un garīga līksme.

99:6 Es lūgšu, un arī jums ir jālūdz, lai piepildās šāda debesu velte; lai izzūd strīdi un naids, tiek izbeigta karadarbība un asinsizliešana; lai sirdis spēj sasniegt ideālu saziņu un lai visi cilvēki var dzert

no vienas strūklakas. Lai viņi saņem savas zināšanas no viena dievišķā avota. Lai visas sirdis apgaismo Īstenības Saules stari; lai viņi visi iestājas Dieva universitātē, apgūst garīgus tikumus un tiecas pēc debesu veltēm. Tad šī materiālā parādību pasaule kļūs par Dieva pasaules spoguli, un šajā tīrajā spogulī tiks atspoguļoti varenības sfēras dievišķie tikumi.

– 100 –

1912. gada 1. septembrī

Viljama Sazerlenda Maksvela kunga un kundzes māja

Adrese: *716 Pine Avenue West, Montreal, Canada*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

BIJA ierosinājums parunāt par nemirstības tēmu.

Dzīvība ir savienošanās izpausme, un nāve ir sadalīšanās 100:2
izpausme. Minerālu pasaulē jeb valstī pastāv noteikti materiāli jeb atsevišķi elementi. Kad tie tiek savienoti ar radīšanas likuma spēku, rodas būtne jeb organisms. Piemēram, daži materiālie atomi tiek apvienoti, un rezultāts ir cilvēks. Kad šis savienojums tiek iznīcināts un sadalās, noris sabrukšana; tā ir mirstība jeb nāve. Kad tiek savienoti noteikti elementi, rodas dzīvnieks. Kad šie elementi tiek izkaisīti jeb sadalās, to sauc par dzīvnieka nāvi. Dažus atomus saista ķīmiskā pievilkšanās, un veidojas savienojums, ko sauc par ziedu. Kad šie atomi tiek izkliedēti un to izveidotais savienojums sadalās, ziedam ir pienācis gals; tas ir miris. Tāpēc ir skaidrs, ka dzīve ir savienošanās izpausme, un mirstība jeb nāve ir līdzvērtīga sadalīšanās procesam. Tā kā cilvēka gars nesastāv no materiālajiem elementiem, tas nav pakļauts sadalīšanās procesam, un tāpēc tam nav nāves. Ir pašsaprotami, ja cilvēka gars ir vienkāršs, viengabalains un nav veidots no elementiem, tas sasniedz nemirstību; un tā ir filozofiska aksioma, ka individuālais jeb nedalāmais atoms ir neiznīcināms. Tas iziet cauri ne vairāk kā vien būvniecības un

rekonstrukcijas procesam. Piemēram, šie atsevišķie atomi tiek apvienoti noteiktā savienojumā, un ar šo izkārtošanos tiek izveidots konkrēts organisms, piemēram, cilvēks, dzīvnieks vai augs. Kad šis savienojums sadalās, radītais organisms pārstāj pastāvēt, bet tā daļu atomi netiek iznīcināti; tie turpina pastāvēt, jo ir viengabalaini, individuāli un nav salikti. Tāpēc var teikt, ka šie atsevišķie atomi ir mūžīgi. Tāpat arī cilvēka gars, ciktāl tas nesastāv no atsevišķiem elementiem vai atomiem – tā kā tas ir svētīts pāri šiem elementiem –, ir mūžīgs. Tas ir pašsaprotams pierādījums tā nemirstībai.

100:3 Otrkārt, padomājiet par sapņu pasauli, kurā cilvēka ķermenis ir nekustīgs, šķietami miris, nav pakļauts sajūtām; acis neredz, ausis nedzird un mēle nerunā. Bet cilvēka gars neguļ; tas redz, dzird, kustas, uztver un atklāj īstenību. Tāpēc ir skaidrs, ka cilvēka garu neietekmē ķermeņa izmaiņas vai stāvoklis. Pat ja materiālajam ķermenim vajadzētu mirt, gars turpinās dzīvot mūžīgi, tāpat kā tas pastāv un darbojas inertā ķermenī sapņu valstī. Proti, gars ir nemirstīgs un turpinās savu eksistenci pēc ķermeņa iznīcināšanas.

100:4 Treškārt, cilvēka ķermenim ir viena forma. Savā sastāvā tas tiek pārnests no vienas formas uz otru, bet tam nekad nepiemīt divas formas vienlaikus. Piemēram, tas ir pastāvējis minerālu valsts atsevišķos elementos. No minerālu valsts tas ir šķērsojis augu valsti un tajā esošās vielas; no augu valsts tas evolūcijas ceļā ir pacēlies dzīvnieku valstī un no turienes sasniedzis cilvēku valsti. Pēc sairšanas un sadalīšanās tas atkal atgriezīsies minerālu valstī, pametot savu cilvēcisko veidolu un iegūstot sev jaunu formu. Šīs virzības laikā viena forma nomaina citu, bet ķermenim nekad nav vairāk par vienu formu vienlaicīgi.

100:5 Tomēr cilvēka gars var izpausties visās formās vienlaikus. Piemēram, mēs sakām, ka materiāls ķermenis ir kvadrātveida vai sfērisks, trīsstūrveida vai sešstūrains. Kamēr tas ir trīsstūrveida, tas nevar būt kvadrātveida; un, kamēr tas ir kvadrātveida, tas nav trīsstūrveida. Tāpat tas nevar būt sfērisks un sešstūrains vienlaikus. Šīs dažādās formas vai figūras nevar izpausties vienā un tajā pašā

mirklī vienā materiālajā lietā. Tāpēc cilvēka fiziskā ķermeņa forma ir jāiznīcina un jāatmet, pirms tas var pieņemt vai iegūt citu formu. Tāpēc mirstība nozīmē pāreju no vienas formas uz otru, tas ir, pāreju no cilvēku uz minerālu valsti. Kad fiziskais cilvēks ir miris, tas atgriezīsies putekļos; un šī pārnešana ir līdzvērtīga neesamībai. Bet cilvēka gars pats par sevi ietver visas šīs formas, veidolus un figūras. Nav iespējams salauzt vai iznīcināt vienu formu, lai tā varētu pārvērsties citā. Kā pierādījums tam, šobrīd cilvēka garā jums ir kvadrāta forma un trijstūra forma. Vienlaikus jūs varat iedomāties arī sešstūra formu. Tās visas cilvēka garā ir iedomājamas vienā un tajā pašā mirklī, un neviena no tām nav jāiznīcina vai jāsalauž, lai cilvēka gars tiktu pārnests citā. Nav iznīcināšanas, nav sagrāves; tāpēc cilvēka gars ir nemirstīgs, jo tas netiek pārnests no viena ķermeņa uz otru.

Apsveriet vēl vienu pierādījumu: katram cēlonim seko sekas 100:6
un otrādi; nevar būt nekādu seku, ja pirms tam nav cēloņa. Redze ir sekas; nav šaubu, ka aiz šīm sekām slēpjas cēlonis. Kad mēs dzirdam domu apmaiņu, ir runātājs. Mēs nevaram dzirdēt vārdus, ja tie nenāk no runātāja mēles. Kustība bez virzītāja vai kustības iemesla nav iedomājama. Jēzus Kristus dzīvoja pirms diviem tūkstošiem gadu. Šodien mēs redzam Viņa acīmredzamās zīmes; spīd Viņa gaisma; ir iedibināta Viņa neierobežotā vara; Viņa pēdas ir acīmredzamas; Viņa balvas ir mirdzošas. Vai mēs varam teikt, ka Kristus nav eksistējis? Mēs varam pilnvērtīgi secināt, ka Kristus ir pastāvējis un ka Viņš atstājis šīs pēdas.

Vēl viens pierādījums: cilvēka ķermenis kļūst liess vai resns; 100:7
tas ir slims, tiek sakropļots; varbūt acis kļūst aklas, ausis – kurlas; taču neviena no šīm nepilnībām un vainām neskar un neietekmē garu. Cilvēka gars paliek tādā pašā stāvoklī, nemainīgs. Cilvēks ir akls, bet viņa gars vienalga turpina pastāvēt. Viņš zaudē dzirdi, viņam tiek nogriezta roka, amputēta pēda; bet viņa gars paliek nemainīgs. Viņš kļūst letarģisks, viņu skat trieka; bet viņa garā nav nekādu atšķirību, pārmaiņu vai izmaiņu. Tas ir pierādījums tam, ka nāve ir tikai ķermeņa iznīcināšana, bet gars paliek nemirstīgs un ir mūžīgs.

100:8 Atkārtojot, visas materiālās pasaules parādības ir pakļautas mirstībai un nāvei, bet nemirstīgais gars nepieder dabas pasaulei; tas ir svēts un svētīts augstāk par materiālo eksistenci. Ja cilvēka gars piederētu elementārajai eksistencei, acs to varētu redzēt, auss – dzirdēt, roka – pieskarties. Kamēr šīs piecas maņas to nespēj uztvert, nav apšaubāms pierādījums tam, ka tas nepieder stihiskajai pasaulei un tāpēc ir ārpus nāves vai mirstības, kas nav atdalāmi no šīs materiālās eksistences sfēras. Ja būtne nav pakļauta materiālās dzīves ierobežojumiem, tā nav pakļauta mirstībai.

100:9 Ir daudz citu pierādījumu par cilvēka gara nemirstību. Šie ir tikai daži no tiem. Sveicieni visiem!

– 101 –

1912. gada 2. septembrī

Viljama Sazerlenda Maksvela kunga un kundzes māja

Adrese: *716 Pine Avenue West, Montreal, Canada*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

DABA ir materiālā pasaule. Kad mēs uz to skatāmies, mēs redzam, ka tā ir tumša un nepilnīga. Piemēram, ja mēs ļausim zemes gabalam palikt dabiskajā stāvoklī, mēs redzēsim, kā tas kļūs klāts ar ērkšķiem un dadžiem; tajā uzplauks nederīgas nezāles un savvaļas augi, un tas kļūs kā džungļi. Koki būs neauglīgi, tiem trūks skaistuma un simetrijas; tā tumšajās iedobēs būs daudz savvaļas dzīvnieku, kaitīgu kukaiņu un rāpuļu. Tā ir dabas pasaules nepabeigtība un nepilnība. Lai mainītu šos apstākļus, mums ir jāattīra zeme un jākopj tā, lai ērkšķu un nezāļu vietā augtu ziedi, proti, mums ir jāizgaismo tumšā dabas pasaule. Savā pirmatnējā dabiskajā stāvoklī meži ir blāvi, drūmi, necaurejami. Cilvēks tos atver gaismai, iztīra sapinušos krūmājus un sastāda auglīgus kokus. Drīz savvaļas meži un džungļi tiek pārveidoti par ražīgiem augļu dārziem un

krāšņiem apstādījumiem; kārtība ir nomainījusi haosu; dabas tumsību nomainīja apgaismība un spožums.

Ja pats cilvēks tiks atstāts savā dabiskajā stāvoklī, viņš kļūs zemāks par dzīvnieku un turpinās tapt nezinošāks un nepilnīgāks. Vidusāfrikas mežonīgās ciltis ir tam pierādījums. Atstāti savā dabiskajā stāvoklī, viņi ir nogrimuši barbarisma zemākajos dziļumos un pakāpēs, blāvi taustoties psiholoģiskās un morālās neskaidrības pasaulē. Ja mēs vēlamies izgaismot šo tumšo cilvēciskās eksistences līmeni, mums ir jāizved cilvēks no bezcerīgā dabas gūsta, jāizglīto un jāparāda gaismas un zināšanu ceļš, līdz, pacelts no neziņas stāvokļa, viņš kļūst gudrs un zinošs; viņš vairs nav mežonīgs un atriebīgs, viņš kļūst civilizēts un laipns; lai arī reiz viņš ir bijis ļauns un samaitāts, nu viņš ir apveltīts ar debesu īpašībām. Bet, atstāts dabiskajā stāvoklī bez izglītības un sagatavošanas, ir skaidrs, ka viņš kļūs izvirtīgāks un ļaunāks nekā dzīvnieks, līdz pat galējai pakāpei, ko pierāda Āfrikas ciltis, kuras praktizē kanibālismu. Tāpēc ir skaidrs, ka dabas pasaule ir nepabeigta, nepilnīga, līdz to pamodina un apgaismo izglītības gaisma un stimuls. 101:2

Mūsdienās ir jaunas filozofijas skolas, kas akli apgalvo, ka dabas pasaule ir nevainojama. Ja tā ir taisnība, kāpēc bērni tiek sagatavoti un izglītoti skolās un kam koledžās un universitātēs ir vajadzīgi padziļināti zinātņu, mākslas un rakstu kursi? Kāds būtu rezultāts, ja cilvēce paliktu savā dabiskajā stāvoklī bez izglītības vai sagatavošanas? Visi zinātniskie atklājumi un sasniegumi ir zināšanu un izglītības rezultāts. Telegrāfs, fonogrāfs, telefons bija snaudoši un potenciāli slēpti dabas pasaulē, taču tie nekad nebūtu nonākuši redzamības sfērā, ja vien cilvēks izglītības ceļā nebūtu iekļuvis un atklājis likumus, kas tos kontrolē. Visi brīnišķīgie notikumi un brīnumi, ko mēs saucam par civilizāciju, būtu palikuši apslēpti, nezināmi un, tā sakot, nepastāvoši, ja cilvēks būtu palicis savā dabiskajā stāvoklī, bez izglītības un garīgās kultūras labumiem, svētībām un priekšrocībām. Būtiskā atšķirība starp nezinošo cilvēku un atjautīgo filozofu ir tāda, ka pirmais nav izcelts no sava dabiskā stāvokļa, bet otrais ir sistemātiski sagatavots un izglītots skolās un koledžās, līdz viņa 101:3

prāts ir pamodies un atklājies augstākām domu un uztveres sfērām; citādā ziņā abi ir cilvēciski un dabiski.

101:4 Dievs ir sūtījis praviešus, lai atdzīvinātu cilvēka dvēseli augstākām un dievišķām atziņām. Šim lielajam mērķim Viņš ir atklājis debesu Grāmatas. Tāpēc Svētā Gara dvesma ir izplūdusi cauri cilvēku siržu dārziem, cilvēcei ir atvērušās dievišķās valstības durvis un no augšienes sūtīta neredzama iedvesma. Šis dievišķais un ideālais spēks cilvēkam ir dāvāts, lai viņš varētu šķīstīties no dabas nepilnībām un pacelt savu dvēseli spēka un varas sfērā. Dievs ir nolēmis, ka dabas pasaules tumsa tiks izkliedēta un iedzimtā „es" nepilnīgās īpašības tiks izgaismotas Patiesības Saules mirdzošajā atspulgā. Dieva praviešu misija bija skolot cilvēku dvēseles un atbrīvot tās no dabisko instinktu un fizisko tieksmju viļņa. Viņi ir līdzīgi dārzniekiem, un cilvēce ir Viņu kopšanas lauks, tuksnesis un neiekopts džungļu augulājs, kurā Viņi paveic savu darbu. Viņi liek iztaisnoties līkajiem zariem, kokiem – kļūt auglīgiem un pakāpeniski pārveido šo plašo neapstrādāto zemi par skaistu augļu dārzu, kas sniedz brīnišķīgu pārpilnību un ražu.

101:5 Ja dabas pasaule pati par sevi būtu izcila un pilnīga, tad cilvēku pasaulē nebūtu vajadzīgas šādas attīstības un pilnveidošanās – nebūtu vajadzīgi skolotāji, skolas un universitātes, māksla un amatniecība. Dieva praviešu atklāsmes nebūtu bijušas vajadzīgas, un debesu Grāmatas būtu bijušas liekas. Ja dabas pasaule būtu izcila un cilvēcei pietiekama, mums nebūtu vajadzīgs Dievs un mūsu ticība Viņam. Tādēļ visu šo lielo palīdzību un palīgierīces dievišķās dzīves sasniegšanai tiek sniegtas tāpēc, ka dabas pasaule ir nepabeigta un nepilnīga. Apsveriet šo Kanādas valsti Monreālas agrīnajā vēsturē, kad zeme te bija savā savvaļas, neapstrādātajā un dabiskajā stāvoklī. Augsne bija neauglīga, akmeņaina un gandrīz neapdzīvojama – plaši meži, kas stiepās visos virzienos. Kāds neredzams spēks lika tik mežonīgos un nelabvēlīgos apstākļos izveidoties šai lielajai metropolei? Tas bija cilvēka prāts. Tāpēc daba un dabas likumu ietekme bija nepilnīga. Cilvēka prāts laboja un atcēla šo nepilnīgo stāvokli,

līdz tagad mēs redzam lielu pilsētu, nevis mežonīgu, neizkoptu tuksnesi. Pirms Kolumba atnākšanas pati Amerika bija mežonīgs, neapstrādāts pirmatnējo mežu, kalnu un upju plašums – dabas pasaule. Tagad tā ir kļuvusi par cilvēku pasauli. Bija tumšs, nelabvēlīgs un mežonīgs; tagad tā ir kļuvusi apgaismota ar dižu civilizāciju un labklājību. Mežu vietā mēs redzam produktīvas saimniecības, skaistus apstādījumus un ražīgus augļu dārzus. Ērkšķu un nelietderīgas veģetācijas vietā mēs redzam ziedus, mājdzīvniekus un laukus, kas gaida ražu. Ja dabas pasaule būtu pilnīga, šīs lieliskās valsts stāvoklis būtu palicis nemainīgs.

Ja bērns tiek atstāts dabiskajā stāvoklī un viņam ir atņemta izglītība, nav šaubu, ka viņš izaugs nezinošs un analfabēts, ka viņa prāta spējas būs notrulinātas un blāvas; patiesi, tas kļūs līdzīgs dzīvniekam. Tas ir acīmredzams Centrālāfrikas mežoņu vidū, kuri prāta attīstības ziņā gandrīz vai nav augstāki par zvēriem. 101:6

Secinājums ir neapgāžams, ka cilvēces attīstības un civilizācijas avots un cēlonis ir bijis Patiesības Saules spožums, Dieva Vārds. Dabas pasaule ir dzīvnieku valsts. Savā dabiskajā stāvoklī un ierobežojumu līmenī dzīvnieks ir pilnīgs. Mežonīgie plēsīgie zvēri savā attīstībā ir bijuši pilnībā pakļauti dabas likumiem. Viņiem nav izglītības vai sagatavošanas; viņiem nav abstraktas spriešanas un intelektuālu ideālu spēka; viņiem nav saiknes ar garīgo pasauli, un viņiem nav izpratnes par Dievu vai Svēto Garu. Dzīvnieks nevar nedz atpazīt, nedz aptvert cilvēka garīgo spēku un neatšķir cilvēku no sevis, jo tā uztveres spēja ir ierobežota līdz jutekļu līmenim. Tas dzīvo dabas un tās likumu verdzībā. Visi dzīvnieki ir materiālisti. Viņi ir Dieva noliedzēji un neapzinās pārlaicīgo spēku Visumā. Viņiem nav zināšanu par dievišķajiem praviešiem un svētajām grāmatām – tie ir tikai dabas un jutekļu pasaules gūstekņi. Patiesībā viņi ir kā lielie mūsdienu filozofi, kuriem nav kontakta ar Dievu un Svēto Garu – praviešu noliedzēji, nezina garīgās jūtas, viņiem ir liegtas debesu veltes un viņi netic pārdabiskajam spēkam. Dzīvnieks dzīvo šādu dzīvi svētlaimīgi un nesatricināmi, savukārt materiālie filozofi 101:7

desmit vai divdesmit gadus strādā un mācās skolās un koledžās, noliedzot Dievu, Svēto Garu un dievišķo iedvesmu. Dzīvnieks ir vēl lielāks filozofs, jo tas iegūst spēju to izdarīt bez darba un mācībām. Piemēram, govs noliedz Dievu un Svēto Garu, neko nezina par dievišķām iedvesmām, debesu veltēm vai garīgām emocijām, un tai ir sveša siržu pasaule. Tāpat kā filozofi, govs ir dabas varā un nezina neko ārpus jutekļu diapazona. Tomēr filozofi ar to lepojas, sakot: „Mēs vis neesam māņticības gūstekņi; mēs stingri ticam jutekļu iespaidiem un neko nezinām ārpus dabas jomas, kura satur un aptver visu." Bet govs, bez mācībām vai zināšanām zinātnēs, pieticīgi un klusi raugās uz dzīvi no tāda paša skatupunkta, dzīvojot saskaņā ar dabas likumiem vislielākā cienībā un cēlumā.

101:8 Tā nav cilvēka godība. Cilvēka gods ir Dieva zināšanā, garīgajās jūtās, pārpasaulīgo spēku sasniegšanā un Svētā Gara dāsnumā. Cilvēka gods ir būt zinošam par Dieva mācību. Tā ir cilvēces godība. Nezināšana nav godība, bet gan tumsa. Vai šīs dvēseles, kuras ir iegrimušas zemākajos neziņas slāņos, var uzzināt par Dieva noslēpumiem un eksistences īstenību, ja pat Jēzus Kristus par tiem nezināja? Vai šo cilvēku saprāts ir lielāks par Kristus saprātu? Kristus bija no debesīm, dievišķs un piederēja Valstības pasaulei. Viņš bija garīgo zināšanu iemiesojums. Viņa intelekts bija pārāks par šiem filozofiem, Viņa izpratne bija dziļāka, Viņa uztvere bija asāka, Viņa zināšanas bija pilnīgākas. Kā tas nākas, ka Viņš neievēroja un noliedza sev visu šajā pasaulē? Viņš nepiešķīra lielu nozīmi materiālajai dzīvei, liedza sev atpūtu un mierinājumu, pieņēma pārbaudījumus un brīvprātīgi pacieta pārestības, jo bija apveltīts ar garīgām spējām un Svētā Gara spēku. Viņš redzēja dievišķās valstības spožumu, iemiesoja Dieva dāsnumu, un Viņam bija ideālas spējas. Viņu apgaismoja mīlestība un žēlastība, un tāpat bija ar visiem Dieva praviešiem.

– 102 –

1912. gada 3. septembrī

Uzruna sociālistu un leiboristu līderiem Kronēšanas zālē

Adrese: *Coronation Hall, Montreal, Canada*

ŠĶIET, ka visas radības var pastāvēt vienas pašas un atsevišķi. Piemēram, koks var eksistēt vientuļš un atsevišķi noteiktā prērijā vai ielejā vai kalna nogāzē. Dzīvnieks kalnā vai putns, kas planē gaisā, var dzīvot vientuļu dzīvi. Viņiem nav vajadzīga sadarbība vai solidaritāte. Šādas dzīvas būtnes attiecīgajā vientuļajā dzīvē bauda visaugstāko komfortu un laimi.

Turpretī cilvēks nevar dzīvot vienatnē un viens pats. Viņam 102:2
nepieciešama pastāvīga sadarbība un savstarpēja palīdzība. Piemēram, cilvēks, kurš dzīvos viens pats tuksnesī, galu galā nomirs badā. Viņš nekad, vienatnē un viens pats, nevar nodrošināt sevi ar visu, kas nepieciešams pastāvēšanai. Tāpēc viņam ir vajadzīga sadarbība un savstarpīgums. Šīs dabas parādības noslēpums, tās cēlonis ir šāds: cilvēcei ir viena izcelsme, tā ir atzarojusies no vienas ģimenes. Tādējādi patiesībā visa cilvēce pārstāv vienu ģimeni. Dievs nav radījis nekādas atšķirības. Viņš visus ir radījis vienlīdzīgus, lai tādējādi šī ģimene varētu dzīvot pilnīgā laimē un labklājībā.

Runājot par savstarpīgumu un sadarbību, katram sabiedrības 102:3
loceklim ir jādzīvo pilnīgā komfortā un labklājībā, jo katrs atsevišķais cilvēces loceklis ir sabiedriskās iekārtas loceklis, un, ja viens loceklis ir nonācis nelaimē vai viņu ir nomocījusi kāda slimība, tad arī visi pārējie locekļi noteikti cietīs. Piemēram, cilvēka organisma loceklis ir acs. Ja tiks ietekmēta acs, šī slimība skars visu nervu sistēmu. Tādējādi, ja kāds sabiedrības loceklis ir nomocīts, patiesībā no līdzjūtības saiknes viedokļa visi piedzīvos šīs ciešanas, jo šis [nomocītais] ir locekļu grupas biedrs, daļa no kopuma. Vai ir iespējams, ka viens loceklis vai daļa nonāk nelaimē, bet pārējie paliek neskarti? Tas ir neiespējami! Tāpēc

Dievs ir vēlējies, lai cilvēces sabiedrībā katrs baudītu nevainojamu labklājību un komfortu.

102:4 Lai arī sabiedrība ir viena ģimene, tomēr harmonisku attiecību trūkuma dēļ daļai tās locekļu ir ērta dzīve, bet daļa dzīvo vislielākajās bēdās; daži sabiedrības locekļi ir apmierināti, un daži ir izsalkuši; daži sabiedrības locekļi ir ģērbti visdārgākajos apģērbos, un dažām ģimenēm trūkst ēdiena un pajumtes. Kāpēc? Jo šai ģimenei trūkst vajadzīgās savstarpības un simetrijas. Šī mājsaimniecība nav labi sakārtota. Šī mājsaimniecība nedzīvo saskaņā ar nevainojamo likumu. Visi likumi, kas ir pieņemti, nenodrošina laimi. Tie nesniedz komfortu. Tāpēc šai ģimenei ir jādod likums, ar kura palīdzību visi tās locekļi baudīs vienlīdzīgu labklājību un laimi.

102:5 Vai ir iespējams, ka viens ģimenes loceklis var tikt pakļauts vislielākajām ciešanām un nežēlīgai nabadzībai un pārējai ģimenei ir iespējams justies ērti? Tas nav iespējams, ja vien šie ģimenes locekļi nav bezjūtīgi, notrulināti, neviesmīlīgi, nelaipni. Tad viņi teiktu: „Kaut arī šie cilvēki pieder mūsu ģimenei, lieciet viņus mierā. Parūpēsimies par sevi. Lai viņi nomirst. Kamēr es jūtos ērti, tieku godāts, esmu laimīgs – šis, mans brālis, lai mirst. Ja viņš ir nelaimē, lai viņš paliek nelaimē, kamēr es jūtos ērti. Ja viņš ir izsalcis, lai viņš tāds paliek; esmu apmierināts. Ja viņš ir bez drēbēm, kamēr es esmu apģērbies, lai viņš paliek tāds, kāds ir. Ja viņš ir bez pajumtes, bez māju tad, kamēr man ir mājas, lai viņš paliek tuksnesī."

102:6 Šāda absolūta vienaldzība cilvēku ģimenē ir saistīta ar pārvaldes trūkumu, darba likuma trūkumu un laipnības trūkumu tās vidū. Ja pret šīs ģimenes locekļiem būtu izrādīta laipnība, noteikti visi tās locekļi būtu baudījuši mierinājumu un laimi.

102:7 Bahá'u'lláh ir devis norādījumus par katru no jautājumiem, ar kuriem saskaras cilvēce. Viņš ir devis mācības un norādes par katru no problēmām, ar kurām cilvēki cīnās. To [principu] vidū ir ekonomikas jautājumi, lai visi sabiedrības locekļi, izstrādājot šo risinājumu, varētu baudīt vislielāko laimi, labklājību un komfortu bez jebkāda kaitējuma vai ievainojumiem, kas

skartu vispārējo lietu kārtību. Tādējādi nekādas atšķirības vai domstarpības neradīsies. Nenotiks nekāds dumpis vai ķildas. Šis risinājums ir šāds:

Pirmkārt un galvenokārt ir princips, ka visiem sabiedrības locekļiem ir jādod cilvēces lielākie sasniegumi. Katram ir jādzīvo vislielākajā labklājībā un labbūtībā. Lai atrisinātu šo problēmu, mums jāsāk ar lauksaimnieku; tur mēs ieliksim pamatus sistēmai un kārtībai, jo zemnieku un lauksaimnieku šķira pārspēj citas klases savas kalpošanas nozīmīgumā. Katrā ciematā ir jāizveido vispārējā krātuve, kurai būs dažādu veidu ieņēmumi. 102:8

Pirmie ieņēmumi būs desmitā tiesa jeb daļa. 102:9

Otrie ieņēmumi [tiks gūti] no dzīvniekiem. 102:10

Trešie ieņēmumi no minerāliem; proti, katras meklētās vai atklātās raktuves nestā resursa trešā daļa nonāks šajā plašajā krātuvē. 102:11

Ceturtais ir šāds: ja kāds nomirs, neatstājot mantiniekus, tad viss viņa mantojums nonāks vispārējā krātuvē. 102:12

Piektkārt, ja uz zemes tiek atrasti kādi dārgumi, tie ir jāziedo šai krātuvei. 102:13

Visi šie ieņēmumi tiks apkopoti šajā krātuvē. 102:14

Kas attiecas uz pirmo, desmito tiesu jeb desmito daļu: mēs uzlūkosim zemnieku – vienu no zemniekiem. Mēs izskatīsim viņa ienākumus. Mēs, piemēram, uzzināsim, kādi ir viņa gada ieņēmumi un kādi ir viņa izdevumi. Tad nu, ja viņa ienākumi būs vienādi ar izdevumiem, no tāda zemnieka nekas netiks ņemts. Tas nozīmē, ka viņš netiks aplikts ar nodokļiem, jo viņam būs nepieciešami visi viņa ienākumi. Mēs teiksim, citam zemniekam var būt izdevumi līdz tūkstoš dolāru, un viņa ienākumi ir divi tūkstoši dolāru. No tāda prasīs desmito daļu, jo viņam ir pārpalikums. Bet, ja viņa ienākumi ir desmit tūkstoši dolāru un viņa izdevumi ir tūkstotis dolāru vai ja ienākumi ir divdesmit tūkstoši dolāru, viņam būs jāmaksā nodokļi, viena ceturtā daļa. Ja viņa ienākumi ir simts tūkstoši dolāru un izdevumi pieci tūkstoši, viņam būs jāmaksā viena trešdaļa, jo viņam joprojām 102:15

ir pārpalikums (jo viņa izdevumi ir pieci tūkstoši un ienākumi – simts tūkstoši). Ja viņš samaksā, teiksim, trīsdesmit piecus tūkstošus dolāru, papildus piecu tūkstošu tēriņiem viņam vēl paliek sešdesmit tūkstoši. Bet, ja viņa izdevumi ir desmit tūkstoši un ienākumi – divi simti tūkstoši, tad viņam ir jādod tieši puse, jo tādā gadījumā deviņdesmit tūkstoši būs atlikusī summa. Šāds mērogs noteiks nodokļu sadali. Visi ienākumi no šādiem ieņēmumiem nonāks šajā vispārējā krātuvē.

102:16 Tad jāskata šādas ārkārtas situācijas: kāds zemnieks, kura izdevumi sasniedz desmit tūkstošus dolāru un kura ienākumi ir tikai pieci tūkstoši, saņems nepieciešamos līdzekļus no krātuves. Viņam tiks piešķirti pieci tūkstoši dolāru, lai viņam tie nepietrūktu.

102:17 Tad tiks pieskatīti bāreņi, kuru visi izdevumi tiks segti. Invalīdi ciematā – visi viņu izdevumi tiks segti. Ciema nabagi – viņu nepieciešamie izdevumi tiks segti. Un citi locekļi, kuri pamatotu iemeslu dēļ ir nespējīgi – aklie, vecie, nedzirdīgie, ir jārūpējas par viņu komfortu. Ciematā neviens nepaliks trūkumā vai bez iztikas. Visi dzīvos vislielākajā komfortā un labklājībā. Tomēr vispārējo sabiedrības kārtību nepiemeklēs nekāda šķelšanās.

102:18 Līdz ar to vispārējās krātuves izdevumi jeb tēriņi tagad ir skaidri un tā darbība ir tikusi atklāta. Ir uzrādīti šīs vispārējās krātuves ienākumi. Konkrētā ciemata iedzīvotāji ievēlēs noteiktus pilnvarniekus, kas rūpēsies par šiem darījumiem. Par zemniekiem parūpēsies, un, ja pēc visu šo izdevumu segšanas krātuvē atradīs pārpalikumu, tas būs jāieskaita nacionālā fonda kasē.

102:19 Šī sistēma ir tā sakārtota, lai ciematā ļoti nabagajiem būtu ērti, bāreņi dzīvotu laimīgi un labi; vārdu sakot, neviens nepaliks trūkumā. Tā visi atsevišķie sabiedrības locekļi dzīvos ērti un labi.

102:20 Lielākām pilsētām, protams, būs lielāka mēroga sistēma. Ja es iedziļinātos šajā risinājumā, tā iztirzāšana ļoti ievilktos.

102:21 Šīs [sistēmas] rezultāts būs tāds, ka katrs atsevišķais sabiedrības loceklis dzīvos ērti un laimīgi, nevienam neciešot trūkumu. Tomēr pakāpes saglabāsies, jo cilvēku sabiedrībā ir jābūt

dažādiem līmeņiem. Sabiedrību var pielīdzināt armijai. Šajā armijā ir jābūt ģenerālim, ir jābūt seržantam, ir jābūt maršalam, ir jābūt kājniekiem; bet visiem ir jābauda vislielākais komforts un labklājība.

Dievs nenostājas kāda pusē un neizrāda īpašu uzmanību. 102:22
Viņš ir parūpējies par visiem. Raža ienākas visiem. Lietus līst pār visiem, un saules karstumam ir lemts visus sasildīt. Zemes zaļums pieder visiem. Tāpēc visai cilvēcei ir jādzīvo vislielākajā laimē, vislielākajās ērtībās un vislielākajā labklājībā.

Bet, ja apstākļi ir tādi, ka daži jūtas laimīgi un ērti, bet daži 102:23
cieš nožēlojamus apstākļus, daži uzkrāj pārmērīgu bagātību, bet citi ir ļoti trūcīgi – šādā sistēmā cilvēks nevar būt laimīgs, un viņam nav iespējams iegūt Dieva labpatiku. Dievs izturas laipni pret visiem. Dieva labklājība ir visu cilvēces locekļu labklājība.

Kāds Persijas karalis vienu nakti pavadīja savā pilī un dzīvoja 102:24
vislielākajā greznībā un komfortā. Pārmērīgā priekā un līksmībā viņš uzrunāja kādu vīrieti, sakot: „No visas manas dzīves šis ir laimīgākais brīdis. Lai slavēts Dievs, no katra kakta parādās labklājība un smaida laime! Mana kase ir pilna, un armija ir labi aprūpēta. Man ir daudz piļu; mana zeme ir neierobežota; mana ģimene ir labi nodrošināta; mans gods un suverenitāte ir liela. Ko gan vairāk es varētu vēlēties?“

Nabaga vīrs pie viņa pils vārtiem ierunājās, sacīdams: „Ak, 102:25
laipnais karali! Pieņemot, ka no katra redzes leņķa esat tik laimīgs, brīvs no visām raizēm un skumjām, vai gan jūs neraizējaties par mums? Jūs sakāt, ka pašam par sevi jums nav jāuztraucas, bet vai jūs nekad neuztraucaties par nabadzīgajiem jūsu zemē? Vai ir piedienīgi, ka jums ir tik labi un mēs esam tik lielā nabadzībā un trūkumā? Ņemot vērā mūsu vajadzības un grūtības, kā jūs varat atpūsties savā pilī, kā jūs pat varat teikt, ka esat bez raizēm un bēdām? Kā valdnieks jūs nedrīkstat būt tik egoistisks, lai domātu tikai par sevi, bet jums ir jādomā par tiem, kas ir jūsu pavalstnieki. Kad mums būs ērti, tad jums būs ērti; kad mēs esam nelaimē, kā gan jūs kā karalis varat būt laimīgs?“

102:26 Doma ir tāda, ka mēs visi apdzīvojam vienu zemeslodi. Patiesībā mēs esam viena ģimene, un katrs no mums ir šīs ģimenes loceklis. Mums visiem ir jābūt vislielākajā laimē un komfortā, saskaņā ar taisnīgu likumu un regulējumu, kas ir saskaņā ar Dieva labpatiku, tādējādi liekot mums būt laimīgiem, jo šī dzīve ir īslaicīga.

102:27 Ja cilvēks rūpētos tikai par sevi, viņš nebūtu nekas cits kā dzīvnieks, jo vienīgi dzīvnieki ir tik egoistiski. Ja jūs ievilināt aizā tūkstoš aitu, lai nogalinātu deviņsimt deviņdesmit deviņas, tad viena atlikusī aita turpinātu ganīties, nedomājot par pārējām un nemaz neuztraucoties par pazudušajām, nekad neuztraucoties, ka kāda no viņu vidus ir aizgājusi vai gājusi bojā, vai nogalināta. Tāpēc rūpēties tikai par sevi ir dzīvnieciska tieksme. Tā ir dzīvnieka tieksme dzīvot vienam pašam un vienatnē. Tā ir dzīvnieka tieksme rūpēties par savu komfortu. Bet cilvēks ir radīts, lai būtu cilvēks – lai būtu godīgs, taisnīgs, žēlsirdīgs, lai būtu laipns pret visu savu sugu, nekad nevēlētos, lai viņam pašam klājas labi, kamēr citi ir nožēlojami un cieš. Tās ir dzīvnieka, nevis cilvēka īpašības. Nē, cilvēkam vajadzētu būt gatavam pašam pieņemt grūtības, lai citi varētu baudīt bagātību; viņam pašam jāizbauda nepatikšanas, lai citi varētu baudīt laimi un labklājību. Tā ir cilvēka īpašība. Tas ir cilvēka cienīgi. Citādi cilvēks nav cilvēks – viņš ir zemāks par dzīvnieku.

102:28 Cilvēks, kurš domā tikai par sevi un nedomā par citiem, neapšaubāmi ir zemāks par dzīvnieku, jo dzīvniekam nav prāta spēju. Dzīvnieks tiek attaisnots; bet cilvēkā ir saprāts, taisnīguma spēja, žēlsirdības jūtas. Tā kā viņam ir visas šīs dabiskās spējas, viņš nedrīkst tās atstāt neizmantotas. Kas ir tik cietsirdīgs, ka domā tikai par savu komfortu, to par cilvēku nesauks.

102:29 Cilvēks ir tas, kurš aizmirst savas intereses citu dēļ. Savu komfortu viņš zaudē visu labklājības dēļ. Nē, drīzāk viņam ir jābūt gatavam atdot savu dzīvību par cilvēces dzīvību. Šāds cilvēks ir visas cilvēces gods. Šāds cilvēks ir cilvēces pasaules slava. Šāds cilvēks ir tas, kurš iemanto mūžīgo svētlaimi. Šāds cilvēks ir tuvu Dieva slieksnim.

Šāds cilvēks ir pati mūžīgās laimes izpausme. Pretējā gadījumā cilvēki ir kā dzīvnieki, kuriem ir tādas pašas tieksmes un noslieces kā dzīvnieku pasaulei. Kāda tur atšķirība? Kādas īpašas tiesības, kāda pilnība? Pilnīgi nekāda! Dzīvnieki ir pat labāki – tie domā tikai par sevi un nevērīgi izturas pret citu vajadzībām.

102:30 Padomājiet par to, kā pasaules izcilākie vīri – gan pravieši, gan filozofi – visi ir ziedojuši savu komfortu, upurējuši savu prieku cilvēces labklājības labā. Viņi ir ziedojuši savu dzīvību sabiedrības kopuma labā. Viņi ir upurējuši savu bagātību vispārējās labklājības labā. Viņi ir zaudējuši savu godu cilvēces goda dēļ. Tāpēc kļūst skaidrs, ka tas ir cilvēces augstākais sasniegums.

102:31 Mēs lūdzam Dievu apveltīt cilvēku dvēseles ar taisnīgumu, lai tās būtu taisnprātīgas un censtos nodrošināt mierinājumu visiem tā, ka katrs cilvēces loceklis varētu pavadīt savu dzīvi vislielākajā komfortā un labklājībā. Tad šī materiālā pasaule kļūs par pašu Valstības paradīzi, šī elementārā zeme būs debesu stāvoklī, un visi Dieva kalpi dzīvos visaugstākajā priekā, laimē un līksmībā. Mums visiem jācenšas un jākoncentrē visas savas domas, lai cilvēces pasauli piepildītu šāda laime.

102:32 Socializācijas jautājums ir ļoti svarīgs. To neatrisinās ar streikiem par algām. Visām pasaules valdībām ir jābūt vienotām un jāorganizē sapulce, kuras locekļi būtu jāievēl no parlamentiem un cēlākajiem tautu pārstāvjiem. Viņiem ir jāplāno ar vislielāko gudrību un spēku, lai ne kapitālisti ciestu no milzīgiem zaudējumiem, nedz strādnieki nokļūtu trūkumā. Viņiem ir jāpieņem likums ar vislielāko mērenību; tad paziņojiet sabiedrībai, ka strādnieku tiesības ir stingri jāaizsargā. Arī kapitālistu tiesības ir jāaizsargā. Kad šāds vispārējs plāns tiek pieņemts pēc abu pušu gribas, streika gadījumā visām pasaules valdībām būtu kopīgi tam jāpretojas. Pretējā gadījumā darbaspēka problēma radīs lielu postu, it īpaši Eiropā. Notiks briesmīgas lietas.

102:33 Piemēram, ēku, raktuvju un rūpnīcu īpašniekiem vajadzētu dalīties savos ienākumos ar saviem darbiniekiem un dot

diezgan noteiktu procentuālo daļu no savas produkcijas saviem strādniekiem, lai darbinieki papildus algai saņemtu daļu no rūpnīcas vispārējiem ienākumiem tā, lai darbinieks darbā nopūlētos no visas sirds.

102:34 Nākotnē vairāk trastu nepaliks. Jautājums par trastiem tiks pilnībā izskausts. Tāpat katra rūpnīca, kurai ir desmit tūkstoši akciju, divus tūkstošus akciju no šiem desmit tūkstošiem atdos saviem darbiniekiem un pārrakstīs akcijas uz viņu vārda, lai tās pieder viņiem, bet pārējās piederēs kapitālistiem. Tad mēneša vai gada beigās viss, ko viņi var nopelnīt pēc izdevumu un darba samaksas, atbilstoši akciju skaitam, jāsadala starp abiem. Īstenībā līdz šim pār vienkāršajiem cilvēkiem ir valdījusi liela netaisnība. Ir jāpieņem likumi, jo strādniekiem nav iespējams būt apmierinātiem ar pašreizējo sistēmu. Viņi streikos katru mēnesi un katru gadu. Visbeidzot kapitālisti zaudēs. Senatnē turku karavīru vidū notika streiks. Viņi teica valdībai: „Mūsu algas ir ļoti mazas, un tās ir jāpalielina." Valdība bija spiesta izpildīt viņu prasības. Neilgi pēc tam viņi streikoja vēlreiz. Beidzot visi ienākumi nonāca karavīru kabatās tādā mērā, ka viņi nogalināja ķēniņu, teikdami: „Kāpēc tu nepalielināji ienākumus, lai mēs varētu saņemt vairāk?"

102:35 Valstij nav iespējams pareizi dzīvot bez likumiem. Lai atrisinātu šo problēmu, ir jāpieņem stingri likumi, lai visas pasaules valdības būtu tās aizstāves.

102:36 Boļševistiskajos principos vienlīdzība tiek īstenota piespiedu kārtā. Masas, kas iebilst pret statusa cilvēkiem un bagāto šķiru, vēlas baudīt viņu priekšrocības.

102:37 Turpretī dievišķajā mācībā vienlīdzība tiek panākta ar gatavību dalīties. Attiecībā uz bagātību ir noteikts, ka bagātajiem tautas vidū un aristokrātiem no brīvas gribas un savas laimes dēļ ir jādomā par nabadzīgajiem un jāparūpējas par tiem. Šī vienlīdzība ir cilvēces cildenā rakstura un cēlo īpašību rezultāts.

– 103 –

1912. gada 5. septembrī

Svētā Jēkaba metodistu baznīca

Adrese: *St. James Methodist Church, Montreal, Canada*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

SLAVA Dievam! Es, šovakar šeit atrazdamies, esmu dziļas laimes apziņas pārņemts, jo es skatos uz to sejām, kuri nopietni meklē īstenību un patiesi alkst gūt zināšanas par patiesību. Dievs ir radījis cilvēku un apveltījis viņu ar saprāta spēku, ar kura palīdzību viņš var nonākt pie pamatotiem secinājumiem. Tāpēc cilvēkam visās lietās ir jācenšas pētīt fundamentālo īstenību. Ja viņš nepēta patstāvīgi, tad viņš nav izmantojis Dieva dāvāto talantu. Esmu gandarīts par amerikāņu tautu, jo parasti viņi ir neatkarīgi patiesības meklētāji; viņu prāti tiek aktīvi nodarbināti, nevis paliek dīkā un ir neproduktīvi. Tas ir slavējami.

Dažas dvēseles iedomājas, ka notiek Dieva dāvāšanas 103:2
pārtraukšana, it kā vienā reizē dievišķās dāvanas tiktu izlietas, bet citreiz aizturētas no cilvēces un pārtrauktas. Ja mēs rūpīgi pārdomājam šo lietu, mēs atklājam, ka šāds apgalvojums patiesībā ir dievišķības noliegums, jo dievišķības īstenību apliecina tās izliešanās jeb veltes. Dieva velšu pārtraukšana jebkurā laikā būtu līdzvērtīga Dieva neierobežotās varas pārtraukšanai. Saule ir saule savu staru un siltuma dēļ; tā ir saule savu velšu dēļ; bet, ja kādā brīdī tās mirdzums, spožums un starojums pārstātu izplūst, tā vairs nebūtu saule. Līdz ar to nav iedomājams, ka dievišķības dāvāšana tiktu pārtraukta, jo dievišķības īpašības pastāv vienmēr. Dievs vienmēr ir bijis dievišķs; Viņš mūžam ir izmantojis savu neierobežoto varu, un Viņam joprojām ir nezūdoša dievišķība un suverēnā vara. Viņš ir kā saule, kurai kādreiz ir bijis savs spožums, siltums un starojums un kurai arī turpmāk piederēs šīs veltes un īpašības. Ja kādā brīdī tās krāšņums un karstums beigtos, tad tā vairs nebūtu saule. Tāpēc

saprātīgs prāts secina, ka Svētā Gara vēlība ir nepārtraukta un ka svētās dvēseles vienmēr ir šī dievišķā starojuma saņēmējas. Svētā Gara spēks ir mūžīgs, nevis īslaicīgs; jo Svētā Gara svētums ir tā spēks un iedarbīgums, kas izpaužas garos, kurus tas atdzīvina. Mēs lūdzam, lai mēs visi kļūtu par tā velšu saņēmējiem, lai mēs tiktu apgaismoti ar debesu gaismām, izglītoti Dieva mācībās un caurstrāvoti ar dievišķā rakstura tikumiem kā spoguļiem, kas atspoguļo saules gaismu. Ja spogulis neatspoguļo saules gaismu, tad tas ir tikai tumša, nedzīva matērija. Tāpat arī cilvēces sirdis un gari, kad tiem ir liegta daļa no Svētā Gara veltēm, kavējas tumsas un neziņas bezdibenī.

103:3 Kopš neatminamiem laikiem dievišķās mācības ir izpaustas secīgi, un vienmēr ir lējušās Svētā Gara veltes. Visas mācības ir viena īstenība, jo īstenība ir vienota un nepieļauj daudzveidību. Tāpēc dievišķie pravieši ir viens vesels, jo Viņi atklāj vienu īstenību – Dieva Vārdu. Ābrahāms pasludināja mācību, kas balstīta uz īstenību, Mozus pasludināja īstenību, Kristus iedibināja īstenību, un Bahá'u'lláh bija īstenības vēstnesis un nesējs. Bet cilvēce, atteikusies no vienas neatņemamās un fundamentālās īstenības, kas ir Dieva reliģijas pamatā, un akli turēdamās pie senču formu atdarinājumiem un ticības interpretācijām, ir nošķirta un sašķelta dažādu sektu un reliģisko grupējumu nesaskaņās, strīdos un neiecietībā. Ja visi būtu uzticīgi pravieša un Viņa mācības sākotnējai īstenībai, pasaules tautas un nācijas kļūtu vienotas un šīs atšķirības, kas izraisa šķelšanos, tiktu pazaudētas no redzesloka. Lai īstenotu šo dižo un vajadzīgo vienotību patiesībā, Bahá'u'lláh parādījās Austrumos un atjaunoja dievišķās mācības pamatus. Viņa Vārda atklāsme pilnībā iemieso visu praviešu mācības, kas izteiktas principos un priekšrakstos, kuri piemērojami mūsdienu pasaules vajadzībām un apstākļiem, izvērsti un pielāgoti mūsdienu jautājumiem un kritiskām cilvēku problēmām. Tas ir, Bahá'u'lláh vārdi ir pagātnes praviešu vārdu būtība. Tie ir pats laikmeta gars un Austrumu un Rietumu vienotības un garīgās apgaismības cēlonis. Viņa mācības sekotāji ir vienprātībā ar visu agrāko debesu vēstnešu priekšrakstiem un pavēlēm. Ķīviņi

un domstarpības, kas grauj cilvēces pamatus un ir pretrunā ar Dieva gribu un labpatiku, Bahá'u'lláh atklāsmes gaismā pilnībā izzūd; tiek atrisinātas sarežģītas problēmas, tiek nodibināta vienotība un mīlestība. Jo Dieva prieks ir mīlestības starojums un vienotības un sadraudzības nodibināšana cilvēku pasaulē, turpretim nesaskaņas, strīdi, karadarbība un ķildas ir sātaniskas izpausmes un pretējas Žēlsirdīgā gribai. Lai cilvēku dvēseles, prāti un gari varētu sasniegt progresu, rimtību un redzējumu plašākos vienotības un zināšanu apvāršņos, Bahá'u'lláh pasludināja noteiktus principus jeb mācības, no kurām dažas es pieminēšu.

Pirmkārt, cilvēkam ir neatkarīgi jāpēta īstenība, jo nesaskaņas 103:4
un ķildas, kas nomoka un piemeklē cilvēci, galvenokārt izriet no senču uzskatu atdarinājumiem un no pieķeršanās pārmantotām pielūgsmes formām. Šie atdarinājumi ir pārejošie, un tie nav atļauti Svētajās Grāmatās. Tie ir cilvēku interpretāciju un mācību rezultāti, kas radušies, pakāpeniski aizsedzot patieso dievišķās nozīmes gaismu un izsaucot cilvēku vidū nevienprātību un domstarpības. Debesu Grāmatās un dievišķajā mācībā pasludinātā īstenība vienmēr veicina mīlestību, vienotību un sadraudzību.

Otrkārt, jāaptver, jāpieņem un jāiedibina cilvēces vienesme. 103:5
Kad mēs pārdomāsim šo svētīgo principu, tas kļūs acīmredzams un atklāsies, ka tas ir dziedinošs līdzeklis pret visām cilvēku kaitēm. Visa cilvēce ir godības Dieva, mūsu Radītāja, kalpi. Viņš ir radījis visus. Noteikti Viņš tos mīl vienlīdz stipri; pretējā gadījumā Viņš tos nebūtu radījis. Viņš visus aizsargā. Viņš noteikti mīl savu radību; pretējā gadījumā Viņš tos neaizsargātu. Viņš nodrošina visus, apliecinot savu mīlestību pret visiem bez atšķirības un priekšrocībām. Viņš izrāda savu nevainojamo labestību un sirsnīgo laipnību pret visiem. Viņš nesoda mūs par mūsu grēkiem un trūkumiem, un mēs visi esam iegremdēti Viņa bezgalīgās žēlastības okeānā. Tā kā Dievs ir lēnprātīgs un mīlošs pret saviem bērniem, pielaidīgs un žēlsirdīgs pret mūsu trūkumiem, kāpēc mums vajadzētu būt nelaipniem un nepiedodošiem vienam pret otru? Ja jau Viņš mīl cilvēci bez šķirošanas un priekšrocību došanas, kāpēc gan lai mēs nemīlētu

visus? Vai mēs varam iedomāties plānu un regulējumu, kas ir augstāka par dievišķo mērķi? Acīmredzot, nevaram. Tāpēc mums jācenšas pildīt godības Kunga gribu un līdzināties Viņa pieejai, kas ir: mīlēt visu cilvēci. Dieva gudrība un regulējums ir īstenība un patiesība, turpretim cilvēku regulējums ir pārejošs un apmierinās ar mūsu ierobežoto izpratni. Dieva pieeja ir bezgalīga. Mums ir jālīdzinās Viņa piemēram. Ja dvēsele ir slima un nespēcīga, mums ir jārada zāles; ja nezinoša, mums ir jānodrošina izglītība; ja tā ir nepilnvērtīga, mums ir jāmāca un jāpilnveido tas, kā tai trūkst; ja tā ir nenobriedusi un neattīstīta, mums ir jānodrošina līdzekļi, lai sasniegtu briedumu. Nevienu dvēseli nedrīkst ienīst, nevienu nedrīkst atstāt novārtā; nē, drīzāk viņu nepilnības prasa visaugstāko laipnību un maigu līdzjūtību. Tāpēc, ja sekosim dievišķā Kunga piemēram, mēs no sirds mīlēsim visu cilvēci, un cilvēces vienotības līdzekļi kļūs mums tikpat acīmredzami un izpaudīsies kā saules gaisma. Un no mūsu piemēra cilvēkos iedegsies Dieva mīlestības gaisma. Jo Dievs ir mīlestība, un visas parādības piedzīvo savu avotu un starojumu šajā dievišķajā radīšanas plūsmā. Dieva mīlestība ieskauj visas radītās lietas. Ja nebūtu Dieva mīlestības, tad nebūtu dzīvu būtņu. Tā ir skaidra, acīmredzama vīzija un patiesība, ja vien cilvēku nav ietinis māņticības plīvurs un viņš nav iztēles gūstā, un viņš nešķiro cilvēci pēc saviem ieskatiem, mīlēdams vienus un ienīzdams citus. Šāda attieksme ir visnecienīgākā un viszemiskākā.

103:6 Treškārt, reliģijai ir jābūt pasaules mīlestības avotam, jo reliģija ir Dieva gribas atklāsme, kuras dievišķais pamats ir mīlestība. Tāpēc, ja reliģija izrādītos naida un nevis mīlestības cēlonis, tās neesamība ir labāka par tās eksistenci.

103:7 Ceturtkārt, reliģijai ir jāpieskaņojas un jābūt harmonijā ar zinātni un saprātu. Ja cilvēces reliģiskie uzskati ir pretrunā zinātnei un saprātam, tad tie nav nekas cits kā māņticība un ir bez dievišķas autoritātes, jo Dievs Kungs ir apveltījis cilvēku ar saprāta spēju, lai, to īstenojot, viņš nonāktu pie ekstenciālām atziņām. Saprāts ir lietu īstenības atklājējs, un tas, kas ir pretrunā ar tā secinājumiem, ir cilvēka iedomas un iztēles auglis.

Piektkārt, aizspriedumi – vienalga, vai reliģiski, rasu, patriotiski vai politiski pēc savas izcelsmes un aspekta – iznīcina cilvēciskuma pamatus un ir pretrunā ar Dieva pavēlēm. Dievs ir sūtījis savus praviešus ar vienīgo mērķi: viest cilvēku siržu pasaulē mīlestību un vienotību. Visas debesu Grāmatas ir rakstīts mīlestības vārds. Ja tās kļūst par aizspriedumu un cilvēku atsvešināšanās cēloni, tad tās ir kļuvušas neauglīgas. Tāpēc reliģiskie aizspriedumi ir jo sevišķi pretrunā ar Dieva gribu un pavēli. Arī rasu un nacionālajiem aizspriedumiem, kas cilvēci sadala grupās un atzaros, ir nepatiesīgs un neattaisnojams pamats, jo visi cilvēki ir Ādama bērni un būtībā no vienas ģimenes. Cilvēces starpā nedrīkst būt rasu atsvešinātība vai nacionālā šķelšanās. Tādas atšķirības kā franču, vācu, persiešu, anglosakšu valoda ir cilvēciskas un mākslīgas; Dieva vērtējumā tām nav ne nozīmes, nedz atzīšanas. Viņa redzējumā visi ir viens, vienas ģimenes bērni; un Dievs ir vienlīdz laipns pret viņiem. Zemei ir viena virsma. Dievs nav sadalījis šo virsmu ar robežām un šķēršļiem, kas šķirtu dažādas rases un tautas. Cilvēks ir izveidojis un iedibinājis šīs iedomātās līnijas, piešķirot katrai ierobežotajai teritorijai nosaukumu un dzimtenes vai nācijas ierobežojumu. Šāda sadalīšana un nošķiršana cilvēces grupās un atzaros rada aizspriedumus, kas kļūst par auglīgu kara un nesaskaņu avotu. Šo aizspriedumu mudinātas, rases un tautas piesaka karu viena otrai; tiek izlietas nevainīgo asinis, un zemēs plosās vardarbība. Tāpēc Dievs mūsdienās ir nolicis, ka šie aizspriedumi un atšķirības ir jālikvidē. Visiem ir pavēlēts tiekties pēc vienotības Kunga labpatikas, sekot Viņa pavēlei un paklausīt Viņa gribai; tā cilvēce tiks apgaismota ar mīlestības un samierināšanas īstenību. 103:8

Sestkārt, cilvēces pasaulei ir nepieciešami Svētā Gara apliecinājumi. Patiesa izcilība cilvēces vidū ir ar dievišķām veltēm un Svētā Gara intuīcijas saņemšanu. Ja cilvēks netop par debesu dāvanu un garīgo velšu saņēmēju, viņš paliek dzīvnieku līmenī un valstī. Atšķirība starp dzīvnieku un cilvēku ir tāda, ka cilvēks savā dabā ir apveltīts ar dievišķības potenciālu, turpretim dzīvniekam nav dotas šīs dāvanas un sasniegumi. Tāpēc, ja 103:9

cilvēks ir atrauts no intuitīvās Svētā Gara dvašas, ja viņam ir liegtas dievišķās dāvanas, ja viņš ir bez saiknes ar debesu pasauli un nevērīgi izturas pret mūžīgajām patiesībām, kaut arī pēc tēla un līdzības viņš ir cilvēks, tad patiesībā viņš ir dzīvnieks; gluži kā Kristus apgalvo: „Kas piedzimis no miesas, ir miesa, un, kas piedzimis no Gara, ir gars."[54] Tas nozīmē, ka, ja cilvēks ir fizisku sajūtu gūstā un viņam trūkst garīgo jūtu iedvesmas, tad viņš ir tikai dzīvnieks. Bet ikkatra dvēsele, kurai ir garīga uztvere un kura ir sasniegusi lielu daudzumu Svētā Gara velšu, ir apdvesta ar augstākās Valstības dievišķo dzīvību. Dvēsele, kas ir bez savas daļas un kurai tā trūkst, ir kā mirusi. Tāpēc Viņš teica: „Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus."[55] Gluži tāpat, kā cilvēka fiziskajam ķermenim ir vajadzīgs dzīvības spēks, tā arī cilvēka dvēselei ir vajadzīgs dievišķais spēks un dzīvība, kas izplūst no Svētā Gara. Bez šīs dzīvības un gara barības cilvēks būtu dzīvnieks, nē, drīzāk miris.

103:10 Septītkārt, ir acīmredzama izglītības nepieciešamība visai cilvēcei. Īpaši jāsagatavo un jāskolo bērni. Ja vecāks nevar atļauties to darīt līdzekļu trūkuma dēļ, sabiedriskām struktūrām ir jārūpējas par to, lai to paveiktu. Paplašinoties izglītības garam, izzudīs analfabētisms un pārpratumi nezināšanas dēļ.

103:11 Astotkārt, ar starptautisku vienošanos starp pasaules tautām tiks nodibināts vispārējs miers. Lielākā katastrofa mūsdienu cilvēces pasaulē ir karš. Eiropa ir sprāgstvielu krātuve, kas gaida dzirksteli. Visas Eiropas valstis atrodas uz robežas, un viena liesma aizdedzinās visu šo kontinentu. Kara un nāves līdzekļi tiek pavairoti un palielināti līdz neiedomājamai pakāpei, un armijas uzturēšanas nodokļu slogs apgrūtina dažādas valstis pāri izturības robežai. Armijas un jūras spēki aprij cilvēku mantas un īpašumus; strādājošie nabagi, nevainīgie un bezpalīdzīgie ar saviem nodokļiem ir spiesti nodrošināt munīciju un bruņojumu valdībām, kuras vēlas iekarot teritorijas un aizsargāties pret spēcīgajām konkurējošām valstīm. Mūsdienu cilvēces pasaulē nav lielāka vai bēdīgāka pārbaudījuma kā gaidāmais karš.

Tāpēc starptautiskais miers ir ļoti svarīga nepieciešamība. Tiks nodibināta šķīrējtiesa, kurā izšķir starptautiskos strīdus. Tādējādi tiks novērstas visas nesaskaņas un kara iespējamība starp tautām.

Devītkārt, ir jāpastāv vīriešu un sieviešu tiesību vienlīdzībai. 103:12
Sievietes baudīs vienlīdzīgas iespējas izglītībā. Tas ļaus viņām kvalificēties un progresēt visās profesiju un sasniegumu pakāpēs. Jo cilvēces pasaulei ir divi spārni: vīrietis un sieviete. Ja viens spārns paliek nespējīgs un bojāts, tas ierobežos otra varēšanu, un nebūs iespējams pilnvērtīgs lidojums. Tāpēc cilvēces pabeigtība un pilnība ir atkarīga no šo divu spārnu vienlīdzīgas attīstības.

Desmitkārt, visas cilvēces tiesības un privilēģijas būs 103:13
vienlīdzīgas.

Vienpadsmitkārt, viena valoda ir jāizvēlas kā starptautisks 103:14
runas un saziņas līdzeklis. Tādējādi tiks mazināti pārpratumi, nodibināta sadraudzība un nodrošināta vienotība.

Šie ir daži no Bahá'u'lláh sludinātajiem principiem. Viņš ir 103:15
nodrošinājis līdzekli pret slimībām, kas tagad skārušas cilvēku pasauli, atrisinājis sarežģītās individuālās, sociālās, nacionālās un vispārējās labklājības problēmas un licis pamatus dievišķajai īstenībai, uz kuru jābalstās materiālās un garīgās civilizācijas gadsimtiem pirms mums.

Slava Dievam! Es uzskatu, ka šīs divas lielās Amerikas tautas 103:16
ir ļoti spējīgas un attīstītas visā, kas attiecas uz progresu un civilizāciju. Šīs valdības ir godīgas un taisnīgas. Šo cilvēku motīvi un mērķi ir cēli un iedvesmojoši. Tāpēc es ceru, ka šīs godājamās tautas var kļūt par nozīmīgiem faktoriem starptautiskā miera un cilvēces vienesmes nodibināšanā; ka viņi varēs likt pamatus cilvēces vienlīdzībai un garīgajai brālībai; ka viņi varēs izpaust cilvēces augstākos tikumus, godāt Dieva praviešu dievišķās gaismas un iedibināt vienotības īstenību, kas mūsdienās tik ļoti nepieciešama tautu lietās. Es lūdzu, lai Austrumu un Rietumu tautas kļūtu par vienu ganāmpulku dievišķā Gana aprūpē un vadībā. Patiesi, tas ir Dieva dāvinājums un cilvēka lielākais gods.

Tā ir cilvēces godība. Tā ir Dieva labpatika. Es lūdzu to Dievam ar nožēlas pilnu sirdi.

103:17 Ak, mans Kungs! Tu, kas esi vienmēr piedodošs! Patiesi, šī sapulce ir pavērsusi savu seju pret Tavu valstību. Patiesi, viņi visi ir no Tava ganāmpulka, un Tu esi viens gans pār visiem. Ak, patiesais Gans! Izglīto un audzini savas aitas savās zaļoksnajās un zāļainajās ganībās. Liec šiem Taviem putniem būvēt ligzdas Tavā rožu dārzā. Izrotā savu augļu dārzu ar šiem svaigajiem augiem un ziediem. Atsvaidzini šos cilvēku kokus ar savas labestības un labvēlības lietu. Ak Dievs! Patiesi, mēs visi esam Tavi kalpi – un visi piederam Tev – un Tu esi vienīgais Kungs. Mēs visi Tevi dievinām, un Tu esi labvēlīgais pavēlnieks. Ak Kungs! Dari acis vērīgas, lai tās varētu redzēt Tavas valstības gaismu. Padari ausis uzmanīgas, lai tās dzirdētu debesu aicinājumu. Atdzīvini garus, lai tie varētu tikt uzmundrināti ar Svētā Gara elpu. Ak Kungs! Patiesi, mēs esam vāji, bet Tu esi visvarens. Mēs esam nabagi, bet Tu esi bagāts. Apžēlojies par mums. Piešķir mums pienācīgu daļu no savas īstenības un ieved mūs Tavu sasniegumu laukā. Tu esi spēcīgais. Tu esi varošais. Tu esi laipnais Kungs.

• • •

1912. gada 16. septembrī

ʻAbdu'l-Bahá runa Čikāgā

– 104 –

1912. gada 16. septembrī

Korīnas Truas kundzes māja

Adrese: *5338 Kenmore Avenue, Chicago, Illinois*

Ģertrūdes Buikemas piezīmes

ALLÁH-U-ABHÁ![56] Slava Dievam! Esmu pavadījis vairākas dienas jūsu vidū, sazinoties ar jums mīlestībā un smaržās. Slava Dievam! Jūsu sirdis ir šķīstas, jūsu sejas – mirdzošas, jūsu gars ir uzmundrināts ar Dieva prieka vēsti. Es lūdzu par jums, meklējot jums debesu apliecinājumu, lai katrs kļūtu par mirdzošu sveci, kas izstaro gaismu cilvēces pasaulē. Kļūstiet jel par mīlestības kvintesenci. Kaut jūs kļūtu par Dieva mirdzumu, kas ir pilns ar Svētā Gara iedarbīgumu, un par vienotības un sadraudzības cēloni cilvēces pasaulē, jo mūsdienās cilvēcei visvairāk ir vajadzīga mīlestība un vienošanās. Ja pasaule paliks tāda, kāda tā ir šodien, tai draudēs lielas briesmas. Bet, ja tiks panākts izlīgums un vienotība, ja tiks nodibināta drošība un paļāvība, ja mēs ar sirdi un dvēseli centīsimies, lai Baháʼuʼlláh mācība efektīvi ietiektos cilvēces īstenībā, rosinot sadraudzību un saskaņu, apvienojot dažādu reliģiju un atšķirīgu tautu sirdis, tad cilvēce iemantos mieru un līdzsvaru, Dieva griba kļūs par cilvēku gribu un zeme kļūs par īstu eņģeļu mājvietu. Dvēseles tiks izglītotas, netikumi – izkliedēti, cilvēces tikumi ņems virsroku, materiālisms pazudīs, reliģija tiks stiprināta un kļūs par saikni, kas savienos cilvēku sirdis.

104:2 Eksistences pasaulē pastāv dažādas saites, kas vieno cilvēku sirdis, taču neviena no šīm saitēm nav pilnībā efektīva. Pirmā un galvenā ir ģimenes attiecību saikne, kas nav efektīva vienotība, jo, cik bieži ceļas ķīviņi un domstarpības, ja pārtrauc šo ciešo līdzāspastāvēšana saiti. Patriotisma saikne var būt sadraudzības un vienošanās līdzeklis, taču dzimtenē balstīta vienesme nespēs pilnībā vienot cilvēku sirdis; jo, pārskatot vēsturi, mēs atklāsim, ka vienas rases un izcelsmes zemes cilvēki bieži ir karojuši cits

pret citu. Bieži pilsoniskās nesaskaņās viņi ir izlējuši vienas tautas asinis un iznīcinājuši savu dzimto īpašumu. Tāpēc šī saite nav pietiekama. Vēl viens šķietamās vienotības līdzeklis ir politiskās piederības saikne, kurā valdības un valdnieki ir bijuši sabiedrotie savstarpējas saziņas un savstarpējas aizsardzības dēļ, bet kura vienošanās un savienība pēc tam tika pakļauta izmaiņām un vardarbīgam naidam līdz pat kara un asinsizliešanas galējībai. Ir skaidrs, ka politiskā vienesme nav pastāvīgi efektīva.

Pilnīgas vienotības un mīlestības avots eksistences pasaulē 104:3
ir īstenības saikne un vienesme. Kad cilvēku sirdīs un dzīvēs ienāk dievišķā un fundamentālā īstenība, tā saglabā un aizsargā visus cilvēces stāvokļus un apstākļus, izveidojot cilvēces iekšējo vienesmi, kas var rasties tikai no Svētā Gara iedarbības. Jo Svētais Gars ir līdzīgs dzīvībai cilvēka ķermenī, kas vienotībā un vienprātībā sapludina visas daļu un locekļu atšķirības. Apsveriet, cik daudz ir šo daļu un locekļu, bet dzīvības gara vienesme apvieno tos visus pilnīgā kombinācijā. Tā nodibina tādu vienotību ķermeņa organismā, ka, ja kāda daļa tiek pakļauta savainojumiem vai saslimst, visas pārējās daļas un funkcijas līdzjūtīgi reaģē un cieš, pateicoties pilnīgai pastāvošajai vienesmei. Tāpat kā cilvēka dzīvības gars ir koordinācijas cēlonis starp dažādām cilvēka ķermeņa daļām, Svētais Gars ir cilvēces vienotības un koordinācijas vadošais cēlonis. Tas nozīmē, ka cilvēces saikni vai vienesmi nevar efektīvi nodibināt citādi, kā vien ar Svētā Gara spēku, jo cilvēce ir savienots ķermenis, un Svētais Gars ir tās dzīves dzinuļa princips.

Tāpēc mums jācenšas, lai visā cilvēces pasaulē iedarbotos 104:4
Svētā Gara spēks, lai tas tautu un nāciju ķermenim piešķirtu jaunu, kūsājošu dzīvību un lai visi tiktu vadīti aizsardzībā un Dieva Vārda patvērumā. Tad šī cilvēce kļūs līdīga eņģeļiem, zemes tumsa pazudīs un debesu apgaisma pārpludinās apvāršņus, cilvēciskās nepilnības tiks izdzēstas un dievišķie tikumi kļūs spoži. Tas ir iespējams un ir īstenojams, bet tikai ar Svētā Gara spēku. Mūsdienās pasaules lielākā vajadzība ir Svētā Gara rosinošā, vienojošā klātbūtne. Kamēr tā nebūs iedarbīga, iekļūstot sirdīs un garos, un netaps pilnīga, tikmēr

cilvēku prātos netiks ieaudzināta saprātīga ticība un sabiedrības kopumam nebūs iespējams iedvest drošību un pārliecību. Nē, gluži pretēji, naids un nesaskaņas ar katru dienu pieaugs, un tautu domstarpības un ķildas nožēlojamā kārtā tiks vairotas. Pasaules armijas un flotes tiks nepārtraukti papildinātas, un pastiprināsies bailes un pārliecība par lielo kara pandēmiju – kara, kam vēsturē nav līdzīgu; bruņojums, kas līdz šim bija ierobežots, tagad tiek palielināts līdz milzīgiem apmēriem. Apstākļi kļūst saasināti, pietuvojoties tādai pakāpei, ka cilvēki karos jūrās, karos līdzenumos, pat pacēlušies gaisā, karos ar vardarbību, kāda iepriekšējos gadsimtos nebija zināma. Pieaugot bruņojumam un sagatavotībai, briesmas kļūst arvien lielākas.

104:5 Mums jāpieliek visas pūles, lai Svētais Gars varētu ietekmēt prātus un sirdis ceļā uz mieru, lai mūs ieskautu Dieva dāsnums, dievišķais mirgojums kļūtu pastāvīgs, cilvēku dvēseles virzītos uz priekšu, prāti izplestos plašākā redzeslokā, dvēseles kļūtu svētākas un cilvēce tiktu vaļā no saviem lielajiem draudiem. Lai pasaule kļūtu labāka, Bahá'u'lláh izturēja visas dzīves grūtības, pārbaudījumus un mocības, upurējot savu būtību un komfortu, zaudējot savus īpašumus, mantu un godu – visu, kas attiecas uz cilvēka eksistenci – ne jau vienu gadu, nē, gandrīz piecdesmit gadus. Šajā ilgajā periodā Viņš tika pakļauts vajāšanām un vardarbībai, tika ieslodzīts cietumā, tika izraidīts no savas dzimtenes, tika pakļauts bargiem apstākļiem un pazemojumiem un četras reizes tika izsūtīts trimdā. Vispirms viņš tika izsūtīts no Persijas uz Baghdád, no turienes uz Konstantinopoli, no turienes uz Rumēliju un visbeidzot uz lielajiem 'Akká cietuma mūriem Sīrijā, kur viņš pavadīja savu atlikušo mūžu. Katru dienu pret Viņu tika vērsta jauna apspiešana un vardarbība, līdz Viņš pacēlās spārnos un bēga no cietuma uz augstāko pasauli un atgriezās pie sava Kunga. Viņš izturēja šos pārbaudījumus un grūtības, lai šī zemes cilvēku pasaule kļūtu par debesu pasauli, lai dievišķās valstības gaisma kļūtu par īstenību cilvēku sirdīs, lai atsevišķi cilvēces locekļi varētu attīstīties un Svētā Gara spēks vairotu tās efektivitāti un nodrošinātu tās iestrādāšanos un laimi cilvēces pasaulē. Viņš visiem vēlējās rāmumu un līdzsvaru un

izrādīja sirsnīgu laipnību pret tautām neatkarīgi no apstākļiem un atšķirībām. Viņš vērsās pie cilvēces, sakot: „Ak, cilvēce! Patiesi, jūs esat visas viena koka lapas un augļi; jūs visi esat viens. Tāpēc veidojiet draudzību; mīliet cits citu; atsakieties no rasu aizspriedumiem; uz visiem laikiem izkliedējiet šo drūmo cilvēciskās neziņas tumsu, jo gaismas gadsimtā ir parādījusies Īstenības Saule. Tagad ir laiks saieties, un tagad ir vienotības un saskaņas posms. Tūkstošiem gadu jūs esat ķīvējušies karā un strīdos. Pietiek. Tagad ir laiks vienotībai. Atmetiet visu pašmērķīgo tiekšanos un noteikti ziniet, ka visi cilvēki ir viena Dieva kalpi, kurš viņus saistīs mīlestībā un vienprātībā."

104:6 Tā kā pagātnē bija radušās lielas domstarpības un novirzieni starp konfesionālajiem uzskatiem, kur katrs cilvēks pārstāvēja jaunu ideju un attiecināja to uz Dievu, Bahá'u'lláh vēlējās, lai bahājiešu starpā nebūtu pamata vai iemesla domstarpībām. Tāpēc ar savu spalvu Viņš uzrakstīja savas *Derības grāmatu*,[57] uzrunājot savus radiniekus un visus pasaules cilvēkus, sakot: „Patiesi, Es esmu iecēlis to, kurš ir Manas derības Centrs. Visiem Viņam jāpakļaujas; visiem jāvēršas pie Viņa; Viņš ir Manas Grāmatas skaidrotājs, un Viņš ir informēts par Manu mērķi. Visiem jāvēršas pie Viņa. Viss, ko Viņš saka, ir pareizi, jo, patiesi, Viņš zina Manas Grāmatas tekstu. Neviens, izņemot Viņu, nezina Manu Grāmatu." Šī apgalvojuma mērķis ir panākt, lai bahājiešu starpā nekad nebūtu nesaskaņu un domstarpību, bet lai tie vienmēr būtu vienoti un saskaņā. Savās lūgšanās Bahá'u'lláh arī teica: „Ak Dievs! Ikviens, kas pārkāpj Manu derību, ak Dievs, pazemo viņu. Patiesi, ikvienu, kas pārkāpj Manu derību, ak Dievs, dzēs un izskaud to." Visos savos vēstuļrakstos, starp kuriem ir arī *Zara vēstuļraksts*,[58] Viņš ir pieminējis un izskaidrojis cilvēka, uz kuru Viņš atsaucās savas *Derības grāmatā*, raksturu un īpašības. Viņš ir pilnībā izskaidrojis šā cilvēka funkciju un spēku, lai neviens neteiktu: „Es no Bahá'u'lláh rakstiem saprotu to vai to", jo Viņš ir iecēlis Grāmatas Centru jeb Izskaidrotāju. Viņš teica: „Patiesi, viņš ir ieceltais; nav neviena cita kā vien viņš," ar nolūku neveidot nekādas sektas vai aizspriedumus un neļaujot

katram cilvēkam te vai tur ar jaunu ideju celt nesaskaņas un domstarpības. Tāpat kā karalim ir jāieceļ ģenerālgubernators. Kas viņam paklausa, tas paklausa karalim. Kas pārkāpj viņa likumu un neklausa, tas pārkāpj karaļa likumu. Tāpēc ikviens, kurš paklausa Bahá'u'lláh noteiktajam derības Centram, ir paklausījis Bahá'u'lláh, un ikviens, kas viņam nepakļaujas, nav paklausījis Bahá'u'lláh. Tam nav nekāda sakara ar viņu ('Abdu'l-Bahá) – tieši tāpat kā karaļa ieceltajam ģenerālgubernatoram – ikviens, kas paklausa ģenerālgubernatoram, paklausa karalim; kas nepaklausa ģenerālgubernatoram, tas nepaklausa karalim.

104:7 Tāpēc jums ir jāizlasa Bahá'u'lláh vēstuļraksti. Jums ir jāizlasa *Zara vēstuļraksts*[59] un jāņem vērā tas, ko Viņš ir tik skaidri pateicis. Sargieties! Sargieties! Lai neviens nerunātu, balstoties tikai uz savu domu autoritāti vai neradītu kaut ko jaunu no sevis paša. Sargieties! Sargieties! Saskaņā ar nepārprotamo Bahá'u'lláh derību jums nevajadzētu ielaisties ar šādu cilvēku. Bahá'u'lláh izvairās no šādām dvēselēm. Es esmu izskaidrojis šīs lietas jums, lai saglabātu un aizsargātu Bahá'u'lláh mācību, lai jūs būtu informēti, lai kāda dvēsele jūs nepieviltu un lai neviena dvēsele neizraisītu jūsos aizdomas. Jums ir jāmīl visi cilvēki, un tomēr, ja kāda dvēsele liek jums šaubīties, jums jāzina, ka Bahá'u'lláh ir no tiem atdalīts. Ikviens, kurš strādā vienotības un sadraudzības labā, ir Bahá'u'lláh kalps, un Bahá'u'lláh ir viņa atbalstītājs un palīgs. Es lūdzu Dievu, lai Viņš padarītu jūs par pašu vienošanās un vienotības līdzekli, lai Viņš jūs padarītu par starojošiem, žēlsirdīgiem, debesu dievišķās valstības bērniem; lai jūs varētu virzīties uz priekšu katru dienu; lai jūs kļūtu tikpat spoži kā šīs lampas, dāvājot gaismu visai cilvēcei. Sveicieni un ardievas!

• • •

1912. gada 20. septembrī

ʻAbdu'l-Bahá runa Mineapolisā

– 105 –

1912. gada 20. septembrī

Alberta L. Hola kunga māja

Adrese: *2030 Queen Avenue South, Minneapolis, Minnesota*

Elenas T. Purselas piezīmes

SLAVA Dievam! Šis ir daiļš un starojošs ļaužu saiets. Tā ir pulcēšanās žēlsirdībā, jo jūs šeit esat satikušies vislielākajā mīlestībā un garīgumā. Pasaulē ir daudz sanāksmju, tūkstošiem no tām, iespējams, notiek tieši šajā brīdī, galvenokārt sociāliem, politiskiem, zinātniskiem vai komerciāliem mērķiem; bet mūsu šīvakara pulcēšanās šinī vietā ir paredzēta Dievam un debesu mērķiem. Mēs neesam piesaistīti tirdzniecībai, un mūsu intereses nav zinātniskas; mūsu gars un motīvs ir paredzēti tikai dievišķo velšu izpaušanai.

105:2 Cilvēkam ir divu veidu tikumi: vieni raksturā ir materiāli, bet otri – ideāli. Piemēram, cilvēka ķermenis pauž noteiktas materiālās īpašības, bet cilvēka gars – tikumus, kas ir ideāli. Redze cilvēkā ir fiziska īpašība; bet dziļa izpratne, iekšējās uztveres spēks savā būtībā ir ideālais tikums. Dzirde ir fiziska dotība, savukārt atmiņa cilvēkam ir ideāla dotība. Starp citiem cilvēka spēkiem ideju spēks jeb saprāta spēja ir materiālas dabas, bet mīlestības spēks ir garīgs. Parādību īstenības apgūšana ir ideāls tikums; tāpat arī cilvēka emocijas un viņa spēja pierādīt Dieva esamību. Morāles standartu īstenošana un atklājumu pasaule ietver būtībā ideālus tikumus.

105:3 Pārskatot vēsturi, mēs pamanīsim, ka cilvēces vislielākā attīstība bija materiālo īpasību izkopšanā. Civilizācija ir šīs attīstības zīme un pierādījums. Visā pasaulē materiālā civilizācija ir sasniegusi patiesi brīnišķīgus augstumus un efektivitātes pakāpes – tas ir, cilvēka ārējie spēki un īpašības ir ļoti attīstījušās, bet iekšējie un ideālie tikumi ir attiecīgi aizkavēti un atstāti novārtā. Pasaules vēsturē ir pienācis laiks mums censties un dot impulsu iekšējo spēku virzībai un attīstībai, proti, mums jāceļas kalpošanai

morāles pasaulē, jo cilvēka morālei ir vajadzīga pārkārtošana. Mums ir arī jākalpo intelektuālajai pasaulei, lai cilvēku prāta spēki palielinātos un tie kļūtu asāki uztverē, palīdzot cilvēka intelektam sasniegt savu pārākumu, lai parādītos ideālie tikumi. Pirms tiek sperts solis šajā virzienā, mums jāspēj pierādīt dievišķumu no saprāta viedokļa, lai racionālistiem nepaliktu nekādas šaubas vai iebildumi. Pēc tam mums jāspēj pierādīt, ka pastāv Dieva devība – ka dievišķās veltes aptver cilvēci un ka tās ir pārpasaulīgas. Turklāt mums jāpierāda, ka cilvēka gars ir nemirstīgs, ka tas nav pakļauts sairšanai un ka tajā ir ietverti cilvēciskie tikumi.

105:4 Materiālās īpašības ir sasniegušas diženu attīstību, bet ideālie tikumi ir atstāti tālu aiz muguras. Ja jūs pajautātu tūkstoš cilvēkiem: „Kādi ir dievišķības īstenības pierādījumi?", iespējams, neviens nespētu atbildēt. Ja jūs tālāk jautātu: „Kādi pierādījumi jums ir par Dieva būtību?", „Kā jūs izskaidrojat iedvesmu un atklāsmi?", „Kas liecina par apzinātu saprātu ārpus materiālā Visuma?", „Vai varat ieteikt plānu un metodi cilvēku morāles uzlabošanai?", „Vai jūs varat skaidri definēt un atšķirt dabas pasauli un dievišķuma pasauli?" – par šiem jautājumiem jūs saņemtu ļoti maz reālu zināšanu un garīgās apgaismības. Tas ir saistīts ar faktu, ka ideālo tikumu attīstība ir atstāta novārtā. Cilvēki runā par dievišķumu, bet viņu priekšstati un uzskati par dievišķumu patiesībā ir māņticība. Dievišķums ir Īstenības Saules mirdzums, garīgo tikumu un ideālo spēku izpausme. Dievišķuma intelektuālie pierādījumi balstās uz novērojumiem un pierādījumiem, kas ir izšķirošs arguments, un loģiski pierāda dievišķuma īstenību, žēlsirdības mirdzumu, iedvesmas pārliecību un gara nemirstību. Tā patiesībā ir zinātne par dievišķumu. Dievišķums nav tas, kas ir izklāstīts baznīcas dogmās un sprediķos. Parasti, kad tiek pieminēts vārds „dievišķums", tas klausītāju prātos tiek saistīts ar noteiktām formulām un doktrīnām, turpretim būtībā tas nozīmē Dieva gudrību un zināšanas, Patiesības Saules starojumu, īstenības atklāsmi un dievišķo filozofiju.

105:5 Filozofija ir divu veidu: dabiskā un dievišķā. Dabas filozofija meklē zināšanas par fiziskajām patiesībām un izskaidro materiālās parādības, turpretī dievišķā filozofija nodarbojas ar ideālām patiesībām un gara parādībām. Dabas filozofijas lauks un darbības joma ir ievērojami paplašināti, un tās sasniegumi ir ļoti slavējami, jo tā ir kalpojusi cilvēcei. Bet saskaņā ar pašreizējās pasaules liecībām dievišķā filozofija nosaka, ka tās mērķis ir cilvēka dabas savaldīšana, garīgā attīstība, debesu vadība cilvēces attīstībai, Svētā Gara vēsmu sasniegšana un zināšanas par cilvēka dabu. Bet dievišķā filozofija ir atstāta novārtā un atpalikusi. Tagad mums ir pienācis laiks pielikt pūles un dot tai iespēju virzīties uz priekšu kopsolī ar materiālās izpētes filozofiju, lai ideālo tikumu pamošanās notiktu līdzvērtīgi dabisko spēku izpaušanai. Tādā pašā proporcijā, kādā attīstās cilvēka ķermenis, ir jāstiprina cilvēka gars; un, tāpat kā ir atdzīvināta viņa ārējā uztvere, ir jāsaasina viņa iekšējie intelektuālie spēki, lai viņam nebūtu pilnībā jāpaļaujas uz tradīcijām un cilvēku radītiem precedentiem. Dievišķajos jautājumos mēs nedrīkstam pilnībā paļauties uz tradīciju un agrākās cilvēciskās pieredzes mantojumu; nē, drīzāk mums ir jāizmanto saprāts, jāanalizē un loģiski jāpārbauda iesniegtie fakti, lai tiktu iedvesta pārliecība un sasniegta ticība. Tad un tikai tad mums noskaidrosies lietu īstenība. Grieķijas filozofi, piemēram, Aristotelis, Sokrāts, Platons un citi, bija nodevušies gan dabas, gan garīgo parādību izpētei. Savās mācību skolās viņi runāja par dabas pasauli, kā arī par pārdabisko pasauli. Mūsdienās Aristoteļa filozofija un loģika ir zināma visā pasaulē. Tā kā viņus interesēja gan daba, gan dievišķā filozofija, kas sekmēja cilvēces fiziskās pasaules, kā arī intelektuālās pasaules attīstību, viņi sniedza slavējamu kalpošanu cilvēcei. Tas bija viņu mācību un principu uzvaras un izdzīvošanas iemesls. Cilvēkam ir jāturpina abas šīs izpētes un izziņas līnijas, lai kļūtu iespējami visi cilvēka tikumi: ārējie un iekšējie. Šo tikumu, gan materiālo, gan ideālo, sasniegšana ir atkarīga no saprātīgas īstenības izpētes, ar kuru tiek veikta cilvēka cildenuma un viņa intelektuālā progresa izpēte. Šabloni ir jāatliek malā un jāatsakās no tiem; ir jāmeklē īstenība. Mums

pašiem jāatklāj, kur un kāda ir īstenība. Reliģiskajā pārliecībā tautas un nācijas mūsdienās ir senču un priekšteču atdarinātāji. Ja cilvēka tēvs bija kristietis, viņš pats ir kristietis; budists ir budista dēls, zoroastrietis – zoroastrieša dēls. Pagāns jeb elku pielūdzējs seko sava tēva un senču reliģiskajās pēdās. Šī ir atdarināšana galējā mērā. Mūsdienu prasība ir tāda, ka cilvēkam neatkarīgi un objektīvi jāizpēta visas īstenības formas.

105:6 Lielais jautājums, kas attiecas uz cilvēci, ir reliģija. Pirmais nosacījums ir tāds, ka cilvēkam ir saprātīgi jāizpēta tās pamati. Otrs nosacījums ir tāds, ka viņam ir jāatzīst un jāapliecina cilvēces vienesme. Ar to tiek nodrošināta patiesas sadraudzības sasniegšana starp cilvēkiem un tiek novērsta rasu un cilvēku atsvešināšanās. Visi jāuzskata par Dieva kalpiem; visiem ir jāatzīst Dievs kā viens labais Aizstāvis un Radītājs. Proporcionāli cilvēces vienesmes un solidaritātes atzīšanai būs iespējama sadraudzība, pārpratumi tiks novērsti, un īstenība kļūs acīmredzama. Tad atspīdēs patiesības gaisma, un, kad īstenība apgaismos pasauli, cilvēces laime kļūs par īstenību. Cilvēkam garīgi ir jāsaprot, ka Dievs ir iecerējis reliģiju kā vēlības līdzekli, dzīvības un saprašanās avotu. Ja tā kļūst par cēloni nesaskaņām, ienaidam un naidīgumam, tad ir labāk, lai cilvēks būtu bez tās. Jo tās mācībās mēs meklējam žēlsirdības un mīlestības garu, kas saistītu cilvēku sirdis. Ja, gluži pretēji, mēs uzskatām, ka tā atsvešina un sarūgtina cilvēku sirdis, mums ir tiesības to atmest. Tāpēc, kad cilvēks godprātīgas izpētes ceļā atklāj reliģijas fundamentālo īstenību, viņa bijušie aizspriedumi pazūd un viņa jaunais garīgās apgaismības stāvoklis ir labvēlīgs cilvēces attīstībai.

105:7 Mūsu temata mērķis ir tāds, ka, tāpat kā cilvēkam ir vajadzīga ārēja izglītība, viņam tāpat ir vajadzīga ideāla pilnveidošana; tāpat kā viņam ir nepieciešama ārējā redze, viņam jābūt arī izpratnei un apzinātai uztverei; tāpat kā viņam nepieciešama dzirde, tajā pašā laikā ir būtiska arī atmiņa; kā viņam ir neaizstājams ķermenis, tāpat ir nepieciešams prāts; viens ir materiāla īpašība, otrs ir ideāls. Kā cilvēciskām radībām, kas ir apveltītas ar šīm divām veltēm, mums ar Dieva palīdzību un vēlību, kā arī ar savu ideālo saprāta

spēku jācenšas sasniegt visus cēlos tikumus, lai mēs varētu būt liecinieki Īstenības Saules starojumam, apcerēt Valstības garu, redzēt dievišķības īstenības acīmredzamos pierādījumus, izprast neapgāžamus dvēseles nemirstības pierādījumus, apzināti dzīvot vienotībā ar mūžīgo pasauli un kļūt atdzīvināti un atmodināti ar Dieva dzīvību un mīlestību.

• • •

1912. gada 20. septembrī

ʻAbdu'l-Bahá runa Sentpolā

– 106 –

1912. gada 20. septembrī

Ārsta Klementa Vulsona un viņa kundzes māja

Adrese: *870 Laurel Avenue, St. Paul, Minnesota*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

MATERIĀLISTI pieturas pie uzskata, ka dabas pasaule ir pilnīga. Dievišķie filozofi paziņo, ka dabas pasaule ir nepilnīga. Starp tiem ir liela atšķirība. Materiālisti pievērš uzmanību dabas pilnībai, saulei, mēnesim un zvaigznēm, kokiem to rotājumā, visai zemei un jūrai – pat nesvarīgām parādībām, kas atklāj vispilnīgāko simetriju. Dievišķie filozofi noliedz šo šķietamo pilnību un pilnīgumu dabas valstī, kaut arī atzīst tās ainu un aspektu skaistumu un atzīst neatvairāmos kosmiskos spēkus, kas kontrolē kolosālās saules un planētas. Viņi uzskata, ka, kaut arī daba šķiet pilnīga, tā tomēr ir nepilnīga, jo tai ir vajadzīga inteliģence un izglītība. Kā pierādījumu viņi saka, ka, kaut arī cilvēks materiālās radīšanas sfērā ir gluži kā dievs, tomēr cilvēkam pašam ir vajadzīgs izglītotājs. Cilvēks, kurš nav attīstījies ar izglītības palīdzību, ir mežonīgs, dzīvniecisks, brutāls. Likumu un noteikumu, skolu, koledžu un universitāšu mērķis ir sagatavot cilvēku un izcelt viņu no tumšās dzīvnieku valsts ierobežojumiem. Kāda ir atšķirība starp Amerikas iedzīvotājiem un Centrālāfrikas iedzīvotājiem?

106:2 Visi ir cilvēki. Kāpēc Amerikas iedzīvotāji ir sasnieguši augstu civilizācijas pakāpi, kamēr Centrālāfrikas ciltis joprojām ir galējā neziņā un barbarismā? Atšķirība starp tiem ir izglītības pakāpē. Tas ir neapšaubāmi. Eiropas un Amerikas iedzīvotājus izglītība un attīstība ir pacēlusi no nepilnības pasaules, un viņi ir pacēlušies uz pilnības sfēru, savukārt Āfrikas iedzīvotāji, kuriem ir liegta attīstība, ko sniegtu izglītība, paliek dabiskā analfabētisma un trūkuma stāvoklī, jo daba ir nepilnīga un trūkumu pilna. Izglītība ir nepieciešamība. Ja zemes gabals tiks atstāts tā dabiskajā un sākotnējā stāvoklī, tas vai nu kļūs

par ērkšķainu tuksnesi, vai arī to aizklās nevērtīgas nezāles. Ja tas pats neauglīgais lauks tiks notīrīts un apstrādāts, tas dos bagātīgas pārtikas ražas cilvēku uzturēšanai.

Šī pati atšķirība ir pamanāma starp dzīvniekiem; daži ir 106:3
pieradināti, izglītoti, citi – atstāti savvaļā. Ir skaidri pierādījumi, ka dabas pasaule ir nepilnīga, un izglītības pasaule ir pilnīga. Proti, cilvēku no dabas apstākļiem izglābj skološana un kultūra; līdz ar to izglītība ir nepieciešama, obligāta. Bet izglītība ir dažāda. Ir fiziskā ķermeņa trenēšana un attīstība, kas nodrošina spēku un augšanu. Ir intelektuālā izglītība jeb prāta attīstība, kurai tiek dibinātas skolas un koledžas. Trešais izglītības veids ir gara izglītība. Ar Svētā Gara dvašām cilvēks tiek pacelts morāles pasaulē un tiek apgaismots ar dievišķo velšu gaismu. Morālo pasauli var sasniegt tikai ar Īstenības Saules starojumu un dievišķā gara atdzīvinošo spēku. Šī iemesla dēļ cilvēku pasaulē parādās svētās Dieva Izpausmes. Viņi nāk, lai izglītotu un apgaismotu cilvēci, piešķirtu garīgu uztveres spēju, modinātu iekšējo uztveri un tādējādi izgreznotu cilvēka īstenību – cilvēka templi – ar dievišķu žēlastību. Caur tiem cilvēks var kļūt par Dieva starojuma uztvērēju un debesu velšu saņēmēju. Viņu mācību ietekmē viņš var kļūt par Dieva mirdzuma izpausmi un magnētu, kas piesaista augstākās pasaules gaismas. Šī iemesla dēļ svētās, dievišķās Izpausmes ir pirmie cilvēces Skolotāji un Izglītotāji; Viņu pēdas ir augstākie pierādījumi, un Viņu garīgās sagatavošanas pielietojums cilvēces pasaulē ir visaptverošs. Viņu ietekme un spēks ir neizmērojams un neierobežots. Viena debesu personība ir attīstījusi daudzas tautas. Piemēram, Jēzus Kristus, viens pats un bez palīdzības, izglītoja romiešu, grieķu un asīriešu tautas un visu Eiropu. Tāpēc ir skaidrs, ka visdiženākā izglītība ir Gara izglītība.

Cilvēka garam ir jāiegūst savas veltes no Dieva valstības, lai 106:4
tas kļūtu par spoguli un gaismas izpausmi, un dievišķo pēdu ausmas vietu, jo cilvēka būtība ir kā augsne. Ja virs zemes no debesīm nenolaižas nekāda lietus deva, ja nepiekļūst saules siltums, tad tā paliks melna, nepievilcīga, neauglīga; bet, kad pār to krīt mitrinoša duša un saules staru mirdzošais spīdums,

no tās klēpja izaug skaisti un krāšņi ziedi. Tāpat arī cilvēka gars jeb cilvēka īstenība, ja vien tā nekļūs par Valstības gaismas saņēmēju, neattīstīs dievišķo uztveri un apzināti neatspoguļos Dieva mirdzumu, tad tā nebūs ideālu velšu izpausme, jo tikai cilvēka īstenība var kļūt par spoguli, kurā atklājas Dieva gaisma. Cilvēka īstenība tad būs kā šīs pasaules gars, jo, tāpat kā dzīvības spēki piepilda cilvēka fizisko ķermeni, tā arī pasaules ķermenis tiks atdzīvināts cilvēka svētītā gara ierosmē.

106:5 Ir skaidrs, ka ir vajadzīgas svētās Izpausmes un dievišķās ausmas vietas, jo šīs svētītās un godības apņemtās Dvēseles ir cilvēces galvenie Skolotāji un Izglītotāji, un visas cilvēku dvēseles pilnveidojas caur tām ar Dieva Svētā Gara velti.

106:6 Jēzus Kristus kalpošanas laikā Palestīnā Viņš bija dažādu tautu cilvēku lokā, tostarp jūdu, kuri visi dzīvoja galējas nezināšanas stāvoklī, bez Dieva Vārda un aptumšoti apziņā. Kristus šos cilvēkus izglītoja un atjaunoja ar Vārda dzīvību, lai viņi savukārt kļūtu par pasaules izglītošanas instrumentiem, kas apgaismoja Austrumus un Rietumus.

106:7 Apsveriet garīgās izglītības un sagatavošanas brīnišķīgo efektu. Ar to zvejnieks Pēteris kļuva par dižāko skolotāju. Garīgā izglītība lika mācekļiem mirdzēt par gaismekļiem pasaules tumsā un lika pirmā un otrā gadsimta kristiešiem visur kļūt slaveniem ar saviem tikumiem. Pat filozofi liecināja par to. Viņu vidū bija ārsts Galēns, kurš uzrakstīja grāmatu par tautu progresu. Viņš bija slavens grieķu filozofs, kaut arī nebija kristietis. Savā grāmatā viņš norādīja, ka reliģiskajiem uzskatiem ir milzīga ietekme uz civilizāciju un ka pasaulei šāda pārliecība ir vajadzīga. To apliecinot, viņš, īsumā, teica: „Mūsu laikos ir daži cilvēki, kurus sauc par kristiešiem, kuri, kaut arī nav ne filozofi, ne arī mācīti, tomēr morāles ziņā ir pārāki par visiem citiem. Viņi ir nevainojami morāles ziņā. Katrs no viņiem ir kā liels filozofs morāles, ētikas un pievēršanās Dieva valstībai ziņā." Tas ir pierādījums no saprātīga ārējā novērotāja liecības, ka garīgā izglītība ir cilvēces gaisma un ka tās iztrūkums pasaulē ir pati tumsība.

Bahá'u'lláh parādījās Persijā laikā, kad Austrumus apņēma neziņas tumsa un nebija ne miņas no cilvēku mīlestības un sadraudzības. Ar dievišķo izglītību un Svētā Gara vēsmu spēku Viņš tik ļoti izsmalcināja to persiešu dvēseles, kuri sekoja Viņam, ka tās sasniedza augstākās inteliģences stāvokli un atspoguļoja pasaulei pilnības īpašības. Ja agrāk viņi bija neziņā, tad viņi kļuva zinoši; ja viņi bija vāji, tad viņi kļuva vareni; ja viņi bija bez godīguma, tad viņi kļuva apzinīgi; ja viņi bija naidīgi pret visiem cilvēkiem, tad viņi izkopa mīlestību pret cilvēci; ja viņi bija garīgi nolaidīgi, tad viņi kļuva vērīgi un uzmanīgi; ja viņi gulēja, tad viņi pamodās; ja viņu starpā bija nesaskaņas, tad viņi vienojās mīlestībā un tagad centās kalpot cilvēces pasaulei. Kalpošana Dievam un cilvēcei ir viņu vienīgais nolūks; viņiem nav ne citu sapņu, nedz vēlēšanās, izņemot to, kas saskan ar Dieva labvēlību. Dieva labpatika ir mīlestība pret Viņa radību. Dieva griba un nodoms ir, lai ikviens cilvēces loceklis kļūst par gaismekli, kas izstaro visus cilvēcei lemtos tikumus, kuri ved viņa līdzcilvēkus ārā no dabas tumsības debesu gaismā. Tajā slēpjas cilvēces tikums un godība. Tā ir cilvēka pilnība, gods un slava; pretējā gadījumā cilvēks ir dzīvnieks un neatšķiras no šīs zemākās valsts radībām. 106:8

Ir skaidri redzams, ka, kaut arī cilvēkam piemīt spējas, kādas ir dzīvniekam, viņš atšķiras no dzīvnieka ar intelektuāliem sasniegumiem, garīgu uztveri, iegūtiem tikumiem, spēju saņemt Dieva dāvanas, diženas veltes un lejup plūstošu debesu žēlastību. Tā ir cilvēka rota, viņa gods un cildenums. Cilvēcei jātiecas pēc šī augstā stāvokļa. Kristus ir skaidrojis šo stāvokli kā otro piedzimšanu. Cilvēks vispirms piedzimst no tumsas pasaules, mātes dzemdes, šajā fiziskajā gaismas pasaulē. Tumšajā pasaulē, no kurienes viņš nāca, viņš nezināja par šīs eksistences tikumiem. Viņš ir atbrīvots no tumsas stāvokļa un ievests jaunā un plašā pasaulē, kur ir saules gaisma, spīd zvaigznes, mēness met savu atstarojumu, ir skaisti skati, rožu dārzi, augļi un visas šejienes pasaules svētības. Kā viņš ieguva šīs svētības? Pateicoties piedzimšanai no mātes. Tāpat kā cilvēks ir fiziski piedzimis šajā pasaulē, viņš var atdzimt no dabas sfēras un matricas, jo 106:9

dabas valsts ir dzīvnieciskuma, tumsas un nepilnības stāvoklis. Šajā otrajā piedzimšanā viņš sasniedz Valstības pasauli. Tur viņš ir liecinieks un apzinās, ka dabas pasaule ir drūma pasaule, turpretim Valstība ir mirdzuma pasaule; dabas pasaule ir nepilnību pasaule, bet Valstība ir pilnības sfēra; dabas pasaule ir pasaule bez apgaismības, garīgās cilvēces Valstība ir apgaismojuma debesis. Viņam tagad ir iespējami lieli atklājumi un atklāsmes; viņš ir sasniedzis uztveres īstenību; viņa izpratnes loks ir neierobežoti paplašināts; viņš skatās uz radības īstenību, izprot dievišķās veltes, un atklāj parādību noslēpumu. Šis ir stāvoklis, ko Kristus ir skaidrojis kā otro dzimšanu. Viņš saka, ka tāpat kā jūs esat fiziski piedzimuši no mātes šajā pasaulē, jums ir jāpiedzimst no jauna no dabas mātes pasaules dievišķās valstības dzīvē. Kaut jūs visi sasniegtu šo otro, garīgo dzimšanu. „Kas piedzimis no miesas, ir miesa, un, kas piedzimis no Gara, ir gars."[60]

106:10 Es lūdzu, lai pār jums nāk Dieva apliecinājums. Kaut jūs visi piedzimtu no jauna no šīs mirstīgās pasaules uz Valstības sfēru. Kaut jūs skaidri liecinātu par Dieva zīmēm, sajustu dievišķos tikumus, sasniegtu mūžīgās bagātības un uztvertu mūžīgās dzīves īstenību.

• • •

1912. gada 24.–25. septembrī

ʻAbdu'l-Bahá runas Denverā

– 107 –

1912. gada 24. septembrī

Sidnijas E. Robertsas kundzes māja

Adrese: *Denver, Colorado*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

ES ESMU ieradies no tālām Austrumu zemēm, lai apmeklētu jūs, šķērsojot lielo okeānu un ceļojot lielu attālumu pa šo kontinentu. Padomājiet, kā es ilgojos jūs satikt, jo mans ķermenis ir trausls un vājš, nevar ilgi izturēt, tomēr – Lai slavēts Dievs! – mēs beidzot esam sasnieguši Denveru. Tāda pulcēšanās kā šī ir pateicības vērta; tā ir nepārspējama un unikāla starp sanāksmēm. Citas sapulces tiek rīkotas materiālo interešu motīvu dēļ, piemēram, sociālas, politiskas, komerciālas, izglītojošas, taču šai sapulcei nav cita mērķa kā vien sasniegt dievišķo valstību; tāpēc tā ir unikāla, nepārspējama. Sirdis ir pievērsušās Dievam; garus paaugstina prieka vēsts no Dieva; visu nodomi ir vērsti uz Dievu. Kas var būt labāks par šo tikšanos?

107:2 Šāda pulcēšanās būtībā ir garīga, patiesa un visādā ziņā svarīga. Taču mums ir jāpaceļas, lai sasniegtu tās mērķus, jo mūsu uzmanība ir vērsta uz debesu valstību, kurai mums uzticīgi jākalpo. Tāpēc visiem šeit esošajiem cilvēkiem jābūt nevainojamas mīlestības un sadraudzības nostādnē, izpaužot vislielāko pazemību un pašaizliedzību, vēršot mūsu domas uz Dieva valstību, lai mūsu tikšanās būtu Augstākās Sapulces godības pulku izpausme.

107:3 Slava Dievam! Mēs dzīvojam gaismas gadsimtā. Slava Dievam! Mēs esam uz zemes dievišķās mirdzēšanas dienā. Slava Dievam! Mēs esam dzīvi šajā dievišķās mīlestības izpausmes laikā. Lai slavēts Dievs, ka mēs dzīvojam debesu velšu izliešanas dienā. Slava Dievam! Šī ir diena, kad gaismas un krāšņumi ir pamodinājuši progresu gan Austrumos, gan Rietumos. Daudzas svētās dvēseles agrāk ilgojās būt par lieciniekiem šim gadsimtam, vaimanājot nakti un dienu, ilgojās būt uz zemes

šajā ciklā; bet mūsu klātbūtne un iespējas ir Kunga labvēlīgā dāvana. Savā dievišķajā žēlastībā un absolūtajā tikumā Viņš to mums ir dāvājis, kā Kristus paziņoja: „Jo daudz ir aicināto, bet maz izredzēto."[61] Patiesi, Dievs ir izredzējis jūs savas mīlestības un zināšanu dēļ; Dievs jūs ir izredzējis cienīgai kalpošanai cilvēces apvienošanai; Dievs ir izredzējis jūs, lai izpētītu īstenību un sludinātu starptautisko mieru; Dievs jūs ir izredzējis cilvēces virzībai un attīstībai, patiesas izglītības izplatīšanai un sludināšanai, mīlestības izpausmei pret līdzcilvēkiem un aizspriedumu likvidēšanai; Dievs ir izredzējis jūs, lai apvienotu cilvēku sirdis un sniegtu gaismu cilvēcei. Viņa dāsnuma durvis mums ir plaši, plaši atvērtas; bet mums ir jābūt vērīgiem, modriem un apdomīgiem, aizņemtiem ar kalpošanu visai cilvēcei, novērtējot Dieva veltes, un vienmēr jāpakļaujas Viņa gribai.

Ievērojiet, kā tumsa ir pārņēmusi pasauli. Katrā zemes stūrī 107:4
valda nesaskaņas, konflikti un kaut kāda veida karadarbība. Cilvēce ir iegrimusi materiālisma jūrā un ir aizņemta ar šīs pasaules lietām. Viņi nedomā tālāk par zemes mantām un neizpauž nekādas vēlmes, izņemot šīs gaistošās, mirstīgās eksistences kaislības. Viņu galvenais mērķis ir iegūt materiālo iztiku, fizisku komfortu un pasaulīgus priekus, kas raisa laimi dzīvnieku pasaulē, nevis cilvēku pasaulē.

Cilvēka gods ir Dieva atziņas sasniegšanā; viņa laime ir no Dieva 107:5
mīlestības; viņa līksme ir par Dieva prieka vēsti; viņa diženums ir atkarīgs no viņa kalpošanas Dievam. Cilvēka augstākā attīstība ir viņa ieiešana dievišķajā valstībā, un šīs cilvēciskās eksistences rezultāts ir mūžīgās dzīves kodols un būtība. Ja cilvēks ir zaudējis dievišķās dāvanas un viņa bauda un laime aprobežojas ar viņa materiālajām tieksmēm, tad kāda ir atšķirība starp dzīvnieku un viņu pašu? Patiesībā dzīvnieka laime ir lielāka, jo viņa vajadzības ir mazākas un iztikas līdzekļus ir vieglāk iegūt. Kaut arī cilvēkam ir jātiecas pēc materiālajām vajadzībām un ērtībām, viņa patiesā vajadzība ir iegūt Dieva dāvanas. Ja viņam trūkst dievišķās labklājības, garīgās uzņēmības un debesu prieka vēsts, cilvēka dzīve šajā pasaulē nav devusi nekādus cienīgus augļus.

Kamēr viņam ir fiziska dzīve, viņam jāmeklē garīgā dzīve, un kopā ar miesas ērtībām un laimi viņam jābauda dievišķās baudas un piepildījums. Tad cilvēks ir vārda „cilvēks" cienīgs; tad viņš ir pēc Dieva tēla un līdzības, jo Žēlsirdīgā tēls sastāv no debesu valstības īpašībām. Ja viņa dvēseles dārzā neparādās Valstības augļi, tad cilvēks nav pēc Dieva tēla un līdzības, bet, ja ienākas šie augļi, viņš kļūst par ideālu velšu saņēmēju un viņā tiek iedegta Dieva mīlestības uguns. Ja viņa morāle kļūst garīga rakstura, viņa centieni ir debešķi un viņa rīcība ir atbilstoša Dieva gribai, cilvēks ir sasniedzis sava Radītāja tēlu un līdzību; pretējā gadījumā viņš ir sātana atspulgs un līdzība. Tāpēc Kristus ir teicis: „Jūs viņus pazīsiet pēc augļiem .."[62]

107:6 Kādi ir cilvēces augļi? Tās ir garīgās īpašības, kas parādās cilvēkā. Ja cilvēkam trūkst šo īpašību, viņš ir kā koks bez augļiem. Tas, kura tieksmes ir cēlas un kurš ir attīstījis pašpaļāvību, nebūs apmierināts ar vienkāršu dzīvniecisku eksistenci. Viņš tieksies uz dievišķo valstību; viņš ilgosies būt debesīs, kaut arī viņš joprojām staigā pa zemi savā materiālajā ķermenī, un, kaut arī viņa ārējais izskats ir fizisks, viņa iekšējais tēls kļūs garīgs un debesu. Kamēr cilvēks nesasniegs šo stāvokli, viņa dzīve būs pilnībā bez reāla iznākuma. Viņa pastāvēšanas laiks paies ēšanā, dzeršanā un miegā, bez mūžīgiem augļiem, debesu zīmēm vai apgaismības – bez garīgām spējām, mūžīgas dzīves vai augstiem sasniegumiem, kas viņam paredzēti svētceļojumā pa cilvēku pasauli. Jums jāpateicas Dievam, ka jūsu centieni ir augsti un cēli, ka jūsu pūliņi ir cienīgi, ka jūsu nodomi ir vērsti uz Dieva valstību un ka jūsu augstākā vēlme ir iegūt mūžīgus tikumus. Jums jārīkojas saskaņā ar šīm prasībām. Kāds cilvēks var būt bahājietis tikai pēc vārda. Ja viņš patiešām ir bahājietis, viņa darbi un rīcība būs tam izšķirošs pierādījums. Kādas ir prasības? Mīlestība pret cilvēci, sirsnība pret visiem, kas atspoguļo cilvēces vienesmi, labdarība, aizdegšanās ar Dieva mīlestības uguni, Dieva pazīšanas un viss, kas veicina cilvēces labklājību.

107:7 Šovakar mēs runājām par persiešu bahājiešu sadraudzību un vienotību. Viņus patiesi var saukt par mīļotajiem. Piemēram, ja kāds no Dieva draugiem ieradās viņu pilsētā, visi draugi

priecājās un sapulcējās tikties ar viņu. Ja viņš bija slims, viņi par viņu rūpējās; ja noskumis, viņi viņu mierināja. Viņi visādā ziņā rūpējās par viņu un sniedza nepārprotamu pierādījumu tam, ka viņu starpā pastāv garīgas attiecības.

107:8 Svešie un nepiederošie ir pārsteigti par šo bahājiešu mīlestību un mirdzošo pieķeršanos. Viņi par to jautā. Viņi ievēro vienotību un vienošanos, kas izpaužas viņu starpā. Viņi saka: „Kāds skaists gars spīd viņu sejās!" Visi to apskauž un vēlas, lai šāda mīlestības saite pastāvētu visur. Tāpēc mans pirmais ieteikums jums ir šāds: augstākā mērā veidjiet labvēlīgas attiecības ar visiem; esiet kā viena ģimene; ejiet šo pašu ceļu. Ļaujiet jūsu nodomiem būt tādiem, lai jūsu mīlestība varētu caurstrāvot un ietekmēt citu sirdis, lai viņi varētu mīlēt cits citu un visi sasniegtu šo vienesmes stāvokli.

107:9 Cilvēce ir piepildīta ar tumsu; jūs esat tās mirdzošās sveces. Tā ir ļoti nabadzīga; jums jābūt Valstības dārgumu krātuvei. Tā ir ārkārtīgi pazemota; jums jābūt tās paaugstināšanas cēlonim. Tā ir bez dievišķās žēlastības; jums ir jādod tai stimuls un garīga atdzīvināšana. Saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību jums ir jāmīl un jālolo katrs cilvēces loceklis.

107:10 Pirmā ticības pazīme ir mīlestība. Svēto, dievišķo Izpausmju vēsts ir mīlestība; radītās dabas parādības balstās uz mīlestību; pasaules starojums ir mīlestības dēļ; no tās ir atkarīga pasaules labklājība un laime. Tāpēc es jūs pamudinu visā cilvēku pasaulē centies izplatīt mīlestības gaismu. Šīs pasaules cilvēki domā par karu; jums jābūt miera nesējiem. Tautas ir egocentriskas; jums ir jādomā par citiem, nevis par sevi. Viņi ir nevērīgi; jums jābūt uzmanīgiem. Viņi guļ; jums jābūt nomodā un modriem. Lai katrs no jums ir kā mirdzoša zvaigzne mūžīgās godības horizontā. Tas ir mans novēlējums jums un mana lielākā cerība. Esmu mērojis lielus attālumus, lai jūs varētu sasniegt šīs īpašības un dievišķo labvēlību. Slava Dievam! Es esmu apmeklējis šo sapulci, kuras mērķis ir Dieva pieminēšana.

– 108 –

1912. gada 25. septembrī

Otrā dievišķās zinātnes baznīcā

Adrese: *Second Divine Science Church, 3929 West Thirty-eighth Avenue, Denver, Colorado*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

AUSTRUMOS es biju informēts par amerikāņu tautas augstajiem mērķiem un brīnišķīgajiem sasniegumiem. Kad es ierados šajā valstī, es sapratu, ka amerikāņu ideāli patiešām ir slavējami un ka cilvēki šeit ir patiesības cienītāji. Viņi pēta īstenību, un viņu vidū nav ne miņas no fanātisma. Mūsdienās pasaules valstis atrodas uz kara sliekšņa, ko ietekmē un rosina nezināšanas un rasu fanātisma nestie aizspriedumi. Slava Dievam! Jūs esat brīvi no šādiem aizspriedumiem, jo ticat cilvēces vienesmei un solidaritātei. Nav šaubu, ka dievišķie apliecinājumi jūs atbalstīs.

108:2 Viena no aizspriedumu formām, kas piemeklējusi cilvēces pasauli, ir reliģiskā neiecietība un fanātisms. Kad šis naids deg cilvēku sirdīs, tas kļūst par cēloni revolūcijai, iznīcībai, cilvēces pagrimumam un Dieva žēlastības atņemšanai, jo svētās Izpausmes un dievišķie reliģijas Dibinātāji paši bija pilnībā vienoti mīlestībā un vienprātībā, turpretim Viņu sekotājus raksturo sīvs antagonisms un naidīga attieksme vienam pret otru. Dievs cilvēcei ir vēlējies mīlestības starojumu, bet akluma un nepareizas izpratnes dēļ cilvēks ir ietinis sevi nesaskaņu, strīdu un naida plīvurā. Cilvēces vislielākā nepieciešamība ir atsaucība un sadarbība. Jo stiprākas būs draudzības un solidaritātes saites cilvēku starpā, jo lielāki būs viņu radošās un praktiskās darbības sasniegumi. Bez sadarbības un savstarpīguma atsevišķais cilvēku sabiedrības loceklis paliek egocentrisks, altruistisku mērķu neiedvesmots, ierobežots un vientuļš attīstībā, tāpat kā zemāko valstu – dzīvnieku un augu – organismi. Zemākajām radībām nav vajadzīga sadarbība un savstarpīgums. Koks var

dzīvot vientuļš un viens pats, bet cilvēkam tas nav iespējams bez regresa. Tāpēc ikviena uz sadarbību vērsta attieksme un darbība cilvēka dzīvē ir slavējama un Dieva gribas paredzēta. Pirmā sadarbības izpausme ir ģimenes attiecībās, kas ir neuzticamas un nenoteiktas savā potenciālā, jo tās ir pakļautas nošķiršanai un nesacementē uz visiem laikiem atsevišķus cilvēces locekļus. Ir arī sadarbība un vienotība piedzimšanas vai rases ziņā, kas tāpat nav efektīva, jo, kaut arī tās locekļi kopumā var vienoties, tie radikāli atšķiras pēc personīgajiem un konkrētiem viedokļiem. Tāpēc līdzāspastāvēšana dažādu rasu starpā nenodrošinās dievišķo attiecību prasības. Cilvēku pasaulē ir arī citi līdzekļi, ar kuriem tiek nodibināta fiziska saikne, taču tie nespēj savienot cilvēku sirdis un garus un attiecīgi ir neefektīvi. Tāpēc ir skaidrs, ka Dievs ir lēmis un paredzējis reliģiju kā cēloni un līdzekli cilvēces sadarbības centieniem un sasniegumiem. Šim nolūkam Viņš ir sūtījis Dieva praviešus, svētās Vārda Izpausmes, lai Dieva fundamentālā īstenība un reliģija varētu izrādīties cilvēku vienotības saite, jo dievišķajām reliģijām, ko atsedz šie svētie vēstneši, ir viens pamats. Tāpēc visi atzīs, ka dievišķās reliģijas ir iecerētas kā līdzeklis patiesai cilvēku sadarbībai, ka tās ir vienotas ar mērķi padarīt cilvēci par vienu ģimeni, jo tās balstās uz mīlestības visaptverošā pamata, un mīlestība ir pirmais dievišķības starojums.

Katra no dievišķajām reliģijām ir ieviesusi divu veidu priekšrakstus: neatņemamos un pārejošos. Neatņemamie priekšraksti balstās uz paša Vārda stingriem, nemainīgiem, mūžīgiem pamatiem. Tie attiecas uz garīgumu, cenšas stabilizēt morāli, modināt intuitīvu uztveri, atklāt Dieva zināšanas un ieaudzināt visas cilvēces mīlestību. Pārejošie priekšraksti attiecas uz cilvēka ārējo darbību un attiecību pārvaldību, nosakot likumus un noteikumus, kas nepieciešami ķermeņu pasaulei un to kontrolei. Tie vienmēr var tikt mainīti un aizstāti atkarībā no laika, vietas un stāvokļa prasībām. Piemēram, Mozus laikā Viņa Grāmatā tika izpausti desmit likumi attiecībā uz sodu par slepkavību. Laulības šķiršana bija sankcionēta un poligāmija zināmā mērā bija pieļaujama. Ja cilvēks izdarīja zādzību, viņam 108:3

tika nocirsta roka. Tas bija drastisks likums un bargs sods, kas attiecās uz Mozus laiku. Bet, kad pienāca Kristus laiks, prāti bija attīstījušies, atziņas spēja kļuva asāka un garīgā uztvere attīstījās tā, ka daži likumi par slepkavībām, daudzsievību un šķiršanos tika atcelti. Taču neatņemamie Mozus laikmeta priekšraksti palika nemainīgi. Tās bija pamatreālijas attiecībā uz atziņu par Dievu un svētajām Izpausmēm, morāles šķīstīšanu, garīgās uztveres pamodināšanu – mūžīgiem principiem, kuros nav nekādu izmaiņu vai pārvērtību. Īsumā, dievišķo reliģiju pamats ir viens mūžīgs pamats, bet likumi par pagaidu apstākļiem un prasībām var mainīties. Tāpēc, ievērojot šos pagaidu likumus, akli sekojot un atdarinot senču formas, dažādu reliģiju sekotāju vidū ir radušās domstarpības un šķelšanās, kā rezultātā rodas nesaskaņas, strīdi un naids. Akli atdarinājumi un dogmatiskas ceremonijas veicina atsvešināšanos un nesaskaņas; tie noved pie asinsizliešanas un cilvēces pamatu iznīcināšanas. Tāpēc pasaules reliģiju piekritējiem ir jānoliek malā šie atdarinājumi un jāizpēta neatņemamais pamats jeb īstenība, kas nav pakļauta izmaiņām vai pārveidošanai. Tas ir dievišķais vienošanās un apvienošanās līdzeklis.

108:4 Visu dievišķo reliģiju mērķis ir nodibināt mīlestības un sadraudzības saites starp cilvēkiem, un uzticētā Dieva Vārda debesu parādības ir iecerētas kā zināšanu un apgaismojuma avots cilvēcei. Kamēr cilvēks neatlaidīgi pieturēsies pie senču formām un atdarinās novecojušas ceremonijas, noliedzot augstākas dievišķās gaismas atklāsmes pasaulē, strīdi un ķīviņi iznīcinās reliģijas mērķi un padarīs neiespējamu mīlestību un savstarpēju sapratni. Katra no svētajām Izpausmēm paziņoja prieka vēsti par savu pēcteci, un katra apstiprināja sava priekšgājēja vēsti. Tāpēc, tāpat kā Viņi bija vienojušies un vienoti savā nolūkā un mācībā, arī viņu sekotājiem ir jābūt vienotiem mīlestībā un garīgajā sadraudzībā. Nekādā citā veidā nepazudīs nesaskaņas un atsvešinātība un nenodibināsies cilvēces vienesme.

108:5 Pēc tam, kad esam pierādījuši Dieva Vārda Izpausmju pamatotību, pētot dievišķās mācības, mums noteikti jāatklāj,

vai Viņi ir bijuši īsti cilvēces Izglītotāji. Starp Dieva bauslības atklājējiem bija Mozus. Kad Viņš parādījās, visas viņa laika tautas Viņu noraidīja. Neskatoties uz to, Viņš viens pats sludināja dievišķās mācības un atbrīvoja tautu no zemākā pagrimuma un verdzības stāvokļa. Israēla ļaudis bija nezinoši, zemiski, morāli pazemoti – vergu rase, kas pakļauta apgrūtinošai apspiestībai. Mozus viņus izveda no gūsta un atveda uz Svēto Zemi. Viņš tos izglītoja un disciplinēja, iedibināja viņu vidū materiālās un dievišķās civilizācijas pamatus. Pateicoties Mozus izglītībai, šie nezinošie cilvēki ieguva augstāku varas un prestiža pakāpi, kas sasniedza savu kulmināciju Zālamana valdīšanā. No sēru un verdzības bezdibeņa viņi tika pacelti uz augstāko progresa un civilizēta valstiskuma līmeni. Tāpēc ir skaidrs, ka Mozus bija Izglītotājs un Skolotājs. Svēto, dievišķo vēstnešu mērķis un misija ir cilvēces skološana un attīstība, dievišķo augļu kultivēšana cilvēku siržu dārzos, debesu mirdzuma atspoguļošana cilvēku dvēseļu spoguļos, prāta spēju modināšana un garīgās uztveres vairošana. Kad cilvēcē ir vērojami šie rezultāti un iznākumi, tad Izpausmju funkcija un misija ir nepārprotama. Kristus, vienatnē un bez palīga, neskolots un bez ārējās izglītības, un sagatavots strādāt tikai galdnieka darbnīcā, parādījās pasaulē laikā, kad ebreju tauta bija visaugstākajā mērā pazemota. Šis spožais Jauneklis bez bagātības, armijas spēka vai prestiža izglāba no tirānijas un degradācijas ebrejus, kuri ticēja Viņam, un pacēla tos uz augstāko attīstības un godības līmeni. Pēteris, Viņa māceklis, bija zvejnieks. Ar Kristus spēku viņš izgaismoja visus pasaules apvāršņus. Turklāt dažādi grieķu, romiešu, ēģiptiešu un asīriešu tautu cilvēki tika apvienoti vienotībā un vienprātībā; kur reiz bija karadarbība un asinsizliešana, tur izpaudās pazemība un mīlestība un tika nodibināti dievišķās reliģijas pamati, kurus nekad nedrīkstēja iznīcināt. Tas pierāda, ka Kristus bija debesu Skolotājs un Viņš izglītoja cilvēces pasauli, jo šādas liecības ir vēsturiskas un neapgāžamas, nav balstītas uz tradīcijām un gadījuma rakstura liecībām. Viņa Vārda spēks, kas savieno šīs tautas, ir tikpat skaidrs un acīmredzams kā saule pusdienlaikā. Nav nepieciešama turpmāka demonstrācija.

108:6 Pierādījums Dieva Izpausmes īstenumam ir Viņa Vārda ienākšana un spēks, debesu īpašību izkopšana Viņa sekotāju sirdīs un dzīvēs un dievišķās izglītības velte cilvēces pasaulei. Tas ir neapšaubāms pierādījums. Pasaule ir skola, kurā ir jābūt Dieva Vārda Skolotājiem. Šo Skolotāju spējas apliecina viņu audzēkņu efektīva izglītošana.

108:7 Deviņpadsmitā gadsimta sākumā Persijas apvārsnis bija tīts lielā tumsā un neziņā. Šīs valsts iedzīvotāji bija barbarisma stāvoklī. Starp dažādām reliģijām valdīja naids un neiecietība; starp sektām un ticības konfesijām bieži bija sastopama asinsizliešana un naidīgums. Nebija liecību par biedrošanos un vienotību; pār cilvēku sirdīm valdīja spēcīgi aizspriedumi un antagonisms. Šādā laikā Bahá'u'lláh pasludināja savas misijas un mācības pirmo principu – cilvēces vienesmi. Viņa otrais paziņojums bija īstenības izpēte; trešais bija dievišķo reliģiju pamatu vienesme. Ar garīgo izglītību Viņš izveda ļaudis no tumsas un nezināšanas skaidrā patiesības gaismā, apgaismoja viņu sirdis ar zināšanu krāšņumu, ielika patiesu un visaptverošu pamatu reliģiskajām mācībām, audzināja cilvēcības tikumus, piešķīra garīgu uztveri, pamodināja iekšējo un pārvērta aizspriedumaino dvēseļu negodu visaugstākajā godā un spējās. Šodien Persijā un Austrumos jūs atradīsiet Bahá'u'lláh sekotājus, kas ir vienoti visciešākajām sadraudzības un mīlestības saitēm. Viņi ir atmetuši reliģiskos aizspriedumus un kļuvuši par vienu ģimeni. Ieejot viņu sanāksmēs, jūs atradīsit klātesošos kristiešus, musulmaņus, budistus, zoroastriešus, ebrejus un citu ticību pārstāvjus, kas visi ir apvienoti brīnišķīgā vienotībā, bez neiecietības vai fanātisma pēdām, un viņu sejās atspoguļojas cilvēces vienesmes gaisma. Ar katru dienu viņi virzās uz priekšu, izrādot arvien lielāku mīlestību cits pret citu. Viņu ticība ir vērsta uz cilvēces apvienošanu, un viņu augstākais mērķis ir reliģiskās pārliecības vienesme. Viņi sludina visai cilvēcei Dieva žēlsirdību un bezgalīgo vēlību. Viņi māca reliģijas samierināšanu ar zinātni un saprātu. Viņi vārdos un darbos parāda mīlestības īstenību

pret visu cilvēci kā viena Dieva kalpiem un Viņa visaptverošās veltes saņēmējiem. Tās ir viņu domas, viņu uzskati, viņu vadošie principi, viņu reliģija. Viņu vidū nevar atrast ne miņas no reliģiskiem, rasu, patriotiskiem vai politiskiem aizspriedumiem, jo viņi ir īsti Dieva kalpi un paklausīgi Viņa gribai un pavēlei.

Mana lielākā cerība un vēlme ir, kaut starp amerikāņu nāciju 108:8
un Austrumu iedzīvotājiem tiktu nodibināta visspēcīgākā un nesaraujamākā saikne. Šī ir mana lūgšana Dievam. Lai pienāk diena, kad ar dievišķo un garīgo darbību starpniecību cilvēku pasaulē reliģijas tiks samierinātas un visas cilvēces rases saplūdīs vienotībā un mīlestībā. Pirms piecdesmit gadiem Bahá'u'lláh sludināja mieru tautām un dievišķo reliģiju vienesmi, adresējot savus vārdus visiem pasaules ķēniņiem un valdniekiem īpašos vēstuļrakstos. Tāpēc mana augstākā vēlme ir Austrumu un Rietumu vienotība, vispārējs miers un cilvēces vienesme.

• • •

1912. gada 7.–26. oktobrī

ʻAbdu'l-Bahá runas Oklendā, Paloalto, Sanfrancisko un Sakramento

– 109 –

1912. gada 7. oktobrī

Jauno japāņu vīriešu kristīgā asociācija
Japānas Neatkarīgajā baznīcā

Adrese: *Japanese Independent Church, Oakland, California*

Bidžū Straunas piezīmes

MAN IR liels prieks būt šeit šajā vakarā, jo īpaši tāpēc, ka šīs asociācijas biedri ir nākuši no Austrumu reģiona. Jau ilgu laiku man bija vēlme satikt kādu no japāņu draugiem. Šī tauta īsā laikā ir sasniegusi ārkārtēju progresu – progresu un attīstību, kas ir pārsteigusi pasauli. Tā kā viņi ir attīstījuši materiālo civilizāciju, viņiem noteikti ir jābūt garīgās attīstības spējām. Šī iemesla dēļ man ir ļoti lielas ilgas viņus satikt. Slava Dievam! Šis prieks man tagad ir sniegts, jo šeit, šajā pilsētā, es esmu aci pret aci ar cienījamu japāņu grupu. Saskaņā ar man pieejamām ziņām japāņu tauta nav aizspriedumaina. Viņi pēta īstenību. Lai kur viņi atrastu patiesību, viņi kļūst par tās mīļotājiem. Viņi nav stingri pieķērušies seno uzskatu un dogmu akliem atdarinājumiem. Tāpēc man ir liela vēlme runāt ar viņiem par kādu tēmu, lai varētu veicināt un īstenot Austrumu un Rietumu tautu vienotību un tuvināšanos. Tā cilvēku vidū tiks izkliedēti reliģiskie, rasu un politiskie aizspriedumi, partijiskums un sektantisms. Jebkādi aizspriedumi ir postoši tautas kopumam.

Pārskatot vēsturi no cilvēces eksistences sākuma līdz 109:2
mūsdienām – laikam, kurā mēs dzīvojam, ir acīmredzams, ka visi kari un konflikti, asinsizliešana un kaujas, jebkura veida dumpji ir radušies kāda veida aizspriedumu dēļ – neatkarīgi no tā, vai tie ir reliģiski, rasu vai nacionāli – partiju neobjektivitāte un dažādi savtīgi aizspriedumi. Pat šodien mēs esam liecinieki satricinājumam Balkānos – reliģisko aizspriedumu karam. Pirms dažiem gadiem, kad es dzīvoju Rumēlijā, reliģiozo tautu starpā izcēlās karš. Viņu vidū nebija nekādas taisnīguma vai vienlīdzības attieksmes. Viņi izlaupīja cits cita īpašumus,

dedzināja cits cita mājas un namus, slaktēja vīriešus, sievietes un bērnus, iedomājoties, ka šāda karadarbība un asinsizliešana ir veids, kā tuvoties Dievam. Tas skaidri pierādīja, ka aizspriedumi iznīcina cilvēces pamatus, savukārt reliģija ir tikusi iecerēta kā sadraudzības un vienošanās cēlonis.

109:3 Reliģijai ir jābūt mīlestības cēlonim. Reliģijai ir jābūt taisnīguma cēlonim, jo Dieva Izpausmju gudrība ir vērsta uz nesaraujamas mīlestības saites nodibināšanu. Ar saitēm, kas satur kopā sabiedriskās struktūras, nepietiek. Šīs saites var pieminēt – piemēram, patriotisma saites. Acīmredzot tā nav pietiekama saikne, jo bieži vienas nācijas cilvēki savā starpā sāk pilsoņu karu. Draudzības saiknes pamatā var būt rase, taču vēsture pierāda, ka tā nav pietiekami spēcīga saikne, jo starp vienas rases izcelsmes tautām ir izcēlušies milzīgi kari. Tad vēl saikne, kas satur cilvēkus, var būt politiska. Cik bieži gadās, ka tautu diplomāti kādu dienu noslēdz miera līgumu, bet nākamajā rītā – piesaka karu! Vēsturiski ir skaidrs un acīmredzams, ka šīs saites nav pašpietiekamas.

109:4 Patiesā saliedētības saite ir reliģiska, jo reliģija norāda uz cilvēces vienesmi. Reliģija kalpo morāles pasaulei. Reliģija šķīsta sirdis. Reliģija mudina cilvēkus veikt slavējamus darbus. Reliģija kļūst par mīlestības cēloni cilvēku sirdīs, jo reliģija ir dievišķs pamats – pamats, kas vienmēr veicina dzīvību. Dieva mācības ir garīgās apgaismības avots pasaules cilvēkiem. Reliģija vienmēr ir konstruktīva, nevis destruktīva.

109:5 Visu dievišķo reliģiju pamats ir viens. Visas ir balstītas uz īstenību. Īstenība nepieļauj daudzveidību, tomēr cilvēces starpā ir radušās domstarpības attiecībā uz Dieva Izpausmēm. Daži ir bijuši zoroastrieši, daži ir budisti, daži – ebreji, kristieši, musulmaņi un tā tālāk. Tas ir kļuvis par šķelšanās avotu, turpretim svēto Dvēseļu mācība, kuru dibināja dievišķās reliģijas, pēc būtības un īstenības ir vienota. Tās visas ir kalpojušas cilvēces pasaulei. Visas ir aicinājušas dvēseles uz mieru un saskaņu. Visas ir sludinājušas cilvēces tikumus. Visas ir vadījušas dvēseles uz pilnības sasniegšanu, bet tautu vidū ir radušies daži senču pielūgsmes formu atdarinājumi. Šie atdarinājumi nav dievišķo

reliģiju pamats un būtība. Tā kā tie atšķiras no īstenības un neatņemamām Dieva Izpausmju mācībām, tad ir radušās domstarpības un attīstījušies aizspriedumi. Tādējādi reliģiskie aizspriedumi kļūst par kara un cīņas cēloni.

109:6 Ja mēs atmetīsim šos savu laiku nokalpojušos aklos atdarinājumus un izpētīsim īstenību, mēs visi kļūsim vienoti. Nesaskaņas nepaliks; naidīgums pazudīs. Visi apvienosies sadraudzībā. Visi izbaudīs sirsnīgās draudzības saites. Radības pasaule tad sasniegs līdzsvaru. Tumšie un drūmie aklās atdarināšanas un dogmatisko novirzienu mākoņi tiks izkaisīti un izkliedēti; visā spilgtumā atspīdēs Īstenības Saule.

109:7 Patiesi, mums vajadzētu uzskatīt dievišķos praviešus par starpniekiem, taču cilvēce ir izmantojusi Viņus kā domstarpību iemeslus un ieganstu karam un strīdiem. Patiesībā viņi bija mīlestības un izlīguma starpnieki. Ja viņi nebija cilvēku mīlestības un sadraudzības avoti, tad, bez šaubām, viņi nebija patiesi, jo dievišķā gudrība un nolūks, sūtot praviešus, bija mīlestības paušana cilvēku sirdīs. Tāpēc mums ir jāizpēta īstenība. Pirmkārt, noskaidrosim, vai šie pravieši bija īsteni vai nē, izmantojot racionālus pierādījumus un spožus argumentus, nevis vienkārši citējot tradicionālos pierādījumus, jo tradīcijas ir atšķirīgas un ir domstarpību avots.

109:8 Starp svētajām, dievišķajām Dieva Izpausmēm bija Mozus, Buda utt. Praviešu sūtīšana vienmēr bija iecerēta cilvēces audzināšanai. Viņi ir pirmie, kas izglīto un sagatavo. Ja Mozus ir attīstījis politisko iekārtu, nav šaubu, ka Viņš bija īstens Skolotājs un Izglītotājs. Tas būs pierādījums tam un liecība par to, ka Viņš bija pravietis. Mēs apsvērsim, kā Viņš tika sūtīts pie Israēla bērniem, kad tie atradās izmisuma bezdibenī, zemākajā nezināšanas un nevērības pakāpē, pagrimuši un verdzības apstākļos. Mozus izglāba šos pagrimušos Israēla ļaudis no verdzības stāvokļa. Viņš viņus izcēla no šī neziņas stāvokļa, izglāba no barbarisma un ieveda Svētajā Zemē. Viņš tos izglītoja, apveltīja ar saprātīgiem instinktiem, padarīja tos cienīgus un godājamus. Viņš tos civilizēja, pacēla augstākā eksistences līmenī, līdz viņi varēja nodibināt nacionālo suverenitāti –

diženo Zālamana valsti. Tas pierāda, ka Mozus bija Skolotājs un Izglītotājs. Viņam nebija ne armijas, ne valdījuma; Viņam nebija arī bagātības. Ar ideālistisku spēku vien Viņš tos sapludināja, pierādot, ka ir Dieva pravietis, Tas, kurš izglīto un sagatavo.

109:9 Tāpat mums ir jāatsakās no aizspriedumiem, īstenības izpētes ceļā aplūkojot citus dievišķos Izglītotājus. Piemēram, aplūkosim Kristu. Viņš sasniedza lielākus rezultātus nekā Mozus. Viņš audzināja sabiedrību, skoloja varenas tautas. Nav šaubu, ka šādas Dvēseles bija pravieši, jo pravieša misija ir izglītība, un šīs brīnišķīgās Dvēseles sagatavoja un izglītoja cilvēci.

109:10 Kristus bija unikāla personība, kam nebija palīga vai biedra. Viens pats Viņš cēlās mācīt lielas un varenas tautas; Viņa ietekmē nonāca romieši, grieķi, ēģiptieši, sīrieši, kaldeji un asīrieši. Viņš spēja savienot kopā daudzas tautas, tās it kā sakausējot un ielejot vienā veidnē, pārvēršot to naidīgumu mīlestībā, karu – mierā. Viņa ietekmē sātaniskās dvēseles kļuva par īstiem eņģeļiem, tirāniskie valdnieki kļuva taisnīgi, tika paaugstināts cilvēka morāles standarts. Tas pierāda, ka Kristus izglītoja, audzināja un sagatavoja tautas. Ja mēs to noliedzam, tā ir nekas cits kā netaisnība.

109:11 Svētītās dvēseles – Mozus, Jēzus, Zaratustra, Krišna, Buda, Konfūcijs vai Muḥammad – bija cilvēces apgaismības cēlonis. Kā mēs varam noliegt šādus neapgāžamus pierādījumus? Kā mēs varam būt akli pret šādu gaismu? Kā mēs varam apstrīdēt Kristus īstumu? Tā ir netaisnība. Tas ir īstenības noliegums. Cilvēkam jābūt taisnīgam. Mums ir jānoliek malā neobjektivitāte un aizspriedumi. Mums ir jāatsakās no senču un priekšteču atdarinājumiem. Mums pašiem ir jāizpēta īstenība un jābūt taisnīgiem spriedumos.

109:12 Vecā Persijas nācija noliedza visus šos faktus, ienīzdama un turēdama vislielāko naidu pret citiem reliģiskajiem uzskatiem, izņemot viņu pašu uzskatus. Mēs esam izpētījuši īstenību un atklājuši, ka visas šīs svētās dvēseles ir Dieva sūtītas. Viņi visi ir upurējuši dzīvību, pārcietuši pārbaudījumus un likstas, lai varētu mūs izglītot. Kā tādu mīlestību var aizmirst? Kristus gaisma ir acīmredzama. Spīd Budas svece. Mirdz Mozus

zvaigzne. Zaratustras aizdedzinātā liesma deg joprojām. Kā mēs varam Viņus noliegt? Tā ir netaisnība. Tas ir pilnīgu pierādījumu noliegums. Ja mēs atmetīsim atdarinājumus, tad visi tiks apvienoti un nepaliks nekādas domstarpības, kas mūs nošķirtu.

109:13 Mums nav nekādu aizspriedumu pret Muḥammad. Ārēji arābu nācijai bija liela nozīme parsu virskundzības gāšanā un Persijas suverenitātē. Tāpēc vecā parsu nācija pret arābiem izrādīja vislielāko nicinājumu. Taču mēs rīkojamies taisnīgi un nekad neatkāpsimies no godīguma standarta. Arābi bija vislielākā mērā pagrimušā stāvoklī. Viņi bija asinskāri un barbariski, tik mežonīgi un pagrimuši, ka arābu tēvs bieži apglabāja savu meitu dzīvu. Apsveriet: vai kāds barbarisms varētu būt zemāks par šo? Nācija sastāvēja no karojošām, naidīgām cilšu tautām, kas apdzīvoja plašo Arābijas pussalu, un viņu nodarbošanās bija savstarpēja cīņa un izlaupīšana, sieviešu un bērnu sagrābšana gūstā, vienam otra nogalināšana. Muḥammad parādījās starp šādiem cilvēkiem. Viņš izglītoja un apvienoja šīs barbariskās ciltis, izbeidza to asins izliešanu. Ar Viņa izglītību viņi sasniedza tādu civilizācijas pakāpi, ka pakļāva un pārvaldīja kontinentus un tautas. Cik diženu civilizāciju Spānijā nodibināja musulmaņi! Cik brīnišķīgu civilizāciju Marokā nodibināja mauri! Kāds varens kalifāts jeb pēctecība tika iedibināta Baghdád! Cik daudz islāms kalpoja un veicināja zinātnes lietas! Kāpēc tad mums būtu jānoliedz Muḥammad? Ja mēs Viņu noliedzam, mēs modinām ienaidu un naidīgumu. Ar saviem aizspriedumiem mēs kļūstam par karu un asinsizliešanas cēloni, jo aizspriedumi bija iemesls milzīgajai vētrai, kas trīspadsmit gadsimtus brāzās cauri cilvēces vēsturei un turpinās joprojām. Pat tagad Balkānos ir redzami nemieri, kas to atspoguļo.

109:14 Kristiešu skaits ir gandrīz trīssimt miljoni, un musulmaņu ir aptuveni tikpat. Darbs ar šādiem skaitļiem nav viegls uzdevums. Turklāt, kāpēc tos vajadzētu izskaust? Jo tie visi ir viena Dieva kalpi. Centīsimies nodibināt mieru starp kristiešiem un musulmaņiem. Vai tā nav labāk? Kāds labums no kara? Kādi ir tā augļi? Trīspadsmit gadsimtus ir valdījis karš un naidīgums. Kāds labs rezultāts ir gaidāms? Vai gan tā nav muļķība? Vai tas

iepriecina Dievu? Vai tas iepriecina Kristu? Vai Muḥammad? Ir skaidrs, ka nē. Pravieši cits citu ir cildinājuši. Muḥammad pasludināja Kristu par Dieva Garu. Šis ir nepārprotams Korāna teksts. Viņš pasludināja Kristu par Dieva Vārdu. Viņš slavēja Kristus mācekļus. Viņš veltīja Kristus mātei Marijai visaugstākās atzinības vārdus. Tāpat arī Kristus slavēja Mozu. Viņš sludināja Veco Derību – Toru un lika Mozus vārdam sasniegt Austrumus un Rietumus. Doma ir šāda: ka paši pravieši ir izrādījuši vislielāko mīlestību viens pret otru, bet tautas, kas tic un seko tiem, ir savā starpā naidīgas un pretišķīgas.

109:15 Pasaule bija šādā tumsībā, kad pie persiešu apvāršņa parādījās Bahá'u'lláh. Viņš pacēla cilvēces vienesmes karogu. Viņš pasludināja starptautisko mieru. Viņš mudināja persiešu tautu izpētīt īstenību, paziņoja, ka reliģijai ir jābūt vienotības un mīlestības cēlonim, ka tai ir jābūt līdzeklim, kas savieno sirdis, dzīvības un apgaismes cēlonim. Ja reliģija kļūst par naidīguma un asinsizliešanas cēloni, tad priekšroka jādod reliģijas atmešanai, jo reliģija ir līdzeklis pret katru kaiti, un, ja kāds līdzeklis kļūst par kaites un grūtību cēloni, tad labāk no tā atteikties. Šodien Persijā jūs redzēsiet musulmaņus, kristiešus, zoroastriešus, budistus, kas pulcējas vienā sanāksmē, dzīvo saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību, izrādot vislielāko mīlestību un saticību. Ir pazudis niknums, ienaids, antagonisms un vardarbība; viņi dzīvo kopā kā viena ģimene.

109:16 Un jūs, kas esat Austrumu ļaudis – Austrumu, kas mūždien ir bijuši gaismas ausmas vieta, no kurienes vienmēr ir spīdējusi Īstenības Saule, izliedama savu mirdzumu pār Rietumiem, – tāpēc jums ir jākļūst par gaismu izpausmēm. Jums jākļūst par spožiem gaismekļiem. Jums ir jāspīd kā zvaigznēm, kas izstaro mīlestības gaismu uz visu cilvēci. Kaut jūs būtu mīlestības cēlonis starp tautām. Tādējādi pasaule varēs kļūt par liecinieci, ka Austrumi mūždien ir bijuši apgaismes ausmas vieta, mīlestības un izlīguma avots. Noslēdziet mieru ar visu pasauli. Mīliet visus; kalpojiet visiem. Visi ir Dieva kalpi. Dievs ir radījis visus. Viņš nodrošina visus. Viņš izturas laipni pret visiem. Tāpēc mums jābūt laipniem pret visiem.

Esmu ļoti gandarīts par šo tikšanos. Esmu priecīgs un laimīgs, 109:17
jo šeit, šajos Rietumu reģionos, es atrodu austrumniekus, kuri meklē izglītību un ir brīvi no aizspriedumiem. Lai Dievs jums palīdz!

– 110 –

1912. gada 8. oktobrī

Lelanda Stenforda jaunākā universitāte

Adrese: *Leland Stanford Junior University, Palo Alto, California*

Bidžū Straunas piezīmes

LIELĀKAIS sasniegums cilvēces pasaulē izsenis ir bijis zinātnisks. Tā ir lietu īstenības atklāšana. Tā kā es atrodos zinātnes dzimtenē – jo šī ir viena no lielākajām valsts universitātēm un labi pazīstama ārzemēs – es izjūtu lielu prieku.

Vislielākā atzinība pienākas cilvēkiem, kuri savu enerģiju velta 110:2
zinātnei, un cildenākais centrs ir centrs, kurā māca un studē zinātnes un mākslas. Zinātne vienmēr tiecas apgaismot cilvēces pasauli. Tā ir mūžīga cilvēka goda cēlonis, un tās augstā vara ir daudz lielāka nekā ķēniņu vara. Ķēniņu varai pienāk beigas; pats karalis var tikt gāzts no troņa; bet zinātnes augstā vara ir mūžīga un bez gala. Apsveriet agrāko laiku filozofus. Viņu likumi un valdīšana joprojām izpaužas pasaulē. Grieķu un Romas impērijas ar visu savu varenību aizgāja mūžībā; Austrumu senās valstis ir tikai atmiņas, savukārt Platona un Aristoteļa spēks un ietekme joprojām turpinās. Arī tagad pasaules skolās un universitātēs viņu vārdi tiek cienīti un pieminēti, bet kur mēs dzirdam pagodinātus pagātnes karaļu vārdus? Viņi tiek aizmirsti un atdusas aizmirstības ielejā. Ir skaidrs, ka zinātnes augstā vara ir lielāka par valdnieku valdījumu. Karaļi ir iebrukuši valstīs un panākuši iekarošanu ar asins izliešanu, bet zinātnieks ar saviem labvēlīgajiem sasniegumiem iebrūk neziņas reģionos, iekarojot prātu un siržu pasaules. Tāpēc viņa iekarojumi ir nezūdoši. Kaut jūs šajā izglītības centrā sasniegtu neparastu progresu. Kaut jūs

kļūtu par starojošām gaismām, kas ar apgaismojumu pārpludina tumšos apgabalus un neziņas ielejas.

110:3 Tā kā Bahá'u'lláh mācības pamatprincips ir cilvēces vienesme, es runāšu ar jums par visu parādību iekšējo vienesmi. Šis ir viens no neskaidrajiem dievišķās filozofijas priekšmetiem.

110:4 Būtībā visas esošās lietas iziet cauri vienādām attīstības pakāpēm un fāzēm, un jebkura parādība iemieso visas pārējās. Sens arābu filozofu apgalvojums ir, ka visas lietas ir saistītas ar visām pārējām. Ir skaidrs, ka katrs materiālais organisms ir atsevišķu un vienkāršu elementu kopums, un konkrētam šūnu elementam vai atomam piemīt sava kursēšana jeb ceļojumi cauri dažādiem un neskaitāmiem dzīvības posmiem. Piemēram, teiksim, ka šūnu elementi, kas iekļuvuši cilvēka organisma sastāvā, savulaik bija dzīvnieku valsts sastāvdaļa; citā reizē tie nonāca auga sastāvā un pirms tam pastāvēja minerālu valstī. Tie ir bijuši pakļauti pārejai no viena dzīvības stāvokļa uz citu, izejot cauri dažādām formām un fāzēm, katrā pastāvēšanas reizē īstenojot īpašas funkcijas. Viņu ceļojumi pa materiālajām parādībām ir nepārtraukti. Tāpēc katra parādība ir visu citu parādību izteiksme noteiktā pakāpē. Atšķirīgas ir tikai secīgā pārnese un evolūcijas procesam nepieciešamais laika nogrieznis.

110:5 Piemēram, ir pagājis zināms laiks, līdz šis šūnu elements manā rokā izgāja cauri dažādiem vielmaiņas periodiem. Vienā periodā tas atradās minerālu valstī, un tas tika pakļauts izmaiņām un pārnesēm minerālu stāvoklī. Tad tas tika pārvietots uz augu valsti, kur tas pārgāja dažādās kategorijās un stāvokļos. Pēc tam tas sasniedza dzīvnieku līmeni, parādoties dzīvnieku organismu formās, līdz beidzot savās pārnesēs un virzienos sasniedza cilvēku valsti. Vēlāk tas atgriezīsies savā pirmatnējā elementārajā stāvoklī minerālu valstī, it kā tas būtu pakļauts bezgalīgiem ceļojumiem no vienas esības pakāpes uz otru, izejot cauri visiem eksistences un dzīves posmiem. Ikreiz, kad tas parādās kādā atšķirīgā formā vai tēlā, tam ir savas iespējas, īpašības un funkcijas. Tā kā fiziskajos eksistences organismos katrs atoms jeb elements ir pakļauts pārnešanai cauri bezgalīgām formām un pakāpēm, kam piemīt šīm formām un pakāpēm raksturīgas īpašības, ir skaidrs,

ka visas materiālās dabas parādības būtībā ir vienotas. Minerālu valstī šim komponenta atomam jeb elementam piemīt noteiktas minerāla īpašības; augu valstī tas ir piesātināts ar augu iezīmēm jeb īpašībam; dzīvnieciskās eksistences līmenī tas tiek pilnvarots ar dzīvnieciskām īpašībām – jutekļiem, un cilvēku valstī tam izpaužas cilvēka stāvoklim raksturīgas īpašības.

Tā kā tas attiecas uz materiālajām parādībām, cik daudz 110:6
acīmredzamāk un būtiskāk ir tas, ka ideālisma sfērā, kas izpaužas tikai cilvēku valstī, cilvēku raksturo vienesme! Patiešām, visas materiālās dzīvības izcelsme ir viena un tās beigas ir vienādas. Ņemot vērā šo visas dabas parādību dzīves fundamentālo vienotību un saskaņu, kāpēc gan cilvēkam savā pastāvēšanas valstī būtu jākaro vai jāļaujas naidīgumam un destruktīvai cīņai pret savu līdzcilvēku? Cilvēks ir cēlākais no radījumiem. Viņa fiziskajā ķermenī viņam piemīt minerālu valsts īpašības. Tāpat viņš iemieso palielināšanās īpašību jeb augšanas spēku, kas raksturo augu valsti. Turklāt viņa fiziskās eksistences pakāpe ir apveltīta ar dzīvniekam raksturīgām funkcijām un spējām, kurām pāri stāv viņam raksturīgās prāta un garīgās dotības. Ņemot vērā šo brīnišķīgo eksistences valstu vienotību un to iemiesojumu visaugstākajā un cildenākajā radībā, kāpēc gan cilvēkam vajadzētu būt pretiniekiem un konfliktēt ar otru cilvēku? Vai tas ir pareizi un attaisnojami, ka viņš karo, kad dabas parādību valstis, kas atrodas zemāk, raksturo saskaņa un savstarpējā atkarība? Elementi un zemākie organismi ir sinhronizēti lielajā dzīves plānā. Vai cilvēkam, kas ir bezgalīgi augstāks par tiem, ir jābūt antagonistam un šīs pilnības iznīcinātājam? Nedod Dievs tādu nosacījumu!

No elementāru atomu sadraudzības un sajaukšanās rodas 110:7
dzīvība. To harmonijā un sajaukumā ir aizvien jauna eksistence. Tas ir starojums, pabeigtība; tā ir pilnība; tā ir pati dzīve. Tieši tagad fiziskās enerģijas un dabas spēki, kas ir mūsu tiešākajā redzeslokā, ir mierā. Saule ir mierā ar zemi, kuru tā apspīd. Maigie dvesošie vēji ir mierā ar kokiem. Visi elementi ir harmonijā un līdzsvarā. Nelieli traucējumi un nesaskaņas starp tiem var izraisīt vēl vienu Sanfrancisko zemestrīci un ugunsgrēku. Viena fiziska

sadursme, neliela stihiju strīdēšanās, un iznākums ir nevaldāma dabas kataklizma. Tā tas notiek minerālu valstī. Padomājiet par nesaskaņu un konfliktu ietekmi cilvēku valstī, kura ir tik ļoti pārāka par nedzīvās eksistences pasauli. Cik liela ir ar to saistītā katastrofa, it īpaši, ja mēs saprotam, ka cilvēks ir Dieva apveltīts ar prātu un intelektu! Patiesi, prāts ir augstākā Dieva dāvana. Patiesi, intelekts ir Dieva mirdzums. Tas ir acīmredzami un pašsaprotami.

110:8 Jo visas radītās lietas, izņemot cilvēku, ir dabas kalpi jeb gūstekņi; tās nevar ne mazākajā mērā novirzīties no dabas likumiem un kontroles. Kolosālā saule, mūsu planētu sistēmas centrs, ir dabas gūstā un nespēj kaut vismazākajā mērā novirzīties no tās pavēles likumiem. Visas lodes un gaismekļi šajā neierobežotajā Visumā tāpat ir paklausīgi dabas regulējumam. Mūsu planēta Zeme atzīst dabas visuresošo augstāko varu. Minerālu, augu un dzīvnieku valstis reaģē uz dabas gribu un kontroles spēku. Lielajam, apjomīgajam zilonim ar savu milzīgo spēku nav varas nepakļauties dabas noteiktajiem ierobežojumiem; bet cilvēks, salīdzinājumā vājš un niecīgs, būdams apveltīts ar prāta spēku, kas ir pašas dievišķības starojums, var pretoties dabas kontrolei un piemērot dabas likumus savām vajadzībām.

110:9 Saskaņā ar cilvēka radīšanā noteiktajiem fizisko spēku ierobežojumiem viņam ir paredzēts dzīvot uz zemes, taču, izmantojot savas prāta spējas, viņš atceļ šī likuma ierobežojumu un paceļas gaisā kā putns. Viņš iekļūst jūras noslēpumos zemūdenēs un būvē flotes, lai pēc vēlēšanās kuģotu pa okeāna virsmu, pavēlot dabas likumiem pildīt viņa gribu. Visas zinātnes un mākslas, kuras mēs tagad baudām un izmantojam, kādreiz bija noslēpumi, un saskaņā ar dabas diktātu tām vajadzēja palikt apslēptām un neredzamām, taču cilvēka intelekts ir pārkāpis tās apņemošos likumus un atklājis to pamatā esošo īstenību. Cilvēka prāts ir izņēmis šos noslēpumus no neredzamības un ienesis zināmā un redzamā līmenī.

110:10 Tas ir klasificējis un pielāgojis šos likumus cilvēku vajadzībām un lietojumam, kas ir pretrunā ar dabas postulātiem. Piemēram, elektrība kādreiz bija slēpts jeb latents dabisks spēks. Tas būtu

palicis apslēpts, ja cilvēka intelekts to nebūtu atklājis. Cilvēks ir pārkāpis šo apslēptības likumu, izņēmis šo enerģiju no neredzamās Visuma glabātuves un ienesis to redzamībā. Vai tas nav ārkārtējs sasniegums, ka šī mazā būtne – cilvēks – ir ieslodzījis neatvairāmu kosmisko spēku kvēlspuldzē? To darīt ir ārpus pašas dabas redzējuma un spēka. Austrumi var sazināties ar Rietumiem dažu minūšu laikā. Tas ir brīnums, kas pārsniedz dabas kontroli. Cilvēks paņem cilvēka balsi un saglabā to fonogrāfā. Saskaņā ar skaņas likumu un tās dabu, balsij dabiski jābūt brīvai un pārejošai, bet cilvēks aiztur tās vibrācijas un ieliek to kastē, neievērojot dabas likumus. Visi cilvēku atklājumi kādreiz bija noslēpumi un mistērijas, kas tika aizzīmogoti un glabāti materiālā Visuma klēpī, līdz cilvēka prāts, kas ir dižākais no dievišķajiem mirdzumiem, iekļuva tajos un lika tiem pakļauties savai gribai un mērķim. Cilvēks šajā aspektā ir pārkāpis dabas likumus un nemitīgi izņem no dabas laboratorijas jaunas un brīnišķīgas lietas. Neraugoties uz šo augstāko Dieva velti, kas ir diženākais spēks radīšanas pasaulē, cilvēks turpina karot un cīnīties, nogalinot savu līdzcilvēku ar savvaļas dzīvnieka niknumu. Vai tas tā ir saskaņā ar viņa augsto stāvokli? Nebūt nē – tas ir pat pretrunā ar dievišķo mērķi, kurš izpaužas viņa radīšanā un dotībās.

Ja dzīvnieki ir nikni un mežonīgi, tad tas ir tikai instruments viņu iztikas ieguvei un pašsaglabāšanai. Viņiem ir liegta tāda intelekta pakāpe, kas spēj spriest un atšķirt pareizo un ļauno, taisnīgumu un netaisnību; viņi ir attaisnoti savā rīcībā un nav atbildīgi. Ja cilvēks ir mežonīgs un cietsirdīgs pret saviem līdzcilvēkiem, tas nav nepieciešams iztikai vai drošībai. Viņa motīvs ir savtīga priekšroka un tīšs nodarījums. Nav ne piedienīgi, ne pieklājīgi, ka tik cildens radījums, kas apveltīts ar intelektu un cēlām domām, spējīgs uz brīnišķīgiem sasniegumiem un atklājumiem zinātnē un mākslā, ar aizvien augstākas uztveres un dievišķu dzīves mērķu sasniegšanas potenciālu, alktu savu līdzcilvēku asinis kaujas laukā. Cilvēks ir Dieva templis. Viņš nav cilvēku templis. Ja jūs nopostīsiet māju, tās īpašnieks būs noskumis un dusmīgs. Cik daudz lielāks ir nodarījums, kad 110:11

cilvēks iznīcina Dieva iecerētu un uzceltu ēku! Neapšaubāmi, viņš ir pelnījis Dieva spriedumu un dusmas.

110:12 Dievs cilvēku ir radījis cildenu un cēlu, padarījis viņu par dominējošo faktoru radībā. Viņš ir iedalījis cilvēkam visaugstākās veltes, piešķīris viņam prātu, uztveri, atmiņu, abstrakciju un jutekļu spēkus. Šīs Dieva dāvanas cilvēkam bija paredzētas, lai tās padarītu viņu par dievišķo tikumu izpausmi, starojošu gaismu radības pasaulē, dzīvības avotu un apveltītu viņu ar veidotspēju bezgalīgajos eksistences laukos. Vai tagad iznīcināsim šo diženo celtni un tās pamatus, gāzīsim šo Dieva templi, sociālo vai politisko iekārtu? Ja jau mēs neesam dabas gūstekņi, ja jau mums ir spēja kontrolēt sevi, vai gan mēs kļūsim par dabas gūstekņiem un rīkosimies saskaņā ar tās prasībām?

110:13 Dabā pastāv stiprākā izdzīvošanas likums. Pat ja cilvēks nav izglītots, tad saskaņā ar dabiskajiem iestādījumiem šis dabiskais likums prasīs no cilvēka pārākumu. Skolu, koledžu un universitāšu mērķis un nolūks ir izglītot cilvēku un tādējādi glābt un atpestīt viņu no dabas prasībām un trūkumiem, kā arī modināt viņā spēju kontrolēt un pielietot dabas veltes. Ja mēs šo zemes gabalu novestu līdz dabiskajam stāvoklim, ļautu tam atgriezties sākotnējā stāvoklī, tas kļūtu par ērkšķu un nederīgu nezāļu lauku, bet kultivējot tas kļūs par auglīgu augsni, kas nes ražu. Ja kalnu nogāzes nebūtu apstrādātas, tās būtu džungļi un meži bez auglīgiem kokiem. Dārzi nes augļus un ziedus proporcionāli dārznieka rūpēm un augsnes apstrādei. Tāpēc nav paredzēts, ka cilvēce būtu jāatstāj tās dabiskajā stāvoklī. Tai ir vajadzīga izglītība, kas tai ir dievišķi paredzēta. Svētās, debesu Dieva Izpausmes ir bijuši Skolotāji. Tie ir dievišķie dārznieki, kas cilvēka dabas džungļus pārvērš auglīgos augļu dārzos un liek ērkšķainajām vietām uzziedēt kā rozei. Tātad ir skaidrs, ka cilvēka iecerētā un īpašā funkcija ir glābt un izpirkt sevi no iedzimtajiem dabas trūkumiem un iegūt lietošanā dievišķības ideālo tikumu līmeni. Vai viņam jāupurē šie ideālie tikumi un jāiznīcina šīs izaugsmes iespējas? Dievs viņu ir apveltījis ar spēku, ar kuru viņš var pat pārvarēt dabas likumus un parādības, izraut dabas

zobenu no tās rokas un izmantot to pret pašu dabu. Vai gan viņam jāpaliek tās gūstā, pat ja tas neatbilst dabiskajam likumam, kas nosaka stiprāko izdzīvošanu? Proti, vai viņš turpinās dzīvot dzīvnieku valsts līmenī, neatšķirot no sevis dabiskos impulsus un mežonīgos instinktus? Cilvēkam nav ne zemāka stāvokļa, nedz lielāka pazemojuma par šo dabisko dzīvnieciskuma stāvokli. Kaujas lauks ir cilvēka degradācijas virsotne, Dieva dusmu cēlonis, cilvēka dievišķā pamata iznīcināšana.

Slava Dievam! Es atrodos saietā, kura locekļi ir mieru mīloši un starptautiskās vienotības atbalstītāji. Visu klātesošo domas ir vērstas uz cilvēces vienesmi, un katra ambīcijas ir kalpot cilvēku pacēluma un stāvokļa uzlabošanas labā. Es lūdzu Dievu, lai Viņš jums sniegtu apliecinājumu un palīdzētu, lai katrs no jums kļūtu par goda profesoriem zinātņu pasaulē, par uzticamiem karognesējiem mieram un vienībai starp cilvēku sirdīm. 110:14

Pirms piecdesmit gadiem Bahá'u'lláh pasludināja miera nepieciešamību starp tautām un samierināšanās īstenību starp pasaules reliģijām. Viņš paziņoja, ka visas reliģijas pamats ir viens, ka reliģijas būtība ir cilvēku sadraudzība un pastāvošās atšķirības ticībās ir saistītas ar dogmatisku interpretāciju un aklu atdarināšanu, kas ir pretrunā ar Dieva praviešu iedibinātajiem pamatiem. Viņš pasludināja, ka, izpētot reliģijas mācības pamatā esošo īstenību, visas reliģijas tiks apvienotas un tiks īstenots Dieva mērķis, kas ir mīlestība un cilvēku siržu saplūšana. Saskaņā ar Viņa mācībām, ja reliģiskā pārliecība izrādās cēlonis nesaskaņām un domstarpībām, būtu vēlama tās atmešana; jo reliģija bija paredzēta kā dievišķs līdzeklis un panaceja pret cilvēces slimībām, dziedinošs balzams cilvēces brūcēm. Ja tās nepareizā izpratne un apgānīšana ir izraisījusi karu un asinsizliešanu, nevis zāles un ārstēšanu, pasaule būtu labāka nereliģiozos apstākļos. 110:15

Bahá'u'lláh īpaši uzsvēra starptautisko mieru. Viņš paziņoja, ka visa cilvēce ir viena Ādama pēcnācēji un vienas lielas visaptverošas ģimenes locekļi. Ja dažādas rases un atšķirīgie cilvēces tipi būtu cēlušies no dažāda pirmtēva – citiem vārdiem sakot, ja mūsu cilvēku tēviem būtu divi vai vairāki Ādami –, 110:16

mūsdienu cilvēcē varētu būt pamatots pamats domstarpībām un atšķirībām; bet, tā kā mēs piederam viena tēva pēcnācējiem un vienai ģimenei, visiem nosaukumiem, kas cenšas nodalīt un nošķirt cilvēci, piemēram, itāļu, vācu, franču, krievu un tā tālāk, nav nozīmes un sankcijas. Mēs visi esam cilvēki, visi – Dieva kalpi, un visi nākam no Ādama kunga ģimenes. Kāpēc tad pastāv visas šīs maldīgās nacionālās un rasu atšķirības? Šīs robežlīnijas un mākslīgos šķēršļus ir radījuši despoti un iekarotāji, kuri centās iegūt valdīšanu pār cilvēci, tādējādi radot patriotiskas jūtas un rosinot savtīgu uzticību tikai vietējiem valdības standartiem. Parasti viņi paši baudīja greznību pilīs, ko apņem viegluma un pārticības apstākļi, savukārt karavīru, civiliedzīvotāju un zemes apstrādātāju armijas cīnījās un gāja bojā pēc viņu pavēles kaujas laukā, izliedami savas nevainīgās asinis par tādiem maldiem kā: „mēs esam vācieši", „mūsu ienaidnieki ir francūži" utt., kaut arī patiesībā visi ir cilvēce, visi pieder vienai pirmtēva Ādama ģimenei un pēcnācējiem. Šis aizspriedums jeb ierobežotais patriotisms ir izplatīts visā pasaulē, savukārt cilvēks ir akls pret patriotismu plašākā nozīmē, kas ietver visas rases un dzimtenes. No jebkāda reālistiska skatupunkta starp visām tautām ir jābūt un jāpastāv mieram.

110:17 Dievs radīja vienu zemi un vienu cilvēci, kam to apdzīvot. Cilvēkam nav cita mājokļa, bet cilvēks pats ir nācis klajā un pasludinājis iedomātas robežlīnijas un teritoriālos ierobežojumus, nosaucot tos par Vāciju, Franciju, Krieviju utt. Un tiek izlietas dārgu asiņu straumes, lai aizstāvētu šīs mūsu vienotās cilvēku mājokļa iedomātās sadaļas, iedomātā un ierobežotā patriotisma maldos.

110:18 Galu galā prasība un īpašumtiesības uz teritoriju vai dzimteni ir tikai prasība un pieķeršanās zemes putekļiem. Mēs dzīvojam uz šīs zemes dažas dienas un tad atdusamies zem tās mūžīgi. Tātad tā ir mūsu kapsēta mūžīgi. Vai cilvēkam jācīnās par kapu, kas viņu aprij, par savu mūžīgo kapu? Kāda neziņa var būt lielāka par šo? Cīnīties par savu kapu, nogalināt citu viņa kapa dēļ! Kāda nevērība! Kas par maldiem!

Es ceru, ka jūs, kas esat šīs universitātes studenti, nekad 110:19
netiksiet izsaukti cīnīties par zemes putekļiem, kas ir visas cilvēces kapa bedre un kaps, bet ka savas dzīves dienās jūs varēsiet baudīt vispilnīgāko biedrošanos cits ar citu, gluži kā viena ģimene – kā brāļi, māsas, tēvi, mātes –, biedrodamies mierā un patiesā sadraudzībā.

– 111 –

1912. gada 10. oktobrī

Atvērtais forums

Adrese: *San Francisco, California*

Bidžū Straunas piezīmes

KAUT arī šajā vakarā es jutos nespēcīgs, tomēr, pateicoties mīlestībai, ko es jūtu pret jums, esmu apmeklējis šo tikšanos. Jo esmu dzirdējis, ka šis ir Atvērtais forums, kas pēta patiesību; ka jūs esat brīvi no akliem atdarinājumiem, vēloties izprast lietu būtību, un ka jūsu centieni ir cēli. Tāpēc es uzskatīju par lietderīgu runāt par filozofijas tēmu, kas ir vienlīdz interesanta Austrumiem un Rietumiem, ļaujot mums apsvērt līdzības un atšķirības starp Austrumu un Rietumu filozofiskajām mācībām.

Rietumu filozofu vērtējumā sprieduma kritērijs ir jutekļu 111:2
uztvere. Viņi uzskata, ka tas, kas ir taustāms vai uztverams ar maņām, ir īstenība – ka par tās esamību nav šaubu. Piemēram, mēs pierādām šīs gaismas esamību ar redzi; mēs vizualizējam šo telpu; mēs redzam sauli, zaļos laukus; mēs izmantojam savu redzi, lai tos novērotu. Šo filozofu viedoklis ir tāds, ka šāda uztvere ir īstenība, ka sajūtas ir augstākais uztveres un sprieduma standarts, kurā nevar būt ne šaubu, ne nenoteiktības. Pēc Austrumu, it īpaši Grieķijas un Persijas, filozofu domām, sprieduma etalons ir intelekts. Viņi uzskata, ka jutekļu kritērijs ir nepilnīgs, un viņu pierādījums ir tāds, ka jutekļi bieži ir maldināti un kļūdās. Tas, kas var kļūdīties, nevar būt nekļūdīgs un nevar būt patiess sprieduma etalons.

111:3 Starp maņām visspēcīgākā un uzticamākā ir redze. Šī maņa uzskata mirāžu par ūdenstilpi un var apliecināt tās raksturu, kamēr mirāža neeksistē. Redzēšana jeb redzes sajūta spogulī atspoguļotos attēlus uztver kā patiesību, kamēr saprāts paziņo, ka tie neeksistē. Acs redz Sauli un planētas, kas riņķo ap Zemi, turpretī patiesībā Saule ir centrā, un Zeme griežas ap savu asi un riņķo ap Sauli. Redze saskata Zemi kā plakni, bet saprāta spēja atklāj, ka tā ir sfēriska. Debesu ķermeņus bezgalīgajā telpā acs uztver kā mazus un nenozīmīgus, turpretim saprāts tos pasludina par kolosālām saulēm. Redze uztver virpuļojošu uguns dzirksti kā gaismas apli, un par to nav šaubu, kamēr īstenībā tāda apļa nav. Vīrs, kas brauc ar kuģi, redz krastus abās pusēs tā, it kā tie kustētos, bet kustas kuģis. Īsumā, ir daudzi gadījumi un pierādījumi, kas atspēko apgalvojumu, ka taustāmība un jutekļu iespaidi ir pārliecinoši fakti, jo sajūtas ir maldinošas un bieži vien kļūdās. Kā tad mēs varam pamatoti paziņot, ka tās pierāda īstenību, ja pats standarts jeb kritērijs ir nepilnīgs?

111:4 Austrumu filozofi par nevainojamu kritēriju uzskata saprātu jeb intelektu, un saskaņā ar šo standartu var pierādīt visu lietu īstenību; jo viņi saka, ka saprāta un intelekta standarts ir izcils un viss, ko var pierādīt ar saprāta palīdzību, ir īsts. Tāpēc šie filozofi uzskata, ka visi filozofiskie secinājumi ir pareizi, ja tie tiek izsvērti saskaņā ar saprāta standartu, un viņi apgalvo, ka jutekļus var lietot kā saprāta palīgus un instrumentus un ka, kaut arī īstenības izpēti var veikt ar jutekļiem, zināšanu un spriedumu standarts ir pats saprāts. Tā Austrumu un Rietumu filozofu domas atšķiras un viņiem ir domstarpības. Rietumu materiālistiskie filozofi paziņo, ka cilvēks pieder dzīvnieku valstij, turpretī senie filozofi, piemēram, Platons, Aristotelis un persieši, eksistences pasauli jeb dzīvības parādības iedala divās vispārīgās kategorijās jeb valstīs: viena ir dzīvnieku valsts jeb dabas pasaule, otra – cilvēku valsts jeb saprāta pasaule.

111:5 Cilvēka saprāts atšķir viņu no dzīvniekiem. Cilvēka uztvere ir divu veidu: taustāma jeb sajūtu un saprātīga, turpretim dzīvnieku uztvere aprobežojas ar jutekļiem – taustāmo vien. Taustāmās uztveres var pielīdzināt šai svecei, saprātīgās – gaismai.

Matemātisko problēmu aprēķini un zemes sfēriskās formas noteikšana notiek ar saprātīgu priekšstatu palīdzību. Smaguma centrs ir saprāta hipotēze. Pats saprāts nav taustāms, sajūtām uztverams. Saprāts ir intelektuāla patiesība jeb īstenība. Visas īpašības ir ideāla īstenība, nevis taustāma īstenība. Piemēram, mēs sakām, ka šis cilvēks ir zinātnieks. Zināšanas ir ideāls sasniegums, kas nav uztverams ar maņām. Kad tu redzi šo zinātnieku, tava acs neredz viņa zināšanas, tava auss nedzird viņa zinātni, nedz arī tu to jūti pēc garšas. Tā nav taustāma patiesība. Zinātne pati par sevi ir ideāla patiesība. Tāpēc ir skaidrs, ka cilvēka uztvere ir divējāda: saprāta un taustes jeb uztvere ar maņām.

111:6 Kas attiecas uz dzīvnieku: tas ir apveltīts tikai ar jutekļu uztveri. Tam trūkst saprātīgas uztveres. Tas nevar aptvert ideālo īstenību. Dzīvnieks nevar iedomāties Zemi kā sfēru. Dzīvnieka, kas atrodas Eiropā, intelekts nekad nevarētu plānot Amerikas kontinenta atklāšanu. Dzīvnieku valsts nav spējīga atklāt slēptos dabas noslēpumus, piemēram, elektrību, un izcelt tos no neredzamās pasaules redzamajā. Ir skaidrs, ka atklājumi un izgudrojumi pārsniedz dzīvnieku intelektu. Dzīvnieks nevar iekļūt ģenēzes un radīšanas noslēpumos. Tā prāts nav spējīgs uztvert ētera patiesību. Tas nevar zināt magnētisma noslēpumus, jo tam nav abstrakta saprāta un intelekta veltes. Proti, dzīvnieks kā radība ir jutekļu gūstā. Ārpus sajūtu taustāmības un iespaidiem tas nevar pieņemt neko. Tas noliedz visu. Tas nav spējīgs ideāli uztvert un tāpēc ir jutekļu gūstā.

111:7 Tikums jeb pilnība pieder cilvēkam, kuram piemīt gan jutekļu spējas, gan ideāla uztvere. Piemēram, astronomiskie atklājumi ir cilvēka sasniegumi. Viņš nav ieguvis šīs zināšanas caur savām maņām. Lielākā daļa no tā ir sasniegta ar intelektu – ar ideālām maņām. Cilvēka izgudrojumi ir parādījušies, izmantojot viņa saprātīgās spējas. Visi viņa zinātniskie sasniegumi ir gūti caur saprāta spēju. Īsumā, cilvēkā izpaužas intelekta jeb saprāta liecības. Ar tām viņš atšķiras no dzīvnieka. Tāpēc dzīvnieku valsts ir atšķirīga un zemāka par cilvēku valsti. Neskatoties uz to, Rietumu filozofiem ir daži siloģismi jeb demonstrācijas, ar kurām viņi cenšas pierādīt, ka cilvēka izcelsme ir dzīvnieku

valstī; ka, kaut arī viņš tagad ir mugurkaulnieks, viņš sākotnēji dzīvoja jūrā; no turienes viņš tika pārvietots uz zemi un kļuva par mugurkaulnieku; ka pamazām viņa anatomiskajā attīstībā parādījās viņa pēdas un rokas; tad viņš sāka staigāt četrrāpus, pēc tam sasniedzot cilvēka augumu, staigājot stāvus. Viņi atklāj, ka viņa anatomija ir piedzīvojusi secīgas izmaiņas, beidzot pieņemot cilvēka formu, un ka šīs starpformas jeb izmaiņas ir kā saistītas saites. Tomēr starp cilvēku un pērtiķi trūkst vienas saites, un līdz šim zinātniekiem to nav izdevies atklāt. Tāpēc lielākais šīs Rietumu cilvēka evolūcijas teorijas pierādījums ir anatomisks, argumentējot, ka cilvēkā ir atrodamas noteiktas orgānu paliekas, kas raksturīgas pērtiķiem un zemākajiem dzīvniekiem, un izdarot secinājumu, ka kaut kad savā augšupejošajā virzībā cilvēkam ir bijuši šie orgāni, kas vairs nefunkcionē, bet tagad parādās vien kā rudimenti un paliekas.

111:8 Piemēram, čūskai ir noteikts piedēklis, kas norāda, ka tai kādreiz bija garas ekstremitātes, bet, kad šī būtne sāka atrasties zemes bedrēs, šīs vairs nevajadzīgās ekstremitātes atrofējās un saruka, atstājot tikai paliekas jeb piedēkli, kas liecina par laiku, kad tās bija garas un izmantojamas. Tāpat tiek apgalvots, ka cilvēkam bija zināms piedēklis, kas liecina, ka bija laiks, kad viņa anatomiskā struktūra atšķīrās no pašreizējā organisma un ka šajā struktūrā ir notikusi atbilstoša transformācija jeb izmaiņas. Tiek uzskatīts, ka astes kauls jeb cilvēka mugurkaula gals ir astes palieka, kura cilvēkam agrāk bijusi, bet kura pakāpeniski pazudusi, kad viņš staigāja stāvus un tā vairs nebija noderīga. Šie apgalvojumi un demonstrācijas pauž Rietumu filozofijas būtību jautājumā par cilvēka evolūciju.

111:9 Austrumu filozofi, atbildot Rietumu pasaules filozofiem, saka: pieņemsim, ka cilvēka anatomija sākotnēji atšķīrās no tās pašreizējās formas, ka tā pakāpeniski tika pārveidota no viena posma uz otru, līdz tā sasniedza savu pašreizējo veidolu, ka reiz tas bija līdzīgs zivij, vēlāk bezmugurkaulniekam un visbeidzot cilvēkam. Šī anatomiskā evolūcija jeb progresēšana nemaina un neietekmē apgalvojumu, ka cilvēku attīstība vienmēr bija pēc cilvēka tipa un bioloģiskās progresijas. Cilvēka embrijs,

pārbaudot ar mikroskopu, sākotnēji ir tikai dīglis, kas atgādina tārpu. Attīstoties, tas pakāpeniski parāda noteiktus dalījumus; parādās roku un kāju aizmetņi, tas ir, ir izšķirama augšējā un apakšējā daļa. Pēc tam tas piedzīvo noteiktas izteiktas izmaiņas, līdz sasniedz savu īsto cilvēka veidolu un piedzimst šajā pasaulē. Bet visos posmos, pat tad, kad embrijs atgādināja tārpu, tas pēc potenciāla un rakstura bija cilvēks, nevis dzīvnieks. Cilvēka embrija formas savās secīgajās pārmaiņās nepierāda, ka tas ir dzīvnieks pēc būtības. Visā šajā progresā ir notikusi tipiskuma nodošana, sugas jeb veidola saglabāšana. To apzinoties, mēs varam atzīt faktu, ka kādreiz cilvēks bija jūras iemītnieks, citā laikā bezmugurkaulnieks, tad mugurkaulnieks un visbeidzot cilvēks, kas stāvēja stāvus. Kaut arī mēs atzīstam šīs izmaiņas, mēs nevaram teikt, ka cilvēks ir dzīvnieks. Katrā no šiem posmiem ir pazīmes un pierādījumi viņa cilvēka eksistencei un galamērķim. Pierādījums tam ir fakts, ka embrija stadijā cilvēks joprojām atgādina tārpu. Šis embrijs joprojām virzās no viena stāvokļa uz otru, pieņemot dažādas formas, līdz parādās tas, kas tajā bija potenciāli ielikts, proti, cilvēka veidols. Tāpēc protoplazmā cilvēks ir cilvēks. To paredz sugu saglabāšanas princips.

Darvina teorijas pazaudētais savienojums pats par sevi ir pierādījums tam, ka cilvēks nav dzīvnieks. Kā ir iespējams, ka visas saites ir un šīs svarīgās saites nav? Tās iztrūkums liecina, ka cilvēks nekad nav bijis dzīvnieks. Tā nekad netiks atrasta. 111:10

Teiktā jēga ir šāda: cilvēce atšķiras no dzīvnieku valsts. Tā ir Austrumu filozofu mācība. Viņiem tam ir pierādījums. Pierādījums ir, ka dzīvnieki ir dabas gūstekņi. Visa zemāko valstu eksistence un parādības ir dabas gūstekņi; varenā Saule, neskaitāmās zvaigznes, augu un minerālu valstis – neviens no tiem nevar ne par matu novirzīties no dabas likumu ierobežojumiem. Tos it kā sagūsta dabas rokas. Bet cilvēks pārkāpj dabas likumus un padara tos pakļautus savām vajadzībām. Piemēram, cilvēks ir dzīva zemes būtne, un tas viņam ir kopīgs ar dzīvniekiem. Dabas prasība ir, lai tā būtu aprobežota ar zemi; bet viņš, pārkāpjot dabas likumus, paceļas atmosfērā augstu virs tās. Izmantojot savu intelektu, viņš pārvar dabas likumus un nirst 111:11

dziļi jūrās zemūdenēs vai burā tām pāri ar kuģiem. Viņš aiztur tādu varenu dabas spēku kā elektrība un iesloga to kvēlspuldzē. Saskaņā ar dabas likumiem viņam jāspēj sazināties, teiksim, tūkstoš pēdu attālumā; bet, pateicoties saviem izgudrojumiem un atklājumiem, viņš acumirklī sazinās ar Austrumiem un Rietumiem. Tā ir dabas likumu pārkāpšana. Cilvēks sagūsta cilvēka balsi un atskaņo to fonogrāfā. Viņa balsij vajadzētu būt dzirdamai tikai dažu simtu pēdu attālumā, bet viņš izgudro instrumentu, kas to pārraida tūkstoš jūdžu attālumā. Īsāk sakot, visas mūsdienu mākslas un zinātnes, izgudrojumi un atklājumi, ko radījis cilvēks, kādreiz bija noslēpumi, kuriem daba bija lēmusi, ka tiem jāpaliek apslēptiem un snaudošiem, bet cilvēks tos ir izņēmis no neredzamības un ienesis tos redzamajā pasaulē. Tas ir pretrunā ar dabas likumiem. Elektrībai vajadzētu būt slēptam noslēpumam, bet cilvēks to atklāj un padara par savu kalpu. Viņš izrauj zobenu no dabas rokas un izmanto to pret pašu dabu, pierādot, ka viņā ir spēks, kas stāv pāri dabai, jo viņš spēj pārkāpt un pakļaut dabas likumus. Ja šis spēks nebūtu pārdabisks un ārkārtējs, cilvēka sasniegumi nebūtu iespējami.

111:12 Turklāt ir skaidrs, ka dabas pasaulē nav apzinātu zināšanu. Daba ir nezinoša, bet cilvēkam ir apziņa. Dabai trūkst atmiņas; cilvēkam ir atmiņa. Daba ir bez uztveres un gribas; cilvēkam pieder abi. Ir skaidrs, ka cilvēkam ir raksturīgi tikumi, kas nav sastopami dabas pasaulē. Tas ir pierādāms no jebkura skatupunkta.

111:13 Ja tiek apgalvots, ka cilvēka intelektuālā īstenība pieder pie dabas pasaules – ka tā ir daļa no veseluma –, mēs jautāsim, vai daļai ir iespējams ietvert īpašības, kuri veselumam nepiemīt? Piemēram, vai ir iespējams, ka pilienam būtu īpašības, kuri iztrūkst jūras kopējā apjomā? Vai ir iespējams, ka lapa ir piesātināta ar īpašībām, kuru trūkst visam kokam? Vai ir iespējams, ka cilvēka neparastā saprāta spēja ir dzīvnieciska pēc rakstura un īpašībām? No otras puses, ir acīmredzami un patiesi, kaut arī visādā ziņā pārsteidzoši, ka cilvēkā ir šis pārdabiskais spēks jeb spēja, kas atklāj lietu īstenību un kam piemīt idealizācijas jeb

saprāta spēks. Tas spēj atklāt zinātniskus likumus, un zinātne, kuru mēs pazīstam, nav taustāma īstenība. Zinātne cilvēka prātā pastāv kā ideāla īstenība. Pats prāts, pats saprāts ir ideāla īstenība un nav taustāms.

Neskatoties uz to, daži gudrie vīri paziņo: mēs esam sasnieguši augstāko zināšanu pakāpi; esam iekļuvuši dabas laboratorijā, studējot zinātnes un mākslas; mēs esam sasnieguši augstāko zināšanu stāvokli cilvēku pasaulē; mēs esam izpētījuši faktus tādus, kādi tie ir, un nonākuši pie secinājuma, ka nekas nav pamatoti pieņemams, izņemot taustāmo, kas vienīgais ir ticamības vērta īstenība; viss, kas nav taustāms, ir iztēle un muļķības. 111:14

Patiešām dīvaini, ka pēc divdesmit gadu mācīšanās koledžās un universitātēs cilvēks sasniedz tādu stāvokli, kurā viņš noliedz ideālā esamību vai to, kas nav uztverams ar maņām. Vai esat kādreiz aizdomājušies, ka dzīvnieks jau ir beidzis šādu universitāti? Vai esat kādreiz sapratuši, ka govs jau ir šīs universitātes goda profesors? Jo govs bez smaga darba un mācībām jau ir augstākās pakāpes filozofs dabas skolā. Govs noliedz visu, kas nav taustāms, sakot: „Es redzu! Es ēdu! Tāpēc es ticu tikai tam, kas ir taustāms!“ 111:15

Tad kāpēc gan mums būtu jāiet uz augstskolām? Iesim pie govs! 111:16

– 112 –

1912. gada 12. oktobrī

Immānū-Ēla sinagoga

Adrese: *Temple Emmanu-El, 450 Sutter Street, San Francisco, California*

Bidžū Straunas piezīmes

VISDIŽĀKĀ Dieva dāvana cilvēces pasaulē ir reliģija, jo dievišķās reliģijas mācības noteikti stāv pāri visiem citiem cilvēka pamācības un attīstības avotiem. Reliģija piešķir cilvēkam mūžīgo dzīvību un vada viņa pēdas morāles pasaulē.

Tā paver durvis uz nebeidzamu laimi un dāvā nebeidzamu godu cilvēku valstij. Tā bija visas civilizācijas un progresa pamatā cilvēces vēsturē.

112:2 Tāpēc mēs izskatīsim reliģiju, bez aizspriedumiem meklējot, lai noskaidrotu, vai tā ir apgaismes avots, attīstības cēlonis un visas cilvēces attīstības rosinošais impulss. Mēs pētīsim patstāvīgi, brīvi no dogmatisku uzskatu ierobežojumiem, akliem senču formu atdarinājumiem un vienkārša cilvēka viedokļa ietekmes; jo, ievadot šo jautājumu, mēs atradīsim dažus, kas paziņo, ka reliģija ir pasaules pacēluma un uzlabošanas cēlonis, savukārt citi tikpat pārliecināti apgalvo, ka tā ir cilvēcei kaitīga un ir degradācijas avots. Mums šie jautājumi ir rūpīgi un objektīvi jāapsver, lai mūsu prātā par tiem nepaliktu šaubas vai nenoteiktība.

112:3 Kā noteikt, vai reliģija bija cilvēces attīstības vai regresa cēlonis?

112:4 Vispirms mēs apsvērsim reliģiju dibinātājus – praviešus –, lai pārskatītu stāstu par Viņu dzīvi, salīdzinātu apstākļus pirms Viņu parādīšanās ar apstākļiem pēc Viņu aiziešanas, sekojot vēsturiskiem pierakstiem un neapgāžamiem faktiem tā vietā, lai paļautos uz tradicionāliem apgalvojumiem, kuri pieļautu vienlīdz pieņemšanu un noliegšanu.

112:5 Starp dižajiem praviešiem bija Ābrahāms, kurš, būdams elku nīdējs un Dieva vienesmes priekštecis, tika izraidīts no savas dzimtenes. Viņš nodibināja ģimeni, pār kuru nāca Dieva svētība, un šī reliģiskā pamata un aicinājuma dēļ Ābrahāma nams attīstījās un virzījās uz priekšu. Ar dievišķo svētību no Viņa cilts ir nākuši ievērības cienīgi un spoži pravieši. No turienes izcēlās Īzāks, Išmaēls, Jēkabs, Jāzeps, Mozus, Ārons, Dāvids un Salamans. Svēto Zemi iekaroja Dieva derība Ābrahāma spēkā, un uzausa Zālamana gudrības un augstās varas godība. Tas viss bija saistīts ar Dieva reliģiju, kuru šī svētīgā cilts iedibināja un atbalstīja. Ir skaidrs, ka visā Ābrahāma un viņa pēcnācēju vēsturē tas bija viņu goda, izaugsmes un civilizācijas avots. Pat šodien Viņa saimes un cilts pēcnācēji ir sastopami visā pasaulē.

Šim reliģiskajam impulsam un stimulam ir vēl viens, 112:6
nozīmīgāks aspekts. Israēla bērni bija verdzībā un nebrīvē Ēģiptē četrsimt gadus. Ēģiptiešu tirāniskās varas un apspiestības nomocīti, viņi bija ārkārtīgi pagrimuši un verdziski. Kad viņi bija nonākuši nožēlojamā nabadzībā, dziļā pazemojumā, tumsonībā un verdziskā padevībā, pēkšņi viņu vidū parādījās Viņa Svētība Mozus. Kaut arī Viņš bija tikai gans, ar ticības spēku Viņā izpaudās tāds cēlums, diženums un lietpratība, ka Viņa ietekme ir jūtama vēl šodien. Viņa pravieša misija tika atzīta visā valstī, un Viņa Vārda likums kļuva par pamatu daudzu tautu likumiem. Šī unikālā personība, vienatnē un viena pati, ar reliģisko sagatavošanu un disciplīnu izglāba Israēla bērnus no verdzības. Viņš aizveda viņus uz Svēto Zemi un nodibināja tur diženu civilizāciju, kas ir kļuvusi pastāvīga un atpazīstama un kurā šie cilvēki sasniedza augstāko goda un slavas pakāpi. Viņš tos atbrīvoja no verdzības un gūsta. Viņš iedvesa viņos progresivitāti un spējas. Viņi izrādījās civilizēti cilvēki ar tieksmi uz izglītību un mācību sasniegumiem. Viņu filozofija kļuva slavena; viņu nozares tika daudzinātas visās valstīs. Visās attīstības jomās, kas raksturo progresīvus cilvēkus, viņi sasniedza izcilību. Zālamana valdīšanas krāšņumā viņu zinātnes un māksla attīstījās tik tālu, ka pat grieķu filozofi devās uz Jeruzalemi, lai sēdētu pie ebreju gudro kājām un apgūtu Israēlas likumu pamatu. Saskaņā ar Austrumu vēstures hronikām tas ir pierādīts fakts. Pat Sokrāts apmeklēja ebreju gudros Svētajā Zemē, sadarbojoties ar viņiem un pārrunājot viņu reliģiskās pārliecības principus un pamatus. Pēc atgriešanās Grieķijā viņš formulēja savu filozofisko mācību par dievišķo vienotību un izkopa savu ticību gara nemirstībai, kas stāv pāri ķermeņa sadalīšanās procesam. Bez šaubām, Sokrāts pārņēma šīs patiesības no jūdu gudrajiem, ar kuriem viņš sazinājās. Hipokrāts un citi grieķu filozofi arī apmeklēja Palestīnu un apguva gudrības no ebreju praviešiem, pētot ētikas un morāles pamatus, atgriežoties savā valstī un sniedzot pienesumu, kas ir padarījis Grieķiju slavenu.

Kad reliģiska kustība padara vāju nāciju stipru, pārvērš no 112:7
nenoteiktām ciltīm sastāvošu tautu par varenu un spēcīgu

civilizāciju, izglābj tos no gūsta un paaugstina tos līdz neatkarībai, pārvērš viņu nezināšanu zināšanās un apveltī tos ar impulsu virzībai visās attīstības pakāpēs (tā nav teorija, bet gan vēsturiski fakti), kļūst skaidrs, ka savā būtībā reliģija ir cēlonis cilvēka goda un cildenuma sasniegšanai.

112:8 Bet, kad mēs runājam par reliģiju, mēs domājam neatņemamu reliģijas pamatu jeb īstenību, nevis dogmas un aklas atdarināšanas, kas to pakāpeniski ielenkušas un kas ir nācijas pagrimuma un iznīcības cēlonis. Tie ir neizbēgami postoši un apdraud un traucē nācijas dzīvībai – gluži kā tas ir ierakstīts Torā un apstiprināts vēsturē, ka tad, kad ebrejus ielenca tukšas formas un atdarināšana, atklājās Dieva dusmas. Kad viņi atteicās no Dieva likuma pamatiem, Nebukadnēcars ieradās un iekaroja Svēto Zemi. Viņš nogalināja un sagūstīja Israēla tautu, izpostīja zemi un apdzīvotās pilsētas un nodedzināja ciematus. Septiņdesmit tūkstoši ebreju tika aizvesti gūstā uz Babilonu. Viņš iznīcināja Jeruzalemi, izpostīja Lielo Templi, apgānīja Visusvētāko un nodedzināja Toru, debesu Rakstu grāmatu. Tāpēc mēs uzzinām, ka uzticība dievišķo reliģiju pamatiem vienmēr ir attīstības un progresa cēlonis, turpretim šīs neatņemamās īstenības atmešana un aptumšošana ar aklu atdarināšanu un dogmatisku uzskatu ievērošanu ir nācijas pagrimuma un degradācijas cēlonis. Pēc babiloniešu iekarošanas ebrejus secīgi pakļāva grieķi un romieši. Romas ģenerāļa Tita vadībā 70. gadā mūsu ērā Svētā Zeme tika izpostīta un izlaupīta, Jeruzaleme tika nolīdzināta līdz pamatiem, un israēlieši tika izkaisīti visā pasaulē. Viņu izkliede bija tik pilnīga, ka viņi ir turpinājuši pastāvēt bez savas valsts un valdības līdz pat mūsdienām.

112:9 No šī ebreju tautas vēstures apskata mēs uzzinām, ka Mozus liktais Dieva reliģijas pamats bija viņu mūžīgā goda un nacionālā prestiža cēlonis, viņu izaugsmes un tautas diženuma stimuls un šīs izcilības avots, kurš vienmēr iemantos cieņu un godbijību to acīs, kas saprot viņu īpatnējo likteni un iznākumu. Pierādījās, ka dogmas un aklas atdarināšanas, kas pakāpeniski aizēnoja Dieva reliģijas īstenību, ir Israēlas postošie spēki, kuri izraisīja šo izredzēto cilvēku izraidīšanu no viņu derības un apsolījuma Svētās Zemes.

Kāda tad ir dievišķo praviešu misija? Viņu misija ir izglītot un attīstīt cilvēces pasauli. Viņi ir īstenie Skolotāji un Izglītotāji, cilvēces universālie Padomdevēji. Ja mēs vēlamies noskaidrot, vai kāda no šīm diženajām Dvēselēm jeb vēstnešiem patiešām bija Dieva pravietis, mums ir jāizpēta ar Viņa dzīvi un vēsturi saistītie fakti, un mūsu izpētes pirmais jautājums būs izglītība, ko Viņš atnesis cilvēcei. Ja Viņš ir bijis Izglītotājs, ja Viņš patiešām ir skolojis tautu jeb nāciju, liekot tai pacelties no zemākajām nezināšanas dzīlēm līdz augstākajai zināšanu pakāpei, tad mēs esam pārliecināti, ka Viņš bija pravietis. Šī ir vienkārša un skaidra procedūras metode, pierādījums, kas ir neapstrīdams. Mums nav jāmeklē citi pierādījumi. Nevajag pieminēt brīnumus, sakot, ka no klints izplūda ūdens, jo tie, kas tos dzird, var tādus brīnumus un apgalvojumus noliegt un noraidīt. Mozus darbi ir pārliecinošs Viņa pravietības pierādījums. Ja cilvēks ir godīgs, objektīvs un vēlas izpētīt īstenību, viņš neapšaubāmi apliecinās, ka Mozus patiešām bija Dieva vīrs un lieliska personība. 112:10

Apsverot šo tēmu, es novēlu jums būt godīgiem un saprātīgiem savā spriedumā, atmetot visus reliģiskos aizspriedumus. Mums nopietni jāmeklē un rūpīgi jāizpēta īstenība, atzīstot, ka Dieva reliģijas mērķis ir cilvēces audzināšana un cilvēces vienotība un sadraudzība. Turklāt mēs noteiksim, ka Dieva reliģiju pamati ir viens pamats. Šis pamats nav daudzējāds, jo tas ir pati īstenība. Īstenība nepieļauj daudzveidību, kaut arī katra no dievišķajām reliģijām ir nodalāma divās daļās. Viena no tām attiecas uz morāles pasauli un cilvēka dabas ētisko audzināšanu. Tā ir vērsta uz cilvēces attīstību kopumā; tā atklāj un ieaudzina zināšanas par Dievu un ļauj atklāt dzīves patiesības. Tā ir ideāla un garīga mācība, dievišķās reliģijas neatņemamā īpašība, un tā nav pakļauta izmaiņām vai transformācijai. Tas ir viens visu Dieva reliģiju pamats. Tāpēc reliģijas savā būtībā ir viena. 112:11

Otrajā klasifikācijā jeb iedalījumā ietilpst sociālie likumi un noteikumi, kas attiecas uz cilvēku rīcību. Tie nav reliģijas neatņemamās garīgās īpašības. Tie var tikt mainīti un pārveidoti atbilstoši laika un vietas vajadzībām un prasībām. Piemēram, Noasa laikā noteiktas prasības noteica, ka visas jūras veltes ir 112:12

atļautas jeb likumīgas. Ābrahāma pravietības laikā zināmas nepieciešamības dēļ tika uzskatīts par pieļaujamu, ka vīrietis apprecas ar savu krustmāti, gluži kā Sāra bija Ābrahāma mātes māsa. Ādama cikla laikā vīrietim bija likumīgi un lietderīgi precēt savu māsu, gluži kā Ādama dēli Ābels, Kains un Sets apprecēja savas māsas. Bet Mozus izpaustajā Pentateiha likumā šīs laulības bija aizliegtas, un to paražas un sankcijas tika atceltas. Citi agrāk spēkā esošie likumi Mozus laikā tika anulēti. Piemēram, Ābrahāma laikā ēst kamieļa gaļu bija likumīgi, bet Jēkaba laikā tas bija aizliegts. Šādas pārmaiņas un grozījumi reliģijas mācībās ir piemērojami parastos dzīves apstākļos, bet tie nav svarīgi vai neatņemami. Mozus dzīvoja Sinaja tuksnesī, kurā noziegumi pieprasīja tūlītēju sodu. Tur nebija nekādu labošanas iestāžu vai cietumsoda. Tāpēc saskaņā ar tā laika un vietas vajadzībām Dieva likums bija „aci pret aci un zobu pret zobu."[63] Mūsdienās nebūtu praktiski piemērot šādu likumu – piemēram, atņemt acu gaismu cilvēkam, kas nejauši padarījis jūs aklu. Torā ir daudz pavēļu par slepkavas sodīšanu. Šos priekšrakstus šodien nebūtu pieļaujams vai iespējams izpildīt. Cilvēciskie apstākļi un prasības ir tādas, ka pat jautājumu par nāvessodu – vienīgo sodu, ko vairums valstu turpināja piemērot par slepkavībām – tagad apspriež gudri vīri un izvērtē tā lietderīgumu. Patiesībā likumi parastajiem dzīves apstākļiem ir spēkā tikai uz laiku. Mozus laika vajadzības attaisnoja rokas nociršanu par zādzību, taču šobrīd šāds sods nav pieļaujams. Laika gaitā mainās apstākļi, un likumi mainās atbilstoši apstākļiem. Mums jāatceras, ka šie mainīgie likumi nav neatņemamie; tiem reliģijā ir pārejošs raksturs. Neatņemamie likumi, ko ieviesušas Dieva Izpausmes, ir garīgi. Tie attiecas uz tikumiem, cilvēka morālo attīstību un ticību Dievam. Tie ir ideāli, un tie neizbēgami ir mūžīgi – tie ir pamatlikumi un nepakļaujas pārmaiņām un grozījumiem. Tāpēc atklātās Dieva reliģijas pamatlikumi ir nemainīgi, negrozāmi gadsimtiem ilgi un nav pakļauti cilvēces mainīgajiem apstākļiem.

112:13 Kristus apstiprināja un pasludināja Mozus bauslības pamatu. Muḥammad un visi pravieši ir piebalsojuši tam pašam īstenības pamatam. Tāpēc dievišķo vēstnešu mērķi un sasniegumi ir

bijuši vieni un tie paši. Viņi bija sabiedrības virzības avots un cēlonis cilvēces godam un dievišķajai civilizācijai, kuras pamats ir tas pats katrā virsvaldībā. Tātad ir skaidrs, ka Dieva pravieša īstenuma un iedvesmas pierādījumi ir labvēlīgu sasniegumu un diženuma darbi, kas nāk no Viņa. Ja Viņš izrādīsies lietderīgs cilvēces jauncelsmē un uzlabošanā, Viņš neapšaubāmi ir īsts un ir debesu vēstnesis.

112:14 Es novēlu jums būt saprātīgiem un taisnīgiem, apsverot šādus apgalvojumus:

112:15 Laikā, kad israēliešus izklīdināja Romas impērijas vara un ebreju tautas valsts dzīvi bija izpostījuši viņu iekarotāji – kad Dieva bauslība bija šķietami aizgājusi no viņiem un Dieva reliģijas pamats tika acīmredzami iznīcināts –, parādījās Jēzus Kristus. Kad Viņš cēlās jūdu vidū, pirmais, ko Viņš darīja, bija pasludināt Mozus Izpausmes spēkā esamību. Viņš paziņoja, ka Tora – Vecā Derība – ir Dieva grāmata un ka visi Israēla pravieši ir īsteni un patiesi. Viņš cildināja Mozus misiju, un ar Viņa pasludināšanu Mozus vārds izplatījās visā pasaulē. Caur kristietību Mozus diženums kļuva zināms visām tautām. Tas ir fakts, ka pirms Kristus parādīšanās Mozus vārds Persijā nebija dzirdēts. Cilvēkiem Indijā nebija zināšanu par jūdaismu, un Vecās Derības mācības šajā reģionā izplatījās tikai ar Eiropas kristianizāciju. Visā Eiropā nebija Vecās Derības kopijas. Taču rūpīgi apsveriet to un novērtējiet to pareizi: ar Kristus palīdzību, ar Jaunās Derības tulkojumu, nelielais Evaņģēlija, Vecās Derības, Toras apjoms ir ticis iztulkots sešsimt valodās un izplatīts visā pasaulē. Ebreju praviešu vārdi kļuva plaši pazīstami tautu vidū, kuras ticēja, ka Israēla bērni patiešām ir Dieva izredzētā tauta, svēta tauta, kas izpelnās īpašu Dieva svētību un aizsardzību, un ka tāpēc pravieši, kuri bija izcēlušies Israēlā, ir atklāsmes rītausmas un spožas zvaigznes Dieva gribas debesīs.

112:16 Tāpēc Kristus patiešām pasludināja jūdaismu; jo viņš bija jūds un nebija pret ebrejiem. Viņš nenoliedza Mozus pravietību; gluži pretēji, Viņš to sludināja un apstiprināja. Viņš neatzina Toru par spēkā neesošu; Viņš sludināja tās mācību. Tā Mozus priekšrakstu daļa, kas attiecās uz darījumiem un

nesvarīgiem apstākļiem, tika pārveidota, taču Kristus piebalsoja un apstiprināja neatņemamās Mozus mācības. Viņš neatstāja neko nepabeigtu vai nepilnīgu. Tāpat ar Dieva Vārda augstāko iedarbīgumu un spēku Viņš apvienoja lielāko daļu Austrumu un Rietumu tautu. Tas tika paveikts laikā, kad šīs tautas bija viena otras pretinieces naidīgumā un nesaskaņās. Viņš tos ieveda cilvēces vienesmes pavēnī. Viņš tos izglītoja, līdz viņi vienojās un kļuva vienprātīgi, un ar Viņa samierināšanas garu romieši, grieķi, haldieši un ēģiptieši tika sapludināti vienā civilizācijā. Šis brīnišķīgais Vārda spēks un neparastais iedarbīgums pārliecinoši pierāda Kristus īstumu. Padomājiet, kā Viņa debesu valdīšana joprojām ir pastāvīga un ilgstoša. Patiešām, tas ir pārliecinošs pierādījums un acīmredzama liecība.

112:17 No cita apvāršņa mēs redzam, kā parādās Muḥammad, Arābijas pravietis. Jūs, iespējams, nezināt, ka pirmā Muḥammad uzruna Viņa ciltij bija apgalvojums: „Patiesi, Mozus bija Dieva pravietis, un Tora ir Dieva grāmata. Patiesi, ak jūs, tauta, jums jātic Torai, Mozum un praviešiem. Jums ir jāpieņem visi Israēla pravieši kā patiesi.“[64] Korānā, musulmaņu Bībelē, ir septiņi Mozus stāsta pārstāsti jeb atkārtojumi, un visās vēstures hronikās Mozus tiek slavēts. Muḥammad paziņo, ka Mozus bija dižākais Dieva pravietis, ka Dievs Viņu vadīja Sinaja tuksnesī, ka caur vadības gaismu Mozus uzklausīja Dieva aicinājumu, ka Viņš bija Dieva Sarunu Biedrs un desmit baušļu rakstu plāksnes nesējs, ka visas viņa laika pasaules tautas nostājās pret Viņu un ka galu galā Mozus tās uzvarēja, jo patiesība vienmēr uzvar melus un maldus. Ir daudzi citi gadījumi, kad Muḥammad atzina Mozu. Es pieminu tikai dažus. Iedomājieties, ka Muḥammad ir dzimis starp mežonīgajām un barbariskajām Arābijas ciltīm, dzīvojis starp tām un ārēji bijis analfabēts un nezinājis par Dieva svētajām grāmatām. Arābu cilvēki dzīvoja vislielākā neziņā un barbarismā. Viņi apglabāja savas mazās meitas dzīvas, uzskatot to par varonīga un cēla rakstura apliecināšanu. Viņi dzīvoja verdzībā un atkarībā Persijas un Romas valdību laikā un bija izkaisīti pa tuksnesi, un viņiem cēlās nemitīgas nesaskaņas un asinsizliešana. Kad uzausa Muḥammad gaisma, neziņas tumsa

tika izkliedēta no Arābijas tuksnešiem. Īsā laikā šīs barbariskās tautas sasniedza izcilu civilizācijas pakāpi, kas ar Baghdád kā centru izpletās līdz pat Spānijai un pēc tam ietekmēja lielāko daļu Eiropas. Kas varētu būt vēl labāks pierādījums pravietībai, ja vien mēs neaizveram acis uz taisnīgumu un spītīgi neiebilstam pret saprātu?

112:18 Mūsdienās kristieši ir ticīgi Mozum, pieņem Viņu kā Dieva pravieti un Viņu visaugstākā mērā cildina. Musulmaņi tāpat ir ticīgi Mozum, pieņem Viņa pravietības spēkā esamību, tajā pašā laikā ticot Kristum. Vai var teikt, ka kristiešu un musulmaņu pieņemtais Mozus ir bijis kaitīgs un postošs šiem cilvēkiem? Gluži pretēji, tas viņiem ir bijis labvēlīgi, un tas pierāda, ka viņi ir bijuši godīgi un taisnīgi. Kāds kaitējums varētu tikt nodarīts ebreju tautai, ja viņi pretī pieņems Kristu un atzīs Muḥammad pravietības spēkā esamību? Ar šo pieņemšanu un slavējamo attieksmi tiktu kliedēts ienaids un naidīgums, kas cilvēci ir nomocījis tik daudzus gadsimtus, izzustu fanātisms un asinsizliešana, un pasaule tiktu svētīta ar vienotību un vienošanos. Kristieši un musulmaņi tic un atzīst, ka Mozus bija Dieva Sarunu Biedrs. Kāpēc jūs nesakāt, ka Kristus bija Dieva Vārds? Kāpēc jūs nerunājat šos dažus vārdus, kas novērsīs visas šīs grūtības? Tad Apsolītajā Zemē vairs nebūs naida un fanātisma, nebūs kara un asinsizliešanas. Tad jūsu starpā mūžīgi pastāvēs miers.

112:19 Patiesi, tagad es jums paziņoju, ka Mozus bija Dieva Sarunu Biedrs un visievērojamākais pravietis, ka Mozus atklāja Dieva pamatlikumu un nodibināja civilizācijas un cilvēces progresa reālo ētisko pamatu. Kāds tur ir kaitējums? Vai esmu kaut ko zaudējis, jums to sakot un ticot tam kā bahājietis? Gluži pretēji, tas man nāk par labu; un Bahá'í kustības dibinātājs Bahá'u'lláh mani apstiprina, sakot: „Tu esi bijis godīgs un taisnīgs savā spriedumā; tu esi objektīvi izpētījis patiesību un nonācis pie patiesa secinājuma; tu esi paziņojis par savu ticību Mozum, Dieva pravietim, un pieņēmis Toru, Dieva grāmatu." Ja jau man ir iespējams aizslaucīt visus aizspriedumu pierādījumus ar šādu vēlīgu un visaptverošu uzskatu, kāpēc lai jūs nevarētu rīkoties tāpat? Kāpēc gan neizbeigt šīs reliģiskās nesaskaņas un

nenodibināt saikni starp cilvēku sirdīm? Kāpēc lai vienas reliģijas piekritēji neslavētu citas reliģijas dibinātāju vai Skolotāju? Pārējie reliģiozie ļaudis cildina Mozus diženumu un atzīst, ka Viņš bija jūdaisma pamatlicējs. Kāpēc ebreji atsakās slavēt un pieņemt citus lielos vēstnešus, kas ir izcēlušies pasaulē? Kāds tur varētu būt kaitējums? Kāds pamatots iebildums? Neviena paša. Ar šādu rīcību un izteikumiem jūs neko nezaudētu. Gluži pretēji, jūs veicinātu cilvēces labklājību. Jums būtu liela nozīme cilvēces laimes nodibināšanā. Cilvēka mūžīgais gods ir atkarīgs no šī modernā laikmeta brīvībām. Tā kā mūsu Dievs ir viens Dievs un visas cilvēces Radītājs, Viņš visus nodrošina un aizsargā. Mēs atzīstam Viņu par laipnības, taisnīguma un žēlsirdības Dievu. Kāpēc tad mums, Viņa bērniem un sekotājiem, būtu jākaro un jācīkstas, ienesot bēdas un skumjas vienam otra sirdīs? Dievs ir mīlošs un žēlsirdīgs. Viņa nodoms reliģijā vienmēr ir bijis vienotības un tuvības saite starp cilvēkiem.

112:20 Slava Dievam! Viduslaiku tumsas laikmeti ir pagājuši, un ir uzausis šis starojuma gadsimts, šis gadsimts, kurā lietu īstenība kļūst acīmredzama, kurā zinātne iekļūst Visuma noslēpumos, tiek nostiprināta cilvēces vienesme, un kalpošana cilvēcei ir visas eksistences galvenais motīvs. Vai paliksim iestiguši savā fanātismā un turēsimies pie saviem aizspriedumiem? Vai ir pareizi, ka mūs joprojām saista un ierobežo senās pagātnes teiksmas un māņticības, mūs traucē savu laiku nokalpojušie uzskati un tumšo laikmetu nezināšana, reliģiskie kari, cīņas un asiņu izliešana, vairīšanās vienam no otra un otra uzskatīšana par ienaidniekiem? Vai tas ir cienīgi? Vai nav labāk, ja mēs esam mīloši un uzmanīgi viens pret otru? Vai nav vēlams baudīt sadraudzību un vienotību, pievienoties Visaugstākā Dieva slavas himnām un cildināt visus Viņa praviešus pieņemšanas un patiesa redzējuma garā? Tad patiešām šī pasaule kļūs par paradīzi, un uzausīs Dieva apsolītā diena. Tad, saskaņā ar Jesajas pravietojumu, vilks un jērs dzers no viena strauta, pūce un grifs ligzdos kopā tajos pašos zaros, bet lauva un teļš ganīsies vienā pļavā. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka niknas un strīdīgas reliģijas, naidīgas ticības un atšķirīgi uzskati samierināsies un

savienosies, neskatoties uz to agrāko ienaidu un naidīgumu. Caur cilvēciskās attieksmes vēlību, kādu pieprasa šis starojošais gadsimts, viņi saplūdīs pilnīgā sadraudzībā un mīlestībā. Tāds ir Jesajas vārdu gars un nozīme. Nekad nepienāks diena, kad šis pareģojums piepildīsies burtiski, jo šie dzīvnieki pēc savas būtības nevar biedroties un pastāvēt līdzās laipnībā un mīlestībā. Tāpēc šis pareģojums simbolizē rasu, nāciju un tautu kopību un saprašanos, kuras apvienosies inteliģences, apgaismības un garīguma attieksmē.

Ir pienācis laikmets, kad cilvēku sadraudzība kļūs par īstenību. 112:21

Ir pienācis gadsimts, kad visas reliģijas tiks apvienotas. 112:22

Ir tuvu virsvaldība, kad visas valstis baudīs starptautiskā miera svētības. 112:23

Ir pienācis cikls, kad pasaules ciltis un tautas atteiksies no rasu aizspriedumiem. 112:24

Ir sācies laikmets, kad visas dzimtenes tiks apvienotas vienā lielā cilvēku saimē. 112:25

Jo visa cilvēce dzīvos mierā un drošībā viena dzīvā Dieva diženās svētnīcas pavēnī. 112:26

– 113 –

1912. gada 25. oktobrī

Viesnīca „Sacramento“

Adrese: *Hotel Sacramento, Sacramento, California*

Bidžū Straunas piezīmes

KAD PARĀDĪJĀS Kristus, dažas svētītas dvēseles sekoja Viņa piemēram. Viņi bija kopā ar savu Skolotāju, vienmēr nolūkojoties un vērojot Viņa uzvedību, kustības un domas. Viņi bija liecinieki vajāšanām, kas tika vērstas pret Viņu, un zināja par visiem notikumiem, kas saistīti ar šo brīnišķīgo dzīvi, viņi saņēma Viņa laipnību un labvēlību. Pēc Kristus debesbraukšanas viņi devās uz dažādiem pasaules reģioniem, sludinādami

mācības un priekšrakstus, ko Viņš tiem bija devis. Pateicoties viņu uzticībai un pūlēm, citu vietu un attālās tautas uzzināja par Viņa izpaustajiem principiem.

113:2 Pateicoties viņu centieniem, Austrumi tika apgaismoti, un gaisma, kas pārpludināja Austrumus, pārpludināja arī Rietumus. Šī gaisma bija par cēloni daudzu cilvēku pulku vadīšanai. Daudzos gadījumos tas novērsa karus. Par to liecina dažādu agrāk vienas pret otru naidīgi noskaņotu tautu saplūšana un vienošanās, piemēram, grieķu, romiešu, ēģiptiešu, sīriešu, haldeju un asīriešu. Caur Kristu cilvēces vienesme pieredzēja izpausmi un pierādījās, ka tā ir cilvēces garīgā apgaismojuma cēlonis. Svētā Gara dvaša sāka darboties cilvēku sirdīs.

113:3 Tagad arī mēs esam atnākuši no Austrumiem, nesot vēsti par Bahá'u'lláh, kurš spīdēja pie Austrumu apvāršņa. Mēs esam vērojuši Viņa dzīvi un redzējuši Viņa darbus. Mēs esam bijuši Viņa pārbaudījumu un ciešanu liecinieki, Viņa ieslodzījuma un trimdas aculiecinieki. Mēs esam pilnībā iepazinušies ar vajāšanām, kam tika pakļauta Viņa svētītā personība. Tāpēc mēs, Viņa mācekļi, esam izkaisīti pa pasauli, lai Viņa mācības tiktu plaši izplatītas un tiktu sadzirdētas katrā ausī. Tā lai nu ļaudis uzņem prieka vēsti par Viņa diženās atklāsmes laikmeta rītausmu, apzinās Viņā saredzamās dievišķās liecības, lai viņi tiek informēti par Viņa brīnišķīgās dzīves brīnumainajām ainām, Viņa spēka varenību, stājoties pretī Austrumu ķēniņiem, Viņa gara spēku, visos apstākļos noturot cilvēces vienesmes karogu. Iespējams, jūs esat dzirdējuši vai lasījuši par Viņu. Es jums sniegšu īsu Viņa dzīves izklāstu, lai jūs būtu informēti par Viņa diženās kustības vēsturi un zinātu Viņa mācību.

113:4 Bahá'u'lláh bija cilvēks no Persijas, kas cēlies no ievērojamas dzimtas. Viņa pirmajos gados Persijā parādījās jauneklis, kura vārds bija Alí-Muḥammad. Viņam bija tituls Báb, kas nozīmē „durvis" jeb „vārti". Šī titula nesēja bija dižena Dvēsele, no kuras izpaudās garīgās zīmes un pierādījumi. Viņš izturēja laika pārbaudījumus un dzīvoja pretēji Persijas paražām un paradumiem. Viņš atsedza jaunu ticības sistēmu, kas bija pretrunā ar ticību Viņa valstī, un pasludināja zināmus principus, kas ir

pretrunā ar cilvēku domām. Par to Persijas valdība ieslodzīja šo ievērojamo personību. Galu galā ar valdības rīkojumu Viņš tika nogalināts. Šīs mocekļa nāves apraksts, īsumā, ir šāds: Viņš tika izsūtīts laukumā kā mērķis un nošauts. Šī cienījamā personība paredzēja citas dvēseles atnākšanu, par kuru Viņš teica: „Kad nāks Viņš, Viņš jums atklās dižākas lietas."

113:5 Tādējādi pēc Báb mocekļa nāves parādījās Bahá'u'lláh. Valdība nostājās pret Viņu. Persijas priesterība pretojās Viņam, pakļaujot Viņu smagām vajāšanām. Viņa manta tika konfiscēta, viņa radinieki un draugi tika nogalināti, un Viņš tika ievietots cietumā. Ilgu laiku Viņš bija ieslodzīts, pieķēdēts un pakļauts vissmagākajām ciešanām. Pēc tam Viņš tika izsūtīts uz Irāku jeb Mezopotāmiju, no turienes uz Konstantinopoli, pēc tam pārvests uz Adrianopoli un visbeidzot uz 'Akká pilsētu Sīrijā. Divdesmit četrus gadus viņš pavadīja 'Akká cietumā, kur Viņš piedzīvoja vissmagākos pārbaudījumus un grūtības bez dienas vai nakts, kura nestu atvieglinājumu vai atelpu. Neskatoties uz šo ieslodzījumu un ciešanām, Viņš izpauda vislielāko garīgo spēku un cēlumu. Kaut arī viņš bija ieslodzīts, Viņš noturējās pretī diviem valdniekiem tirāniem un galu galā uzvarēja viņus abus.

113:6 Neilgi pēc ieslodzījuma Viņš adresēja vēstules jeb vēstuļrakstus visiem pasaules karaļiem un valdniekiem, aicinot viņus uz vispārēju mieru, vienotību un starptautisku brālību. Starp šiem valdniekiem bija Persijas šahs, galvenokārt kura rīcības dēļ Viņš tika ieslodzīts. Savā vēstulē šim valdniekam Viņš stingri apsūdzēja viņu un pravietoja viņa krišanu, sacīdams: „Tu esi tirāns; tava valsts tiks izpostīta; un tava ģimene tiks pazemota un pagrims." Viņš rakstīja Turcijas sultānam ar līdzīgiem vārdiem, sakot: „Tava vara pazudīs no tavām rokām." Vēstules ķēniņiem un valdniekiem, kas aicina viņus uz starptautisko mieru, Bahá'u'lláh rakstījis pirms piecdesmit gadiem. Viss, ko Viņš rakstīja, ir piepildījies. Šīs vēstules tika publicētas Bombejā pirms trīsdesmit gadiem, un tagad tās tiek izplatītas visā pasaulē. Īsumā, Bahá'u'lláh četrdesmit gadus izturēja nepastāvības, pārbaudījumus un grūtības, lai izplatītu savu mācību, kuru var izklāstīt šādi:

113:7 Pirmā mācība ir tāda, ka cilvēkam ir jāpēta īstenība, jo īstenība ir pretrunā dogmatiskām interpretācijām un senču uzskatu atdarinājumiem, pie kuriem tik neatlaidīgi pieturas visas nācijas un tautas. Šīs aklās atdarināšanas ir pretrunā ar dievišķo reliģiju pamatu, jo dievišķo reliģiju galvenā un neatņemamā mācība ir balstīta uz vienotību, mīlestību un mieru, turpretim šīs variācijas un atdarinājumi vienmēr ir izraisījuši karu, dumpi un nesaskaņas. Tāpēc visām dvēselēm būtu jāuzskata, ka viņu pienākums ir izpētīt īstenību. Īstenība ir viena; un, kad tā tiks atrasta, tā apvienos visu cilvēci. Īstenība ir Dieva mīlestība. Īstenība ir Dieva zināšanas. Īstenība ir taisnīgums. Īstenība ir cilvēces vienesme jeb saliedētība. Īstenība ir starptautisks miers. Īstenība ir patiesības zināšana. Īstenība vieno cilvēci.

113:8 Īsumā, Viņa tēma bija tāda, ka īstenība ir visu pasaules lielo reliģisko sistēmu pamatā. Viņš aicināja pasaules nācijas un tautas uz to. Naidīgās tautas, kad tās pieņēma Viņa vārdu īstenību, kļuva vienotas. Strīdi, nesaskaņas un ķildas starp viņiem izzuda; viņi sasniedza visaugstāko mīlestības līmeni. Mūsdienu Āzijā tie, kas ir pieņēmuši Viņa mācību un sekojuši Viņa piemēram, kaut arī agrāk viņi bija naidīgi un rūgtuma pilni viens pret otru, nu biedrojas brālībā un sadraudzībā. Pagājušo laiku strīdi un karadarbība viņu starpā ir beigusies. Ebreji, zoroastrieši, kristieši, musulmaņi un citi ir sasnieguši izcilu mīlestības un vienošanās stāvokli, pateicoties Bahá'u'lláh mācībai. Tagad viņi sadzīvo kā viena ģimene. Viņi ir izpētījuši īstenību. Īstenība nav daudzveidīga un nav pakļauta dalīšanai. Šīs nesamierināmās tautas ir kļuvušas vienotas un vienojušās.

113:9 Otrā Bahá'u'lláh mācība ir cilvēces vienesmes princips. Dievs ir viens; Viņa kalpi tāpat ir viens vesels. Dievs visu ir radījis; Viņš izturas laipni pret visiem. Ja jau Viņš ir tik maigs Tēvs visiem, kāpēc gan Viņa bērniem nebūtu jāsadzīvo? Kāpēc viņiem būtu jākaro un jācīnās? Tāpat kā debesu Tēvam mums jādzīvo mīlestībā un vienotībā. Cilvēks ir Dieva templis, Kunga attēls un līdzība. Protams, ja kāds iznīcinās Dieva templi, tas izsauks Radītāja nepatiku. Šī iemesla dēļ mums ir jādzīvo kopā draudzībā un mīlestībā. Bahá'u'lláh ir uzrunājis cilvēces pasauli,

sakot: „Patiesi, jūs esat viena koka augļi un viena zara lapas." Tas nozīmē, ka visa cilvēce ir viens koks. Dažādas nācijas un tautas ir šī koka zari. Atsevišķus cilvēces locekļus var attēlot kā zariņus un ziedus. Kādēļ gan šīm viena koka daļām vajadzētu celt nesaskaņas un ķildoties vienam ar otru?

Trešā Bahá'u'lláh mācība attiecas uz vispārēju mieru starp tautām, starp reliģijām, starp rasēm un izcelsmes zemēm. Viņš ir paziņojis, ka vispārējs miers nevar kļūt par īstenību pasaulē, kamēr cilvēku vidū pastāv aizspriedumi – neatkarīgi no tā, vai tie ir reliģiski, rasu, patriotiski, politiski vai sektantiski. No cilvēka senākās vēstures līdz mūsdienām visus notikušos karus un asinsizliešanu izraisījuši reliģiski, rasu, politiski vai sektantiski aizspriedumi. Tāpēc ir skaidrs, ka tik ilgi, kamēr šie aizspriedumi turpināsies, cilvēce nevarēs sasniegt mieru un līdzsvaru. 113:10

Starp Bahá'u'lláh mācībām ir Viņa vēsts, ka reliģijai ir jābūt mīlestības un sadraudzības cēlonim, tai jābūt vienotības avotam cilvēku sirdīs. Ja reliģija kļūst par naida cēloni, ir skaidrs, ka reliģijas atcelšana ir labāka nekā tās sludināšana; jo reliģija ir līdzeklis pret cilvēku kaitēm. Ja līdzeklis ir slimības rosinātājs, noteikti ir ieteicams no tā atteikties. 113:11

Turklāt Bahá'u'lláh mācība vēsta, ka reliģijai ir jāatbilst zinātnei un saprātam; pretējā gadījumā tā ir māņticība; jo zinātne un saprāts ir īstenība, un reliģija pati par sevi ir dievišķā īstenība, kurai patiesajai zinātnei un saprātam ir jāatbilst. Dievs ir dāvājis cilvēkam prāta dāvanu, lai viņš varētu izsvērt katru viņam sniegto faktu vai patiesību un izspriest, vai tā ir saprātīga. To, kas atbilst viņa saprātam, viņš var pieņemt par patiesību, savukārt to, ko saprāts un zinātne nevar apstiprināt, var atmest kā iztēli un māņticību, kā rēgu, nevis realitāti. Tā kā aklie atdarinājumi vai dogmatiskās interpretācijas, kas izplatītas cilvēku vidū, nesakrīt ar saprāta postulātiem un prāts un zinātniskā izpēte nevar ar tiem samierināties, daudzas dvēseles cilvēku pasaulē mūsdienās vairās un noliedz reliģiju. Proti, atdarinājumi, ja tie tiek vērtēti pēc saprāta mērauklas, neatbilst tās standartam un prasībām. Tāpēc šīs dvēseles noliedz reliģiju un kļūst nereliģiozas, turpretim, ja tām tiek izpausta dievišķo 113:12

reliģiju īstenība un atklājas debesu mācību pamati, kas sakrīt ar faktiem un acīmredzamām patiesībām, saskaņojot ar zinātnes atziņām un saprātīgiem pierādījumiem, visi varēs tās atzīt, un nereliģiozitāte beigs pastāvēt. Tā visu cilvēci var novest pie reliģijas pamatiem, jo īstenība ir patiess saprāts un zinātne, bet viss, kas tiem neatbilst, ir tikai māņticība.

113:13 Bahá'u'lláh mācība arī pasludina vienlīdzību starp vīrieti un sievieti, jo Viņš ir paziņojis, ka visi ir Dieva kalpi un apveltīti ar spēju sasniegt tikumus un dāvanas. Tās visas ir Kunga žēlastības izpausmes. Dieva radītajā nav nekādas atšķirības. Visi ir Viņa kalpi. Pēc Dieva ieskatiem nav dzimuma. Tas, kura darbi ir cienīgāki, kura izrunātie vārdi – labāki, kura sasniegumi ir noderīgāki, Dieva vērtējumā ir vistuvākais un visdārgākais, neatkarīgi no tā, vai viņš ir vīrietis vai sieviete. Kad mēs skatāmies uz radību, mēs redzam vīrišķo un sievišķo principu visās eksistences parādībās. Augu valstī mēs atrodam vīriešķo un sievišķo vīģes koku, vīrišķo un sievišķo palmu, vīrišķo un sievišķo zīdkoku un tā tālāk. Visai augu dzīvei ir raksturīga šī dzimuma atšķirība, taču nav liecību par dalījumu vai priekšrocībām. Nē, drīzāk pastāv pilnīga vienlīdzība. Līdzīgi arī dzīvnieku valstī pastāv dzimums; mums ir tēviņi un mātītes, bet nav dalījuma vai izšķirības. Pilnīga vienlīdzība ir acīmredzama. Dzīvnieks, kam trūkst cilvēka saprāta un izpratnes līmeņa, nespēj novērtēt vēlēšanu tiesību jautājumu un neapzinās savas īpašas tiesības. Cilvēks, kas ir apveltīts ar savu augstāko saprātu, nobriedis savos mērķos un izprot lietu īstenību, noteikti nevēlēsies pieļaut, ka liela daļa cilvēces paliktu nepilnīga vai ka tai kas būtu atņemts. Tā būtu vislielākā netaisnība. Cilvēces pasaulei ir divi spārni: vīrietis un sieviete. Kamēr šie divi spārni pēc spēka nav līdzvērtīgi, putns nelidos. Kamēr sieviete nesasniegs tādu pašu pakāpi kā vīrietis, kamēr viņa neizbaudīs to pašu darbības lauku, cilvēcei nebūs nekādu ievērojamu sasniegumu; cilvēce nevarēs sasniegt reālu sasniegumu augstumus. Kad abi spārni vai daļas kļūs līdzvērtīgas un baudīs vienādas priekšrocības, cilvēces lidojums būs ārkārtīgi cēls un neparasts. Tāpēc sievietei jāsaņem tāda pati izglītība kā vīrietim un ir jāizlabo visa nevienlīdzība. Tādējādi

sievietes, apveltītas ar tādiem pašiem tikumiem kā vīrieši, virzoties caur visiem cilvēces sasniegumiem, kļūs līdzvērtīgas vīriešiem, un, kamēr šī vienlīdzība nebūs nodibināta, patiess cilvēku cilts progress un sasniegumi nebūs nodrošināti.

113:14 Acīmredzamie iemesli tam ir šādi: sieviete pēc būtības ir pret karu; viņa ir miera aizstāve. Bērnus auklē un audzina mātes, kuras dāvā viņiem pirmos izglītības principus un cītīgi strādā viņu labā. Padomāsim, piemēram, par māti, kura divdesmit gadus maigi audzinājusi dēlu līdz pilngadībai. Viņa noteikti nepiekritīs, lai šis dēls tiktu saplosīts un nogalināts kaujas laukā. Tāpēc, sievietei virzoties uz vīrieša pakāpi attiecībā uz varu un tiesībām, iegūstot balsstiesības un kontroli cilvēku pārvaldībā, karš, visticamāk, beigsies; jo sieviete no dabas ir visatdevīgākā un kaismīgākā starptautiskā miera aizstāve.

113:15 Bahá'u'lláh māca, ka materiālā civilizācija ir nepilnīga, nepietiekama un ka ir jāiedibina dievišķā civilizācija. Materiālā civilizācija attiecas uz matērijas jeb ķermeņu pasauli, bet dievišķā civilizācija ir ētikas un morāles sfēra. Kamēr tautu morālā pakāpe nebūs attīstījusies un cilvēku tikumi nesasniegs augstu līmeni, cilvēcei nebūs iespējama laime. Filozofi ir iedibinājuši materiālo civilizāciju. Pravieši ir iedibinājuši dievišķo civilizāciju. Kristus bija debesu civilizācijas dibinātājs. Cilvēce saņem materiālās civilizācijas, kā arī dievišķās civilizācijas veltes no debesu praviešiem. Spēju sasniegt ārkārtēju un slavējamu progresu Viņi ir dāvājuši, pateicoties Svētā Gara dvašai, un debesu civilizāciju nav iespējams sasniegt vai īstenot citādi. Tas liecina par cilvēces nepieciešamību pēc debesu veltēm, un, kamēr šīs debesu veltes nav saņemtas, nevar tikt īstenota mūžīgā laime.

113:16 Īsumā mērķis ir šāds: Bahá'u'lláh mācība ir neizmērāma, tās tematu ir neskaitāmi daudz; laika trūkums neļaus mums tos sīkāk iztirzāt. Progresa un patiesas labklājības pamats cilvēku pasaulē ir īstenība, jo īstenība ir dievišķais standarts un Dieva dāvana. Īstenība ir saprātīgums, un saprātīgums vienmēr veicina cienījamu cilvēka stāvokli. Īstenība ir Dieva vadība. Īstenība ir cilvēces apgaismības cēlonis. Īstenība ir mīlestība, kas vienmēr

darbojas cilvēces labklājības labā. Īstenība ir saikne, kas savieno sirdis. Tā vienmēr paceļ cilvēku uz augstāku progresa un sasniegumu pakāpi. Īstenība ir cilvēces vienotība, kas piešķir nebeidzamu dzīvību. Īstenība ir pilnīga vienlīdzība, valstu vienošanās pamats, pirmais solis ceļā uz starptautisko mieru.

– 114 –

1912. gada 26. oktobrī

Sapulču zāle viesnīcā „Sacramento“

Adrese: *Hotel Sacramento, Sacramento, California*

Bidžū Straunas piezīmes

ESMU apmeklējis jūsu Kapitoliju un tā dārzus. Nevienam citam Kapitolijam nav tik skaistas apkārtnes. Tāpat kā tas ir iespaidīgs un izcilāks par visiem citiem, tā Kalifornijas iedzīvotāji var kļūt par pasaules izcilākajiem un nevainojamākajiem altruistiem. Kalifornija patiešām ir svētīta valsts. Klimats ir mērens, vienmēr spīd saule, augļi ir bagātīgi un garšīgi. Šeit ir redzamas visas ārējās svētības. Kalifornieši ir cēla tauta; tāpēc es ceru, ka viņi sasniegs neparastu progresu un kļūs slaveni ar saviem tikumiem.

114:2 Mūsdienu pasaulē ārkārtīgi svarīgs jautājums ir starptautiskais miers. Eiropas kontinents ir kā arsenāls, sprāgstvielu krātuve, kas ir gatava aizdegšanai, un viena dzirkstele sadedzinās visu Eiropu, īpaši šajā laikā, kad pasaules priekšā ir Balkānu jautājums. Arī tagad vietām nikni plosās karš, tiek izlietas nevainīgu cilvēku asinis, gūstā tiek saņemti bērni, sievietes paliek bez apgādības, tiek izpostītas mājas. Tāpēc mūsdienu pasaulē lielākā vajadzība ir starptautiskais miers. Laiks ir nobriedis. Ir pienācis laiks karadarbības atcelšanai, tautu un valdību apvienošanai. Ir pienācis laiks mīlestībai. Ir pienācis laiks apvienot Austrumus un Rietumus.

Tā kā Kalifornijas iedzīvotāji šķiet mieru mīloši un ar lielu cienīgumu un spējām, es ceru, ka miera aizstāvju skaits viņu vidū katru dienu palielināsies, līdz visi iedzīvotāji būs par šo labvēlīgo iznākumu. Lai šīs demokrātijas valstsvīri atbalsta starptautiskās samierināšanas standartu. Lai tad altruistiski mērķi un domas var izstarot no šī centra uz visiem citiem zemes reģioniem, un lai šī sasnieguma gods uz visiem laikiem pavada šīs valsts vēsturi. Lai šajā valstī tiek pacelts pirmais starptautiskā miera karogs. Lai pirmā patiesības gaisma krāšņi atspīd šajā zemē. Lai šis centrs un galvaspilsēta izceļas visās sasniegumu pakāpēs, jo cilvēces tikumi un cilvēces izaugsmes iespējas ir neierobežotas. Tiem nav gala, un neatkarīgi no tā, kādu pakāpi cilvēce sasniegtu, vienmēr ir pakāpes, uz ko tiekties. Nosacītajā sfērā nav sasniegumu, par kuriem varētu teikt: „Viņpus šī esības stāvokļa un pilnības citu vairs nav," vai „tas ir sasniedzis augstāko pakāpi". Neatkarīgi no tā, cik nevainojams tas arī nešķistu, vienmēr ir sasniedzama lielāka sasnieguma pakāpe. Tāpēc, lai cik daudz cilvēce virzītos uz priekšu, ir jāsasniedz arvien augstākas pozīcijas, jo tikumi ir neierobežoti. Visam, izņemot tikumus, ir piepildījums, un, kaut arī šī valsts ir sasniegusi ārkārtēju progresu, es ceru, ka tas var būt neizmērojami lielāks, jo dievišķās dāvanas ir bezgalīgas un neierobežotas. 114:3

Ir daži, kas uzskata, ka dievišķajām dāvanām ir jāizbeidzas. Piemēram, viņi domā, ka Dieva atklāsme, Dieva mirdzums un Dieva dāvanas ir beigušās. Tas ir acīmredzami kļūdains priekšstats, jo neviens no tiem nav pakļauts izbeigšanai. Dievišķības īstenība ir līdzīga saulei, un atklāsme ir līdzīga tās stariem. Ja mēs apgalvojam, ka Dieva dāvanas nav nezūdošas, mēs esam spiesti ticēt, ka dievišķumam var pienākt gals, bet dievišķības īstenība aptver visus tikumus un šo velšu dēļ ir nevainojama. Ja tai nepiemistu visas šīs pilnības jeb tikumi, tā nevarētu būt dievišķība. Saule ir saule tās staru, gaismas un siltuma dēļ. Ja tai tos varētu atņemt, tā nebūtu saule. Tāpēc, ja mēs sakām, ka Dieva dievišķums vai neierobežotā vara ir pārejoši un spēj izbeigties, mums nākas domāt, ka pati dievišķība ir pārejoša, bez pamata un nav būtiska. 114:4

114:5 Dievs ir Radītājs. Vārds „radītājs“ paredz jeb nozīmē radīšanu. Dievs ir Gādnieks. Vārds „gādnieks“ paredz gādīguma saņēmējus. Vēl viens Radītāja raksturojums ir Atdzīvinātājs, kas pieprasa radījumu esamību, lai tos atdzīvinātu. Ja Viņš nav Gādnieks, kā gan mēs varētu iedomāties, ka radības varētu saņemt Viņa veltes? Ja Viņš nav Kungs, kā mēs varētu iedomāties pavalstniekus? Ja Viņš nav Zinātājs, kā mēs varētu iedomāties tos, kurus Viņš zina? Ja mēs teiktu, ka pagātnē bija laiks, kad Dievs nevaldīja pār savu radību, vai ka pasaulei bija sākums, tas būtu radīšanas un Radītāja noliegums. Vai arī, ja mēs paziņotu, ka var pienākt laiks, kad dievišķās dāvanas tiks pārtrauktas, mēs praktiski noliegtu dievišķības eksistenci. Tas būtu tā, it kā cilvēkam vajadzētu iedomāties karali bez valsts, armijas, kases un visa, kas sastāda suverēno varu vai valstību. Vai ir iespējams iedomāties šādu augstāko valdnieku? Karalim ir jābūt valstij, armijai un visam, kas attiecas uz augsto varu, lai viņa neierobežotā vara būtu īsta. Tā tas ir arī ar dievišķības īstenību, kas aptver visus tikumus. Tās neierobežotā valdīšana ir nezūdoša, un tās radībai nav ne sākuma, ne gala.

114:6 Starp Dieva bagātībām ir atklāsme. Tādējādi atklāsme ir progresīva un nepārtraukta. Tā nekad nebeidzas. Ir nepieciešams, lai dievišķības īstenība ar visām tās pilnībām un īpašībām spoži atmirdzētu cilvēku pasaulē. Dievišķības īstenība ir kā bezgalīgs okeāns. Atklāsmi var pielīdzināt lietum. Vai varat iedomāties lietus pārtraukšanu? Vienmēr kaut kur uz zemes virsmas līst lietus. Īsumā, eksistences pasaule ir progresīva. Tā ir pakļauta attīstībai un izaugsmei. Apsveriet, cik liels progress ir bijis šajā spožajā gadsimtā. Civilizācija ir attīstījusies. Tautas ir attīstījušās. Industriālisms un jurisprudence ir paplašinājusies. Zinātnes, izgudrojumi un atklājumi ir vairojušies. Tas viss liecina, ka eksistences pasaule nepārtraukti progresē un attīstās; un tāpēc, neapšaubāmi, cilvēka briedumu raksturojošajiem tikumiem tāpat ir jāpaplašinās un jāaug.

114:7 Visdižākā Dieva dāvana cilvēkam ir spēja sasniegt cilvēciskus tikumus. Tāpēc reliģijas mācības ir jāpārkārto un jāatjauno, jo pagātnes mācības nav piemērotas pašreizējam laikam. Piemēram,

pagājušo gadsimtu zinātnes nav piemērotas mūsdienām, jo zinātnes ir pārkārtotas. Pagātnes industriālisms nenodrošinās efektivitāti mūsdienās, jo industriālisms ir attīstījies. Pagātnes likumi tiek aizstāti, jo tie nav piemērojami šim laikam. Visi materiālie apstākļi, kas attiecas uz cilvēces pasauli, ir piedzīvojuši reformas un ir panākuši attīstību, un pagātnes iestādījumi nav salīdzināmi ar šī laikmeta iestādījumiem. Bijušo valdību likumi un iestādījumi nevar būt aktuāli šodien, jo likumdošanai ir jāatbilst šī brīža sabiedrības vajadzībām un prasībām.

114:8 Tā tas ir bijis arī ar reliģiskajām mācībām, kas tik ilgi tika sludinātas tempļos un baznīcās, jo tās nebija balstītas uz Dieva reliģiju pamatprincipiem. Citiem vārdiem sakot, dievišķo reliģiju pamati bija aptumšoti un tika ievēroti formas un ceremonijas nebūtiskie aspekti – tas ir, reliģijas kodols bija acīmredzami pazudis un palikusi tikai čaula. Līdz ar to bija nepieciešams atjaunot visas reliģiskās mācības pašu pamatu, lai no jauna uzaustu Īstenības Saule, kas bija norietējusi, lai no jauna izpaustos pavasaris, kas senos laikmetos veldzējis dzīvības pasauli, lai no jauna nolaistos lietus, kas bija izbeidzies, lai atkal pūstu vēsmas, kas bija aprimušas.

114:9 Tāpēc Bahá'u'lláh parādījās no Austrumu apvāršņa un atjaunoja pasaules reliģisko mācību neatņemamo pamatu. Tika atcelti savu laiku nokalpojušie tradicionālie uzskati, kas pastāvēja starp cilvēkiem. Viņš radīja sadraudzību un vienošanos starp dažādu konfesiju pārstāvjiem, lai strīdīgo reliģiju starpā izpaustos mīlestība. Viņš radīja nosacījumu saskaņai starp naidīgām sektām un pacēla cilvēces vienesmes karogu. Viņš izveidoja pamatu starptautiskajam mieram, lika savienot tautu sirdis un iedvesa jaunu dzīvību dažādām Austrumu tautām. Starp tiem, kas ir sekojuši Bahá'u'lláh mācībai, neviens nesaka: „Es esmu persietis", „Es esmu turks", „Es esmu francūzis" vai „Es esmu anglis". Neviens nesaka: „Es esmu musulmanis un pārstāvu vienīgo patieso reliģiju", „Es esmu kristietis, lojāls saviem tradicionālajiem un iedzimtajiem uzskatiem", „Es esmu ebrejs, sekoju talmudiskām interpretācijām" vai „Es esmu zoroastrietis un esmu pret visām pārējām reliģijām". Gluži

pretēji, visi ir izglābti no reliģiskiem, rasu, politiskiem un patriotiskiem aizspriedumiem un tagad satiekas sadraudzībā un mīlestībā tādā mērā, ka, ja jūs apmeklētu kādu no viņu sanāksmēm, jūs nevarētu novērot atšķirību starp kristieti un musulmani, ebreju un zoroastrieti, persieti un turku, arābu un eiropieti; jo viņu sanāksmes balstās uz reliģijas neatņemamajiem pamatiem un starp viņiem ir nodibināta patiesa vienotība. Agrākā naidošanās ir pārgājusi; gadsimtiem ilgais sektu ienaids ir izbeidzies; nepatikas periods ir pagājis; viduslaiku tumsonības apstākļi ir beiguši pastāvēt.

114:10 Patiesi, ir uzausis starojuma gadsimts, prāti virzās uz priekšu, uztvere paplašinās, cilvēka iespējas tiek atzītas vispārēji, attīstās uztvere, progresē īstenības atklāšana. Tāpēc mums ir jāatmet visi neziņas aizspriedumi, jāatmet novecojušas pārliecības par pagājušo laikmetu tradīcijām un jāpaceļ starptautiskās vienošanās karogs. Sadarbosimies mīlestībā un garīgā tuvībā baudīsim mūžīgu laimi un mieru.

• • •

1912. gada 31. oktobrī – 1. novembrī

ʻAbdu'l-Bahá runas Čikāgā

– 115 –

1912. gada 31. oktobrī

Viesnīca „Plaza“

Adrese: *Hotel Plaza, Chicago, Illinois*

Ģertrūdes Buiķemas piezīmes

LOSANDŽELOSĀ un Sanfrancisko laikraksti, universitātes un baznīcas izrādīja lielu interesi par Bahá'u'lláh mācību. Mūsu uzrunas bija garas, tika pasludināts Lietas vēstījums un tika izvirzīti argumenti un pierādījumi. Nekādu domstarpību nebija. Visi uzklausīja prieka vēsti ar pilnīgu piekrišanu, un uzslavas bija vienprātīgas, pat mācītajus ieskaitot.

115:2 Draugi Losandželosā un Sanfrancisko ir ļoti stingri derībā. Ja viņi jūt vismazāko pārkāpumu no kāda puses, tie no viņa pilnībā izvairās; jo viņi zina, ka šāds cilvēks nodarbojas ar ticības spuldžu dzēšanu, ko aizdedzina derības gaisma, tādējādi izsaucot vājumu un vienaldzību dievišķajā Lietā. Piemēram, ticībā stingrie māca cilvēku. Tad pārkāpēji dodas pie viņa un iedveš aizdomas, līdz viņš kļūst remdens. Jau divdesmit gadus šeit, Čikāgā, ir bijuši pārkāpēji. Ko viņi ir paveikuši? Neko. Vai viņi ir spējuši kādu pamācīt? Vai viņi ir spējuši uzstāties baznīcās vai uzrunāt auditoriju citur? Vai viņi ir spējuši kādu nostiprināt Lietā? Viņi nedara neko citu, kā vien nodzēš mūsu aizdegtos gaismekļus. Draugi Sanfrancisko ir ārkārtīgi stingri. Viņi savās mājās neuzņem pārkāpējus. Nesen uz šo pilsētu devās kāds pārkāpējs. Bahājiešu draugi viņu noraidīja, sakot: „Tu neesi ar mums; kāpēc tu mēģini nākt starp mums?“ Mūsdienās vissvarīgākais ticības princips ir stingrība derībā, jo stingrība derībā novērš domstarpības. Tāpēc jums jābūt stingriem kā kalniem.

115:3 Pēc Kristus aiziešanas parādījās daudzi, kuriem bija liela nozīme grupējumu, šķelšanos un strīdu izraisīšanā. Kļuva grūti saprast, kurš iet pareizo ceļu. Viens no šiem traucētājiem bija sīrietis Nestoriuss, kurš sludināja, ka Kristus nav Dieva pravietis.

Tas radīja atzarojumu un sektu, ko sauca par nestoriāņiem. Katoļi pasludināja Jēzu Kristu par Dieva Dēlu, pat pasludinot Viņu par pašu Dievību. Protestanti pasludināja doktrīnu, ka Kristus iemieso divus elementus: cilvēcisko un dievišķo. Īsāk sakot, Dieva reliģijā tika izraisītas šķelšanās, un nebija zināms, kurš iet pareizo ceļu, jo nebija neviena iecelta centra, uz kuru Kristus visus būtu novirzījis, ne pēcteča, kura vārds būtu vārti uz patiesību. Ja Kristus būtu atklājis derību ar kādu dvēseli, pavēlot visiem turēties pie viņa vārda un skaidrojuma kā pareiziem, būtu skaidrs, kura pārliecība un apgalvojums ir derīgs un patiess.

Tā kā nebija iecelta Kristus Grāmatas skaidrotāja, visi izvirzīja 115:4
pretenzijas uz autoritāti, sakot: „Tas ir patiesais ceļš, bet citi tādi nav." Lai novērstu šādas nesaskaņas un neļautu nevienam cilvēkam izveidot sektu vai izraisīt šķelšanos, Svētītā Pilnība Bahá'u'lláh iecēla centrālo autoritatīvo personību, pasludinot Viņu par Grāmatas skaidrotāju. Tas nozīmē, ka cilvēki kopumā nesaprot grāmatas nozīmi, bet šis ieceltais to saprot. Tāpēc Bahá'u'lláh teica: „Viņš ir Manas grāmatas skaidrotājs un Manas derības Centrs." Grāmatas pēdējās vārsmās ir atklāti norādījumi, paziņojot, ka „pēc Manis" jums jāvēršas pie īpaša cilvēka un „viss, ko Viņš saka, ir pareizi". *Derības grāmatā*[65] Bahá'u'lláh paziņo, ka ar šīm divām vārsmām ir domāta šī personība. Visās Viņa grāmatās un vēstuļrakstos Viņš ir slavējis tos, kas ir stingri derībā, un norājis tos, kuri tādi nav. Viņš teica: „Patiesi, izvairieties no tiem, kas ir satricināti derībā. Patiesi, Dievs ir apliecinātājs pastāvīgajiem." Savās lūgšanās Viņš ir teicis: „Ak Dievs! Padari svētīgus tos, kas ir stingri saskaņā ar derību, un pazemini tos, kuri tādi nav. Ak Dievs! Esi aizsargs tam, kas Viņu sargā, un sniedz apliecinājumu tam, kurš apliecina derības Centru." Daudzi izteikumi ir vērsti pret derības pārkāpējiem, un to mērķis ir, lai svētīgajā lietā nerastos domstarpības; lai neviens nesaka: „Mans viedoklis ir šāds"; un lai visi zinātu, kurš ir autoritatīvs skaidrotājs un viss, ko Viņš saka, ir pareizi. Bahá'u'lláh nav atstājis nekādu iespējamu vietu domstarpībām. Dabiski, ka ir daži, kas ir naidīgi, daži, kuri seko pašlabumam, citi, kas turas pie savām idejām, un vēl citi, kas

vēlas izsaukt domstarpības Lietā. Piemēram, Jūda Iskariots bija viens no mācekļiem, tomēr viņš nodeva Kristu. Tādi gadījumi pagātnē ir bijuši, bet mūsdienās Svētītā Pilnība ir paziņojis: „Šis cilvēks ir Manas Grāmatas izskaidrotājs, un visiem ir jāvēršas pie viņa." Mērķis ir novērst nesaskaņas un domstarpības starp Viņa sekotājiem. Neraugoties uz šo aizsardzību un nodrošinājumu pret domstarpībām, šeit Amerikā un arī ʻAkká ir dažas dvēseles, kuras ir pārkāpušas šo nepārprotamo pavēli. Divdesmit gadu gaitā šie pārkāpēji neko nav paveikuši. Vai viņi ir kaut ko paveikuši Čikāgā? Draugiem šeit jābūt tādiem kā draugiem Sanfrancisko. Ikreiz, kad viņi sajūt vismazāko pārkāpumu, viņiem jāsaka: „Aizejiet! Jūs nedrīkstat ar mums biedroties."

– 116 –

1912. gada 1. novembrī

Korīnas Truas kundzes māja

Adrese: *5338 Kenmore Avenue, Chicago, Illinois*

Ģertrūdes Buiķemas piezīmes

ESMU ļoti gandarīts par katru cilvēku, kas šeit atrodas šajā vakarā, un esmu ļoti priecīgs satikt Dieva draugus un Žēlsirdīgā kalpones. Slava Dievam! Sejas ir starojošas, un sirdis piesaista Abhá valstība. Visu cilvēku sejās ir saredzama ticība, un tas ir prieka avots. Svētītā Pilnība Bahá'u'lláh izturēja grūtības un satricinājumus gandrīz piecdesmit gadu garumā. Nebija nekādu pārbaudījumu vai grūtību, ko Viņš nepiedzīvotu, tomēr Viņš visu izturēja pilnīgā priekā un laimē.

116:2 Tie, kas Viņu redzēja, bija pārliecināti par Viņa lielo laimi, jo Viņa sejā nekad nebija redzamas nekādas skumjas vai bēdas. Pat cietumā Viņš bija kā ķēniņš, sēžot majestātiskuma un diženuma tronī, un Viņš vienmēr izturējās ar visaugstāko pārliecību un cienīgumu. Kad ar Viņu tika iepazīstināti valdības virsnieki un grandi, viņi uzreiz izturējās ar cieņu. Viņa varenība un cienīgums bija bijību iedvesoši. Atcerieties: viņš bija ieslodzītais – viņš bija

cietumā. Viņš pārcieta pārbaudījumus un nelaimes, lai tikai mūs apgaismotu un lai mūsu sirdis piesaistītu Dieva valstībai, mūsu sejas apstarotu Dieva prieka vēsts; lai mēs varētu iegremdēties gaismas okeānā un būt kā spožas un mirdzošas sveces, kas apgaismo tumšās iedobes un pārpludina reģionus ar spožumu. Tagad, skatoties apkārt, es novēroju, ka jūsu sejas – Lai slavēts Dievs! – mirdz, jūsu sirdis ir Dieva mīlestības pilnas un jūs domājat par kalpošanu Dieva Lietā. Tāpēc es ļoti priecājos būt šeit, un es ceru, ka šī laime vienmēr būs ar jums – ka tā būs mūžīgs stāvoklis.

116:3 Mēs apmeklējām Sanfrancisko un no turienes devāmies uz Losandželosu. Šajās vietās mēs atradām visatdevīgākos draugus. Viņi bija patiesi dedzīgi un Dieva mīlestības ugunī mirdzoši; viņu vienīgais mērķis vienmēr ir kalpot Abhá valstībai. Es ceru, ka jūs varēsiet kalpot vēl uzticīgāk un būt pārāki par visiem citiem draugiem. Lai Čikāgā Dieva mīlestības uguns iedegas tik stipri, ka tā iekvēlinātu visas Amerikas pilsētas. Tā ir mana cerība.

116:4 Mana trešā viesošanās šajā vietā pauž manu ilgošanos jūs sastapt un manas mīlestības apmēru. Tika uzskatīts, ka man vajadzētu doties tieši no Sanfrancisko uz Ņujorku un no turienes uz Austrumiem; bet, dziļas mīlestības mudināts, es atkal esmu apmeklējis Čikāgu, lai saistītos ar jums sadraudzībā un smaržās. Es ceru, ka šīs trīs vizītes varēs būt visproduktīvākās turpmākajiem rezultātiem. Kaut jūs visi kļūtu par vienotības zīmēm; kaut katrs būtu Bahá'u'lláh karognesējs, kaut katrs spīdētu kā zvaigzne, katrs kļūtu vērtīgs un cienīgs Dieva valstībā. Kaut jūs sasniegtu tādu garīguma stāvokli, ka cilvēki būtu pārsteigti, sakot: „Patiesi, šīs dvēseles pašas par sevi ir pierādījums Bahá'u'lláh, jo ar Viņa skološanu tās ir pilnībā atjaunotas. Šīs dvēseles ir nepārspējamas; viņi patiesi ir Valstības ļaudis; tie izceļas vairāk par citiem cilvēkiem. Tas patiešām ir Bahá'u'lláh pierādījums. Redziet, cik viņi ir kļuvuši izglītoti un apgaismoti."

116:5 Kad šī Lieta parādījās Austrumos, draugi un sekotāji bija pilnībā uzupurējušies, zaudējot visu. Zīmīgs un brīnišķīgs ir fakts, ka, kaut arī visdārgākā lieta uz zemes ir dzīvība, tomēr divdesmit tūkstoši cilvēku labprātīgi uzupurējās mocekļa ceļā. Nesen Yazd

pilsētā divi simti bahājiešu draugu tika nežēlīgi nogalināti. Viņi devās uz mocekļa vietu vislielākajā pievilkšanās sajūsmā, priekā un pateicībā smaidot saviem vajātājiem. Daži no viņiem sniedza saviem bendēm gardumus, sakot: „Nogaršojiet to, lai jūs ar saldumu un baudu dāvātu mums svētīgo mocekļu kausu." Starp šīm mīļotajām un slavinātajām bija vairākas sievietes, kuras tika pakļautas visnežēlīgākajam nāvessoda veidam. Dažas tika sagrieztas gabalos; un viņu bendes, neapmierinādamies ar šādu slaktiņu, vēl citas aizdedzināja, un viņu ķermeņus apņēma liesmas. Šo briesmīgo pārbaudījumu laikā neviena dvēsele starp bahājiešu draugiem neiebilda vai neatteicās. Viņi neizrādīja nekādu pretestību, kaut arī bahājieši šajā pilsētā bija drosmīgi un stipri. Fiziskā spēka un stingrības ziņā viens no šiem bahājiešiem būtu varējis turēties pretī daudziem saviem ienaidniekiem, taču viņi pieņēma mocekļa nāvi pilnīgas padevības un nepretošanās garā. Daudzi no viņiem nomira, saucot: „Ak, Kungs! Piedod viņiem; viņi nezina, ko dara. Ja viņi zinātu, viņi nenodarītu šo pārestību." Mocekļu nāvē viņi labprāt ziedoja visu, kas viņiem piederēja šajā dzīvē.

116:6 Dažos pravietojumos ir teikts, ka tad, kad Dieva karogs parādīsies Austrumos, tā zīmes kļūs redzamas Rietumos. Šīs ir patiesi labas un priecīgas ziņas jums. Es ceru, ka šis apsolījums jūsos piepildīsies un ka visi varēs liecināt par pravietiskā paziņojuma garu un patiesumu, sakot: „Patiesi, Dieva karogs parādījās Austrumos, un tā zīmes ir kļuvušas spožas Rietumos." Šī atziņa sagādās lielu prieku visiem Austrumu draugiem, kuri gaida labās priecīgās ziņas no Rietumu zemes. Viņi ar nepacietību gaida ziņu, ka draugi Rietumos ir kļuvuši stingri un nelokāmi, ka viņi ir izcēlušies, nodibinot cilvēces vienesmi, ka viņi pat ziedo savu dzīvību starptautiskā miera labā, ka viņi ir kļuvuši par Valstības gaismām un ir izrādījušies dievišķās žēlsirdības izpausmes, ka draugi Rietumos ir svētītās pilnības labvēlības izpausme, pašas Dieva velšu zvaigznes, svētīti koki un ziedi Viņa šķīstības un svētuma dārzā. Jebkuras labas ziņas no šejienes ir iemesls priekiem Austrumos un dziļas pateicības avots. Viņi rīko dzīres un slavē Dievu par svētīgo vēsti. Ja no viņiem to prasītu,

viņi bez mazākās vilcināšanās atdotu savu dzīvību par jums. Draugi Austrumos visi ir vienoti, un viņu starpā valda saskaņa.

116:7 Austrumos nav neviena, kas svārstās, nav neviena, kas iebilstu pret Dieva derību. Persijas bahājiešu vidū nav nevienas dvēseles, kas būtu pret derību. Viņi visi ir nelokāmi. Ja kāda dvēsele vēlas runāt šajā Lietā, tā jautās: „Vai tas ir jūsu vārds, vai tas ir pamatots derības Centra autoritātē? Ja jums ir derības Centra pilnvaras, uzrādiet to. Kur ir Viņa vēstule? Kur ir Viņa paraksts?" Ja viņš uzrāda vēstuli, viņi to pieņem. Ja viņš to neizdara, viņi saka: „Mēs nevaram pieņemt jūsu vārdus, jo tie nāk tikai no jums un atgriežas pie jums. Mums nav pavēles jums paklausīt no Svētītās Pilnības – Bahá'u'lláh. Viņš ir atklājis Grāmatu, kurā Viņš ir noslēdzis ar mums derību paklausīt ieceltam derības Centram. Viņš nav noslēdzis ar mums derību paklausīt jums. Tāpēc jūsu izteiktais apgalvojums tiek noraidīts. Jums ir jāpierāda savas pilnvaras un sankcijas. Mums ir pavēlēts vērsties pie viena Centra. Mēs nepakļaujamies dažādiem centriem. Svētītā Pilnība ir noslēdzis ar mums derību, un mēs turamies pie šīs derības un testamenta. Mēs neklausāmies neko citu, jo var uzrasties cilvēki, kas runā vārdus no sevis, un mums ir pavēlēts viņiem nepievērst uzmanību."

116:8 Iepriekšējo virsvaldību laikos tā nebija. Piemēram, Kristus nav iecēlis autoritātes un skaidrošanas centru. Viņš neteica saviem sekotājiem: „Paklausiet tam, kuru Es esmu izvēlējies." Reiz Viņš saviem mācekļiem jautāja: „Bet ko jūs sakāt – kas es esmu?" Sīmanis Pēteris atbildēja un sacīja: „Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls." Kristus, vēlēdamies nostiprināt Pētera ticību, sacīja: „.. tu esi Pēteris, un uz šīs klints es celšu savu Baznīcu .."[66] ar to domājot, ka Pētera ticība bija patiesā ticība. Tas bija Pētera ticības apliecinājums. Viņš neteica, ka visiem jāvēršas pie Pētera. Viņš neteica: „Viņš ir zars, kas stiepjas no manas senās saknes." Viņš neteica: „Ak Dievs! Svētī visus, kas kalpo Pēterim. Ak Dievs! Pazemini tos, kas viņam nav paklausīgi. Izvairieties no tā, kurš ir derības pārkāpējs. Ak Dievs! Tu zini, ka es mīlu visus, kas ir nelokāmi derībā." Tomēr visās Bahá'u'lláh grāmatās, rakstos un vēstulēs ir uzrakstīts par Bahá'u'lláh iecelto derības

Centru šajā virsvaldībā. Tāpēc bahāju virsvaldība šajā aspektā atšķiras no visiem citiem, jo Bahá'u'lláh mērķis ir panākt, lai neviens nevarētu izraisīt domstarpības un nesaskaņas. Pēc Kristus aiziešanas radās dažādas sektas un konfesijas, kuras katra apgalvoja, ka tā ir patiesais kristietības kanāls, taču nevienai no tām nebija Kristus rakstiskas pilnvaras; neviens nevarēja iegūt pierādījumus no Viņa; tomēr visi pieprasīja Viņa atļauju un apstiprinājumu. Bahá'u'lláh ar savu spalvu ir uzrakstījis derību un testamentu, paziņojot, ka visi pievērsīsies tam, kuru Viņš ir iecēlis par derības Centru un viņam paklausīs. Tāpēc paldies Dievam, ka Bahá'u'lláh ir padarījis ceļu taisnu. Viņš ir nepārprotami izskaidrojis visas lietas un atvēris visas durvis dvēseļu pilnveidei. Nevienam nav iemesla vilcināties. Derības mērķis bija vienkārši novērst nesaskaņas un domstarpības, lai neviens nevarētu teikt: „Mans viedoklis ir patiess un pamatots."

116:9 Jebkurš derības Centra izteiktais viedoklis ir pareizs, un nevienam nav iemesla nepaklausībai. Esiet piesardzīgi, jo, iespējams, jūsu vidū var būt derības pārkāpēji (*náqiḍín*). Neklausieties viņos. Izlasiet *Derības grāmatu*.[67] Visiem ir pavēlēts pakļauties derībai, un pirmais brīdinājums ir adresēts Bahá'u'lláh dēliem – zariem: „Jums jāvēršas pie ieceltā Centra; viņš ir Grāmatas skaidrotājs."

116:10 Ja kāda dvēsele tik skaidri pārkāptu un neievērotu šo pavēli, vai gan tā vispār drīkst teikt, ka ir bahājietis? Ja kāds neievēro skaidru Kristus pavēli, vai viņš var patiesīgi apgalvot, ka ir kristietis?

116:11 Nobeigumā vēlos teikt, ka esmu ļoti gandarīts par šo tikšanos. Es lūgšu par jums un tiekšos pēc apliecinājuma no Svētītās Pilnības. Slava Dievam! Jums ir jābūt pateicīgiem, ka Viņš ir izvēlējies jūs no pasaules cilvēku vidus, ka tik spoža velte un tik bezgalīgas žēlastības un labvēlības ir īpaši izredzētas jums. Jūs nedrīkstat skatīties uz pašreizējiem sasniegumiem, jo tas ir tikai sākums, tāpat kā tas bija Kristus laikā. Pēc neilga laika jūs redzēsit, ka jūs izcelsities starp visiem cilvēkiem. Dievišķie apliecinājumi visos veidos jūs atbalstīs, un Bahá'u'lláh valstības starojums apgaismos jūsu sejas. Esiet patiesi pateicīgi par visām

šīm svētībām. Es ceru, ka es vienmēr dzirdēšu labas ziņas par jums, parādot, ka draugi Čikāgā ir aizņemti ar kalpošanu dievišķajā Lietā, piepildīti ar prieku par Dieva Vārda sludināšanu, iesaistījušies Bahá'u'lláh mācības izplatīšanā un mīlestības un laipnības izpaušanā pret visu cilvēci. Tā ir mana cerība un gaidas. Esmu pārliecināts, ka jūs centīsities to paveikt, lai draugi Persijā un es varētu piedzīvot prieku par labām ziņām. Lai jūs mums būtu prieka un laimes, rāmuma un nosvērtības avots.

• • •

1912. gada 5. novembrī

ʻAbdu'l-Bahá runa Sinsinatī

– 117 –

1912. gada 5. novembrī

Viesnīca „Grand Hotel“

Adrese: *Grand Hotel, Cincinnati, Ohio*

Saskaņā ar stenogrāfiskām piezīmēm

TĀ KĀ mēs atrodamies Sinsinati, prezidenta Tafta dzimtajā pilsētā, kurš ir veicis tik cēlu kalpošanu miera labā, tad es uzrunāšu Sinsinati un Amerikas iedzīvotājus kopumā. Austrumos mani informēja, ka Amerikā ir daudz miera cienītāju. Tāpēc es pametu savu dzimteni, lai šeit sazinātos ar tiem, kas ir starptautiskās samierināšanas un vienošanās karognesēji. Ceļojot no krasta uz krastu, es atklāju, ka Amerikas Savienotās Valstis ir plašas un progresīvas, valdība ir taisnīga un godīga, valsts ir cēla un neatkarīga. Es piedalījos daudzās sanāksmēs, kurās tika apspriests starptautiskais miers, un vienmēr esmu ārkārtīgi priecīgs redzēt šādu sanāksmju rezultātus, jo viens no nozīmīgākajiem Bahá'u'lláh mācības principiem ir vienošanās nodibināšana starp pasaules tautām. Šo principu viņš nodibināja un mācīja Austrumos pirms piecdesmit gadiem. Viņš pasludināja starptautisku vienotību, sasauca pasaules reliģijas uz saskaņu un samierināšanos un nodibināja sadraudzību starp daudzām rasēm, sektām un kopienām. Toreiz Viņš rakstīja vēstules pasaules ķēniņiem un valdniekiem, aicinot tos celties un sadarboties ar Viņu šo principu izplatīšanā, sakot, ka cilvēces stabilitāte un attīstība var tikt īstenota tikai tautu vienotības ceļā. Ar Viņa pūlēm šis visaptverošās saskaņas un vienošanās princips tika praktiski pausts Persijā un citās valstīs. Piemēram, mūsdienās Persijā ir daudz dažādu rasu un reliģiju cilvēku, kuri ir sekojuši Bahá'u'lláh pamudinājumiem un dzīvo kopā mīlestībā un sadraudzībā bez reliģiskiem, patriotiskiem vai rasu aizspriedumiem, – musulmaņi, ebreji, kristieši, budisti, zoroastrieši un daudzi citi.

117:2 Amerika ir uzņēmusies izplatīt miera mācību, vairot cilvēces gaismu un dāvāt cilvēku bērniem laimi un labklājību. Tie ir dievišķās civilizācijas principi un pierādījumi. Amerika ir cēla nācija, miera karognesēja visā pasaulē, kura izgaismo visus reģionus. Ārvalstis nav tik neierobežotas un brīvas no intrigām un sarežģījumiem kā Amerikas Savienotajās Valstīs; tāpēc tās nespēj ieviest vispārēju saskaņu. Bet Amerika – Lai slavēts Dievs! – ir mierā ar visu pasauli un ir cienīga pacelt brālības un starptautiskās vienošanās karogu. Kad tas būs izdarīts, pārējā pasaule to pieņems. Visas tautas pievienosies Bahá'u'lláh mācības pieņemšanai, kas izpausta pirms vairāk nekā piecdesmit gadiem. Savās vēstulēs Viņš lūdza pasaules parlamentus nosūtīt savus gudrākos un labākos vīrus uz starptautisku pasaules konferenci, kurai būtu jāizlemj visi jautājumi starp tautām un jānodibina vispārējs miers. Tā būtu augstākā apelācijas tiesa, un tiktu īstenots cilvēku parlaments, par kuru tik ilgi sapņojuši dzejnieki un ideālisti. Tās ietekme būtu tālejošāka nekā Hāgas tribunālam..

117:3 Esmu ļoti pateicīgs prezidentam Taftam par viņa ietekmes palielināšanu uz vispārēja miera nodibināšanu. Tas, ko viņš ir paveicis, slēdzot līgumus ar dažādām tautām, ir ļoti labi, taču, kad mums būs starpparlamentu institūcija, kas sastāvēs no delegātiem no visām pasaules valstīm un kas būs veltīta vienošanās un labas gribas uzturēšanai, tad tiks īstenots viedo un dzejnieku utopiskais sapnis – cilvēku parlaments.

• • •

1912. gada 6.–10. novembrī

ʻAbdu'l-Bahá runas Vašingtonā, Kolumbijas distriktā

– 118 –

1912. gada 6. novembrī

Universālistu baznīca

Adrese: *Universalist Church, Thirteenth and L Streets, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

SLAVA Dievam! Brīvības karogs šajā zemē tiek turēts augstu pacelts. Jūs baudāt politisko brīvību; jūs baudāt domas un runas brīvību, reliģisko brīvību, rasu un personisko brīvību. Tas noteikti ir atzinības un pateicības vērts. Šajā sakarā gribu pieminēt brīvību, viesmīlību un vispārējo laipnību, kas man tika izrādīta manu neseno ceļojumu laikā pa Ameriku. Vēlos arī pilnībā un galīgi atbildēt cienījamā doktora, šīs draudzes mācītāja sirsnīgajam sveicienam un draudzīgajai attieksmei, kura mīlošā un atdzīvinošā jūtība jo sevišķi pelna atzinību. Protams, cilvēkiem, kas ir idejiskie līderi, ir jāseko viņa laipnības un labas gribas piemēram. Mūsdienās ir būtisks liberālisms – taisnīgums un vienlīdzība pret visām tautām un cilvēkiem. Cilvēka attieksme nedrīkst būt ierobežota; jo Dievs ir neierobežots, un ikvienam, kas ir Dieva sliekšņa kalps, tāpat ir jābūt brīvam no ierobežojumiem. Eksistences pasaule ir Dieva žēlsirdīgās īpašības emanācija. Dievs ar savu žēlsirdības starojumu ir izgaismojis esības parādības, un Viņš ir žēlīgs un laipns pret visu savu radību. Tāpēc cilvēces pasaulei vienmēr ir jāsaņem dāvanas no Viņa majestātes – mūžīgā Kunga, tāpat kā Kristus ir pasludinājis: „Tad nu topiet pilnīgi, kā jūsu debesu Tēvs ir pilnīgs."[68] Jo Viņa veltes, tāpat kā saules gaisma un siltums materiālajās debesīs, vienlīdz lielā mērā nolaižas pār visu cilvēci. Līdz ar to cilvēkam ir jāmācās laipnības un labdarības mācība no paša Dieva. Tāpat kā Dievs izturas laipni pret visu cilvēci, arī cilvēkam ir jābūt laipnam pret saviem līdzcilvēkiem. Ja viņa attieksme ir taisnīga un mīloša pret saviem līdzcilvēkiem, pret visu radību, tad viņš patiešām ir cienīgs tikt pasludināts par Dieva tēlu un līdzību.

Ir dažādu veidu biedrošanās jeb brālības. Tās var būt ģimenes 118:2
attiecības, tuvas attiecības mājsaimniecībā. Tās ir aprobežotas un var tikt mainītas un traucētas. Cik gan bieži gadās, ka ģimenē mīlestība un vienošanās tiek pārvērstas ienaidā un naidīgumā! Vēl viena brālības forma izpaužas patriotismā. Cilvēks mīl savus līdzcilvēkus, jo tie pieder vienai dzimtenei. Arī tā ir aprobežota un pakļauta izmaiņām un sabrukumam, piemēram, kad vienas tēvijas dēli ir pretinieki cits citam karā, asinsizliešanā un cīņās. Vēl viena biedrošanās jeb brālība ir tā, kas ceļas no rasu vienotības, rasu izcelsmes vienesmes, kas veido radniecības un tuvinieku saites. Tam arī ir savi ierobežojumi un iespēja mainīties, jo bieži vien ir gadījies karš un nāvējoši strīdi starp vienas cilts cilvēkiem un tautām. Ir ceturtais brālības veids, cilvēka attieksme pret pašu cilvēci, altruistiskā cilvēces mīlestība un cilvēku pamatsaiknes atzīšana. Kaut arī tā ir neaprobežota, tā tomēr ir pakļauta pārmaiņām un iznīcināšanai. Pat no šīs vispārējās brālības saites neparādās gaidītais rezultāts. Kāds ir meklētais rezultāts? Sirsnīgā laipnība starp visām cilvēciskajām radībām un stingra, neiznīcināma brālība, kas ietver visas dievišķās iespējas un nozīmi cilvēcē. Tāpēc ir skaidrs, ka brālība, mīlestība un laipnība, kuras pamatā ir ģimene, dzimtā zeme, rase vai altruisma attieksme, nav nedz pietiekama, nedz pastāvīga, jo tie visi ir ierobežoti, aprobežoti un pakļauti izmaiņām un traucējumiem. Jo ģimenē valda nesaskaņas un atsvešinātība; starp tās pašas tēvzemes dēliem ir pieredzēti strīdi un savstarpēji cīņiņi; starp noteiktas rases pārstāvjiem bieži ir vērojams naidīgums un ienaids; un pat altruistu vidū dažādi viedokļu aspekti un nesavtīgas nodošanās trūkums nedod nekādu pastāvīgas un neiznīcināmas cilvēces vienotības solījumu.

Tāpēc cilvēces Kungs ir licis nākt pasaulē savām svētajām, 118:3
dievišķajām Izpausmēm. Viņš ir atklājis savas debesu Grāmatas, lai nodibinātu garīgo brālību, un ar Svētā Gara spēku ir padarījis iespējamu pilnīgu brālību starp cilvēkiem. Un, kad ar Svētā Gara dvašām tiek nodibināta šī pilnīgā brālība un vienošanās starp cilvēkiem – šī brālība un mīlestība ir garīga rakstura, šī sirsnīgā laipnība ir debešķa, šīs saites ir dievišķas – rodas vienotība, kas

ir nesaraujama, nemainīga un nekad nav pakļauta pārveidei. Tā vienmēr ir tāda pati un mūžīgi paliks tāda pati. Piemēram, padomājiet par Kristus liktās brālības pamatu. Ievērojiet, kā šī brālība veicināja vienotību un saskaņu un kā tā noveda dažādas dvēseles uz vienotu sasniegumu līmeni, kurā tās bija gatavas upurēt savu dzīvību cits cita dēļ. Viņi bija apmierināti ar atteikšanos no īpašumiem un bija gatavi ar prieku zaudēt pašu dzīvību. Viņi dzīvoja kopā tādā mīlestībā un sadraudzībā, ka pat Galēns, slavenais grieķu filozofs, kurš nebija kristietis, savā darbā ar nosaukumu „Nāciju attīstība" izteicās, ka reliģiskā pārliecība ir ļoti labvēlīga īstas civilizācijas pamatam. Kā pierādījumu tam viņš teica: „Zināms skaits cilvēku, kas ir mūsu laikabiedri, ir pazīstami kā kristieši. Tie bauda augstāko morālās civilizācijas pakāpi. Katrs no viņiem ir kā liels filozofs, jo viņi dzīvo kopā vislielākā mīlestībā un labā sadraudzībā. Viņi cits cita dēļ upurē dzīvību. Viņi ziedo savus pasaulīgos īpašumus cits cita labā. Par kristiešiem var teikt, ka viņi ir kā viens cilvēks. Viņu starpā ir saikne, kas pēc rakstura ir nesaraujama."

118:4 Tāpēc ir skaidrs, ka īstas brālības pamats, mīlestības pilnas sadarbības un savstarpīguma cēlonis un patiesas laipnības un nesavtīgas ziedošanās avots ir neviens cits kā Svētā Gara dvašas. Bez šīs ietekmes un iedvesmas tas nav iespējams. Mēs varam realizēt zināmas brālības pakāpes citu motīvu dēļ, taču tās ir ierobežotas saistības un var mainīties. Kad cilvēku brālība ir balstīta uz Svēto Garu, tā ir mūžīga, nemainīga, neierobežota.

118:5 Dažādās Austrumu daļās bija laiks, kad šķita, ka brālība, sirsnīgā laipnība un visas cilvēces cildināmās īpašības ir pazudušas. Nebija pierādījumu par patriotisku, reliģisku vai rasu brālību; bet tā vietā dominēja neiecietības, naida un aizspriedumu apstākļi. Katras reliģijas piekritēji bija vardarbīgi citu reliģiju ienaidnieki, naidīguma gara pilni un kāri pēc asiņu izliešanas. Pašreizējā karā Balkānos ir paralēles šiem apstākļiem. Padomājiet par asinsizliešanu, nežēlību un apspiešanu, kas tur izpaudās pat šajā apgaismotajā gadsimtā, – tas viss pamatā ir balstīts uz reliģiskiem aizspriedumiem un domstarpībām. Jo iesaistītās tautas pieder pie tām pašām rasēm un dzimtenēm;

tomēr viņi ir mežonīgi un nežēlīgi viens pret otru. Līdzīgi bēdīgi apstākļi 19. gadsimtā valdīja Persijā. Tumsa un nezinīgs fanātisms bija plaši izplatīts; starp rasēm nebija ne miņas no sadraudzības vai brālības. Gluži pretēji, cilvēku sirdis bija dusmu un naida pilnas; tumsa un drūmums plaši izpaudās cilvēku dzīvēs un apstākļos. Šādā laikā pie dievišķā apvāršņa gluži kā saules krāšņumā parādījās Bahá'u'lláh, un cilvēces lielajā tumsā un bezcerībā atspīdēja dižena gaisma. Viņš nodibināja cilvēces vienesmi, nesot vēsti, ka visa cilvēce ir kā avis un ka Dievs ir īstais un patiesais gans. Gans ir viens, un visi cilvēki ir no Viņa ganāmpulka.

Cilvēce ir viena, un Dievs ir vienlīdz laipns pret visiem. Kas 118:6
tad ir nelaipnības un naida avots cilvēku pasaulē? Šis īstais gans mīl visas savas avis. Viņš tos ved zaļās ganībās. Viņš tos audzina un aizsargā. Kas tad ir cilvēces naidīguma un atsvešinātības avots? No kurienes šis konflikts un nesaskaņas? Patiesais cēlonis ir reliģiskās vienotības un līdzāspastāvēšanas trūkums, jo katrā no lielajām reliģijām mēs atrodam māņticību, ticības apliecību aklu atdarinājumu un teoloģiskās formulas, kas tiek ievērotas dievišķo pamatu vietā, izraisot atšķirības un šķelšanos cilvēcē, nevis vienošanos un sadraudzību. Līdz ar to ir radušās nesaskaņas, naids un karš, pamatojoties uz šo atšķirību un nošķiršanos. Ja mēs pētām dievišķo reliģiju pamatus, mēs atklājam, ka tās ir vienotas, absolūti nemainīgas un nekad nav pakļautas pārveidei. Piemēram, katrā no dievišķajām reliģijām ir divu veidu likumi jeb priekšraksti. Viens iedalījums attiecas uz morāles pasauli un ētiskajām struktūrām. Tie ir neatņemami priekšraksti. Tie ieaudzina un pamodina zināšanas un mīlestību pret Dievu, mīlestību pret cilvēci, cilvēces tikumiem, dievišķās valstības īpašībām, atdzimšanu un augšāmcelšanos no dabas valsts. Tie veido viena veida dievišķo likumu, kas ir kopīgs visiem un nekad nav pakļauts izmaiņām. No Ādama cikla rītausmas līdz mūsdienām šis Dieva pamatlikums ir bijis nemainīgs. Tas ir dievišķās reliģijas pamats.

Otrajā sadaļā ir likumi un institūcijas, kas nodrošina cilvēka 118:7
vajadzības un apstākļus atbilstoši laika un vietas prasībām. Tie

ir pārejoši, tiem nav būtiskas nozīmes, un tos nekad nedrīkst padarīt par cilvēku strīdu cēloni un avotu. Piemēram, Mozus laikā – Lai Viņam miers! – atbilstoši tā laika vajadzībām bija pieļaujama laulības šķiršana. Kristus cikla laikā, tā kā šķiršanās neatbilda laikam un nosacījumiem, Jēzus Kristus to atcēla. Mozus ciklā bija pieļaujama daudzsievība. Bet Kristus laikā nepastāvēja nepieciešamība, kas to būtu attaisnojusi; tāpēc tas bija aizliegts. Mozus dzīvoja Sinaja tuksnesī; tāpēc Viņa priekšraksti un baušļi atbilda šiem nosacījumiem. Sods par zādzību cilvēkam bija rokas nogriešana. Šāda veida rīkojums bija saskaņā ar tuksneša dzīvi, bet nav savienojams ar mūsdienu apstākļiem. Tāpēc šādi priekšraksti veido otro jeb nebūtisko dievišķo reliģiju sadaļu, un tiem nav nozīmes, jo tie attiecas uz cilvēku darīšanām, kuras vienmēr mainās atkarībā no laika un vietas prasībām. Tāpēc dievišķo reliģiju iekšējie pamati ir viens vesels. Tā kā tā ir taisnība, tad kāpēc starp viņiem vajadzētu pastāvēt naidīgumam un strīdiem? Kāpēc šim naidam un karadarbībai, mežonībai un asinsizliešanai vajadzētu turpināties? Vai tas ir pieļaujams un pamatots? Dievs pasarg'!

118:8 Neatņemams Bahá'u'lláh mācības princips ir tāds, ka reliģijai ir jābūt vienotības un mīlestības cēlonim starp cilvēkiem; ka tas ir augstākais dievišķības starojums, dzīvības stimuls, goda avots un mūžīgās eksistences produktīvais avots. Reliģija nav paredzēta, lai izraisītu ienaidu un naidīgumu, nedz arī lai kļūtu par tirānijas un netaisnības avotu. Ja tā izrādītos naidīguma, nesaskaņu un cilvēces atsvešinātības cēlonis, noteikti būtu vēlams reliģijas iztrūkums. Reliģiskās mācības ir kā ārstniecības kurss, kura mērķis ir cilvēces izārstēšana un dziedināšana. Ja vienīgais ārstēšanas kursa iznākums būtu tikai diagnoze un neauglīga simptomu apspriešana, labāk būtu no tā atteikties un to atcelt. Šajā aspektā reliģijas neesamība būtu vismaz zināms progress vienotības virzienā.

118:9 Turklāt reliģijai ir jāatbilst saprātam un jāsaskan ar zinātnes secinājumiem. Reliģija, saprāts un zinātne ir īstenības; tādēļ šiem trim, tā kā tie ir īstenība, ir jātiek savietotiem un tie ir jāsaskaņo. Jautājumam vai principam, kas pēc savas būtības ir reliģisks,

ir jābūt zinātnes sankcionētam. Zinātnei tas ir jāpasludina par derīgu, un saprātam tas ir jāapstiprina tā, lai tas varētu iedvest uzticību. Ja reliģiskā mācība tomēr ir pretrunā ar zinātni un saprātu, tā neapšaubāmi ir māņticība. Cilvēces Kungs mums ir piešķīris saprāta spēju, ar kuras palīdzību mēs varam saskatīt lietu īstenību. Kā tad cilvēks var pamatoti pieņemt jebkuru apgalvojumu, kas neatbilst saprāta procesiem un zinātnes principiem? Protams, šāds kurss nevar iedvest cilvēkā paļāvību un patiesu pārliecību.

Bahá'u'lláh mācība iemieso daudzus principus; es jums 118:10
sniedzu tikai kopsavilkumu. Viens no šiem principiem attiecas uz vīriešu un sieviešu vienlīdzību. Viņš paziņoja, ka, tā kā visi ir radīti pēc viena Dieva tēla un līdzības, tad Dieva vērtējumā nav nekādas atšķirības dzimuma ziņā. Tas, kuram ir visšķīstākā sirds, kura zināšanas ir lielākas un kurš vairāk izceļas laipnībā pret Dieva kalpiem, neatkarīgi no dzimuma ir vistuvākais un visdārgākais Kungam, mūsu Radītājam. Zemākajās valstīs – starp dzīvniekiem un augiem – mēs redzam dzimumu lomu dalījumu funkcijās un uzbūvē. Visi augi, koki un dzīvnieki ir pakļauti šim dalījumam, kā tas tiem paredzēts kopš radīšanas, bet to starpā pastāv pilnīga vienlīdzība bez turpmākas dalīšanas dzimuma ziņā. Kāpēc tad cilvēcei būtu jānosaka tāda šķirošana, kādu neīsteno zemākie radījumi? It īpaši, ja mēs saprotam, ka visi ir no vienas valsts un radniecīgi; ka visi ir viena koka lapas, vienas jūras viļņi? Vienīgais saprātīgais izskaidrojums ir tāds, ka sievietei nav nodrošinātas tādas pašas izglītības iespējas kā vīrietim. Jo, ja viņa būtu saņēmusi tādas pašas mācīšanās un attīstības iespējas kā vīrietis, viņa neapšaubāmi būtu sasniegusi to pašu stāvokli un līmeni. Dieva vērtējumā nav atšķirības; abi ir kā viens, un tiem ir vienādas spēju pakāpes. Tāpēc, izmantojot iespējas un attīstību, sieviete nopelnīs un iegūs tās pašas privilēģijas. Kad Jēzus Kristus nomira pie krusta, mācekļi, kas bija liecinieki Viņa krustā sišanai, bija satraukti un satricināti. Pat Pēteris, viens no diženākajiem Viņa sekotājiem, Viņu trīsreiz noliedza. Marija Magdalēna sapulcināja viņus un apliecināja viņu ticību, sacīdama: „Kāpēc jūs šaubāties? Kāpēc jūs baidāties? Ak, Pēteri!

Kāpēc tu Viņu noliedzi? Jo Kristus nebija krustā sists. Kristus īstenība ir vienmēr dzīva, nezūdoša, mūžīga. Šai dievišķajai īstenībai nav ne sākuma, ne beigu, tāpēc tai nevar būt nāves. Lielākais, tikai Jēzus miesa ir cietusi nāvi." Īsāk sakot, šī sieviete vienatnē un viena pati palīdzēja izmainīt mācekļus un padarīt viņus nelokāmus. Tas ir pierādījums ārkārtējam spēkam un augstākajām īpašībām, pierādījums tam, ka sieviete ir līdzvērtīga vīrietim un ir viņa papildinājums. Tas, kurš ir labāk sagatavots un izglītots, kura spējas ir cēlākas un kura ideāli ir augstāki, ir visievērojamākais un cienīgākais – neatkarīgi no tā, vai tas ir vīrietis vai sieviete.

118:11 Pateicoties Bahá'u'lláh mācībām, Austrumu apvārsnis kļuva mirdzošs un spožs. Dvēseles, kas ir uzklausījušas Viņa vārdus un pieņēmušas Viņa vēsti, šodien dzīvo kopā pilnīgā sadraudzībā un mīlestībā. Viņi pat ziedo savas dzīvības cits cita labā. Viņi atstāj un atsakās no pasaulīgajiem īpašumiem cits cita labā, katrs dodot priekšroku otram, nevis sev. Tas ir noticis, pateicoties cilvēces vienesmes pasludināšanai un pamatam. Mūsdienās Persijā notiek tikšanās un sapulces, kurās dvēseles, kuras ir kļuvušas apgaismotas ar Bahá'u'lláh mācību – musulmaņu, kristiešu, ebreju, zoroastriešu, budistu un dažādākajām konfesijām piederīgo – saplūst un apvienojas pilnīgā sadraudzībā un neierobežotā vienotībā. Viņu vidū tiek nodibināta brīnišķīga brālība un mīlestība, un visi ir vienoti garā un kalpošanā starptautiskajam mieram. Vairāk nekā divdesmit tūkstoši bahājiešu ir atdevuši savas dzīvības mocekļa nāvē Dieva Lietas labā. Austrumu valdības nostājās pret viņiem, lai tos iznīcinātu. Viņi nerimtīgi tika nogalēti, bet ar katru dienu viņu skaits ir palielinājies, ar katru dienu viņi vairojās spēkā un kļuva daiļrunīgāki. Viņi ir nostiprinājušies, pateicoties brīnišķīga garīga spēka iedarbībai. Cik mežonīgs un biedējošs ir cilvēka niknums pret savu līdzcilvēku! Padomājiet, kas tagad notiek Balkānos, kādas asinis tiek izlietas. Pat savvaļas zvēri un mežonīgi dzīvnieki neizdara šādas darbības. Visnežēlīgākais vilks nogalina tikai vienu aitu dienā, un pat to ēdienam. Bet tagad Balkānos viens cilvēks iznīcina desmit līdzcilvēkus. Armiju komandieri lepojas ar to, ka ir nogalinājuši desmit tūkstošus cilvēku nevis

ēdiena dēļ, nē, drīzāk militārās kontroles, teritoriālās alkatības, slavas un zemes putekļu iegūšanai īpašumā. Viņi slepkavo līdzpilsoņu cildinājuma dēļ, neskatoties uz to, ka šī zemeslode ir tikai tumša rupjākās matērijas pasaule. Tā ir bēdu un skumju pasaule, vilšanās un nelaimes pasaule, nāves pasaule. Galu galā zeme ir tikai bezgalīga kapsēta, plaša, visaptveroša visas cilvēces kapsēta. Tomēr cilvēki cīkstas, lai iemantotu šo kapsētu, karo un cīnās, cits citu nogalinot. Kāda neziņa! Cik plaša ir zeme, kur ir tik daudz vietas visiem! Cik labi to pārdomājis Liktenis, kas ir to piešķīris tā, ka ikviens cilvēks var no tās iegūt iztiku! Kungs, mūsu Radītājs, nenosaka, ka kādam jāmirst badā vai jādzīvo trūkumā. Visiem ir paredzēts saņemt daļu no mūsu Dieva svētīgajām un bagātīgajām veltēm. Pamatos visas karadarbības un asinsizliešanas cilvēku pasaulē ir saistītas ar vienotības trūkumu starp reliģijām, kuras māņticības un teoloģisko dogmu ievērošanas dēļ ir aizēnojušas vienu īstenību, kas ir visu to avots un pamats.

Kas attiecas uz amerikāņu tautu: šo dižciltīgo, inteliģento, 118:12
apdomīgo, prātīgo nāciju nemotivē teritoriālās paplašināšanās motīvi un varaskāre. Tās robežas ir izolētas un ģeogrāfiski atdalītas no citām valstīm. Šeit mēs pieredzam interešu vienesmi un nacionālās politikas vienotību. Tās patiešām ir Amerikas Savienotās Valstis. Tāpēc šai tautai ir spējas un varēšana turēt augstu paceltu starptautiskā miera karogu. Lai šī cēlā tauta ir cilvēces vienošanas cēlonis. Lai tie izplata debesu civilizāciju un apgaismību, kļūst par Dieva mīlestības izplatības cēloni, sludina cilvēces solidaritāti un ir par cēloni cilvēku cilts vadībai. Tāpēc es lūdzu jūs pievērst šim vissvarīgākajam jautājumam jūsu visnopietnāko vērību un pūles. Lai cilvēce atrod mieru un līdzsvaru, un šī tumšā zeme tiek pārveidota par starojuma sfēru. Lai Austrumi un Rietumi cieši sadodas rokās. Lai Dieva vienesme atspoguļojas un pilnībā atklājas cilvēces sirdīs un visa cilvēce izrādās esam Dieva labvēlības izpausme.

Noteikti starp cilvēkiem būs daži nepilnīgie, bet mūsu 118:13
pienākums ir ar laipnām vadības un mācīšanas metodēm dot viņiem iespēju kļūt pilnveidotiem. Tiks atrasti daži, kas ir morāli slimi; tie ir jāārstē, lai tos varētu izdziedināt. Citi ir nenobrieduši

un kā bērni; viņiem jātiek sagatavotiem un izglītotiem, lai viņi kļūtu gudri un nobrieduši. Tie, kas guļ, ir jāpamodina; vienaldzīgajiem jākļūst vērīgiem un uzmanīgiem. Bet tas viss ir jāpaveic laipnības un mīlestības garā, nevis strīdu, pretestības vai naida garā, jo tas būtu pretrunā ar Dieva labpatiku. Tas, kas Dieva acīs ir pieņemams, ir mīlestība. Mīlestība patiesi ir pirmais dievišķības atspīdums un Dieva lielākais spožums.

118:14 Ak, līdzjūtīgais Kungs, Tu esi dāsns un spējīgs! Mēs esam Tavu kalpi, kas atrodas Tavas aizgādības pavēnī. Vērs uz mums savu labvēlības skatienu. Dod gaismu mūsu acīm, dzirdi – mūsu ausīm un sapratni un mīlestību – mūsu sirdīm. Dari mūsu dvēseles priecīgas un laimīgas ar savu prieka vēsti. Ak Kungs! Norādi mums uz Tavas valstības ceļu un atdzīvini mūs visus ar Svētā Gara dvašām. Dāvā mums nezūdošu dzīvi un piešķir mums nebeidzamu godu. Apvieno cilvēci un apgaismo cilvēku pasauli. Lai mēs visi ejam Tavā ceļā, ilgojamies pēc Tavas labpatikas un tiecamies pēc Tavas valstības noslēpumiem. Ak Dievs! Apvieno mūs un savieno mūsu sirdis ar Tavu nesaraujamo saiti. Patiesi, Tu esi devējs, Tu esi laipnais un Tu esi visuvarenais.

– 119 –

1912. gada 7. novembrī

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

APSVERIET tagadējos notikumus Balkānos, kad nikni plosās liels kara uzliesmojums un tiek izliets tik daudz asiņu. Gandrīz visa cilvēce sēro un apraud šo postošo apstākļu atdzimšanu. Valdības atrodas pārmaiņu un pārveides procesā. Austrumu tautu suverenitāte ir satricināta; iznākums ir vislielākā nenoteiktība. Tāpēc es vēlos runāt ar jums par šo tēmu.

119:2 Es īpaši vērsīšu jūsu uzmanību uz šī kara aspektiem, ko Bahá'u'lláh pilnībā un izsmeļoši pravietoja pirms četrdesmit

gadiem. Savas trimdas laikā un atrodoties uzraudzībā ʻAkká cietumā, Viņš nosūtīja vēstuli Turcijas sultānam. Tāpat Viņš sūtīja vēstules Napoleonam III un Persijas šaham. Visas Viņa vēstules zemes ķēniņiem un valdniekiem tika apkopotas grāmatā, kas tika izdota pirms trīsdesmit pieciem gadiem Bombejā, Indijā. Šai grāmatai bija vairāki izdevumi.

Man līdzi ir pirms divdesmit diviem gadiem izdota izdevuma kopija. 1891. gadā profesors E. G. Brauns no Kembridžas universitātes Anglijā sarakstīja grāmatu, kurā sīki aprakstīts viņa ʻAkká apmeklējums. Tam sekoja otrais sējums, kurā viņš citēja izvilkumus no Bahá'u'lláh vēstulēm ķēniņiem un valdniekiem. Arī jūsu bibliotēkās ir dažu šo vēstuļu tulkojumi. Ja jūs tos paņemsiet lasīt, jūs izlasīsit ievērojamos Bahá'u'lláh izteikumus. 119:3

Es precīzi nolasīšu jums no arābu teksta tos vārdus, kurus Bahá'u'lláh rakstīja savā vēstulē Turcijas sultānam. Jums tos tulkos, kamēr es lasīšu. „Ak, valdniek! Tu esi izdarījis to, par ko Muḥammad, Dieva pravietis, vaimanā augstākajās debesīs. Patiesi, pasaule tevi ir darījusi lepnu, tā ka tu esi novērsies no tā vaiga, kura gaismā tiek apgaismoti augstāko pulku ļaudis, un vēl ilgi tu atradīsies acīmredzamā zaudējumā. Pēc tam, kad Es atnācu pie tevis no diženuma un varenības vietas ar Lietu, kas ir mierinājusi to cilvēku acis, kas ir tuvu Dievam, jūs ar persiešu vadoni esat apvienojušies, vēršoties pret Mani. Patiesi, šī ir diena, kad Uguns runā cauri visām lietām, paziņojot, ka ir atnācis abu pasauļu Mīļotais, un no visām pusēm ir radies Sarunu Biedrs, lai klausītos tava dārgā, zinīgā Kunga Vārdā. Vai tu iedomājies, ka vari nodzēst liesmu, ko Dievs ir iededzinājis pie apvāršņiem? Nē! Patiesā vārdā, ja vien tu piederētu pie tiem, kas zina. Drīzāk gan ar to, ko tu esi paveicis, tās degšana palielinās un liesmas ceļas augstāk; un tās pārņems zemi un visus, kas atrodas uz tās. Šī lieta ir izlemta, un neviens, kas atrodas debesīs un virs zemes, nevarēja pretoties Viņa pavēlei. 119:4

„Tuvojas diena, kad Noslēpuma Zeme [Adrianopole] un blakus esošais mainīsies un izies no ķēniņa rokām, un sacelsies kņada, un vaimanu balss tiks pacelta, un no visām pusēm tiks atklāti ļaunuma pierādījumi, un izplatīsies neskaidrības sakarā ar 119:5

to, kas ir piemeklējis šos gūstekņus no apspiedēju pulku rokām. Notikumu gaita mainīsies, un apstākļi kļūs tik smagi, ka smiltis uz tuksnešainajiem pakalniem vaidēs, koki kalnā raudās, un no visa iztecēs asinis. Tad tu redzēsi ļaudis lielās bēdās. Vai faraons spēja traucēt Dievam, īstenojot savu varu, kad viņš sacēlās uz zemes un bija nepaklausīgs? Mēs patiešām esam izrādījuši Sarunu Biedru [Mozu] no viņa mājas, neskatoties uz viņa gribu; patiesi, mēs to spējām paveikt. Un atcerieties, kad Nimrods iededzināja politeisma uguni, ar kuru viņš sadedzināja Dieva Draugu [Ābrahāmu]. Patiesi, mēs nodzēsām uguni ar patiesību un izsaucām Nimrodam acīmredzamas bēdas. Patiesi, apspiedējs [Persijas valdnieks] nogalināja Pasauļu Mīļoto [Báb], lai tādējādi varētu nodzēst Dieva gaismu starp Viņa radībām un atņemt cilvēcei tīro dzīvības ūdeni sava varenā, laipnā Kunga dienās. Mēs esam parādījuši šo lietu valstī un paaugstinājuši Viņa pieminēšanu unitāriešu vidū. Patiesi, Kalps noteikti ir nācis, lai atdzīvinātu pasauli un apvienotu ikvienu, kas atrodas uz visas zemes virsmas. Tas, ko Dievs lems, uzvarēs, un tu redzēsi zemi kā Abhá dārzu. Tā tas ir ierakstīts ar pavēles spalvu neatsaucamā rakstu plāksnē."

119:6 Šajā grāmatā ir daudz citu pravietojumu, īpaši vēstulē Persijas šaham, un visi šie pravietojumi ir piepildījušies. Tā kā tie ir gari, mums nebūs laika tos citēt.

119:7 Šo citātu mērķis ir parādīt, ka Bahá'u'lláh diženie centieni Austrumos bija apvienot cilvēci, likt tai vienoties un samierināties, tādējādi izpaužot cilvēces vienesmi, sagatavojot ceļu starptautiskajam mieram un laimes un labklājības pamatu nodibināšanai. Taču tautas nav uzklausījušas Viņa aicinājumu un vēsti. Persijas un Turcijas valdības nostājās pret Viņa Lietu, un rezultāts ir tāds, ka abas šīs valdības ir izjukušas un sagrautas. Ja viņi būtu ievērojuši Viņa pavēles un saņēmuši Viņa brīdinājumus, viņi būtu aizsargāti. Viņi būtu izbaudījuši laimi un labklājību. Viņi būtu bijuši saistīti ar sadraudzības un brālības saitēm, gūstot labumu no brīnišķīgās mīlestības un vienotības dāvanām un dzīvojot apbrīnojamajā dievišķās valstības paradīzē. Bet, diemžēl, Svētītā pavēles un vadība ir atstāta novārtā un ignorēta. Dienu no dienas viņi ir sekojuši savām iegribām un iztēlei, līdz pat šodienai, kad šī kara uguns plosās visniknāk.

– 120 –

1912. gada 7. novembrī

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

DABAS pasaulē mēs redzam dzīvos organismus nemitīgā cīņā par eksistenci. Visur mēs saskaramies ar pierādījumiem, ka fiziski izdzīvo spēcīgākais. Tas ir galvenais kļūdu un nepareizas izpratnes avots to cilvēku viedokļos un teorijās, kuri neapzinās, ka dabas pasaulei pēc būtības ir trūkumi attiecībā uz cēloni un sekām un ka defekti tajā ir jānovērš ar izglītību. Piemēram, apsveriet pašu cilvēku. Ja mēs pētīsim cilvēkus, piemēram, Centrālāfrikas aborigēnu ciltis, kuras ir audzinātas, pilnībā pakļaujoties dabas varai, mēs atklāsim, ka viņiem nudien ir trūkumi. Viņiem nav reliģiskās izglītības; tie arī neliecina par nekādu virzību uz civilizāciju. Viņi vienkārši ir auguši un attīstījušies dabiskajā barbarisma vidē. Mēs redzam, ka viņi ir tik asinskāri, amorāli un dzīvnieciski, ka viņi pat nogalina un aprij viens otru. Tāpēc ir skaidrs, ka dabas pasaule bez palīdzības ir nepilnīga, jo tā ir pasaule, kurā izpaužas cīņa par fizisko eksistenci.

Ja zemes gabals tiek atstāts tā dabiskajā stāvoklī, tajā izaugs 120:2
savvaļas nezāles, ērkšķi un savvaļas koki. Bet, ja mēs apstrādāsim to pašu zemes gabalu, rezultāts būs tāds, ka tas atbrīvosies no dabiskām nepilnībām un pārvērtīsies par skaistu rožu dārzu vai augļu dārzu. Tas ir pierādījums tam, ka dabas pasaule ir nepilnīga. Skolu dibināšana un izglītības sistēmu izveide pasaulē ir paredzēta, lai aizstātu dabas trūkumus ar tikumiem un pilnībām. Ja nebūtu defektu, nebūtu vajadzīga sagatavošana, kultūra un izglītība, bet, tā kā mēs redzam, ka bērniem ir nepieciešama audzināšana un skološana, tas ir pārliecinošs pierādījums tam, ka dabas pasaule ir jāattīsta. Daudzas lietas to skaidri parāda. Viens no galvenajiem pierādījumiem ir spēcīgāko izdzīvošana dzīvnieku valstī, viņu neziņa, jutekliskums un

neierobežotie instinkti un kaislības. Tāpēc dabiskajā pasaulē cilvēcei ir vajadzīgs Izglītotājs un Skolotājs. Viņam ir jābūt visaptverošam savos spēkos un sasniegumos. Skolotāji ir divu veidu: universālie un specializētie. Universālie Padomdevēji ir Dieva pravieši, un specializētie skolotāji ir filozofi. Filozofi spēj izglītot un sagatavot ierobežotu cilvēku dvēseļu loku, turpretī svētās, dievišķās Dieva Izpausmes dāvā cilvēcei vispārēju izglītību. Tie ceļas, lai sniegtu vispārēju morālo izglītību. Piemēram, Mozus bija universāls Skolotājs. Viņš skoloja un disciplinēja Israēlas tautu, ļāva tai izglābties no izmisuma un neziņas dziļākā bezdibeņa un lika tiem sasniegt augstāku zināšanu un attīstības pakāpi. Viņi bija gūstā un verdzības nomākti; pateicoties Viņam, viņi kļuva brīvi. Viņš izveda viņus no Ēģiptes uz Svēto Zemi un atvēra durvis viņu izaugsmei augstākā civilizācijā. Ar Viņa sagatavošanu šī apspiestā un nomāktā tauta, faraonu vergi un gūstekņi, nostiprināja Zālamana valdīšanas krāšņumu. Šis ir universālā Skolotāja, vispasaules Izglītotāja piemērs. Vēlreiz padomājiet par Kristu: kā šī brīnišķīgā vienotības izpausme piešķīra romiešu, grieķu, ēģiptiešu, sīriešu un asīriešu tautām izglītību un ētisku audzināšanu un savienoja tās ar pastāvīgu un nesaraujamu saiti. Šīs tautas agrāk bija naidīgas un nepārtraukta naidīguma un nesaskaņu stāvoklī. Viņš tos sacementēja, lika tiem vienoties, piešķīra cilvēcei rimtību un iedibināja cilvēku labklājības pamatus visā pasaulē. Tāpēc Viņš bija īsts Izglītotājs, īstenības Padomdevējs.

120:3 Pārskatot apstākļus, kas pastāvēja Austrumos pirms Arābijas pravieša parādīšanās, mēs atklājam, ka visā Arābijas pussalā starp tās iedzīvotājiem valdīja intensīva mentālā tumsa un vislielākā neziņa. Šīs cilšu tautas pastāvīgi karoja, nogalināja un izlēja asinis, dedzināja un izlaupīja cita citas mājas un dzīvoja vislielākā pazemojuma un netikuma apstākļos. Viņi bija zemāki un brutālāki nekā dzīvnieki. Muḥammad parādījās kā pravietis šādu cilvēku vidū. Viņš izglītoja šīs barbariskās ciltis, izcēla tās no neziņas un mežonīguma un izbeidza nepārtrauktās nesaskaņas un naidu, kas starp tām bija pastāvējis. Viņš nodibināja viņu starpā vienošanos un samierināšanos, vienoja

tos un tiem mācīja vienam uz otru skatīties kā uz brāļiem. Pateicoties Viņa skološanai, viņi strauji attīstījās prestižā un civilizācijā. Viņi agrāk bija nezinoši; viņi kļuva gudri. Viņi bija barbari; viņi sasniedza izsmalcinātību un kultūru. Viņi bija samaitāti un brutāli; Viņš tos pacēla un paaugstināja. Viņi bija pazemoti un nicināti; viņu civilizācija un slava izplatījās visā pasaulē. Tas ir pilntiesīgs pierādījums tam, ka Muḥammad bija Izglītotājs un Skolotājs.

120:4 Deviņpadsmitajā gadsimtā Austrumu iedzīvotāju vidū valdīja nesaskaņas un naidīgums. Tautas raksturoja apātija un neziņa. Viņi patiešām bija drūmi un tumši, nevērīgi pret Dievu un pakļauti cilvēces zemākajiem instinktiem un kaislībām. Cīņa par eksistenci bija intensīva un visaptveroša. Šādā laikā viņu vidū kā spīdeklis debesīs parādījās Bahá'u'lláh. Viņš pārpludināja Austrumus ar gaismu. Viņš sludināja jaunus principus un mācību. Viņš lika pamatu jaunām institūcijām, kurām ir pats modernisma gars, pasaules gaisma, sabiedrības attīstība un mūžīgais gods. Dvēseles, kas uzklausīja šīs mācības starp dažādām Austrumu tautām, nekavējoties atteicās no strīdu un naidīguma gara un sāka biedroties labā gribā un sadraudzībā. No naidīguma galējībām viņi sasniedza mīlestības un brālības virsotni. Viņi bija karojuši un strīdējušies; tagad viņi kļuva mīloši un dzīvoja kopā pilnīgā vienotībā un vienprātībā. Mūsdienās jūs viņu starpā nemanīsiet reliģiskus, politiskus vai patriotiskus aizspriedumus; viņi ir draudzīgi, mīloši un sadarbojas vislielākajā laimē. Viņi neņem nekādu dalību karā un nesaskaņās, kas notiek Austrumos; viņu attieksme pret visiem cilvēkiem ir laba griba un sirsnīga laipnība. Viņu vidū ir atritināts vispārēja miera karogs. Vadības gaisma ir pārpludinājusi viņu dvēseles. Tā ir gaisma pret gaismu, mīlestība pret mīlestību. Tā ir izglītošana un sagatavošana caur Bahá'u'lláh. Viņš ir novedis šīs dvēseles uz šo standartu un sniedzis tām mācību, kas nodrošina mūžīgu gaismu. Ikviens, kurš labi pārzina Viņa mācības, sacīs: „Patiesi, es paziņoju, ka šie vārdi ir cilvēces gaisma, ka tie ir nebeidzams gods, ka tie ir debesu priekšraksti un nebeidzamas dzīves cēlonis cilvēku vidū."

– 121 –

1912. gada 8. novembrī

Astotās ielas sinagoga

Adrese: *Eighth Street Temple, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

DIEVS ir viens, Dieva mirdzums ir viens, un cilvēce ir šī viena Dieva kalpi. Dievs izturas laipni pret visiem. Viņš radījis un nodrošina visus, un visi ir Viņa aprūpē un aizsardzībā. Patiesības Saule, Dieva Vārds, spīd pār visu cilvēci; dievišķais mākonis lej savu dārgo lietu; vēdī Viņa žēlsirdības maigie zefīri, un visa cilvēce ir iegremdēta Viņa mūžīgās taisnības un sirsnīgās laipnības okeānā. Dievs ir radījis cilvēci no viena priekšteča, lai tie varētu būt labā sadraudzībā, mīlēt cits citu un dzīvot kopā vienotībā un brālībā.

121:2 Bet mēs esam rīkojušies pretēji Dieva gribai un labpatikai. Mēs esam bijuši naidīguma un nesaskaņu cēlonis. Mēs esam nošķirušies viens no otra un sacēlušies viens pret otru pretestībā un nesaskaņās. Cik daudz ir bijis karu starp tautām un nācijām! Kāda asinsizliešana! Neskaitāmas ir pilsētas un mājas, kas ir izpostītas. Tas viss ir bijis pretrunā ar Dieva labvēlību, jo Viņš ir vēlējis mīlēt cilvēkus. Viņš izturas laipni un žēlsirdīgi pret visu savu radību. Viņš ir noteicis draudzību un sadraudzību starp cilvēkiem.

121:3 Visnožēlojamākais ir atšķirību un šķelšanās stāvoklis, ko esam izraisījuši attiecībā viens uz otru reliģijas vārdā, iedomājoties, ka mūsu reliģiskās pārliecības galvenais pienākums ir nošķirtība un atsvešināšanās, ka mums jāizvairās vienam no otra un jāuzskata vienam otrs par maldu un nešķīstības aptraipītiem. Patiesībā dievišķo reliģiju pamati ir vieni un tie paši. Atšķirības, kas starp mums ir radušās, ir saistītas ar dogmatisku uzskatu aklu atdarināšanu un senču pielūgsmes formu ievērošanu. Ābrahāms bija īstenības pamatlicējs. Mozus, Kristus, Muḥammad bija īstenības izpausmes. Bahá'u'lláh bija īstenības godība. Tas nav tikai apgalvojums; tas tiks pierādīts.

Vēlos lūgt jūsu nedalītu uzmanību, apsverot šo tēmu. Dievišķās 121:4
reliģijas iemieso divu veidu priekšrakstus. Pirmkārt, ir tie, kuri sastāda neatņemamas jeb garīgas Dieva Vārda mācības. Tie ir ticība Dievam, to tikumu iegūšana, kas raksturo nevainojamu vīrišķību, slavējama morāle, to velšu un dotību iegūšana, kas izriet no dievišķā mirdzuma, – īsi sakot, priekšraksti, kas attiecas uz morāles un ētikas sfēru. Šis ir Dieva reliģijas pamataspekts, un tam ir visaugstākā nozīme, jo zināšanas par Dievu ir cilvēka pamatprasība. Cilvēkam ir jāsaprot dievišķības viengabalainība. Viņam ir jāiepazīst un jāatzīst Dieva priekšraksti un noteikti jāsaprot, ka cilvēces ētiskā attīstība ir atkarīga no reliģijas. Viņam jāatbrīvojas no visiem trūkumiem un jātiecas sasniegt debesu tikumus, lai viņš varētu izrādīties Dieva tēls un līdzība. Svētajā Bībelē ir rakstīts, ka Dievs teica: "Taisīsim cilvēku pēc mūsu tēla, pēc mūsu līdzības .."[69] Ir pašsaprotami, ka minētais tēls un līdzība neattiecas uz cilvēka formu un izskatu, jo dievišķības īstenība neaprobežojas tikai ar kādu formu vai veidolu. Nē, drīzāk ir domātas Dieva īpašības un raksturs. Tāpat kā Dievs tiek pasludināts par taisnīgu, arī cilvēkam jābūt taisnīgam. Tāpat kā Dievs ir mīlošs un laipns pret visiem cilvēkiem, arī cilvēkam ir jāizpauž sirsnīgā laipnība pret visu cilvēci. Tāpat kā Dievs ir lojāls un patiess, cilvēkam ir jāpauž cilvēku pasaulē tādas pašas īpašības. Gluži tāpat kā Dievs izrāda žēlsirdību pret visiem, cilvēkam ir jāpierāda, ka viņš ir žēlsirdības izpausme. Vārdu sakot, Dieva attēls un līdzība veido Dieva tikumus, un cilvēkam ir jākļūst par dievišķo īpašību mirdzuma saņēmēju. Tas ir visu dievišķo reliģiju neatņemamais pamats, pati īstenība, kas ir kopīga visiem. Ābrahāms to izsludināja; Mozus to pasludināja. Kristus un visi pravieši uzturēja šo dievišķās reliģijas standartu un aspektu.

Otrkārt, ir likumi un priekšraksti, kas ir pagaidu un nebūtiski. 121:5
Tie attiecas uz cilvēku darījumiem un attiecībām. Tie ir pārejoši un var tikt mainīti atkarībā no laika un vietas prasībām. Šie priekšraksti nav ne pastāvīgi, ne fundamentāli. Piemēram, Noasa laikā jūras veltes bija lietderīgi uzskatīt par likumīgām; tāpēc Dievs pavēlēja Noam baudīt uzturā visus jūras dzīvniekus. Mozus laikā tas nebija saskaņā ar Israēla pastāvēšanas prasībām;

tāpēc tika dota otrā pavēle, kas daļēji atcēla likumu par jūras pārtiku. Ābrahāma laikā – Lai viņam miers! – kamieļa piens tika uzskatīts par likumīgu un pieņemamu barību; tāpat arī kamieļa gaļa; bet Jēkaba laikā viņa noteikta solījuma dēļ tas kļuva nelikumīgs. Tie ir nebūtiski, pagaidu likumi. Svētajā Bībelē ir daži baušļi, kas saskaņā ar tiem pagājušajiem laikiem veidoja pašu laikmeta garu, tā laika gaismu. Piemēram, saskaņā ar Toras likumu, ja vīrietis ir izdarījis noteiktas naudas summas zādzību, viņam nocirta roku. Vai mūsdienās ir praktiski un saprātīgi nocirst roku par dolāra zādzību? Torā ir desmit priekšraksti par slepkavībām. Vai tos varētu pieņemt par spēkā esošiem šodien? Neapšaubāmi nē; laiki ir mainījušies. Saskaņā ar skaidru Bībeles tekstu, ja cilvēks maina vai pārkāpj sabata likumu vai ja viņš sabatā pieskaras ugunij, viņš ir jānogalina. Šodien šāds likums ir atcelts. Torā teikts, ka, ja vīrietis runā ar savu tēvu necienīgi, viņam jācieš nāvessods. Vai tagad ir iespējama šāda likuma izpilde? Nē; cilvēku apstākļi ir mainījušies. Tāpat Kristus laikā tika izpildīti daži nelieli priekšraksti, kas bija atbilstoši šim periodam.

121:6 Tāpēc ir pārliecinoši pierādīts, ka Dieva reliģijas pamats paliek pastāvīgs un nemainīgs. Tas ir tas fiksētais pamats, kas nodrošina sabiedrības virzības un stabilitāti un cilvēces apgaismi. Tas vienmēr ir bijis mīlestības un taisnīguma cēlonis starp cilvēkiem. Tas darbojas visas cilvēces patiesas sadraudzības un apvienošanas labā, jo tas nekad nemainās un nav pakļauts aizvietošanai. Pārejošie jeb nebūtiskie likumi, kas regulē sabiedrības kopuma darījumus un ikdienas dzīves lietas, ir mainīgi un atceļami.

121:7 Es gribu jautāt: kāds ir pravietības mērķis? Kāpēc Dievs ir sūtījis praviešus? Ir pašsaprotami, ka pravieši ir cilvēku Izglītotāji un cilvēces Skolotāji. Viņi nāk, lai sniegtu cilvēcei vispārēju izglītību, gatavotu cilvēci, paceltu cilvēku cilti no izmisuma un posta bezdibeņa un ļautu cilvēkam sasniegt progresa un diženuma augstāko pakāpi. Cilvēki ir tumsā; pravieši ieved tos gaismas sfērā. Viņi atrodas galējas nepilnības stāvoklī; pravieši piesūcina tos ar pilnībām. Pravietiskās misijas mērķis nav nekas cits kā cilvēku izglītošana un vadīšana. Tāpēc mums ir jābūt

uzmanīgiem un vērīgi jāmeklē cilvēks, kurš ir tam kvalificēts, proti, jebkura dvēsele, kas izrādās cilvēku Izglītotāja un cilvēces Skolotāja, neapšaubāmi ir sava laikmeta pravietis.

Piemēram, apskatīsim notikumus, kas saistīti ar Mozus – Lai Viņam miers! – vēsturi. Viņš dzīvoja Midiānā laikā, kad Israēla bērni bija gūstā un verdzībā Ēģiptes zemē, visādā ziņā pakļauti tirānijai un bargai apspiešanai. Viņi bija analfabēti un nezinoši, piedzīvoja nežēlīgus pārbaudījumus un pārdzīvojumus. Viņi bija tādā bezpalīdzības un nevarības stāvoklī, ka iegājās sakāmvārds, ka viens ēģiptietis var uzvarēt desmit israēliešus. Tādā laikā un tādos spiedīgos apstākļos parādījās Mozus un spīdēja ar debesu starojumu. Viņš izglāba Israēlu no faraona verdzības un atbrīvoja tos no gūsta. Viņš tos izveda no Ēģiptes zemes uz Svēto Zemi. Tie bija izkaisīti un salauzti; Viņš tos apvienoja un disciplinēja, piešķīra tiem gudrības un zināšanu svētību. Viņi bija vergi; Viņš padarīja tos par prinčiem. Viņi bija nezinoši; Viņš lika viņiem mācīties. Viņi bija nepilnīgi; Viņš ļāva viņiem sasniegt pilnību. Vārdu sakot, Viņš izveda viņus no bezcerības un pacēla līdz pārliecības un varonības augstumiem. Viņi kļuva slaveni visā senajā pasaulē, līdz beidzot savas jaunās civilizācijas zenītā un krāšņumā tika sasniegta Zālamana suverenitātes godība. Caur Mozus vadību un skološanu šie vergi un gūstekņi kļuva par dominējošo tautu starp tautām. Viņi bija slaveni ne tikai ar fizisko un militāro pārākumu, bet arī visās mākslas, lasītprasmes un izsmalcinātības pakāpēs viņu slava bija plaši izplatīta. Pat izcilie Grieķijas filozofi devās uz Jeruzalemi, lai mācītos pie israēliešu gudrajiem, un viņi saņēma daudzas atziņas filozofijā un gudrībā. Starp šiem filozofiem bija slavenais Sokrāts. Viņš apmeklēja Svēto Zemi un mācījās pie Israēla praviešiem, apgūstot viņu filozofiskās mācības principus un zināšanas par viņu izkoptajām mākslām un zinātnēm. Pēc atgriešanās Grieķijā viņš nodibināja sistēmu, kas pazīstama kā Dieva vienotība. Grieķu tauta nostājās pret viņu, un galu galā viņš ķēniņa klātbūtnē tika noindēts. Hipokrāts un daudzi citi grieķu filozofi mācījās no izglītotajiem israēliešu gudrajiem un apguva viņu gudrību un iekšējās patiesības. 121:8

121:9 Tā kā Mozus savas diženās misijas ietekmē palīdzēja atbrīvot israēliešus no zemā pagrimuma un pazemojuma stāvokļa, nostādot tos prestiža un slavināšanas līmenī, disciplinējot un izglītojot viņus, mums ir nepieciešams panākt godīgu un taisnīgu spriedumu attiecībā uz tik brīnišķīgu Skolotāju. Jo šajā dižajā sasniegumā Viņš bija viens pats un bez citu palīdzības. Vai Viņš būtu varējis panākt šādas izmaiņas un radīt šādu stāvokli starp šiem cilvēkiem bez debesu varas atļaujas un palīdzības? Vai Viņš būtu varējis pārveidot cilvēkus no pazemojuma uz godu bez svēta un dievišķa atbalsta?

121:10 To nevarēja izdarīt neviens cits kā dievišķs spēks. Tajā slēpjas pravietības pierādījums, jo prasieša misija ir tādas cilvēku cilts izglītošana, kādu izaudzināja šī personība, un tas pierāda, ka Viņš ir varens pravietis starp praviešiem un Viņa grāmata ir pati Dieva grāmata. Tas ir racionāls, tiešs un pilnīgs pierādījums.

121:11 Īsāk sakot, Mozus – Lai Viņam miers! – nodibināja Dieva likumu, attīrīja Israēla tautas morāli un pamudināja viņus tiekties uz cēlākiem un cildenākiem sasniegumiem. Bet pēc Mozus aiziešanas, pēc Salamana ēras godības pagrimuma un Jārobāma valdīšanas laikā šajā tautā notika lielas pārmaiņas. Augstie ētiskie standarti un garīgās pilnības pārstāja pastāvēt. Apstākļi un morāle kļuva samaitāta, reliģija kļuva pagrimusi, un Mozus likuma nevainojamie principi tika aizēnoti ar māņticību un politeismu. Starp ciltīm izcēlās karš un nesaskaņas, un viņu vienotība tika iznīcināta. Jārobāma sekotāji pasludināja sevi par likumīgiem un tiesīgiem ķēniņa pēctecībā, un Rehabeāma atbalstītāji izvirzīja tādas pašas pretenzijas. Visbeidzot, naidīgums un ienaids sašķēla ciltis, aptumšoja Israēla godību, un degradācija bija tik pilnīga, ka Tīras pilsētā pielūgsmei tika uzstādīts zelta teļš. Pēc tam Dievs sūtīja pravieti Eliju, kurš atpestīja ļaudis, atjaunoja Dieva likumu un iedibināja Israēlam jaunas dzīves laikmetu. Vēsture liecina par vēl vēlākām izmaiņām un pārvērtībām, kad šai vienotībai un solidaritātei sekoja vēl viena cilšu izkliede. Bābeles valdnieks Nebukadnēcars iebruka Svētajā Zemē un aizveda gūstā septiņdesmit tūkstošus israēliešu uz Haldeju, kur šos nelaimīgos ļaudis skāra vislielākie šķēršļi, pārbaudījumi

un ciešanas. Tad Dieva pravieši atkal pārkārtoja un atjaunoja Dieva likumu, un ļaudis savā pazemojumā atkal tam sekoja. Tā rezultātā viņi tika atbrīvoti, un saskaņā ar Persijas valdnieka Kīra rīkojumu notika atgriešanās Svētajā pilsētā. Jeruzaleme un Zālamana templis tika uzcelti no jauna, un Israēla godība tika atjaunota. Tas ilga tikai īsu laiku; cilvēku morāle kritās, un apstākļi sasniedza ārkārtēju pakāpi, līdz romiešu ģenerālis Tits ieņēma Jeruzalemi un nolīdzināja to līdz pamatiem. Laupīšana un iekarošana noveda līdz pilnīgai postam; Palestīna kļuva par postažu un tuksnesi, un ebreji aizbēga no savu senču Svētās Zemes. Šīs sabrukšanas un izkliedes cēlonis bija Israēla atkāpšanās no Mozus paustā Dieva likuma pamata, proti, dievišķo tikumu, morāles, mīlestības, mākslas un zinātnes attīstības un cilvēces vienesmes gara iegūšanas.

Tagad es vēlos, lai jūs izvērtētu dažus faktus un apgalvojumus, 121:12
kas ir apsvēršanas vērti. Mans mērķis un nolūks ir izravēt no cilvēku sirdīm reliģisko naidīgumu un ienaidu, kas viņus ir apņēmis, un panākt, lai visas reliģijas vienotos un kļūtu saskaņotas. Tā kā šis ienaids un naidīgums, šie aizspriedumi un neiecietība ir pārpratumu rezultāts, reliģiskās vienotības īstenība parādīsies tad, kad šie pārpratumi tiks kliedēti. Jo dievišķo reliģiju pamats ir viens pamats. Tā ir atklāsmes jeb mācības vienotība. Bet diemžēl mēs esam novērsušies no šī pamata, neatlaidīgi turoties pie dažādām dogmatiskām formām un akli atdarinot senču uzskatus. Tas ir patiesais naidīguma, ienaida un asinsizliešanas cēlonis pasaulē – cilvēces nošķirtības un atsvešināšanās iemesls. Tāpēc es gribu, lai esat ļoti taisnprātīgi un godprātīgi, spriežot par šādiem apgalvojumiem.

Laikā, kad Israēla tauta tika mētāta un nomocīta manis 121:13
nosaukto apstākļu dēļ, viņu vidū parādījās Jēzus Kristus. Jēzus no Nācaretes bija ebrejs. Viņš bija viens un bez atbalsta, vientuļš un neatkārtojams. Viņam nebija palīga. Jūdi uzreiz pasludināja Viņu par Mozus ienaidnieku. Viņi paziņoja, ka Viņš ir Mozus likumu un priekšrakstu iznīcinātājs. Izpētīsim faktus tādus, kādi tie ir, izpētīsim patiesību un īstenību, lai nonāktu pie patiesīga viedokļa un secinājuma. Lai iegūtu pilnīgi godīgu viedokli par

šo jautājumu, mums ir jāatmet viss, kas mums ir, un jāizpēta neatkarīgi. Šī personība, Jēzus Kristus, pasludināja Mozu par Dieva pravieti un pasludināja visus Israēla praviešus par Dieva sūtītiem. Viņš pasludināja Toru par pašu Dieva grāmatu, aicināja visus ievērot tās priekšrakstus un sekot tās mācībām. Tas ir vēsturisks fakts, ka piecpadsmit simtu gadu laikā Israēlas ķēniņi nespēja izplatīt jūdaisma reliģiju. Faktiski tajā periodā Mozus vārds un vēsture aprobežojās ar Palestīnas robežām, un Tora bija grāmata, kas labi pazīstama tikai šajā valstī. Bet caur Kristu, caur Jēzus Kristus Jaunās Derības svētību, Vecā Derība, Tora, tika pārtulkota sešsimt dažādās valodās un izplatījās visā pasaulē. Ar kristietības starpniecību Tora sasniedza Persiju. Pirms tam šajā valstī par šādu grāmatu nekas nebija zināms, bet Kristus izraisīja tās izplatību un pieņemšanu. Pateicoties Viņam, Mozus vārds tika paaugstināts un godāts. Viņam bija liela nozīme israēliešu praviešu vārda un diženuma sludināšanā, un Viņš pierādīja pasaulei, ka israēlieši ir Dieva tauta. Kurš no Israēla ķēniņiem to būtu varējis paveikt? Ja nebūtu Jēzus Kristus, vai gan Bībele un Tora būtu sasniegusi šo – Amerikas zemi? Vai Mozus vārds būtu izplatīts visā pasaulē? Apskatiet vēsturi. Ikviens zina, ka tad, kad tika izplatīta kristietība, vienlaikus izplatījās zināšanas par jūdaismu un Toru. Visā Persijas garumā un platumā nebija neviena Vecās Derības sējuma, līdz Jēzus Kristus reliģija lika tai parādīties visur, tāpēc mūsdienās Svētā Bībele šajā valstī ir mājsaimniecībās pazīstama grāmata. Tātad ir skaidrs, ka Kristus bija Mozus draugs, ka Viņš mīlēja Mozu un ticēja viņam; pretējā gadījumā Viņš nebūtu pieminējis Viņa vārdu un pravietību. Tas ir pašsaprotami. Tāpēc kristiešiem un ebrejiem vajadzētu izturēties vienam pret otru ar vislielāko mīlestību, jo šo divu lielo reliģiju dibinātāji ir bijuši pilnīgā vienprātībā grāmatā un mācībā. Tāpat tam vajadzētu būt arī ar viņu sekotājiem.

121:14 Mēs jau esam norādījuši derīgos pravietības pierādījumus. Mēs atklājam, ka paši pierādījumi par Mozus patiesumu tika pieredzēti un atkārtoti Kristū. Kristus bija arī unikāla un sevišķa personība, kas dzimusi no Israēla cilts. Ar sava Vārda spēku Viņš spēja apvienot romiešu, grieķu, haldiešu, ēģiptiešu un asīriešu

tautas. Kaut arī viņi bija nežēlīgi, asinskāri un naidīgi, cits citu nogalināja, laupīja un sagrāba gūstā, Viņš tos apvienoja pilnīgā vienotības un mīlestības saiknē. Viņš lika viņiem vienoties un samierināties. Šādas varenas sekas bija vienas Dvēseles izpausmes rezultāts. Tas pārliecinoši pierāda, ka Kristum palīdzēja Dievs. Mūsdienās visi kristieši atzīst un tic, ka Mozus bija Dieva pravietis. Viņi paziņo, ka Viņa grāmata bija Dieva grāmata, ka Israēla pravieši bija patiesi un īsteni un ka Israēla tauta bija Dieva tauta. Kāds kaitējums no tā ir radies? Kāds kaitējums varētu būt no jūdu apgalvojuma, ka Jēzus arī bija Dieva Vārda izpausme? Vai kristieši ir cietuši savas ticības dēļ Mozum? Vai viņi ir piedzīvojuši reliģiskā entuziasma zudumu vai pieredzējuši savas reliģiskās pārliecības sakāvi, pasludinādami, ka Mozus ir Dieva pravietis, ka Tora ir Dieva grāmata un ka visi Israēla pravieši ir Dieva pravieši? Ir skaidrs, ka no tā nav nekādu zaudējumu. Tagad ir pienācis laiks ebrejiem paziņot, ka Kristus bija Dieva Vārds, un tad šis naids starp divām lielajām reliģijām izzudīs. Divus tūkstošus gadu šis naids un reliģiskie aizspriedumi ir turpinājušies. Ir izlietas asinis, piedzīvoti pārbaudījumi. Šie daži vārdi novērsīs grūtības un apvienos divas dižas reliģijas. Kāds ļaunums gan varētu no tā izrietēt: ka tāpat kā kristieši pagodina un slavē Mozus vārdu, tāpat ebrejiem vajadzētu pieminēt Kristus vārdu, pasludināt Viņu par Dieva Vārdu un uzskatīt Viņu par vienu no izredzētajiem Dieva vēstnešiem?

Daži vārdi par Korānu un musulmaņiem: kad parādījās Muḥammad, Viņš runāja par Mozu kā par diženo Dieva vīru. Korānā Viņš atsaucas uz Mozus vārdiem septiņās dažādās vietās, pasludina Viņu par pravieti un Grāmatas turētāju, bauslības dibinātāju un Dieva Garu. Viņš teica: „Ikviens, kas Viņam tic, ir Dievam pieņemams, un ikviens, kas no Viņa vai kāda no praviešiem izvairās, ir Dieva noraidīts." Arī noslēgumā Viņš aicina savus radiniekus, sakot: „Kāpēc jūs vairījāties un neticējāt Mozum? Kāpēc jūs neesat atzinuši Toru? Kāpēc jūs neticējāt jūdu praviešiem?" Kādā Korāna sūrā Viņš piemin divdesmit astoņu Israēla praviešu vārdus, slavējot katru atsevišķi un visus kopā. Tik lielā mērā Viņš ir apliecinājis un slavējis Israēla praviešus un 121:15

reliģiju. Nolūks ir šāds: Muḥammad cildināja un godināja Mozu un apliecināja jūdaismu. Viņš paziņoja, ka ikviens, kurš noliedz Mozu, ir samaitāts un pat tad, ja viņš nožēlo grēkus, viņa grēku nožēla netiks pieņemta. Viņš pasludināja savus radiniekus par neticīgiem un nešķīstiem, jo tie bija nolieguši praviešus. Viņš teica: „Tā kā jūs neticējāt Kristum, tā kā neticējāt Mozum, tā kā neticējāt evaņģēlijiem, jūs esat neticīgi un aptraipīti." Tā Muḥammad ir slavējis Toru, Mozu, Kristu un pagātnes praviešus. Viņš parādījās starp arābiem, kas bija klaidoņi un analfabēti, barbariski un asinskāri. Viņš viņus vadīja un sagatavoja, līdz viņi sasniedza augstu attīstības pakāpi. Ar Viņa izglītību un disciplīnu viņi pacēlās no zemākajiem nezināšanas līmeņiem līdz zināšanu augstumiem, kļūstot par erudīcijas un filozofijas meistariem. Tāpēc mēs redzam, ka pierādījumi, kas attiecas uz vienu pravieti, ir vienlīdz attiecināmi arī uz citu.

121:16 Noslēgumā jāsaka, ka, tā kā paši pravieši – dibinātāji – ir mīlējuši, slavējuši un liecinājuši cits par citu, kāpēc gan lai mums būtu nesaskaņas un mēs būtu atsvešināti? Dievs ir viens. Viņš ir visu gans. Mēs esam Viņa avis, tāpēc mums jādzīvo kopā mīlestībā un vienotībā. Mums citam pret citu jāizpauž taisnīguma un labas gribas gars. Vai mēs to darīsim, vai tomēr nopelsim un nolādēsim, slavējot sevi un nosodot visus citus? Kāds labums gan var rasties no šādas attieksmes un rīcības? Gluži pretēji, nevar celties nekas cits kā vien ienaids un naidīgums, netaisnība un necilvēcība. Vai tas nav bijis lielākais asinsizliešanas, bēdu un ciešanu cēlonis pagātnē?

121:17 Slava Dievam! Jūs dzīvojat brīvības zemē. Jūs esat svētīti ar izglītotiem cilvēkiem, kuri labi pārzina reliģiju salīdzinošo izpēti. Jūs saprotat, ka ir vajadzīga vienotība, un apzināties lielo kaitējumu, ko rada aizspriedumi un māņticība. Es jautāju jums, vai sabiedrībā un kopienā sadraudzība un brālība nav labāka par ienaidu un naidīgumu? Atbilde ir pašsaprotama. Mīlestība un sadraudzība ir absolūti nepieciešamas, lai iemantotu Dieva labpatiku, kas ir visu cilvēcisko sasniegumu mērķis. Mums jābūt vienotiem. Mums ir jāmīl vienam otru. Mums vienmēr ir jāuzslavē vienam otrs. Mums ir jāizsaka atzinība visiem cilvēkiem, tādējādi

novēršot nesaskaņas un naidu, kas ir izraisījis atsvešināšanos starp cilvēkiem. Pretējā gadījumā turpināsies pagātnes apstākļi, kad slavējam sevi un nosodām citus; reliģiskajiem kariem nebūs gala, un pieaugs reliģiskie aizspriedumi, kas ir galvenais šī posta un bēdu cēlonis. Tas ir jāatmet, un veids, kā to izdarīt, ir izpētīt īstenību, kura ir visu reliģiju pamatā. Šī pamatā esošā īstenība ir mīlestība uz cilvēci. Jo Dievs ir viens un cilvēce ir viena, un vienīgā praviešu ticības apliecība ir mīlestība un vienotība.

– 122 –

1912. gada 9. novembrī

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

UZRUNA, kas tika teikta pagājušajā vakarā ebreju sinagogā, acīmredzot satrauca dažus cilvēkus, tostarp cienījamo rabīnu, kurš mani šopēcpusdien apmeklēja. Kopā mēs atkal pārskatījām pamatjautājumus, ko es tagad pārstāstīšu jūsu labā.

Pagājušajā vakarā rabīnam nebija iespējams šo tēmu pilnībā 122:2
izstāstīt, jo viņam bija ļoti maz laika, taču šodien ir pietiekami laba izdevība, lai vēlreiz detalizēti pārskatītu šos izteikumus. Es novēlu jums tos rūpīgi izprast un iegaumēt, lai jūs varētu runāt ar ebrejiem un tādējādi, iespējams, kļūt noderīgi viņu pareizajā ievirzīšanā.

Mūsu tēmas kvintesence bija šāda: kāda ir pravieša misija un 122:3
kāds ir dievišķā likuma mērķis? Atbildot uz to, mēs norādījām: nav šaubu, ka dievišķā likuma mērķis ir cilvēku cilts izglītošana, cilvēces sagatavošana. Visu cilvēci var uzskatīt par skolēniem vai bērniem, kuriem ir vajadzīgs dievišķs Izglītotājs, patiess Skolotājs. Pravieša neatņemamā prasība un kvalifikācija ir cilvēku sagatavošana un vadība. Tāpēc mēs vispirms apsvērsim to cilvēku mācību efektivitāti, kuri ir ievēroti un pieņemti kā Dieva pravieši. Jautājums, uz kuru jāatbild, ir šāds: vai viņi ir mācījuši cilvēci? Vai viņi ir pierādījuši, ka ir efektīvi Izglītotāji?

122:4 Viņu vidū bija arī Mozus. Mēs atklājam, ka Viņš parādījās kā Israēla bērnu vadītājs viņu gūsta laikā. Viņi bija ārkārtīgi pazemoti, nezinoši, zemiski un nevērīgi un Ēģiptē dzīvoja apstākļos, kas bija sliktāki par nāvi. Iedomājieties nezinošu tautu, nomāktu un apspiestu, neapdomīgu, nolaidīgu un apziņā aptumšotu, kas tiek turēta pakļautībā kā vergi. Mozus tika iecelts viņu atbrīvošanai un sagatavošanai. Viņš viņus vadīja, izveda no verdzības uz Svēto Zemi, pacēla viņus no neziņas un izmisuma, skoloja tā, lai viņi no pazemības un pakļautības stāvokļa nonāktu godā un slavā, un ļāva viņiem sasniegt dzīvē augstu izcilības līmeni. Viņi ieguva atziņas zinātnēs un mākslās, sasniedza augstu civilizācijas līmeni, tautu vidū kļūdami godāti un cienījami, turpretim agrāk viņi bija zemiski un nicināti. Viņi bija nezinoši; viņi kļuva saprātīgi, beidzot sasniedzot pārākuma un varas periodu, ko pierāda Zālamana augstākā vara. Viņu vārds kļuva plaši izplatīts visā pasaulē, un viņi tika cienīti par īpašiem tikumiem. Pat Grieķijas filozofi devās uz Palestīnu, lai dzertu no viņu gudrības strūklakām un sēdētu pie viņu gudro kājām. Visi šie fakti pierāda, ka Mozus bija pravietis un Skolotājs.

122:5 Kas attiecas uz Kristu: Viņš bija viens, unikāls un pazemīgs cilvēks, kurš parādījās laikā, kad israēliešu tauta bija nokritusi no savas godības augstuma līdz zemākajam verdzības un nicinājuma stāvoklim, pakļauta Romas impērijas tirānijai un dzīvoja tās pazemojuma jūgā, Dieva nezināšanā un nolaidībā. Svēto grāmatu vēsturiskie ieraksti apstiprina šos apgalvojumus. Kristus – šī vienīgā un unikālā personība – parādījās starp šiem nicinātajiem un degradētajiem cilvēkiem, atspoguļojot dievišķo varu un Svētā Gara spēku. Viņš apvienoja dažādās pasaules tautas un nācijas, saveda tās sadraudzībā un vienprātībā un sapulcināja tās viena Vārda aizsardzības pavēnī. Viņa prestižs un pieminēšana neaprobežojās tikai ar Israēla bērniem, kas tolaik bija ierobežota rase un tauta, bet Viņa garīgais spēks bija caurstrāvojis un apvienojis arī lielas ietekmīgas tautas, kuras bija karojošas un naidīgas, piemēram, romiešus, grieķus, ēģiptiešus, haldejus, sīriešus un asīriešus. Viņš kliedēja viņu naidīgumu, dziedināja viņu naidu, padarīja tos par vienotu tautu un ar

savu Vārdu radīja starp tiem vislielāko mīlestību tā, ka viņi neizmērojami virzījās uz priekšu izglītības un cilvēciskās pilnības pakāpēs, tādējādi sasniedzot nebeidzamu godību.

Ebreji bija izklīdināti un izkaisīti plašumos. Šī vienīgā un 122:6
unikālā personība pārņēma visu tolaik zināmo pasauli, nodibinot nezūdošu augstāko varu, patiesi varenu nāciju. Šāds rezultāts pierādīja, ka Viņš ir dižens cilvēks, sava laika pirmais Izglītotājs, sava laikmeta pirmais Skolotājs. Kādi pierādījumi gan varētu būt dižāki par šiem? Kas varētu būt pārliecinošāks par šiem pierādījumiem, ka viens cilvēks atdzīvināja tik daudzas tautas un nācijas, apvienoja tik daudzas ciltis un sektas, likvidēja tik daudz karadarbības un naida? Neapšaubāmi, šādu sasniegumu var sasniegt tikai ar Dieva spēku, un nevis ar cilvēka piepūli vien, kas vispār nav spējīga nest šos varenos rezultātus.

Kad Kristus parādījās, ebreji Viņu pasludināja par Mozus 122:7
ienaidnieku. Tā laikmeta farizejiskie rabīni pasludināja Viņu par Mozus likuma un Toras iestādījumu iznīcinātāju. Viņi sludināja, ka Viņš nesīs lielu nelaimi Israēla tautai, uzskatot Viņu par svētā sabata pārkāpēju un Salamana tempļa postītāju. Tāpēc viņi novērsās no Viņa. Izpētīsim to un noskaidrosim, vai šādas apsūdzības bija patiesas vai nepatiesas. Mēs atklāsim, ka patiesībā Kristus lika Mozus vārdam un prestižam kļūt plaši izplatītam. Ar Viņa pūlēm un mācību Mozus Grāmata, Bībele, kļuva pazīstama visā pasaulē. Piecpadsmit gadsimtus bija tikai viens Vecās Derības tulkojums, Tora, kas tika tulkots no ebreju valodas grieķu valodā. Bet ar Kristus vēsts un mācības palīdzību tā tika pārtulkota sešsimt mēlēs un izplatījās visās pasaules malās. Visi Israēla ķēniņi un pravieši nespēja izplatīt jūdaisma mācību un Mozus vārdu ārpus Palestīnas robežām, turpretim caur Kristu jūdaisms kļuva par iedibinātu reliģiju Āzijā, Āfrikā, Eiropā un pasaulē kopumā. Pateicoties Kristus vēstij, Mozus visur tika pasludināts par Dieva pravieti un Viņa grāmata – par Dieva grāmatu. Vai mēs uzskatām šo personību par Mozus ienaidnieku vai draugu?

Taisnīgums ir vajadzīgs; mums ir jāpieņem taisnīgs lēmums 122:8
par šo jautājumu. Ja Viņš būtu bijis ienaidnieks, Viņš nebūtu

ļāvis Mozus vārdam un mācībai plaši izplatīties pasaulē. Viņš nebūtu izsludinājis Toras likumu un principus. Vai Amerikā kaut reizi būtu pieminēts Mozus? Vai pat jūdaisma vārds varētu sasniegt šo pasaules daļu, izmantojot kādu citu instrumentu? Neapšaubāmi, tieši pateicoties kristietības svētīgajai darbībai un ietekmei, jūdaisms nostiprinājās šajā Rietumu pasaulē. Mozum nebija labāka drauga un līdzjutēja par Kristu. Padomājiet par to, kā israēliešu analfabēti slēpj šo faktu īstenību un turpina maldināt, teikdami, ka Kristus bija Mozus ienaidnieks. Visi kristieši tic Mozum. Viņi pasludina, ka Viņš bija Dieva vīrs, Sarunu Biedrs un Dieva pravietis, ka Viņa grāmata bija Dieva grāmata, ka Israēla tauta bija Dieva tauta un ka visi Israēla pravieši bija īsteni un patiesi. Viņi pienes neierobežotu uzslavu, sirsnīgu slavināšanu un izrāda neierobežotu mīlestību pret Mozus reliģiju. Kāds kaitējums no tā rodas? Un, ja ebrejiem vajadzētu teikt, ka arī Kristus ir Dieva Vārds, Dieva Gars, kāds ļaunums gan varētu rasties no šī apgalvojuma? Šie daži vārdi vien būtu iemesls kristiešu un ebreju samierināšanai. Kristieši pieņem Mozu un Viņa Grāmatu. Kādu ļaunumu viņi ir cietuši šīs pārliecības dēļ? Vai tādēļ viņi ir kaut ko zaudējuši?

122:9 Atbildot uz visiem šiem jautājumiem, rabīns atbildēja: „Nē."

122:10 Mēs turpinājām: kāds kaitējums varētu rasties, ja ebrejiem būtu līdzīga attieksme pret kristietību, paziņojot, ka Kristus ir Dieva Vārds, ka evaņģēlijs ir Dieva grāmata? Šāda attieksme izraisītu daudzu gadsimtu naidīguma pazušanu. Ja mēs paziņojam, ka Mozus bija Dieva pravietis un ka Viņa Grāmata bija Dieva likums, vai tas kaitē mūsu reliģiskajam viedoklim? Nepavisam. Turklāt katra tauta lepojas ar saviem diženajiem vīriem un varoņiem, arī ja tie ir bijuši ateisti vai agnostiķi. Šodien Francija slavina Napoleonu Bonapartu, sakot: „Viņš bija franču militārais ģēnijs," bet patiesībā viņš bija tirāns. Viņi saka: „Voltērs bija mūsējais," kaut arī Voltērs bija ateists. „Ruso bija izcils šīs tautas cilvēks," un tomēr Ruso bija nereliģiozs. Francija lepojas ar šiem lieliskajiem vīriem. Viņus pieminot, tiek rīkoti svētki, viņu vārdi tiek iemūžināti īpašās dienās, viņu atmiņas tiek glabātas ievērojamās vietās, viņiem par godu skan mūzika

un ir svētki. Tauta ar viņiem lepojas. Un tagad, vai jūs uzskatāt, ka šie Francijas vīri pārniedz diženumā Jēzu no Nācaretes? Ir skaidrs, ka salīdzinājumā ar Jēzu Kristu viņi ir gluži kā nekas. Apsveriet Jēzus varenību un majestātiskumu pretstatā tādiem cilvēkiem, kā mēs esam minējuši. Apsveriet Viņu no slavas un atpazīstamības viedokļa. Kur ir Kristus stāvoklis un kur atrodas viņu stāvoklis? Kāds tur var būt salīdzinājums? Patiesībā Kristus ir nesalīdzināms. Kādu ļaunumu tad varētu nodarīt jūsu paziņojums, ka Jēzus no Nācaretes bija dižens israēliešu izcelsmes vīrs un tāpēc mēs Viņu mīlam? Ka mēs patiešām esam pasaulei dāvājuši lielisku cilvēku? Ka šī varenā personība, kuras Vārds ir izplatījies visā pasaulē, kas ir iekarojis Austrumus un Rietumus, bija israēlietis? Vai jums nevajadzētu lepoties ar Viņu? Kad jūs pagodināt un godājat Kristus piemiņu, esiet droši, ka kristieši satvers jūsu rokas patiesā sadraudzībā. Visas grūtības, vilcināšanās un atturība pazudīs. Padomājiet par nepatikšanām un vajāšanām, kas jums sagādātas Krievijā jūsu neticības fanātisma dēļ. Un jūs nedrīkstat domāt, ka tas ir beidzies.

Šis pazemojums turpināsies mūžīgi. Var pienākt laiks, kad pašā Eiropā tie sacelsies pret ebrejiem. Bet jūsu paziņojums, ka Kristus bija Dieva Vārds, izbeigs visas šādas nepatikšanas. Mans padoms ir tāds, ka, lai kļūtu cienījami, aizsargāti un droši starp pasaules tautām, lai kristieši varētu mīlēt un sargāt israēliešu tautu, jums ir jābūt gataviem paziņot par savu ticību Kristum, Dieva Vārdam. Šis ir pilnīgs paziņojums; vairāk nekā nav. Vai nepārdomāti, nezinoši aizspriedumi neattur jūs to darīt? Pasludiniet, ka Dieva Vārds patiesi ir īstenots Viņā, un viss būs pareizi. 122:11

Rabīns domīgi sacīja: „Es uzskatu, ka tas, ko jūs teicāt, ir pilnīga patiesība, bet man ir jāprasa no jums viena lieta. Vai jūs nepateiktu kristiešiem, lai viņi mūs mīl nedaudz vairāk?“ 122:12

Mēs atbildējām: „Mēs esam viņiem to ieteikuši un turpināsim tā darīt.“ 122:13

– 123 –

1912. gada 9. novembrī

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

JEBKURŠ savienojums noteikti ir pakļauts iznīcināšanai jeb sadalīšanai. Piemēram, šis zieds ir dažādu elementu savienojums; tā sadalīšanās ir neizbēgama. Kad šī izkārtotā forma tiek sadalīta, citiem vārdiem sakot, kad šie elementi nošķiras un sadalās, tad mēs to saucam par zieda nāvi. Tā kā tas sastāv no atsevišķiem elementiem, no daudzu šūnu atomu grupas, tas ir pakļauts sadalīšanās procesam. Tāda ir zieda mirstība. Tāpat arī cilvēka ķermenis sastāv no dažādiem elementiem. Šim elementu savienojumam ir dota dzīvība. Kad šie elementi sadalās, dzīvība pazūd, un tā ir nāve. Eksistence dažādos līmeņos jeb valstīs nozīmē savienošanos; un neesamība jeb nāve ir sadalīšanās.

123:2 Bet cilvēka iekšējā un neatņemamā īstenība nesastāv no elementiem un tāpēc nevar tikt sadalīta. Tas nav elementārs savienojums, kas pakļauts sadalīšanās procesam vai nāvei. Patiess un fundamentāls zinātnisks princips ir tāds, ka elements pats par sevi nekad nemirst un to nevar iznīcināt tāpēc, ka tas ir viens un nav salikts. Tāpēc tas nav pakļauts sadalīšanās procesam.

123:3 Vēl viena liecība vai pierādījums cilvēka īstenības neiznīcināmībai ir tas, ka to neietekmē fiziskā ķermeņa izmaiņas. Šie mainīgie ķermeņa sastāva apstākļi ir noteikti un nepārtraukti. Vienu reizi tas ir normāli, citreiz – nenormāli. Te tas ir vājš, te – spēcīgs. Tas gūst traumu, var tikt amputēta roka, salauzta ekstremitāte, sabojāta acs, kļūt kurla auss vai parādās kāds defekts kādā orgānā, taču šīs izmaiņas neskar cilvēka garu, cilvēka dvēseli. Ja ķermenis kļūst resns vai tievs, novājējis vai stiprs, tas neietekmē garu vai dvēseli. Ja kāda ķermeņa daļa tiek iznīcināta, pat ja tā tiek pilnībā sadalīta, dvēsele turpina darboties, parādot, ka nekādas ķermeņa izmaiņas neietekmē tās

darbību. Mēs esam redzējuši, ka nāve un mirstība ir sinonīms pārmaiņām un sabrukumam. Tā kā mēs atklājam, ka šīs ķermeņa izmaiņas un sairšana neietekmē dvēseli, mēs apliecinām, ka tā ir nemirstīga; jo tas, kas ir mainīgs, ir pārejošs, izgaistošs.

Turklāt šī nemirstīgā cilvēka dvēsele ir apveltīta ar diviem 123:4
uztveres līdzekļiem: viens tiek iedarbināts ar instrumentārija palīdzību; otrs – neatkarīgi no tā. Piemēram, dvēsele redz caur acs instrumentu, dzird ar ausi, sasmaržo caur nāsīm un satver priekšmetus ar rokām. Tās ir dvēseles darbības jeb operācijas, izmantojot instrumentus. Bet sapņu pasaulē dvēsele redz, kad acis ir aizvērtas. Cilvēks ir šķietami miris, guļ kā miris; ausis nedzird, bet viņš dzird. Tur atrodas ķermenis, bet viņš – tas ir, dvēsele – ceļo, redz, vēro. Visi ķermeņa instrumenti ir neaktīvi, visas funkcijas – šķietami bezjēdzīgas. Neskatoties uz to, dvēsele to uztver tūlītēji un spilgti. Tiek pieredzēts uzmundrinājums. Dvēsele ceļo, uztver, sajūt. Bieži gadās, ka cilvēks nomodā nav spējis atrisināt problēmas, un, ejot gulēt, viņš tās atrisinās sapnī. Cik bieži ir gadījies, ka viņš gluži kā pravietis ir sapņojis par nākotni; un notikumi, kas šādi tika prognozēti, ir notikuši burtiski.

Tāpēc mēs uzzinām, ka dvēseles jeb gara nemirstība nav 123:5
nosacīta vai atkarīga no tā sauktās ķermeņa nemirstības, jo ķermenis mierīgā stāvoklī miega laikā var būt tikpat miris, bezsamaņā, bezjēdzīgs; bet dvēselei jeb garam piemīt uztvere, sajūtas, kustība un atklāšanas spēja. Ar to tiek iegūta pat iedvesma un atklāsme. Cik daudz ir bijis to praviešu, kuri, atrodoties šajā stāvoklī, ir piedzīvojuši brīnišķīgas nākotnes vīzijas! Gars jeb cilvēka dvēsele ir jātnieks; un ķermenis ir tikai rumaks. Ja kaut kas skar zirgu, jātnieku tas neietekmē. Garu var pielīdzināt gaismai laternā. Ķermenis ir vienkārši ārējā laterna. Ja laterna saplīst, gaisma vienmēr ir tāda pati, jo gaisma varētu spīdēt pat bez laternas. Gars var vadīt savas lietas bez ķermeņa. Sapņu pasaulē viss ir gluži tā kā šī gaisma bez kupola stikla. Tā var spīdēt bez stikla. Cilvēka dvēsele ar šī ķermeņa palīdzību var veikt savas darbības, un bez ķermeņa tā tāpat var tās kontrolēt. Tāpēc, ja ķermenis ir pakļauts sairšanai, tad garu šīs izmaiņas jeb pārvērtības neietekmē.

123:6 Acīmredzams ir fakts, ka ķermenis neveic intelekta jeb domu starojuma procesu. Tas ir tikai visizteiktāko sajūtu līdzeklis. Šis cilvēka ķermenis ir tīri dzīvniecisks un, tāpat kā dzīvnieks, ir pakļauts tikai primitīvām sajūtām. Tam pilnīgi trūkst ideju vai intelekta, tas ir absolūti nespējīgs veikt saprāta procesus. Dzīvnieks uztver to, ko redz viņa acs, un spriež par to, ko dzird auss. Tas uztver saskaņā ar savām dzīvnieciskajām maņām, nāsis – smaržu, mēle – garšu. Tas saprot ne tālāk par savu jutekļu uztveri. Dzīvnieks ir savu maņu un sajūtu ierobežots – jutekļu gūsteknis. Dzīvnieks nevar iziet pāri tiem, smalkākajos, augstākajos spriešanas procesos. Piemēram, dzīvnieks nevar iedomāties zemi, uz kuras tas atrodas, kā sfērisku ķermeni, jo zemes sfēriskā forma ir apzināta prāta jautājums. Tas nav jutekļu uztveres jautājums. Dzīvnieks Eiropā nevarētu paredzēt un plānot Amerikas atklāšanu, kā to darīja Kolumbs. Tas nevarētu ņemt zemeslodes karti un pārmeklēt dažādus kontinentus, sakot: „Šī ir austrumu puslode; ir jābūt citai, rietumu puslodei." Neviens dzīvnieks nevarētu zināt šīs lietas tāpēc, ka tās ir attiecināmas uz intelektu. Dzīvnieks nevar apzināties faktu, ka zeme griežas un saule nekustas. Pie šāda secinājuma var nonākt tikai spriešanas procesā. Ārējā acs sauli redz kā rotējošu. Tā kļūdaini uzskata, ka zvaigznes un planētas pārvietojas ap zemi. Bet saprāts nosaka viņu orbītu, zina, ka Zeme kustas un citas pasaules ir fiksētas, zina, ka Saule ir Saules sistēmas centrs un vienmēr ieņem vienu vietu, pierāda, ka zeme griežas ap to. Šādi secinājumi ir pilnībā intelektuāli, nevis uz sajūtām balstīti.

123:7 Līdz ar to mēs zinām, ka cilvēka organismā atrodas intelekta centrs, intelektuālās darbības spēks, kas ir lietu īstenības atklājējs. Šis spēks var atšķetināt parādību noslēpumus. Tas var aptvert to, kas ir zināms, nevis tikai saprātīgo. Visi izgudrojumi ir tā produkti. Jo tie visi ir bijuši dabas noslēpumi. Bija laiks, kad elektrības enerģija bija dabas noslēpums, bet kopīgā īstenība, kas izpaužas cilvēkā, atklāja šo dabas noslēpumu, šo latento spēku. To atklājis, cilvēks to ienesa redzamības līmenī. Visas zinātnes, kuras mēs tagad izmantojam, ir šīs brīnišķīgās īstenības produkti. Bet dzīvniekam šīs darbības ir liegtas. Māksla, ko mēs tagad baudām, ir šīs brīnišķīgās īstenības izpausmes. Dzīvniekam

tie ir laupīti, jo šī apzinātā īstenība ir raksturīga cilvēka garam. Visu darbību pēdas ir pilnību izpausmes, kas aptver īstenību. Šīs spējas dzīvniekam nav dotas.

Šādi pierādījumi pārliecinoši pierāda, ka cilvēkam it kā piemīt 123:8
divas īstenības: īstenība, kas saistīta ar sajūtām, kas ir kopīga ar dzīvnieku, un cita īstenība, kas ir apzināta un ideāla rakstura. Šī pēdējā ir kopīgā īstenība un noslēpumu atklājēja. Tas, kas atklāj lietu īstenību, neapšaubāmi nav no atsevišķiem elementiem. Tas atšķiras no tiem. Jo mirstība un sairšana ir savienojumiem piemītošās īpašības un attiecināmas uz lietām, kas ir pakļautas jutekļu uztverei, bet kolektīvā īstenība cilvēkā, nebūdama tik pakļauta, ir lietu atklājēja. Tāpēc tā ir īsta, mūžīga un tai nav jāpiedzīvo pārmaiņas un pārvērtības.

Ir daudz citu liecību par šo svarīgo tēmu, bet es noslēgšu ar 123:9
Jēzus Kristus vārdiem: „.. kas piedzimis no Gara, ir gars,“[70] un pieņemams Dieva valstībā. Tas nozīmē, ka tāpat kā pirmajās dzemdībās auglis no mātes dzemdes iznāk cilvēka eksistences līmenī, tāpat arī cilvēka garam ir jādzimst no dabas matricas, no zemākās dabas, lai viņš varētu saprast Dieva valstības diženās lietas. Viņam ir jāpiedzimst no mātes zemes, lai atrastu nebeidzamo dzīvību. Un šī cilvēka kopīgā īstenība jeb gars, kas ir dzimis no dabas pasaules, kam piemīt Dieva īpašības, uz visiem laikiem turpinās dzīvot mūžīgajā sfērā.

– 124 –

1912. gada 9. novembrī

Bahājiešu bankets Raušera zālē

Adrese: *Rauscher's Hall, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

ES JŪTU jūsmīgu prieku, būdams klāt šajā vakara mielastā, jo – Lai slavēts Dievs! – manā priekšā ir starojošas sejas, ausis, kas noskaņotas uz Augstākās Sapulces melodijām, sirdis,

kas mirdz Dieva mīlestības ugunī, gari, kas ir Dieva prieka vēsts uzmundrināti, dvēseles, kas atrodas Abhá valstības spēka sargājošajā pavēnī. Es redzu sev priekšā dvēseļu saietu, kas ir no izredzētajiem, nevis no daudzajiem aicinātajiem. Un es ceru, ka caur Bahá'u'lláh Viņš turpinās jūs piesaistīt savai Valstībai un padarīt jūs par uzvarošiem un triumfējošiem jūsu kalpošanā cilvēces vienesmei un saliedētībai. Lai Viņš palīdz visiem, kas ir stingri šīs zemes iedzīvotāju vienotības iedibināšanā. Lai tādējādi jūs visi kļūstat par maniem līdzgaitniekiem un līdzstrādniekiem kalpošanā.

124:2 Ak Kungs! Palīdzi šai sapulcei un sniedz tai apliecinājumu. Sniedz šīm dvēselēm sava Svētā Gara dvašas apliecinājumu. Apgaismo acis ar šo starojošo gaismu redzējumu un iepriecini ausis ar sava kalpošanas aicinājuma slavas dziesmām. Ak Dievs! Patiesi, mēs esam šeit sapulcējušies Tavas mīlestības smaržās. Mēs esam pievērsušies Tavai valstībai. Mēs netiecamies ne pēc kā cita, kā Tevis un nevēlamies neko, kā vien Tavu labpatiku. Ak Dievs! Lai šī barība ir Tava debesu manna, un dod, lai šī sapulce būtu Tava Augstākā Sapulce. Lai tie ir cilvēces mīlestības rosinātāji un cilvēku cilts apgaismojuma avots. Lai viņi ir Tavas vadības instrumenti virs zemes. Patiesi, Tu esi spēcīgs. Tu esi veltītājs. Tu esi piedevējs, un Tu esi visuvarenais.

124:3 Pasaulē ir rīkoti daudzi banketi, sanāksmes un tikšanās, taču tās pēc sava mērķa un motīva ir bijušas komerciālas, politiskas, izglītojošas vai sociālas. Sanāksmes tiek rīkotas, lai veicinātu finanšu plānu vai mākslas un zinātnes popularizēšanu. Citi ir mēģinājuši izveidot lauksaimniecības nozares vai noslēgt teritoriālus līgumus. Ir notikušas neskaitāmas sanāksmes apspriedēm par mācību un izglītības tēmām. Visu šādu sanāksmju mērķis ir civilizācijas attīstība. Bet – Lai slavēts Dievs! – šis mielasts un sapulce ir domāti nekam citam kā mīlestībai, lai pasludinātu dievišķo valstību, lai parādītu neizdzēšamo Dieva pēdu nospiedumu, lai atspoguļotu Dieva valstības mirdzumus, tā ir siržu savienošanai, kalpošanai cilvēces pasaulei, humānās

un altruistiskās īstenības sludināšanai, starptautiskā miera veicināšanai un aizstāvībai, visas pasaules apgaismošanai. Tāpēc šāda sapulce ir nepārspējama un tai nav līdzīgu, jo citas sapulces tiek rīkotas ierobežota mērķa un personisku motīvu dēļ, turpretim šī tikšanās ir paredzēta Dievam un tikai Dievam, Viņa mīlestībai un mērķim. Tā ir mīlestībai pret cilvēku sirdīm un cilvēces vienesmei. Tāpēc mums jāpateicas Dievam, jo Viņš mums ir sniedzis apliecinājumu, lai mēs piedzīvotu prieku šajā notikumā. Viņš mūs ir iecēlis par cilvēces kalpiem, miera un vienotības aizstāvjiem reliģiju starpā, rasu un tautu vispārējas saskaņas vēstnešiem, dievišķās samierināšanās pamatlicējiem starp visām tautām.

124:4 Ar Dieva labvēlību mana sirsnīga un dedzīga cerība ir, ka šī pašreizējā tikšanās izrādīsies noderīga, ievadot dienu, kad Amerikā augstu mastā tiks turēts cilvēces vienesmes karogs. Lai tas ir pirmais reālais starptautiskā miera pamats, kura mērķis ir visaptveroša kalpošana cilvēkiem. Lai tā ir dievišķa labdarība cilvēces labā bez jebkādas atšķirības vai diskriminācijas. Uzskatiet visas reliģijas par Dieva instrumentiem un uzskatiet visas rases par dievišķās izpausmes kanāliem. Kaut jūs uzlūkotu cilvēci kā Dieva avi un droši zinātu, ka Viņš ir īstais Gans. Padomājiet, kā šis laipnais un maigais Gans rūpējas par visu savu ganāmpulku; kā Viņš tās ved zaļās ganībās un pie klusajiem ūdeņiem. Cik labi Viņš tās aizsargā! Patiešām, šis gans neveic nekādu šķirošanu; pret visām avīm Viņš ir vienlīdz laipns. Tāpēc mums ir jāseko Dieva piemēram un jātiecas pa labas gribas ceļiem pret visu cilvēci. Lai mēs ar sirdi un dvēseli censtos samierināt zemes reliģijas, apvienot tautas un rases un sapludināt nācijas pilnīgā saliedētībā. Lai mēs turam starptautiskās vienošanās karogu un iededzam gaismu, kas izgaismos visus reģionus ar vienesmes starojumu. Lai mūsu nolūki koncentrējas dedzīgā vēlmē sasniegt Dieva labpatiku, un lai mūsu augstākās enerģijas tiek virzītas uz cilvēces saimes saliedēšanu. Neņemsim vērā mūsu pašu attiecīgās spējas; nē, drīzāk vienmēr ņemsim vērā Dieva labvēlību un

veltes. Piliens nedrīkst rēķināties vien ar savu ierobežoto jaudu; tam ir jāapzinās okeāna apjoms un pietiekamība, kas vienmēr slavina pilienu. Maiga un vienkārša sēkla, lai arī tā būtu vientuļa, nedrīkst skatīties uz savu spēka trūkumu. Nē, drīzāk tās uzmanība vienmēr ir jāvērš uz sauli, kuras staros tā pieredz dzīvību un atdzīvināšanu; un tai vienmēr ir jāņem vērā žēlastības mākoņa lietus. Mākoņa veltes, saules starojums un siltums, kā arī pavasara zefīru vēsmas var pārveidot sīko sēkliņu un vērst to varenā kokā. Un atcerieties, ka no spīdoša saules enerģijas stara viens bezgalīgi mazs atoms kļūst pagodināts un mirdzošs.

124:5 Tāpēc vienmēr paļausimies uz Dievu un meklēsim apliecinājumu un palīdzību no Viņa. Pilnīgi un neierobežoti paļausimies uz Valstības veltēm. Pārskatiet notikumus, kas saistīti ar pagājušo laiku dvēselēm viņu dienas sākumā; un vēlreiz apsveriet tos, kad ar Dieva palīdzību viņi izrādījās Dieva varenie. Atcerieties, ka Pēteris bija zvejnieks, bet, pateicoties Valstības veltei, viņš kļuva par diženo apustuli. Marija Magdalēna bija zema ciema iedzīvotāja, tomēr šī pati Marija tika pārveidota un kļuva par līdzekli, caur kuru mācekļiem nāca Dieva apliecinājums. Patiesi, viņa kalpoja Dieva valstībai tik dedzīgi, ka kļuva plaši pazīstama un bieži pieminēta cilvēku runās. Arī šodien viņa mirdz pie mūžīgās varenības apvāršņa. Padomājiet par to, cik bezgalīgas ir Dieva veltes, ka Dievs izvēlas tādu sievieti kā Marija Magdalēna, lai tā kļūtu par apliecinājuma kanālu mācekļiem un par tuvuma gaismu Viņa valstībā. Tāpēc paļaujieties uz Dieva devību un vēlību un esiet pārliecināti par Viņa mūžīgi izlietajām dāvanām. Es ceru, ka katrs no jums var kļūt par spīdošu gaismu, gluži kā šīs te elektriskās gaismas tagad ir izcilas ar savu intensitāti. Nē, lai katrs no jums ir spīdeklis, līdzīgs spulgojošai zvaigznei dievišķās gribas debesīs. Šis ir mans lūgums pie Dieva troņa. Tā ir mana cerība, ko sniedz Bahá'u'lláh. Es pienesu šo lūgšanu jūsu visu vārdā un ar nožēlas pilnu sirdi lūdzu, lai jūs saņemtu palīdzību un pagodinājumu ar mūžīgu velti.

– 125 –

1912. gada 10. novembrī

Artura Dž. Pārsona kunga un kundzes māja

Adrese: *1700 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

KĀDA ir dievišķības īstenība? Vai arī: ko mēs saprotam ar Dievu?

Aplūkojot esamības pasauli, mēs atklājam, ka neatņemamā 125:2
īstenība, kas ir jebkuras parādības pamatā, nav zināma. Dabas jeb radītās lietas mēs zinām tikai pēc to īpašībām. Cilvēks saskata tikai priekšmetu izpausmes jeb atribūtus, kamēr to identitāte jeb īstenība paliek apslēpta. Piemēram, mēs šo lietu saucam par ziedu. Ko mēs saprotam ar šo vārdu un nosaukumu? Mēs saprotam, ka īpašības, kas piemīt šim organismam, mums ir uztveramas, taču tā iekšējā elementārā īstenība jeb identitāte paliek nezināma. Tā ārējais izskats un acīmredzamās īpašības ir zināmas; bet iekšējā būtība, pamatā esošā īstenība jeb iekšējā identitāte, joprojām ir ārpus mūsu cilvēcisko spēku apzināšanas un uztveres. Ciktāl materiālo parādību īstenība ir necaurredzama un neizzināma un tiek uztverta tikai ar to raksturlielumiem vai īpašībām, tad cik daudz vairāk tas ir patiesība attiecībā uz dievišķības īstenību, šo svēto, neatņemamo īstenību, kas pārsniedz prāta un cilvēka līmeni un aptveršanu? Tas, kas nonāk cilvēka aptveršanā, ir ierobežots, un attiecībā pret to mēs esam bezgalīgi, jo varam to aptvert. Noteikti, ka galīgais ir mazāks par bezgalīgo; bezgalīgais ir vēl lielāks. Ja dievišķības īstenību varētu ietvert cilvēka prāta uztverē, tai galu galā būtu tikai intelektuāla eksistence – tā būtu tikai intelektuāls jēdziens bez ārējas eksistences, tēls vai līdzība, kas nonākusi ierobežotā intelekta izpratnē. Cilvēka prātam tā būtu pārpasaulīga. Kā gan varētu būt iespējams, ka tēls, kuram ir tikai intelektuāla eksistence, ir bezgalīgas dievišķības īstenība? Tāpēc dievišķības īstenība savā identitātē ir ārpus cilvēka saprāta diapazona, jo cilvēka prāts, cilvēka intelekts,

cilvēka domas ir ierobežotas, turpretim dievišķības īstenība ir neierobežota. Kā ierobežotais var aptvert neierobežoto un pārvarēt to? Neiespējami. Neierobežotais vienmēr saprot ierobežoto. Ierobežotie nekad nevar aptvert, uztvert vai uzņemt neierobežoto. Tāpēc katrs dievišķības jēdziens, kas ir nonācis cilvēka intelekta lokā, ir aprobežots vai ierobežots un ir tīrs iztēles produkts, turpretim dievišķības īstenība ir svēta un sakrāla, pāri visiem šādiem jēdzieniem.

125:3 Taču var tikt uzdots jautājums: kā lai mēs pazīstam Dievu? Mēs Viņu pazīstam pēc Viņa īpašībām. Mēs Viņu pazīstam pēc Viņa zīmēm. Mēs Viņu pazīstam pēc Viņa vārdiem. Mēs nezinām, kas ir saules īstenība, bet mēs zinām sauli pēc stara, pēc siltuma, pēc tās efektivitātes un caurlaidības. Mēs atpazīstam sauli pēc tās veltēm un mirdzuma, bet tas, kas veido saules enerģijas īstenību, mums nav zināms. Sauli raksturojošās īpašības tomēr ir zināmas. Ja mēs vēlamies saskarties ar dievišķības īstenību, mēs to darām, atpazīstot tās parādības, tās īpašības un pēdas, kas ir plaši izplatītas Visumā. Visas dabas pasaules lietas atspoguļo šo vienu īstenību. Tās gaismas spīd, tās siltums ir acīmredzams, spēks ir izteiksmīgs, un tās izglītība jeb pilnība mirdz it visur. Kāds pierādījums tās darbībai vai tās acīmredzamajām īpašībām gan varētu būt vēl lielāks? Šis augs vai šis zieds – mēs jautājam: vai tas pastāv vai ne? Vai šis augs – šis zieds – spēj aptvert cilvēka īstenību? Vai tas spēj sevi sasaistīt ar cilvēka eksistenci vai īstenību? Acīmredzot nē. Tas ir pilnīgi nesaskanīgs ar cilvēku valsti; tam nepiemīt šādas spējas, lai arī gan cilvēks, gan zieds ir radīts. Bet pakāpju atšķirība starp augu un cilvēku vienmēr ir traucēklis, šķērslis. Tā kā šim augam piemītošā jaudas pakāpe ir zemāka par mūsu cilvēku valsti, tad augam, kurš ir zemāks, ir pilnīgi neiespējami saprast cilvēku, kurš ir pārāks, kaut arī abi ir pārejoši jeb radīti. Mēs esam radīti; tāpat šis augs pastāv, šis minerāls pastāv, šī koksne pastāv. Bet vai šis grīdas segums var aptvert tos, kas stāv uz tā? Tas to nevar, jo redze un dzirde ir īpašības vai spējas, kas pieder augstākai valstij nekā minerāls. Atšķirība starp šīm divām valstīm, milzīgā atšķirība starp minerālu valsti un cilvēku valsti, ir šķērslis izpratnei.

Kā tad cilvēka īstenība, kas ir pārejoša, var aptvert mūžīgo Dieva īstenību? Tā ir pašsaprotama neiespējamība. Tādējādi mēs varam novērot Dieva pēdas un īpašības, kas mirdz visās parādībās un spīd kā saule pusdienlaikā, un noteikti zināt, ka tās nāk no bezgalīga avota. Mēs zinām, ka tās nāk no avota, kas patiešām ir bezgalīgs. 125:4

Turklāt tas ir filozofisks princips, ka dabas parādību eksistence nozīmē savienošanos un ka mirstība jeb neesamība ir līdzvērtīga sadalīšanās procesam. Piemēram, ir sakopojušies atsevišķi elementi, un to savienošanās rezultātā cilvēks ir šeit. Šī zieda struktūrā ir iekļuvuši noteikti elementi. Katra dzīvnieku organisma sastāvā ir izmantoti noteikti organiski vai šūnu elementi. Tāpēc mēs varam teikt, ka eksistencei ir nepieciešams sastāvs, un nāve ir vēl viena sadalīšanās izpausme. Ja starp šiem savienojuma elementiem notiek sairšana, tā ir nāve; tā ir mirstība. Elementi, kas ir iegājuši šī zieda ķermenī un piešķīruši pastāvēšanu šai formai un veidolam, beidzot sadalīsies; šis skaistais organisms sadalīsies; un to mēs saucam par mirstību, nāvi. Līdz ar to var secināt, ka dzīvība nozīmē savienošanos, un nāve ir līdzvērtīga sadalīšanās procesam. Šajā sakarā materiālisti uzskata, ka dzīve ir tikai elementāru vielu apvienošana neskaitāmās formās un veidolā. Materiālists nonāk pie secinājuma, ka dzīve, citiem vārdiem sakot, nozīmē savienošanos; ka visur, kur mēs atrodam atsevišķus elementus, kas apvienoti kopējā formā, tur mēs redzam organiskās dzīves parādības; ka katrs organiskais savienojums ir organiska dzīvība. Ja dzīve nozīmē elementu savienošanos, tad materiālists var nonākt pie secinājuma par kārtotāja, radītāja nevajadzību; jo vienīgais, kas visam piemīt, ir savienošanās, un tas tiek panākts ar sapludināšanu jeb kohēziju. Atbildot uz to, mēs sakām, ka savienojumam ir jāatbilst vienam no trim veidiem: vienu savienošanās veidu filozofiski sauc par pārejošu, otru – par neapzinātu un trešo – par apzinātu. Kas attiecas uz pirmo jeb pārejošo savienojumu: tas nozīmētu, ka daži elementi, izmantojot raksturīgās īpašības un pievilkšanās 125:5

jeb radniecības spēkus, ir salasīti kopā, sapludināti un tādējādi izveidojuši noteiktu formu, būtni vai organismu. Var pierādīt, ka tas ir nepatiesi; jo savienojums ir rezultāts, un filozofiski neviens rezultāts nav iedomājams bez cēloņsakarības. Nevienu iznākumu nevar iedomāties bez kāda pirmcēloņa. Piemēram, šis siltums ir sekas; bet tā enerģija, kas izdala šo siltuma parādību, ir cēlonis. Šī gaisma ir sekas, bet aiz tās meklējama enerģija, kas ir cēlonis. Vai ir iespējams šo gaismu atdalīt no enerģijas, kuras īpašība tā ir? Tas ir neiespējami un neiedomājami. Tas ir pašsaprotami nepatiesi. Tāpēc pārejošā savienošanās ir nepatiesa teorija, un to var izslēgt.

125:6 Kas attiecas uz otro savienojumu formu – neapzināto: tas nozīmē, ka katram elementam kā neatņemama īpašība piemīt savienošanās spēks. Piemēram, uguns raksturīgā īpašība ir degšana jeb karstums; siltums ir uguns īpašība. Slapjums ir ūdens īpašība jeb raksturlielums. Jūs nevarat iedomāties H_2O, kas ir ūdens ķīmiskā formula, ja ar to nav saistīts slapjums; jo tā ir raksturīga ūdens īpašība. Pievilkšanās spēkam ir pievelkošas jeb magnētiskas īpašības. Mēs nevaram atdalīt pievilkšanos no šī spēka. Atgrūšanas spēka funkcija ir atstumšana – atraidīšana. Jūs nevarat nošķirt šīs sekas no cēloņa. Ja šīs premisas ir patiesas – un tās ir pašsaprotamas –, tad saliktai būtnei, elementiem, kas ir nonākuši saliktā organisma sastāvā, būtu neiespējami kādreiz sadalīties, jo katra elementa būtība būtu cieši turēties kopā. Tā kā uguni nevar atdalīt no karstuma, arī elementārā būtne nevar tikt pakļauta sadalīšanās procesam, un tas tā nav, jo sadalīšanos mēs redzam visur. Tāpēc šī teorija ir nepatiesa, jo mēs novērojam, ka pēc katras izkārtošanās notiek sadalīšanās process, kas to uz visiem laikiem beidz. No tā mēs uzzinām, ka savienošanās attiecībā uz dabas parādībām nav nedz pārejoša, nedz neapzināta.

125:7 Kas tad mums ir atlicis kā savienojumu forma? Tā ir savienojumu apzinātā forma, kas nozīmē, ka savienošanās tiek veikta ar augstāku gribu, ka šajā motīvā vai darbībā ir izteikta

griba. Tādējādi tiek pierādīts, ka dabas parādību pastāvēšana notiek ar mūžīgo gribu, Dzīvā, Mūžīgā un Pašpastāvošā gribu, un tas ir racionāls pierādījums attiecība uz savienošanos, par kuru nav nekādu šaubu vai kurā nav nenoteiktības. Turklāt ir pilnīgi skaidrs, ka mūsu dzīves veids, mūsu eksistences forma ir ierobežota un ka arī visu pārejošo parādību īstenība ir ierobežota. Pats fakts, ka dabas parādību īstenība ir ierobežota, skaidri norāda, ka ir jāpastāv arī neierobežotai īstenībai, jo, ja dzīvē nebūtu neierobežotas vai bezgalīgas īstenības, tad lietu ierobežotā būtība nebūtu iedomājama. Lai jums būtu skaidrāks: ja pasaulē nebūtu bagātības, jums nebūtu nabadzības. Ja pasaulē nebūtu gaismas, jūs nevarētu iedomāties tumsu, jo mēs filozofiski apzināmies lietas pēc to antitēzēm. Mēs zinām, piemēram, ka nabadzība ir bagātības trūkums. Kur nav zināšanu, nav neziņas. Kas ir neziņa? Tas ir zināšanu trūkums. Tāpēc mūsu ierobežotā eksistence ir pārliecinošs pierādījums tam, ka pastāv neierobežota īstenība, un tas ir spilgts pierādījums un acīmredzams arguments. Pierādījumu attiecībā uz šo lietu ir daudz, taču nav laika šajā tematā sīkāk iedziļināties.

Šis ir mūsu pēdējais vakars kopā, un es lūdzu Dievu, lai 125:8
jūs ieskauj Viņa apliecinājumi, lai jūsu sirdis kļūst mirdzošas, lai jūsu acis kļūst apgaismotas ar Dieva zīmju liecību, lai jūsu ausis ieklausās debesu slavas dziesmās, lai jūsu sejas gaiši iedegas Dieva Vārda mirdzošajā gaismā. Kaut jūs visi būtu vienoti, kaut jūs būtu saskaņā, kaut jūs kalpotu cilvēces saliedētībai. Kaut jūs būtu visas cilvēces labvēļi. Kaut jūs būtu palīgi ikkatram nabagam. Kaut jūs būtu slimo kopēji. Kaut jūs būtu mierinājuma avoti salauztajām sirdīm. Kaut jūs būtu patvērums klejotājam. Kaut jūs būtu drosmes avots pārbiedētajam. Tādējādi ar Dieva labvēlību un palīdzību lai pasaules centrā augstu mastā tiek turēts cilvēces laimes vimpelis un tiek atritināts vispārējas vienošanās karogs.

– 126 –

1912. gada 10. novembrī

Džozefa H. Hannena kunga un kundzes māja

Adrese: *1252 Eighth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

ŠĪ IR skaista sapulce. Esmu ļoti priecīgs, ka baltie un melnādainie ir kopā. Tas ir manas laimes cēlonis, jo jūs visi esat viena Dieva kalpi un tātad arī brāļi, māsas, mātes un tēvi. Dieva acīs nav atšķirības starp baltajiem un melnajiem; visi ir kā viens. Ikviens, kura sirds ir tīra, ir dārgs Dievam, – vai tas būtu balts vai melns, sarkans vai dzeltens. Starp dzīvniekiem pastāv krāsas. Baloži ir balti, melni, sarkani, zili; bet, neskatoties uz šo krāsu dažādību, viņi pulcējas kopā vienotībā, laimē un sadraudzībā, neizdalot nekādas atšķirības savā starpā, jo viņi visi ir baloži. Cilvēks ir inteliģents un domājošs, apveltīts ar prāta spējām. Kāpēc tad viņu vajadzētu ietekmēt krāsu vai rases atšķirībām, jo visi pieder vienai cilvēku ģimenei? Nav nevienas aitas, kas izvairās no citas tā, it kā teiktu: „Es esmu balta, un tu esi melna." Viņas ganās kopā pilnīgā vienotībā, dzīvo kopā sadraudzībā un laimē. Kā tad cilvēku var ierobežot un ietekmēt rasu krāsas? Svarīgi ir apzināties, ka visi ir cilvēki, visi ir viena Ādama pēcnācēji. Tā kā viņi visi ir viena ģimene, kāpēc viņi būtu jāšķeļ?

126:2 Man bija kalps, kurš bija melnais; viņa vārds bija Isfandíyár. Ja pasaulē varētu atrast izcilu vīrieti, tas bija Isfandíyár. Viņš bija mīlestības būtība, kas staroja ar svētumu un pilnību, spīdēja ar gaismu. Ikreiz, kad es domāju par Isfandíyár, esmu aizkustināts līdz asarām, kaut arī viņš nomira pirms piecdesmit gadiem. Viņš bija uzticams Bahá'u'lláh kalps, un viņam tika uzticēti Viņa noslēpumi. Šī iemesla dēļ Persijas šaham viņu vajadzēja un viņš nepārtraukti jautāja par viņa atrašanās vietu. Bahá'u'lláh atradās cietumā, bet šahs bija pavēlējis daudziem cilvēkiem atrast Isfandíyár. Varbūt vairāk nekā simts virsnieku tika nozīmēti,

lai viņu meklētu. Ja viņiem būtu izdevies viņu notvert, viņi to nenogalinātu uzreiz. Viņi būtu sagriezuši viņa miesu gabalos, lai piespiestu viņu izpaust Bahá'u'lláh noslēpumus. Bet Isfandíyár ar vislielāko cieņu mēdza staigāt pa ielām un tirgiem. Kādu dienu viņš ieradās pie mums. Mana māte, mana māsa un es dzīvojām mājā netālu no stūra. Tā kā mums bieži uzbruka ienaidnieki, mēs plānojām doties uz vietu, kur viņi mūs nepazina. Es tajā laikā biju bērns. Pusnaktī ienāca Isfandíyár. Mana māte teica: „Ak, Isfandíyár, tevi meklē simts policistu. Ja viņi tevi noķers, viņi tevi nenogalinās uzreiz, bet gan spīdzinās ar uguni. Viņi nogriezīs tavus pirkstus. Viņi nogriezīs tev ausis. Viņi izdurs tev acis, lai piespiestu tevi pastāstīt viņiem Bahá'u'lláh noslēpumus. Ej prom! Nepaliec šeit." Viņš teica: „Es nevaru iet, jo esmu parādā naudu uz ielas un veikalos. Kā es varu iet? Viņi sacīs, ka Bahá'u'lláh kalps ir nopircis un patērējis veikalnieku preces un krājumus, par tiem nemaksājot. Ja es nesamaksāšu visas šīs saistības, es nevaru iet. Bet, ja viņi mani paņems ciet, lai nu tā būtu. Ja viņi mani sodīs, nekas ļauns neatgadīsies. Ja viņi mani nogalinās, nebēdājiet. Bet aizbraukt nav iespējams. Man jāpaliek, līdz samaksāšu visu, ko esmu parādā. Tad es iešu." Mēnesi Isfandíyár staigāja pa ielām un tirgiem. Viņam bija lietas, ko pārdot, un no saviem ienākumiem viņš pamazām maksāja kreditoriem. Patiesībā tie nebija viņa parādi, bet gan tiesas parādi, jo visi mūsu īpašumi bija konfiscēti. Viss, kas mums bija, mums tika atņemts. Palika tikai mūsu parādi. Isfandíyár viņiem pilnībā samaksāja; neviena monēta nepalika nesamaksāta. Tad viņš pienāca pie mums, atvadījās un aizgāja. Pēc tam Bahá'u'lláh tika atbrīvots no cietuma. Mēs devāmies uz Baghdád, un Isfandíyár ieradās tur. Viņš gribēja palikt tajā pašā mājā. Bahá'u'lláh, Svētītā Pilnība, viņam sacīja: „Kad tu aizbēgi, šī persiešu amatpersona tev sniedza pajumti laikā, kad neviens cits nevarēja tev sniegt aizsardzību. Tā kā viņš tev sniedza pajumti un aizsargāja, tev jābūt viņam uzticīgam. Ja viņš labprāt laiž tevi prom, tad nāc pie mums; bet, ja viņš nevēlas, lai tu ej, tad nepamet viņu." Šis saimnieks teica: „Es nevēlos būt

šķirts no Isfandíyár. Kur es varu atrast citu viņam līdzīgu, ar tādu sirsnību, tādu uzticību, tādu raksturu, tādu spēku? Kur es varu tādu atrast? Ak, Isfandíyár! Es nevēlos, lai tu ej prom, bet, ja vēlies iet, lai tas notiek pēc tavas paša gribas." Bet tā kā Svētītā Pilnība bija teicis: „Tev jābūt uzticīgam," tad Isfandíyár palika pie sava kunga līdz viņa nāvei. Viņš bija gaismas avots. Kaut arī viņa ādas krāsa bija melna, viņa raksturs bija gaišs; viņa prāts bija gaišs; viņa seja bija mirdzoša. Patiešām, viņš bija gaismas avots.

126:3 Tā nu ir skaidrs, ka izcilība nav atkarīga no ādas krāsas. Raksturs ir patiesais cilvēcības kritērijs. Ikviens, kam ir labs raksturs, kurš tic Dievam un ir stingrs, kura rīcība ir laba, kura runa ir laba, tas tiek pieņemts pie Dieva sliekšņa, lai arī kādā krāsā viņš būtu. Īsāk sakot – Lai slavēts Dievs! –, jūs esat Dieva kalpi. Bahá'u'lláh mīlestība ir jūsu sirdīs. Jūsu dvēseles priecājas par Bahá'u'lláh prieka vēsti. Es ceru, ka baltie un melnie tiks apvienoti pilnīgā mīlestībā un sadraudzībā, pilnīgā vienotībā un brālībā. Veidojiet labvēlīgas attiecības viens ar otru, domājiet viens par otru un esiet kā rožu dārzs. Ikviens, kurš ieies rožu dārzā, redzēs dažādas rozes – baltas, rozā, dzeltenas, sarkanas, kas visas aug kopā un ir ar daiļuma pilnas. Katra no tām akcentē otras skaistumu. Ja visas būtu vienā krāsā, dārzs būtu vienmuļš. Ja visām tām ziedi būtu balti vai dzelteni, vai sarkani, dārzam trūktu daudzveidības un pievilcības; bet, kad krāsas būs dažādas – balta, rozā, dzeltena, sarkana, būs vislielākais skaistums. Tāpēc es ceru, ka jūs būsiet kā rožu dārzs. Lai arī dažādās krāsās, tomēr – Lai slavēts Dievs! – jūs saņemat starus no vienas saules. No viena mākoņa lietus līst pār jums. Jūs māca viens dārznieks, un šis dārznieks izturas laipni pret visiem. Tāpēc jums ir jāizrāda vislielākā laipnība vienam pret otru, un jūs varat būt pārliecināti, ka vienmēr, kad jūs būsiet vienoti, jūs sasniegs Abhá valstības apliecinājumi, nolaidīsies debesu labvēlība, tiks dāvātas Dieva veltes, spīdēs Īstenības Saule, žēlsirdības mākonis izlies lietusgāzes, un dievišķā dāsnuma vēsma vēdīs pār jums savas smaržas.

Ceru, ka turpināsiet pastāvēt vienotībā un sadraudzībā. Cik skaisti redzēt melnos un baltos kopā! Es ceru, ka, ja Dievs dos, var pienākt diena, kad es ar jums ieraudzīšu sarkanādainos vīrus, indiāņus, arī japāņus un citus. Tad mums būs baltas rozes, dzeltenas rozes, sarkanas rozes, un pasaulē parādīsies brīnišķīgs rožu dārzs. 126:4

– 127 –

1912. gada 10. novembrī

Astoņpadsmitā iela 1901, Ziemeļrietumi, Vašingtona, Kolumbijas distrikts

Adrese: *1901 Eighteenth Street, NW, Washington, D.C.*

Džozefa H. Hannena piezīmes

Es mu ļoti gandarīts par draugiem Vašingtonā un piedzīvoju patiesu laimi viņus satikt. Tāpat es esmu gandarīts par draugiem no Baltimoras, jo esmu novērojis, ka viņu sirdis piesaista Bahá'u'lláh mīlestība. Viņu redzējums ir vērsts uz Bahá valstību. Viņu gari priecājas par Abhá prieka vēsti. Patiesi, viņi ir Dieva Lietas kalpi. Viņi visi ir iesaistīti kalpošanā, un viņu vēlmes pilnība ir ieiet Abhá valstībā un tuvoties Dievam. Šī iemesla dēļ es esmu ļoti priecīgs un apmierināts ar viņiem. Es lūdzu par jums visiem. Lai jūs ieskauj Svētītās Dailes Bahá'u'lláh veltes un lai jūsu apgaismojums ir Īstenības Saules gaismas. Lai jūs visi kļūstat vienoti un pārliecināti. Lai jūs kalpojat Dieva Lietai kā vienots, saliedēts spēks. Es jums pasludinu prieka vēsti, ka pār jums nolaidīsies Dieva apliecinājumi. Esiet par to pārliecināti. Jūs kļūsiet apgaismoti. Jūs kļūsiet par uzvarētājiem.

Bet pēc tam, kad es aizbraukšu, daži cilvēki var nostāties opozīcijā, savā rūgtumā vajājot jūs, un laikrakstos var tikt publicēti raksti, kas ir pret Lietu. Pastāviet stingrā pārliecībā. Esiet ļoti nosvērti un mierīgi, atceroties, ka tā ir tikai zvirbuļu nekaitīga čivināšana un ka tā drīz pāries. Ja tādas lietas nenotiks, Lietas slava nekļūs plaši izplatīta un Dieva aicinājums netiks 127:2

uzklausīts. Apsveriet pagātnes vēsturi. Atcerieties, piemēram, Kristus dienas un notikumus pēc tam. Cik daudz grāmatu bija rakstītas pret Viņu! Kādi apmelojumi viņam tika piedēvēti! Cik nežēlīgi bija izteikumi pret Viņu tempļos! Cik daudz apsūdzību! Kāds naids un vajāšana! Kā par Viņu ņirgājās un viņu nicināja! Apsveriet titulus un epitetus, ko viņi piedēvēja Viņa majestātei! Viņi pat nosauca Viņu par Belcebulu – sātanu. Viņi teica, ka Belcebuls ir sagūstīts un sists krustā. Viņi uzlika Belcebulam galvā ērkšķu vainagu un veda Viņu pa ielām. Tas bija vārds, ko jūdi piešķīra Kristum; tas ir rakstīts evaņģēlijos. Bija arī daudzi citi zaimošanas un vajāšanas veidi, spļaušana Viņa skaistajā sejā, lamāšana un apvainošana, atmuguriski noliecoties pret Viņu, sakot: „Miers lai ir ar tevi, jūdu ķēniņ!", „Miers lai ir ar tevi, tempļa nojaucējs!", „Miers lai ir ar tevi, ķēniņš un tempļa uzcēlējs trijās dienās!"[71] Tā laika filozofi, romieši un grieķi, rakstīja pret Kristu. Pat karaļi sarakstīja apsūdzības, apmelošanas un nicinājuma grāmatas. Viens no šiem karaļiem bija ķeizars. Viņš bija arī filozofs. Savā grāmatā par Kristus tautu viņš saka: „Vislielākā mērā degradēti cilvēki ir kristieši. Amorālākie no šī laika cilvēkiem ir kristieši. Jēzus no Nācaretes ir viņus novedis maldos. Ak, cilvēki! Ja vēlaties uzzināt, kas ir Jēzus un ko nozīmē kristietis, ejiet un pajautājiet viņa radiniekiem. Ejiet un pajautājiet jūdiem, kas viņu pazīst. Redziet, kāds viņš ir slikts cilvēks, cik pagrimis." Bija daudz līdzīgu izklāstu. Bet atcerieties, ka šie izteikumi neietekmēja kristietības lietu. Gluži pretēji, kristietība katru dienu attīstījās savā spēkā un iedarbībā.

127:3 Katru dienu Kristus varenība pieauga krāšņumā un mirdzumā. Tāpēc mans mērķis ir brīdināt un stiprināt jūs pret apsūdzībām, kritiku, zaimošanu un izsmieklu laikrakstu rakstos vai citās publikācijās. Lai tie jūs nesatrauc. Tie ir pats Lietas apstiprinājums, pats kustības celšanas avots. Lai Dievs apstiprina dienu, kad varēs celties daudzi draudžu garīdznieki, kuri ar atkailinātām galvām skaļi kliegs, ka bahājieši ir nomaldījušies. Es gribētu redzēt to dienu, jo tas ir laiks, kad izplatīsies Dieva Lieta. Bahá'u'lláh tādus kā šos ir pasludinājis par Lietas nesējiem. Viņi no kancelēm sludinās, ka bahājieši ir muļķi, ka viņi ir ļauna

un netaisna tauta, bet esiet nelokāmi un nesatricināmi Dieva Lietā. Viņi izplatīs Bahá'u'lláh vēsti.

Godātais Mírzá Abu'l-Faḍl ir uzrakstījis traktātu, atbildot uz kāda Londonas sludinātāja kritiku. Katram no jums ir jābūt vienam eksemplāram.[72] Lasiet, iegaumējiet un pārdomājiet to. Tad, kad apsūdzības un kritiku izvirzīs tie, kas ir nelabvēlīgi Lietai, jūs būsiet labi bruņoti. 127:4

• • •

1912. gada 15. novembrī – 5. decembrī

ʻAbdu'l-Bahá runas Ņujorkā

– 128 –

1912. gada 15. novembrī

Džuljetas Tompsones jaunkundzes māja

Adrese: *48 West Tenth Street, New York*

Hūpera Harisa piezīmes

ESMU runājis dažādās kristiešu baznīcās un sinagogās, un nevienā sapulcē nav izskanējusi iebildumu balss. Visi ir klausījušies, un visi ir atzinuši, ka Bahá'u'lláh mācība pēc būtības ir izcila, atzīstot, ka tā pārstāv šī jaunā laikmeta būtību vai garu un ka nav labāka ceļa uz tā ideālu sasniegšanu. Nav izskanējusi neviena iebilduma balss. Ja nu vienīgi ir bijuši daži, kas ir atteikušies atzīt Bahá'u'lláh misiju, kaut arī pat viņi ir atzinuši, ka Viņš bija lielisks skolotājs, spēcīga dvēsele, ļoti dižens cilvēks. Daži, kas nevarēja atrast citu ieganstu, ir teikuši: „Šī mācība nav jauna; tā ir veca un pazīstama; mēs to esam dzirdējuši agrāk." Tāpēc es runāšu ar jums par Bahá'u'lláh izpausmes raksturīgajām iezīmēm un pierādīšu, ka no visiem viedokļiem Viņa Lieta atšķiras no visām citām. Tā izceļas ar savu didaktisko raksturu un izklāsta metodi ar praktisko iedarbību un pielietojumu mūsdienu pasaules apstākļiem, bet īpaši atšķiras no izplatības un progresa rakursa.

Kad Bahá'u'lláh parādījās Persijā, visas laikmetīgās reliģiskās 128:2
sektas un sistēmas nostājās pret Viņu. Viņa ienaidnieki bija karaļi. Kristus ienaidnieki bija jūdi, farizeji; bet Bahá'u'lláh ienaidnieki bija valdnieki, kas varēja vadīt armijas un ievest operācijas arēnā simtiem tūkstošu karavīru. Šie ķēniņi pārstāvēja aptuveni piecdesmit miljonus cilvēku, kuri visi savā ietekmē un kundzībā bija pret Bahá'u'lláh. Tāpēc patiesībā Bahá'u'lláh viens pats un bez citu palīdzības praktiski izturēja piecdesmit miljonu ienaidnieku pretestību. Tomēr šis lielais skaits tā vietā, lai varētu valdīt pār Viņu, nevarēja izturēt Viņa brīnišķīgo personību un Viņa debesu Lietas spēku un ietekmi. Kaut arī viņi bija apņēmības pilni nodzēst gaismu šajā spožākajā gaismeklī, viņi

galu galā tika uzvarēti un gāzti, un ar katru dienu Viņa spožums kļuva mirdzošāks. Viņi pielika visas pūles, lai mazinātu Viņa diženumu, bet Viņa prestižs un slava pieauga proporcionāli viņu centieniem to mazināt. Ienaidnieku ieskauts, kuri meklēja Viņa dzīvību, Viņš nekad necentās slēpties, nedarīja neko, lai sevi aizsargātu; gluži otrādi, ar savu garīgo spēku un spēju Viņš vienmēr bija redzams cilvēku seju priekšā, viegli sasniedzams, rāmi pastāvēdams to ļaužu pulka priekšā, kas Viņam pretojās. Beidzot Viņa karogs tika pacelts.

128:3 Ja mēs pētīsim vēsturiskos aprakstus un pārskatīsim Svēto Rakstu lappuses, mēs atklāsim, ka neviens no pagātnes praviešiem nekad nav izplatījis savu mācību vai sludinājis savu Lietu no cietuma. Bet Bahá'u'lláh, atrodoties cietumā, turēja paceltu Dieva Lietas karogu, no savas cietuma kameras uzrunājot zemes ķēniņus, bargi apsūdzot viņus savu pavalstnieku apspiešanā un ļaunprātīgā varas izmantošanā. Vēstuli, ko Viņš šādos apstākļos nosūtīja Persijas šaham, tagad var izlasīt ikviens. Arī Viņa vēstules Turcijas sultānam, Francijas imperatoram Napoleonam III un citiem pasaules valdniekiem, tostarp Amerikas Savienoto Valstu prezidentam, ir aktuālas un pieejamas. Grāmata, kurā ir šīs vēstules ķēniņiem, tika izdota Indijā apmēram pirms trīsdesmit gadiem, un tā ir pazīstama kā *Súratu'l-Haykal* („Tempļa sarunas"). Viss, kas ir ierakstīts šajās vēstulēs, ir noticis. Daži tajās ietvertie pravietojumi piepildījās pēc diviem gadiem; citi piepildījās pēc pieciem, desmit un divdesmit gadiem. Vissvarīgākie pareģojumi saistībā ar notikumiem, kas norisinās Balkānos, piepildās šobrīd, kaut arī ir rakstīti jau sen. Piemēram, vēstulē, ko Bahá'u'lláh adresēja Turcijas sultānam, Viņš ir paredzējis karu un mūsdienu notikumus. Šie notikumi tika pareģoti arī vēstuļrakstā, ko Viņš adresēja Konstantinopoles pilsētai, detalizēti izklāstot pat notikumus, kas tagad tiek novēroti šajā pilsētā.

128:4 Uzrunājot šos varenos karaļus un valdniekus, Viņš bija ieslodzītais Turcijas cietumā. Padomājiet par to, cik brīnišķīgi bija ieslodzītajam turku uzraudzībā un kontrolē tik drosmīgi un bargi apsūdzēt pašu karali, kurš bija atbildīgs par viņa

ieslodzījumu. Kāds tas ir spēks! Kāda varenība! Nekur vēsturē nevar atrast izklāstu par šādu notikumu. Neraugoties uz šo ķēniņu dzelzs varu un absolūto valdījumu, Viņa uzdevums bija tiem pretoties; un Viņš bija tik pastāvīgs un stingrs, ka Viņš lika nolaist viņu karogus un pacelt savu karogu. Mūsdienās gan Persijas, gan Osmaņu impērijas karogi apaug putekļiem, savukārt Bahá'u'lláh karogi tiek turēti augstu pasaulē gan Austrumos, gan Rietumos. Padomājiet, kāds tas ir varens spēks! Cik izšķirošs arguments! Kaut arī viņš bija cietoksnī ieslodzītais, Viņš nepievērsa šiem ķēniņiem nekādu uzmanību, neuzskatīja viņus par dzīvības un nāves spēku, bet, gluži pretēji, uzrunāja tos vienkāršā un bezbailīgā valodā, skaidri paziņojot, ka pienāks laiks, kad viņu augstā vara tiks gāzta un tiks nostiprināts Viņa paša valdījums.

Pēc būtības viņš teica: „Drīzumā jūs pieredzēsiet acīmredzamus zaudējumus. Jūsu augstā vara tiks izpostīta; jūsu impērijas kļūs par tuksnesi un drupu kaudzi; pulki no ārpuses iebruks un pakļaus jūsu zemes; vaimanas un sēras celsies no jūsu mājām. Troņa nebūs; nebūs kroņa; nebūs pils; armiju nebūs. Nē, drīzāk tas viss tiks pazemināts; bet Dieva Lietas karogs tiks turēts augstu mastā. Tad jūs redzēsiet, ka pulki un vienības iestāsies Dieva Lietā un ka šī varenā atklāsme tiks izplatīta visā pasaulē." Izlasiet *Súratu'l-Haykal* pareģojumus un rūpīgi apdomājiet tos. 128:5

Tā ir viena no Bahá'u'lláh vēstījuma un mācības iezīmēm. Vai jūs varat atrast šāda veida notikumus un atgadījumus jebkurā citā pravietiskajā virsvaldībā? Ja jā, tad kurā ciklā vēl ir notikušas līdzīgas lietas? Vai pagātnes svētajās grāmatās jūs atrodat šādus konkrētus pravietojumus un skaidrus apgalvojumus par nākotni? Tagad mēs salīdzināsim Bahá'u'lláh mācību ar Svētajiem Vārdiem, kas tikuši atnesti iepriekšējos ciklos. 128:6

Pirmais no diženajiem principiem, ko Viņš atklājis, ir īstenības izpēte. Jēga tam ir tāda, ka katrs atsevišķais cilvēces loceklis tiek mudināts un viņam tiek pavēlēts mest pie malas māņticīgus uzskatus, tradīcijas un aklu senču formu atdarināšanu reliģijā un pašam izpētīt īstenību. Tā kā fundamentālā īstenība ir viena, 128:7

tad visas pasaules reliģijas un tautas kļūs par veselumu, pētot īstenību. Paziņojums par šo principu nav atrodams nevienā pagātnes sakrālajā Grāmatā.

128:8 Otrs raksturīgs Bahá'u'lláh mācības princips ir tas, kas liek atzīt cilvēces vienesmi. Uzrunājot visu cilvēci, Viņš saka: „Jūs visi esat viena koka lapas .."[73] Dieva acīs starp jums nav rasu atšķirību vai dalījuma. Nē, drīzāk visi ir Dieva kalpi, un visi ir iegremdēti Viņa vienesmes okeānā. Neviena dvēsele nav pazudusi. Gluži pretēji, visi ir Dieva velšu saņēmēji. Katrai cilvēciskai radībai ir daļa no Viņa veltēm un daļa no Viņa īstenības starojuma. Dievs izturas laipni pret visiem. Cilvēce ir Viņa avis, un Viņš ir viņu īstais gans. Nevienos citos svētajos rakstos nav tik plašu un visaptverošu apgalvojumu; neviena cita mācība nesludina šo nepārprotamo cilvēces saliedētības principu. Runājot par iespējamām atšķirībām, Bahá'u'lláh ir teicis, ka apstākļi starp cilvēkiem ir atšķirīgi, ka daži, piemēram, ir nepilnīgi. Tāpēc šādas dvēseles ir jāizglīto, lai tās varētu sasniegt pilnības pakāpi. Daži ir slimi un vārgi; tie ir jāārstē un jākopj, līdz tie ir dziedināti. Daži ir aizmiguši; tie ir jāpamodina. Daži ir nenobrieduši kā bērni; viņiem jāpalīdz sasniegt briedumu. Bet visi ir jāmīl un jālolo. Bērns nedrīkst nepatikt tikai tāpēc, ka tas ir bērns. Nē, drīzāk viņš būtu pacietīgi jāizglīto. No slimā nedrīkst izvairīties vai to noniecināt tikai tāpēc, ka viņš slimo. Nē, drīzāk pret viņu ir jāizturas ar līdzjūtību un mīlestību un tas jāārstē, līdz viņš ir dziedināts. Uz aizmigušo dvēseli nedrīkst skatīties ar nicinājumu, bet gan tā jāmodina un jāved gaismā.

128:9 Bahá'u'lláh māca, ka reliģijai ir jābūt saskaņā ar zinātni un saprātu. Ja ticība un mācība ir pretstatā saprāta un zinātnes principu analīzei, tās nav akceptēšanas vērtas. Šis princips nav izpausts nevienā no iepriekšējām dievišķās mācības grāmatām.

128:10 Vēl viens būtisks Bahá'u'lláh paziņojums ir tāds, ka reliģijai ir jābūt vienotības un sadraudzības avotam pasaulē. Ja tā izsauc naidīgumu, ienaidu un neiecietību, būtu vēlams reliģijas iztrūkums. Šis ir jauns atklāsmes princips, kas atrodams tikai Bahá'u'lláh izteikumos.

Atkal Bahá'u'lláh paziņo, ka ir jāatmet visi aizspriedumu veidi cilvēces vidū un ka līdz pastāvošo aizspriedumu pilnīgai likvidēšanai cilvēce nesasniegs un nevarēs sasniegt mieru, labklājību un līdzsvaru. Šis princips nav atrodams nevienā citā sakrālā sējumā kā vien Bahá'u'lláh mācībā. 128:11

Vēl viena mācība ir tāda, ka starp vīriešiem un sievietēm jābūt pilnīgai vienlīdzībai. Kāpēc cilvēkam būtu jāievieš atšķirība, ko Dievs neatzīst? Valstīs, kas ir zemākas par cilvēku, pastāv dzimums, taču tur atšķirība starp vīrieti un sievieti nav ne represīva, nedz ierobežojoša. Piemēram, ķēve ir tikpat spēcīga un bieži vien ātrāka nekā ērzelis. Visā dzīvnieku un augu valstī pastāv pilnīga dzimumu vienlīdzība. Cilvēces valstī šai vienlīdzībai tāpat ir jāpastāv, un tas, kura sirds ir visskaidrākā, kura dzīve un raksturs ir viscildenākais un vistuvāk dievišķajam standartam, ir viscienīgākais un izcilākais Dieva acīs. Tā ir vienīgā patiesā un īstā atšķirība, neatkarīgi no tā, vai viņš ir vīrietis vai sieviete. 128:12

Bahá'u'lláh ir paziņojis par nepieciešamību pēc vispārējās valodas, kas kalpos kā starptautiskās saziņas līdzeklis un tādējādi novērsīs pārpratumus un grūtības. Šī mācība ir izklāstīta *Kitáb-i-Aqdas* („Vissvētākā grāmata"), kas izdota pirms piecdesmit gadiem. 128:13

Viņš ir arī pasludinājis principu, ka visa cilvēce ir jāizglīto un nedrīkst pieļaut analfabētismu. Šo praktisko līdzekli pasaules vajadzībām nevar atrast nevienā citā sakrālajā grāmatā. 128:14

Viņš māca, ka visai cilvēcei ir jāapgūst kāds lietderīgs amats, arods vai profesija, ar kuru var nodrošināt iztiku, un šī lietderība ir jāuzskata par pielūgsmi. 128:15

Bahá'u'lláh mācības cilvēcei sniegtais tālejošais labums ir neizmērojams un neizbeidzas. Mūsu šodienas paziņojuma būtība un mērķis ir tāds, ka tās ir jaunas un ka tās nav atrodamas nevienā no pagātnes reliģiskajām grāmatām. Tā ir atbilde uz jautājumu: „Ko tādu Bahá'u'lláh ir atnesis, ko mēs iepriekš neesam dzirdējuši?" Tāpēc ir pārliecinoši un acīmredzami, ka Dieva Izpausme mūsdienās atšķiras no visām agrākajām parādībām un atklāsmēm, pateicoties Viņa varenībai, Viņa spēkam un Viņa Vārda iedarbībai un pielietojumam. 128:16

128:17 Visi Dieva pravieši tika nicināti un vajāti. Padomājiet par Mozu. Tauta Viņu sauca par slepkavu. Viņi teica: „Tu nogalināji cilvēku un bēgi no soda un atriebības. Vai pēc taviem agrākajiem darbiem ir iespējams, ka tu varētu kļūt par pravieti?"

128:18 Ir pierakstītas daudzas līdzīgas pieredzes saistībā ar svētajiem, dievišķajiem vēstnešiem. Cik spīvas un smagas bija vajāšanas, kurām Viņi tika pakļauti! Padomājiet par to, kā viņi centās noniecināt un paļāt Kristu. Viņi uzlika Viņam galvā ērkšķu vainagu un vadāja Viņu pa ielām un tirgiem, ņirgājoties ar saucieniem: „Miers lai ir ar tevi, jūdu ķēniņ!"[74] Daži atmuguriski paklanījās Viņa priekšā, nievājoši sakot: „Tu, jūdu ķēniņ!" vai „Kungu kungs, miers ar tevi!" Vēl citi spļāva Viņa svētītajā vaigā. Īsumā, vajāšanas, kuras Kristus cieta savas izpausmes laikā, ir minētas vecā cikla grāmatās – jūdu, romiešu vai grieķu valodā. Viņam netika veltītas nekādas uzslavas. Vienīgā atzinība un pieņemšana, ko Viņam izrādīja, bija no Viņa ticīgajiem un sekotājiem. Piemēram, Pēteris Viņu slavēja; un pārējie mācekļi runāja Viņa vārdā. Pret Viņu tika uzrakstītas daudzas grāmatas. Baznīcas vēsturē jūs atradīsiet naida un antagonisma ierakstus, ko izpauduši romiešu, grieķu un ēģiptiešu filozofi, vēršot pret Viņu apvainojumus un piedēvējot Viņam nepilnības.

128:19 Bet Bahá'u'lláh izpausmes laikā, no Viņa parādīšanās dienas līdz Viņa aiziešanas brīdim, visu tautu cilvēki atzina Viņa diženumu, un pat tie, kas bija Viņa spīvākie ienaidnieki, par Viņu ir teikuši: „Šis cilvēks bija patiesi lielisks; viņa ietekme bija varena un brīnišķīga. Šī personība bija spoža; viņa spēks bija milzīgs, viņa runa bija daiļrunīga; bet diemžēl viņš bija tautas maldinātājs." Tā bija viņu uzslavas, slavināšanas un noliegšanas būtība. Ir skaidrs, ka Viņš bija uz šādu izteikumu autoriem atstājis dziļu iespaidu ar savu diženumu un varenību, kaut arī tie bija Viņa ienaidnieki. Daži no Viņa ienaidniekiem pat ir rakstījuši par Viņu dzejoļus, kas, kaut arī paredzēti satīrai un sarkastiskam mājienam, patiesībā ir bijuši slavinājumi. Piemēram, kāds dzejnieks, kas iebilst pret Viņa Lietu, ir teicis: „Uzmanieties! Uzmanies! Lai jūs netuvotos šim cilvēkam, jo viņam ir tāds spēks un tik daiļrunīga

mēle, ka viņš ir burvis. Viņš apbur vīrus, viņš tos apreibina; viņš ir hipnotizētājs. Uzmanieties! Uzmanieties! Lai jūs, lasot viņa grāmatu, nesekotu viņa piemēram un nesazinātos ar viņa biedriem, jo viņiem ir milzīga vara un viņi ir maldinātāji." Proti, šis dzejnieks izmantoja šādus raksturojumus, uzskatot tos par noniecināšanu un izsmieklu, nezinādams, ka tie patiesībā ir uzslavas, jo gudrs cilvēks, izlasījis šādu brīdinājumu, teiktu: „Šī cilvēka spēkam neapšaubāmi ir jābūt ļoti lielam, ja pat viņa ienaidnieki to atzīst. Neapšaubāmi, šāds spēks pēc savas būtības ir debešķīgs." Tas bija viens no iemesliem, kāpēc tik daudzi pievērsās šī jautājuma izpētei. Jo vairāk Viņa ienaidnieki rakstīja pret Viņu, jo vairāk ļaudis piesaistīja un jo lielāks skaits nodevās patiesības izdibināšanai. Viņi teica: „Tas ir neparasti. Šis ir lielisks cilvēks, un mums tas ir jāizpēta. Mums ir jāizpēta šī lieta, lai noskaidrotu, ko tas viss nozīmē, lai atklātu tā mērķi, pārbaudītu tā pierādījumus un paši uzzinātu, ko tas nozīmē." Tā Viņa ienaidnieku ļaunie un draudīgie izteikumi lika cilvēkiem kļūt draudzīgiem un tuvoties Lietai. Persijā mullas nonāca tik tālu, ka no kancelēm sludināja pret Bahá'u'lláh, meta savus turbānus zemē – tā bija liela satraukuma zīme – un sauca: „Ak, cilvēki! Šis Bahá'u'lláh ir burvis, kurš cenšas jūs apburt; viņš atsvešina jūs no jūsu pašu reliģijas un padara jūs par saviem sekotājiem. Uzmanieties, ka jūs neizlasītu viņa grāmatu! Uzmanieties, ka jūs nebiedrotos ar viņa draugiem!"

Bahá'u'lláh, runājot tieši par tiem, kas Viņam uzbruka un nosodīja, sacīja: „Tie ir Mani vēstneši; viņi ir tie, kas sludina Manu vēsti un izplata Manu Vārdu. Lūdziet, lai viņi vairojas, lūdzieties, lai viņu skaits pieaugtu un lai viņi kliegtu skaļāk. Jo vairāk viņi Mani aizskar ar saviem vārdiem un jo lielāks ir viņu satraukums, jo spēcīgāks un varenāks būs Dieva Lietas iespaids, jo spilgtāka būs Vārda gaisma un jo diženāks būs dievišķās Saules starojums. Un galu galā ārējās pasaules drūmā tumsa pazudīs, un atspīdēs patiesības gaisma, līdz visa zeme mirdzēs no tās krāšņuma." 128:20

– 129 –

1912. gada 16. novembrī

Rietumu Septiņdesmit astotā iela 309, Ņujorka

Adrese: *309 West Seventy-eighth Street, New York*

Ednas Makkinijas piezīmes

VISUR, kur tiek pieminēts Bahá'u'lláh, ir Abhá paradīze. Visur, kur atrodamas šķīstītas, atraisījušās un apgaismotas dvēseles, ir Bahá paradīze. Ţihrán ir Bahá'u'lláh paradīze, jo tur atrodamas dvēseles, kuras nevar saukt par cilvēkiem; tie ir eņģeļi. Patiesībā bahājiešu draugi šajā pilsētā ir debesu pulki. Ikreiz, kad es par viņiem domāju, es kļūstu laimīgs.

129:2 Svētītā Pilnība cieta neskaitāmus pārbaudījumus un nelaimes, taču savas dzīves laikā Viņš visos reģionos sagatavoja daudzas nepārspējamas dvēseles. Dieva Izpausmju parādīšanās mērķis ir cilvēku sagatavošana. Tas ir vienīgais Viņu misijas rezultāts, patiesais rezultāts. Visas Jēzus dzīves rezultāts bija vienpadsmit mācekļu un divu sieviešu sagatavošana. Kāpēc Viņš pacieta nepatikšanas, pārbaudījumus un nelaimes? Šo dažu sekotāju skološanai. Tas bija Viņa dzīves rezultāts. Kristus dzīves auglis nebija baznīcas, bet gan to cilvēku gaišās dvēseles, kuri ticēja Viņam. Pēc tam viņi izplatīja Viņa mācības.

129:3 Es ceru, ka jūs visi kļūsit par Bahá'u'lláh dzīves un Viņa debesu sagatavošanas augļiem. Kad cilvēki jums jautās: „Ko Bahá'u'lláh ir paveicis?", sakiet viņiem: „Viņš ir radījis šos; Viņš mūs ir sagatavojis."

– 130 –

1912. gada 17. novembrī

Ģenealoģijas zāle

Adrese: *Genealogical Hall, 252 West Fifty-eighth Street, New York*

Ednas Makkinijas piezīmes

ŠĪ IR svētīga tikšanās, jo šīs godājamās dvēseles ir sapulcējušās pilnīgā vienotībā un ar saprātīgu mērķi. Tas man ir liela prieka gadījums. Manā priekšā ir sejas, kurās staro Dieva prieka vēsts, sirdis, kuras mirdz Dieva mīlestības ugunī, ausis, kas noskaņotas uz Valstības melodijām, un acis, ko apgaismo dievišķuma zīmes un liecības.

Visām radītajām lietām ir sava brieduma pakāpe jeb stadija. 130:2
Koka dzīves brieduma periods ir tā augļu nešanas laiks. Auga briedums ir tā ziedēšanas un plaukuma laiks. Dzīvnieks sasniedz pilnīgas pieaugšanas un pabeigtības pakāpi, un cilvēciskajā valstī cilvēks sasniedz briedumu tad, kad saprāta gaismai ir vislielākais spēks un attīstība.

No savas dzīves sākuma līdz beigām cilvēks iziet cauri 130:3
noteiktiem periodiem jeb posmiem, no kuriem katrs iezīmējas ar konkrētiem tam raksturīgiem apstākļiem. Piemēram, bērnībā viņa apstākļi un prasības raksturojas ar attiecīgo saprātīguma un spēju pakāpi. Pēc kāda laika sākas viņa jaunības dienas, kad viņa līdzšinējos apstākļus un vajadzības nomaina jaunas prasības, kas piemērojamas viņa sasniegtajai jaunajai attīstības pakāpei. Paplašinās un padziļinās viņa novērošanas spējas, tiek asinātas un atmodinātas viņa intelektuālās spējas, bērnības ierobežojumi un vide vairs neiegrožo viņa enerģiju un sasniegumus. Beidzot viņš iziet no jaunības perioda un nonāk brieduma stadijā jeb stāvoklī, kas prasa vēl vienu pārveidi un atbilstošu virzību viņa dzīves darbību jomā. Viņu apņem jaunas spējas un uztvere, viņa prātu pārņem mācīšana un mācīšanās, koncentrējoties uz savu progresu, proporcionāli viņa jau lielākajām spējām tiek dotas

īpašas veltes un dāvanas, un viņa agrākais jaunības periods un tā apstākļi vairs neapmierinās viņa nobriedušo izpratni un redzējumu.

130:4 Tāpat arī cilvēces kopējās pasaules dzīvē ir periodi un posmi, kad tā vienubrīd pārdzīvoja savu bērnības pakāpi, citreiz – savu jaunības laiku, bet tagad ir iegājusi sen prognozētajā brieduma periodā, ko pierāda visapkārt redzamas un novērojamas liecības. Līdz ar to agrāko periodu prasības un nosacījumi ir mainījušies un saplūduši vajadzībās, kas izteikti raksturo mūsdienu cilvēces laikmetu. Tas, kas apmierināja cilvēka vajadzības vēstures pirmsākumos, nevar nedz atbilst, nedz apmierināt šī jauno vēsmu un piepildījuma laika prasības. Cilvēce ir izaugusi no agrāko ierobežojumu un sakotnējās attīstības stadijas. Cilvēkam tagad jātop piepildītam ar jauniem tikumiem un spēkiem, jaunu morāli un jaunām prasmēm. Viņu jau gaida un pār viņu jau nolaižas jaunas veltes un talanti, jauna pilnība. Jaunības perioda dāvanas un žēlastības, kaut arī cilvēces pusaudža gados bija savlaicīgas un pietiekamas, tagad nespēj apmierināt viņa brieduma prasības. Mazotnes un bērnības rotaļlietas vairs neapmierina un neinteresē pieaugušo prātu.

130:5 No visiem skatupunktiem cilvēce piedzīvo reformāciju. Bijušo valdību un civilizāciju likumi ir pārskatīšanas procesā; zinātniskās idejas un teorijas attīstās un virzās uz priekšu, lai atbilstu jaunam dabas parādību lokam; izgudrojumi un atklājumi iekļūst līdz šim nezināmos laukos, atklājot jaunus brīnumus un materiālā Visuma slēptos noslēpumus; nozarēs ir ievērojami plašāka darbības joma un ražošana; visur cilvēce atrodas attīstības aktivitātēs, kas liecina par veco apstākļu aiziešanu un jaunā reformu laikmeta iestāšanos. Veci koki nesniedz augļus; vecās idejas un metodes tagad ir novecojušas un nevērtīgas. Ar veciem ētikas standartiem, morāles kodeksiem un pagātnes dzīves metodēm nepietiks pašreizējam progresa un izaugsmes laikmetam.

130:6 Šis ir brieduma un reformu cikls arī reliģijā. Senču uzskatu dogmatiski atdarinājumi pazūd nebūtībā. Tie ir bijuši ass, ap kuru griezās reliģija, bet tagad vairs nav auglīgi; gluži otrādi,

mūsdienās tie ir kļuvuši par cilvēku degradācijas un traucēkļu cēloni. Neiecietība un dogmatiska pieķeršanās senajiem uzskatiem ir kļuvusi par centrālo un fundamentālo naidīguma avotu cilvēku vidū, par šķērsli cilvēces progresam, par kara un nesaskaņu cēloni, par miera, nosvērtības un labklājības postītāju pasaulē. Apsveriet apstākļus Balkānos šodien: tēvi, mātes, bērni sērās un žēlabās, dzīves pamati ir sagrauti, pilsētas ir izpostītas un auglīgas zemes, kuras kara postījumi darījuši par tuksnesi. Šie apstākļi ir naida rezultāts starp tautām un reliģiozām nācijām, kuras atdarina un pieturas pie dievišķās mācības formām un pārkāpj to garu un īstenību.

Kaut arī tas ir patiesi un acīmredzami, tāpat ir skaidrs, ka 130:7
cilvēces Kungs šajā brieduma un piepildījuma gadsimtā ir dāvājis pasaulei bezgalīgas veltes. Dievišķās žēlsirdības okeāns viļņojas, pavasara lietus līst, brīnišķīgi spīd Īstenības Saule. Šajā žēlsirdīgajā laikmetā ir pausta debesu mācība, kas attiecas uz cilvēka attīstību. Šī reliģijas fundamentālās īstenības pārveidošana un atjaunošana satur patieso un produktīvo modernisma garu, nepārprotamu pasaules gaismu, Dieva Vārda acīmredzamo mirdzumu, dievišķo līdzekli pret visām cilvēku kaitēm un mūžīgās dzīvības dāvāšanu visai cilvēcei.

Bahá'u'lláh – Patiesības Saule – ir uzausis no Austrumu 130:8
apvāršņa, pārpludinot visus reģionus ar gaismu un dzīvību, kas nekad nepazudīs. Viņa mācība, kas iemieso laikmeta dievišķo garu un ir piemērojama šim brieduma periodam cilvēces dzīvē, ir:

Cilvēces vienesme.

Svētā Gara aizsardzība un vadība.

Visas reliģijas pamats ir viens.

Reliģijai ir jābūt vienotības cēlonim.

Reliģijai ir jāsaskan ar zinātni un saprātu.

Neatkarīga patiesības izpēte.

Vienlīdzība starp vīriešiem un sievietēm.

Visu cilvēces aizspriedumu atmešana.

Vispārējs miers.

Vispārēja izglītība.

Vispārēja valoda.

Ekonomisko problēmu risinājums.

Starptautisks tribunāls.

130:9 Ikviens, kurš patiesi meklē un taisnīgi pārdomā, atzīs, ka mūsdienu mācības, kas nāk tikai no cilvēciskiem avotiem un autoritātes, ir cēlonis cilvēces grūtībām un nesaskaņām, kas ir cilvēcības postītāji, turpretim Bahá'u'lláh mācība ir slimās pasaules zāles un līdzeklis visām vajadzībām un apstākļiem. Tajā var atrast ikvienas vēlmes un tieksmes realizāciju, cilvēces laimes cēloni, prāta stimulu un apgaismi, virzību uz priekšu un pacēlumu, visu tautu vienotības pamatu, cilvēces mīlestības dzīvā ūdens avotu, vienošanās centru, miera un saskaņas līdzekli, vienu saikni, kas apvienos Austrumus un Rietumus.

130:10 Pēc katras nakts nāk rīts. Augstākajā Dieva gudrībā ir nolemts, ka tad, kad reliģiskā ienaida un naidīguma rupjā tumsa, reliģiskās nezināšanas, māņticības un aklās atdarināšanas tumsa pārklāj pasauli, uzlēks Patiesības Saule un izpaudīsies īstenības gars un atspoguļosies cilvēku sirdīs. Šādā laikā pie Austrumu apvāršņa parādījās Bahá'u'lláh. Piecdesmit gadus Viņš izturēja vislielākās grūtības un pārbaudījumus, vienmēr tiecoties kliedēt reliģisko apstākļu tumsu, izskaust naidīguma un niknuma cēloni, modināt cilvēces pasauli no nolaidības un neuzmanības guļvietām ar brīnišķīgās prieka vēsts spožo gaismu un debesu aicinājuma trompetes skaņām. Šīs vēsts izplatīšanai Viņš ziedoja savu dzīvību un pārcieta visus pārbaudījumus... Viņš vienmēr bija pakļauts zobena draudiem un briesmām, tomēr Viņš pacēla dievišķo mācību karogu un pārpludināja Austrumu pasauli ar gaismu. Mūsdienās visos Austrumos ir redzama debesu prieka vēsts gaisma, dzirdams dievišķais aicinājums, spīd Īstenības Saules starojums, no žēlsirdības mākoņiem līst dārgais lietus un Svētā Gara dvaša dāvā jaunu dzīvību cilvēku sirdīm. Pēc kāda laika tumsa pilnībā izzudīs, un Austrumu reģioni kļūs pilnībā izgaismoti; vairs nepaliks ienaids, naidīgums, neziņa un neiecietība; sātaniskie spēki, kas iznīcina cilvēku vienlīdzību un

reliģisko vienotību, tiks gāzti no troņa, un tautas dzīvos mierā un saticībā zem cilvēces vienotības karoga. Tāpēc mēs ar patiesu un nožēlas pilnu sirdi lūdzam Kungu, mūsu Dievu, prasīdami palīdzību un atbalstu šī varenā mērķa sasniegšanai: lai tautas būtu vienotas Dieva Vārdā; lai karš, ienaids un naidīgums starp rasēm, reliģijām, dzimtenēm un konfesijām izzustu un uz visiem laikiem nogrimtu aizmirstībā; un lai tautas un nācijas garīgi aptvertu viena otru nesaraujamajā Dieva mīlestības saitē un spēkā. Tad cilvēku cilts kļūs starojoša un pilnībā izbaudīs dievišķo velšu žēlastību. Kamēr cilvēku starpā turpināsies reliģiskās nesaskaņas un ienaids, cilvēce negūs ne laimi, ne atpūtu, ne līdzsvaru.

Lūdziet, lai Dievs palīdz šajā debesu darbā, lai cilvēce tiktu izglābta no neziņas, akluma un garīgās nāves pārbaudījumiem. Tad jūs pieredzēsiet gaismu pēc gaismas, prieku pēc prieka, pilnīgu laimi, kas valda visapkārt, reliģiju ļaudis saplūst kopā jaukā noskaņā un laimē, šī pasaule savā briedumā kļūst par mūžīgās valstības atspulgu un kā šī cilvēka sauszemes mājvieta top par pašu Dieva paradīzi. Lūdziet par to! Lūdziet par to! 130:11

Ak, mans Dievs! Ak, mans Dievs! Patiesi, Tu redzi, ka tie, kas ir šeit, vēršas pie Tevis, paļaudamies uz Tevi. Ak, mans Kungs! Ak, mans Kungs! Apgaismo viņu acis ar mīlestības gaismu un iededzini viņu sirdis ar stariem, kas plūst no Augstākās Sapulces debesīm. Ļauj viņiem kļūt par Tavu velšu zīmēm ļaudīm un par Tavas žēlastības karogiem cilvēces vidū. Ak Kungs! Padari tos, kas šeit atrodas, par debesu pulkiem un liec tiem ar viņu kalpošanu un palīdzību pakļaut cilvēces sirdis. Liec savai diženajai žēlastībai nolaisties pār viņiem un nest uzvaru visiem Taviem draugiem. Virzi tos, lai tie vērstos pie Tavas žēlastības valstības un sludinātu Tavu vārdu ļaudīm. Lai viņi ved cilvēkus pie Tavas dižākās vadības devības. 130:12

Ak Kungs! Ak Kungs! Uzlūko viņus visus ar savu žēlastības skatienu. 130:13

Ak Kungs! Ak Kungs! Piešķir viņiem sava svētuma daili savā mūžības Valstībā. 130:14

130:15 Ak Kungs! Ak Kungs! Aizsargā viņus katrā pārbaudījumā, dari ikvienu kāju stingru uz Tavas mīlestības ceļa un palīdzi viņiem būt kā vareniem kalniem Tavā Lietā, lai viņu ticība nešķobītos, viņu redze netiktu aptumšota un netiktu traucēta, vērojot no Tavas augstākās valstības izplūstošo gaismu. Patiesi, Tu esi dāsnais. Tu esi visuvarenais. Patiesi, Tu esi žēlsirdīgais, līdzcietīgais.

– 131 –

1912. gada 18. novembrī

Frenka K. Mokseja kunga un kundzes māja

Adrese: *575 Riverside Drive, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

ES PATEICOS Dievam par šo tikšanos ar jums. No ārējā viedokļa šādas tikšanās ir neiedomājamas, jo mēs esam austrumnieki, turpretim jūs esat rietumnieki. Starp mums nav patriotisku, lingvistisku, rasu, komerciālu vai politisku attiecību. Starp mums nepastāv nekādas pasaulīgas saites vai nekāda veida saiknes, kas attaisnotu tādu pulcēšanos kā šī. Mūs ir savedusi kopā Dieva mīlestība, un tas ir labākais līdzeklis un motīvs. Visas citas draudzības saites ir ierobežotas efektivitātes ziņā, bet sadraudzība, kuras pamatā ir Dieva mīlestība, ir neierobežota, nezūdoša, dievišķa un mirdzoša. Tāpēc mums ir jābūt pateicīgiem Dievam par to, ka viņš mūs vieno mīlestībā un vienprātībā, jāslavē Viņš par to, ka starp mums ir radījis tādu radniecību, lai tie, kas nāk no tālajiem Austrumiem, varētu satikties ar Rietumu mīļajiem visjaukākajā noskaņā.

131:2 Protams, visā ir visaptveroša gudrība, it īpaši lielajās un svarīgajās dzīves lietās. Augstākais un svarīgākais notikums cilvēku pasaulē ir Dieva Izpausme un Dieva likuma nolaišanās. Svētās, dievišķās Izpausmes neatklājās, lai dibinātu nāciju, reliģisko grupu vai frakciju. Viņi neparādījās, lai daži varētu atzīt Viņu pravietību. Viņi nepasludināja savu debesu misiju un vēstījumu,

lai liktu pamatu reliģiskai pārliecībai. Pat Kristus neparādījās, lai mēs tikai ticētu Viņam kā Kristum, sekotu Viņam un godinātu Viņa piemiņu. Tam visam ir ierobežots apjoms un prasības, turpretim Kristus īstenība ir neierobežota būtība. Bezgalīgo un neierobežoto Īstenību nevar iegrožot nekādi ierobežojumi. Nē, drīzāk Kristus parādījās, lai apgaismotu cilvēces pasauli, padarītu zemes pasauli par debesu valstību, padarītu cilvēku valsti par eņģeļu sfēru, lai vienotu sirdis, iedegtu cilvēku dvēselēs mīlestības gaismu, lai dvēseles varētu kļūt neatkarīgas, sasniedzot pilnīgu vienotību un sadraudzību, pievēršoties Dievam, ieejot dievišķajā valstībā, saņemot Dieva dāvanas un veltes un baudot mannu no debesīm. Kristū viņiem bija paredzēts kristīties ar Svēto Garu, iemantot jaunu garu un īstenot nebeidzamo dzīvi. Visi svētie priekšraksti un pravietisko likumu paziņojumi bija paredzēti šiem dažādajiem un debešķajiem mērķiem. Tāpēc mēs pateicamies Dievam, ka, lai arī mūsu starpā nav nekādu zemes attiecību, tomēr – Lai slavēts Dievs! – mūs vieno ideālas un dievišķas saites. Mēs esam sapulcējušies šajā sanāksmē, ar nepacietību gaidīdami dievišķo velšu parādīšanos.

Pagājušajos gadsimtos pasaules tautas ir iedomājušās, ka 131:3
Dieva likumi pieprasa akli atdarināt senču ticības un pielūgsmes veidus. Piemēram, jūdi bija iedzimtu rasu reliģisko paradumu gūstekņi. Arī musulmaņi ir turēti tradicionālo formu un ceremoniju verdzībā. Arī kristieši ir bijuši seno tradīciju un pārmantotās mācības netiešie sekotāji. Tajā pašā laikā Dieva reliģijas pamatu pamats, kas mūžam bija mīlestības, vienotības un cilvēces sadraudzības princips, ir pamests un atmests malā, katrai reliģiskajai sistēmai neatlaidīgi turoties pie senču formu atdarinājumiem kā augstākās būtības. Tāpēc pasaulē vienotības un mīlestības dievišķā augļa vietā ir cēlies ienaids un naidīgums. Šī iemesla dēļ reliģijas sekotājiem nav bijis iespējams satikties sadraudzībā un saskaņā. Pat kontakts un saziņa ir tikuši uzskatīti par nešķīstiem, un iznākums ir bijis nosacījums pilnīgai atsvešinātībai un savstarpējai neiecietībai.

Nav pētīts neatņemamais īstenības pamats. Tas, kura tēvs bija jūdaists, vienmēr ir kļuvis par jūdaistu, musulmanis ir dzimis no musulmaņa, budists bijis budists viņa tēva ticības dēļ un tā tālāk. Īsāk sakot, reliģija ir bijis mantojums, kas pārgājis no tēva uz dēlu, senčiem uz pēcnācējiem, bez fundamentālās īstenības izpētes; līdz ar to visi reliģiozie ļaudis ir bijuši aizplīvuroti, aptumšoti un dzīvojuši pretrunās.

131:4 Slava Dievam! Mēs dzīvojam šajā spožākajā gadsimtā, kur ir attīstījusies cilvēka uztvere un cilvēci raksturo īstenu pamatu izpēte. Cilvēks individuāli un kolektīvi pierāda un iekļūst ārējo un iekšējo apstākļu īstenībā. Tāpēc ir noticis tā, ka mēs atsakāmies no visa, kas liecina par aklu atdarināšanu, un objektīvi un neatkarīgi pētām patiesību. Izpratīsim, kas veido dievišķo reliģiju īstenību. Ja kristietis atmet tradicionālās formas un aklu ceremoniju atdarināšanu un pēta evaņģēliju īstenību, viņš atklās, ka Kristus mācības pamatprincipi bija žēlsirdība, mīlestība, sadraudzība, labvēlība, altruisms, dievišķo velšu spožums jeb starojums, Svētā Gara elpu iemantošana un vienesme ar Dievu. Turklāt viņš uzzinās, ka Kristus paziņoja, ka Tēvs „.. liek saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un lietum līt pār taisniem un netaisniem."[75] Šī paziņojuma jēga ir tāda, ka Dieva žēlsirdība apņem visu cilvēci, ka nevienam cilvēkam netiek liegta Dieva žēlastība un nevienai dvēselei netiek liegtas spožās Dieva dāvanas. Visa cilvēku cilts ir iegremdēta Kunga žēlastības jūrā, un mēs visi esam viena dievišķā Gana avis. Lai arī kādi trūkumi mūsu starpā nepastāvētu, tie ir jānovērš. Piemēram, tie, kas ir nezinoši, ir jāizglīto, lai viņi kļūtu viedi; slimie jāārstē, līdz tie atveseļojas; tie, kas ir nenobrieduši, ir jāaudzina, lai sasniegtu briedumu; guļošie ir jāpamodina. Tas viss ir jāpaveic ar mīlestību, nevis ar ienaidu un naidīgumu. Turklāt Jēzus Kristus, atsaucoties uz Jesajas pravietojumu, runāja par tiem, kam ir acis, bet kas neredz, kam ir ausis, un tie nedzird, kam ir sirdis, un tie nesaprot; tomēr viņiem vajadzēja tikt dziedinātiem. Tāpēc ir acīmredzams, ka Kristus dāsnums aklo aci pārveidoja par

redzīgu, agrāk kurlu ausi padarīja dzirdīgu un cieto, bezjūtīgo sirdi padarīja maigu un jūtīgu. Citiem vārdiem sakot, nozīme ir tāda, ka, kaut arī cilvēkiem ir ārējās acis, dvēseles redze jeb uztvere ir akla; kaut arī ārējā auss dzird, garīgā dzirde ir kurla; kaut arī viņiem ir apzinātas sirdis, viņi ir bez apgaismes; un Kristus veltes glābj dvēseles no šiem apstākļiem. Tātad ir skaidrs, ka Mesijas izpausme bija sinonīms visaptverošai žēlastībai. Viņa gādība bija visaptveroša, un Viņa mācība bija paredzēta visiem. Viņa gaisma neaprobežojās ar dažiem cilvēkiem. Ikviens Kristus nāca cilvēces pasaulē. Tāpēc mums ir jāizpēta dievišķās reliģijas pamati, jāatklāj tās īstenība, jāatjauno tā un jāizplata tās vēsts visā pasaulē, lai tā kļūtu par cilvēces apgaismas un gaišuma avotu, lai garīgi mirušie kļūtu dzīvi, lai garīgi aklie iegūtu redzi un tie, kas ir nevērīgi pret Dievu, lai pamostos.

131:5 Dievišķo reliģiju mācība un priekšraksti ir divu veidu. Pirmie ir garīgi un neatņemami, piemēram, ticība Dievam, ticība Kristum, ticība Mozum, ticība Ābrahāmam, ticība Muḥammad, Dieva mīlestība un cilvēces vienesme. Šie dievišķie principi tiks izplatīti visā pasaulē. Strīdi un naids izzudīs, neziņa, ienaids un naidīgums beigsies, un tiks savienota visa cilvēku cilts. Otra veida priekšraksti un mācības attiecas uz cilvēces ārējiem apstākļiem un darījumiem. Tie ir nebūtiski, pārejoši vai īslaicīgi cilvēku lietu likumi, kas var tikt mainīti un pārveidoti atkarībā no laika un vietas prasībām. Piemēram, Mozus laikā šķiršanās bija atļauta, bet Kristus laikā tā tika atzīta par nelikumīgu. Torā ir desmit likumi par atmaksu par slepkavībām, kurus šobrīd un tagadējos pasaules apstākļos nebūtu iespējams izpildīt. Tādēļ šie nebūtiskie pagaidu likumi tiek aizstāti un atcelti, lai tie atbilstu secīgu periodu vajadzībām un prasībām.

131:6 Bet dievišķo reliģiju sekotāji ir novērsušies no Dieva Vārda principiem un priekšrakstiem, kas ir neatņemami un nemainīgi, atmetot tos fundamentālās īstenības aspektus, kas ir attiecināmi uz cilvēces dzīvi, mūžīgo dzīvi, piemēram, Dieva mīlestība, ticība Dievam, labdarība, zināšanas, garīgā uztvere, dievišķā

vadība, uzskatot tos par nosacītiem un nebūtiskiem, vienlaikus strīdoties un nesaprototies tādos jautājumos kā vai laulības šķiršana ir likumīga vai nelikumīga, vai šī vai cita maznozīmīga likuma ievērošana ir pareiza un patiesa. Jūdaisti uzskata, ka šķiršanās ir likumīga; katoļu kristieši to uzskata par nelikumīgu; iznākums ir nesaskaņas un naidīgums starp viņiem. Ja viņi pētītu vienu fundamentālo īstenību, kas ir Mozus un Kristus pausto likumu pamatā, šis naida un nesaprašanās stāvoklis tiktu izkliedēts un valdītu dievišķā vienotība.

131:7 Kristus pavēlēja, ka, ja mums iesit pa labo vaigu, mums jāpagriež arī otrs vaigs. Apsveriet, kas šobrīd notiek Balkānos. Kādu atbilstību Kristus mācībai mēs redzam šajā nožēlojamajā ainā? Vai cilvēks nav pilnīgi aizmirsis un atmetis Kristus dievišķo pavēli? Faktiski šādas nesaskaņas un karadarbība liecina par domstarpībām attiecībā uz nebūtiskiem reliģiskās pārliecības priekšrakstiem un likumiem. Tikai vienīgās fundamentālās īstenības izpēte un uzticība neatņemamiem, nemainīgiem Dieva Vārda principiem var raisīt vienotību un mīlestību cilvēku sirdīs.

131:8 Deviņpadsmitajā gadsimtā Austrumos valdīja garīga tumsa, un reliģijas bija iegremdētas aklu atdarinājumu un pārmantoto formu ievērošanas okeānā. Nebija ne miņas no dievišķās atklāsmes neatņemamā pamata. Tāpēc cilvēci apņēma ienaids un naidīgums; cilvēci piemeklēja nesaskaņas, niknums un karadarbība; pār Austrumu pasaules apvāršņiem lējās asinis. Draudzības un vienošanās vietā reliģija bija kļuvusi par naida cēloni; vienotības vietā tā izraisīja nesaskaņas, ienaidu un naidīgumu. Apstākļi bija līdzīgi tiem, kādi šodien pastāv Balkānos, kur varētu šķist, ka dievišķās reliģijas pamatā ir karš un konflikti, vienas reliģijas piekritēji, kas cenšas iznīdēt un iznīcināt cits citu, un abu piekritēji ir piesātināti ar fanātisku impulsu nogalināt. Viņi uzskata, ka ceļš uz Dieva labpatiku ir asinsizliešanas ceļš un jo vairāk reliģijas piekritējs nogalina, jo tuvāk viņš tuvojas Dievam. Tie ir aklu atdarinājumu rezultāti. Cik drūms un postošs cilvēcei ir šāds iznākums! Ja tas būtu

dievišķās reliģijas pamats, tad būtu vēlams, lai tādas nebūtu; jo pat neticīgie šādā veidā neizlej asinis un nav naidīgi viens pret otru. Mūsdienu reliģijas ir pārņēmuši naidīguma un nesaskaņu spēki, un tas, kam būtu vajadzējis veicināt pasaules apgaismi un uzlabojumus, ir kļuvis izraisītājs rupjai tumsai un pagrimumam.

131:9 Rezumējot: padomājiet, kā līdzīgi akli atdarinājumi Austrumu apgabalā visu bija ietinuši tumsā. Tādā laikā no Austrumu apvāršņa kā saules krāšņumā uzausa Bahá'u'lláh. Viņš atjaunoja Dieva reliģiju pamatus, izskauda aklo pieķeršanos senču formām un to vietā nodibināja mīlestību un garīgu sadraudzību, lai neatliktu nekādas nesaskaņas, ķildas vai naidīgums. Šī atšķirīgo sektu samierināšanās ir redzama un acīmredzama. Tagad viņi dzīvo kopā mīlestībā un vienotībā. Ja jūs ieietu kādā no viņu sanāksmēm, jūs saprastu, ka viņi ir kļuvuši par vienu rasi, vienu dzimteni, vienu reliģiju; ka viņi sadarbojas brālībā un vienotībā. Slava Dievam! Šie aklie atdarinājumi un šī tumsa ir beiguši pastāvēt, un cilvēces vienesmes īstenība ir praktiski pierādīta.

131:10 Es uzskatu, ka amerikāņu tauta ir ļoti civilizēta un inteliģenta tauta – nācija, kas pēta patiesību un īstenību. Es ceru, ka ar šīs cildenās nācijas centieniem var tikt nepārtraukti attīstīta cilvēces saliedētība, lai cilvēces apgaisme kļūtu plaši izplatīta, ka tiks pacelts vispārējā miera karogs, ka tiks aizdedzināts cilvēces vienotības gaismeklis un ka tiks savienotas Austrumu un Rietumu sirdis. Tad spoži atmirdzēs dievišķo reliģiju īstenība, pierādot, ka tās ir iecerētas kā vienotības un mīlestības cēlonis un ka caur tām debesu veltes vienmēr ir dāvājušas gaismu cilvēcei.

– 132 –

1912. gada 23. novembrī

Bankets viesnīcā „Great Northern Hotel“

Adrese: *Great Northern Hotel, 118 West Fifty-seventh Street, New York*

Ednas Makkinijas piezīmes

VISĀ pasaulē noris neskaitāmas sanāksmes un sapulces, kas ir vairāk vai mazāk svarīgas atkarībā no to ieguldījuma cilvēku dzīves uzlabošanā, tomēr to mērķis un nolūks aprobežojas ar materiāliem jautājumiem un rezultātiem. Tām ir politisks, komerciāls vai izglītojošs raksturs; tās cenšas veicināt ekonomisko attīstību, izkopt lauksaimniecības mērķus, veicināt zinātnisko izpēti un palīdzēt atklājumos; tās paredz jaunu iestāžu izveidi, plāno finanšu pasākumus un vienojas par pilsoniskās un sociālās kontroles likumiem. Šādas sanāksmes ir noderīgas, taču to ietekme un nodoms nesniedzas tālāk par cilvēces materiālo labklājību un pārvaldību, proti, tās kalpo materiālajai civilizācijai.

132:2 Jūsu šāvakara tikšanās pēc būtības ir ļoti atšķirīga. Tā ir visaptveroša pulcēšanās; tā ir debešķa un dievišķa pēc mērķa, jo tā kalpo cilvēces vienesmei un veicina starptautisko mieru. Tā ir veltīta cilvēces saliedētībai un brālībai, cilvēku cilts garīgajai labklājībai, reliģiskās pārliecības vienotībai, pateicoties zināšanām par Dievu un reliģiskās mācības saskaņošanai ar zinātnes un saprāta principiem. Tā veicina mīlestību un brālību visas cilvēces starpā, cenšas nojaukt un izskaust barjeras, kas šķeļ cilvēku ģimeni, tā sludina vīrieša un sievietes vienlīdzību, ieaudzina dievišķus priekšrakstus un morāli, apgaismo un atdzīvina prātus ar debesu uztveri, piesaista bezgalīgās Dieva veltes, likvidē rasu, nacionālos un reliģiskos aizspriedumus un iedibina debesu valstības pamatu visu tautu un nāciju sirdīs. Šādas pulcēšanās ietekme veicina dievišķo sadraudzību un saiknes stiprināšanu,

kas nostiprina un vieno sirdis. Šī ir nesagraujama gara saite, kas savieno Austrumus un Rietumus. Ar to tiek izravēti un iznīcināti paši rasu aizspriedumu pamati, tiek pacelts garīgās demokrātijas karogs, reliģijas pasaule tiek šķīstīta no novecojušiem uzskatiem un pārmantotiem formu atdarinājumiem, un tiek izpausta un parādīta visu reliģiju pamatā esošās īstenības vienesme. Jo šāda tikšanās ir izveidota uz paša Dieva likumu pamata. Tāpēc savā aptverošajā garīgajā saitē tā apvieno visas reliģijas un samierina visas sektas, konfesijas un grupējumus laipnībā un mīlestībā vienam pret otru. Tādā veidā un ar šādu pulcēšanos tiek novērsti naidīguma, ienaida un neiecietības cēloņi, un naids un nesaskaņas pilnībā izzūd. Ikviena ierobežojoša un aprobežojoša kustība vai satikšanās personiskās interesēs vien ir no cilvēciska rakstura. Katra visaptveroša kustība, kurai ir neierobežots apjoms un mērķis, ir dievišķa. Dieva Lieta tiek virzīta vienmēr un visur, kur cilvēcei tiek nodibināta vispārēja tikšanās.

Tāpēc centieties, lai jūsu attieksme un nodomi šeit šovakar 132:3
būtu visaptveroši un altruistiski. Iesvētieties un veltiet sevi visas cilvēku cilts dzīves uzlabošanai un kalpošanai tai. Lai starp šīm dvēselēm nepastāv šķēršļi nepatikas vai personisku aizspriedumu dēļ, jo, ja jūsu motīvi ir visaptveroši un jūsu nodomi ir debešķa rakstura, kad jūsu centieni ir vērsti uz Valstību, nav šaubu, ka jūs kļūsit par Dieva prieka un velšu saņēmējiem.

Šī tikšanās patiesi ir cēlākā un cienīgākā no visām sanāksmēm 132:4
pasaulē šo pamatā esošo garīgo un visaptverošo mērķu dēļ. Šāds mielasts un sapulce izsauc visu klātesošo patiesu aizrautību un aicina nolaist Dieva svētības. Tāpēc esiet droši un pārliecināti, ka pār jums nolaižas Dieva apliecinājumi, ka jums tiks sniegta Dieva palīdzība, ka Svētā Gara dvaša jūs atdzīvinās ar jaunu dzīvību, ka pār jums krāšņi spīdēs Īstenības Saule un dievišķās žēlsirdības rožu dārzu smaržīgās vēsmas ievīsies pa jūsu dvēseļu logiem. Esiet pārliecināti un nelokāmi; jūsu kalpošanai nes apliecinājumu debesu spēki, jo jūsu nodomi ir cildeni, jūsu mērķi ir šķīsti un cienīgi. Dievs ir palīgs tām dvēselēm, kuras tiecas kalpot cilvēcei un kuru centieni un pūles tiek veltītas visas cilvēku cilts labuma un labklājības vairošanai.

– 133 –

1912. gada 29. novembrī

Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja

Adrese: *780 West End Avenue, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

ŠOVAKAR es vēlos runāt ar jums par upurēšanas noslēpumu. Ir divu veidu upuri: fiziskais un garīgais. Baznīcu skaidrojums par šo tēmu patiesībā ir māņticība. Piemēram, evaņģēlijos ir rakstīts, ka Kristus ir teicis: „Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kurš ēd no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi."[76] Viņš arī teica: „.. [vīns] ir manas .. asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai."[77] Baznīcas šīs vārsmas ir interpretējušas tik māņticīgi, ka cilvēciskam saprātam nav iespējams saprast vai pieņemt šo skaidrojumu.

133:2 Viņi saka, ka Ādams neievēroja Dieva pavēli un ēda aizliegtā koka augļus, tādējādi izdarot grēku, kas tika nodots kā mantojums Viņa pēcnācējiem. Viņi māca, ka Ādama grēka dēļ arī visi viņa pēcnācēji ir izdarījuši pārkāpumu un kļuvuši atbildīgi pārmantošanas ceļā; ka līdz ar to visa cilvēce ir pelnījusi sodu un tai ir jāsaņem atmaksa; un ka Dievs sūtīja savu Dēlu kā upuri, lai cilvēkam tiktu piedots un cilvēku cilts tiktu atbrīvota no Ādama pārkāpuma sekām.

133:3 Mēs vēlamies šos apgalvojumus aplūkot no saprāta viedokļa. Vai mēs varētu iedomāties dievišķību, kas ir pati taisnība, kas uzliek sodu Ādama pēcnācējiem par Ādama grēku un nepaklausību? Pat ja mēs redzētu augstmani, zemes valdnieku, kurš soda dēlu par viņa tēva pārkāpumiem, mēs uzskatītu šo valdnieku par netaisnu cilvēku. Ja pārkāpumu izdarījis tēvs, tad kāda gan bijusi dēla kļūda? Starp abiem nav nekādas saistības. Ādama grēks nebija Viņa pēcnācēju grēks, jo sevišķi tāpēc, ka Ādams ir tūkstoš paaudžu atpakaļ no mūsdienu cilvēka. Ja tūkstoš paaudžu sens tēvs ir izdarījis grēku, vai gan prasība, lai pašreizējā paaudze cieš no tā sekām, ir taisnīga?

Ir arī citi jautājumi un pierādījumi, kas jāņem vērā. Ābrahāms 133:4
bija Dieva Izpausme un Ādama pēctecis; tāpat Išmaēls, Īzāks, Jeremija un visa praviešu līnija, tostarp Dāvids, Salamans un Ārons, bija starp Viņa pēcnācējiem. Vai visi šie svētie vīri tika notiesāti sodībai pirmā tēva darbības dēļ, kļūdas dēļ, kuru, domājams, pieļāva viņu savstarpējais un attālākais sencis Ādams? Tiek skaidrots, ka tad, kad Kristus nāca un upurējās, visi svētie pravieši, kas bija pirms Viņa, kļuva brīvi no grēka un soda. Pat bērns nevarētu pamatoti izteikt šādu apgalvojumu. Šīs interpretācijas un apgalvojumi ir radušies Bībeles nozīmes pārpratuma dēļ.

Lai saprastu upurēšanas īstenību, padomāsim par Jēzus 133:5
Kristus krustā sišanu un nāvi. Ir taisnība, ka Viņš upurēja sevi mūsu dēļ. Kāda tam ir nozīme? Kad Kristus parādījās, Viņš zināja, ka Viņam jāpasludina sevi, stājoties pretī visām tautām un nācijām uz zemes. Viņš zināja, ka cilvēce celsies pret Viņu un sagādās Viņam visdažādākās ciešanas. Nav šaubu, ka cilvēks, kurš izvirza tādu apgalvojumu, kā tas ir ar Kristus paziņoto, izraisītu pasaules naidīgumu un tiktu pakļauts personiskai vardarbībai. Viņš saprata, ka Viņa asinis tiks izlietas un Viņa ķermenis ies bojā vardarbīgā nāvē. Neraugoties uz savām zināšanām par to, kas ar Viņu notiks, Viņš cēlās, lai pasludinātu savu vēsti, cieta no cilvēkiem visas bēdas un grūtības un visbeidzot ziedoja savu dzīvību kā upuri, lai apgaismotu cilvēci – izlēja savas asinis, lai vadītu cilvēces pasauli. Viņš pieņēma visas nelaimes un ciešanas, lai vadītu cilvēkus pie patiesības. Ja Viņš būtu vēlējies glābt savu dzīvību un nevēlētos sevi upurēt, Viņš nebūtu varējis vadīt nevienu dvēseli. Nebija šaubu, ka Viņa svētītās asinis tiks izlietas un Viņa ķermenis – salauzts. Tomēr šī svētā Dvēsele savā mīlestībā pret cilvēci pieņēma nelaimi un nāvi. Tā ir viena no upurēšanas nozīmēm.

Kas attiecas uz otro nozīmi, Viņš teica: „Es esmu dzīvā maize, 133:6
kas nākusi no debesīm.“[78] Tā nebija Kristus miesa, kas nāca no debesīm. Viņa ķermenis nāca no Marijas klēpja, bet Kristum piemītošās pilnības nāca no debesīm; Kristus īstenība nāca no debesīm. Kristus gars, nevis miesa, nolaidās no debesīm. Kristus

miesa bija tikai cilvēks. Nevarētu būt nekādu šaubu, ka fiziskais ķermenis ir dzimis no Marijas klēpja. Bet Kristus īstenība, Kristus gars, Kristus tikumi nāca no debesīm. Līdz ar to, sakot, ka Viņš ir maize, kas nāk no debesīm, Viņš domāja, ka tikumi, ko Viņš parādīja, ir dievišķi tikumi, ka svētības Viņā bija debesu dāvanas un veltes, ka Viņa gaisma bija patiesības gaisma. Viņš sacīja: „Kurš ēd no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi."[79] Proti, ikviens, kas uzņem šos dievišķos tikumus, kas ir manī, nekad nemirs; ikviens, kam ir daļa no šīm debesu veltēm, kuras es iemiesoju, atradīs mūžīgo dzīvību; tas, kurš uzņemas šīs dievišķās gaismas, atradīs nebeidzamo dzīvību. Cik acīmredzama ir šī nozīme! Cik nepārprotama! Jo dvēsele, kas iegūst dievišķas pilnības un meklē debesu apgaismojumu no Kristus mācības, neapšaubāmi dzīvos mūžīgi. Arī šis ir viens no upurēšanas noslēpumiem.

133:7 Patiesībā Ābrahāms upurēja sevi, jo atnesa pasaulei debesu mācības un piešķīra cilvēcei debesu barību.

133:8 Kas attiecas uz upurēšanas trešo nozīmi, tā ir šāda: ja tu iesēsi sēklu zemē, no šīs sēklas parādīsies koks. Sēkla upurē sevi kokam, kas nāks no tās. Ārēji sēkla ir zaudēta, iznīcināta; bet tā pati sēkla, kas tiek upurēta, tiks absorbēta un iemiesota kokā, tā ziedos, augļos un zaros. Ja šīs sēklas identitāte nebūtu upurēta kokam, kas acīmredzami no tās radās, tad nebūtu iegūti zari, ziedi vai augļi. Kristus ārēji pazuda. Viņa personiskā identitāte kļuva apslēpta acīm, gluži tāpat, kā pazūd sēklas identitāte; bet Kristus bagātīgās īpašības, dievišķais raksturs un tikumi atklājās kristiešu kopienā, kuru Kristus nodibināja, upurējot sevi. Skatoties uz koku, jūs sapratīsit, ka sēklas pilnības, svētības, īpašības un skaistums ir izpaudušās stumbrā, zaros, ziedos un augļos; līdz ar to sēkla ir ziedojusies kokam. Ja tas tā nebūtu izdarīts, koks nebūtu radies. Kristus, tāpat kā sēkla, upurēja sevi kristietības kokam. Tāpēc Viņa tikumi, veltes, labvēlība, gaisma un žēlastība izpaudās kristiešu sabiedrībā, kuras atnākšanai Viņš upurēja sevi.

133:9 Attiecībā uz ceturto upura nozīmi: tas ir princips, ka īstenība upurē pati savas īpašības. Cilvēkam ir jāatdalās no matērijas pasaules ietekmes, no dabas pasaules un tās likumiem; jo

materiālā pasaule ir samaitātības un nāves pasaule. Tā ir ļaunuma un tumsas, dzīvnieciskuma un mežonīguma, asinskārības, ambīciju un alkatības, sevis pielūgsmes, egoisma un kaislības pasaule; tā ir dabas pasaule. Cilvēkam ir jāatbrīvojas no visām šīm nepilnībām, jāupurē šīs eksistences ārējai un materiālajai pasaulei raksturīgās tieksmes.

133:10 Gluži pretēji, cilvēkam ir jāiegūst debesu īpašības un jāsasniedz dievišķie atribūti. Viņam jākļūst par Dieva tēlu un līdzību. Viņam jāmeklē mūžīgā velte, jākļūst par Dieva mīlestības izpausmi, vadības gaismu, dzīvības koku un Dieva velšu glabātāju. Proti, cilvēkam ir jāupurē dabas pasaules īpašības un raksturs Dieva pasaules īpašību un rakstura dēļ. Piemēram, apsveriet vielu, ko mēs saucam par dzelzi. Ievērojiet tās īpašības; tā ir cieta, melna, auksta. Šīs ir dzelzs īpašības. Kad tā pati dzelzs absorbē siltumu no uguns, tā upurē savu cietības īpašību par labu plūstamības īpašībai. Tā upurē savu tumsas raksturlielumu gaismas raksturlielumam, kas ir uguns īpašība. Tā upurē savu aukstuma raksturlielumu ugunij piemītošajai siltuma īpašībai, lai dzelzī nepaliktu cietība, tumsa vai aukstums. Tā kļūst apgaismota un pārveidota, upurējot savas īpašības uguns īpašībām un raksturlielumiem.

133:11 Tāpat arī cilvēks, kļūdams atraisīts un atrauts no dabas pasaules raksturlielumiem, upurē šīs mirstīgās sfēras īpašības un vajadzības un viņā izpaužas Valstības tikumi, tāpat kā pazuda dzelzs īpašības un to vietā parādījās uguns īpašības.

133:12 Katrs cilvēks, kas ir skolots ar Dieva mācību un ir Viņa vadības gaismas apgaismots, kurš kļūst ticīgs Dievam un Viņa zīmēm un iededzas ar Dieva mīlestības uguni, upurē dabas nepilnības dievišķo tikumu dēļ. Līdz ar to katrs izcils cilvēks, katrs apgaismots debesu cilvēks atrodas upurēšanas stāvoklī. Es ceru, ka ar Dieva palīdzību un aizgādību, kā arī ar Abhá valstības dāvanām jūs tiksiet pilnībā atrauti no dabas pasaules nepilnībām, šķīstīti no savtīgām, cilvēciskām vēlmēm, saņemot dzīvību no Abhá valstības un iemantojot debesu žēlastību. Lai jūsu sejās parādās dievišķā gaisma, lai svētuma smaržas atsvaidzina jūsu nāsis un Svētā Gara dvaša atdzīvina jūs ar mūžīgu dzīvību.

– 134 –

1912. gada 2. decembrī

Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja

Adrese: *780 West End Avenue, New York*

Ednas Makkinijas piezīmes

ŠĪS IR dienas, kad es atvados no jums, jo es kuģošu prom mēneša piektajā dienā. Lai kur es devos šajā valstī, es vienmēr atgriezos Ņujorkā. Šī ir mana ceturtā vai piektā viesošanās šeit, un tagad es dodos prom uz Austrumiem. Man būs grūti vēlreiz apmeklēt šo valsti, ja vien tā nav Dieva griba. Tāpēc man šodien ir jāsniedz jums savi norādījumi un pamudinājumi, un tie nav nekas cits kā Bahá'u'lláh mācība.

134:2 Jums ir jāizrāda pilnīga mīlestība un pieķeršanās visai cilvēcei. Nepaaugstiniet sevi augstāk par citiem, bet uzskatiet visus par sev līdzvērtīgiem, atzīstot viņus par viena Dieva kalpiem. Ziniet, ka Dievs ir līdzjūtīgs pret visiem; tāpēc mīliet visus no sirds dziļumiem, dodiet priekšroku visiem reliģiju piekritējiem, nevis sev, esiet piepildīti ar mīlestību pret katru rasi un esiet laipni pret visu tautību cilvēkiem. Nekad nerunājiet par citiem nievājoši, bet slavējiet visus bez atšķirības. Nepiesārņojiet savas mēles, runājot par citiem ļaunu. Atzīstiet savus ienaidniekus par draugiem un uzskatiet tos, kas jums vēl ļaunu, par laba vēlētājiem. Jūs nedrīkstat atzīt ļaunumu par ļaunu un pēc tam piekāpties savam viedoklim; jo izturēties maigi un laipni pret to, kuru uzskatāt par ļaunu vai ienaidnieku, ir liekulība, un tas nav nedz pieļaujami, nedz cienījami.. Jums savi ienaidnieki jāuzskata par draugiem, ļaundari jāuzskata par labvēļiem; un attiecīgi jāizturas pret viņiem. Rīkojieties tā, lai jūsu sirds būtu brīva no naida. Lai jūsu sirds neapvainojas ne uz vienu. Ja kāds izdara kļūdu un pārestību pret jums, jums nekavējoties viņam jāpiedod. Nesūdzieties par citiem. Izvairieties no aizrādīšanas un, ja vēlaties dot pamācību vai padomu, izsakiet to tā, lai tas neapgrūtinātu klausītāju. Virziet visas savas domas uz to, lai

raisītu prieku sirdīs. Sargieties! Sargieties! Ka jūs neapvainotu kādu sirdi. Palīdziet cilvēces pasaulei, cik vien iespējams. Esiet mierinājuma avots ikvienam noskumušajam, palīdziet ikvienam vājajam, palīdziet ikvienam trūcīgajam, rūpējieties par ikvienu slimo, esiet par godību ikvienam pazemīgajam un pasargājiet tos, kurus aizēno bailes.

Īsāk sakot, lai katrs no jums ir kā lukturis, kurā spīd cilvēces 134:3
tikumu gaisma. Esiet uzticami, patiesi, sisrsnīgi un pilni šķīstības. Esiet apgaismoti, esiet garīgi, esiet dievišķi, esiet cildeni, esiet Dieva atdzīvināti, esiet bahājieši.

– 135 –

1912. gada 2. decembrī

Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja

Adrese: *780 West End Avenue, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

JŪS VISI esat laipni gaidīti. Šī ir laba sanāksme. Slava Dievam! Sirdis ir vērstas uz Abhá valstību, un dvēseles iepriecina Dieva prieka vēsts.

Es runāšu ar jums par Bahá'u'lláh mācībai specifiskajiem 135:2
tematiem. Visi dievišķie principi, ko pasludināja pagātnes praviešu mēle, ir atrodami Bahá'u'lláh vārdos; bet līdztekus tiem Viņš ir atklājis dažas jaunas mācības, kuras nav atrodamas nevienā no seno laiku sakrālajām Grāmatām. Es minēšu dažas no tām; pārējās, kuru skaits ir liels, var atrast Bahá'u'lláh rakstītajās grāmatās, vēstuļrakstos un vēstulēs, piemēram, „Apslēptie vārdi",[80] „Prieka vēstis", „Paradīzes vārdi", „Zilbšņu spulgas", „Rotas"[81] un citās. Tāpat arī *Kitáb-i-Aqdas* satur jaunas idejas, kuras nevar atrast nevienā no pagātnes grāmatām vai praviešu vēstulēm.

Bahá'u'lláh pamatmācība ir cilvēces vienesme. Uzrunājot 135:3
cilvēci, Viņš saka: „Jūs visi esat viena koka lapas un viena zara

augļi.“ Ar to tiek domāts, ka cilvēce ir kā koks, tautas jeb nācijas ir šī koka dažādas daļas vai zari, un atsevišķi cilvēki ir kā tā augļi un ziedi. Tā Bahá’u’lláh izteica cilvēces vienotību, turpretim visās pagātnes reliģiskajās mācībās cilvēce ir iedalāma divās daļās: vienā, kas pazīstama kā Dieva grāmatas tauta jeb šķīstais koks, un otra – neuzticības un maldu cilvēki jeb ļaunais koks. Pirmie tika uzskatīti par piederīgiem ticīgajiem, bet pārējie – nereliģiozo un neticīgo pulkiem; viena cilvēces daļa ir dievišķās žēlastības saņēmēja, bet otra – pelnīja viņu Radītāja dusmas. Bahá’u’lláh to atcēla, pasludinot cilvēces vienesmi, un šis princips ir īpašs Viņa mācībai, jo Viņš ir iegremdējis visu cilvēci dievišķās augstsirdības jūrā. Daži guļ; tie ir jāatmodina. Daži slimo; tie ir jāārstē. Daži ir nenobrieduši kā bērni; tie ir jāmāca. Bet visi ir Dieva bagātības un velšu saņēmēji.

135:4 Vēl viens jauns princips, ko atsedz Bahá’u’lláh, ir pavēle izpētīt patiesību, proti, nevienam cilvēkam nevajadzētu akli sekot saviem priekštečiem un senčiem. Nē, katram pašam jāredz savām acīm, jādzird ar savām ausīm un pašam jāizpēta patiesība, lai aklas piekrišanas un senču uzskatu atdarinājumu vietā varētu sekot patiesībai.

135:5 Bahá’u’lláh ir paziņojis, ka visu Dieva reliģiju pamats ir viens, ka vienesme ir patiesība un patiesība ir vienesme, kas nepieļauj daudzveidību. Šī mācība ir jauna un specifiska šai Izpausmei.

135:6 Viņš izvirza jaunu principu šai dienai, nesot vēsti, ka reliģijai ir jābūt cilvēces vienotības, saskaņas un vienprātības cēlonim. Ja tā ir nesaskaņu un naidīguma cēlonis, ja tā noved pie šķelšanās un izraisa konfliktus, pasaulē būtu labāk izvēlēties reliģijas neesamību.

135:7 Turklāt Viņš sludina, ka reliģijai ir jābūt saskaņā ar zinātni un saprātu. Ja tā neatbilst zinātnei un nav saskaņota ar saprātu, tā ir māņticība. Līdz mūsdienām cilvēkiem ir bijis ierasts pieņemt reliģisku mācību, kaut arī tā nebija saskaņā ar cilvēka saprātu un spriedumu. Reliģiskās pārliecības saskaņotība ar saprātu ir jauns skats, ko cilvēka dvēselei ir pavēris Bahá’u’lláh.

Viņš nosaka vīrieša un sievietes vienlīdzību. Tas ir specifiski Bahá'u'lláh mācībai, jo visas pārējās reliģijas vīrieti ir izvirzījušas augstāk par sievieti. 135:8

Jauns reliģiskais princips ir tāds, ka aizspriedumi un fanātisms – neatkarīgi no tā, vai tie ir sektantiski, konfesionāli, patriotiski vai politiski, – ir postoši cilvēku solidaritātes pamatiem; tāpēc cilvēkam ir jāatbrīvojas no šādām saitēm, lai varētu izpausties cilvēces vienesme. 135:9

Kā Dieva reliģijas būtisku sasniegumu, Bahá'u'lláh ir garantējis vispārējo mieru – starp nācijām, valdībām un tautām, starp reliģijām, rasēm un pār visiem cilvēces apstākļiem valdīs miers. Tā ir viena no Dieva Vārda īpašajām iezīmēm, kas atklātas šajā Izpausmē. 135:10

Bahá'u'lláh paziņo, ka visai cilvēcei ir jāsaņem zināšanas un jāiegūst izglītība. Tas ir nepieciešams reliģiskās pārliecības un ievērojams princips, kas ir raksturīgs jauninājums šajā virsvaldībā. 135:11

Viņš ir izklāstījis risinājumu un nodrošinājis līdzekli ekonomiskajam jautājumam. Neviena no pagātnes praviešu reliģiskajām grāmatām nerunā par šo svarīgo cilvēces problēmu. 135:12

Viņš ir iecēlis un nodibinājis taisnīguma namu, kas apveltīts ar politisku, kā arī reliģisku funkciju, pilnīgu baznīcas un valsts savienību un saplūšanu. Šī institūcija atrodas paša Bahá'u'lláh aizsargājošajā varā. Tiks izveidots arī vispasaules jeb starptautiskais Taisnīguma Nams. Tā lēmumi saskanēs ar Bahá'u'lláh pavēlēm un mācībām, un visai cilvēcei ir jāpakļaujas tam, ko nosaka Vispasaules Taisnīguma Nams. Šis starptautiskais Taisnīguma Nams tiks iecelts un organizēts no visas pasaules taisnīguma namu pārstāvjiem, un visa pasaule nonāks tā pārvaldībā. 135:13

Kas attiecas uz Bahá'u'lláh atklāsmes visdižāko īpašību – tā ir īpaša mācība, ko nav devis neviens no pagātnes praviešiem: tā ir derības Centra nozīmēšana un iecelšana. Ar šo iecelšanu un nodrošināšanu Viņš ir pasargājis un aizsargājis Dieva reliģiju no domstarpībām un šķelšanos, padarot neiespējamu jebkādas ticības sektas vai frakcijas izveidi. Lai nodrošinātu vienotību un 135:14

vienošanos, Viņš ir noslēdzis derību ar visiem pasaules cilvēkiem, arī ar Viņa mācību interpretētāju un skaidrotāju, lai neviens nevarētu interpretēt vai izskaidrot Dieva reliģiju saskaņā ar savu uzskatu vai ieskatiem un tādējādi radīt sektu, kas balstīta uz viņa individuālo izpratni par dievišķajiem vārdiem. Bahá'u'lláh *Derības grāmata*[82] jeb Viņa testaments ir līdzeklis, lai novērstu šādu iespēju, jo ikviens, kurš runās tikai no savas autoritātes, tiks noraidīts. Esiet par to informēti un zinoši. Uzmanieties, lai kāds jums to slepeni neapšauba vai nenoliedz. Ir daži cilvēki – pašlabuma meklētāji un savām vēlmēm kalpojoši, kuri nepaziņo jums savus nodomus skaidrā valodā. Viņi ietērpj savus nodomus slepenos izteikumos un mājienos. Piemēram, viņi slavē kādu konkrētu cilvēku, sakot, ka viņš ir gudrs un izglītots, ka viņš tika Bahá'u'lláh pagodināts, paziņodami jums to mānīgā veidā vai mājieniem. Esiet informēti par to! Esiet modri un apgaismoti! Jo Kristus ir teicis, ka neviens neslēpj lukturi zem krūma. Mans brīdinājums ir tāds, ka daži cilvēki centīsies jūs ietekmēt savu personīgo uzskatu un viedokļu virzienā. Tāpēc esiet piesardzīgi, lai neviens neuzbrūk Bahá'u'lláh Lietas vienesmei un viengabalainībai. Slava Dievam! Bahá'u'lláh neko neatstāja nepateiktu. Viņš visu paskaidroja. Viņš neatstāja vietu, lai kaut ko vairāk varētu teikt. Tomēr ir daži, kas personīgās intereses un prestiža labad mēģinās iesēt jūsu starpā dumpi un nelojalitāti. Lai aizsargātu un saudzētu Dieva reliģiju no šī un visiem citiem uzbrukumiem, Bahá'u'lláh ir nosaucis un iecēlis derības Centru. Tāpēc, ja kāds izteiktu slavinājumu vai atzinību citam, nevis šim ieceltajam centram, jums ir jālūdz viņam uzrādīt rakstisku pierādījumu par pilnvarām, kuras viņš ievēro. Lai viņš parāda jums pēdas no paša derības Centra spalvas, pamatojot savu uzslavu un atbalstu jebkuram citam, izņemot likumīgo. Pastāstiet viņam, ka jums nav atļauts pieņemt visu vārdus. Sakiet viņam: „Ir iespējams mīlēt un slavēt cilvēku šodien, pieņemt un sekot citam rīt un vēl citam – nākamajā dienā. Tāpēc mēs nevaram atļauties klausīties to vai citu cilvēku. Kur ir jūsu pierādījumi un raksti? Kur ir jūsu pilnvaras no derības Centra spalvas?"

Mans mērķis ir jums paskaidrot, ka jūsu pienākums ir sargāt 135:15
Dieva reliģiju, lai neviens nevarētu tai uzbrukt ārēji vai iekšēji. Ja jūs atklājat, ka kāds cilvēks ir izteicis kaitīgas mācības, neatkarīgi no tā, kurš tas būtu, tad, kaut vai viņš būtu manis paša dēls, ziniet patiesi, ka es esmu pilnībā no viņa nošķirts. Ja kāds runā pret derību, lai viņš būtu kaut vai mans dēls, ziniet, ka es esmu pret viņu. Tie, kas runā melus, iekāro pasaulīgas lietas un cenšas uzkrāt šīs zemes bagātības, nav no manis. Bet, kad jūs atrodat cilvēku, kas dzīvo saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību un seko „Apslēpto vārdu"[83] priekšrakstiem, ziniet, ka viņš pieder Bahá'u'lláh; un patiesi, es pasludinu, ka viņš ir no manis. Turpretī, ja jūs redzat kādu, kura darbi un rīcība ir pretrunā ar Svētītās Pilnības labpatiku un neatbilst tam, kā arī pret „Apslēpto vārdu" garu, lai tas ir jūsu mērogs un sprieduma kritērijs pret viņu, jo ziniet, ka es esmu pilnīgi no viņa nošķirts, lai kas arī viņš nebūtu. Tā ir patiesība.

Bahá'u'lláh mācība ir bez robežām un neierobežojama. Jūs 135:16
man jautājat, kādus jaunus principus Viņš ir atklājis. Es minēju tikai dažus. Ir daudzi citi, bet laiks neļauj tos pieminēt šovakar. Tāpēc es lūdzu Dievu, lai jūs tiktu stiprināti labos darbos. Es lūdzu, lai Dievs stiprina jūs, lai jūs varētu dzīvot saskaņā ar Bahá'u'lláh mācību.

Lai pār jums ir Bahá'u'l-Abhá![84] 135:17

– 136 –

1912. gada 3. decembrī

Ārsta Floriāna Kruga un viņa kundzes māja

Adrese: *830 Park Avenue, New York*

JŪS ŠOPĒCPUSDIEN šeit esat sapulcējušies vislielākajā mīlestībā, iesaistoties Dieva piemiņā. Es ceru, ka šīs pulcēšanās dalībnieku skaits katru dienu palielināsies; ka jūs arvien vairāk piesaistīsieties, kļūsiet garīgāki, apgaismotāki, iegūsiet zināšanas par Bahá'u'lláh mācību cits no cita un varēsiet izplatīt patiesības

vēsti. Lai jūsu sirdis kļūst tik piesaistītas, ka brīdī, kad tiek uzdots jautājums, jūs spēsiet sniegt pareizo atbildi, un lai Svētā Gara patiesība runātu jūsu mēlēs. Esiet izpalīdzīgi Svētītās Pilnības aizgādībā un labvēlībā, jo Viņa vēlība pārvērš lāsi okeānā, liek sēklai kļūt par koku un padara atomu tikpat spožu kā saule. Viņa žēlastība ir bezgalīga. Dieva dārgumu nami ir piepildīti ar veltēm. Dievs, kas ir parādījis labvēlību citiem, noteikti dos jums labvēlību. Es pienesu lūgumu Abhá valstībai un meklēju ievērojamas svētības un apliecinājumus jūsu labā, lai jūsu mēles kļūtu plūstošas, jūsu sirdis kā dzidri spoguļi būtu pārpludinātas ar Patiesības Saules stariem, jūsu domas paplašinātos, jūsu izpratne kļūtu spilgtāka un lai jūs varētu progresēt cilvēka pilnību līmenī.

136:2 Kamēr cilvēks pats neiegūs ideālās īpašības, viņš nespēs mācīt tikumus citiem. Ja cilvēks negūst dzīvību pats, viņš nevar nodot dzīvību citiem. Ja viņš neatrod gaismu, viņš nevar atstarot gaismu. Tāpēc mums ir jācenšas sasniegt cilvēces ideālās īpašības, jāsatver nebeidzamā dzīvība un jāmeklē dievišķais gars, lai tādējādi mēs varētu dot dzīvību citiem, lai mēs varētu iedvest dzīvību citiem.

136:3 Jums ir jālūdz Abhá valstībai un jāmeklē mūžīgas dāvanas no Viņa. Jums jālūdz, lai jūsu sirdis piepildītos ar spožām gaismām, gluži kā notīrīts spogulis; tad tajā spīdēs Patiesības Saules gaismas. Jums ir jālūdzas un jālūdz Dievs katru nakti un katru dienu, meklējot Viņa palīdzību, sakot:

136:4 Ak Kungs! Mēs esam vāji; stiprini mūs. Ak Dievs! Mēs esam nezinoši; dari mūs zinīgus. Ak Kungs! Mēs esam nabagi; padari mūs bagātus. Ak Dievs! Mēs esam miruši; dod mums dzīvību. Ak Kungs! Mēs esam pilnīgā pazemībā; pagodini mūs savā Valstībā. Ja Tu mums palīdzēsi, Kungs, mēs kļūsim kā spulgojošas zvaigznes. Ja Tu mums nepalīdzēsi, mēs kļūsim zemāki par zemi. Ak Kungs! Stiprini mūs. Ak Dievs! Nes mums uzvaru. Ak Dievs! Dod mums iespēju uzvarēt sevi un pārvarēt vēlmes. Ak Kungs! Atbrīvo mūs no materiālās pasaules važām. Ak Kungs! Atdzīvini mūs ar Svētā Gara elpu, lai mēs celtos, lai kalpotu Tev, pielūgtu Tevi un darbotos Tavā valstībā ar vislielāko patiesumu. Ak Kungs, Tu esi spēcīgs. Ak Dievs, Tu esi piedodošs. Ak Kungs, Tu esi līdzjūtīgs.

– 137 –

1912. gada 3. decembrī

Kinnija kunga Bībeles nodarbība

Adrese: *780 West End Avenue, New York*

Ednas Makkinijas piezīmes

ESMU informēts, ka jūsu mācību sanāksmes mērķis ir izpētīt Svēto Rakstu nozīmi un noslēpumus un izprast dievišķo derību nozīmi. Mani pārņem liela laime no tā, ka jūs pievēršaties Dieva valstībai, ka vēlaties tuvoties Dieva klātbūtnei un būt informēti par Dieva īstenību un priekšrakstiem. Es ceru, ka jūs varat pielikt visnopietnākās pūles, lai sasniegtu šo mērķi, lai jūs varētu izmeklēt un pētīt Svētos Rakstus vārdu pa vārdam, lai jūs varētu iegūt zināšanas par tajos apslēptajiem noslēpumiem. Neesiet apmierināti ar vārdiem, bet mēģiniet saprast garīgās nozīmes, kas slēpjas vārdu sirdī. Jūdi lasīja Veco Derību nakti un dienu, iegaumējot tās vārdus un tekstus, tomēr neizprotot kaut vienu nozīmi vai iekšējo jēgu, jo, ja viņi būtu sapratuši Vecās Derības patiesās nozīmes, viņi būtu kļuvuši ticīgi Kristum, tā kā Vecā Derība tika izpausta, lai sagatavotos Viņa atnākšanai. Tā kā jūdu gudrie un rabīni neticēja Kristum, ir skaidrs, ka viņi nezināja par Vecās Derības patieso nozīmi. Grūti aptvert pat filozofa vārdus; cik daudz grūtāk ir saprast Dieva Vārdus. Dievišķie Vārdi nav jāuztver pēc to ārējās jēgas. Tie ir simboliski un satur garīgas nozīmes īstenību. Piemēram, Zālamana dziesmu grāmatā jūs lasīsit par līgavu un līgavaini. Ir skaidrs, ka ar to nav domāti fiziskā līgava un līgavainis. Acīmredzami tie ir simboli, kas atspoguļo slēptu un iekšēju nozīmi. Tādā pašā veidā Svētā Jāņa atklāsmes grāmata nav jāuztver burtiski, bet gan garīgi. Tie ir Dieva noslēpumi. Ne jau vārdu lasīšana jums sniedz labumu; to nes šo vārdu nozīmes izpratne. Tāpēc lūdziet Dievu, lai jūs varētu izprast dievišķās derības noslēpumus.

Apsveriet Kristus vārdu un mācības simboliskās nozīmes. 137:2
Viņš sacīja: „Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kurš

ēd no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi."[85] Kad jūdi to dzirdēja, viņi to uztvēra burtiski un nesaprata Viņa nozīmes un mācības jēgu. Garīgā patiesība, ko Kristus vēlējās viņiem nodot, bija tāda, ka dievišķības īstenība Viņā bija kā svētība, kas nākusi no debesīm un ka tas, kurš saņēma šo svētību, nekad nemirs. Proti, maize bija simbols tiem tikumiem, kuri Viņam bija nākuši no Dieva, un tas, kurš ēda no šīs maizes vai apveltīja sevi ar Kristus tikumiem, neapšaubāmi iegūs nebeidzamo dzīvi. Jūdi Viņu nesaprata un, uztverot vārdus burtiski, sacīja: „Kā viņš var dot mums ēst savu miesu?"[86] Ja viņi būtu sapratuši Svētās Grāmatas patieso nozīmi, viņi būtu kļuvuši ticīgi Kristum.

137:3 Visiem svēto derību tekstiem un mācībām ir raksturīga garīga nozīme. Tie nav jāuztver burtiski. Tāpēc es lūdzu jūsu labā, lai jums tiktu dots spēks izprast šīs Svēto Rakstu iekšējās patiesās nozīmes un jūs uzzinātu par Bībeles vārdos slēptajiem noslēpumiem, lai jūs varētu sasniegt mūžīgo dzīvi un lai jūsu sirdis varētu piesaistīt Dieva valstībai. Lai jūsu dvēseles apgaismo Dieva Vārda gaisma un kaut jūs kļūtu par Dieva noslēpumu glabātājiem, jo nav lielāka mierinājuma un lielākas svētlaimes par dievišķo mācību garīgu izpratni. Ja cilvēks saprot tāda dzejnieka kā Šekspīrs vārsmu patieso nozīmi, viņš jūtas apmierināts un priecīgs. Cik gan daudz lielāks ir viņa prieks un tīksme, ja viņš uztver Svēto Rakstu īstenību un izzina Valstības noslēpumus!

137:4 Es lūdzu, lai dievišķās svētības nāk pār jums dienu no dienas, lai jūsu sirdis tiek atvērtas Dieva Vārda iekšējo nozīmju uztveršanai. Nav nekādu augļu, zinot tikai Grāmatas burtus. Lielākā daļa jūdu bija iegaumējuši Vecās Derības tekstus un atkārtoja tos nakti un dienu, bet, tā kā viņi nezināja par to nozīmi, viņiem tika liegtas Kristus dāvanas. Es lūdzu, lai Svētā Gara dvašas jūs atdzīvina un Patiesības Saules stari jūs apgaismo. Lai jūs uz Dieva sliekšņa tiekat svētīti ar debesu svētībām un jūs iegūstat mūžīgo dzīvi. Šī ir mana lūgšana. Lai Dievs jūs svētī un apgaismo.

– 138 –

1912. gada 3. decembrī

Edvarda B. Kinnija kunga un kundzes māja

Adrese: *780 West End Avenue, New York*

Ednas Makkinijas piezīmes

ESMU apmeklējis vairāk sapulču Ņujorkā nekā visās citās pilsētās kopā. Dienu un nakti, individuāli un kolektīvi, jūs esat klausījušies Bahá'u'lláh mācībā un pamācībās. Es esmu jums sludinājis prieka vēsti par Dieva valstību un izskaidrojis Svētītās Pilnības vēlmes. Es esmu izklāstījis to, kas ir labvēlīgs cilvēces attīstībai, un parādījis jums kalpības pazemību. Bahá'u'lláh mācība ir skaidri interpretēta. Tagad ir pienācis laiks, kad man jūs jāpamet; tāpēc šī būs mūsu atvadu tikšanās.

Esmu ļoti gandarīts par jums visiem un priecājos, ka esat 138:2
man izrādījuši vislielāko laipnību un pieķeršanos. Es vēlos, lai Bahá'u'lláh būtu ar jums apmierināts, lai jūs varētu sekot Viņa priekšrakstiem un kļūt cienīgi Viņa apliecinājumiem. Prasības ir tādas, ka jūsu prātam jābūt apgaismotam, jūsu dvēselēm ir jāpriecājas ar Dieva prieka vēsti, jums jākļūst garīgas morāles piesātinātiem, jūsu ikdienas dzīvei ir jāliecina par ticību un pārliecību, jūsu sirdīm jābūt svētām un šķīstām, atspoguļojot augstu mīlestības un pieķeršanās pakāpi uz Abhá valstību. Jums jākļūst par Bahá'u'lláh gaismekļiem, lai jūs varētu spīdēt ar mūžīgu gaismu un būt Viņa patiesības pierādījumi un liecības. Tad jūsu darbos un rīcībā būs redzamas tādas tikluma un šķīstības pazīmes, ka cilvēki redzēs jūsu dzīves debešķo starojumu un sacīs: „Patiesi, jūs esat Bahá'u'lláh pierādījumi. Tiešām, Bahá'u'lláh ir Patiesais, jo Viņš ir sagatavojis tādas dvēseles kā šīs, un katra no tām pati par sevi ir pierādījums." Viņi sacīs citiem: „Nāciet un lieciniet par šo dvēseļu rīcību; nāciet un klausieties viņu vārdos, redziet viņu apgaismotas sirdis, saskatiet viņos Dieva mīlestības apliecinājumus, pārdomājiet viņu slavējamo morāli un atklājiet cilvēces vienesmes pamatus, kas ir stingri ielikti viņos. Kas var

būt lielāks pierādījums par šiem cilvēkiem, ka Bahá'u'lláh vēsts ir patiesība un īstenība?" Es ceru, ka ikviens no jums būs Dieva vēstnesis, kas vārdos, darbos un domās pasludinās Viņa parādīšanās liecības. Lai jūsu rīcība un izteikumi liecina, ka esat no Bahá'u'lláh valstības. Šie ir pienākumi, ko jums ir uzdevis Bahá'u'lláh.

138:3 Bahá'u'lláh pārcieta vislielākās grūtības. Viņš nebaudīja ne atpūtu naktī, ne mieru dienā. Viņš pastāvīgi bija pakļauts lielas nelaimes izsauktam spiedienam – te cietumā, te iekalts važās, te viņam draud zobens –, līdz beidzot Viņš salauza gūsta būri, atstāja šo mirstīgo pasauli un pacēlās uz Dieva debesīm. Viņš izturēja visas šīs ciešanas mūsu dēļ un izcieta šos zaudējumus, lai mēs varētu sasniegt dievišķās devības dāvanas. Tāpēc mums ir jābūt Viņam uzticīgiem un jānovēršas no savām savtīgajām vēlmēm un iedomām, lai mēs varētu paveikt to, ko no mums prasa mūsu Kungs.

138:4 Es vēlos, lai jūs celtos dzīvot saskaņā ar šīm mācībām un pamudinājumiem; lai mēs visi tiktu dievišķi stiprināti, ieietu garīgās valstības paradīzē, izplatītu Patiesības Saules gaismu, liktu šī dižākā Okeāna viļņiem sasniegt visas cilvēku dvēseles, lai šī zemes pasaule tiktu pārveidota par debesu pasauli un šī izpostītā zeme tiktu pārveidota par Abhá paradīzi.

– 139 –

1912. gada 4. decembrī

Teozofijas biedrība

Adrese: *2228 Broadway, New York*

Esteres Fosteras piezīmes

TIE, KAS nav informēti par īstenības pasauli, kuri neaptver esošās lietas, kuriem nav izpratnes par radīšanas iekšējo patiesību, kuri neiekļūst materiālo un garīgo parādību patiesajos noslēpumos un kuriem ir tikai virspusējs priekšstats par visaptverošo dzīvi un esību, ir tikai tīras neziņas iemiesojumi.

Viņi tic tikai tam, ko dzirdējuši no saviem tēviem un senčiem. Viņiem pašiem nav ne dzirdes, ne redzes, ne prāta, ne saprāta; viņi paļaujas tikai uz tradīcijām. Šādi cilvēki iedomājas, ka Dieva valdīšana ir pārejoša valdīšana jeb Valstība.

139:2 Piemēram, viņi uzskata, ka šī eksistences pasaule tika radīta pirms sešiem vai septiņiem tūkstošiem gadu, it kā Dievs pirms šī laika nebūtu valdījis un viņam nebūtu radības pirms šī perioda. Viņi domā, ka dievišķums ir pārejošs, jo viņiem dievišķums ir atkarīgs no esošajām lietām, turpretī patiesībā, kamēr vien pastāv Dievs, bija arī radība. Kamēr pastāv gaisma, ir bijuši šīs gaismas saņēmēji, jo gaisma nevar izpausties, ja vien nepastāv lietas, kas to uztver un novērtē. Dievišķuma pasaule paredz radīšanu, velšu saņēmējus, pasauļu eksistenci. Nevienu dievišķumu nevar uztvert kā atsevišķu no radīšanas, jo pretējā gadījumā tas būtu kā iztēloties impēriju bez tautas. Karalim ir jāpieder karaļvalstij, jābūt armijai un pavalstniekiem. Vai ir iespējams būt karalim un bez valsts, bez armijas, bez pavalstniekiem? Tas ir absurds. Ja mēs sakām, ka bija laiks, kad nebija valsts, nebija armijas un nebija pavalstnieku, kā tad varēja būt karalis un valdnieks? Jo šīs lietas karalim ir neatņemamās.

139:3 Līdz ar to, tāpat kā dievišķuma īstenībai nekad nav bijis sākuma – tas ir, Dievs mūžam ir bijis radītājs, Dievs mūžam ir bijis gādnieks, Dievs mūžam ir bijis atdzīvinātājs, Dievs mūžam ir bijis veltītājs –, tā arī nekad nav bijis laika, kad nebūtu izpaudušās Dieva īpašības. Saule ir saule savu staru dēļ, siltuma dēļ. Ja mēs iedomātos laiku, kad bija Saule bez siltuma un gaismas, tas nozīmētu, ka Saules vispār nebija un ka tā kļuva par Sauli pēc tam. Tāpat, ja mēs sakām, ka bija laiks, kad Dievam nebija radības vai radītu būtņu, laiks, kad nebija Viņa velšu saņēmēju un ka Viņa vārdi un īpašības nebija izpaustas, tas būtu līdzvērtīgi pilnīgam Dieva dievišķuma noliegumam, jo tas nozīmētu, ka dievišķums ir pārejošs. Lai to vēl skaidrāk izskaidrotu: ja mēs domājam, ka pirms piecdesmit tūkstošiem gadu vai pirms simts tūkstošiem gadu nebija radības, ka tad nebija pasaules, nebija cilvēku, nebija dzīvnieku, šī mūsu doma nozīmētu, ka laika posmā pirms tam nebija dievišķības. Ja mēs

teiktu, ka bija laiks, kad bija karalis, bet nebija ne pavalstnieku, ne armijas, ne valsts, pār kuru viņš varētu valdīt, tas tiešām nozīmētu pieņēmumu, ka bija laiks, kad karalis nepastāvēja un ka karalis ir pārejošs. Tāpēc ir skaidrs, ka, tā kā dievišķības īstenībai nav sākuma, arī radībai nav sākuma. Tas ir skaidrs kā Saule. Kad mēs apcerēsim šo plašo visuresošā spēka mehānismu, aptversim šo neierobežoto telpu un tās neskaitāmās pasaules, mums kļūs skaidrs, ka šīs bezgalīgās radības mūžs ir vairāk nekā seši tūkstoši gadu; nē, tā ir ļoti, ļoti sena.

139:4 Neskatoties uz to, Vecās Derības 1. Mozus grāmatā mēs lasām, ka radības mūžs ir tikai seši tūkstoši gadu. Tam ir iekšēja nozīme un jēga; tas nav jāuztver burtiski. Piemēram, Vecajā Derībā ir teikts, ka dažas lietas tika radītas pirmajā dienā. Stāstījums liecina, ka tajā laikā Saule vēl nebija radīta. Kā mēs varētu iedomāties dienu, ja debesīs nebūtu Saules? Jo diena ir atkarīga no saules gaismas. Ja jau Saule nebija radīta, tad kā gan varēja īstenot pirmo dienu? Tāpēc šiem apgalvojumiem ir cita nozīme, nevis burtiska.

139:5 Īsumā: mūsu mērķis ir parādīt, ka dievišķā neierobežotā vara, Dieva valstība, ir sena suverēnā vara, ka tā nav pārejoša augstā vara; tāpat kā ķēniņvalsts paredz pavalstnieku, armijas, valsts pastāvēšanu, jo citādi nav iespējams iedomāties valdīšanas, varas un ķēniņvalsts stāvokli. Tāpēc, ja mums vajadzētu iedomāties, ka radīšana ir pārejoša, mēs būtu spiesti atzīt, ka Radītājs ir pārejošs, turpretim dievišķā bagātība plūst vienmēr un Patiesības Saules stari spīd nepārtraukti. Dievišķām veltēm nav iespējama pārtraukšana, tāpat kā Saules stariem nav iespējama apstāšanās. Tas ir skaidrs un acīmredzams.

139:6 Tādējādi ir bijušas daudzas svētas Dieva Izpausmes. Pirms tūkstoš gadiem, pirms divsimt tūkstošiem gadu, pirms miljona gadu plūda Dieva veltes, spīdēja Dieva starojums, pastāvēja Dieva vara.

139:7 Kāpēc parādās šīs svētās Dieva Izpausmes? Kāda ir Viņu atnākšanas gudrība un mērķis? Kāds ir Viņu misijas rezultāts? Ir skaidrs, ka cilvēka personība izpaužas divos aspektos: Dieva tēlā

jeb līdzībā un sātana aspektā. Cilvēka būtība atrodas starp šiem diviem: dievišķo un sātanisko. Ir skaidrs, ka ārpus šī materiālā ķermeņa cilvēks ir apveltīts ar citu īstenību, kas ir cilvēku debesu ķermeni veidojošo paraugu pasaule. Runājot, cilvēks saka: „Es redzēju", „Es runāju", „Es aizgāju". Kas ir šis *es*? Ir skaidrs, ka šis *es* atšķiras no šī ķermeņa. Ir skaidrs, ka tad, kad cilvēks domā, tas ir tā, it kā viņš apspriestos ar kādu citu cilvēku. Ar ko viņš apspriežas? Ir skaidrs, ka tā ir cita īstenība jeb tāda, kas atrodas ārpus šī ķermeņa, ar kuru viņš apspriežas, domājot: „Vai man darīt šo darbu vai nē?" „Kāds būs rezultāts tam, ka es to darīšu?" Vai arī tad, kad viņš apšauba citu īstenību: „Kādi ir iebildumi pret šo darbu, ja es to daru?" Un tad šī cilvēka īstenība viņam dara zināmu savu viedokli par attiecīgo jautājumu. Tāpēc šī cilvēkā atrodamā īstenība skaidri un acīmredzami atšķiras no viņa ķermeņa – ego, ar kuru cilvēks apspriežas un kura viedokli tiecas izzināt.

Bieži vien cilvēks par kādu lietu izlemj apstiprinoši; piemēram, 139:8
viņš nolemj doties ceļojumā. Pēc tam viņš to pārdomā – tas ir, apspriežas ar savu iekšējo īstenību – un beidzot secina, ka atteiksies no sava ceļojuma. Kas ir noticis? Kāpēc viņš atteicās no sava sākotnējā mērķa? Ir skaidrs, ka viņš ir apspriedies ar savu iekšējo īstenību, kas viņam izsaka šāda ceļojuma trūkumus; tāpēc viņš paļaujas uz šo īstenību un maina savu sākotnējo nodomu.

Turklāt cilvēks redz sapņu pasaulē. Viņš ceļo pa Austrumiem; 139:9
viņš ceļo pa Rietumiem; kaut arī viņa ķermenis ir nekustīgs, tas atrodas šeit. Tā ir īstenība viņā, kas veic ceļojumu, kamēr ķermenis guļ. Nav šaubu, ka pastāv cita īstenība, kas nav ārējā, fiziskā īstenība. Vēl, piemēram, cilvēks ir miris, ir vien aprakts zemē. Arī pēc tam jūs redzat viņu sapņu pasaulē un runājat ar viņu, kaut arī viņa ķermenis ir apglabāts zemē. Kas ir tas cilvēks, kuru redzat savos sapņos, ar kuru runājat un kurš arī runā ar jums? Tas vēlreiz pierāda, ka pastāv cita īstenība, kas atšķiras no fiziskās, kas nomirst un tiek apglabāta. Tādējādi ir skaidrs, ka cilvēkā ir īstenība, kas nav fiziskais ķermenis. Dažreiz ķermenis kļūst vājš, bet šī cita īstenība ir savā parastajā stāvoklī. Ķermenis iet gulēt, kļūst kā miris; bet šī īstenība kustas, saprot lietas, izsaka tās un pat apzinās sevi.

139:10 Šo citu un iekšējo īstenību sauc par debesu ķermeni, ēterisko formu, kas atbilst šim ķermenim. Šī ir apzinātā īstenība, kas atklāj lietu iekšējo nozīmi, jo cilvēka ārējais ķermenis neko neatklāj. Iekšējā ēteriskā īstenība aptver eksistences noslēpumus, atklāj zinātniskās patiesības un norāda uz to tehnisko pielietojumu. Tā atklāj elektrību, ražo telegrāfu, telefonu un paver durvis uz mākslas pasauli. Ja to darītu ārējais materiālais ķermenis, tad dzīvnieks tāpat spētu izdarīt zinātniskus un brīnišķīgus atklājumus, jo dzīvniekam ar cilvēku ir kopīgi visi fiziskie spēki un ierobežojumi. Kas tad ir tas spēks, kas iekļūst eksistences īstenībā un kas nav atrodams dzīvniekā? Tā ir iekšējā īstenība, kas aptver lietas, izgaismo dzīves un esības noslēpumus, atklāj debesu valstību, atklāj Dieva noslēpumus un atšķir cilvēku no zvēra. Par to nevar būt šaubu.

139:11 Kā jau iepriekš norādījām, šī cilvēciskā būtība atrodas starp augstāko un zemāko cilvēkā, starp dzīvnieku pasauli un dievišķuma pasauli. Kad cilvēkā dominē dzīvnieciskā tieksme, viņš pagrimst vēl zemāk nekā dzīvnieks. Kad viņa dabā uzvar debesu spēki, viņš kļūst par cēlāko un augstāko būtni radības pasaulē. Visas dzīvniekā sastopamās nepilnības ir atrodamas cilvēkā. Viņā ir antagonisms, naids un savtīga cīņa par eksistenci; viņa dabā slēpjas greizsirdība, atriebība, mežonība, viltība, liekulība, alkatība, netaisnība un tirānija. Tā teikt, cilvēka īstenība ir ietērpta dzīvnieka virsdrēbēs, dabas pasaules dzīves vidē, tumsas pasaulē, nepilnībās un neierobežotā zemiskumā.

139:12 No otras puses, mēs viņā atrodam taisnīgumu, sirsnību, uzticību, zināšanas, gudrību, apgaismi, žēlsirdību un līdzcietību, kas savienota ar intelektu, izpratni, spēju aptvert lietu īstenību un spēju iekļūt eksistences patiesībās. Cilvēkā ir atrodami visi šie diženie tikumi. Tāpēc mēs sakām, ka cilvēks ir īstenība, kas atrodas starp gaismu un tumsu. No šī viedokļa viņa daba ir trīskārša: dzīvnieciska, cilvēciska un dievišķa. Dzīvnieciskā daba ir tumsa; debesu daba atspīd gaismā.

139:13 Svētās Dieva Izpausmes nāk pasaulē, lai kliedētu cilvēka dzīvnieciskās jeb fiziskās dabas tumsu, lai šķīstītu viņu no viņa

nepilnībām, lai tiktu atdzīvināta viņa debesu un garīgā daba, lai atmodinātu viņa dievišķās īpašības, lai kļūtu redzamas viņa pilnības, atklātos viņa potenciālās spējas un varētu atdzīvoties visi viņā apslēptie cilvēces tikumi. Šīs svētās Dieva Izpausmes izglīto un sagatavo eksistences pasaules, Viņi ir cilvēces Skolotāji. Tie atbrīvo cilvēku no dabas pasaules tumsas, atbrīvo no izmisuma, maldiem, neziņas, nepilnībām un visām ļaunajām īpašībām. Viņi ietērpj viņu pilnībā un augstos tikumos. Cilvēki ir nezinoši; Dieva Izpausmes padara viņus gudrus. Viņi ir dzīvnieciski; Izpausmes padara tos par cilvēkiem. Viņi ir mežonīgi un nežēlīgi; Izpausmes ieved viņus gaismas un mīlestības valstībās. Viņi ir netaisnīgi; Izpausmes liek viņiem kļūt taisnīgiem. Cilvēks ir savtīgs; Viņi šķir viņu no viņa patības un vēlmēm. Cilvēks ir augstprātīgs; Viņi padara viņu lēnprātīgu, pazemīgu un draudzīgu. Viņš ir zemisks; Viņi padara viņu debešķu. Cilvēki ir materiālistiski; Izpausmes tos pārvērš dievišķā līdzībā. Tie ir nenobrieduši bērni; Izpausmes tos attīsta briedumā. Cilvēks ir nabags; Viņi apveltī viņu ar bagātību. Cilvēks ir zemisks, nodevīgs un nekrietns; Dieva Izpausmes viņu paaugstina cieņā, cēlumā un cienīgumā.

Šīs svētās Izpausmes atbrīvo cilvēces pasauli no nepilnībām, 139:14
kas to pārņem, un liek cilvēkiem parādīties debesu pilnību skaistumā. Ja nebūtu šo svēto Dieva Izpausmju atnākšanas, visa cilvēce atrastos dzīvnieka līmenī. Viņi paliktu aptumšoti un nezinoši kā tie, kuriem ir liegta izglītība un kuriem nekad nav bijis skolotāja vai audzinātāja. Neapšaubāmi, šādi nelaimīgie turpinātu pastāvēt savā vajadzību un trūkuma stāvoklī.

Ja materiālās pasaules kalni, pakalni un līdzenumi tiks atstāti 139:15
savvaļā un neapstrādāti, dabas pakļautībā esoši, tie paliks kā nekopts tuksnesis, kurā nekur nevarēs atrast auglīgu koku. Īsts audzētājs pārvērš šo mežu un džungļus par dārzu, kopjot kokus tā, lai tie nestu augļus un liekot augt ziediem ērkšķu un dadžu vietā. Svētās Izpausmes ir ideālie cilvēku dvēseļu Dārznieki, cilvēku siržu dievišķie Audzētāji. Eksistences pasaule ir tikai nekārtību un apjukuma džungļi, dabas stāvoklis, kas sniedz

tikai neauglīgus, nederīgus kokus. Ideālie dārznieki sagatavo šos savvaļas, nekultivētos cilvēku kokus, liek tiem nest augļus, laista un kultivē tos katru dienu, lai tie izgreznotu eksistences pasauli un turpinātu plaukt ar vislielāko daili.

139:16 Līdz ar to mēs nevaram teikt, ka dievišķā veltes ir beigušas, ka dievišķības godība ir izsmelta vai ka Patiesības Saule ir iegrimusi mūžīgajā saulrietā, tajā tumsā, kurai neseko gaisma, tajā naktī, kurai neseko saullēkts un rītausma, tajā nāvē, kurai neseko dzīvība, tajos maldos, kuriem neseko patiesība. Vai ir iedomājams, ka Īstenības Saule iegrimtu mūžīgā tumsā? Nē! Saule tika radīta, lai tā varētu izgaismot pasauli un pilnveidot visas pastāvēšanas valstis. Kā tad ideālā Patiesības Saule, Dieva Vārds, var norietēt uz mūžiem? Jo tas nozīmētu dievišķo velšu izbeigšanos, bet dievišķās veltes pēc savas būtības ir nepārtraukts un nemitīgs. Tā saule vienmēr spīd; tā mākonis vienmēr raida lietus; tā vēsmas vienmēr pūš; tā veltes ir visaptverošas; tā dāvanas vienmēr ir nevainojamas. Līdz ar to mums vienmēr ir jāgaida, vienmēr jābūt cerīgiem un jālūdz Dievs, lai Viņš sūta mums savas svētās Izpausmes to vispilnīgākajā varenībā ar sava Vārda dievišķo caurstrāvojošo spēku, lai šīs debesu būtnes tiktu izceltas pāri visām citām būtnēm visos aspektos, visās īpašībās, tāpat kā spožā Saule izceļas pārākumā par visām zvaigznēm.

139:17 Kaut arī zvaigznes ir mirdzošas un spožas, saule ir pārāka par tām savā gaismas mirdzumā. Tāpat šīs svētās, dievišķās Izpausmes izceļas un vienmēr izcelsies pāri visām citām būtnēm visās godības un pilnības īpašībās, lai varētu pierādīt, ka Izpausme patiesi skolo un īsti sagatavo; ka Viņš ir Patiesības Saule, kas apveltīts ar augstāko spožumu un atspoguļo Dieva daili. Citādi mums nav iespējams sagatavot kādu cilvēku un pēc viņa sagatavošanas ticēt viņam un pieņemt viņu kā svēto dievišķības Izpausmi. Īstajai Dieva Izpausmei jābūt apveltītai ar dievišķām zināšanām, nevis atkarīgai no mācībām, kas iegūtas skolās. Viņam ir jābūt Izglītotājam, nevis izglītojamam; Viņa standarts ir intuīcija mācību stundu vietā. Viņam jābūt nevainojamam, nevis nepilnīgam, diženam un godības apņemtam, nevis vājam

un nespējniekam. Viņam jābūt bagātam ar garīgās pasaules bagātībām, nevis trūcīgam. Vārdu sakot, svētā, dievišķā Izpausme ir jāizceļ pāri visiem citiem cilvēces pārstāvjiem visos aspektos un īpašībās, lai Viņš spētu efektīvi sagatavot cilvēku sabiedrības kopumu, likvidēt cilvēku pasauli aptverošo tumsu, pacelt cilvēci no zemākas uz augstāku valstību, spētu ar Viņa Vārda caurstrāvojošo spēku veicināt un izplatīt labvēlīgo vēsti par vispārēju mieru starp cilvēkiem, panākt cilvēces apvienošanos reliģiskajā pārliecībā ar acīmredzamu dievišķo spēku, saskaņot visas sektas un konfesijas un pārvērst visas izcelsmes zemes un tautības vienā dzimtenē un tēvzemē.

Mēs ceram, ka mūs visus apņems Dieva veltes, izpaudīsies 139:18
dievišķās dāvanas, Patiesības Saules gaismas apgaismos mūsu acis, iedvesmos mūsu sirdis, sūtīs mūsu dvēselēm līksmības par Dieva prieka vēsti, raisīs mūsu domas cildenumā un atalgos mūsu centienus tā, ka tie sniegs izcilus rezultātus. Vārdu sakot, mūsu cerība ir, ka mēs varam sasniegt to, kas ir cilvēku centienu un vēlmju virsotne.

Esmu bijis Amerikā deviņus mēnešus un apceļojis visas lielās 139:19
pilsētas, uzstājoties dažādu sapulču priekšā, sludinot tām cilvēces vienesmi, aicinot visus uz vienesmi, saskaņu un saliedētību. Es patiešām esmu baudījis vislielāko laipnību no amerikāņu tautas puses. Es uz viņiem raugos kā uz cēlu nāciju, kas spēj sasniegt visas pilnības. Rīt es došos uz Eiropu, un tagad es atvados no jums visiem, izlūdzoties jums dievišķo žēlastību, mūžīgo godību un nebeidzamo dzīvību; un es lūdzu, lai jūs sasniegtu augstāko cilvēces stāvokli. Esmu ļoti gandarīts par šo tikšanos. Mana laime ir liela. Es nekad jūs neaizmirsīšu. Jūs vienmēr dzīvosiet manās domās. Es vienmēr lūgšu un lūgšos Dieva valstības priekšā un tiekšos pēc debesu svētībām jums.

– 140 –

1912. gada 5. decembrī

Uz tvaikoņa „Celtic“ klāja izbraukšanas dienā

Adrese: *On Board Steamship Celtic, New York*

Mariamas Henejas piezīmes

ŠĪ IR mana pēdējā tikšanās ar jums, jo nu jau esmu uz kuģa, kas ir gatavs doties prom. Šie ir mani pēdējie pamudinājuma vārdi. Esmu vairākkārt aicinājis jūs uz cilvēces vienotības lietu, paziņodams, ka visa cilvēce ir viena Dieva kalpi, ka Dievs ir visu radītājs; Viņš ir gādnieks un dzīvības devējs; visi ir Viņa mīlēti un Viņa kalpi, pār kuriem ir Viņa žēlastība un līdzjūtība. Tāpēc jums ir jāizrāda vislielākā laipnība un mīlestība pret pasaules tautām, atmetot malā fanātismu, atsakoties no reliģiskiem, nacionāliem un rasu aizspriedumiem.

140:2 Zeme ir viena dzimtene, vienas mājas; un visa cilvēce ir viena Tēva bērni. Dievs tos ir radījis, un tie ir Viņa līdzjūtības saņēmēji. Tāpēc, ja kāds apvaino otru, tas aizskar Dievu. Mūsu debesu Tēvs vēlas, lai katra sirds priecātos un būtu laimes piepildīta, lai mēs dzīvotu kopā laimē un priekā. Šķērslis cilvēka laimei ir rasu vai reliģiskie aizspriedumi, konkurences cīņa par eksistenci un necilvēcība citam pret citu.

140:3 Jūsu acis ir gaismas apstarotas, jūsu ausis ir vērīgas, jūsu sirdis – zinošas. Jums jābūt brīviem no aizspriedumiem un fanātisma, nesaskatot nekādas atšķirības starp rasēm un reliģijām. Jums jāskatās uz Dievu, jo Viņš ir īstenais Gans, un visa cilvēce ir Viņa avis. Viņš tos ieredz un mīl vienādi. Tā kā tā ir taisnība, vai gan aitām vajadzētu strīdēties savā starpā? Viņiem vajadzētu paust slavu un pateicību Dievam, un labākais veids, kā pateikties Dievam, ir mīlēt vienam otru.

140:4 Sargieties, lai jūs neapvainotu kādu sirdi, lai jūs nerunātu pret kādu viņa prombūtnē, lai jūs neatsvešinātos no Dieva kalpiem.

Jums visi Viņa kalpi jāuzskata par savu ģimeni un radiniekiem. Visas savas pūles virziet uz laimes nešanu izmisušajiem, ēdiena sniegšanu izsalkušajiem, trūcīgo apģērbšanu un pazemīgo pagodināšanu. Esiet palīgi katram bezpalīdzīgajam un izrādiet laipnību pret saviem līdzcilvēkiem, lai jūs varētu sasniegt Dieva labpatiku. Tas ir labvēlīgi cilvēces apgaismei un mūžīgai laimei jums pašiem. Es izlūdzos no Dieva nezūdošu godību jums; tāpēc šī ir mana lūgšana un pamudinājums.

140:5 Apsveriet, kas notiek Balkānos. Tiek izlietas cilvēku asinis, tiek nopostītas mājvietas, izlaupīti īpašumi, izpostītas pilsētas un ciemati. Balkānos plosās pasauli aizdedzinoša uguns. Dievs ir radījis cilvēkus, lai tie mīlētu cits citu; bet tā vietā viņi cits citu nogalina ar nežēlību un asinsizliešanu. Dievs tos ir radījis, lai tie varētu sadarboties un būt mijiedarbībā; bet tā vietā viņi posta, laupa un iznīcina kaujas asinspirtī. Dievs tos ir radījis par savstarpējas laimes un miera cēloni; bet tā vietā no nevainīgo un nomocīto sirdīm paceļas nesaskaņas, žēlabas un ciešanas.

140:6 Kas attiecas uz jums: jūsu centieniem jābūt cildeniem. Piepūlieties ar sirdi un dvēseli, lai, iespējams, ar jūsu pūlēm atspīdētu vispārēja miera gaisma un šī atsvešināšanās un naidīguma tumsa tiktu izkliedēta no cilvēku vidus, lai visi cilvēki kļūtu par vienu ģimeni un sadzīvotu mīlestībā un laipnībā, lai Austrumi varētu palīdzēt Rietumiem un Rietumi sniegt palīdzību Austrumiem, jo visi ir vienas planētas iedzīvotāji, vienas sākotnējās dzimtenes ļaudis un viena Gana ganāmpulki.

140:7 Padomājiet par to, kā sūtītie pravieši, diženās dvēseles, kas parādījās, un gudrie, kas radušies pasaulē, ir mudinājuši cilvēci uz vienotību un mīlestību. Tā ir viņu misijas un mācības būtība. Tas ir viņu padoma un vēstījuma mērķis. Pravieši, svētie, gaišreģi un filozofi ir ziedojuši savas dzīvības, lai ieviestu šos principus un mācības starp cilvēkiem. Padomājiet par pasaules nevērību, jo, neskatoties uz Dieva praviešu pūlēm un ciešanām, tautas un nācijas joprojām ir iegrimušas naidīgumā un cīkstas. Neskatoties uz debesu baušļiem mīlēt vienam otru, viņi joprojām izlej cits cita asinis. Cik nevērīgi un nezinoši ir pasaules cilvēki! Cik rupja ir tumsa, kas viņus apņem! Kaut arī viņi ir līdzjūtīga Dieva

bērni, viņi turpina dzīvot un rīkoties pretēji Viņa gribai un labpatikai. Dievs ir mīlošs un laipns pret visiem cilvēkiem, un tomēr viņi cits pret citu izrāda vislielāko ienaidu un naidīgumu. Dievs viņiem ir dzīvības Devējs, un tomēr viņi pastāvīgi cenšas iznīcināt dzīvību. Dievs svētī un sargā viņu mājas; viņi plosās, izlaupa un izposta cits cita mājas. Padomājiet par viņu nezināšanu un nevērību!

140:8 Jūsu pienākums ir cits, jo jūs esat Dieva noslēpumu zinātāji. Jūsu acis ir izgaismotas; jūsu ausis – dzirdīgas. Tāpēc jums ir jāskatās vienam uz otru un pēc tam uz cilvēci ar vislielāko mīlestību un laipnību. Jums nav attaisnojuma, ko rādīt Dieva priekšā, ja nedzīvojat saskaņā ar Viņa pavēli, jo jūs esat informēti par to, kas ir Dievam tīkams. Jūs esat dzirdējuši Viņa baušļus un priekšrakstus. Tāpēc jums jābūt laipniem pret visiem cilvēkiem; jums pat jāizturas pret ienaidniekiem kā pret draugiem. Jums jāuzskata savi ļaundari par laba vēlētājiem. Tie, kas jums nav patīkami, ir jāuzskata par patīkamiem un tīkamiem, lai, iespējams, šī domstarpību un konfliktu tumsa pazustu no cilvēku vidus un atspīdētu dievišķā gaisma, lai varētu apgaismot Austrumus un vēdīt aromātu pār Rietumiem, nē, lai Austrumi un Rietumi varētu viens otru apskaut mīlestībā un izturēties viens pret otru ar līdzjūtību un pieķeršanos. Kamēr cilvēks nesasniegs šo augsto stāvokli, cilvēce neatradīs mieru un netiks sasniegta mūžīga laime. Bet, ja cilvēks dzīvos saskaņā ar šiem dievišķajiem baušļiem, šī zemes pasaule tiks pārveidota par debesu pasauli un šī materiālā sfēra tiks pārveidota par godības paradīzi. Es ceru, ka jūs gūsit panākumus šajā augstajā aicinājumā, lai jūs kā spoži gaismekļi varētu izgaismot cilvēces pasauli un atdzīvināt un rosināt esamības ķermeni kā dzīvības gars. Šī ir mūžīgā godība. Šī ir bezgalīga laime. Šī ir nemirstīga dzīve. Šis ir debesu sasniegums. Tas tiek radīts pēc Dieva tēla un līdzības. Un uz to es jūs aicinu, lūdzot Dievu, lai Viņš jūs stiprina un svētī.

• • •

Personvārdu saraksts

Tabulā norādītas latviskās un oriģinālās personvārdu formas, ja to rakstība atšķiras.

Latviešu valodā	*Angļu valodā*
Brīds, Frensiss V.	Breed, Francis W.
Buikema. Ģertrūde	Buikema, Gertrude
Dajers, Endrjū Dž.	Dyer, Andrew J.
Diksone	Dixon
Emerijs, Māršals L.	Emery, Marshall L.
Filipsa	Phillips
Fostera, Estere	Foster, Esther
Grandijs, Džons Dž.	Grundy, John G.
Hannens, Džozefs H.	Hannen, Joseph H.
Hariss, Hūpers	Harris, Hooper
Heneja, Mariama	Haney, Mariam
Hols, Alberts L.	Hall, Albert L.
Kinnijs, Edvards B.	Kinney, Edward B.
Krugs, Floriāns	Krug, Florian
Makkinija, Edna	McKinney, Edna
Maknata, Mērija Dž.	MacNutt, Mary J.
Maknats, Hovards	MacNutt, Howard
Maksvels, Viljams Sazerlends	Maxwell, William Sutherland
Melika, Emma C.	Melick, Emma C.
Millzs, Mauntforts	Mills, Mountfort
Moksejs, Frenks K.	Moxey, Frank K.
Moreja	Morey
Mortens, Aleksandrs	Morten, Alexander
Mosa, Marzije	Moss, Marzieh
Pārsons, Arturs Dž.	Parsons, Arthur J.
Robertsa, Sidnija E.	Roberts, Sidney E.
Sohrābs, Ahmads	Sohráb, Ahmad
Strauna, Bidžū	Straun, Bijou
Svingls, Č. M.	Swingle, C. M.
Tompsone, Džuljeta	Thompson, Juliet
Trua, Korīna	True, Corinne
Vāgnere, Henrieta C.	Wagner, Henrietta C.
Vulsons, Klements	Woolson, Clement

Piezīmes un atsauces

1. Pāvila 1. vēstule korintiešiem, 13:12. *Bībele*. Latviešu valodā. Rīga: Latvijas Bībeles biedrība, 2016.
2. 1. Mozus grāmata, 1:26.
3. Lūkas evaņģēlijs, 6:20.
4. Mateja evaņģēlijs, 19:24.
5. *Bahá'u'lláh vēstuļraksti, kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas* (Rīga, 2022), „Ishráqát (Mirdzumi)": Astotais Ishráq.
6. Jāņa evaņģēlijs, 16:12-13.
7. Lūkas evaņģēlijs, 23:34.
8. Jāņa evaņģēlijs, 14:2.
9. Mateja evaņģēlijs, 18:3.
10. Mateja evaņģēlijs, 8:22.
11. Jāņa evaņģēlijs, 3:6.
12. Mateja evaņģēlijs, 16:18
13. 1. Mozus grāmata, 1:26
14. 1. Mozus grāmata, 1:26
15. Jāņa evaņģēlijs, 18:11.
16. Mateja evaņģēlijs, 5:44-45.
17. Sk. latviešu valodā: Bahá'u'lláh, *Apslēptie vārdi* (Rīga, 2022).
18. Korāns 24:35. *Korāns.* Latviešu valodā. Rīga: Neputns, 2011.
19. Mateja evaņģēlijs, 19:14.
20. Mateja evaņģēlijs, 5:44-45.
21. Sk. latviešu valodā: *Báb rakstu izlase* (Rīga, 2023), *„Izvilkumi no Qayyúmu'l-Asmá"*.
22. Bahá'u'lláh, *Apslēptie vārdi*, arābu, Nr. 59.
23. Jāņa evaņģēlijs, 1:1.
24. Jāņa evaņģēlijs, 1:14.
25. Jāņa evaņģēlijs, 1:1.
26. Mateja evaņģēlijs, 5:13.

27. Mateja evaņģēlijs, 16:18.
28. Sk. Mateja evaņģēlijs, 11:14.
29. Jāņa evaņģēlijs, 1:21.
30. Sal. Jāņa evaņģēlijs, 14:11.
31. Mateja evaņģēlijs, 8:22.
32. Jāņa evaņģēlijs, 3:6.
33. Sk. latviešu valodā: Bahá'u'lláh, *Apslēptie vārdi.*
34. Sk. latviešu valodā: *Bahá'u'lláh vēstuļraksti, kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas.*
35. Sal. Pāvila vēstule galatiešiem, 5:16.
36. *Bahá'u'lláh vēstuļraksti*, *kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas,* „Ishráqát (Mirdzumi)": Astotais Ishráq.
37. Sk. latviešu valodā: Bahá'u'lláh, *Apslēptie vārdi.*
38. Sk. latviešu valodā: *Bahá'u'lláh vēstuļraksti, kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas.*
39. Sk. latviešu valodā: Bahá'u'lláh. *Dievišķā Mīļotā aicinājums: Bahá'u'lláh mistisko darbu izlase* (Rīga, 2025), „Septiņas ielejas".
40. Jāņa evaņģēlijs, 3:13.
41. Mateja evaņģēlijs, 8:22; Lūkas evaņģēlijs, 9:60.
42. Jāņa evaņģēlijs, 3:6.
43. Jesajas grāmata, 55:12.
44. Mateja evaņģēlijs, 5:48.
45. 1. Mozus grāmata, 1:26
46. Mateja evaņģēlijs, 8:22.
47. Jāņa evaņģēlijs, 3:6.
48. 1. Mozus grāmata, 1:26
49. *Bahá'u'lláh vēstuļraksti*, *kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas*, „Lawḥ-i-Maqṣúd (Maqṣúd vēstuļraksts)".
50. „Ak, visugodinātā Godība!"
51. Jāņa evaņģēlijs, 3:6.
52. Jāņa evaņģēlijs, 3:5.
53. Jāņa evaņģēlijs, 3:6.
54. Jāņa evaņģēlijs, 3:6.

55. Mateja evaņģēlijs, 8:22.
56. „Dievs ir Visugodinātais!"
57. Sk. latviešu valodā: *Bahá'u'lláh vēstuļraksti, kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas*, „Kitáb-i-'Ahd (Derības grāmata)".
58. Sk. latviešu valodā: Bahá'u'lláh. *Atceres dienas: Bahá'u'lláh rakstu izlase bahāju svētajām dienām* (Rīga, 2025), „Súriy-i-Ghuṣn (Zara vēstuļraksts)".
59. Sk. latviešu valodā: Bahá'u'lláh. *Atceres dienas*, „Súriy-i-Ghuṣn (Zara vēstuļraksts)".
60. Jāņa evaņģēlijs, 3:6.
61. Mateja evaņģēlijs, 22:14.
62. Mateja evaņģēlijs, 7:16.
63. Sal. 2. Mozus grāmata 21:24, 3. Mozus grāmata 24:20, un 5. Mozus grāmata 19:21.
64. Sal. Korāns 2:136.
65. Sk. latviešu valodā: *Bahá'u'lláh vēstuļraksti, kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas*, „Kitáb-i-'Ahd (Derības grāmata)".
66. Mateja evaņģēlijs, 16:15-16, 18.
67. Sk. latviešu valodā: *Bahá'u'lláh vēstuļraksti, kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas,* „Kitáb-i-'Ahd (Derības grāmata)".
68. Mateja evaņģēlijs, 5:48.
69. 1. Mozus grāmata, 1:26
70. Jāņa evaņģēlijs, 3:6.
71. Sal. Mateja evaņģēlijs 27:29-30, 40; Marka evaņģēlijs 15:29.
72. Mirza Abul Fazl Gulpaygan, *The Brilliant Proof* (Chicago: Press of Bahai News Service, 1912). Brošūra tika izdota 'Abdu'l-Bahá vadībā, kamēr viņš bija Amerikā.
73. *Bahá'u'lláh vēstuļraksti*, *kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas,* „Ishráqát (Mirdzumi)": Astotais Ishráq.
74. Sal. Mateja evaņģēlijs 27:29, Jāņa evaņģēlijs 19:3.
75. Mateja evaņģēlijs, 5:45.
76. Jāņa evaņģēlijs, 6:51

77. Mateja evaņģēlijs, 26:28.
78. Jāņa evaņģēlijs, 6:51.
79. Jāņa evaņģēlijs, 6:51.
80. Sk. latviešu valodā: Bahá'u'lláh, *Apslēptie vārdi*.
81. Sk. latviešu valodā: *Bahá'u'lláh vēstuļraksti, kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas*.
82. Sk. latviešu valodā: *Bahá'u'lláh vēstuļraksti, kas atklāti pēc Kitáb-i-Aqdas*, „Kitáb-i-'Ahd (Derības grāmata)".
83. Sk. latviešu valodā: Bahá'u'lláh, *Apslēptie vārdi*.
84. Visugodinātā Godība.
85. Jāņa evaņģēlijs, 6:51.
86. Jāņa evaņģēlijs, 6:52.

ʻAbdu'l-Bahá ceļojuma laikā apmeklētās Ziemeļamerikas pilsētas

ISBN 978-9934-620-63-8